

79205E

MINISTERSTWO SKARBU.

1923d

ZBIÓR PRZEPISÓW CELNYCH
ORAZ
PRZEPISÓW ZWIĄZANYCH Z POSTĘPOWANIEM CELNEM.

WYDANIE OFICJALNE.

TOM I.

WARSZAWA.

TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ.

1930.

83528

SKOROWIDZ PRZEPISÓW.

CZĘŚĆ I.

PRZEPISY CELNE.

	Str.		Str.
Ustawa z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych	1 — 2	obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych	166 — 168
Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej	3 — 9	Okólnik z dnia 5 maja 1926 r. L. DC/3218/II/26 w sprawie legitymacyj dla urzędników konsularnych	169 — 170
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 14 marca 1930 r. o postępowaniu celnem	10 — 81	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 24 czerwca 1926 r. w sprawie ruchu samochodowego, motocyklowego i rowerowego przez granicę celną Rzeczypospolitej Polskiej	171 — 183
Zarządzenie Ministra Skarbu z dn. 22 maja 1930 r. w sprawie Instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych, dotyczącej odprawy celnej	82 — 112	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 7 kwietnia 1922 r. w sprawie nadania Automobilklubowi Polski w Warszawie prawa wydawania tryptyków samochodowych	184
Zarządzenie Ministrów: Skarbu oraz Komunikacji z dn. 22 maja 1930 r. w sprawie Instrukcji kolejowo-celnej	113 — 141	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 14 czerwca 1929 r. w sprawie przepustek samochodowych dla obywateli państw obcych, zajmujących stanowiska dyplomatyczne poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej	185 — 188
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 22 maja 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji w sprawie ekspozytur celnych, otwieranych w siedzibach przedsiębiorstw przemysłowych	142 — 144	Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł maksymalnych	189 — 190
Zarządzenie Ministra Skarbu z dn. 22 maja 1930 r. w sprawie Instrukcji morsko-celnej dla Urzędu Celnego w Gdyni	145 — 161	Okólnik z dn. 28 stycznia 1928 r. D. IV. 113/3/28 w sprawie maksymalnych ceł przywozowych	190
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 października 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Komunikacji oraz Przemysłu i Handlu w sprawie utworzenia morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni-Portcie	162 — 164	Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 19 lutego 1926 r. w sprawie stosowania ceł wywozowych	190
Ustawa z dnia 3 marca 1926 r. w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 3 grudnia 1924 r. o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, oraz szefów zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych w Polsce	165	Uchwała Rady Ministrów z dn. 4 października 1920 r. o ustaleniu porządku kontroli ruchu granicznego	190
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 9 września 1926 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw		Okólnik z dn. 24 czerwca 1930 r. D. IV. 1140/3/30 w sprawie dokumentów handlowych, wymaganych przy zgłoszeniu towarów do oclenia	191 — 192
		Okólnik z dn. 24 czerwca 1930 r. D. IV. 1141/3/30 w sprawie świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych	193 — 202
		Okólnik z dnia 29 października 1928 r. D. IV. 1221/3/28 w sprawie stosowania ceł konwencyjnych w wypadku kombinowanych stawek celnych	203 — 204
		Okólnik z dn. 31 maja 1929 r. D. IV. 4500/4/29 r. w sprawie upoważnienia urzędów celnych I klasy do dokonywania odprawy warunkowej narzędzi montażowych	204
		Okólnik z dn. 8 sierpnia 1928 r. D. IV. 7070/4/28 w sprawie odprawy wzorów i próbek	204 — 205

Str.	Str.
Okólnik z dn. 15 lutego 1927 r. DC/789/II/27 w sprawie postępowania przy odprawie celnej przesyłek pocztowych z darami	205 — 207
Okólnik z dn. 25 czerwca 1930 r. D. IV. 1151/3/30 w sprawie wnoszenia zgłoszeń celnych na towary zagraniczne	208
Okólnik z dn. 25 czerwca 1923 r. DC/3948/II/23 w sprawie skoncentrowania odprawy celnej w urzędzie celnym w Warszawie filmów kinematograficznych, przeznaczonych do wyświetlania w Polsce	206
Rozporządzenie z dn. 30 września 1929 r. D. IV. 9485/4/29 w sprawie kontroli filmów zagranicznych	208 — 209
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 21 września 1923 r. w sprawie przepisów celnych, stosowanych do statków polskiej marynarki wojennej	209
Zarządzenie z dn. 1 kwietnia 1930 r. D. IV. 891/1/30 w sprawie wprowadzenia w granicznych urzędach celnych książek zażeń	209
CZEŚĆ II.	
PRZEPISY ZWIĄZANE Z POSTĘPOWANIEM CELNEM.	
Podatki spożywcze i opłaty monopolowe	213 — 247
Przywóz towarów, stanowiących przedmiot monopolu państwowego oraz towarów podlegających podatkowi spożywczym	213 — 230
Sól jadalna	213 — 214
Spirytus i napoje spirytusowe	214 — 218
Tytoń	218 — 220
Zapałki	220 — 221
Cukier	221 — 222
Drożdże	222 — 223
Karty do gry	223 — 225
Kwas octowy, wyrobiony z octu drzewnego albo z soli kwasu octowego	225
Oleje mineralne i przetwory otrzymane w jakikolwiek sposób z ropy naftowej (oleju ziemnego) i gazu ziemnego	225 — 226
Piwo	227
Wino i miód sycony	227 — 229
Zapalniczki	229
Wywóz zagranicę pod kontrolą skarbową przedmiotów monopolu państwowego oraz towarów podlegających podatkowi spożywczym	231 — 246
Cukier i wyroby cukrowe	231 — 233
Drożdże	233 — 235
Eter etylowy i estry	235
Karty do gry	235
Kwas octowy	236
Oleje mineralne	236 — 238
Piwo	238 — 240
Sól	240
Spirytus i wyroby spirytusowe	240 — 244
Wino i miód sycony	244
Zapalniczki	244 — 245
Zapałki	246
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 1 kwietnia 1930 r. w sprawie poboru w okresie od	
1 kwietnia 1930 r. do 31 marca 1931 r. nadzwyczajnego 10% dodatku do niektórych podatków i opłat steuplowych	246
Okólnik z dn. 25 stycznia 1928 r. w sprawie przesyłek tytoniowych, zwracanych zagranicę	246 — 247
Zakazy i ograniczenia dotyczące przywozu i wywozu niektórych towarów	247 — 278
Przywóz zwłok z zagranicy	247
Zwalczanie obiegu i handlu wydawnictwami pornograficznymi	247 — 248
Bilety loteryj zagranicznych	248
Ochrona znaków towarowych	248 — 249
Sztuczne środki słodzące	249 — 251
Przepisy wterynaryjne	251 — 259
Okólnik z dn. 4 października 1928 r. D. IV. 1193/3/28 w sprawie wywozu zwierząt zagranicę	260 — 261
Przepisy dotyczące ochrony roślin	261
Spis stacji upoważnionych do wydawania świadectw oceny nasion	262 — 264
Przywóz i wywóz gołębi	264 — 265
Opjum, morfina, kokaina i t. p. substancje i przetwory odurzające	266 — 275
Eter etylowy i jego mieszaniny ze spirytusem etylowym	276
Produkty zapalne, zawierające biały lub żółty fosfor	276 — 277
Przywóz i przewóz papug	277
Wywóz zabytków	277 — 278
Okólnik z dn. 1 lipca 1930 r. D. IV. 1177/3/30 w sprawie wywozu ptaków śpiewających	278
Inne zakazy i ograniczenia w przywozie i wywozie	279 — 291
Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 10 lutego 1928 r. w sprawie uchylecia zakazu przywozu niektórych towarów	279 — 285
Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 26 lipca 1929 r. w sprawie zakazu przywozu mąki pszennej i żytniej	286
Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 28 grudnia 1929 r. w sprawie zakazu przywozu kasz	286
Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 13 czerwca 1930 r. w sprawie zakazu przywozu kleju	286
Ustawa z dn. 10 kwietnia 1924 r. w przedmiocie zakazu wywozu ropy poza obszar celny Państwa	286
Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 15 lutego 1928 r. w sprawie wywozu zagranicę złota	286 — 287
Okólnik z dn. 28 lutego 1928 r. D. IV. 1549/4/28 w sprawie odprawy celnej towarów zakazanych do przywozu	287
Okólnik z dn. 4 czerwca 1928 r. D. IV. 659/3/28 w sprawie stosowania zakazów przywozu niektórych towarów do Polski	288 — 290
Okólnik z dn. 14 listopada 1925 r. DC/11508/II/25, w sprawie przyjmowania do składów wolnocłowych towarów zakazanych do przywozu a niepokrytych pozwoleniami przywozu	290
Rozporządzenie z dn. 14 stycznia 1926 r. DC/13249/II/25, w sprawie przyjmowania	

	Str.		Str.
do składów wolnocłowych towarów zakaza- nych do przywozu	290	Rozporządzenie z dn. 17 lutego 1927 r. D. C. 643/IV/27 w sprawie rozrachunków między urzędami celnymi a urzędami pocztowymi .	405
Instrukcja o postępowaniu ze świadectwami na przywóz, wywóz i przewóz towarów, wy- danymi przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu	290 — 291	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 22 maja 1930 r. o odraczaniu wpłaty należności cel- nych przez Dyrekcje Polskich Kolei Pań- stwowych	405 — 408
Przepisy różne	291 — 296	Okólnik z dn. 3 września 1927 r. DC. 3500/IV/27 w sprawie zarachowywania pobieranych przez urzędy celne dochodów innych władz i urzędów nie celnych na sumy obrotowe .	409 — 413
Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 23 grudnia 1927 r. o granicach państwa	291 — 293	Rozporządzenie z dnia 24 maja 1928 roku D. IV/2709/1/28 w sprawie podatków po- średnich i opłat monopolowych wpłacanych do kas i urzędów celnych	414
Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych	293 — 294	Okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 22 listopada 1929 r. D. IV. 3995/1/29 w sprawie podat- ków pośrednich i opłat monopolowych .	414 — 416
Instrukcja w sprawie dokonywania rewizji ba- gażu i przesyłek kolejowych przez uprawn- nione organa państwowe	294 — 295	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 17 lipca 1926 r. w sprawie opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów zarządu ceł poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowymi oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów .	417 — 419
Instrukcja dla biur informacyjnych	295 — 296	Okólnik z dn. 17 listopada 1927 r. D. IV. 86/3/27 w sprawie opłaty za wykonywanie kontroli towarów, sprowadzanych z zagranicy w obrocie uszlachetniającym	419
Statystyka celna	296 — 326	Okólnik z dn. 7 lipca 1928 r. D. IV. 1579/1/28 w sprawie ściągania i umarzania niedobo- rów celnych	419 — 420
Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 11 kwiet- nia 1930 r. w sprawie statystyki celnej	296 — 318	Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dn. 30 kwietnia 1930 r. w sprawie kredytowania należno- ści celnych od towarów sprowadzonych drogą morską przez Gdynię	420 — 428
Instrukcja dla urzędów celnych z dn. 10 lipca 1930 r. D. IV. 1208/3/30 w sprawie wykona- nia rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11 kwietnia 1930 r. o statystyce celnej	319 — 326	Przedsiębiorstwa ekspedycyjne	420 — 428
Instrukcja rachunkowo - kasowa dla władz i urzędów celnych oraz dla specjalnych kas państwowych przy tych urzędach	327 — 389	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 6 paź- dziernika 1920 r. w przedmiocie dopusz- czenia przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych	420 — 422
Okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 22 maja 1930 r., D. IV. 1917/1/30 w sprawie scentra- lizowania wydatków budżetowych w Dy- rekcjach Ceł	389 — 390	Przepisy o Ajencjach Celnym Polskich Kolei Państwowych	422 — 428
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 5 lutego 1925 r. w sprawie wpłacania zaliczeń na pokrycie opłat z odpraw celnych	390 — 391		
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 5 lutego 1925 r. w sprawie zarachowywania i kon- troli zaliczeń wpłaconych na pokrycie opłat z odpraw celnych	391 — 392		
Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwo- wych z dn. 26 lutego 1925 r. w sprawie kre- dytowania należności celnych	393		
Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 30 marca 1925 r. w sprawie postępowania przy udzie- laniu kredytów celnych	393 — 404		

CZĘŚĆ I.

Przepisy Celne.

U S T A W A

z dnia 31 lipca 1924 r.

w przedmiocie uregulowania stosunków celnych.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 80/1924 r. poz. 777).

Art. 1. Obszar polityczny Rzeczypospolitej Polskiej stanowi jeden obszar celny, jednolity pod względem ustawodawstwa celnego, obrotu towarowego z zagranicą, celnej ochrony granic i ustroju organów celnych.

Art. 2. Obszar celny może być rozszerzony umowami międzynarodowymi poza polityczne granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Zarząd ceł na całym obszarze celnym sprawuje Minister Skarbu za pośrednictwem:

- a) odrębnych urzędów celnych, jako władz I-ej instancji;
- b) okręgowych władz celnych II-ej instancji;
- c) straży celnej, jako organu wykonawczego, powołanego do celnej ochrony granic i zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy. Ustrój zarządu celnego na częściach obszaru celnego, określonych w art. 2, może być umową międzynarodową odmiennie ustalony.

Art. 4. Okręgi i siedziby władz celnych II-ej instancji oraz ich liczbę oznacza Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu.

Urzędy celne, władze i straż celną tworzy Minister Skarbu, przyczem urzędy celne graniczne — w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Ustrój wewnętrzny, etaty osobowe i kompetencje władz, urzędów i straży celnej określa Minister Skarbu.

Zakres działania straży celnej i sposób wykonywania przez nią służby w przedmiocie zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Opłaty celne stanowią w całości dochód Skarbu Państwa. Ograniczenia w tym względzie mogą mieć miejsce jedynie w stosunku do obszarów, w art. 2 wymienionych, w zakresie, umowami międzynarodowymi oznaczonym.

Art. 6. Ogłoszone w Dzienniku Ustaw rozporządzenia w sprawach celnych, wydane na podstawie upoważnienia, udzielonego przez Sejm Ustawodawczy uchwałą z dnia 1 sierpnia 1919 r., otrzymują moc prawną od daty wydania.

Art. 7. Zezwala się Ministrowi Skarbu, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych do czasu ustalenia się stosunków gospodarczych, drogą rozporządzeń tymczasowych:

- a) ustanawiać cła wywozowe i dostosowywać ich wysokość do zmienionych konjunktur gospodarczych;
- b) ustanawiać na okres przejściowy ulgi, dotyczące wysokości cła dla przywożonych z zagranicy artykułów pierwszej potrzeby oraz surowców i środków produkcji, sprowadzanych przez wytwórców przemysłowych i rolnych;
- c) uzupełniać obowiązujące przepisy celne postanowieniami o kredytowaniu należności celnych oraz odraczaniu terminów wpłat tych należności;
- d) wydawać przepisy, normujące zwroty cła przy wywozie gotowych wyrobów;
- e) podwyższać i zniżać obowiązujące opłaty manipulacyjne, pobierane przy odprawie celnej towarów;
- f) wydawać pod ustalonymi warunkami koncesje na otwieranie i prowadzenie wolnych składów, służących do przechowywania zagranicznych nieoclonionych towarów, oraz na prawo zawodowego pośrednictwa przy załatwianiu formalności przy urzędach celnych;
- g) wprowadzać w wypadkach stosowania w krajach zagranicznych premii jawnych lub ukrytych od towarów, wywożonych do Polski, lub w celu przeciwdziałania konkurencji zniżkowej (dumping) pobierania od takich towarów dodatkowych opłat celnych;
- h) ustanawiać zakazy przywozu, wywozu i przewozu, z możliwością zezwalania w drodze wyjątku na przywóz, wywóz i przewóz towarów zakazanych oraz nakładania opłat wywozowych; zwolnienie od zakazu wywozu poszczególnych partii towarów może być uzależnione od sprzedaży towaru za walutę zagraniczną oraz od złożenia uzyskanej sumy w tej walucie w instytucji skarbowej, wskazanej przez Ministra Skarbu, wzamian

za walutę polską po kursie dnia. Świadczenia przywozu, wywozu i przewozu wydaje Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Zakazy wywozu mogą obejmować jedynie surowce niezbędne dla przemysłu krajowego. Zakaz wywozu jaja utrzymuje się w mocy do dnia 1 grudnia 1924 r. Rozporządzenia, wymienione w ustępie niniejszym, wydaje Rada Ministrów;

- i) wprowadzić w obecnie obowiązującej taryfie celnej konieczne zmiany w związku ze zmianami stosunkami gospodarczymi i terytorjalnymi.

Art. 8. Rozporządzenia, wydane w myśl ustępów a), b), g), h) i i) artykułu 7 niniejszej ustawy, powinny być złożone do zatwierdzenia Sejmowi natychmiast po ich wydaniu, lub jeżeli Sejm nie jest czynny, na pierwszym posiedzeniu najbliższej sesji.

Rozporządzenia, których zatwierdzenia Sejm odmówi, tracą natychmiast moc obowiązującą.

Art. 9. Do czasu wprowadzenia w życie ustawy skarbowo-karnej upoważnia się Ministra Skarbu do wydania w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości autentycznego tekstu polskiego obowiązujących przepisów karnych rosyjskiej ustawy celnej.

W b. dzielnicy austriackiej i pruskiej stosuje się nadal dotychczas obowiązujące przepisy karne, a na obszarze Spisza i Orawy przepisy, obowiązujące w b. dzielnicy austriackiej.

Art. 10. W b. dzielnicy rosyjskiej urzędy celne pierwszej instancji wymierzają w drodze nakazu karnego kary pieniężne (i konfiskatę przedmiotów przestępstwa) za przekroczenia celne, niezagrażone karą pozbawienia wolności. Skazany może w ciągu tygodnia od wręczenia nakazu zażądać przekazania

sprawy sądowi, który postąpi tak, jakby nakazu karnego nie wydano, albo też odwołać się w tym samym terminie do władzy celnej II-ej instancji; w tym wypadku sprawa nie może już być przekazana sądowi. Od orzeczenia władzy celnej II-ej instancji, które jest ostateczne, niema skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przedmioty, co do których władza celna I-ej instancji orzekła konfiskatę, ulegają do czasu uprawomocnienia się wyroku sądowego lub orzeczenia karnego władzy celnej sekwestracji i mogą być sprzedane w drodze publicznego przetargu, jeśli przechowywanie ich grozi zniszczeniem lub zepsuciem, lub powoduje niepomierne koszty oraz jeżeli nie podlegają zniszczeniu, stosownie do specjalnych przepisów.

Władze celne mają prawo dokonywania rewizji osób, rzeczy i lokali, stosując w tym względzie odpowiednio przepisy ustawy postępowania karnego.

W b. dzielnicy austriackiej i pruskiej stosuje się w zakresie właściwości i postępowania dotąd obowiązujące przepisy, a na obszarze Spisza i Orawy przepisy, obowiązujące w b. dzielnicy austriackiej.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 527) oraz wszystkie rozporządzenia, wydane na jej podstawie, i art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. o zniesieniu ograniczeń w zakresie obrotu ziemiopłodmi oraz o postawieniu Ministerstwa Apropowizacji w stan likwidacji (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 389).

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 11 czerwca 1920 r.

o taryfie celnej.

(Dzien. Ust. R. P. Nr. 51, poz. 314 z 1920 r.)

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się, co następuje:

Art. 1. *Każdy towar, wprowadzony do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej, podlega opłacie celnej według obowiązującej taryfy, o ile w niej nie zaznaczono wyraźnie, że jest wolny od cła. Towary, wywozzone z obszaru celnego, wolne są od cła, o ile cło wywozowe na te towary nie jest w taryfie wyraźnie ustanowione.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 727 z 1924 r.)

Taryfę celną uzupełniają wyjaśnienia, wydane do niej przez Ministerstwo Skarbu, mające równą moc obowiązującą, jak sama taryfa.

Od towarów, które podlegają opłatom spożywczym lub innym, należy prócz cła przywozowego pobierać wszystkie opłaty wewnętrzne, przypadające w myśl obowiązujących ustaw.

Art. 2. Do wymiaru i poboru ceł oraz do wszystkich czynności przy odprawie celnej towarów powołuje się urzędy celne.

Wymierzone cło winno być uiszczone przed wydaniem towaru do wewnętrznego obrotu. Towar, od którego cło nie zostało w przepisany terminie uiszczone, winien być sprzedany z urzędu w drodze publicznej licytacji, która odbywa się wzwyz od sum ciężających na nim należności celnych i kolejowych.

Uzyskana ze sprzedaży gotówka, po potrąceniu ciężających na towarze należności celnych i kolejowych, przypada na rzecz strony.

W razie nieuzyskania w drodze dwukrotnej licytacji sumy wywoławczej, towar przechodzi na rzecz Skarbu Państwa i podlega na podstawie orzeczenia władzy celnej zniszczeniu.

Władza celna może w poszczególnych wypadkach orzec zamiast zniszczenia przekazanie towaru do bezpośredniego spożycia lub zużycia instytucjom o charakterze społecznym lub filantropijnym.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 63, poz. 618 z 1924 r.)

Art. 3. Przywozu i wywozu towarów przez linję celną dozwala się tylko na drogach celnych.

Drogami celnymi są:

- a) koleje żelazne, służące do użytku publicznego,
- b) przystanie morskie i wjazdy do nich, otwarte dla ogólnego ruchu towarowego,
- c) drogi lądowe i wodne, które uznano jako drogi celne i o których podano do wiadomości publicznej.

Wszystkie inne drogi uważa się za uboczne.

Przekraczanie linji celnej z towarami na drodze ubocznej dopuszcza się tylko za zezwoleniem władzy celnej.

Art. 4. Przewozu towarów przez linję celną dozwala się tylko w porze dziennej, t. j. po wschodzie i przed zachodem słońca.

Tam, gdzie tego wymaga konieczna potrzeba, może władza celna zezwalać na wyjątki.

Przewozu przez linję celną osób i towarów dokonywanego przez publiczne zakłady przewozowe według normalnego rozkładu jazdy, dozwala się zarówno w dzień, jak w nocy.

Ruchu osobowego na drogach kołowych dozwala się tylko w porze dziennej. Ministerstwo Skarbu może jednak zezwolić na ulgi w tym zakresie.

Art. 5. Na towary, pochodzące z krajów, które towary lub statki morskie polskie traktują gorzej, aniżeli towary lub statki innych państw, można drogą rozporządzenia nałożyć cła odwetowe.

Art. 6. Przywozu i przewozu artykułów, stanowiących przedmiot monopolu państwowego, dozwala się tylko na podstawie osobnych pozwoleń.

Osobne przepisy postanawiają, które przedmioty podlegają ograniczeniom monopolowym.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami może zakazać lub ograniczyć przywóz i wywóz pewnych towarów ze względu dobra publicznego.

Art. 7. Do zastosowania pozycji taryfy, według której wymierza się cło od towaru miarodajnym jest stan, w jakim się towar znajduje w chwili przejścia przez linję celną.

Przedmioty, złożone z różnych materiałów, o ile w taryfie nie wymieniono ich osobno ze względu na ich użytek lub nie odniesiono ich w drodze rozporządzenia do jednej z pozycji taryfy, należy cłić według tej pozycji, która obejmuje główną część skła-

*) (Ustęp ten został uchylony — Dz. Ust. R. P. Nr. 79, poz. 532 z 1920 r.)

dową tych przedmiotów o największej stosunkowo wadze.

Za zasadniczą podstawę do stosowania stawek celnych przyjmuje się materiał, z którego towar sporządzono lub użytek, do którego towar przeznaczono.

Mechaniczne mieszaniny ze składników, podlegających różnym stawkom, o ile w taryfie nie wymieniono ich z osobna, należy cłiść według składnika, podlegającego najwyższej stawce, o ile ilość jego nie jest zupełnie nieznaczna i nie posiada drugorzędного znacznego.

O ile towaru nie wymieniono w taryfie, należy stosować pozycję taryfy, dotyczącą towaru o wyższej stawce możliwie zbliżonego pod względem jakości, sposobu wyrobu, albo też użytku, do jakiego służy.

Art. 8. Cło pobiera się według podanych w taryfie celnej podstawy wymiaru, t. j. według wagi, miary, ilości sztuk i t. d.

Za podstawę wymiaru cła według wagi przyjmuje się wagę surową albo wagę czystą.

Od towarów, wprowadzonych w stanie nieopakowanym, pobiera się cło według wagi czystej.

Według wagi surowej cłi się towary, których stawka nie przekracza 10 złotych *) od 100 kg., a z towarów, podlegających wyższej stawce tylko te, co do których taryfa celna zawiera wyraźne postanowienie.

Używane zwykle w handlu zarówno zewnętrzne jak wewnętrzne opakowania towarów, podlegających oczeniu według wagi czystej, o ile nie podlegają cłu wyższemu niż sam towar, wolne są od cła.

Opakowanie zewnętrzne i wewnętrzne, nieodpowiadające zwyczajom handlowym należy poddać oczeniu.

Taryfa podaje, w których wypadkach przy oczeniu towarów według ich wagi czystej do wagi towaru doliczać należy wagę bezpośredniego (wewnętrznego) opakowania. Od towarów w opakowaniach drobnych przeznaczonych dla spożywców, cło opłaca się łącznie z wagą opakowania, o ile to ostatnie służy podczas spożycia.

Do wagi płynów, wprowadzanych w cysternach lub innych w tym celu urządzonych środkach przewozowych zarówno lądowych jak wodnych, o ile płyny te podlegają oczeniu według wagi surowej a taryfa celna nie zawiera odmiennych postanowień, dolicza się 20% wagi czystej jako tarę.

Art. 9. Dla niektórych towarów przywożonych z zagranicy ustanawia się cechowanie. Towary, podlegające cechowaniu będą wydawane do wolnego obrotu jedynie po nałożeniu na nich plomb, lub innych znaków urzędowych

Spis towarów podlegających cechowaniu ustanawia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Towary zagranicznego pochodzenia, podlegające urzędowemu cechowaniu, znalezione w wolnym obrocie bez plomb lub innych znaków urzędowych, będą traktowane jako towary przemycane.

*) (Dz. Ust. R. P. Nr. 48, poz. 488 z 1924 r.)

(Pierwotne brzmienie tego artykułu zostało uchylone rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1921 r., § 1, — Dz. Ust. R. P. Nr. 2, poz. 12 z 1922 r. Obecne brzmienie otrzymał artykuł 9-ty rozporządzeniem Min. Sk. oraz P. i H z dn. 1 grudnia 1923 r., Dz. Ust. R. P. Nr. 132, poz. 1078 W życie wejdzie w terminie, który oznaczy Minister Skarbu. Termin nie został jeszcze oznaczony).

Art. 10. W przywozie wolne są od cła następujące przedmioty:

1. a) przedmioty przeznaczone do użytku zwierzchników państw obcych i ich otoczenia podczas ich pobytu na polskim obszarze celnym;
- b) przedmioty przeznaczone do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz urzędów konsularnych;
- c) pod warunkiem wzajemności — przedmioty przeznaczone do osobistego użytku członków uwierzytelnionych przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencji.

U w a g a : Rzeczy przesiedlenia osób wymienionych w p. c) oraz personelu zawodowych urzędów konsularnych podlegają zwolnieniu od cła na zasadzie art. 11 p. 1 rozporządzenia o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314 z 1920 r.).

2. Rewizji celnej nie podlegają:

- a) przedmioty wymienione w § 1 lit. a,
- b) przesyłki urzędowe, adresowane do przedstawicielstw i misyj dyplomatycznych oraz konsulatów, tudzież do osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, opatrzone pieczęcią urzędową Ministerstwa Spraw Zagranicznych państwa obcego, przedstawicielstwa zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa obcego, Sekretariatu Generalnego Ligi Narodów, Międzynarodowego Biura Pracy, Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze, wzgl. innych stałych instytucyj międzynarodowych o zbliżonym do powyższych charakterze;
- c) rzeczy przesiedlenia oraz bagaże należące do osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne w służbie państw obcych, jak również osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych na mocy traktatów i konwencji
(Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 506 z 1926 r.).

3. przedmioty niezbędnie potrzebne przy rokowaniach, rozprawach, dochodzeniach i innych urzędowych czynnościach władz publicznych;

4. ordery i medale wystawowe, nadane przez rządy państw zagranicznych;

5. a) towary, będące przedmiotem monopolu państwowego, sprowadzane przez zarządy monopolów państwowych;
- b) czołgi, wojenne samoloty i balony, samochody pancerne, amunicja, materiały wybuchowe, gazy bojowe, sprzęt przeciwgazowy, różne rodzaje broni oraz ich części, z wyjątkiem broni białej, sprowadzane przez zarządy wojskowe dla potrzeb armji;

(Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 663 z 1924 r.).

6. środki płatnicze;

7. zabytki starożytności, dzieła sztuki, nauki i przemysłu, oraz środki i preparaty naukowe, przeznaczane do zbiorów publicznych i zakładów naukowych, jakoteż dzieła sztuki artystów polskich;

8. materiał budowlany, przybory potrzebne do utrzymania ruchu i wogóle do wykonania służby na położonych przy linii celnej drogach łącznikowych i stacjach kolei zagranicznych;

9. produkty rolne i gospodarstwa wiejskiego, pochodzące z majątków przeciętych linią celną, których zarząd znajduje się w obrębie polskiego obszaru celnego;

10. wzory i próbki towarów nienadające się do innego użytku.

Ilość i rodzaj towarów monopolowych oraz środków spożywczych, podlegających jako próbki zwolnieniu od cła i opłaty wewnętrznej, jak również warunki zwolnienia, ustali Minister Skarbu;

(Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 13 z 1923 r.).

11. przedmioty używane, które podroźni, funkcjonariusze publicznych zakładów przewozowych, woźnice, flisacy i lotnicy mają przy sobie do swego osobistego użytku oraz wykonywania zawodu; żywność i lekarstwa, potrzebne w czasie podróży, o ile przedmioty te pod względem jakości i ilości odpowiadają potrzebom i stosunkom osób podróżujących, jako też przedmioty monopolów państwowych w ograniczonej ilości, oznaczonej w drodze rozporządzenia;

12. środki przewozowe, wprowadzone do czasowego użytku jako to: wagony kolejowe, wozy, statki wodne, samochody, rowery i samoloty, wraz z przedmiotami, służącymi do ich wewnętrznego urządzenia lub potrzebnymi do utrzymania ich w ruchu, jakoteż inne środki transportowe, jak: taczki, kosze, sanie, putnie i t. p., uprząż i okrycia zwierząt wierzchowych, pociągowych i jucznych, o ile te środki i przedmioty były już używane, służą wyłącznie do przewozu osób oraz przewozu lub przenoszenia towarów i niema podejrzenia, że zamierzono ominąć opłatę celną;

Przy wprowadzaniu samochodów, motocykli, rowerów i samolotów, jako środków transportowych, należy zawsze żądać zabezpieczenia cła. Przy prowadzeniu wszelkich innych środków transportowych takiego zabezpieczenia żądać należy tylko w wypadkach podejrzanym;

13. trumny ze zwłokami, urny z popiołami zwłok wraz z należącymi do nich wieńcami i kwiatami; wieńce, kwiaty oraz przedmioty, przeznaczone do utrzymania lub ozdoby grobów poległych żołnierzy państw obcych;

14. towary, od których cło nie przekracza 0,10 złotego;

(Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 663 z 1924 r.).

15. ryby, łoki, wieloryby i inne zwierzęta morskie, złowione bezsprzecznie przez rybaków polskich lub gdańskich, lub też przez załogi statków polskich i gdańskich, oraz przetwory z tych stworzeń, wytworzone bezsprzecznie na morzu. Wyjęte z pod tego zwolnienia są małże i skorupiaki, złowione na obcych wodach przybrzeżnych. Warunki, potrzebne do uzyskania zwolnienia od cła, zawarte będą w osobnym regulaminie;

16. materiały, używane do budowy, do naprawy lub do wyposażenia samolotów, statków rzecznych i morskich, w przemyśle budowy samolotów i statków na obszarze Polski i Wolnego Miasta Gdańska, z wyjątkiem urządzeń kajutowych i kuchennych. Wyłączone od tej ulgi są statki dla żeglugi na jeziorach i rzekach, służące celom luksusowym. Przepisy celem przeprowadzenia tego postanowienia zawarte będą w osobnym regulaminie.

(Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 12 z 1922 r.).

Art. 11. Nadto może Ministerstwo Skarbu zwalniać od cła w drodze osobnego pozwolenia następujące przedmioty:

1) ruchomości używane osób przesiedlających się do obszaru celnego po dłuższym pobycie zagranicą, jeżeli służyć mają do ich własnego użytku lub do wykonywania zawodu,

2) wyprawy ślubne osób płci żeńskiej, które wskutek zawarcia związku małżeńskiego z osobą na obszarze celnym stale zamieszkałą, przesiedlają się do tego obszaru,

3) przedmioty używane, otrzymane w spadku,

4) rzeczy, przeznaczone do własnego użytku pogrzelców, osób, dotkniętych powodzią lub poszkodowanych wskutek innych klęsk elementarnych, jako to: środki spożywcze, ubrania, sprzęty domowe, przedmioty służące do odbudowy lub prowadzenia gospodarstwa, tudzież, aż do odwołania rzeczy niezbędnie potrzebne do celów akcji ratowniczej, prowadzonej przez publiczne krajowe i zagraniczne organizacje filantropijne, instytucje państwowe i komunalne,

5) towary krajowe, które zwrócono z zagranicy do obszaru celnego w stanie niezmienionym,

6) zagraniczne towary oclone, które następnie przeznaczone do powrotu zagranicę,

7) używane i opatrzone znakami zwrotne opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jako to: beczki, skrzynie, kufry, butle żelazne, kosze, flaszki, worki i t. p., pochodzące z krajowych przesyłek wywozowych,

8) znakami zaopatrzone opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jako to: beczki, butle żelazne, flaszki, worki i t. p., które nadchodzą z zagranicy, jeżeli wywiezione zostaną napowrót zagranicę,

9) w wypadkach, nieobjętych powyższymi punktami, o ile za zwolnieniem przemawiać będą względy nadzwyczajne, może przyznawać zwolnienie od należności celnych Minister Skarbu do wysokości kwoty pięćdziesięciu tysięcy złotych rocznie.

(Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 471 z 1924 r.).

W wypadkach, wymienionych w ust. 1—3, zwolnieniu od cła nie podlegają artykuły spożywcze, materiały, półfabrykaty i surowce.

Art. 12. W porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu Ministerstwo Skarbu może zezwalać:

- I. a) na czasowe wprowadzanie z zagranicy bez cła surowców, półfabrykatów i wyrobów przemysłowych w celu uszlachetnienia ich w kraju (wykończenia, przerobu i t. p.) i następnie wywiezienia z powrotem zagranicę (obrót uszlachetniający czynny);
- b) na czasowe wprowadzanie z zagranicy bez cła części składowych i materiałów pomocniczych, służących do wyrobu w kraju półfabrykatów i fabrykatów, przeznaczonych do wywozu zagranicę (obrót uszlachetniający czynny);
- c) na wywóz zagranicę krajowych towarów celem uszlachetnienia ich (wykończenia, przerobu i t. p.) za zwolnieniem tych towarów przy powrotnym przywozie do kraju w stanie uszlachetnionym od cła całkowicie lub też częściowo (obrót uszlachetniający bierny).
Pozwolenia na tego rodzaju uszlachetnienia mogą być udzielone jedynie dla niektórych kategorii towarów i to tylko w tych wypadkach, gdy uszlachetnienia nie można dokonać w kraju w dostatecznej mierze lub w równie dobrym stopniu jak zagranicą, oraz w wypadkach, gdy chodzi o doświadczenie w celu wypróbowania nowych procesów fabrykacyjnych lub nowych wzorów;
- d) na czasowe wprowadzanie z zagranicy przedmiotów uszkodzonych lub zużytych celem uskutecznienia w kraju naprawy lub doprowadzenia ich do pierwotnego stanu i następnie wywozu z powrotem zagranicę (obrót reparacyjny czynny);
- e) na wywóz przedmiotów zagranicę celem naprawy za zwolnieniem ich przy powrotnym przywozie do kraju od cła całkowicie, lub też częściowo (obrót reparacyjny bierny);
- f) na czasowe wprowadzenie z zagranicy bez cła towarów, przeznaczonych na niepewną sprzedaż (np. międzynarodowe jarmarki, targi, kontrakty, konkursy przemysłowo-handlowe i t. p.), jak również na wywóz zagranicę w tym samym celu krajowych towarów za zwolnieniem ich od cła przy powrotnym przywozie do kraju;
- g) na czasowe wprowadzanie z zagranicy bez cła towarów do przejściowego użytku oraz do wypróbowania lub naśladowania, jak również na wywóz zagranicę w tym samym celu krajowych towarów za zwolnieniem ich od cła przy powrotnym przywozie do kraju.

II. Warunki na jakich będą udzielane pozwolenia przywozu i wywozu towarów, w wypadkach przewidzianych w p. I niniejszego artykułu, ustali każdorazowo Ministerstwo Skarbu.

Pozwolenia te jednak będą wydawane pod warunkiem złożenia zabezpieczenia celnego i tylko w stosunku z temi państwami, które przestrzegają zasad wzajemności.

(Dz. U. R. P. Nr. 137, poz. 1145 z 1923 r.).

Art. 13. W celu obrotu towarów między obszarem nadgranicznym, a takim samym obszarem państwa sąsiedniego, może Ministerstwo Skarbu, stosownie do potrzeb miejscowych zezwalać na konieczne ułatwienia.

Art. 14. Cło pobiera się w monecie złotej.

W drodze rozporządzenia ustanawia się, które z obcych monet złotych lub walut można przyjmować przy wpłaceniu cła.

Należności celne mogą być uiszczane również w biletach Banku Polskiego, w monetach zdawkowych i biletach zdawkowych, z wyjątkiem wypadków, w których drogą rozporządzenia zastrzeżono opłatę cła wyłącznie w monetach złotych.

W razie uiszczania cła w biletach Banku Polskiego, monetach zdawkowych lub też biletach zdawkowych może być w drodze rozporządzenia ustanowiona odpowiednia dopłata (agio).

Końcówki sum opłat celnych, mniejsze niż 5 groszy, zaokrągla się do 5 groszy, a wyższe ponad 5 groszy — zaokrągla się do 10 groszy.

(Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 372 z 1924 r.).

Art. 15. Rozdział I. Od wszelkich przesyłek towarowych, z wyjątkami przytoczonymi poniżej, przywożonych do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej lub też wywożonych z tego obszaru, pobiera się przy ostatecznej odprawie opłatę manipulacyjną w następującej wysokości:

A.

Od towarów przywożonych, podlegających opłacie celnej, z wyjątkiem przywożonych kolejowych przesyłek nadzwyczajnych, 10% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

Od przywożonych kolejowych przesyłek nadzwyczajnych — 20% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

B.

I. Od wymienionych niżej towarów przywożonych, wolnych od cła — 0,30 złotego od 100 kg wagi surowej, najmniej jednak 0,50 złotego od każdej przesyłki.

Pozycja taryfy celnej

1 p. 1 i 2	— zboża w ziarnie i strączkowe;
5 p. 1 a II	— świeże ziemniaki, przywożone w okresie od 16/VII do 14/II;
5 p. 1 b	— buraki cukrowe i pastewne, korzenie cykori;

- 5 p 1 c II — świeża kapusta głowiasta, przywożona w okresie od 16 lipca do 31 maja;
- 54 p. 1, 2 i 3 — skóry surowe w całości, kawalkach i skrawkach;
- 179 p 1, 2 i 3 — materiały włókniste, roślinne, surowe;
- 181 p. 1 — wełna, sierść i puch zwierzęcy, nieczesane i nieprzędzone: nieprane i prane, sierść tarta, ostrzyżyny, wyczoski, końce i odpadki niebarwnione i barwione, również gremplowane.

II. Od niżej wymienionych towarów przywożonych, wolnych od cła — 0,01 złotego od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 złotego od każdej przesyłki.

Pozycja taryfy celnej

- z 41 z p. 1 — niemielone: żuźle Thomasa i fosforyty;
- z 41 z p. 2 — fosforyty mielone;
- 138 p. 1 uwaga — tovary objęte pozycjami 138 p. 1
- 138 p. 2 — uwaga, 138 p. 2
- 142 p. 3 — i 142 p. 3.

C.

Od innych towarów przywożonych, wolnych od cła — 0,15 zł. od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

D.

I. Od towarów wywożonych, podlegających cłu wywozowemu — 5% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

II. Od towarów zagranicznych, wywożonych zpowrotem zagranicę, nie pobiera się opłat manipulacyjnych ani przywozowych, ani wywozowych, z wyjątkiem dodatkowej opłaty manipulacyjnej (akcydencji), pobieranej według zasad wskazanych w rozdziale IV niniejszego artykułu

III. Przesyłki, omyłkowo przywiezione z zagranicy lub wywiezione zagranicę z winy kolei, uwalnia się od opłat manipulacyjnych.

E.

Od towarów odprawianych na zasadzie art. 12 niniejszego rozporządzenia w obrocie uszlachetniającym czynnym i biernym oraz w obrocie reparacyjnym czynnym i biernym, z wyjątkiem statków (poz. 175 taryfy celnej), pobiera się przy przywozie i powrotnym wywozie oraz przy wywozie i powrotnym przywozie — 0,01 zł. od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przywożonej lub wywożonej przesyłki.

Od statków do żeglugi morskiej i rzecznej wymienionych w poz. 175 taryfy celnej, odprawianych warunkowo, pobiera się przy przywozie oraz przy wywozie — 0,05 zł. od tonny rejestrowej, przyjętej za podstawę do wymiaru cła, najmniej jednak 0,50 zł., nie wyżej zaś 20 zł. od każdej sztuki.

W innych wypadkach odprawy warunkowej towarów pobiera się przy przywozie oraz przy wywozie

0,05 zł. od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej wywożonej lub przywożonej przesyłki.

O ile do towarów odprawianych warunkowo stosuje się następnie odprawę zwykłą (ostateczną), opłaty manipulacyjne należy pobierać według norm właściwych, stosowanych przy odprawie ostatecznej.

Pobieranie opłat manipulacyjnych przy odprawie warunkowej przesyłek w ruchu pocztowym normują przepisy zawarte w rozdziale III.

(Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 562 z 1929 r.).

F.

Przy obliczaniu opłat manipulacyjnych niepełne 100 kg. wagi przyjmuje się, za pełne 100 kg.

Rozdział II.

Następujące towary są wolne od wszelkich opłat manipulacyjnych z wyjątkiem opłat pobieranych z tytułu wydawanych zaświadczeń na przewóz względnie wywóz:

1) Przy przywozie i wywozie:

a) węgiel kamienny, brunatny, torfowy i drzewny, cegielki węglowe (brykiety), koks, torf oraz przeznaczone dla kopalń węgla piasek i glina;

(Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 716 z 1926 r.).

b) wszelkiego rodzaju wolne od cła, żywe: zwierzęta, ptactwo, owady, płazy, ryby;

c) towary przewożone w ruchu granicznym.

2) Przy przywozie:

a) towary odprawiane bez cła w myśl art. 10 oraz punktów 1, 2, 3, 4, 5, 7 i 8 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia;

b) towary wolne w przywozie od cła, a przeznaczone dla instytucyj i osób, wymienionych w punkcie 4 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia, oraz towary krajowego pochodzenia, wolne w przywozie od cła, zwrócone z zagranicy w stanie niezmienionym;

c) przedmioty przewożone na zasadzie umów o reewakuacji, rewindykacji, repatrjacji i reparacji (odszkodowaniu);

d) przywożone z połowu na łodziach rybackich ryby świeże.

3) Przy wywozie:

a) towary będące przedmiotem monopolu państwowego, wysyłane zagranicę przez zarządy monopolów państwowych;

b) wszelkiego rodzaju przesyłki urzędowe;

c) przesyłki służbowe przedstawicielstw i misyj dyplomatycznych oraz konsulatów państw obcych, jak również przesyłki stanowiące własność osobistą personelu tych przedstawicielstw, misyj i konsulatów;

d) towary wymienione w punktach 8, 10, 11, 12, 13 artykułu 10 niniejszego rozporządzenia oraz towary wymienione w punktach 7 i 8 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia;

e) towary, nie podlegające cłu wywozowemu.

(Dz. U. R. P. Nr. 74/1929, poz. 562).

4) Przy przewozie:

Towary przewożone tranzytem.

Rozdział III.

Od przesyłek pocztowych podlegających opłacie celnej, pobiera się opłatę manipulacyjną w wysokości 20% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej paczki.

Przesyłki pocztowe wolne od cła, są wolne również od opłaty manipulacyjnej, z wyjątkiem przesyłek odprawianych warunkowo.

Od odprawianych warunkowo na zasadzie 12 artykułu niniejszego rozporządzenia przesyłek pocztowych pobiera się przy przywozie z zagranicy i przy wywozie zagranicę 0,50 zł. od każdej paczki.

Paczki transportowane drogą powietrzną zalicza się do przesyłek pocztowych.

W wypadku zwrotu zagranicę przez zarząd pocztowy oclonych przesyłek pocztowych z powodu nieodebrania ich przez adresata w ustalonym terminie, opłaty manipulacyjne oraz grzywny, uiszczone przez zarząd poczt, zwraca się narówni z innymi należnościami celnymi.

Rozdział IV.

Od przywożonych przesyłek zadeklarowanych na piśmie w sposób niezupełny, lub też niezadeklarowanych we właściwym terminie, pobiera się, niezależnie od innych opłat manipulacyjnych, dodatkową opłatę manipulacyjną (akcydencję) w następującej wysokości:

- a) od towarów podlegających opłacie celnej — 10 procent od sumy cła;
- b) od towarów wolnych od cła — 2 procent od wartości towaru.

Minister Skarbu ustala, w jakich wypadkach będzie pobierana dodatkowa opłata manipulacyjna (akcydencja) przy odprawie towarów na zasadzie zgłoszenia ustnego.

Rozdział V.

I. Od zaświadczeń wydawanych na prawo przywozu z zagranicy oraz wywozu zagranicę towarów zakazanych do przywozu, względnie wywozu, pobiera się, z wyjątkami przytoczonymi poniżej, osobną opłatę manipulacyjną w wysokości 0,4% wartości krajowej towarów objętych zaświadczeniem, najmniej jednak jeden złoty.

II. Od zaświadczeń wydawanych na przywóz z zagranicy niżej wymienionych towarów, pobiera się osobną opłatę manipulacyjną w wysokości 0,2% wartości krajowej towarów, objętych zaświadczeniem, najmniej jednak jeden złoty:

- ryż wszelki,
- śliwki suszone,
- kawa surowa w ziarnkach,
- kakao w ziarnkach,
- łupinki kakaowe,
- herbata wszelka,
- śledzie solone,
- szyby lustrzane,
- koks,
- guma arabska i senegalska,
- smoła żywiczna, szelak, agar-agar i fragant,

- wyroby z miedzi i stopów,
- wyroby z żelaza lanego,
- wyroby kute,
- wyroby kotlarskie,
- rury,
- wyroby żelazne i stalowe,
- wyroby z drutu żelaznego,
- maszyny do szycia i części ich,
- maszyny do pisania,
- precyzyjne części fortepianów,
- linoleum,
- druk do parasoli,
- samoloty i ich części,
- części maszyn dozwolonych do przywozu,
- walce stalowe utwardzane,
- wyroby ze szkła technicznego.

III. Od zaświadczeń na prawo przywozu i wywozu, wydawanych instytucjom o charakterze dobroczynnym, pobiera się osobną opłatę manipulacyjną w wysokości 0,1% od wartości krajowej towarów objętych zaświadczeniem, najmniej jednak jeden złoty.

IV. Zaświadczenia na prawo przywozu i wywozu towarów, wydawane zakładom naukowym oraz państwowym urzędem i instytucjom, są wolne od osobnej opłaty manipulacyjnej. Również są wolne od tej opłaty zaświadczenia na przywóz z zagranicy drobnych przesyłek, o wadze do 5 kg. włącznie, zawierające przedmioty nieprzeznaczone na handel.

V. Każdy wniosek o prolongatę zaświadczenia rozpatruje się jako nowe podanie i podlega całkowitej opłacie manipulacyjnej.

VI. W wypadkach nieprawidłowego wypisania zaświadczenia z winy petenta, pobiera się za każde nowowystawione zaświadczenie w zmieniowej formie osobną opłatę manipulacyjną w wysokości połowy pobranej opłaty, nie więcej jednak niż 20 złotych.

VII. W razie niewykorzystania zaświadczenia, pobranych opłat manipulacyjnych nie zwraca się.

VIII. Wartość krajową towarów określa Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

IX. Sposób pobierania osobnych opłat manipulacyjnych od zaświadczeń na prawo przywozu i wywozu towarów ustala Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 279 z 1927 r.).

Rozdział VI.

Niezależnie od cła i opłat manipulacyjnych pobiera się od towarów przyjętych na skład urzędową opłatę składową.

Urzędy celne posiadające własne składy urzędowe, pobierać będą opłaty składowe według osobnych przepisów.

Za pierwsze trzy dni nie pobiera się opłaty.

Rozdział VII.

Ministerstwo Skarbu ustali, w jakich wypadkach i w jakiej wysokości należy uiszczać opłatę za wykonywanie czynności poza godzinami urzędowymi lub poza obrębem miejsca urzędowego oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów.

(Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 435 z 1926 r.).

Art. 16. Orzekanie w sprawach stosowania taryfy i przepisów celnych należy wyłącznie do władz skarbowych. Dochodzenie roszczeń drogą sądową jest niedopuszczalne.

Zażalenie przeciw postępowaniu przy odprawie celnej i przeciw niewłaściwemu stosowaniu taryfy celnej, należy zgłaszać protokularnie zaraz przy oczeniu. Pozatem jest zażalenie takie dopuszczalne w przeciągu 30 dni od chwili oczenia, o ile tożsamość towaru reklamowanego z towarem ocionym zostanie niewątpliwie udowodniona. Przeprowadzenie wobec właściwej władzy celnej dowodu tożsamości towaru, która winna być stwierdzona urzędownie, należy do żalącego się.

(Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 12 z 1922 r.).

Do protokołu dołącza się próbki, fotografie, opisy i t. d., których tożsamość powinna być stwierdzona zarówno przez urzędnika rewidującego, jak i przez stronę.

Urząd celny uwzględnia bezpośrednio zażalenia, które uznaje za uzasadnione, wszystkie zaś inne przedstawia bezzwłocznie do rozstrzygnięcia Ministerstwu Skarbu, które wydaje orzeczenie w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu lub z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

W razie nieuwzględnienia zażalenia, strona interesowana ponosi koszty postępowania.

Koszty te ściąga się w drodze administracyjnej.

Zażalenia przeciwko administracyjnym zarządzeniom urzędów celnych, nie będącym w związku z taryfą celną, należy wnosić na piśmie w tym urzędzie, który wydał zarządzenie, będące przedmiotem zażalenia.

Do czasu urzędowania sądownictwa administracyjnego decyzje Ministra Skarbu w sprawach celnych są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu.

Art. 17. W zastępstwie strony interesowanej na jej zlecenie mogą załatwiać formalności celne przy odprawach w urzędach celnych prawnie przez nią upoważnione osoby prywatne, przedsiębiorstwa prze-

wozowe lub ekspedycyjne, które w tych wypadkach ponoszą całkowitą odpowiedzialność przed władzą skarbową za naruszenie obowiązujących przepisów celnych. O ile wymienione przedsiębiorstwa nie znajdują się pod zarządem państwowym, a trudnią się załatwianiem formalności celnych zawodowo, to do czasu ustawodawczego uregulowania sprawy powinny poddać się specjalnym przepisom administracyjnym, ustalającym warunki, na jakich przedsiębiorstwa podobne mogą prowadzić swe czynności w urzędach celnych.

Art. 18. Aż do wydania jednolitych przepisów o karaniu przemytnictwa, uchylecia się od cła lub jego ukrócenia oraz przekroczeń przepisów celnych, w szczególności popełnianych przez nieprawidłowe i niedokładne deklarowanie towarów, należy na obszarze b. zaboru austriackiego i b. dzielnicy pruskiej stosować przepisy i ustawy tamże dotąd obowiązujące, na obszarze zaś b. zaboru rosyjskiego ustawy i przepisy, obowiązujące tam w dniu 1 sierpnia 1914 r.

Art. 19. Niniejsze rozporządzenie obowiązuje na wszystkich ziemiach, należących do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 20. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie od dnia 1 lipca 1920 r.

Jednocześnie uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1919 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 510 z dn. 22/XII. 1919 r.), z wyjątkiem postanowienia ust. 2, art. 19, dotyczącego uchYLENIA mocy obowiązującej austr.-węgier. ustawy o taryfie celnej z dnia 13 lutego 1906 r., niemieckiej ustawy o taryfie celnej z dn. 25 grudnia 1902 r., ros. taryfy celnej z dn. 13 (26) stycznia 1903 r., dalej wszystkich taryf celnych, wydanych przez okupantów, wreszcie wszystkich wydanych do tych ustaw i taryf przepisów wykonawczych, instrukcji, rozporządzeń i t. p., które to postanowienie pozostaje w mocy.

Art. 21. Szczegółowe przepisy o wykonaniu niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SKARB U

z dnia 14 marca 1930 r.

o postępowaniu celnem.

(Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276, z dnia 6 maja 1930 r.).

Na podstawie art. 1 ustęp 2, art. 4 ustęp 3, art. 6 ustęp 2, art. 10 pp. 10, 11, art. 11 pp. 7 i 8, oraz art. art. 12, 13, 14, 15 i 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), tudzież na podstawie art. 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządzam co następuje:

§ 1. Powoływane w niniejszem rozporządzeniu artykuły prawa, bez bliższego określenia, odnoszą się do rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), paragrafy zaś do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Urzędy celne (art. 2) dzielą się, stosownie do zakresu swego działania, na urzędy pierwszej klasy oraz urzędy drugiej klasy.

Urzędy celne pierwszej klasy mają upoważnienie do odprawy przy przywozie wszystkich towarów bez względu na ich ilość lub wysokość przypadającego cła.

Urzędy celne drugiej klasy mają upoważnienie do odprawy towarów, wyszczególnionych w tabeli załączonej do niniejszego rozporządzenia (załącznik I), w zakresie tamże wskazanym.

Rozdzielanie przesyłek, celem ominięcia kompetencji celnej jest niedozwolone.

Prócz urzędów pierwszej i drugiej klasy mogą być przy drogach kołowych ustanowione dla po-

drożnych i mieszkańców pogranicza punkty przejściowe. Przewóz jakichkolwiek bądź towarów przez punkty przejściowe jest wzbroniony.

§ 3. Wywóz zagranicę towarów wolnych od cła może się odbywać przez wszystkie urzędy celne; wywóz zaś towarów, podlegających cłu wywozowemu, tylko przez urzędy celne I klasy. Urzędy celne II klasy mogą odprawiać towary, podlegające opłacie celnej, albo na mocy ogólnego upoważnienia ze strony Ministra Skarbu, albo w poszczególnych wypadkach za pozwoleniem przełożonej dykcji ceł.

Wywóz zagranicę towarów, od których zwraca się opłaty wewnętrzne, jak spirytus, oleje mineralne i t. p., regulują specjalne przepisy.

§ 4. Ruch towarów przez linię celną (art. 3) odbywać się może tylko temi drogami, przy których ustanowione są urzędy celne. Drogi takie otrzymują nazwę „dróg celnych“ w przeciwstawieniu do innych dróg, które, jako „drogami ubocznymi“ towarów przewozić nie wolno.

Władza celna wyznacza na wodach granicznych miejsca lądowania, w których może odbywać się załadowanie i wyładowanie towarów.

Wszystkie towary, przywiezione z zagranicy, winny być dostawione do najbliższego granicznego urzędu celnego. Na przestrzeni pomiędzy linią celną a urzędem celnym nie wolno towarów ani zatrzymywać, ani składać, ani przeładowywać, z wyjątkiem wypadków koniecznej potrzeby.

§ 5. Odprawę towarów uskutecznią się w urzędach celnych położonych przy drogach kołowych (art. 4) w czasie od pierwszego października do końca lutego od godziny 8 rano do 12 w południe i od 1 do 5 popołudniu, w miesiącach zaś pozostałych od 7 rano do 12 w południe i od 2 popołudniu do 7 wieczorem.

O ile, z jakiegokolwiek powodu, nie można odprawić towaru w dniu jego nadejścia, a urząd celny nie ma magazynu do jego przechowania, powinien zażądać wywiezienia towaru zpowrotem zagranicę. Strona obowiązana jest żądanie to wykonać. Towar pozostawiony w urzędzie, należy w dniu przywozu zapisać do rejestru przywozu.

Podróżnych, zgłaszających się w urzędach celnych przy drogach kołowych, odprawiać można poza godzinami urzędowymi w wypadkach istotnej potrzeby.

Przejeżdżających w celu wykonania zawodu: duchownych, lekarzy, felczerów, akuszerki i straż pożarną przepuszczać należy przez granicę o każdej porze dnia i nocy.

Godziny urzędowe w urzędach celnych przy kolejach żelaznych należy ustalać, w zależności od stosunków miejscowych, w porozumieniu z władzami kolejowymi.

§ 6. Cło pobiera się według tych przepisów celnych i stawek taryfowych, jakie obowiązują w dniu, w którym towary zostały zadeklarowane do odprawy celnej.

Przy towarach, które usunięto z pod oclenia, miarodajną jest jakość ich i chwila, w której należało zadeklarować je do oclenia, gdy zaś tego stwierdzić nie można, chwila ich wykrycia i jakość ich w owej chwili.

§ 7. Gdyby wskutek zaszłej pomyłki uiszczono kwotę mniejszą lub większą od właściwie przypadającej, różnica powinna być wyrównana w ciągu jednego roku od dnia uiszczenia należności i opłata skarbową ściągnięta dodatkowo w drodze administracyjnej, nadwyżka zaś zwrócona stronie.

§ 8. Prócz cła pobiera się opłaty manipulacyjne według artykułu 15 oraz składowe w wysokości 0,10 złotego od 100 kilogramów brutto za jeden dzień. Przy obliczaniu składowego wagę brutto mniejszą od 50 kilogramów przyjmuje się za całe 50 kilogramów. Należność składową od towarów, złożonych w magazynach kolejowych, pobiera kolej według norm, ustalonych przez władze kolejowe.

§ 9. Przy wpłacaniu cła mogą być obce monety złote (art. 14), wymienione w poniższej tabeli, przyjmowane według stosunku zawartości złota tych monet do zawartości złota w jednostce monetarnej Polski (art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego, Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855). Stosunek ten jest wyrażony w wartości złotych w następującej tabeli:

Nazwa państwa	Nazwa monety złotej	Wartość nominalna money	Waga monety normalna w gramach	Wartość w złotych polskich			
Anglja	funt szterling.	5	39,940	216,91			
		2	15,976	86,76			
		1	7,988	43,38			
		1/2	3,994	21,69			
		100	33,875	180,62			
Austria	korona	20	6,775	36,12			
		10	3,388	18,06			
		100	23,525	125,43			
		25	5,881	31,36			
Danja	korona	20	8,961	47,78			
		10	4,480	23,89			
Finlandja	marka	200	8,421	44,90			
		100	4,211	22,45			
Gdańsk	gulden	25	7,988	43,38			
Holandja	gulden	10	6,72	35,83			
Kanada i Stany Zjedn.	dolar	5	3,36	17,92			
		20	33,436	178,28			
		10	16,718	89,14			
Niemcy	marka	5	8,359	44,57			
		20	7,965	42,47			
		10	3,982	21,23			
Norwegja i Szwecja	korona	5	1,991	10,62			
		20	8,961	47,78			
		10	4,480	23,89			
5		5	2,240	11,94			
Państwa b. Unji Łacińskiej stempla przedwojennego:	Francja Włochy Belgja Grecja Rumunja Bułgarja Serbja	dolar	33,436	178,28			
					10	16,718	89,14
					5	8,359	44,57
					20	7,965	42,47
					10	3,982	21,23
					5	1,991	10,62
					20	8,961	47,78
					10	4,480	23,89
					5	2,240	11,94
					Hiszpanja Szwajcarja Rosja	peso frank rubel	100
50	16,129	86,—					
20	6,452	34,40					
10	3,226	17,20					
5	1,613	8,60					
15	12,904	68,80					
10	8,603	45,87					
7 1/2	6,452	34,40					
5	4,301	22,93					

Monety złote, wymienione w powyższej tabeli, winny mieć wagę normalną; monety starte, nadpiłowane, obcięte i t. p. są wykluczone od przyjęcia.

§ 10. Przy przywozie przedmiotów, wymienionych w artykule 10 pkt. 3 do 5 i 7 do 13, zwolnienie od cła następuje albo na podstawie niżej wskazanych dokumentów, które należy składać przy odprawie celnej, albo przy zastosowaniu niżej wymienionych przepisów a mianowicie:

pkt. 3: na podstawie wniosków przewodniczących delegacji zagranicznych do rokowań, tudzież

władz polskich, powołanych do dochodzeń i innych czynności urzędowych w stosunkach międzynarodowych, wreszcie władz sądowych i śledczych, o ile chodzi np. o dowody rzeczowe i t. p.;

pkt. 4. na podstawie dyplomów;

pkt. 5: a) na podstawie zaświadczenia zarządu właściciela monopolu stwierdzającego, że przedmioty monopolu państwowego sprowadzone z zagranicy stanowią własność rządową i są przeznaczone dla fabryk lub składów rządowych.

O ile wyroby tytoniowe i surowiec tytoniowy, sprowadzane z zagranicy przez Zarząd Monopolu Tytoniowego W. M. Gdańska, podlegają zwolnieniu od cła na zasadach, ustalonych w każdorazowo obowiązującej umowie polsko-gdańskiej, przeznaczenie wyrobów tytoniowych i surowca tytoniowego dla Gdańskiego Monopolu Tytoniowego winno być stwierdzone przez odpowiednie pismo Zarządu tegoż monopolu, zaświadczone przez Senat W. M. Gdańska;

b) na podstawie zaświadczenia Ministra Spraw Wojskowych, że sprowadzone z zagranicy przedmioty są przeznaczone dla potrzeb armji;

pkt. 7: a) na podstawie zaświadczeń zarządów muzealnych i zakładów naukowych, że przedmioty są przeznaczone dla zbiorów publicznych, lub do celów naukowych i stanowią własność tych zakładów;

b) przedmioty sprowadzone dla szkół powszechnych za potwierdzeniem kuratorów szkolnych;

c) dzieła artystów polskich — za poświadczeniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Za zakłady naukowe uważa się tak zakłady państwowe, jak i te prywatne, którym przyznane zostało prawo publiczności.

Zwolnieniu od cła nie podlegają przedmioty służące potrzebom gospodarczym lub administracyjnym zakładów;

pkt. 8: na podstawie traktatów i umów, na mocy których państwa sąsiednie obowiązane są do utrzymywania dróg i stacyj kolejowych oraz wodnych na polskim obszarze celnym;

pkt. 9: na podstawie zawartych umów z państwami sąsiednimi o ułatwieniach w małym ruchu granicznym;

pkt. 10: jako wolne od cła należy uważać umocowane na kartonach wzory wyrobów metalowych, papierowych i t. p. w pojedynczych sztukach, różniących się między sobą wielkością, kształtem, kolorem lub rysunkiem, jako to: garnitury guzików, okuć, kopert, pocztówek i t. p. Wzory wszelkiego rodzaju, nadające się i w pojedynczych sztukach do użytku, jak np. szczyryki, nożyczki, kwiaty sztuczne, portmonetki, rękawiczki z jednej ręki i t. p. odprawić można bez cła tylko wtedy, gdy za zgodą strony przedmioty te zostaną uczynione niezdatnymi do użytku.

Pozatem wolne są od cła i opłat wewnętrznych próbki niżej wyszczególnionych towarów, o ile są sprowadzane przez osoby i stowarzyszenia handlowe trudniące się importem odnośnych towarów, lub też są przywożone przez agentów zagranicznych firm eksportowych oraz, o ile te próbki pod

względem różnorodności gatunku towaru i sposobu opakowania nie wzbudzają wątpliwości co do ich przeznaczenia:

a) wyroby spirytusowe i wina o łącznej wadze jednego naczynia z towarem nie wyżej 200 gr, pochodzące z krajów, z którymi zostały zawarte odpowiednie umowy i które przestrzegają zasad wzajemności,

b) tak zw. towary kolonialne:

1) wanilja, szafran, kardamon, kwiat i gałka muszkatołowa, cynamon, pieprz, imbir, goździki, badjanek, majeranek o wadze próbki nie wyżej 50 gr z bezpośrednim opakowaniem;

2) inne — jak herbata, kawa, ryż, owoce suszone i t. d. o wadze próbki nie wyżej 250 gr z bezpośrednim opakowaniem.

Osoby i stowarzyszenia, otrzymujące z zagranicy próbki towarów wymienionych pod literami a) — b), winny na żądanie urzędu celnego przedstawić odpowiednie zaświadczenie, stwierdzające, że zajmują się eksportem, względnie importem odnośnych towarów;

pkt. 11: jako rzeczy podróżnych mogą być, oprócz przedmiotów wymienionych w tym punkcie, zwalniane od cła narzędzia rzemieślników i monterów, instrumenty lekarzy, artystów i uczonych, fotograficzne aparaty, małe (podróżne) maszyny do pisania, wózki dla dzieci i do przewożenia chorych, o ile te przedmioty są używane i służyć mają do własnego użytku lub wykonywania zawodu i nie zachodzi podejrzenie, że podróż przedsięwzięto jedynie w celu wprowadzenia przedmiotów bez cła.

Urzędy celne mają prawo, o ileby ze względu na ilość lub jakość wprowadzonych rzeczy podróżnego zachodziła potrzeba stwierdzenia zatrudnienia i stosunków podróżnego, żądać okazania dokumentów podróży.

W wypadkach podejrzanych lub, gdy rzeczy podróżnych ze względu na swą jakość lub ilość nie odpowiadają potrzebom i stanowi podróżnego, należy stosować odprawę warunkową i żądać zabezpieczenia cła.

Podróżni mogą przywozić do własnego użytku, bez cła i opłat monopolowych względnie skarbowych:

a) drobne ilości wyrobów tytoniowych a to: do 50 gramów tytoniu, przyrządzonego do palenia, 10 gramów tabaki, albo 50 sztuk papierosów lub 20 sztuk cygar,

b) napoje spirytusowe w ilości nieprzekraczającej 1 litra objętościowego, przywożone w butelkach odkorkowanych. Ilość ta, przywożona w butelkach z pieczęcią nietkniętą, podlega cłu i opłacie skarbowej, przyczem moc czystego spirytusu przyjmuje się na 96°, zawartość zaś absolutnego alkoholu w napojach na 45°,

c) wino lub miód sycony w ilości nie przekraczającej 1 litra objętościowego, również w naczyniach odkorkowanych,

d) dwa pudełka zapalek na osobę. W każdym pudełku może być najwyżej po 60 zapalek.

Ulg tych nie należy jednak stosować do mieszkańców pogranicza, o ile państwowe umowy o ułatwieniach w małym ruchu granicznym nie stanowią inaczej;

pkt. 12: środki transportowe należy odprawić bez cła, o ile z rodzaju transportu, środka transportowego, z kierunku i miejsca przeznaczenia niewątpliwie wynika, że w danym wypadku chodzi o przewiezienie osób lub towarów, a nie o wprowadzenie środka transportowego bez opłaty cła. Od samochodów, rowerów i samolotów należy żądać zabezpieczenia cła, aż do chwili występu zagranicę. Na wyjątki od tego może zezwolić Minister Skarbu. Przy odprawie innych środków transportowych jako to: wozów, taczek i t. p. należy wymagać zabezpieczenia cła tylko, gdy zachodzi podejrzenie, że zamierzano ominąć opłatę celną, lub też, gdy środki te nie noszą śladów używania.

Wagony kolejowe, zaliczone do parku kolei zagranicznych i jako takie zewnętrznie oznaczone, wolne są od zabezpieczenia;

pkt. 13: trumny ze zwłokami lub urny z popiołami zwłok — na podstawie pozwoleń, udzielanych przez konsulaty lub poselstwa polskie; przy odprawie zaś wieńców i kwiatów — na podstawie potwierdzenia zagranicznych władz administracyjnych, że wieńce lub kwiaty przeznaczone są do złożenia na grobach poległych.

W pograniczu regulują odprawę celną trumien, wieńców, przedmiotów do utrzymywania grobów i t. p., państwowe umowy o ułatwieniach w małym ruchu granicznym.

§ 11. Do udzielania zwolnień od cła przedmiotów i towarów, wymienionych w artykule 10 pkt. 1, upoważnione są urzędy, wymienione w specjalnej instrukcji.

Przedmioty i towary, wymienione w punktach 6, 9, 11, 12, 13 (z wyjątkiem przedmiotów do utrzymania grobów poległych żołnierzy państw obcych) i w punkcie 14 — mają prawo zwalniać od cła wszystkie urzędy celne we własnym zakresie.

Przedmioty i towary wymienione w punktach: 3, 4, 5, 7, 8 i 10 mogą zwalniać od cła urzędy celne I klasy we własnym zakresie.

Przedmioty zaś do utrzymania grobów poległych żołnierzy państw obcych (punkt 13) odprawiać można bez cła za każdorazowym pozwoleniem dyrekcji ceł.

§ 12. Przedmioty, wymienione w art. 11, mogą być zwalniane od cła na następujących podstawach:

pkt. 1: osoby przesiedlające się powinny dołączyć do podania szczegółowy spis ruchomości, potwierdzony przez władzę administracyjną dotychczasowego miejsca zamieszkania i uwierzytelniony przez właściwe przedstawicielstwo Rzeczypospolitej Polskiej na dowód, że objęte spisem przedmioty stanowią ich własność i były przez nie używane zagranicą.

Spisy uwierzytelniane przez właściwe władze tego kraju, z którym Polska zawarła umowę o obrocie prawnym, mogą być legalizowane w sposób w umowie wskazany.

Osoby przesiedlające się ze Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej mogą przedstawiać zaświadczenia, spisane przez notariuszów publicznych.

Narzędzia i instrumenty do wykonywania zawodu, maszyny, części składowe maszyn i urządze-

nia fabryczne zwolnić można od cła, o ile były używane przez przesiedlającego się, odpowiadają jego stosunkom i przeznaczone są do prowadzenia własnego przedsiębiorstwa w kraju.

Nie wolno zwalniać od cła produktów spożywczych, nieprzerobionych materiałów, półfabrykatów i surowców oraz wszelkich przedmiotów, które przy odprawie celnej będą uznane za nieodpowiadające potrzebom lub stosunkom przesiedlającego się;

pkt. 2: wyprawy ślubne, podarunki dla narzeczonych lub podarunki ślubne mogą być przywożone z uwolnieniem od cła, jeżeli przeznaczone są dla cudzoziemców lub obywateli własnego kraju, zamieszkałych dłużej niż dwa lata zagranicą, którzy z powodu zawarcia związku małżeńskiego z osobą zamieszkałą na polskim obszarze celnym przenoszą do tego obszaru swe miejsce zamieszkania. W podaniu winno się udowodnić, że małżeństwo zostało zawarte, poźatem należy dołączyć szczegółowy spis przedmiotów, stanowiących wyprawę.

Dyrekcje ceł mogą zezwolić na późniejsze złożenie metryki ślubnej. W tym wypadku pobiera się należność celną warunkowo, aż do dostarczenia dowodu ślubnego. Po upływie terminu wyznaczonego w tym celu stronie, należność celna nie ulega zwrotowi.

Władze celne mogą odmówić zwolnienia od cła, gdy uznają, że przedmioty nie odpowiadają stosunkom osoby przewożącej lub gdy ilość ich nie odpowiada zwyczajowi albo potrzebie;

pkt. 3: celem uzyskania zwolnienia od cła przedmiotów odziedziczonych w spadku należy do podania dołączyć urzędowy dowód spadkobrania, wystawiony przez władze administracyjne lub sądowe według przepisów państwa, w którym spadek otwarto. Przedmioty spadku mogą być zwalniane od cła tylko wówczas, gdy służyć mają do własnego użytku spadkobiercy;

pkt. 4: przedmioty, wymienione w tym punkcie, mogą być zwolnione od cła, o ile osoba prosząca złoży poświadczenie właściwej władzy administracyjnej, że stała się ofiarą klęski elementarnej;

pkt. 5: nieodzownym warunkiem zwolnienia od cła przesyłek krajowych zwróconych z zagranicy jest wykazanie w sposób niewątpliwy, że przedmioty te pochodzą z kraju, że zagranicą nie weszły do wolnego obrotu i że przed wysłaniem zagranicę znajdowały się w wolnym obrocie w kraju.

Jako dowód, że przesyłki takie zagranicą nie weszły do wolnego obrotu, może służyć poświadczenie zagranicznego publicznego przedsiębiorstwa przewozowego lub urzędu celnego na oryginalnych listach przewozowych.

Towary, które weszły zagranicą do wolnego obrotu, mogą być, przy powrotnym ich przywozie, zwalniane od cła tylko wówczas, jeżeli przemawiają za tem przeważające względy słuszności;

pkt. 6: zwrot cła od tych zagranicznych przesyłek, które po ocleniu weszły do wolnego obrotu, a które są wywożone zpowrotem zagranicę, może nastąpić pod warunkiem zgłoszenia towaru do wywozu zasadniczo w terminie trzymiesięcznym od chwili oclenia, stwierdzenia jego tożsamości i wykazania na żądanie władz celnych, że towaru nie spro-

wadzono do użytku czasowego. Przesyłki takie należy dostawić przed dokonaniem zwrotu zagranicę do tego samego urzędu celnego, w którym zostały oclone, celem stwierdzenia ich tożsamości oraz wywozu pod kontrolą celną. Inne urzędy celne mogą przyjąć przesyłkę tego rodzaju do wywozu tylko wówczas, gdy zdołają stwierdzić tożsamość towaru.

Powrotny wywóz za zwrotem cła może być zezwolony także po upływie trzymiesięcznego terminu, gdy przemawiają za tem względy słuszności.

Przy powrotnym wywozie nie zwraca się pobranych przy przywozie kwot tytułem dodatkowych opłat manipulacyjnych (akcydencji). Wymienione opłaty, wymierzone lecz jeszcze niepobrane, winny być ściągnięte przed wywozem przesyłki;

pkt. 7. a) zwrócone z zagranicy: używane i znakami zaopatrzone opakowania, zewnętrzne i wewnętrzne, jako to beczki, skrzynie, kosze, kufry, worki, flaszki, słoje, butle i t. p., pochodzące niewątpliwie z krajowych przesyłek wywozowych, jak również takie same opakowania, wywiezione w swoim czasie zagranicę w stanie próżnym do napełnienia, mogą być zwalniane od cła tylko na zasadzie przedstawionych zaświadczeń wywozu według dołączonego wzoru Nr. 1, o ile opakowania te nadchodzą w ciągu 6 miesięcy, licząc od dnia ich stwierdzonego urzędowo wywozu zagranicę.

Do wydawania takich zaświadczeń na żądanie strony obowiązane są graniczne urzędy celne, przez które się odbywa wywóz towaru. Prośbę o wydanie poświadczenia winna strona umieścić na deklaracji wywozowej.

Urzędy celne na wydane poświadczenia mają prowadzić rejestr według załączonego wzoru Nr. 2;

b) opony ochronne do przykrywania wozów kolejowych, liny, sznury, podpory, deski, zapory i t. p. urządzenia wagonów kolejowych, służące do ładowania lub umocnienia towarów w czasie transportu i stanowiące własność krajowych przedsiębiorstw kolejowych, wolne są od cła, gdy przynależność ich do tych przedsiębiorstw oraz krajowe pochodzenie zostaną w każdym wypadku stwierdzone;

pkt. 8: a) opakowania zagraniczne, przywożone wraz z towarem a clone osobno, przeznaczone do powrotnego wywozu, podlegają odprawie warunkowej na przeciąg trzech miesięcy od daty odprawy.

Zagraniczne opakowania, wprowadzone do obszaru celnego celem napełnienia, odprawia się w postępowaniu warunkowym na podstawie zabezpieczenia celnego. Do powrotnego wywozu takich opakowań zagranicę wyznacza się termin 6 miesięcy, licząc od dnia dokonania przywozowej odprawy celnej.

Używane próżne beczki żelazne po pyłe cynkowym, przeznaczone dla krajowych przedsiębiorstw górniczo-hutniczych a wprowadzone celem napełnienia pyłem cynkowym i wywozu zagranicę w stanie napełnionym, podlegają odprawie w postępowaniu warunkowym bez zabezpieczenia celnego, po obliczeniu przypadających należności celnych. Przy odprawie tych beczek przedsiębiorstwa górniczo-hutnicze obowiązane są składać urzędowi celnemu oświadczenie, że beczki przeznaczone są do napełnienia pyłem cynkowym, a zarazem i pisemne zobowiązanie, że beczki te zostaną wywiezione zprowo-

tem zagranicę w ciągu sześciu miesięcy od daty odprawy przywozowej i, że w razie niewywiezienia, zostaną uiszczone przypadające opłaty celne.

Na tych samych zasadach odprawia się używane zagraniczne próżne beczki drewniane po nafcie i płynnych produktach naftowych (oleje, smary, mieszanka), przeznaczone do krajowych rafinerij, a wprowadzone celem napełnienia i wywozu zagranicę w stanie napełnionym;

b) opony wagonowe, należące do zagranicznych przedsiębiorstw kolejowych, mogą być zwalniane od cła na warunkach ustalanych osobnymi rozporządzeniami.

§ 13. Przedmioty i towary, wymienione w art. 11, są zwalniane od cła przez następujące władze i urzędy celne a mianowicie:

Przedmioty i towary, wymienione w punktach 1, 2, 3 i 4 tego artykułu (z wyjątkiem maszyn i narzędzi fabrycznych) zwalnają od cła dyrekcje ceł.

Towary wymienione w punkcie 5 zwalnają od cła urzędy celne I klasy, o ile towary te nadejdą w przeciągu jednego roku od chwili wywiezienia ich zagranicę i nie weszły zagranicą do wolnego obrotu. W innych wypadkach zwolnienia udzielają dyrekcje ceł. Przy powrotnym przywozie obowiązana jest strona zwrócić ewentualnie pobrane kwoty eksportowe.

Na powrotny wywóz zagranicznych przesyłek, wymienionych w punkcie 6, mogą zezwalać urzędy celne I klasy, o ile przesyłki te pozostają pod ich nadzorem. Ewentualnie pobrane cło zwracają urzędy celne I klasy we własnym zakresie. W innych wypadkach zezwalają na powrotny wywóz za zwrotem cła dyrekcje ceł

Opakowania, wymienione w punktach 7 i 8, mogą być odprawiane i zwalniane od cła przez urzędy celne I klasy we własnym zakresie, z wyjątkiem worków zagranicznych. Ewentualny zwrot cła należy również do właściwości urzędów celnych.

Zwolnienia od cła maszyn i narzędzi fabrycznych (punkty 1 — 4) udzielać może tylko Minister Skarbu. Również worki zagraniczne (pkt. 8), przywożone do napełniania, mogą być odprawiane w postępowaniu warunkowym wyłącznie za zezwoleniem Ministra Skarbu.

We wszystkich wypadkach, nieobjętych wyżej podanymi postanowieniami, decyduje Minister Skarbu.

§ 14. Towary, przeznaczone do przerobienia lub do celów technicznych i użycia wewnątrz kraju (art. 1), jak np. ryż do polerowania, figi do wyrobu kawy figowej, tkaniny i filce do użytku fabrycznego i t. d. można w granicach postanowień taryfy wprowadzać za zniżonym cłem lub bez opłaty cła wyłącznie za pozwoleniem Ministra Skarbu.

Osoby lub przedsiębiorstwa, zamierzające korzystać z ulgi tego rodzaju, powinny wnieść podanie do izby handlowo-przemysłowej tego okręgu, w którym leży przedsiębiorstwo. W podaniu takim należy wymienić siedzibę i rozmiar prowadzonego przedsiębiorstwa, wysokość zapotrzebowania towaru, sposób jego przeróbki względnie użycia, źródło zagraniczne, z którego towar zamierza się sprowadzać oraz

wskazać urząd celny, w którym zamierza się przeprowadzić odprawę celną.

Izby handlowo-przemysłowe badają prawdziwość przytoczonych w podaniu danych i, wraz ze swoją opinią (w szczególności co do tego, czy zachodzi istotna potrzeba posiłkowania się towarami sprowadzonymi z zagranicy) odsyłają go za pośrednictwem Ministerstwa Przemysłu i Handlu do Ministerstwa Skarbu.

Pozwoleń takich udzielać się będzie tylko osobom i przedsiębiorstwom, które pod względem swego stosunku do Skarbu są nieposzlakowane, godne zaufania, a które poddadzą się warunkom kontroli skarbowej.

Pozwolenia na przywóz za niższym cłem lub z uwolnieniem od opłaty cła wydawać się będzie na okres najwyżej lat trzech. Po upływie tego terminu pozwolenia można, na prośbę przedsiębiorcy, przedstawić w tej samej drodze, przedłużyć pozwolenie na dalszy okres.

W razie potrzeby można zarządzić zabezpieczenie cła lub różnicy cła na czas od wprowadzenia towaru aż do jego przerobienia.

Przedsiębiorstwo, które na cały czas trwania pozwolenia poddaje się pod dozór skarbowy, jest obowiązane do utrzymywania ksiąg w celu zapisywania odbioru i użycia towaru, wprowadzonego do przerobienia lub do celów technicznych. Organy dozoru skarbowego mają wolny dostęp do wszystkich lokali i składów przedsiębiorstwa, mogą badać proces przeróbki, zapasy towaru surowego i przerobionego oraz porównywać je z zapisami w księgach.

Koszta kontroli urzędowej ponosi przedsiębiorca.

Urzędy celne przy odprawie towaru powinny na wydanem pozwoleniu zaznaczać pojedyncze przesyłki aż do wyczerpania dozwolonej ich ilości.

O każdej dokonanej odprawie urzędy celne zawiadamiają osobnym pismem organ celny lub skarbowy, powołany do kontroli przedsiębiorstwa.

Organy upoważnione do kontroli stwierdzają prawidłowe nadejście przesyłki i, po wpisaniu danych do swego rejestru, zwracają odpowiednio zaświadczone zawiadomienie właściwemu urzędowi celnemu.

W razie ujawnienia nadużycia, Minister Skarbu może każdej chwili cofnąć udzielone pozwolenie niezależnie od wdrożenia postępowania karnego.

§ 15. Wolne od cła są towary, które pod urzędową kontrolą zostały zniszczone, lub też w czasie transportu, przeprowadzonego pod taką kontrolą, uległy zniszczeniu. Towary, które w czasie transportu, przeprowadzonego pod urzędową kontrolą, wskutek wpływów sił przyrody zmieniły swą jakość i wagę, lub też, które pod kontrolą urzędową zmienione zostały przez stronę, o ile zmiana taka jest dopuszczona ustawą lub decyzją Ministerstwa Skarbu, należy ocieć według ich stanu w czasie ocenia.

§ 16. Zabrania się przywozu do obszaru celnego (art 6)

a) ze względów zdrowotnych:

- 1) surogatów szafranu,
- 2) obić papierowych (tapet), papierów drukowanych, materji i innych przedmiotów, zabarwionych farbą arsenikową,
- 3) farby anilinowej, zawierającej arsenik (fuksyny i innych nazw) w kawałkach, proszku i cieście (nie w kryształach),
- 4) fasoli z gatunków: „Phaseolus lunatus“ i „Rangoon“ oraz wszelkiej fasoli trującej;

b) ze względu na bezpieczeństwo publiczne: armat, pocisków, granatów, bomb i t. p.;

c) z innych względów publicznych:

- 1) jagód rybiej trutki (baccae cocculi indicii),
- 2) wszelkich wyrobów i przedmiotów o charakterze bluźnierczym i obrażającym uczucia religijne, narodowe lub moralne, stosownie do ograniczeń, zawartych w ustawach,
- 3) liści, obierzyn i odpadków ziemniaczanych bez względu na kraj pochodzenia,
- 4) biletów loteryj zagranicznych lub t. zw. obligacyj premjowych w emisjach osób prywatnych, towarzystw, miast i państw.

Tym mieszkańcom Wolnego Miasta Gdańska, którzy udowodnią, że sprowadzali dotąd losy niemieckich loteryj publicznych, zezwala się nadal na przywóz tych losów przez okres dziesięciu lat, licząc od dnia 1 stycznia 1922 r. bez prawa zbywania tych losów na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,

- 5) wszelkich etykiet, kapsli, korków, próżnych naczyń i t. p. z firmami zagranicznych producentów, o ile zostały dostarczone bez odpowiedniego towaru.

Etykiety, kapsle, korki, naczynia i t. p. z firmami zagranicznych producentów, wprowadzone jednocześnie z właściwym towarem, mogą być przywożone w stosunku odpowiadającym ilości towaru.

Jeżeli zagraniczny towar był przywieziony wcześniej, urząd celny może przepuścić odnośne etykiety, kapsle, korki i t. p. po uprzednim stwierdzeniu, że wprowadzony towar przybył bez nich.

- Etykiety, naczynia i t. p. z firmami zagranicznych producentów, adresowane bezpośrednio do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej, podlegają przepuszczeniu bez żadnych zaświadczeń. W innych wypadkach przywozu etykiet, naczyń i t. p. celem rejestracji w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, jest wymagane przedstawienie w urzędzie celnym odpowiedniego zaświadczenia tego urzędu,
- 6) marek do gry oraz wszelkich przedmiotów, naśladowujących monety metalowe krajowe lub zagraniczne,
 - 7) odbitek naśladowujących pieniądze papierowe i papiery wartościowe, zarówno krajowe jak zagraniczne, oraz przedmiotów ozdobionych takimi naśladownictwami, z wyjątkiem wydawnictw literackich i naukowych,
 - 8) kart do gry w stanie luźnym.

§ 17. Przywóz następujących towarów podlega poniżej podanym ograniczeniom:

1) Towary, będące przedmiotem monopolów państwowych, sprowadzać mogą z zagranicy tylko zarządy właściwych monopolów. Osoby prywatne muszą w tym celu uzyskiwać zezwolenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, która ustali zarazem warunki odprawy. Wyjątek stanowią wyroby tytoniowe, przeznaczone do użytku osobistego, nieprzekraczające 1 kg wagi.

2) Sztuczne środki słodzące oraz te związki chemiczne, które mogą być przetworzone zapomocą prostych zabiegów chemicznych na sacharynę lub na środki do niej zbliżone, mogą być przywożone tylko przez wytwórnie i hurtowe składy materiałów aptecznych, na podstawie osobnych pozwoleń udzielanych w myśl obowiązujących przepisów.

3) Środki lecznicze, dozwolone do obrotu i wymienione w specjalnych wykazach, ogłaszanych przez Ministra Skarbu, jak również trucizny, mogą być sprowadzane z zagranicy na podstawie zaświadczeń państwowej władzy administracyjnej II instancji.

Środki lecznicze, niewymienione w wykazach, wolno sprowadzać na podstawie każdorazowego pozwolenia Ministra Skarbu oraz wspomnianego wyżej zaświadczenia władzy administracyjnej II instancji.

Środki lecznicze w drobnych ilościach do własnego użytku wolno sprowadzać na podstawie pozwolenia Ministra Skarbu. Pozwolenia te będą udzielane po przedstawieniu przez stronę recepty lekarza, stwierdzającej konieczność użycia tego środka oraz niemożność zastąpienia go środkiem wyrobu krajowego.

Przywóz środków leczniczych dla mieszkańców pogranicza regulują umowy państwowe o ułatwieniach w małym ruchu granicznym.

4) Zwierzęta jednokopytowe i racicowe oraz psy, koty, drób, pszczoły, ryby, raki, jak też części zwierząt i wytwory zwierzęce mogą być przewożone tylko na podstawie pozwolenia Ministra Rolnictwa i na warunkach w tem pozwoleniu podanych, o ile międzynarodowe konwencje weterynaryjne, zawarte przez Polskę, nie stanowią inaczej. Pozwolenia mogą być indywidualne lub ogólne, stosownie do art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych z dnia 22 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673).

5) a) Przywóz wszelkiego rodzaju ziemniaków, nie wyłączając sadzeniaków, zezwala się jedynie na zasadzie pozwolenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa przez upoważnione do odprawy ziemniaków kolejowe urzędy celne.

Ziemniaki winny być przywożone w nowych nieużywanych workach, zaplombowanych przez nadawcę, lub też luzem w zaplombowanych wagonach.

Do każdej przesyłki winien nadawca dołączyć dwa egzemplarze zaświadczenia oficjalnej służby fitopatologicznej lub zakładów ochrony roślin kraju eksportującego, według załączonego wzoru Nr. 3 tej treści, że ziemniaki są wolne od choroby raka ziemniaczanego (*Synchytrium endobioticum*, Perc).

b) Drzewka, krzewy, sadzonki i zrazy, nie wyłączając winorośli, mogą być wprowadzone pocztą

oraz przez upoważnione w tym celu kolejowe urzędy celne pod warunkiem zaopatrzenia przesyłki w dwa egzemplarze zaświadczenia oficjalnej służby fitopatologicznej lub też zakładów ochrony roślin kraju eksportującego, że dana przesyłka jest wolna od owadów i jajek filoksery (*Phylloxera vastatrix* Planch), oraz mszycy wełnistej (*Schisoneura lanigera* Hausm), tudzież, iż zawartość przesyłki została wyprodukowana w zakładzie wolnym od obu tych szkodników.

c) Zaświadczenia wymienione pod a) i b) winny być wystawione w jednym z następujących języków: polskim, francuskim, włoskim, angielskim lub niemieckim.

Dla niezbędnych potrzeb gospodarstw rolnych, przeciętych linią graniczną, mogą być wydawane pozwolenia na przywóz ziemniaków i roślin drogą kołową pod warunkiem przedstawienia w urzędzie celnym zaświadczeń zdrowotnych.

Pozwolenia tego rodzaju będą wydawane przez dyrekcje cel w porozumieniu z województwem, lub też przez upoważnione do tego urzędy celne.

Spis urzędów celnych, uprawnionych do odprawy ziemniaków, drzewek, krzewów, sadzonek i zrazów będzie ogłoszony oddzielnie.

d) Zdrowotność kłębów ziemniaczanych, roślin żywych i sadzonek może być sprawdzana w urzędach celnych przez rzeczoznawców upoważnionych do tego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa.

e) Żywe rośliny, sadzonki, szczepionki, świeże odpadki kwiatów wszelkiego rodzaju z Ameryki i Australji, oraz wszelkie przedmioty służące do ich opakowania, jako też świeże owoce i świeże odpadki owoców z Ameryki i Australji, wraz z opakowaniem, wprowadzać można przez upoważnione do tego urzędy wejściowe, o ile przy badaniu okaże się, że towary te są wolne od mszycy San José.

f) Przywożone z zagranicy nasiona koniczyny, lucerny, przelotu, nostryku, komonicy i tymotki — winny być zaopatrzone w świadectwo, wystawione przez stację oceny nasion kraju eksportującego. Spisy stacji, upoważnionych do wydawania takich świadectw, będą ogłaszane w Monitorze Polskim.

Świadectwo może być wystawione w języku: polskim, francuskim, angielskim lub niemieckim według załączonego wzoru Nr. 4.

Przesyłki tych nasion mogą być przez urzędy celne poddane w Polsce ponownej analizie.

Jeżeli analiza wykaże zanieczyszczenie kianką przesyłanych nasion, nie będą one mogły być przywiezione do polskiego obszaru celnego.

Nasiona wymienionych wyżej roślin, niezaopatrzone w świadectwo zagranicznej stacji oceny nasion, mogą być przywiezione do polskiego obszaru celnego dopiero po uzyskaniu świadectwa od jednej z polskich stacji oceny nasion, że nasiona są wolne od kianki.

g) Fasola, niezakazana do przywozu (§ 16, ustęp a) pkt. 4) może być wpuszczana do obszaru celnego na podstawie świadectw pochodzenia, wystawionych przez zagraniczne władze państwowe, względnie organizacje rolnicze o charakterze społecznym.

Świadectwo pochodzenia winno podawać gatunek fasoli (nazwę botaniczną) i stwierdzać, że nie zawiera składników trujących.

Brak wymaganego świadectwa może być zastąpiony przez zaświadczenie krajowego Zakładu Państwowego Badania Żywności, wystawiane po zbadaniu prób przesłanych zakładowi przez urząd celny pod pieczęcią urzędową.

Badanie i przesyłkę prób uskutecznia się na koszt strony, t. j. osoby uprawnionej do rozporządzenia towarem.

6) Broń i amunicję wolno wprowadzać na podstawie pozwolenia władzy administracyjnej miejsca zamieszkania odbiorcy. Pozwolenie takie może być dla podróży zawarte w dokumencie podróży (paszporcie). Materiały wybuchowe (proch i mieszaniny wybuchowe, lonty, spłonki i t. p.) mogą być sprowadzane z zagranicy tylko za pozwoleniem Ministra Skarbu.

7) Gołębie wszelkiego gatunku, z wyjątkiem t. zw. rysi polskich, garłaczy i pawiaków, mogą być przywożone z zagranicy tylko za pozwoleniem władz wskazanych w odnośnych ustawach.

8) Opjum surowe, opjum lecznicze, opjum do palenia i jego odpadki (dross i t. p.), haszysz, morfina, kokaina, heroína, wszelkie ich sole i przetwory, oraz te pochodne, które na podstawie badań naukowych będą uznane w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia, wolno sprowadzać z zagranicy tylko za pozwoleniem Ministra Skarbu, wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z zachowaniem warunków, w tem zezwoleniu zastrzeżonych.

9) Eter etylowy i jego mieszaniny ze spirytusem etylowym mogą być przywożone z zagranicy jedynie na zasadzie każdorazowego pozwolenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu: o ile chodzi o przywóz dla celów leczniczych — z Ministrem Spraw Wewnętrznych, do innych zaś celów — z Ministrem Przemysłu i Handlu.

10) Produkty zapalne, zawierające biały lub żółty fosfor, mogą być przywożone z zagranicy tylko na podstawie każdorazowego pozwolenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

11) Papugi można przywozić tylko za pozwoleniem Ministra Rolnictwa.

§ 18. Wywóz następujących towarów podlega poniżej podanym ograniczeniom:

1) Proch i środki wybuchowe, wszelkiego rodzaju broń i przybory do niej, z wyjątkiem broni myśliwskiej, można wywozić zagranicę tylko za zezwoleniem Ministra Spraw Wojskowych.

2) Gołębie wszelkiego gatunku, z wyjątkiem t. zw. rysi polskich, garłaczy i pawiaków, mogą być wywożone zagranicę tylko za pozwoleniem władz wskazanych w odnośnych ustawach.

3) Zabytki charakterystyczne dla pewnej epoki, posiadające wartość artystyczną, kulturalną, historyczną, archeologiczną lub paleontologiczną, jak np.:

a) ołtarze, ambony, chrzcielnice, stalle, pomniki, nagrobki z grobów kościelnych wraz z ukrytymi w nich dziełami pracy ręcznej, epitafia, tablice, wota, szaty i naczynia obrzędowe, dzwony i t. p.,

- b) dzieła sztuk plastycznych: obrazy, rzeźby, ryciny,
- c) dzieła sztuk zdobniczych i kunsztów cechowych, zbroje, oręż, rzędy, pojazdy, chorągwie, sztandary, arrasy, dywany, makaty, pasy, kilimy, hafty, koronki, ubiory, meble, sprzęty, naczynia, zegary, świeczniki, wyroby złotnicze emalje, szkło, ceramiki, kraty, okucia, zamki, godła, znaki i t. p.,
- d) monety, medale, pieczęcie, tłoki mennicze,
- e) druki, archiwalja, rękopisy zwykłe i ozdobne, autografy, oprawy ksiąg,
- f) ludowe sprzęty domowe i wyroby przemysłu ludowego,
- g) wykopaliska i znaleziska przedhistoryczne i archeologiczne,
- h) wykopaliska i znaleziska paleontologiczne,
- i) kolekcje przedmiotów, przechowywanych w muzeach, bibliotekach, w skarbcach i składach świątyń, zgromadzeniach cechowych, urzędach samorządowych,

mogą być wywożone z granic Państwa Polskiego jedynie za zezwoleniem władzy konserwatorskiej pierwszej instancji (wojewódzkie władze administracji ogólnej).

Wywóz dzieł sztuki oraz zabytków starożytności z obszaru Wolnego Miasta Gdańska dozwolony jest jedynie za zezwoleniem Senatu W. M. Gdańska.

4) Opjum surowe, opjum lecznicze, opjum do palenia i jego odpadki (dross i t. p.), haszysz, morfina, kokaina, heroína, wszelkie ich sole i przetwory, oraz te pochodne, które na podstawie badań naukowych będą uznane w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia, można wywozić zagranicę tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu, wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z zachowaniem warunków, w tem zezwoleniu zastrzeżonych.

5) Wywóz dzikich ptaków śpiewających, jako to: słowików, sikor, czyżyków, szczygłów, zięb, giłłów, drozdów, kosów, pliszek, skowronków, wilg, makolągów, szpaków i t. p. tępicieeli szkodliwych owadów, dozwolony jest tylko na podstawie każdorazowego zezwolenia Ministra Skarbu, wydawanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa.

L. Przywóz.

§ 19. Zagraniczne przesyłki, przeznaczone do polskiego obszaru celnego lub do tranzytowego przewozu przez polski obszar celny, winny być zaopatrzone w dwa egzemplarze deklaracji celnej nadawcy. Deklaracji nadawcy nie wymaga się w ruchu podróży oraz dla towarów, wiezionych w ruchu kołowym i w ruchu uprzywilejowanego tranzytu.

§ 20. Towary dostawione do urzędu celnego winny być do odprawy celnej zadeklarowane w następujących terminach:

a) w granicznych urzędach celnych I klasy — z wyjątkiem morskich — nie później niż w ciągu sześciu dni po dniu przyjęcia pod dozór celny,

b) w wewnętrznych oraz morskich urzędach celnych nie później niż w ciągu trzydziestu dni po dniu przyjęcia pod dozór celny.

W stosunku do towarów szybko psujących się powyższe terminy mogą być przez urząd celny skrócone o tyle, o ile tego wymaga stan towaru. W tym wypadku urząd celny zawiadamia o tem stronę.

Zwierzęta oraz przedmioty wybuchowe muszą być zadeklarowane niezwłocznie.

W urzędach celnych II klasy towar musi być zadeklarowany w dniu dostawienia.

O ile po upływie oznaczonych wyżej terminów towar nie zostanie zadeklarowany, urząd celny zarządza załatwienie czynności celnych z urzędu za pośrednictwem kolejowej agencji celnej.

Również urząd celny zarządza załatwienie czynności celnych z urzędu w wypadkach, gdy strona zadeklaruje towar do oclenia w ustalonym terminie, lecz, nie zrzekłszy się w deklaracji prawa asystowania przy rewizji celnej, nie zjawi się do wspomnianej rewizji w ciągu trzech dni od daty zadeklarowania towaru.

§ 21. Deklarację do oclenia powinna złożyć osoba uprawniona do rozporządzenia towarem.

Za uprawnionego do rozporządzenia towarem uważa się wymienionego w liście przewozowym odbiorcę towaru, wykupionym przez niego, lub tego, który swoje uprawnienie do rozporządzenia towarem udowodni prawomocną cesją. Przy transportach morskich lub transportach kolejowo-morskich, za uprawnionego do rozporządzenia towarem uważa się posiadacza konosamentu względnie listu przewozowego — konosamentu, wystawionego na zlecenie, a gdy dokumenty te zostały zaindosowane — osobę lub firmę, na rzecz której indos został skuteczniejszy.

Takie przedsiębiorstwa, które załatwiają formalności celne na zlecenie strony, winny posiadać pozwolenie (koncesję) Ministerstwa Skarbu w myśl art. 17, muszą jednak, składając deklarację, legitymować się w sposób określony w ustępie poprzedzającym.

Uprawnienia agencji celnych polskich kolei państwowych do deklarowania towarów normuje specjalne rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 stycznia 1920 r. w sprawie przepisów kolejowych agencji celnych, wydane w porozumieniu z Ministerstwami Przemysłu i Handlu oraz Skarbu (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 67).

§ 22. Deklaracji można dokonać ustnie, albo na piśmie.

§ 23. Deklaracja ustna jest dozwolona przy odprawie:

- a) podróźnych,
- b) towarów wprowadzonych przez mieszkańców pogranicza na własny użytek, a nie na handel, o ile wysokość cła nie przekracza 100 złotych,
- c) wagonów wypożyczonych przez zarządy kolejowe zagranicą, oraz zapasowych części wagonowych, należących do wypożyczonych wagonów,
- d) towarów, zgłaszanych do odprawy przez instytucje państwowe i naukowe, z wyjątkiem kolejowych agencji celnych w tych wypadkach, gdy agencje te deklarują towary, przeznaczone dla osób i instytucji prywatnych,

e) w poszczególnych wypadkach, za każdorazowym pozwoleniem kierownika urzędu celnego, towarów, przeznaczonych nie na handel, lecz do osobistego użytku odbiorców, deklarujących towar do odprawy osobiście,

f) przesyłek odprawianych w ruchu pocztowym,

g) żywych: zwierząt, ptactwa, owadów, płazów i ryb, oraz przywożonych z połowu na łodziach rybackich ryb świeżych,

h) towarów objętych pozycjami taryfy celnej: z p. 1 — towarów wolnych od cła; z pozycji 5 pkt. 1—świeżych ziemniaków i kapusty głowiastej przywożonych w okresach, w których są wolne od cła oraz buraków cukrowych i pastewnych tudzież świeżych korzeni cykorji; poz. 58 p. 1-a, b, c; 62 p. 1 i 2-a; 66 p. 1; 79 pkt. 1, 3 i 4; poz. 96 p. 1,

i) towarów ulegających szybkiemu zepsuciu,

k) towarów nadchodzących w jednogatunkowych przesyłkach całowagonowych według pozycji taryfy celnej: 41 p. 1 i 2; z pozycji 65 p. 1 — gliny; 65 p. 2 i 3; 72 p. 1 a i b; 73 p. 1 a; 73 p. 2; 74 p. 1a; 79 p. 2,

l) przesyłek odprawianych w ruchu powietrznym.

Przy ustnem deklarowaniu towarów wymienionych w punkcie i) a podlegających opłacie celnej, jak też w punktach k) i l) winny być złożone urzędowi celnemu dokumenty handlowe, wymagane przy pisemnej deklaracji, pod rygorami, przewidzianymi w paragrafie 27.

§ 24. Przy deklaracji ustnej strona oświadcza, jakiego rodzaju odprawie ma być towar poddany (odprawie ostatecznej lub warunkowej), jak również udziela na żądanie urzędu potrzebnych wyjaśnień co do wysyłającego, odbiorcy, pochodzenia i ceny towaru. Zarazem strona powinna złożyć dokumenty handlowe, gdy są one w myśl § 23 wymagane, jak również przewozowe i inne.

§ 25. Deklarację na piśmie sporządza się w języku polskim na przepisany urzędowym formularzu (wzór Nr. 5) zapomocą papieru indygowego w 3 jednobrzmiących egzemplarzach.

Deklaracja powinna zawierać:

na stronie 1-szej:

- a) kraj pochodzenia towarów,
- b) nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy i odbiorcy,
- c) wyszczególnienie dołączonych dokumentów,
- d) datę wystawienia deklaracji,
- e) własnoręczny podpis osoby, wystawiającej deklarację;

na stronie 2-giej:

- f) cechy i numery sztuk (colli),
- g) ilość colli (ogólną ilość colli także słowami),
- h) rodzaj opakowania,
- i) nazwę handlową towarów,
- j) wagę brutto w kilogramach, względnie ilość sztuk, miarę i t. p.,
- k) wartość towarów,

1) w uwadze należy umieszczać ewentualne dodatkowe wnioski, np. o ulgę celną, zniżkę konwencyjną, odprawę warunkową, odroczenie należności celnej i t. p., ze wskazaniem tytułu prawnego.

Jeżeli towary nadchodzą w opakowaniu, należy deklorować wagę brutto każdej sztuki (colli) osobno i wymienić rodzaj opakowania według nazwy, przewidzianej w tabeli tarowej.

Opakowania, niewymienione w tabeli tarowej, deklaruje się tak, jak się one zewnętrznie przedstawiają, np. kufer, konewka, blaszanka i t. p.

Całowagonowe ładunki oraz przesyłki, składające się z większej ilości sztuk (colli), można deklorować sumarycznie, o ile zawierają towar jednakowego gatunku i nadeszły w jednakowym opakowaniu.

§ 26. Do deklaracji na piśmie strona obowiązana jest dołączyć dokumenty handlowe. Dokumenty te powinny być oryginalne, wystawione przez zagranicznego sprzedawcę, jako to: faktury, rachunki kupieckie i t. p. i powinny zawierać wszystkie dane, które służą za podstawę do obliczenia cła, a to — ściśle określenie towaru pod względem jego gatunku i rodzaju, jak też ilość (wagę, miarę sztuki i t. d.) każdego gatunku i rodzaju.

Przy deklarowaniu strona może zgłosić deklarację celną nadawcy (§ 19) jako fakturę.

Dołączony wykaz (załącznik II) zawiera zakres ulg, jakie są dopuszczalne przy określaniu w dokumentach handlowych rodzaju niektórych towarów.

Dokumenty handlowe dołączone do deklaracji, winny również podawać zagraniczną cenę towaru, za którą został sprzedany odbiorcy krajowemu. Wystarczy jednak, gdy na dokumencie handlowym lub liście przewozowym nadawca zagraniczny potwierdzi wartość towaru.

§ 27. W razie niedołączenia dokumentów, wymienionych w § 26 lub dołączenia takich, które nie odpowiadają warunkom wskazanym w tym paragrafie, deklarację uważa się za niezupełną z zastosowaniem rygoru, przewidzianego w rozdziale IV artykułu 15.

Temuż rygorowi podlega deklaracja celna nadawcy, o ile zostaje zgłoszona przez stronę jako faktura.

§ 28. Po wniesieniu deklaracji ustnej lub na piśmie, urząd bada, czy zachodzą warunki formalne do przeprowadzenia odprawy żądanej przez stronę, szczególnie zaś, czy deklarację wniosła osoba uprawniona do dysponowania towarem, czy deklaracja została wniesiona w terminie, czy została podpisana przez osobę uprawnioną do tego, czy zostały dołączone dokumenty, wymienione przez deklarującego, czy urząd jest upoważniony do odprawy i t. p.

Deklarację na piśmie formalnie wadliwą należy odrzucić.

§ 29. Rewizja towaru odbywać się może jedynie w obecności strony, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w ostatnim ustępie § 20. Strona obecna przy rewizji obowiązana jest dopełnić na

własny koszt i odpowiedzialność wszelkich czynności fizycznych, jakie urząd celny uzna za potrzebne do należytego zbadania towaru. O ile urząd w tym celu posiada osobne siły pomocnicze, strona ma obowiązek posłużenia się nimi za przepisaniem wynagrodzeniem.

§ 30. Po przyjęciu deklaracji urząd przystępuje do rewizji towaru, której celem jest stwierdzenie wszystkich danych, potrzebnych do załatwienia żądanej odprawy, w szczególności zaś przy odprawie przywozowej tych danych, które służą za podstawę do obliczenia cła.

Rewizja towaru jest zewnętrzna i wewnętrzna.

Rewizja zewnętrzna polega na obliczeniu sztuk, zbadaniu rodzaju znaków i numerów pojedynczych opakowań i na zbadaniu ich wagi brutto.

Rewizja wewnętrzna ma za zadanie sprawdzić ilość i gatunek towaru całej przesyłki tak, aby żadnej części jej nie uchylono od oclenia, ani też niewłaściwie nie oclono. W tym celu należy otworzyć i zbadać każdą sztukę, o ile o jej zawartości nie można przekonać się inaczej, np. zapomocą prętu rewizyjnego. Gdy przesyłka zawiera więcej sztuk z tym samym towarem, łatwym do zrewidowania i otaryfowania, a jakość i przeznaczenie towaru, ze względu na fakturę, osobę nadawcy lub odbiorcy, rodzaj opakowania, znaki towaru i t. p., nie nasuwają żadnych wątpliwości, można rewizję wewnętrzną ograniczyć do dziesiątej części przesyłki, lecz co najmniej do pięciu sztuk, na których wybór strona nie może wywierać żadnego wpływu. W razie stwierdzenia niezgodności należy rewizją objąć wszystkie sztuki.

§ 31. Przy ustaleniu ilości towaru (art. 8), gdy taryfa jako podstawę do wymiaru cła podaje jego wagę, należy przestrzegać zasad następujących:

a) gdy taryfa celna podaje jako podstawę wagę brutto, należy przez to rozumieć wagę towaru wraz z opakowaniem.

Do wagi brutto nie dolicza się jednak dodatkowego opakowania, przeznaczonego do ochrony w drodze, np. drugiej beczki, drugiej skrzyni, słomy jako ochrony zewnętrznej i t. p., oraz wagi środków transportowych (wagonów, wozów, cystern i t. p.), w których towar bezpośrednio jest załadowany;

b) gdy taryfa celna podaje jako podstawę tylko samą wagę (od 100 kg), rozumieć przez nią należy wagę netto towaru, t. j. wagę samego towaru bez żadnego opakowania zarówno zewnętrznego, jak wewnętrznego.

Do wagi netto nie dolicza się kartonów, papieru, sznurków, tasiemek do obwiązywania towaru, deszczułek wkładkowych, wałków, i t. p. do nawijania tkanin, koronek, wstążek.

Natomiast dolicza się opakowanie bezpośrednie, względnie służące podczas spożycia, o ile to przepisuje taryfa celna lub art. 8.

§ 32. Używane zwykle w handlu opakowania towarów wolnych od cła oraz towarów, od których cło pobiera się od wagi netto, wolne są od cła. Spe-

cialne jednak opakowania np beczki żelazne, blaszanki i t. p. przystosowane do wielokrotnego przewozu lub stałego przechowywania towarów, podlegają osobnemu oczeniu według ich jakości.

Bezpośrednie opakowanie, wraz z którym ci się towar (§ 31 lit. b), przedstawiające samodzielny artykuł, podlegający cłu wyższemu, niż zawarty w nim towar, należy oprócz tego oclić osobno, według pozycji, przewidzianej dla tego artykułu.

§ 33. Jeżeli w jednym i tem samym opakowaniu znajduje się dwa lub więcej towarów, podlegających różnym stawkom celnym od wagi brutto, to wagę opakowania rozkłada się na każdy z tych towarów procentowo, w stosunku do ich wagi netto. Jeżeli zaś między powyższymi towarami znajdują się również takie, które podlegają cłu od wagi netto, to przypadająca na nie część wagi opakowania pozostaje wolna od cła.

§ 34. Wagę brutto towarów, od których stopa celna nie przekracza 10 zł od 100 kg, można przyjąć według wagi ustalonej przy przyjęciu towaru do składu. Wagę tę należy przy rewizji wrywkowo sprawdzać.

Wagę towarów, opłacających cło od wagi brutto, a których stawka przekracza 10 zł od 100 kg, należy stwierdzać przez faktyczne odważenie. Jeżeli towary znajdują się w opakowaniach jednego rodzaju i jednej wagi, można przeprowadzać tylko próbne odważenie, które jednak musi obejmować co najmniej dziesiątą część przesyłki, wybraną bez wpływu strony. Jeżeli przy próbnym odważaniu okaże się niezgodność, należy odważyć całą przesyłkę.

§ 35. Wagę netto towarów, wskazanych w tabeli tarowej, ustala się zasadniczo nie przez faktyczne wyważenie, tylko na podstawie odliczenia opustu procentowego (tary) w tej tabeli wyszczególnionego.

Faktyczne wyważenie winno nastąpić, o ile urzędnik rewidujący zauważy, że waga rzeczywista opakowania jest mniejsza od ustalonej w tabeli tarowej lub, o ile strona tego zażąda i przedstawi fakturę na poparcie swego żądania. W tym ostatnim wypadku urząd celny może odmówić stronie wyważenia towaru, jeżeli wyważenie będzie połączone z wielkimi trudnościami lub ze szkodą dla zdrowia uczestników rewizji.

Na wypadek faktycznego wyważenia z jakiegokolwiek przyczyny towaru, dla którego ustanowiona jest tara, cło należy pobrać od wagi wyważonej.

Tabelę tarową dołącza się do niniejszego rozporządzenia (załącznik III).

§ 36. Jeżeli w jednym i tem samym opakowaniu znajduje się dwa lub więcej rozmaitych towarów, dla których ustanowiona jest niejednakowa tara, lub też dla jednego z towarów niema przewidzianej tary, towary należy faktycznie wyważyć.

§ 37. Niektóre towary jednogatunkowe, przesyłane w ładunkach wagonowych, mogą być odprawiane w wagonach bez wyładowania. Wagę ich usta-

la się zapomocą odliczenia tary, uwidocznionej na wagonach, od stwierdzonej wagi wagonu łącznie z towarami.

Wykaz tych towarów załącza się (załącznik IV).

We wszystkich jednak wypadkach, mogących wzbudzić wątpliwość co do prawdziwości tary wagonu, czy też jednolitości zawartego w wagonie towaru, należy wagę towaru ustalić przez odważenie towaru, po częściowem lub całkowitem wyładowaniu tegoż.

§ 38. Po ukończeniu rewizji, urząd celny, przy deklaracji pisemnej, ustala na stronicy 3 deklaracji wynik rewizji.

W potwierdzeniu tem należy uwidocznic:

a) cechy, numery i rodzaj opakowania; w razie zgodności z deklaracją strony, oznacza się wyrazem „zgodnie“;

b) nazwę taryfową towaru, pozycję taryfy celnej, wagę brutto i wymiarową, względnie ilość sztuk, miarę i t. d., wreszcie stopę celną każdego gatunku towaru;

c) obliczenie należności celnych, przyczem suma ostateczna ma być wyrażona słowami;

d) w uwadze: pozwolenia przywozu, świadectwa pochodzenia, świadectwa zdrowotności i t. p.;

e) dzień odprawy i podpis urzędnika rewidującego;

f) pieczęć urzędu, stemple kasowe i podpisy urzędników kasowych.

§ 39. Wynik rewizji na towary zadeklarowane ustnie, sporządza się na druku według wzoru Nr. 6 zapomocą papieru indygowego w 3-ch egzemplarzach, według rubryk podanych w tym wzorze. Pierwszy egzemplarz (wynik rewizji) dołącza się do właściwego rejestru, drugi (kwit celny) wydaje się stronie na dowód legalnego uskutecznienia odprawy, trzeci zaś egzemplarz służy do celów statystyki handlowej.

§ 40. Strona zaświadcza własnoręcznym podpisem na wyniku rewizji, czy zgadza się z nim.

Gdy nie zgadza się (art. 16), winna wyraźnie to zaznaczyć, wymieniając, jak, zdaniem jej, należy towar otaryfować.

Strona może składać wyjaśnienia w sprawie swego sprzeciwu również poza rewizją celną, aż do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez urząd celny.

§ 41. Tryb postępowania w razie sprzeciwów jest następujący:

W urzędach celnych I klasy:

a) urzędnik rewidujący, po zgłoszeniu przez stronę sprzeciwu i po rewizji, przedstawia w tym samym dniu urzędowi celnemu próbki towaru;

b) zadeklarowany towar bada na podstawie próbek oraz sprzeciwu osobna stała komisja, złożona z naczelnika urzędu celnego, jako przewodniczącego i dwóch najbardziej doświadczonych w towaroznawstwie urzędników celnych tegoż urzędu jako

członków Członków tych, jak również ich zastępców wyznacza dyrekcja ceł na wniosek urzędu celnego;

c) komisja odbywa posiedzenia swoje w miarę potrzeby codziennie w godzinach urzędowych, oprócz dni świątecznych, i rozstrzyga większością głosów. Orzeczenie wciąga się do osobnego rejestru, według dołączonego wzoru Nr. 7, z podpisem wszystkich członków. W razie rozbieżności głosów każdy z członków komisji wpisuje do rejestru swą umotywowaną opinię. Treść orzeczenia oznacza się na odnośnej deklaracji celnej. W razie rozbieżności głosów, odnotowuje się na deklaracji opinię przewodniczącego komisji i sprawę sprzeciwu przedstawia się wraz z próbkami Ministerstwu Skarbu. Tak samo postępuje się w razie zakwestjonowania orzeczenia komisji przez organy inspekcyjne;

d) deklarację celną wraz z oznaczeniem na niej orzeczeniem komisji okazuje się stronie, która zaznacza na niej swą zgodę lub dalszy sprzeciw i potwierdza swoim podpisem. W razie dalszego sprzeciwu sporządza się protokół według dołączonego wzoru Nr. 8, który wraz z próbkami towaru przedstawia się Ministerstwu Skarbu;

e) komisja przeprowadza badania towaru na najbliższym posiedzeniu, nie później jednak niż w ciągu trzech dni po dniu rewizji celnej, urząd zaś celny przedstawia sprawę Ministerstwu Skarbu nie dalej niż w ciągu siedmiu dni od dnia zakomunikowania stronom orzeczenia komisji;

f) strona ma prawo podjąć zareklamowany towar, nie oczekując decyzji Ministra Skarbu, uściwwszy należności celne według orzeczenia komisji, względnie opinii przewodniczącego w razie rozbieżności głosów. Po decyzji Ministra Skarbu urząd celny albo zwraca stronie należności celne, nadmiernie pobrane, albo też ściąga od niej należności niedobrane.

W urzędach celnych II klasy.

W urzędach celnych II klasy ponowne zbadanie towaru, na żądanie strony, przeprowadza sam naczelnik urzędu. Gdy z ponowną rewizją strona się nie zgodzi, urząd celny winien na żądanie strony natychmiast sporządzić protokół według wzoru Nr. 8 i przedstawić Ministerstwu Skarbu wraz z próbkami towaru.

W urzędach celnych I i II klasy.

W trybie powyższym urzędy celne winny również rozpatrywać i orzekać sprawy taryfowania, poruszane w konkretnych przypadkach przez urzędników rewidujących. Naczelnik urzędu lub jego zastępca obowiązany jest również bez żądania stron jaknajczęściej kontrolować odprawy, dokonywane przez urzędników, i prostować spostrzeżone nieprawidłowości.

§ 42. Urząd celny przesyła protokół do Ministerstwa Skarbu przy sprawozdaniu (wzór Nr. 9), w którym szczegółowo uzasadnia swoje postępowanie.

Do sprawozdania dołącza urząd złożone przez stronę dokumenty oraz jedną próbkę towaru.

Próbki powinny być wydzielone przez rewidującego urzędnika w obecności strony, w dwóch jednakowych egzemplarzach, z których drugi pozostaje w urzędzie celnym

Do próbek przymocowuje się kartki (wzór Nr. 10) i przypieczętowuje lakiem w ten sposób, aby ich nie można było odjąć bez uszkodzenia pieczęci. Końce sznurka, którym przywiązane są próbki do kartek, pieczętuje się na odwrotnej stronie kartek pieczęcią strony i urzędu, pozostawiając końce sznurka dla pieczęci Ministerstwa Skarbu przy zwrocie próbek. Kartki, wypełnione według wzoru, podpisują: urzędnik rewidujący i strona.

Przy wydzielaniu próbek należy mieć na uwadze:

- a) próbki tkanin, wstążek, haftów, koronek i t. p. powinny mieć nie mniej niż 150 cm² lub 20 cm długości;
- b) ciała sypkie i płynne powinny być wysyłane w blaszankach lub szklanych słoikach, o wadze nie mniej jak 150 — 200 gr; spirytus i płyny, zawierające alkohol, w ilości nie mniej niż 400 cm³; słoiki powinny być zakorkowane i zapieczętowane lakiem; do słoików przymocowuje się kartki prób w sposób wyżej podany;
- c) surowce metalów w kawałkach o długości przynajmniej 10 cm; drut i pręty o długości 40 cm;
- d) wysyłanie całych beł, skrzyń, koszy, beczek i t. p. z jednakowym towarem można skutecznie tylko w wypadkach rzeczywistej potrzeby, uznanej przez urząd lub właściciela towaru;
- e) zamiast towarów ciężkich lub niedogodnych do przesłania można przedstawiać rysunki lub fotografie, opatrzone odpowiedniemi zaświadczeniami rewidującego urzędnika i strony, stwierdzającym zgodność z towarem reklamowanym. Na zaświadczeniu winny być umieszczone pieczęcie urzędu i strony, prócz ich podpisów.

Próby należy przedstawiać w takiej ilości i w takim stanie, aby mogły dostatecznie charakteryzować zareklamowany towar i jego przeznaczenie.

Nadesłane egzemplarze próbek zwraca Ministerstwo Skarbu do urzędu celnego wraz z rozstrzygnięciem sprawy, celem doręczenia stronie za pokwitowaniem, o ile ta zażąda ich zwrotu.

§ 43. Decyzja Ministra Skarbu jest ostateczna w administracyjnym toku instancyj, co nie wyklucza ewentualnego uprawnienia strony do wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, w terminie dwumiesięcznym, licząc od dnia doręczenia orzeczenia. Objaśnienie, stwierdzające to uprawnienie, umieszcza się w orzeczeniach.

§ 44. Koszta postępowania, spowodowane zażaleniem (art. 16), ponosi strona, o ile zażalenie nie zostanie uwzględnione. Do kosztów zalicza się koszt opakowania, przesłania próbek, analizy i t. p.

§ 45. Po ustaleniu przez urząd celny wyniku rewizji, strona obowiązana jest przypadające należ-

ności celne, opłaty wewnętrzne i t. d. uiszczyć i towar odebrać w ciągu następujących terminów:

- a) w granicznych urządach celnych I klasy w ciągu 6 dni,
- b) w wewnętrznych urządach celnych w ciągu 14 dni.

W tych samych terminach, na żądanie strony, może towar być przekazany do wolnego składu celnego lub do innego urzędu celnego, celem uiszczenia należności celnych. Przy przekazaniu do innego urzędu celnego, należności winny być uiszczone w ciągu sześciu dni od dnia przyjęcia przekazanego towaru pod dozór celny, a przy przekazaniu do wolnego składu celnego — w ciągu terminu koncesyjnego.

Powyższe terminy nie dotyczą jednak żywych zwierząt, przedmiotów wybuchowych oraz towarów szybko psujących się, które muszą być opłacone i odebrane niezwłocznie po dokonaniu odprawy celnej.

W wypadkach, gdy strona wniesie reklamację, z powodu wyniku rewizji celnej i towaru nie podejmie z urzędu celnego (§ 41 lit. f), wymienione wyżej terminy liczy się od daty zawiadomienia strony o ostatecznym orzeczeniu.

W urządach celnych II klasy towary winny być opłacone i odebrane w dniu zgłoszenia (§ 20).

§ 46. O ile po ustaleniu wyniku rewizji strona zabiera towar częściowo poszczególnymi sztukami (colli) w terminie ustalonym do odbioru, należy cło pobrać od podejmowanej sztuki i wystawić osobne pokwitowanie według wzoru Nr. 11. Unikat tego pokwitowania dołącza się do właściwej deklaracji.

§ 47. W urządach celnych I klasy naczelnik urzędu celnego, w porozumieniu z zarządem magazynu, ma prawo zezwalać na przechowywanie towarów w składach, bez uiszczenia należności, do trzech miesięcy, o ile temu nie stoi na przeszkodzie brak miejsca w składzie. Jednak urząd celny ma prawo w każdej chwili w razie potrzeby (nawał towarów, psucie się towaru i t. p.) wezwać stronę do odebrania towaru.

§ 48. Towary, od których w terminie (§ 45) nie uiszczono należności celnych, lub których, po uiszczeniu należności celnych, nie odebrano, podlegają sprzedaży z publicznej licytacji.

Uzyskaną ze sprzedaży gotówkę, po potrąceniu ciążących na towarze należności celnych i przewozowych, kosztów licytacji i innych, otrzymuje strona.

II. Wywóz.

§ 49. Odprawa towarów, przeznaczonych na wywóz, odbywa się w granicznych urządach celnych. Na żądanie strony, odprawa może być dokonana również i w wewnętrznym urzędzie celnym.

§ 50. Na podstawie deklaracji ustnej podlegają odprawie:

- a) przedmioty w ruchu podróźnych,
- b) przedmioty w małym ruchu granicznym,
- c) zwierzęta i towary podlegające szybkiemu zepsuciu,
- d) wszystkie towary wolne od cła wywozowego.

O ile przy deklarowaniu ustnem pobierana jest opłata celna (litery a, b, c), urząd celny wystawia pokwitowanie na druku wzór Nr. 12.

Gdy stronie potrzebny jest dowód wywozu, winna ona dołączyć do dokumentów przewozowych osobną deklarację według wzoru Nr. 13, na której graniczny urząd celny poświadcza występ towaru za granicę.

§ 51. Towary niewymienione w § 50 winny być zadeklarowane na piśmie. Deklarację sporządza się w języku polskim na przepisany formularz urzędowy (wzór Nr. 14) zapomocą papieru indygowego w 2-ch jednobrzmiących egzemplarzach.

Deklaracja powinna zawierać:
na stronie 1-szej:

- a) nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy i odbiorcy,
- b) wyszczególnienie dołączonych dokumentów,
- c) miejsce złożenia towarów,
- d) datę wystawienia deklaracji,
- e) własnoręczny podpis osoby wystawiającej deklarację;

na stronie 2-giej:

- f) numery wagonów,
- g) cechy i numery,
- h) ilość,
- i) rodzaj opakowania,
- j) nazwę towaru,
- k) wagę brutto i netto, względnie ilość sztuk, miarę i t. p.,
- l) wartość towaru,
- ł) kraj przeznaczenia i ewentualne uwagi.

§ 52. Przy deklaracjach ustnych, wymienionych w § 50 lit. c) i d), i deklaracjach pisemnych, wymienionych w § 51, stosuje się odpowiednie przepisy zawarte w § 21.

§ 53. Przy odprawie wywozowej, przy ustaleniu wyniku rewizji i w razie ewentualnych sporów mają analogiczne zastosowanie przepisy dotyczące przywozu, mianowicie §§ 28, 29, 38 i 40 — 44.

Postanowienia § 30, ustalające sposób rewizji zewnętrznej i wewnętrznej, stosuje się, o ile chodzi o towary podlegające cłu wywozowemu lub od których wypłaca się należności eksportowe. Stopień zaś dokładności rewizji towarów wolnych od cła zależy od charakteru towarów, przyczem należy mieć na uwadze, aby pod postacią wolnych od cła towarów nie były wywożone towary zakazane lub podlegające cłu wywozowemu.

III. Przywóz i wywóz warunkowy.

§ 54. Towary przywożone do obszaru celnego z zagranicy, z przeznaczeniem do powrotnego wywozu w przeciągu pewnego określonego w poszczególnych wypadkach terminu, poddaje się odprawie warunkowej. Również podlegają odprawie warunkowej towary wywożone zagranicę a przeznaczone do powrotnego przywozu.

§ 55. O ile traktaty handlowe, postanowienia niniejszego rozporządzenia oraz odnośne instrukcje nie zawierają odmiennych postanowień, odprawa warunkowa może być dokonywana przez urzędy celne tylko na podstawie specjalnego pozwolenia.

Przy odprawie warunkowej winno być pobrane zabezpieczenie celne w wysokości przypadającej należności celnej w gotówce względnie w papierach wartościowych według każdorazowych obwieszczeń Ministerstwa Skarbu.

Bliższe postanowienia co do zakresu odpraw warunkowych, kompetencji, ustalenia tożsamości i t. d., określi specjalna instrukcja, która zostanie ogłoszona w Monitorze Polskim.

§ 56. W obrocie uszlachetniającym (art. 12), gdy chodzi o wprowadzenie materiałów z zagranicy, celem przerobienia ich w kraju na wyroby, przeznaczone do wywozu (obróć czynny) lub też o wysyłanie zagranicę wyrobów krajowych i powrotny ich przywóz w stanie wykończonym (obróć bierny), pozwolenia na to udziela Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i to jedynie osobom godnym zaufania i nieposzlakowanym.

W podaniach, wnoszonych za pośrednictwem izb handlowo-przemysłowych, w których okręgu leży przedsiębiorstwo, strony powinny wymienić materiały, półfabrykaty, tudzież części składowe, które zamierzają sprowadzać lub wywozić i dokładnie określić towar, który będzie wytworzony. Nadto należy podać siedzibę przedsiębiorstwa, przedstawić szczegółowo przebieg postępowania technicznego i wskazać urząd celny, w którym zamierza się przeprowadzać odprawę.

Izby handlowo-przemysłowe odsyłają podanie w dwutygodniowym terminie ze swą opinią przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu do Ministerstwa Skarbu, po zbadaniu prawdziwości przytoczonych danych. W szczególności izba winna podać, czy możliwość współzawodnictwa na zagranicznych rynkach zależy istotnie od użycia zagranicznych nieoclonionych materiałów, półfabrykatów lub części składowych względnie, czy w kraju jest brak odpowiednich zakładów, które mogłyby dokonać uszlachetnienia.

Minister Skarbu ustala, po przeprowadzeniu próbnej fabrykacji pod dozorem skarbowym, ilościowy stosunek wytworzonych towarów do sprowadzonych materiałów, określając równocześnie ilość odpadków lub dodatku i dopuszczalny ubytek albo przyrost materiału.

W wypadkach ujawnienia nadużycia Minister Skarbu może w każdej chwili cofnąć udzielone po-

zwolenie, niezależnie od wdrożenia postępowania karnego.

§ 57. Deklarowanie towarów do odprawy warunkowej i ich rewizja odbywa się według zasad ustalonych dla odprawy ostatecznej. Odprawie na podstawie deklaracji ustnej podlegają towary wymienione w lit. a), b), e), f), g) i l) § 23. Pisemną deklarację składa się w dwóch egzemplarzach. Do deklarowania na piśmie służy formularz deklaracji przywozowej (Nr. 5), względnie wywozowej (Nr. 14), w którym wypisuje się na stronie pierwszej charakter odprawy — „odprawa warunkowa”. Przy ustnem deklarowaniu ustala się wynik rewizji na formularzu wzór Nr. 15.

W obu wypadkach winien być podany w wyniku rewizji termin powrotnego wywozu względnie przywozu.

§ 58. Powrót towarów odprawionych warunkowo winien nastąpić przez ten urząd celny, który dokonał pierwotnej odprawy warunkowej. Przez dowolny kolejowy lub wodny urząd celny mogą jednak być wywiezione zpowrotem towary odprawione warunkowo w ruchu podróźnych, dla komiwojażerów, na wystawy i t. p.

§ 59. Towar odprawiony pierwotnie warunkowo według ustnej deklaracji, odprawia się przy powrotnym wywozie względnie przywozie również na podstawie ustnej deklaracji. Na towar zaś, który był odprawiony warunkowo według deklaracji pisemnej, składa się przy powrocie jego również deklarację na piśmie, w dwóch egzemplarzach, o ile w towarze tym dokonane zostały pewne zmiany, w innych wypadkach deklarację ustną.

We wszystkich wypadkach powrotnego przywozu względnie wywozu strona obowiązana jest złożyć kwit warunkowej odprawy, złożonej przy pierwotnej odprawie. Wynik rewizji zależny jest od dochowania przez stronę warunków pierwotnej odprawy, a w szczególności dochowania terminu. Zabezpieczenie celne zwraca się po występie towaru zagranicę.

IV. Przewóz towarów.

§ 60. Przewóz towarów przez polski obszar celny (tranzyt) odbywa się bez oclenia przez bezpośrednio przekazanie towaru przez urząd celny wejściowy do urzędu celnego wyjściowego pod kontrolą celną na wniosek i pod odpowiedzialnością kolei. Przekazywanie drogą wodną lub powietrzną jest dozwolone tylko za osobnem pozwoleniem Ministra Skarbu.

§ 61. Towary przywiezione do kraju mogą być oclone albo w granicznym urzędzie celnym, albo przekazane do oclenia przez graniczny urząd celny do wewnętrznego urzędu celnego. W tych wypadkach przekazuje się towar koleją oraz — za osobnem pozwoleniem Ministra Skarbu — drogami wodnymi lub powietrznymi.

Przekazanie może nastąpić:

- a) na wniosek strony,
- b) gdy graniczny urząd celny nie jest upoważniony do oclenia danego towaru i
- c) jeżeli odprawa towarów w granicznym urzędzie celnym następuje z trudnością.

§ 62. Przekazywanie może się odbywać między urzędami celnymi, mającymi nieprzerwalne połączenie kolejowe, względnie drogami wodnymi, czy też powietrznymi.

Odpowiedzialność za należności celne od przewożonych przesyłek ponosi przedsiębiorstwo przewozowe.

Szczegóły postępowania przy przekazywaniu ustalają osobne instrukcje.

V. Postanowienia końcowe.

§ 63. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1930 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiocie tym wydane, a w szczególności rozporządzenia Ministra Skarbu: z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 11/1921, poz. 64), z dnia 9 lipca 1921 r. w przedmiocie postępowania celnego przy obrocie zagranicznym opakowań zwrotnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 439), z dnia 31 grudnia 1921 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 5/1922, poz. 35), rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie upoważnienia urzędów celnych drogowych do odprawy bez ograniczeń środków lokomocji w ruchu podróży i granicznym (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 271), z dnia 30 listopada 1922 r. w przedmiocie uzupełnienia § 7 ustępu do p. 10 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 3/1923, poz. 12), z dnia 18 stycznia 1923 r. w przedmiocie uzupełnienia § 5 ust. a rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 68), z dnia 9 lutego 1923 r. w przedmiocie uzupełnienia i zmiany § 6 przepisów z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 130), z dnia 20 listopada 1923 r. w sprawie niektórych formularzy związanych z postępowaniem celnym (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1005), z dnia 30 kwietnia 1924 r. w przedmiocie uzupełnienia paragrafu 6 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 420), z dnia 31 maja 1924 r. w przed-

miocie uzupełnienia oraz zmiany brzmienia niektórych paragrafów rozporządzenia o postępowaniu celnym z dnia 13 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 516), z dnia 11 lipca 1924 r. w sprawie uiszczenia cła w monecie złotej (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 598), z dnia 24 lipca 1924 r. w sprawie zmiany brzmienia paragrafu 13 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 662), z dnia 1 maja 1925 r. w sprawie przedłużenia terminów wyznaczonych do zgłoszenia do oclenia oraz do sprzedaży z licytacji przesyłek celnych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 339), z dnia 13 listopada 1925 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 9 lipca 1921 r. w przedmiocie postępowania celnego przy obrocie zagranicznych opakowań zwrotnych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 851), z dnia 7 grudnia 1925 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 130, poz. 937), z dnia 18 grudnia 1925 r. o wprowadzeniu nowego wzoru formularza przywozowej deklaracji celnej (Dz. U. R. P. Nr. 131, poz. 943), z dnia 26 stycznia 1926 r. o wprowadzeniu nowego formularza deklaracji celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 68), z dnia 9 kwietnia 1926 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 238), z dnia 26 kwietnia 1926 r. w sprawie zmiany § 12 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 274), z dnia 30 czerwca 1926 r. w sprawie uzupełnienia § 6 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 407), z dnia 28 września 1926 r. w sprawie skrócenia terminu, wyznaczonego do wyrównania należności celnych, omyłkowo niedobranych w swoim czasie, względnie nadmiernie pobranych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 586), z dnia 10 listopada 1926 r. w sprawie uzupełnienia przepisów o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 668), z dnia 27 grudnia 1926 r. w sprawie ustalenia tary na herbatę (Dz. U. R. P. Nr. 1/1927, poz. 4), z dnia 5-go września 1927 r. w sprawie uzupełnienia § 7 poz. 5 rozporządzenia o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 744), z dnia 16 kwietnia 1928 r. w sprawie uzupełnienia § 6 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 502), z dnia 13 czerwca 1928 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 642) oraz z dnia 17 września 1928 r. o uzupełnieniu §§ 5 i 6 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 789).

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

T A B E L A

towarów, dopuszczonych do odprawy celnej w urzędach celnych klasy II według obowiązującej taryfy celnej.

Grupa A.

Upoważnia się urzędy celne II klasy do odprawy celnej towarów według niżej wymienionych pozycji taryfy celnej, o ile przeznaczone są one dla włas-

nego użytku mieszkańców pogranicza i dla drobnego handlu, a ogólna należność cła nie będzie przekraczać 100 złotych. Dla podróżnych, przekraczających granicę za paszportami zagranicznymi, mogą wymienione urzędy odprawiać przedmioty, przewożone dla własnego użytku podróżnych, bez względu na sumę cła. W razie, gdyby stawka celna od sztuki przekraczała 100 złotych, np. za fortepiany, pianina, karety, samochody i t. p., upoważnia się urzędy celne II klasy do odprawy celnej po jednej sztuce przedmiotów tego rodzaju.

Pozycja i punkty taryfy celnej	NAZWA TOWARU
1	Według brzmienia taryfy celnej
2 p. 1, 2	"
3	"
4	"
5	"
6	"
7	"
8	"
9	"
10	"
11	"
12 p. 2	"
14	"
15	"
16	"
17 p. 1, 2	"
18	"
20 p. 1	"
22 p. 1	"
z p. 2	"
23 z p. 1	Rafinada w głowach, krążkach, laskach, płytach, rąbana, piłowana, prasowana
24 p. 1, 2, 3	Miód pszczelny w plastrach i patoka miodowa
24 z p. 7-a	Według brzmienia taryfy celnej
24 p. 8	Mleko zgęszczone z cukrem
24 z p. 9	Według brzmienia taryfy celnej
29 p. 2	Mace
31	Według brzmienia taryfy celnej
32	"
35 p. 3, 4	"
36	"
37 p. 4, 5	"
39 p. 1	"
39 z p. 2	Makuchy, otręby
43 z p. 2 lit. a p. 5	Według brzmienia taryfy celnej
46 p. 2	"
48	"
50	"
52 p. 1	"
53	"
55 p. 1, 2, 3	"
56 z p. 3 lit. b i p. 4 lit. a	"

Pozycja i punkty taryfy celnej	NAZWA TOWARU
57 p. 1, 2; z p. 3 uwaga 1a i uwaga 2; p. 4 lit. a p. 5 lit. a p. 6	Według brzmienia taryfy celnej
58 p. 1, 2, 3	"
59	"
60 z p. 1 lit. b.	"
61 p. 1, 2	"
62 p. 1, 2, 3, 4	"
z p. 5 lit. a, c, d, e, f;	"
p. 6, 7, 8, 9, 13	"
64	"
66 p. 1,	"
z p. 2 lit. a,	"
p. 3, 4, 7, 10, 11, 12	"
67 z p. 2	Korale prawdziwe
70 p. 2	Według brzmienia taryfy celnej
71 p. 4, 6	"
72 p. 1, 2, 4, 5	"
z p. 6	Cegły, kształtki i płyty z klinkieru brukowego
73 p. 1, 2,	Według brzmienia taryfy celnej
74 p. 1, 2, 5, 6	"
75	"
76 p. 2, 3, 4, 5, 6	"
77 p. 1, 8, 10	"
79	"
86 p. 3	"
88 p. 1 lit. d oraz e;	"
3, 4, 5,	"
113	Lekarstwa do użytku własnego za receptą lekarską
117 p. 1, 3, 4, 5	Według brzmienia taryfy celnej
120	"
137 z p. 5	Atrament płynny; środki do czyszczenia i smarowania skóry i metali
140 p. 7, 8	Według brzmienia taryfy celnej
141	"
149	"
150 p. 5, 6, 7	"
151	"
153	"
154	"
155 p. 1, 2	"
156 od p. 1 do 5 włącznie,	"
i od 7 do 11 włącznie	"
157	"
158	"
160	"
161	"
165	"
166	"
167 p. 13	Pompy ręczne
z p. 17 lit. a	Warsztaty stolarskie
z p. 20 lit. a	Krosna tkackie ręczne
z p. 27	Maszyny do szycia
p. 41	Według brzmienia taryfy celnej
p. 42	Oprócz pługów parowych
p. 43, 44, 45, 46, 47, 50	Według brzmienia taryfy celnej
168	"
169 p. 3	"
z p. 4	Barometry, termometry
z p. 7	Aparaty fotograficzne

Pozycja i punkty taryfy celnej	NAZWA TOWARU
p. 8, 9, 12, z p. 14 lit. a oraz b; p. 17, 20, 26	Według brzmienia taryfy celnej
170	"
171 z p. 1 lit. c, oraz uwaga 2; p. 2 lit. d	"
172 z p. 1 lit. a; p. 2, 3, 4, 5, z p. 6 lit. a	"
173 od p. 1 do p. 13 włącznie	"
175 p. 3, 8	"
177 p. 1, 4, 6, 7, 8, 12, 13, 19, 21, 22, 24, 25, 26, 28, 30, 33	"
178	"
182 p. 2	"
183 p. 5	"
185 p. 5	"
186 p. 3	"
187	"
188	"
190	"
191	"
192	"
193	"
194	"
198 p. 1, 2, 3, 4	"
199	"
200	"
205 p. 3, 4	"
209	"
210	"
211	"
212	"
213 p. 2, 3	"
214	"
215	"
216	"

Grupa B.

Towary, wymienione w niżej podanych pozycjach taryfy celnej, mogą urzędy celne II klasy clić bez względu na ich ilość pod warunkiem wszakże:

a) że taryfowanie ich sprawdzi Ministerstwo Skarbu, któremu w tym celu należy przesłać bezzwłocznie urzędownie potwierdzone próbki i b) że strona złoży zobowiązanie opłacenia cła według pozycji taryfy, ustalonej przez Ministerstwo Skarbu.

Pozycja i punkty taryfy celnej	NAZWA TOWARU
41 od p. 2 do 8 włącznie	Według brzmienia taryfy celnej
65 p. 2, 3	"
z p. 4	Wapno
z p. 5	Cement portl.
89	Według brzmienia taryfy celnej
98 p. 4, 5	"
103 p. 1	"

Grupa C.

Urzędy celne II klasy upoważnione są do odprawy bez ograniczeń wszelkich środków lokomocji

w ruchu podróźnych i granicznym, jak też uprząży i okryć, znajdujących się na zwierzętach wierzcho-
wych, pociągowych i jucznych.

WYKAZ

dopuszczalnych określeń rodzaju niektórych towarów w dokumentach handlowych.

Pozycja taryfy celnej	Nazwy towarów nie powodujące pobrania akcydencji
11	Orzechy — bez wskazania czy są łuszczone lub nie.
13	Przyprawy do potraw — bez wskazania opakowania wymienionego w uwadze 2 do tej pozycji.
24 uwaga po p. 10	Soki owocowe — bez wskazania % alkoholu.
28 p. 1	Wina winogronowe, owocowe i jagodowe, przywożone w beczkach, balonach, gąsiorach o pojemności 50 litr. i więcej i cysternach — bez wskazania % alkoholu.
57 p. 1 i uwaga do tego punktu	Obuwie skórzane — bez podania wagi pary obuwia i wskazania koloru cholewek.
66 p. 3 b/c	Budowlane kamienie, bryły i płyty opiłowane lub obciosane w całości lub tylko częściowo — bez wskazania grubości.
66 p. 5	Bryły, kawały i płyty z marmuru, alabastru budowlanego, żmijowca i t. p. — bez wskazania grubości.
71 p. 5	Wyroby prasowane z węgla dla elektrotechniki — bez wskazania wagi sztuki.
76 p. 7a	Wyroby dla celów elektrotechnicznych i laboratoryjnych niemontowane — bez wskazania wagi sztuki.
88 p. 1 d, 2 b	Wyroby z gumelastyki miękkiej i twardej — bez podania wagi sztuki.
98 p. 3	Woda amoniakalna surowa — bez wskazania % amoniaku.
117 p. 7	Oleje roślinne osobno niewymienione (kokosowy, palmowy z nasion i rdzenia, bawełniany, soya, kukurydzowy, sezamowy i t. d.) — bez podania procentu zawartości wolnych kwasów tłuszczowych.
137 pp. 1, 2	Farby suche i gliny — bez podania wagi oddzielnych pakietów.
139 pp. 2, 3, 4	Surowiec żelaza (surówka) — bez podania zawartości innych metali.
140 pp. 2, 4, 6, 7, 8, uwagi: 2, 4, 7	Żelazo i stal sztabowe, szynowe, taśmowe, profilowe, z wyjątkiem blachy i szyn — bez podania wymiarów.
143 pp. 3, 4, 5c, 6b, i uwaga 2	Miedź, nikiel, kobalt, bismut, kadm, aluminium i inne metale osobno niewymienione i ich stopy — bez podania grubości i kształtu.
149 p. 1	Rury z miedzi i t. d. spawane i bez szwu, niepolerowane — bez podania średnicy.
149 pp. 7, 10, 11	Wyroby w tych punktach wymienione — bez podania wagi sztuki.
150 pp. 1, 6, 7	Wyroby z żelaza lanego — bez podania wagi sztuki.
151 pp. 1, 2, 3	Wyroby żelazne i stalowe, nieobrobione wymienione w tych punktach — bez podania wagi sztuki.
153 pp. 1a, 2a, b	Wyroby żelazne i stalowe, polerowane i t. d. wymienione w tych punktach — bez podania wagi sztuki.
153 pp. 4, 5, 6, 8	Nity i bolce bez gwintu surowe lub doszorowane; śruby z nałożonymi na nie nakrętkami i podkładkami; śruby i bolce z gwintem, surowe lub doszorowane; nakrętki i podkładki nienałożone z gwintem lub bez, surowe lub doszorowane; łańcuchy przegubowe, obrobione — bez podania średnicy.

Pozycja taryfy celnej	Nazwy towarów nie powodujące pobrania akcydencji
156 pp. 4, 5, 10d, 11a, b, c	Wyroby z drutu wymienione w tych punktach — bez wskazania średnicy.
156 p. 12	Kable elektryczne obłożone ołowiem — bez podania średnicy.
159 z p. 2a/b	Broń palna, pneumatyczna i automatyczna—bez podania wagi sztuki.
161 p. 1a, b, c	Piłniki — bez podania wagi tuzina.
161 p. 3	Narzędzia stalowe hartowane do obrabiania; wiertła spiralne, świdry, gwintowniki i t. d. — bez podania wagi sztuki.
163 pp. 1, 6, 8a, b	Wyroby z cynku lane; wyroby ze stopów cynku z ołowiem lane; wyroby z cyny i jej stopów — bez podania wagi sztuki.
167 pp. 1, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 18, 30c, 33, 34e, 36c, 38, 39, 40, 42, 47,	Maszyny i aparaty wymienione w tych punktach — bez podania wagi sztuki.
167 pp. 30a, b, c, 31, 33	Armatura parowa, wodociągowa, gazowa, powietrzna oraz aparaty wymienione w tych punktach — bez podania % zawartości metali i stopów.
169 pp. 5a, b, c, 7a, b, c, 13, 15, 16, 17, 19, 22b	Instrumenty i przyrządy medyczne i t. d.; latarnie projekcyjne i t. d.; narzędzia warsztatowe i t. d.; przyrządy i materiały elektryczne i elektrotechniczne — bez podania wagi sztuki.
173 pp. 8, 10, 11a	Samochody osobowe i ciężarowe i t. p., jak też podwozia — bez podania wagi sztuki.
176 pp. 2, 4	Masa papierowa z drzewa, przyrządzona mechanicznie lub chemicznie — bez podania procentu zawartości wody.
177 p. 1a	Wata z błonnika roślinnego, niebarwiona — bez podania, czy w arkuszach lub rulonach, czy też w paczkach.
177 p. 6	Papier wszelki, oprócz osobno wymienionego i t. d. — bez podania wagi 1 m. kw.
177 p. 15	Karton (bristol) — bez podania wagi 1 m. kw.
177 p. 18	Wyroby z fibry wulkanizowanej, walizki z imitacji fibry — bez wskazania, czy zawierają dodatek z innych materiałów.
177 p. 28	Obicia papierowe bez bliższego określenia.
187, 188, 189	Tkaniny bawełniane: surowe, bielone; merceryzowane, barwione, tkane wielobarwnie i drukowane; aksamit, plusz i wstążki pluszowe — bez podania ilości metrów kw. w 1 kg.
190 p. 1	Liny, powrozy i t. d. — bez podania wagi 10 metrów.
192 pp. 2, 3	Płótno surowe lniane i zgrzebne — bez podania wagi w 1 m. kw.
193 pp. 1, 2	Tkaniny i płótna lniane i t. d.; obrusy, serwetki, ręczniki, chusteczki i t. d. — bez podania wagi w 1 m. kw.
195 pp. 1, 2	Jedwabne: tkaniny, chustki tkane, tiul; wstążki — bez podania wagi w 1 m. kw.
199 pp. 1, 2	Tkaniny wełniane — bez podania wagi w 1 m. kw.
205 Uwaga.	Bielizna i t. d. — bez podania, przybrane czy nie.
208	Tkaniny i tiul haftowane — bez podania szerokości tkaniny i haftu.
Uwagi ogólne do poz.: 183 — 209, pkt. 2, 3,	Przędza zawierająca jedwab i szych (albo złoto i srebro) — bez podania % zawartości.

Załącznik III
do § 35

TABELA TAROWA.

Do poz. 1 p. 1 lit. a, b.		
w workach	1%	
Do poz. 2 p. 1.		
w workach pojedynczych	1%	
" " podwójnych lub w belach	2%	
Do poz. 3 p. 1 lit. a, b, c.		
w workach pojedynczych	1%	
" " podwójnych	1½%	
" " potrójnych	2%	
Do poz. 3 p. 2 lit. a, I, II.		
w workach pojedynczych	1%	
" " podwójnych	1½%	
Do poz. 3 p. 4.		
w workach pojedynczych	1%	
" " podwójnych	1½%	
Do poz. 4 p. 1.		
w skrzyniach lub beczkach	10%	
w workach pojedynczych	1½%	
" " podwójnych	2%	
" " potrójnych	2½%	
Do poz. 4 p. 2.		
Wermiszele i makarony:		
w skrzyniach lub beczkach	15%	
Arrowroot, lejokon, dekstryna i sago:		
w skrzyniach lub beczkach	10%	
w workach pojedynczych	1½%	
" " podwójnych	2%	
" " potrójnych	2½%	
Otręby migdałowe:		
w skrzyniach lub beczkach	12%	
w workach pojedynczych	2%	
" " podwójnych	3%	
Do poz. 5 p. 1 lit. a, I.		
w workach	2%	
Do poz. 5 p. 1 lit. c, I.		
w workach	2%	
Do poz. 5 p. 1 lit. e.		
w workach	2%	
Do poz. 15 p. 1.		
Wanilja:		
w blaszankach	10%	
" " i nadto w skrzyniach	20%	
Szafran:		
w blaszankach	18%	
w woreczkach	2%	
Do poz. 15 p. 2.		
Kardamon:		
w skrzyniach lub beczkach	18%	
w workach pojedynczych	2%	
" " podwójnych	3%	
Kwiat i gałka muskatułowa:		
w skrzyniach lub beczkach	13%	
Do poz. 15 p. 3.		
Goździki, kwiat goździkowy, pieprz i imbir:		
w skrzyniach lub beczkach	15%	
w plecionkach pojedynczych	3%	
" " podwójnych	5%	
w workach pojedynczych	1½%	
" " podwójnych	2½%	
" " potrójnych	3%	
Badjanek, majeranek, liście bobkowe:		
w skrzyniach	18%	
w workach pojedynczych	1½%	
" " podwójnych	2½%	
" " potrójnych	3%	
Do poz. 15 p. 3.		
Cynamon *):		
w skrzyniach z desek cienkich, poniżej 8 mm.	18%	
w skrzyniach z desek ciężkich, powyżej 8 mm.	22%	
w plecionkach pojedynczych	2%	
" " podwójnych	4%	
Do poz. 17 p. 1.		
w workach	2%	
Do poz. 17 p. 2.		
w skrzyniach	12%	
w beczkach	10%	
w workach pojedynczych	2%	
" " podwójnych	3%	
Do poz. 17 p. 3.		
w skrzyniach	10%	
w workach pojedynczych	2%	
" " podwójnych	3%	
Do poz. 18 p. 1.		
w beczkach	8%	
" " dębowych	12%	
w plecionkach pojedynczych	2½%	
" " podwójnych	4%	
w workach pojedynczych	1½%	
" " podwójnych	2%	
" " potrójnych	2½%	
Do poz. 18 p. 2.		
w beczkach	17%	
w blaszankach	12%	
Do poz. 18 p. 3.		
w beczkach lub skrzyniach	10%	
w workach pojedynczych	1½%	
" " podwójnych	2½%	
w belach	2½%	
Do poz. 19 p. 1.		
w skrzyniach lub beczkach	12%	
w workach pojedynczych	2%	
" " podwójnych	3%	

*) chociażby owiniętych w plecionkę z liści palmowych.

Do poz. 19 p. 2.		Do poz. 25 p. 1.	
w workach pojedynczych	2%	w skrzyniach lub beczkach	10%
" " podwójnych	3%	w blaszankach	8%
Do poz. 20 pp. 1, 2, 3.		Do poz. 25 p. 2.	
w skrzyniach ciężkich, chociażby wy-		w skrzyniach	12%
łożonych folją i obszytych rogo-		w beczkach	10%
żą i t. p.	22%	w blaszankach	10%
w skrzyniach lekkich z fornierów,		Do poz. 25 p. 3.	
chociażby wyłożonych folją	13%	w beczkach	12%
w workach podwójnych	2,5%	w blaszankach	8%
" " pojedynczych	1,5%	Do poz. 26 p. 1.	
Do poz. 21 p. 1.		w skrzyniach	15%
w skrzyniach	16%	w plecionkach pojedynczych	5%
w plecionkach pojedynczych	3%	" " podwójnych	8%
" " podwójnych	5%	w workach pojedynczych	2%
" belach	3%	" " podwójnych	3%
Do poz. 21 p. 2.		" " potrójnych	4%
w skrzyniach lub beczkach	15%	w belach	2%
w workach pojedynczych	2%	Do poz. 26 p. 2.	
" " podwójnych	3%	w beczkach	12%
Do poz. 21 p. 3.		w blaszankach	8%
w skrzyniach lub beczkach	15%	Do poz. 32.	
w plecionkach pojedynczych	3%	w skrzyniach	12%
" " podwójnych	5%	w koszach	5%
w workach pojedynczych	2%	Do poz. 34 p. 1.	
" " podwójnych	3%	w skrzyniach lub beczkach	14%
" belach	3%	Do poz. 34 p. 2. lit. a, b.	
Do poz. 21 p. 4.		w skrzyniach lub beczkach	14%
w skrzyniach	16%	Do poz. 34 p. 3. lit. b.	
w skrzyniach wraz z małemi drewnia-		w skrzyniach lub beczkach	10%
niemi pudełkami, nie więcej nad 50		Do poz. 34 p. 4.	
sztuk w pudełku	50%	w skrzyniach lub beczkach	14%
Do poz. 21 p. 5.		Do poz. 35 p. 3.	
w skrzyniach	16%	w beczkach	7%
w blaszankach z wyjątkiem przecho-		Do poz. 35 p. 5.	
dzających do spożycy	20%	w beczkach lub skrzyniach	10%
w skrzyniach i nadto w blaszankach	24%	Do poz. 36.	
Do poz. 21 p. 6.		w skrzyniach lub beczkach	9%
w skrzyniach	30%	Do poz. 37 p. 1. lit. a.	
Do poz. 22 p. 1.		w skrzyniach lub beczkach, chociażby	
w skrzyniach	12%	z lodem	15%
w beczkach	8%	w koszach, chociażby z lodem	8%
w workach pojedynczych	2%	Do poz. 37 p. 1. lit. b. II i III.	
" " podwójnych	3%	w skrzyniach lub beczkach, chociażby	
Do poz. 22 p. 2.		z lodem	15%
w skrzyniach	12%	w koszach, chociażby z lodem	8%
w beczkach	10%	ikra nieprzerobiona w blaszankach	8%
w workach pojedynczych	2%	Do poz. 37 p. 3. lit. a. I i II.	
" " podwójnych	3%	w beczkach	10%
Do poz. 23 p. 1.		w skrzyniach	12%
w skrzyniach	12%	w koszach	7%
w beczkach	10%		
w blaszankach	8%		
Do poz. 24 p. 9.			
Mace:			
w skrzyniach	25%		

Do poz. 37 p. 3. lit. b. I i II.		Do poz. 48 p. 2.	
w skrzyniach	15%	w skrzyniach	25%
w beczkach	12%	w koszach	15%
w koszach	8%	w belach pojedynczych	2%
w workach	3%	" " podwójnych	3%
Do poz. 39 p. 1. lit. c.		Do poz. 49 p. 2.	
w workach	1%	w skrzyniach	12%
Do poz. 39 p. 3.		Do poz. 49 p. 3.	
w skrzyniach	12%	w skrzyniach	12%
w workach	2%	w belach i workach	2%
Do poz. 42.		Do poz. 49 p. 4.	
w skrzyniach lub beczkach	20%	w skrzyniach	12%
w workach	3%	w belach	2%
Do poz. 43 p. 1.		Do poz. 50.	
w naczyniach szklanych	25%	w skrzyniach	30%
w skrzyniach	15%	w belach	3%
w beczkach	12%	Do poz. 51 p. 3.	
w blaszankach	8%	w beczkach	15%
w workach i belach	2%	Do poz. 51 p. 4.	
Do poz. 43 p. 2. lit. a.		w beczkach	15%
w skrzyniach	30%	w blaszankach	10%
w beczkach	18%	Do poz. 51 p. 5.	
Do poz. 43 p. 3.		w skrzyniach	15%
w skrzyniach	12%	w workach pojedynczych	2%
w blaszankach	8%	" " podwójnych	3%
Do poz. 43 p. 4.		Do poz. 51 p. 6 lit. a.	
w skrzyniach	14%	w beczkach	15%
w beczkach	12%	w blaszankach	10%
w blaszankach	8%	Do poz. 51 p. 6 lit. b.	
Do poz. 43 p. 5.		w beczkach	15%
w skrzyniach	15%	w blaszankach	10%
w beczkach	12%	w blaszankach i nadto w beczkach	16%
Do poz. 45 p. 1.		Do poz. 51 p. 6 lit. c.	
w skrzyniach	14%	w skrzyniach lub beczkach	15%
w belach i workach	2%	w blaszankach	10%
Do poz. 46 p. 2. lit. a.		Do poz. 52 p. 1.	
w skrzyniach	16%	w skrzyniach	14%
w koszach	10%	w workach lub belach	2%
w belach	4%	Do poz. 52 p. 2.	
Do poz. 46 p. 2. lit. b.		w skrzyniach	22%
w skrzyniach	16%	Do poz. 52 pp. 4, 5, 6, 7, 8.	
w koszach	10%	w skrzyniach lub beczkach	14%
Do poz. 46 p. 2. lit. c. I i II.		w workach lub belach	2%
w skrzyniach	16%	Do poz. 52 p. 9. lit. a i b.	
w koszach	10%	w beczkach	15%
Do poz. 47 pp. 1 i 2.		w blaszankach	10%
w belach pojedynczych	2%	Do poz. 53.	
" " podwójnych	4%	Świece i pochodnie:	
" " potrójnych	5%	w skrzyniach	18%
Do poz. 48 p. 1.		Knotki:	
w skrzyniach	30%	w skrzyniach	25%
w koszach	12%		
w belach pojedynczych	3%		
" " podwójnych	6%		

Do poz. 55 p. 1. lit. a i b.		Do poz. 57 p. 2.	
w belach	2%	w skrzyniach	30%
Do poz. 55 p. 2. lit. a i b.		w skrzyniach i nadto w tekturowych	
w belach	2%	pudełkach	35%
Do poz. 55 p. 3. lit. a I i II.		Do poz. 57 p. 3. Uwaga 1. a).	
w skrzyniach	20%	w skrzyniach	20%
w belach	3%	Do poz. 57 p. 3. Uwaga 2.	
Do poz. 55 p. 3 lit. b.		w skrzyniach	24%
w skrzyniach	20%	Do poz. 57 p. 4. a. Uwaga.	
w belach	3%	w skrzyniach	20%
Do poz. 55 p. 4.		Do poz. 57 p. 4. b. Uwaga a i b.	
w skrzyniach	22%	w skrzyniach	20%
w belach	3%	Do poz. 60 p. 1. lit. a.	
Do poz. 55 p. 5.		w workach lub belach	1½%
w skrzyniach	22%	Do poz. 60 p. 1. lit. b.	
w belach	3%	w workach pojedynczych	3%
Do poz. 55 p. 6.		" " podwójnych	6%
w skrzyniach	18%	Do poz. 60 p. 1. lit. c.	
w belach	2%	w workach pojedynczych	3%
Do poz. 55 p. 7.		" " podwójnych	6%
w skrzyniach	20%	Do poz. 60 p. 1. lit. d.	
w belach	3%	w workach pojedynczych	3%
Do poz. 55 p. 8.		" " podwójnych	6%
w skrzyniach	18%	Do poz. 60 p. 2. lit. a.	
w belach	2%	w workach i belach	2%
Do poz. 55 p. 9 lit. a i b.		w klatkach	5%
w skrzyniach	18%	w skrzyniach	15%
w belach	2%	Do poz. 61 p. 1. lit. a.	
Do poz. 55 p. 10.		w skrzyniach	9%
w skrzyniach	20%	Do poz. 62 p. 8.	
w belach	2%	w workach pojedynczych	1½%
Do poz. 55 p. 11.		" " podwójnych	2½%
w skrzyniach	20%	Do poz. 62 p. 9 lit. a.	
w belach	2%	w workach pojedynczych	1½%
Do poz. 55 p. 12.		" " podwójnych	2½%
w skrzyniach	20%	Do poz. 64 p. 4. lit. a i b.	
w belach	2%	w oprawie drewnianej:	
Do poz. 55 p. 13.		w skrzyniach	20%
w skrzyniach	20%	w beczkach	15%
w workach lub belach	2%	w oprawie żelaznej:	
Do poz. 55 p. 14.		w skrzyniach	12%
w skrzyniach	18%	w beczkach	10%
w belach	2%	Do poz. 66 p. 7.	
Do poz. 55 p. 15.		w skrzyniach	12%
w skrzyniach	20%	Do poz. 66 p. 11.	
w belach	2%	w klatkach drewnianych	12%
Do poz. 57 p. 1 lit. a, b, c, d, e, f.		Do poz. 66 p. 12.	
w skrzyniach	30%	w klatkach drewnianych	12%
w skrzyniach i nadto w tekturowych		Do poz. 66 p. 13 lit. b.	
pudełkach	35%	w skrzyniach lub beczkach	20%
		Do poz. 66 p. 13 lit. c.	
		w skrzyniach	20%

Do poz. 68 p. 3.				Do poz. 74 p. 2 lit. c.			
w rurach:				w skrzyniach			20%
w skrzyniach			30%	Do poz. 74 p. 4.			
w innej postaci:				Biusty i posągi:			
w skrzyniach			12%	w skrzyniach lub beczkach			35%
Do poz. 68 p. 4.				inne:			
w skrzyniach			12%	w skrzyniach lub beczkach			25%
Do poz. 68 p. 5.				Do poz. 74 pp. 5 lit. a, b, p. 6 lit. a, b.			
w skrzyniach			15%	Talerze, półmiski, spodki, miski, tace:			
Do poz. 68 p. 6.				w skrzyniach lub beczkach			12%
w skrzyniach lub beczkach			10%	Inne naczynia:			
Do poz. 69 p. 3.				w skrzyniach lub beczkach			35%
w skrzyniach			12%	Do poz. 74 p. 8 lit. a, b.			
Do poz. 69 p. 4.				w skrzyniach			8%
w skrzyniach			15%	w kłatkach			4%
w beczkach			12%	Do poz. 74 p. 9.			
w workach lub belach			1½%	w skrzyniach			15%
Do poz. 69 p. 5.				Do poz. 75 p. 1.			
w skrzyniach			15%	Talerze, półmiski, spodki i miski, tace:			
w beczkach			12%	w skrzyniach lub beczkach			15%
w workach lub belach			1½%	Inne wyroby:			
Do poz. 71 p. 2.				w skrzyniach lub beczkach			35%
w workach pojedynczych			1%	Do poz. 75 p. 2.			
w beczkach			7%	Talerze, półmiski, spodki i miski, tace:			
Do poz. 71 p. 3. lit. a i b.				w skrzyniach lub beczkach			15%
w skrzyniach			12%	Inne wyroby:			
w workach lub belach			1½%	w skrzyniach lub beczkach			35%
Do poz. 71 p. 4.				Do poz. 75 p. 3.			
w skrzyniach			14%	Talerze, półmiski, spodki i miski, tace:			
w beczkach			12%	w skrzyniach lub beczkach			20%
Do poz. 71 p. 5. a, b, c.				Inne wyroby:			
w skrzyniach			20%	w skrzyniach lub beczkach			45%
w beczkach			12%	Do poz. 76 p. 1.			
Do poz. 71 p. 7.				w skrzyniach lub beczkach			12%
w skrzyniach			15%	Do poz. 76 p. 2.			
w beczkach			10%	w skrzyniach lub beczkach			12%
w workach			1½%	Do poz. 76 p. 3.			
Do poz. 72 p. 9. lit. a, b.				w skrzyniach lub beczkach			12%
w beczkach			18%	Do poz. 76 p. 4.			
Do poz. 73 p. 3.				w skrzyniach lub beczkach			12%
w kłatkach			4%	Do poz. 76 p. 5.			
w skrzyniach			8%	w skrzyniach lub beczkach			45%
w beczkach			7%	Do poz. 76 p. 6.			
Do poz. 73 p. 4. lit. b, c.				w skrzyniach lub beczkach			45%
w skrzyniach lub beczkach			12%	Do poz. 76 p. 7 lit. a, I, II i III.			
Do poz. 73 p. 5 lit. a, b, c.				w skrzyniach lub beczkach			20%
w skrzyniach lub beczkach			12%	Do poz. 76 p. 7. lit. b.			
Do poz. 74 p. 2 lit. a, b. I i II.				w skrzyniach lub beczkach			20%
w skrzyniach lub beczkach			15%				

Do poz. 77 p. 1. lit. a.	
w skrzyniach	25%
w beczkach	30%
w klatkach	12%
Do poz. 77 p. 1. lit. b. I i II.	
w skrzyniach	25%
w beczkach	30%
w klatkach	12%
Do poz. 77 p. 1. lit. c.	
w skrzyniach	25%
w beczkach	30%
w klatkach	12%
Do poz. 77 p. 1. lit. d. I i II.	
w skrzyniach	25%
w beczkach	30%
w klatkach	12%
Do poz. 77 p. 2. lit. a.	
w skrzyniach lub beczkach	20%
Do poz. 77 p. 2. lit. b.	
w skrzyniach lub beczkach	40%
Do poz. 77 p. 2. lit. c.	
w skrzyniach lub beczkach	35%
Do poz. 77 p. 2. lit. d.	
w skrzyniach lub beczkach	15%
Do poz. 77 p. 4.	
w skrzyniach lub beczkach	35%
Do poz. 77 p. 5. lit. a.	
w skrzyniach lub beczkach	35%
Do poz. 77 p. 5 lit. b.	
w skrzyniach lub beczkach	35%
Do poz. 77 p. 6 lit. a.	
w skrzyniach lub beczkach	45%
Do poz. 77 p. 6 lit. b.	
w skrzyniach lub beczkach	20%
Do poz. 77 p. 8 lit. a.	
w skrzyniach	15%
w klatkach	10%
Do poz. 77 p. 8. lit. b.	
w skrzyniach	15%
w klatkach	10%
Do poz. 77 p. 8 lit. c.	
w skrzyniach	15%
w klatkach	10%
Do poz. 77 p. 8. lit. d.	
w skrzyniach	15%
w klatkach	10%
Do poz. 77 p. 8. lit. e.	
w skrzyniach	15%
w klatkach	10%

Do poz. 77 p. 9.	
w skrzyniach lub beczkach	20%
Do poz. 77 p. 10.	
w skrzyniach	12%
Do poz. 78 p. 1. lit. a.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 1. lit. b.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 1. lit. c.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 1. lit. d.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 1 lit. e.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 1. lit. f.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 1. lit. g.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 2.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 3.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 4.	
w skrzyniach	15%
" " podwójnych	25%
w klatkach	10%
Do poz. 78 p. 5.	
w skrzyniach	20%
" " podwójnych	30%
Do poz. 78 p. 6.	
w skrzyniach	20%
" " podwójnych	25%
Do poz. 78 p. 7.	
w skrzyniach	15%

Do poz. 82 p. 2.

w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
w skrzyniach	10%
w beczkach do 260 kg	15%
" " 260 kg i wyżej	8%
w blaszankach	10%

Do poz. 84 p. 1.

w beczkach drewnianych	15%
" " żelaznych	20%
w blaszankach	10%

Do poz. 85 p. 1.

w beczkach	20%
" " żelaznych	25%
w blaszankach	12%

Do poz. 85 p. 2.

w beczkach	20%
" " żelaznych	25%
w blaszankach	12%

Do poz. 85 p. 3.

w beczkach	15%
" " żelaznych	20%
w blaszankach	10%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%

Do poz. 85 p. 4.

w beczkach	15%
" " żelaznych	20%
w blaszankach	10%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%

Do poz. 85 p. 6.

w beczkach	15%
" " żelaznych	20%
w blaszankach	10%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%

Do poz. 86 p. 1.

w beczkach	15%
----------------------	-----

Do poz. 86 p. 2, 3.

w beczkach	15%
w blaszankach	8%
w beczkach żelaznych	20%
w naczyniach szklanych *)	25%
" " kamiennych *)	35%

Do poz. 87 p. 1 lit. b.

w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w blaszankach	10%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w plecionkach pojedynczych	6%
" " podwójnych	8%

Do poz. 87 p. 3.

w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w plecionkach pojedynczych	6%
" " podwójnych	8%

Do poz. 87 p. 5.

w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w plecionkach pojedynczych	6%
" " podwójnych	8%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%

Do poz. 87 p. 6.

w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w blaszankach	10%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w plecionkach pojedynczych	6%
" " podwójnych	8%

Do poz. 87 p. 7.

w beczkach	12%
w skrzyniach	15%
w blaszankach	10%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%
w beczkach żelaznych	20%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w plecionkach pojedynczych	6%
" " podwójnych	8%

Do poz. 87 p. 8 lit. b.

w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w blaszankach	10%

Do poz. 88 p. 1 lit. a.

w skrzyniach lub beczkach	15%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
w belach	3%

Do poz. 88 p. 1 lit. b.

w skrzyniach	15%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
w belach	3%

Do poz. 88 p. 1 lit. c.

w skrzyniach i kartonach	22%
------------------------------------	-----

Do poz. 88 p. 1 lit. d. I.

w skrzyniach lub beczkach	20%
-------------------------------------	-----

*) chociażby oplecionych lub w koszach.

Do poz. 88 p. 1 lit. d. II.	
w skrzyniach lub beczkach	22%
Do poz. 88 p. 1 lit. e.	
w skrzyniach	15%
Do poz. 88 p. 2 lit. a.	
w skrzyniach	15%
Do poz. 88 p. 2 lit. b. I.	
w skrzyniach lub beczkach	20%
Do poz. 88 p. 2 lit. b. II.	
w skrzyniach lub beczkach	20%
Do poz. 88 p. 3 lit. a. I.	
w skrzyniach	12%
w beczkach	10%
Do poz. 88 p. 3 lit. a. II.	
w skrzyniach	12%
w beczkach	10%
Do poz. 88 p. 3 lit. b. I.	
w skrzyniach	12%
w beczkach	10%
Do poz. 88 p. 3 lit. b. II.	
w skrzyniach	12%
w beczkach	10%
Do poz. 88 p. 4.	
w skrzyniach	20%
Do poz. 88 p. 5.	
w skrzyniach	30%
Do poz. 91 p. 3.	
w beczkach	15%
" " żelaznych	20%
w naczyniach szklanych	20%
" " kamiennych	30%
w blaszankach	10%
Do poz. 92 p. 3.	
w workach pojedynczych	1%
" " podwójnych	2%
w skrzyniach albo beczkach	10%
w blaszankach	10%
Do poz. 93 p. 3.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
Do poz. 93 p. 4.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
Do poz. 93 p. 5.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%

Do poz. 96 p. 3.	
w skrzyniach	8%
w beczkach	6%
w workach pojedynczych	1½%
" " podwójnych	2½%
Do poz. 98 p. 1.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w plecionkach pojedynczych	6%
" " podwójnych	8%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%
Do poz. 98 p. 2 lit. a.	
w beczkach	12%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%
Do poz. 98 p. 3 lit. a.	
w beczkach	12%
w blaszankach	8%
Do poz. 98 p. 4.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%
Do poz. 98 p. 5.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%
Do poz. 100 p. 2.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w blaszankach	10%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%
Do poz. 100 p. 3.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w blaszankach	10%
w workach pojedynczych	2%
" " podwójnych	3%
" " potrójnych	4%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%
Do poz. 100 p. 4.	
w skrzyniach	15%
w beczkach	12%
w blaszankach	10%
w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%

Do poz. 101 p. 2.				Do poz. 107 pp. 1, 2.	
w workach pojedynczych	1%			w beczkach	10%
w workach podwójnych	2%				
w skrzyniach lub beczkach	10%			Do poz. 108 p. 4 lit. a.	
				w naczyniach szklanych oraz butlach,	
				choćby w koszach	25%
Do poz. 102 p. 1.				w naczyniach kamiennych	35%
w skrzyniach	10%				
w beczkach	10%			Do poz. 108 p. 4 lit. b.	
w workach pojedynczych1%			w naczyniach szklanych	25%
" " podwójnych	2%			" " kamiennych	35%
" " potrójnych	2½%			" " szklanych i nadto w ko-	
				szach	27%
Do poz. 103 p. 2.				w naczyniach kamiennych i nadto w	
w skrzyniach	10%			koszach	37%
w beczkach	10%				
w workach pojedynczych1%			Do poz. 108 p. 6 lit. a.	
" " podwójnych	2%			w beczkach	12%
" " potrójnych	2½%			w naczyniach szklanych	25%
				" " kamiennych	35%
Do poz. 103 p. 4.					
w skrzyniach	10%			Do poz. 108 p. 6 lit. b.	
w beczkach	10%			w beczkach	12%
w workach pojedynczych1%			w naczyniach szklanych	25%
" " podwójnych	2%			" " kamiennych	35%
" " potrójnych	2½%				
				Do poz. 108 p. 7 lit. a.	
Do poz. 104 p. 3 lit. a.				w skrzyniach	15%
w skrzyniach	20%			w beczkach	12%
w beczkach	20%			w naczyniach szklanych	25%
w workach pojedynczych	2%			" " kamiennych	35%
" " podwójnych	3%			w blaszankach	10%
Do poz. 104 p. 3 lit. b.				Do poz. 108 p. 7 lit. b.	
w workach pojedynczych	1%			w skrzyniach	15%
" " podwójnych	2%			w beczkach	12%
w skrzyniach lub beczkach	15%			w naczyniach szklanych	25%
				" " kamiennych	35%
Do poz. 105 p. 1.				w blaszankach	10%
Nadtlenki i nadsiarczany:					
w skrzyniach nadto z blachą	15%			Do poz. 108 p. 8.	
w blaszankach	10%			w skrzyniach	25%
w naczyniach szklanych	25%			w beczkach	15%
" " kamiennych	35%			w naczyniach szklanych	30%
				" " kamiennych	45%
Do poz. 105 p. 3.				w blaszankach	12%
w skrzyniach lub beczkach	10%				
w bębnach żelaznych	6%			Do poz. 108 p. 9.	
w naczyniach szklanych	25%			w skrzyniach	25%
				w beczkach	15%
Do poz. 105 p. 6 lit. a.				w naczyniach szklanych	30%
w skrzyniach lub beczkach	10%			" " kamiennych	45%
w bębnach żelaznych	3%			w blaszankach	12%
Do poz. 105 p. 6 lit. b.				Do poz. 108 p. 10.	
w skrzyniach lub beczkach	10%			w skrzyniach	15%
w bębnach żelaznych	3%			w beczkach	12%
w naczyniach szklanych	25%			w naczyniach szklanych	25%
" " kamiennych	35%			" " kamiennych	35%
				w blaszankach	10%
Do poz. 105 p. 10.					
w beczkach lub skrzyniach	10%			Do poz. 108 p. 11.	
w bębnach żelaznych	3%			w skrzyniach	25%
w naczyniach szklanych	25%			w beczkach	15%
" " kamiennych	35%			w naczyniach szklanych	30%
				" " kamiennych	45%
Do poz. 106 pp. 1, 2, 3.				" " w blaszankach	12%
w skrzyniach lub beczkach	10%				

Do poz. 109 p. 2.				Do poz. 117 p. 4 lit. a.			
w skrzyniach lub beczkach	8%			w beczkach	15%		
Do poz. 109 p. 3.				w blaszankach	8%		
w skrzyniach lub beczkach	8%			w naczyniach szklanych	25%		
w blaszankach	6%			Do poz. 117 p. 4 lit. b.			
w naczyniach szklanych	25%			w beczkach	15%		
„ „ kamiennych	35%			w blaszankach	8%		
Do poz. 110 p. 1.				w naczyniach szklanych	25%		
w blaszankach	10%			Do poz. 117 p. 5.			
w naczyniach szklanych	30%			w beczkach	15%		
Do poz. 110 p. 2.				w blaszankach	8%		
w blaszankach	10%			w naczyniach szklanych	25%		
w naczyniach szklanych	30%			Do poz. 117 p. 6.			
Do poz. 110 p. 3.				w beczkach	15%		
w blaszankach	10%			w blaszankach	8%		
w naczyniach szklanych	30%			w naczyniach szklanych	25%		
Do poz. 111.				Do poz. 117 p. 7 lit. b.			
w skrzyniach	12%			w beczkach	15%		
w beczkach	10%			w blaszankach	8%		
Do poz. 112 pp. 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11.				w naczyniach szklanych	25%		
w skrzyniach lub beczkach	15%			Do poz. 117 p. 8.			
Do poz. 112 p. 12.				w beczkach	15%		
w skrzyniach lub beczkach	15%			w blaszankach	8%		
Do poz. 112 pp. 13, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21.				w naczyniach szklanych	25%		
w skrzyniach lub beczkach	15%			Do poz. 117 p. 9 lit. a.			
Do poz. 112 pp. 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32.				w beczkach	10%		
w skrzyniach lub beczkach	15%			w blaszankach	7%		
Do poz. 113 p. 1.				w naczyniach szklanych	20%		
w skrzyniach lub beczkach	15%			w beczkach żelaznych	18%		
Do poz. 113 pp. 2, 3, 4.				Do poz. 117 p. 9 lit. b.			
w skrzyniach lub beczkach	25%			w beczkach	10%		
Do poz. 116 lit. b.				w blaszankach	7%		
w skrzyniach	15%			w naczyniach szklanych	25%		
w beczkach	12%			w beczkach żelaznych	18%		
w blaszankach	10%			Do poz. 118.			
w naczyniach szklanych	25%			w beczkach	12%		
Do poz. 117 p. 1.				w blaszankach	8%		
w beczkach	15%			w naczyniach szklanych	25%		
w naczyniach szklanych	25%			Do poz. 120 p. 2.			
w blaszankach	8%			w skrzyniach	12%		
Do poz. 117 p. 2.				Do poz. 121 p. 1.			
w skrzyniach	15%			w beczkach	12%		
w belach	3%			w blaszankach	10%		
w workach pojedynczych	2%			w naczyniach szklanych	25%		
„ „ podwójnych	3%			Do poz. 121 p. 2.			
Do poz. 117 p. 3				w beczkach	12%		
w beczkach	15%			w blaszankach	10%		
w blaszankach	8%			w naczyniach szklanych	25%		
w naczyniach szklanych	25%			Do poz. 121 p. 3.			
				w beczkach	12%		
				w blaszankach	10%		
				w naczyniach szklanych	25%		

Do poz. 122 p. 1.		Do poz. 131 p. 3.	
w skrzyniach	10%	w skrzyniach	8%
w beczkach	8%	w beczkach	6%
Do poz. 122 p. 2 lit. a.		Do poz. 132.	
w skrzyniach	10%	w skrzyniach	6%
w beczkach	8%	w beczkach	4%
Do poz. 122 p. 2 lit. b.		w blaszankach	3%
w skrzyniach	10%	Do poz. 133.	
w beczkach	8%	w skrzyniach lub beczkach	10%
Do poz. 122 p. 3.		w blaszankach	8%
w skrzyniach	10%	" " podwójnych	12%
w beczkach	8%	w naczyniach szklanych	25%
Do poz. 123.		Do poz. 134 p. 1.	
w skrzyniach lub beczkach	18%	w skrzyniach	15%
Do poz. 124 p. 2 lit. b i c, p. 2 lit. b.		w beczkach	12%
w skrzyniach lub beczkach	10%	w blaszankach	10%
Do poz. 124 p. 4.		w naczyniach szklanych	25%
w skrzyniach lub beczkach	10%	" " kamiennych	35%
w blaszankach	8%	w workach pojedynczych	2%
w beczkach żelaznych	20%	" " podwójnych	3%
w naczyniach szklanych	25%	Do poz. 134 p. 2.	
Do poz. 124 p. 5.		w skrzyniach	15%
w beczkach	10%	w beczkach	12%
w blaszankach	8%	w blaszankach	10%
w beczkach żelaznych	20%	w naczyniach szklanych	25%
w naczyniach szklanych	25%	" " kamiennych	35%
Do poz. 128.		w workach pojedynczych	2%
w skrzyniach lub beczkach	10%	" " podwójnych	3%
w workach pojedynczych	1½%	Do poz. 135.	
" " podwójnych	2½%	w skrzyniach	12%
" " potrójnych	3½%	" " lub beczkach wyłożonych	
w plecionkach pojedynczych	5%	blachą	15%
" " podwójnych	8%	w beczkach lub blaszankach:	
Do poz. 129 pp. 1, 2.		o wadze do 30 kg brutto	15%
w beczkach	12%	" " 30 kg do 60 kg brutto	12%
w skrzyniach	15%	" " 60 kg i wyżej	10%
w blaszankach	10%	w skrzyniach i nadto w blaszankach	20%
w naczyniach szklanych	25%	w koszach i nadto w blaszankach	14%
" " kamiennych	35%	w workach pojedynczych	2%
w workach pojedynczych	2%	" " podwójnych	3%
" " podwójnych	3%	" " potrójnych	4%
Do poz. 130 p. 1.		w naczyniach szklanych	25%
w skrzyniach	15%	" " kamiennych	35%
w beczkach	12%	Do poz. 136 p. 1.	
w blaszankach	10%	w skrzyniach lub beczkach	12%
w naczyniach szklanych	25%	Do poz. 136 p. 2.	
w workach pojedynczych	2%	w skrzyniach lub beczkach	12%
" " podwójnych	3%	Do poz. 137 p. 1.	
Do poz. 131 p. 1.		w skrzyniach lub beczkach	12%
w skrzyniach	8%	w blaszankach	10%
w beczkach	6%	w skrzyniach lub beczkach i nadto w	
Do poz. 131 p. 2.		blaszankach	18%
w skrzyniach	9%	w koszach i nadto w blaszankach	14%
w beczkach	8%	w naczyniach szklanych	25%
		" " kamiennych	35%
		w workach pojedynczych	2%
		" " podwójnych	3%
		" " potrójnych	4%

Do poz. 137 p. 2.			Do poz. 142 p. 1.		
w skrzyniach lub beczkach	12%		w belach i workach	1%	
w blaszankach	10%		w skrzyniach	8%	
w skrzyniach lub beczkach i nadto w blaszankach	18%		w beczkach drewnianych	6%	
w koszach i nadto w blaszankach	14%		w blaszankach	10%	
w naczyniach szklanych	25%		w klatkach	10%	
" " kamiennych	35%		Do poz. 143 p. 3 lit. a.		
w workach pojedynczych	2%		w skrzyniach	12%	
" " podwójnych	3%		Do poz. 143 p. 3 lit. b.		
" " potrójnych	4%		w skrzyniach	12%	
Do poz. 137 p. 3.			Do poz. 143 p. 3 lit. c.		
w skrzyniach lub beczkach	12%		w skrzyniach	12%	
w blaszankach	10%		Do poz. 143 p. 4 lit. a, b, c.		
w skrzyniach lub beczkach i nadto w blaszankach	18%		w skrzyniach	12%	
w koszach i nadto w blaszankach	14%		Do poz. 143 p. 5 lit. c. I, II, III.		
w naczyniach szklanych	25%		w skrzyniach	8%	
" " kamiennych	35%		Do poz. 144 p. 4.		
Do poz. 137 p. 4.			w skrzyniach	6%	
w skrzyniach lub beczkach	12%		w beczkach	6%	
w blaszankach	10%		w klatkach	3%	
w skrzyniach lub beczkach i nadto w blaszankach	18%		Do poz. 144 p. 5.		
w koszach i nadto w blaszankach	14%		w skrzyniach lub beczkach	6%	
w naczyniach szklanych	25%		Do poz. 146 p. 2.		
" " kamiennych	35%		w skrzyniach lub beczkach	6%	
Do poz. 137 p. 5.			w klatkach	3%	
w skrzyniach lub beczkach	12%		Do poz. 146 p. 4.		
Do poz. 137 p. 6.			w skrzyniach lub beczkach	6%	
w skrzyniach lub beczkach	8%		Do poz. 147 p. 1.		
w blaszankach	6%		w skrzyniach	6%	
Do poz. 139 pp. 2 lit. b, 4 lit. a.			w beczkach	4%	
w skrzyniach	6%		Do poz. 147 pp. 4, 5, 6.		
w beczkach	4%		w skrzyniach	7%	
Do poz. 141 p. 1.			w beczkach	6%	
w skrzyniach lub beczkach	6%		Do poz. 149 p. 1 lit. a, b.		
w workach pojedynczych	$\frac{1}{2}\%$		w skrzyniach	8%	
" " podwójnych	1%		w klatkach	4%	
Do poz. 141 p. 2.			Do poz. 149 p. 3. I, II.		
w skrzyniach lub beczkach	6%		w skrzyniach lub beczkach	15%	
w workach pojedynczych	$\frac{1}{2}\%$		Do poz. 149 p. 4.		
" " podwójnych	1%		z niklu:		
Do poz. 141 p. 3.			w skrzyniach lub beczkach	15%	
w skrzyniach lub beczkach	6%		z aluminium:		
w workach pojedynczych	$\frac{1}{2}\%$		w skrzyniach lub beczkach	30%	
" " podwójnych	1%		Do poz. 149 p. 5.		
Do poz. 141 p. 4.			w skrzyniach lub beczkach	18%	
w skrzyniach	6%		Do poz. 149 p. 8.		
w beczkach	4%		w skrzyniach lub beczkach	35%	
w workach pojedynczych	$\frac{1}{2}\%$		Do poz. 149 p. 9.		
" " podwójnych	1%		w skrzyniach lub beczkach	25%	
Do poz. 141 p. 5.					
w skrzyniach lub beczkach	6%				
w workach pojedynczych	$\frac{1}{2}\%$				
" " podwójnych	1%				

Do poz. 149 p. 13 lit. a.			Do poz. 153 p. 8 lit. a i b.		
w skrzyniach lub beczkach	30%		w skrzyniach lub beczkach	6%	
Do poz. 149 p. 13 lit. b.			w koszach	2%	
w skrzyniach lub beczkach	40%		Do poz. 153 p. 9.		
Do poz. 150 p. 1 lit. a, b, c, d.			w skrzyniach	7%	
w skrzyniach lub beczkach	7%		Do poz. 154 pp. 1, 2.		
Do poz. 150 p. 2, 3.			Talerze, spodki, miski, tace:		
w skrzyniach lub beczkach	7%		w skrzyniach	10%	
Do poz. 150 p. 5.			Inne naczynia:		
w skrzyniach	15%		w skrzyniach	36%	
w beczkach	12%		w beczkach	30%	
w koszach	5%		Do poz. 154 p. 3.		
Do poz. 151 p. 1 lit. a, b, c, d.			w skrzyniach	18%	
w skrzyniach lub beczkach	6%		Do poz. 154 p. 4.		
w koszach	1½%		Talerze, spodki, miski, tace:		
Do poz. 151 p. 2 lit. a, b, c, d.			w skrzyniach	10%	
w skrzyniach lub beczkach	6%		Inne naczynia:		
w koszach	1½%		w skrzyniach	36%	
Do poz. 151 p. 3 lit. a, b, c, d, e.			w beczkach	30%	
w skrzyniach lub beczkach	7%		Do poz. 154 p. 5.		
Do poz. 151 p. 4.			w skrzyniach	10%	
w skrzyniach lub beczkach	7%		Do poz. 154 p. 6.		
Do poz. 152 p. 7 lit. a i b.			Talerze, spodki, miski, tace:		
Rury o osi prostej:			w skrzyniach	10%	
w skrzyniach	6%		Inne naczynia:		
inne wyroby:			w skrzyniach	36%	
w skrzyniach lub beczkach	8%		w beczkach	30%	
Do poz. 152 p. 8.			Do poz. 154 p. 7.		
w skrzyniach lub beczkach	8%		w skrzyniach	15%	
Do poz. 152 p. 9 lit. a, b, c.			Do poz. 154 p. 8.		
w skrzyniach lub beczkach	8%		w skrzyniach lub beczkach	12%	
Do poz. 153 p. 1 lit. c.			Do poz. 154 p. 9.		
w skrzyniach	10%		w skrzyniach lub beczkach	8%	
Do poz. 153 p. 2 lit. a i b.			Do poz. 155 p. 1 lit. a, b, c, d, e, f, g, h.		
w skrzyniach	8%		w skrzyniach	6%	
w beczkach	6%		w beczkach	5%	
w koszach	2%		w koszach	2%	
Do poz. 153 p. 3 lit. a i b.			w workach pojedynczych	½%	
w skrzyniach	7%		" " podwójnych	1%	
w beczkach	6%		Do poz. 155 p. 1 uwaga 1 lit. a, b, c, d.		
w koszach	2%		w skrzyniach	6%	
Do poz. 153 p. 4 lit. a, b, c, d.			w beczkach	5%	
w skrzyniach i beczkach	6%		w koszach	2%	
w koszach	2%		w workach pojedynczych	½%	
Do poz. 153 p. 5 lit. a, b, c, d.			" " podwójnych	1%	
w skrzyniach i beczkach	6%		Do poz. 155 p. 2 lit. a, b, c, d, e, f.		
w koszach	2%		w skrzyniach	6%	
Do poz. 153 p. 6 lit. a, b, c, d.			w beczkach	5%	
w skrzyniach lub beczkach	6%		w koszach	2%	
w koszach	2%		w workach pojedynczych	½%	
Do poz. 153 p. 7.			" " podwójnych	1%	
w skrzyniach lub beczkach	6%				
w koszach	2%				

Do poz. 155 p. 2 uwaga 1.		Do poz. 160 p. 2.	
w skrzyniach	6%	w skrzyniach	12%
w beczkach	5%	Do poz. 161 p. 1 lit. a, b, c, d.	
w koszach	2%	w skrzyniach lub beczkach	7%
w workach pojedynczych	½%	w koszach	2%
" " podwójnych	1%	Do poz. 161 p. 2.	
Do poz. 156 p. 2 lit. a.		w skrzyniach lub beczkach	8%
w skrzyniach	8%	Do poz. 161 p. 3 lit. a, b, c, d.	
w skrzyniach z kartonami	10%	w skrzyniach lub beczkach	8%
w beczkach	7%	Do poz. 162 pp. 1, 2, 3, 4.	
Do poz. 156 p. 2 lit. b.		w skrzyniach	7%
w skrzyniach	7%	Do poz. 162 p. 5.	
w beczkach	6%	w skrzyniach	6%
Do poz. 156 p. 2 lit. c.		Do poz. 162 p. 6.	
w skrzyniach lub beczkach	10%	w skrzyniach	8%
Do poz. 156 p. 3.		Do poz. 163 p. 1 lit. a i b.	
w skrzyniach lub beczkach	10%	w skrzyniach	9%
w belach	2%	w beczkach	8%
Do poz. 156 p. 4 lit. a i b.		Do poz. 163 p. 2.	
w skrzyniach	7%	w skrzyniach	8%
w beczkach	6%	Do poz. 163 p. 3 lit. a i b.	
w koszach	2%	w skrzyniach	8%
Do poz. 156 p. 5 lit. a, b, c.		Do poz. 163 p. 5.	
Druty żelazne i stalowe pokryte oraz		w skrzyniach	8%
liny i postronki:		Do poz. 163 p. 7 lit. a.	
w skrzyniach	8%	w skrzyniach	9%
w beczkach	6%	w beczkach	8%
w koszach	3%	Do poz. 163 p. 8 lit. a i b.	
w workach pojedynczych	½%	w skrzyniach	9%
" " podwójnych	1½%	w beczkach	8%
liny:		Do poz. 163 p. 9.	
na bębnach drewnianych	12%	Kapsle:	
Do poz. 156 p. 11 lit. a I, II.		w skrzyniach	9%
w skrzyniach lub beczkach	10%	tubki:	
Do poz. 156 p. 11 lit. b I i II.		w skrzyniach, chociażby z kartonami	30%
w skrzyniach lub beczkach	10%	Do poz. 164 p. 1 i 2.	
Do poz. 156 p. 11 lit. c I i II.		w skrzyniach lub beczkach	6%
w skrzyniach lub beczkach	10%	Do poz. 164 p. 3 i 4.	
Do poz. 156 p. 11 lit. d.		w skrzyniach lub beczkach	4%
w skrzyniach lub beczkach	10%	Do poz. 164 p. 5.	
na bębnach drewnianych	18%	w skrzyniach lub beczkach	7%
Do poz. 156 p. 12 lit. a i b.		Do poz. 164 p. 6.	
w skrzyniach	10%	w skrzyniach lub beczkach	10%
w beczkach	8%	Do poz. 164 p. 7 lit. a, b, c.	
na bębnach drewnianych	12%	w skrzyniach	7%
Do poz. 158 p. 4.		Do poz. 164 p. 8.	
w skrzyniach	9%	w skrzyniach	10%
w beczkach	8%	Do poz. 164 p. 9.	
Do poz. 159 p. 3.		w skrzyniach	30%
Naboje:		Do poz. 164 p. 11.	
w skrzyniach i kartonach	15%	w skrzyniach	6%
Do poz. 160 p. 1.			
w skrzyniach	12%		
w beczkach	10%		
w słomie	4%		

Do poz. 165 p. 2 lit. a, b, c.			Do poz. 169 p. 21.		
w skrzyniach	9%		w skrzyniach i beczkach	50%	
Do poz. 166.			Do poz. 169 p. 22 lit. a I i II.		
w skrzyniach	10%		w skrzyniach	25%	
w beczkach	9%		Do poz. 169 p. 22 lit. b I i II.		
Do poz. 167 p. 1 lit. f.			w skrzyniach	18%	
w skrzyniach i beczkach	10%		Do poz. 169 p. 22 lit. c.		
Do poz. 167 pp. 27 i 28.			w skrzyniach	18%	
w skrzyniach	10%		Do poz. 169 p. 23 lit. a, b, c.		
Do poz. 167 p. 30 lit. a, b, c.			w skrzyniach	25%	
w skrzyniach lub beczkach	10%		Do poz. 169 p. 24 i 25.		
Do poz. 169 p. 1.			w skrzyniach	25%	
Manometry, vacuummetry, liczniki obro-			Do poz. 169 p. 26.		
tów, magnesy, kasy kontrolujące, sa-			w skrzyniach	20%	
mochodowe liczniki opłat:			Do poz. 169 p. 27.		
w skrzyniach	20%		w skrzyniach	25%	
wszystkie inne:			Do poz. 170 p. 1 i 2.		
w skrzyniach	30%		w skrzyniach	30%	
Do poz. 169 p. 2 i 3.			Do poz. 172 p. 6 lit. a i b.		
w skrzyniach	25%		w skrzyniach	20%	
Do poz. 169 p. 4.			Do poz. 173 p. 6 lit. b.		
w skrzyniach	30%		w skrzyniach	8%	
Do poz. 169 p. 5 lit. a, b, c, d, e.			Do poz. 173 p. 6 lit. c.		
w skrzyniach	25%		w skrzyniach	10%	
Do poz. 169 p. 6.			Do poz. 173 p. 7.		
w skrzyniach	30%		w skrzyniach i kartonach	15%	
Do poz. 169 p. 7. lit. a, b, c, d.			Do poz. 173 p. 8 lit. a, b, c, d.		
w skrzyniach	30%		w skrzyniach	25%	
Do poz. 169 p. 8.			w klatkach	20%	
w skrzyniach	20%		Do poz. 173 p. 9.		
Do poz. 169 p. 9 lit. a, b.			w skrzyniach	25%	
w skrzyniach	25%		w klatkach	20%	
Do poz. 169 p. 11 lit. b.			Do poz. 173 p. 12.		
w skrzyniach	15%		w skrzyniach	25%	
w skrzyniach wyłożonych blachą że-			w klatkach	20%	
lazną lub cynkową	25%		Do poz. 175 p. 4.		
Do poz. 169 p. 12.			w skrzyniach	50%	
w skrzyniach	25%		Do poz. 177 p. 1 lit. a I i II.		
Do poz. 169 p. 14 lit. a.			w skrzyniach	30%	
w skrzyniach lub beczkach	8%		w belach	3%	
Do poz. 169 p. 14 lit. b I i II.			Do poz. 177 p. 1 lit. b.		
w skrzyniach lub beczkach	8%		w skrzyniach	30%	
Do poz. 169 p. 14 lit. c.			w belach	3%	
w skrzyniach	10%		Do poz. 177 p. 2 lit. a, b, c, d, e.		
Do poz. 169 p. 15 lit. a, b, c, d, e.			w skrzyniach	8%	
w skrzyniach	15%		w klatkach	4%	
Do poz. 169 p. 16 lit. a, b, c, d, e.			w belach	1%	
w skrzyniach	15%		Do poz. 177 p. 3.		
Do poz. 169 p. 17 lit. a, b, c.			w skrzyniach	8%	
w skrzyniach	18%		w klatkach	4%	
Do poz. 169 p. 18.			Do poz. 177 p. 4 lit. a i b.		
w skrzyniach	15%		w skrzyniach	9%	
Do poz. 169 p. 19 lit. a, b.			w klatkach	4%	
w skrzyniach	20%		Do poz. 177 p. 5 lit. b.		
Do poz. 169 p. 20 lit. a, b, c, d.			w skrzyniach	9%	
w skrzyniach lub beczkach	45%		w klatkach	4%	

Do poz. 177 p. 6 lit. a I i II.		Do poz. 177 p. 23.	
w skrzyniach	9%	Papier i karton złożony, srebrzony, bron-	
w klatkach	4%	zowany oraz z ozdobami; dekalko-	
Do poz. 177 p. 6 lit. b I, II i III.		manja:	
w skrzyniach	9%	w skrzyniach	12%
w klatkach	4%	Do poz. 177 p. 24 i 25.	
Do poz. 177 p. 7 lit. a I i II.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach	9%	Do poz. 177 p. 26 lit. a i b.	
w klatkach	4%	w skrzyniach	18%
Do poz. 177 p. 7 lit. b I i II.		Do poz. 177 p. 28 lit. a i b.	
w skrzyniach	9%	w skrzyniach	15%
w klatkach	4%	Do poz. 177 p. 29 i 30.	
Do poz. 177 p. 8 lit. a.		w skrzyniach lub beczkach	18%
w skrzyniach	9%	Do poz. 178 p. 1 lit. b I i II.	
w klatkach	4%	w skrzyniach	10%
Do poz. 177 p. 8 lit. b I i II.		Do poz. 178 p. 1 lit. b III.	
w skrzyniach	20%	w skrzyniach	15%
Do poz. 177 p. 9.		Do poz. 178 p. 1 lit. c I i II.	
w skrzyniach	15%	w skrzyniach	12%
Do poz. 177 p. 10 lit. a i b.		Do poz. 178 p. 1 lit. d.	
w skrzyniach	10%	w skrzyniach	10%
w klatkach	4%	Do poz. 178 p. 4 lit. a i b.	
Do poz. 177 p. 11 lit. a i b.		w skrzyniach	12%
w skrzyniach	12%	Do poz. 180 p. 4 lit. a i b.	
Do poz. 177 p. 12.		w belach	2%
w skrzyniach	18%	Do poz. 181 p. 2, 3 i 4.	
Do poz. 177 p. 13 lit. a, b, c, d.		w belach	2%
w skrzyniach	22%	Do poz. 181 p. 5 lit. a i b.	
Do poz. 177 p. 14 lit. a i b.		w belach	2%
w skrzyniach	20%	Do poz. 182 p. 1 lit. a i b.	
w belach	2%	w skrzyniach	20%
Do poz. 177 p. 15 lit. a i b.		w belach	3%
w skrzyniach	9%	Do poz. 182 p. 2 lit. a.	
w klatkach	4%	w skrzyniach	20%
Do poz. 177 p. 16 lit. a.		w belach	3%
w skrzyniach	10%	Do poz. 182 p. 2 lit. b I i II.	
Do poz. 177 p. 17.		w skrzyniach	20%
Karty do warsztatów Żakarda:		w belach	3%
w skrzyniach	10%	Do poz. 182 p. 3 lit. b.	
Rurki do nawijania przędzy:		w skrzyniach	20%
w skrzyniach	30%	w workach i belach	3%
w beczkach	25%	Do poz. 183 p. 1 lit. a.	
Do poz. 177 p. 19 lit. a, b, c.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach	10%	w beczkach	15%
Do poz. 177 p. 19 lit. d.		w belach	2%
w skrzyniach	12%	Do poz. 183 p. 1 lit. b I i II.	
Do poz. 177 p. 20.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach	10%	w beczkach	15%
Do poz. 177 p. 21.		w belach	2%
Bibułka do papierosów:		Do poz. 183 p. 2 lit. a.	
w skrzyniach	25%	w skrzyniach	18%
Tutki do papierosów:		w beczkach	15%
w skrzyniach	45%	w belach	2%
Do poz. 177 p. 22.		Do poz. 183 p. 2 lit. b I i II.	
w skrzyniach	10%	w skrzyniach	18%
		w beczkach	15%
		w belach	2%

Do poz. 183 p. 3 lit. a i b.		Do poz. 184 p. 7.	
w skrzyniach	18%	w belach	2%
w beczkach	15%	w skrzyniach lub beczkach	15%
w belach	2%	Do poz. 185 p. 1 lit. a i b.	
Do poz. 183 p. 4 lit. a i b.		w skrzyniach	20%
w skrzyniach	18%	Do poz. 185 p. 2 lit. a I i II.	
w beczkach	15%	w skrzyniach	20%
w belach	2%	Do poz. 185 p. 2 lit. b.	
Do poz. 183 p. 5 lit. a, b, c, d.		w skrzyniach	20%
w skrzyniach	18%	Do poz. 185 p. 3 lit. a i b.	
w beczkach	15%	w skrzyniach	20%
Do poz. 183 p. 6 lit. a I i II.		Do poz. 185 p. 4 lit. a i b.	
w skrzyniach	18%	w skrzyniach	20%
w beczkach	15%	Do poz. 185 p. 5 lit. a, b, c.	
w belach	3%	w skrzyniach	25%
Do poz. 183 p. 6 lit. b I i II.		Do poz. 186 p. 1 lit. a i b.	
w skrzyniach	18%	w skrzyniach	18%
w beczkach	15%	w belach	2%
w belach	2%	Do poz. 186 p. 2 lit. a I i II.	
Do poz. 183 p. 6 lit. c I i II.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach	18%	w beczkach	15%
w beczkach	15%	w belach	3%
w belach	2%	Do poz. 186 p. 2 lit. b I i II.	
Do poz. 183 p. 6 lit. d I i II.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach	18%	w beczkach	15%
w beczkach	15%	w belach	3%
w belach	2%	Do poz. 186 p. 3 lit. a I i II.	
Do poz. 183 p. 6 lit. e.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach	18%	w beczkach	15%
w beczkach	15%	w belach	3%
w belach	2%	Do poz. 186 p. 3 lit. b I i II.	
Do poz. 183 p. 7.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach	18%	w beczkach	15%
w beczkach	15%	w belach	3%
w belach	2%	Do poz. 186 p. 4 lit. a i b.	
Do poz. 183 p. 8.		w skrzyniach	22%
w skrzyniach	18%	Do poz. 186 p. 5.	
Do poz. 184 p. 1 lit. a, b, c, d, e, f.		w workach i belach	2%
w skrzyniach lub beczkach	15%	w skrzyniach lub beczkach	15%
w belach	2%	Do poz. 190 p. 1 lit. a, b, c, d, e, f, g.	
Do poz. 184 p. 2 lit. a, b, c, d, e, f.		w skrzyniach	15%
w skrzyniach lub beczkach	15%	w belach	2%
w belach	2%	Do poz. 190 p. 3.	
Do poz. 184 p. 3 lit. a, b, c, d, e, f.		w skrzyniach	18%
w skrzyniach lub beczkach	15%	Do poz. 190 p. 4 lit. a i b.	
w belach	2%	w skrzyniach	20%
Do poz. 184 p. 4 lit. a, b, c, d, e, f.		Do poz. 190 p. 6 i 7.	
w skrzyniach lub beczkach	15%	w belach pojedynczych	2%
w belach	2%	" " podwójnych	3%
Do poz. 184 p. 5 lit. a i b.		Do poz. 214 p. 1.	
w skrzyniach	18%	w skrzyniach	12%
w beczkach	15%	w beczkach	10%
Do poz. 184 p. 6 lit. a i b.			
w skrzyniach	18%		
w beczkach	15%		

Uwagi do tabeli tarowej.

1) Tarę należy stosować tylko do tych rodzajów opakowań, które są wymienione w tabeli tarowej, z wyjątkami poniższymi:

- a) o ile tabela nie przewiduje tary na bele, maty ze słomy lub rogoże, a towar w tym opakowaniu nadchodzi, przyznaje się tarę w wysokości 2%;
- b) tarę przyznaną na skrzynie stosuje się również do beczek, o ile nie są wymienione w tabeli, jak też i odwrotnie.
- 2) Ustanowioną w tabeli tarę na bele stosować można tylko do bel o wadze powyżej 10 kg, na bele zaś o wadze 10 kg i poniżej nie przyznaje się żadnej tary.
- 3) Na trociny w skrzyniach z towarami chemicznymi i aptecznymi, które mieszczą się w naczyniach szklanych, kamiennych lub metalowych, potrąca się dodatkowo 10%.
- 4) Tara na beczki, skrzynie i t. p. może być stosowana do towarów, opłacających cło łącznie z wagą bezpośredniego opakowania, tylko w tych wypadkach, gdy towary te, oprócz beczek, skrzyń i t. p. posiadają inne (bezpośrednie) opakowanie, jak np. do alkoholu metylowego w butelkach, zapakowanych w skrzyniach.
- 5) Ustalenie wagi netto zapomocą faktycznego odważenia winno nastąpić w następujących wypadkach:
- a) o ile urzędnik rewidujący zauważy, że istotna waga towaru jest wyższa od wagi, która wypada przy obliczeniu tary według tabeli;
- b) o ile tego strona zażąda i przedstawi na poparcie swego żądania fakturę, stwierdzającą niezgodność tary z rzeczywistością. Żądania tego nie uwzględnia się jednak, jeżeli wyważenie towaru byłoby połączone z wielkimi trudnościami lub ze szkodą dla zdrowia uczestników rewizji;
- c) gdy jedno opakowanie zawiera towary korzystające z różnego opustu tarowego (np. 75 p. 3 lub 154 p. 4 i 6 i t. d.).

Załącznik IV
do § 37

W Y K A Z

towarów jednogatunkowych, przesyłanych w ładunkach wagonowych, które mogą być odprawiane w wagonach bez wyładowania do składu.

Pozycja taryfy celnej	Pozycja taryfy celnej	Pozycja taryfy celnej
1	72 pp. 1-4 włącznie	126
2 p. 1	pp. 6, 7, 10	127
3 pp. 1, 2a, b, 3, 4	73 pp. 1, 2, 4, 5	131
4 p. 1	74 pp. 1-3 włącznie	132
5 pp. 1-5 włącznie	79	138
8	80	139 p. 1
11 p. 1	81	140
12 p. 1	82	141 pp. 1, 2
17 p. 1	83	142 pp. 2, 3
18 p. 1	84	143 pp. 1a, 2, 6a
19 pp. 1, 2	85 pp. 1-5 włącznie	144 pp. 1, 2
32	86	146 pp. 1, 2, 3
36	89	147 pp. 1, 2, 3
37 pp. 1 b, c, 4a, b	91 pp. 1, 2	150 pp. 2, 4
39 pp. 1, 2, 4	94	152
41 pp. 1-5 włącznie	96 pp. 1, 2	164 pp. 1, 2, 3, 5
42	101	176
47 p. 1	103 pp. 1, 3, 4, 5	177 pp. 2, 5
51 pp. 2, 3	104 pp. 1, 2	217 pp. 1, 3
52 pp. 3, 8	105 pp. 2, 3, 4, 6, 7, 8	
58 pp. 1, 2, 4, 5	106 p. 1	
59 pp. 1, 2, 5	107 p. 1	
60 p. 1	108 pp. 1-5 włącznie	
62 pp. 1-5 włącznie	109	
64 p. 5	112 pp. 6, 7, 8, 10, 11	
65	117 pp. 3, 4, 7	
66 pp. 1-6 włącznie,	122 p. 3	
pp. 8, 9	124 pp. 1, 2, 5	
	125	

Uwaga ogólna:

Wszelkie towary masowe, wolne od cła, mogą być odprawiane w wagonach, jak również maszyny i aparaty (poz. 167) trudne do wyładowania.

URZĄD CELNY w _____

Zaświadczenie wywozu opakowania Nr. _____

Dnia _____ w wag. Nr. _____ według rejestru wywozu Nr. _____ na skutek zgłoszenia firmy _____ wywieziono zagranicę pod kontrolą urzędu celnego wyszczególnione poniżej opakowanie.

Zaświadczenie niniejsze daje stronie prawo powrotnego bez cła przywozu wymienionego opakowania w ciągu sześciu miesięcy od daty stwierdzonego wywozu.

Cechy i numery	Ilość sztuk (słowami)	Szczegółowy opis rodzaju opakowania	Z jakim towarem wywieziono opakowanie	Uwagi dotyczące celu wywozu próżnych opakowań
AK 1/20	dwadzieścia sztuk	beczki dębowe z żelaznymi obręczami	piwo	wywieziono celem napełnienia benzolem
HM 1/6	sześć sztuk	beczki żelazne	próżne	
TR 1/100	sto skrzyń zawierających	pięć tysięcy butelek szklanych	woda mineralna „Naf-tusia”	

_____ dn. _____

(M. p.)

(podpis urzędnika celnego)

URZĄD CELNY w _____

R e j e s t r

opakowań wywiezionych pod kontrolą urzędu celnego.

Liczba bieżąca	Data występu	Cechy i numery	Ilość sztuk	Rodzaj		Imię i nazwisko strony	Odprawa celna przy powrocie		U w a g i
				opakowania	towaru		rej.	data i poz.	

Wzór świadectwa zdrowotności ziemniaków.

Kraj pochodzenia _____

SŁUŻBA OCHRONY ROŚLIN.

Nr. _____

Świadectwo zdrowotności ziemniaków.

Ja niżej podpisany ¹⁾ _____

zaświadczam, że ziemniaki w niżej opisanej przesyłce:

1. nie są porażone rakiem ziemniaczanym (*Synchytrium endobioticum*), co stwierdzono przez szczególne ich zbadanie dn. _____ 19____ r.,
2. zostały zebrane i załadowane w okolicy, gdzie w promieniu 20 km nie stwierdzono tej zarazy;
3. są w nowem nieużywanem opakowaniu ²⁾ _____
bez opakowania
4. są w opakowaniu opatrzonym ²⁾ plombą z napisem _____
w wagonie opatrzonym

O p i s p r z e s y ł k i .

Odmiana ziemniaków _____

Miejsce zbioru _____

Okrąg administracyjny _____

Waga przesyłki _____

Liczba i rodzaj opakowania _____

Znaki (Signum) na opakowaniu _____

Nr. wagonu _____

Nazwisko i adres wysyłającego _____

Nazwisko i adres odbiorcy _____

_____ dn. _____ 19____ r.

Podpis _____

(pieczęć)

¹⁾ Nazwisko, imię i charakter urzędowy funkcjonariusza służby ochrony roślin.

²⁾ Nieodpowiadające przesyłce — skreślić.

Pays d'origine _____

SERVICE DE PROTECTION DES VEGETAUX.

N° _____

Certificat d'inspection de pommes de terre.

Je, soussigné _____ 1) certifie:

1. que le présent envoi de pommes de terre est exempt de galle verruqueuse (*Synchytrium endobioticum*) comme il ressort d'un examen détaillé effectué le _____ 19____
2. que les pommes de terre ont été récoltées et expédiées dans une région où il n'a été constaté aucun cas de galle verruqueuse dans un rayon de 20 km,
3. que l'emballage est neuf et non usagé _____ 2)
que les pommes de terre sont expédiées sans emballage _____
4. que l'envoi _____ 2)
le wagon _____ est plombé et que les plombs portent l'inscription suivante _____

Description de l'envoi.

Variété de pommes de terre _____

Lieu où elles ont été récoltées _____

Arrondissement administratif _____

Poids de l'envoi _____

Nombre et nature des colis _____

Marques distinctives des colis _____ 2)
N° du wagon _____

N° du wagon _____

Nom et adresse de l'expéditeur _____

Nom et adresse du destinataire _____

Fait à _____ le _____ 19____

Signature

(Sceau)

1) Nom, prénom et qualité du fonctionnaire du Service de Protection des Végétaux
2) Biffer ce qui ne s'applique pas à l'envoi

Il paese d'origine _____

SERVIZIO PROTEZIONE PIANTE.

Nr. _____

Certificato di buono stato sanitario delle patate.

Io, sottoscritto ¹⁾ _____

certifico che le patate nell'invio specificato giù:

1. sono immuni del *Synchytrium endobioticum* ciò che è stato provato dall'esame particolareggiato il _____ 19____,
2. che sono state raccolte e caricate nella regione dove nel raggio di 20 km non si è verificata co-desta melatia,
3. che sono in involtaggio nuovo ²⁾,
 senz'involtaggio
4. che sono in involtaggio ²⁾ provvisto del pombo con l'iscrizione _____
 nel vagone

L a d e s c r i z i o n e d e l l' i n v i o .

Varietà delle patate _____

Luogo della raccolta _____

Circondario amministrativo _____

Peso dell'invio _____

Numero e qualità dei colli _____

Marche sul collo (signum) ²⁾ _____

No del vagone ferroviario _____

Cognome e indirizzo dello speditore _____

Cognome e indirizzo del destinatario _____

_____, il _____ 19____

Firma _____

(Bollo)

¹⁾ Cognome, nome e carattere ufficiale del Funzionario del Servizio Protezione Piante.

²⁾ Da cancellarsi ciò che non corrisponde all'invio.

Country of origin _____

SERVICE FOR PROTECTION OF PLANTS.

N° _____

Certificate of examination of potatoes.

_____ 1) the undersigned, hereby certifies, that the potatoes included in the consignment described below:

1. were thoroughly inspected on the _____ and were found free from black scab (*Synchytrium endobioticum*);
2. that neither in the place in which they were grown and loaded, nor within 20 klm thereof, has black scab of potatoes been found;
3. are packed in new packings 2) / are not packed
4. the packages are 2) sealed up with lead, bearing the following inscription _____ / the car is _____

Description of the consignment.

Variety of potatoes _____

Grown at _____

District _____

Weight of the consignment _____

Marks on the packages

Car N° _____

Name and address of the exporter _____

Name and address of the consignee _____

_____ the _____ 19 _____

Signature _____

(Seal)

1) Name and grade of the Plant Protection Service Officer.

2) Cross out the unnecessary description.

Herkunftsland _____

PFLANZENSCHUTZDIENST.

Nr. _____

Gesundheitszeugnis für Kartoffeln.

Ich unterzeichneter ¹⁾ _____

bescheinige, dass die unten beschriebene Kartoffelsendung:

1. frei vom Kartoffelkrebs (*Synchytrium endobioticum*) ist, was mittels einer genauen Untersuchung am _____ 19____ festgestellt worden ist,
2. in einer Gegend geerntet und eingeladet worden ist, wo in einem Umkreis von 20 Km der Kartoffelkrebs nicht festgestellt wurde,
3. in neuer unbenutzter Verpackung ist ²⁾
ohne Verpackung
4. in einer Verpackung, die ²⁾ mit einer Verschluss-Plombe mit Aufschrift _____
in Wagen, der _____

_____ versehen ist.

B e s c h r e i b u n g d e r S e n d u n g.

Kartoffelsorte _____

Ort der Kartoffelernte _____

Kreis _____

Gewicht der Sendung _____

Zahl und Art der Verpackung _____

Zeichen der Verpackung _____

Nr. des Wagens _____

Name und Adresse des Absenders _____

Name und Adresse des Empfängers _____

Ausgefertigt in _____, den _____ 19____

(Siegel)

Unterschrift _____

¹⁾ Name, Vorname und amtliche Eigenschaft des Pflanzenschutzdienstbeamten.

²⁾ Das nicht Passende ist zu streichen.

Wzór świadectwa czystości koniczyny, lucerny i t. p.

Ś W I A D E C T W O

_____ 1) w _____
po zbadaniu zawartych w niniejszej przesyłce nasion koniczyny, lucerny, przelotu, nostryku, komonicy, tymotki, 2) stwierdza, że przeprowadzona analiza nie wykryła:

- 1) w próbie 100 gramów nasienia ani jednego ziarna kianianki drobnoziarnistej (*Cuscuta trifolii*, *C. epithymum*, *C. epilinum*, *C. europaea*),
- 2) w 10 próbach po 100 gr nasienia ani jednego ziarna kianianki gruboziarnistej (*Cuscuta racemosa* Syn. *C. suaveolens*, *C. lupuliformis*).

Plombowanie przesyłki uskutecznia stacja po przeprowadzeniu analizy.

Imię, nazwisko i adres nadawcy _____
Imię, nazwisko i adres odbiorcy _____
Liczba i rodzaj opakowania _____
Znaki _____
Waga przesyłki brutto _____

Pieczęć stacji

(podpis kierownika stacji)

_____ dnia _____ 19____

1) Wpisać nazwę instytucji oceny nasion.

2) Podkreślić zbadane nasiona.

C E R T I F I C A T E

Hawing examined the seeds of *Trifolium*, *Medicago*, *Anthyllis*, *Melilotus*, *Lotus* and *Phleum*¹⁾, enclosed in this consignment _____²⁾

certifies hereby that the analysis has proved:

- 1) in a sample of 100 grams not a seed of *Cuscuta trifolii*, *C. epithymum*, *C. epilinum*, *C. europaea*,
- 2) in 10 samples of 100 grams each not a seed of *Cuscuta racemosa* Syn. *C. suaveolens*, *C. lupuliformis*.

The inspection done, the packages were sealed up by the Station.

Name in full and adress of the consignor _____
Name in full and adress of the consignee _____
Number and kind of packages _____
Marks _____
Gross weight of the consignment _____

Seal

(Signature of the Chief of the Station)

_____ the _____ 19____

1) underline the names of the seeds that have been examined.

2) fill in the name of the Seed Testing Station.

C E R T I F I C A T

Après le contrôle des semences de *Trifolium*, *Medicago*, *Anthyllis*, *Melilotus*, *Lotus*, *Phleum* ¹⁾
contenues dans l'envoi (voir la description ci-dessous) _____ ²⁾
à _____ certifie, que l'examen:

- 1) d'un échantillon de 100 gr de semences n'a démontré aucune graine de *Cuscuta trifolii*,
C. Epithymum, *C. epilinum*, *C. europaea*,
- 2) de 10 échantillons à 100 gr — aucune graine de *C. Racemosa* Syn. *C. suaveolens*, *C. lupu-*
liformis.

Après l'exécution de l'examen — l'envoi a été cacheté.

Nom, prénom et adresse de l'expéditeur _____

Nom, prénom et adresse du destinataire _____

Nombre et nature des colis _____

Marques _____

Poids brut de l'envoi _____

Sceau

(inscription du directeur de l'institution)

_____ le _____ 19 _____

¹⁾ souligner les semences examinées.

²⁾ inscrire le titre officiel de l'institution d'essais de semences.

B E S C H E I N I G U N G

_____ ¹⁾ _____
bescheinigt hiermit auf Grund der ausgeführten Untersuchung der, in beifolgender Sendung enthaltenen
Samen von *Trifolium*, *Medicago*, *Anthyllis*, *Melilotus*, *Lotus*, *Phleum* ²⁾, dass:

- 1) in einer Probe von 100 gr. kein einziges Korn von *Cuscuta trifolii*, *C. epithymum*, *C. epilinum*
C. europaea,
- 2) in 10 Proben zu je 100 gr. kein einziges Korn von *Cuscuta racemosa* Syn. *C. suaveolens*,
C. lupuliformis — festgestellt wurde.

Die Anstalt hat nach ausgeführter Prüfung die Sendung plombiert.

Name, Vorname und Wohnort des Absenders _____

Name, Vorname und Wohnort des Empfängers _____

Zahl und Art der Verpackung _____

Kennzeichen _____

Bruttogewicht der Sendung _____

Siegel

(Unterschrift des Direktors der Anstalt)

_____ den _____ 19 _____

¹⁾ Die betreffende Anstalt angeben

²⁾ Die untersuchten Samen unterstreichen

a) strona 1 pierwszego egzemplarza.

I

1) Kraj pochodzenia towaru _____

2) Nazwisko i miejsce zamieszkania:

a) nadawcy _____

b) odbiorcy _____

3) Wyszczególnienie dołączonych dokumentów:

dn _____ 19 _____

(podpis zgłaszającego) _____

URZĄD CELNY

w _____

DEKLARACJA CELNA

PRZYWOZOWA

Nr. _____

Deklarację przyjęto dn. _____

Do rewizji _____

Naczelnik Urzędu _____

4) Przesyłkę przyjęto pod dozór celny

dn. _____

5) Rejestr przywozu (przekazowo-odbiorczy)

poz. _____

6) Miejsce złożenia towaru _____

7) Rejestr opłat celnych poz. _____

8) Rejestr pomocniczy odpr. warunkowej

poz. _____

„ „ nal. odroczonech

poz. _____

„ „ nal. pokredytowanych

poz. _____

9) Przekazano do składu celnego _____

dn. _____

10) Księga składowa poz. _____

II

1) Kraj pochodzenia towaru _____

2) Nazwisko i miejsce zamieszkania

a) nadawcy _____

b) odbiorcy _____

3) Wyszczególnienie dołączonych dokumentów:

URZĄD CELNY

w _____

**DEKLARACJA CELNA
PRZYWOZOWA**

Nr. _____

(Kwit deklaracyjny)

Deklarację przyjęto dn. _____

Do rewizji _____

Naczelnik Urzędu _____

4) Przesyłkę przyjęto pod dozór celny dn. _____

5) Rejestr przywozu (przekazowo - odbiorczy) poz. _____

6) Miejsce złożenia towaru _____

7) Rejestr opłat celnych poz. _____

8) Rejestr pomocniczy odpr. warunkowej
poz. _____

" " nal. odroczonech
poz. _____

" " nal. pokredytowanych
poz. _____

9) Przekazano do składu celnego _____
dn. _____

10) Księga składowa poz. _____

dn. _____ 19 _____

(podpis zgłaszającego) _____

III.

1) Kraj pochodzenia towaru _____

2) Nazwisko i miejsce zamieszkania:

a) nadawcy _____

b) odbiorcy _____

3) Wyszczególnienie dołączonych dokumentów:

URZĄD CELNY

w _____

DEKLARACJA CELNA

PRZYWOZOWA

Nr. _____

Deklarację przyjęto dn. _____

Do rewizji _____

dn. _____ 19 _____

(podpis zgłaszającego) _____

Naczelnik Urzędu _____

4) Przesyłkę przyjęto pod dozór celny dn. _____

5) Rejestr przywozu (przekazowo-odbiorczy) poz. _____

6) Miejsce złożenia towaru _____

7) Rejestr opłat celnych poz. _____

8) Rejestr pomocniczy odpr. warunkowej
poz. _____" " nal. odroczonej
poz. _____" " nal. pokredytowanych
poz. _____9) Przekazano do składu celnego _____
dn. _____

10) Księga składowa poz. _____

Wzór Nr. 5.

do § 25

d) strona 2 we wszystkich trzech egzemplarzach.

D E K L A R A C J A C E L N A							
Cechy i numery	Ilość	Rodzaj opakowania	Nazwa towaru	Waga brutto w kilogramach	Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Wartość towaru	Uwagi dotyczące dalszego postępowania celnego
C	o	l					
1	2	3	4	5	6	7	8

Wzór Nr. 5

do § 25

e) strona 3 we wszystkich trzech egzempl. (równocześnie wzór wkładkowego arkusza).

W Y N I K R E W I Z J I												
Cechy, numery, rodzaj opakowania	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	W a g a				Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa		Należność		U w a g i
			Brutto		Wymiarowa			Zł	gr	Zł	gr	
			Kg	gr	Kg	gr						
9	10	11	12	13	14	15	16	17				

1
60
1

URZĄD CELNY w _____

P r z y w ó z

Towar przybył do obszaru celnego drogą lądową, morską (Gdynia, Gdańsk), powietrzną.¹⁾

Rejestr przywozu (przekazowo-odbiorczy) pozycja _____²⁾

W y n i k r e w i z j i

z dnia _____

Pan _____ zamieszkały w _____

_____ wpłacił za towary, przywiezione z _____

a pochodzące z _____³⁾

Cechy, numery i ilość colli	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	W a g a w kilogramach i gramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa celna		Przypada- jące cło	
				brutto	wymia- rowa		zł	gr	zł	gr

Słownie ogólna suma _____

rej. opł. celn. poz. _____

M. P.

Razem _____			
Opłaty manipulacyjne _____			
Opłaty wewnętrzne i inne _____			
Ogólna suma _____			

UWAGI: 1) przekreślić wyrazy nieodpowiednie dla danej drogi.
1) 2) 3) Nie wypełnia się w ruchu pocztowym i ruchu podrznych.

URZĄD CELNY w _____

Przywóz

Towar przybył do obszaru celnego drogą lądową, morską (Gdynia, Gdańsk), powietrzną.

Rejestr przywozu (przekazowo-odbiorczy) pozycja _____

Kwit celny

z dnia _____

Pan _____ zamieszkały w _____

_____ wpłacił za towary, przywiezione z _____

a pochodzące z _____

Cechy, numery i ilość colli	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	Waga w kilogramach i gramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa celna		Przypadające cło	
				brutto	wymiarowa		zł	gr	zł	gr

słownie ogólna suma _____

rej. opl. celn. poz. _____

M. P.

Razem _____			
Opłaty manipulacyjne _____			
Opłaty wewnętrzne i inne _____			
Ogólna suma _____			

c) egzempl. 3 (na papierze białym z czarnym szlakiem u dołu).

URZĄD CELNY w _____

P r z y w ó z

Towar przybył do obszaru celnego drogą lądową, morską (Gdynia, Gdańsk), powietrzną. ¹⁾

Rejestr przywozu (przekazowo-odbiorczy) pozycja _____ ²⁾

Oznajmienie statystyczne

z dnia _____

Pan _____ zamieszkały w _____

_____ wpłacił za towary, przywiezione z _____

a pochodzące z _____ ³⁾

Cechy, numery i ilość colli	TARYFOWA NAZWA TOWARU	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	Waga w kilogramach i gramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa celna		Przypa- dające cło	
				brutto	wymiarowa		zł	gr	zł	gr
słownie ogólna suma _____							Razem _____			
_____							Opłaty manipulacyjne _____			
rej. opl. celn. poz. _____							Opłaty wewnętrzne i inne _____			
M. P.							Ogólna suma _____			

UWAGI: 1) Przekreślić wyrazy nieodpowiednie dla danej drogi
1) 2) 3) Nie wypełnia się w ruchu pocztowym i ruchu podróźnych.

URZĄD CELNY w _____

REJESTR ORZECZEŃ TARYFOWYCH

L. porz.	Data rewizji celnej	Nr. deklaracji celnej	T r e ś ć s p r a w y	Dzień i treść orzeczenia oraz podpisy orzekających
1	15.I.30.	250/30	zastosowano poz. 199 p. 1-b strona żąda poz. 199 p. 2-a	zastosowano poz. 199 p. 1-b Data _____ podpisy orzekających
2	18.I.30.	400/30	zastosowano poz. 149 p. 10-d strona żąda poz. 149 p. 7-d	— poz. 149 p. 10-d podpis — N. — poz. 149 p. 7-d podpis — N. — poz. 149 p. 11-d data, podpis — N.

URZĄD CELNY w _____

Do Nr. _____

P R O T O K Ó Ł
w sprawie zastosowania taryfy celnej

Według deklaracji Nr. _____
wyniku rewizji R. O. C. poz. _____ z dnia _____

do towaru o wadze brutto _____

pochodzenia _____

zastosowano poz. tar. celnej _____

ze stawką _____ zł _____ gr

od wagi wymiarowej _____

Strona _____

w imieniu _____

prosi o zastosowanie

poz. tar. celn. _____

ze stawką _____ zł _____ gr

od wagi wymiarowej _____

ponieważ _____

Do protokołu dołącza się _____ zaświadczonych próbek (wzorów).

Dnia _____

Podpisy:

urzędników celnych:

strony:

URZĄD CELNY w _____

dnia _____

Nr. _____

(Strona) _____

W sprawie zastosowania taryfy celnej.

Do

Ministerstwa Skarbu

Departament Ceł

Przedstawiając załączony protokół wraz z _____ próbkami
(wzorami) towaru, urząd sprawozdaje, że zastosował poz. tar. celnej _____

_____ z powodów następujących:

_____ załącznik _____

_____ próbek (wzorów)

Naczelnik Urzędu Celnego

Do Nr. _____

URZĄD CELNY w _____

Ilość colli _____ brutto _____ netto _____

Towar zadeklarowano: poz. tar. celn. _____

„ oclono: „ „ „ _____

Tożsamość próbki (wzoru) z towarem stwierdzają:

urzędnik rewidujący:

strona:

Decyzja Ministerstwa Skarbu.

Do Nr. _____

Towar podlega cłu według poz. tar. celn. _____

M. P.

A (na pierwszym egzempl.)
B („ drugim „)
C („ trzecim „)

URZĄD CELNY w _____

P o k w i t o w a n i e

częściowego uiszczenia należności
do deklaracji celnej Nr. _____

w dniu _____ firma _____

wplaciła poniższe należności za zagraniczne towary:

Cechy, numery i ilość colli	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	W a g a w kilogramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa celna		Przypada- jące cło	
				brutto	wymia- rowa		zł	gr	zł	gr
słownie ogólna suma _____							Razem			
_____							Opłaty manipulacyjne			
_____							Opłaty wewnętrzne i inne			
rej. opłat celn. poz. _____							Ogólna suma			

M. P.

(Druk ściśle zarachowany).

a) egzempl. 1 (na papierze białym).

URZĄD CELNY w _____

W y w ó z.

Wynik rewizji

z dnia _____

Pan _____ zamieszkały w _____
wпłacił za towary wywiezione do _____

Cechy, numery i ilość coll'i	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	War- tość towaru	Waga w kilogramach i gramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa celna		Przypa- dające cło	
				brutto	wymia- rowa		zł	gr	zł	gr
słownie ogólna suma _____ _____							Razem _____			
rej. opl. celn. poz. _____							Opłaty manipulacyjne _____			
M. P.							Inne opłaty _____			
							Ogólna suma _____			

(Druk ściśle zachowany).

URZĄD CELNY w _____

W y w ó z.

Kwit celny

z dnia _____

Pan _____ zamieszkały w _____
_____ wpłacił za towary wywiezione do _____

Cechy, numery i ilość colli	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	Waga w kilogramach i gramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa celna		Przypadające cła	
				brutto	wymiarowa		zł	gr	zł	gr

słownie ogólna suma _____

rej. opł. celn. poz. _____

M. P.

Razem _____			
Opłaty manipulacyjne _____			
Inne opłaty _____			
Ogólna suma _____			

c) egzempl. 3 (na papierze białym z czarnym trójkątem).

URZĄD CELNY w _____

W y w ó z

Oznajmienie statystyczne

z dnia _____

Pan _____ zamieszkały w _____

wpłacił za towary wywiezione do _____

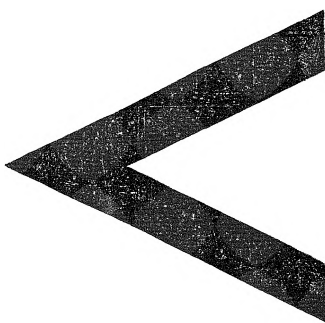
Cechy, numery i ilość colli	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	Waga w kilogra- mach i gramach		Wymiaraowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa celna		Przypada- jące cło	
				brutto	wymia- rowa		zł	gr	zł	gr

słownie ogólna suma _____

rej. opł. celn. poz. _____

M. P.

Razem _____			
Opłaty manipulacyjne _____			
Inne opłaty _____			
Ogólna suma _____			

D e k l a r a c j a w y w o z o w a
na towary podlegające zwolnieniu od podatku przemysłowego

(art. 3 punkt 15 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o podatku przemysłowym — Dz. U. R. P. Nr. 79, poz 550)

Nadawca _____

Numer i cechy wagonu _____

Cechy i numery przesyłki, ilość colli i rodzaj opakowania _____

Rodzaj towaru _____

Waga w kg (słownie) _____

Wartość przesyłki w zł _____

Stacja nadania _____

Stacja przeznaczenia _____

Data nadania _____

Pieczęć firmy i podpis

Stwierdzam zgodność z dokumentami przewozowymi:

Datownik kolejowej agencji celnej i podpis urzędnika:

Urząd celny potwierdza, że wymieniony wyżej towar wystąpił zagranicę dnia _____

Podpis urzędnika i pieczęć urzędowa:

I.

1) Nazwisko i miejsce zamieszkania :

a) nadawcy _____

b) odbiorcy _____

2) Wyszczególnienie dołączonych dokumentów:

3) Miejsce złożenia towaru _____

dn. _____ 19 _____

Podpis zgłaszającego

URZĄD CELNY

w _____

DEKLARACJA CELNA

WYWOZOWA

Nr. _____

Deklarację przyjęto dn. _____

Do rewizji _____

Naczelnik Urzędu _____

4) Rejestr wywozu poz. _____

5) rej. przekazowo-nadawczy poz. _____

6) " " odbiorczy " _____

7) " opłat celnych poz. _____

8) " odprawy warunkowej poz. _____

II

URZĄD CELNY

w _____

DEKLARACJA CELNA

WYWOZOWA

Nr. _____

(Kwit deklaracyjny)

Deklarację przyjęto dn. _____

Do rewizji _____

Naczelnik Urzędu _____

1) Nazwisko i miejsce zamieszkania:

a) nadawcy _____

b) odbiorcy _____

2) Wyszczególnienie dołączonych dokumentów: _____

3) Miejsce złożenia towaru _____

dn. _____ 19 _____

Podpis zgłaszającego

4) Rejestr wywozu poz. _____

5) rej. przekazowo-nadawczy poz. _____

6) „ „ odbiorczy „ _____

7) „ opłat celnych poz. _____

8) „ odprawy warunkowej poz. _____

III.

1) Nazwisko i miejsce zamieszkania :

a) nadawcy _____

b) odbiorcy _____

2) Wyszczególnienie dołączonych dokumentów: _____

3) Miejsce złożenia towaru _____

dn. _____ 19 _____

Podpis zgłaszającego _____

URZĄD CELNY

w _____

**DEKLARACJA CELNA
WYWOZOWA**

Nr. _____

Deklarację przyjęto dn. _____

Do rewizji _____

Naczelnik¹ Urzędu _____

4) Rejestr wywozu poz. _____

5) rej. przekazowo - nadawczy poz. _____

6) " " odbiorczy " _____

7) " opłat celnych poz. _____

8) " odprawy warunkowej poz. _____

d) strona 2 we wszystkich trzech egzemplarzach

D E K L A R A C J A C E L N A									
Numery wagonów	Cechy i numery	Ilość	Rodzaj opakowania	Nazwa towaru	W a g a		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Wartość towaru	Kraj przeznaczenia i uwagi
					brutto	netto			
					w kilogramach				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

e) strona 3 we wszystkich trzech egzemplarzach.

W y n i k r e w i z j i

Cechy, numery i rodzaj opakowania	Taryfowa nazwa towaru	Pozycja taryfy celnej	W a g a		Wy- miarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Stopa		Należność		U w a g i
			brutto	wymia- rowa		zł	gr	zł	gr	
			kg	kg						
11	12	13	14	15	16	17		18		19

URZĄD CELNY w _____

O d p r a w a w a r u n k o w a

z dnia _____

Dla pana _____ zamieszkałego w _____

zostały warunkowo odprawione $\frac{\text{w przywozie}}{\text{w wywozie}}$ poniższe towary, przywiezione z _____

_____ wywiezione do _____

Cechy, numery i ilość colli (opakowania)	Taryfowa nazwa i ścisłe opisanie towaru (cechy, znaki, numery i t.p. przedmiotu)	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	Waga w kilogramach i gramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t.p.	Stopa celna		Wysokość należności (zabezpieczenia)	
				brutto	wymiarowa		zł	gr	zł	gr

Słownie ogólna suma _____

rodzaj zabezpieczenia _____
 rej. odpraw warunkowych poz. _____

Razem _____			
Opłaty manipulacyjne _____			
Inne opłaty _____			
Ogólna suma _____			

Cel odprawy warunkowej _____

Nałożone plomby, pieczęcie i t. p. znaki celne _____

Termin powrotnego $\frac{\text{wywozu}}{\text{przywozu}}$ _____

M. P.

<u>Wywieziono</u> <u>Przywieziono</u>		zpowrotem	<u>zagranicę</u> <u>z zagranicy</u>	Potwierdzenie występu, podpis urzędnika odprawiającego, pieczęć urzędu celnego
dnia	ilość		przedmiot	

URZĄD CELNY w _____

K w i t w a r u n k o w e j o d p r a w y

z dnia _____

Dla pana _____ zamieszkałego w _____

zostały warunkowo odprawione $\frac{\text{w przywozie}}{\text{w wywozie}}$ poniższe towary, przywiezione z _____

wywiezione do _____

Cechy, numery i ilość colli (opakowania)	Taryfowa nazwa i ściśle opisanie towaru (cechy, znaki, numery i t. p. przedmiotu)	Pozycja taryfy celnej	Wartość towaru	Waga w kilogra- mach i gramach		Wymiarowa ilość sztuk, miara i tp.	Stopa celna		Wysokość należności (zabezpie- czenia)	
				brutto	wymia- rowa		Zł	gr	Zł	gr

słownie ogólna suma _____

rodzaj zabezpieczenia _____
 rej. odpraw warunkowych poz. _____

Razem _____			
Opłaty manipulacyjne	_____		
Inne opłaty	_____		
Ogólna suma	_____		

Cel odprawy warunkowej _____

Nażołone plomby, pieczęcie i t. p. znaki celne _____

Termin powrotnego $\frac{\text{wywóz}}{\text{przywóz}}$ _____

M. P.

d) strona 2 drugiego egzemplarza (na papierze żółtym).

<u>Wwieszono</u> Przywieziono	zpowrotem	<u>zagranicę</u> z zagranicy	Potwierdzenie występu, podpis urzędnika odprawiającego, pieczęć urzędu celnego
d n i a	i l o ś ć	przedmiot	

P o k w i t o w a n i e

Z kasy urzędu celnego w _____ otrzymałem zpowrotem kwotę _____

Zł _____ gr _____ słownie _____ złożoną t, tułem

zabezpieczenia celnego.

_____ dnia _____

Podpis strony

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 maja 1930 r.

w sprawie instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych,
dotyczącej odprawy celnej.

(Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 16, poz. 303, z dnia 7 czerwca 1930 r.).

§ 1.

Na podstawie artykułów 2 i 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 51, poz. 314) wprowadza się dołączoną przy niniejszem Instrukcję manipulacyjną dla władz i urzędów celnych w sprawie odprawy celnej.

§ 2.

Instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1930 r. Jednocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1923 r. w sprawie tymczasowej instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych w przedmiocie ostatecznej odprawy towarów (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13, poz. 370), rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 8 kwietnia 1920 r. w sprawie rewizji celnej osób urzędowych, cywilnych i wojskowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 16, poz. 234), okólnik z dnia 31 maja 1921 r. L. 14358 DC/II/20 w sprawie przedmiotów zdeponowanych przez podróżnych (Dz. U. Min. Sk. Nr. 21, poz. 244), okólnik z dnia 27 października 1921 r. L. 20412/DC/II/21, w sprawie sprawdzania prawidłowości odpraw celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 41 — 42, poz. 525), okólnik z dnia 5 maja 1922 r. L. DC/3080/II/22 w sprawie instrukcji o sprawdzaniu prawidłowości dokonanych odpraw celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 199) okólnik z dnia 15 lipca 1922 r. L. DC/5106/II/22 w sprawie terminu przedstawienia księgi zdeponowanych przedmiotów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18, poz. 282), okólnik z dnia 31 sierpnia 1922 r. L. DC/6266/II/22, o przekazywaniu towarów zrewidowanych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 23, poz. 387), okólnik z dnia 25 kwietnia 1923 r. L. DC/2738/II/23, w sprawie warunkowej odprawy przedmiotów przewożonych przez podróżnych, przybywających w celu czasowego pobytu w Polsce (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 227), okólnik z dnia 23 lipca 1923 r. L. DC/5118/II/23, w sprawie przekazywania przesyłek bagażowych z granicznych urzędów celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 402), okólnik z dnia 6 listopada 1923 r. L. DC/7640/II/23 w sprawie przyjmowania dokumentów handlowych dla odpraw celnych (Dz. Urz. Min. Sk.

Nr. 22, poz. 644), okólnik z dnia 5 grudnia 1923 r. L. DC/8386/II/23, w sprawie zgłoszenia do odprawy celnej przesyłek zbiorowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 24, poz. 706), okólnik z dnia 13 listopada 1924 r. L. DC/9433/II/24, w sprawie rewizji celnej osób zaopatrzonych w listy polecające (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 643), okólnik z dnia 16 grudnia 1925 r. L. DC/12808/II/25, w sprawie wprowadzenia nowego wzoru formularza deklaracji celnej przywozowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1/1926, poz. 21), okólnik z dnia 20 lutego 1926 r. L. DC/1313/II/26, w sprawie odprawy celnej bagażu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 109), okólnik z dnia 10 czerwca 1926 r. L. DC/5089/II/26, w sprawie orzeczeń Komisji stałej co do sprzeciwów strony, dotyczących zastosowania do towaru taryfy celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18, poz. 186), okólnik z dnia 25 października 1926 r. L. DC/8261/II/26, w sprawie niszczenia zagranicznych towarów pod kontrolą celną (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 29, poz. 321), okólnik z dnia 25 października 1926 r. L. DC/8137/II/26, w sprawie rejestrowania przesyłek celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 29, poz. 322), okólnik z dnia 10 marca 1927 r. L. DC/33/II/27, w sprawie niszczenia towarów, względnie zmiany stanu tychże pod urzędową kontrolą celną (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 109, okólnik z dnia 26 kwietnia 1927 r. L. DC/127/II/27, w sprawie odprawy ręcznych pakunków w tranzytowym ruchu podróżnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 14, poz. 172), okólnik z dnia 25 czerwca 1927 r. L. DC/953/II/27, w sprawie poświadczenia wywozu zagranicę przedmiotów osobistego użytku podróżnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 223), rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1928 r. w sprawie odprawy celnej towarów wywożonych zagranicę kolejami (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 22, poz. 264), okólnik z dnia 14 czerwca 1929 r. L. D. IV. 879/3/29 w sprawie deklaracji celnych nadawcy (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 17, poz. 188) oraz wszystkie rozporządzenia, które zawierają sprzeczne z niniejszą instrukcją postanowienia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

Załącznik do zarządzenia Ministra
Skarbu z dnia 22 maja 1930 r.

INSTRUKCJA MANIPULACYJNA

dla władz i urzędów celnych w sprawie odpra-
wy celnej.

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Postępowanie, mające na celu odpra-
wę celną towarów, obejmuje szereg czynności
urzędowych, dotyczących rejestrowania, przeka-
zywania, magazynowania i rewizji towarów, jako
też rachunkowości i kasowości. Postanowienia ni-
niejszej instrukcji uzupełniają instrukcje: kolej-
wo - celna, morsko - celna, pocztowo - celna, lot-
nicza.

§ 2. Do wykonywania wymienionych czyn-
ności może urząd celny, w miarę rozporządzał-
nych sił służbowych, tworzyć osobne oddziały.
W urzędach mniejszych o nielicznym personelu,
może jeden urzędnik celny sprawować czynności
urzędowe, należące do różnych działów.

§ 3. Magazynowanie i rewizja celna odby-
wają się w urzędowych składach celnych lub
przenaczonych dla manipulacji celnej składach
kolejowych, morskich, prywatnych i t. p., które
pozostają pod dozorem celnym

B. PRZYWÓZ.

I. PRZYJĘCIE TOWARÓW POD DOZÓR URZĘDÓW CELNYCH

§ 4. Wstępne dokumenty celne.

(1) Urząd celny przyjmuje dostawione doń
towary pod dozór celny na podstawie doręczo-
nych mu wstępnych dokumentów, a to na grani-
cy: bagażowego wykazu zdawczego, towarowego
wykazu zdawczego, listy ładunkowej, manifestów
okrętowych, listów przewozowych, konosamen-
tów, jak też deklaracji celnej nadawcy; wewnątrz
zaś kraju, listy przekazowej (towarowej lub ba-
gażowej) i deklaracji celnej nadawcy.

(2) Deklaracje celne nadawców odbierają od
agencji celnej P. K. P. graniczne urzędy celne
i, o ile same nie odprawiają towaru, lecz przeka-
zują go do innego urzędu celnego, przesyłają je
za pośrednictwem kolei wraz z innymi dokumen-
tami celnymi, w zamkniętych kopertach (zielo-
nych), do tego urzędu i to bez względu na otrzy-
maną ilość egzemplarzy deklaracji. Koperty te
kolej dołącza do egzemplarza „A” listy przeka-
zowej. W razie braku oryginalnej deklaracji na-
dawcy, agencje celne P. K. P. sporządzają na gra-
nicy zastępczą deklarację, w jednym egzempla-
rze, według załączonego wzoru Nr. 1, którą
urząd celny przesyła tak, jak i oryginalną dekla-
rację.

(3) Towar, dostawiony do urzędu celnego
bez jakichkolwiek dokumentów wstępnych, prze-

chodzi pod dozór celny na podstawie protokołu,
spisanego przez przedsiębiorstwo przewozowe
przy współudziale urzędu celnego. W protokole
oznacza się dzień i sposób dostawienia towaru,
teżoż cechy i numery, ilość sztuk, rodzaj opako-
wania, rodzaj towaru i wagę w klg. Protokół pod-
pisuje przedstawiciel przedsiębiorstwa oraz
urzędnik celny.

§ 5. Rejestr przekazowy odbiorczy.

Rejestr przywozu.

(1) Przesyłki towarowe, wymienione w do-
kumentach wstępnych, zapisuje się w granicz-
nym urzędzie celnym do rejestru przywozu w ko-
lejności otrzymanych dokumentów. Zapisanie do
rejestru przywozu winno być uskutecznione, o ile
możliwość w dniu otrzymania dokumentów, nie
później jednak, jak w dniu następnym.

(2) Rejestr przywozu prowadzić należy we-
dług załączonego wzoru Nr. 2, podwójnie, przy
użyciu papieru barwiącego. Wstępne dokumen-
ty, po uwidocznieniu na nich dotyczących pozy-
cyj rejestru, doręcza się następnie zawiadowcy
składu.

(3) W razie przekazywania przesyłek do in-
nych urzędów celnych, przesyłki te zapisuje
urząd graniczny następnie do rejestru przekazo-
wego nadawczego.

(4) Otrzymane z granicznych urzędów cel-
nych przy listach przekazowych przesyłki, we-
wnętrzne urzędy celne wpisują w kolejności ich
nadejścia, bezpośrednio do rejestru przekazo-
wego odbiorczego i to, o ile możliwości w dniu nadej-
ścia, nie później jednak, jak w dniu następnym.
Rejestru przywozu urzędy wewnętrzne nie pro-
wadzą. O ile graniczne urzędy otrzymują przesył-
ki zagraniczne z innych urzędów drogą przeka-
zową, zapisują je również do rejestru przekazo-
wego odbiorczego a nie do rejestru przywozo-
wego.

(5) Rejestry przekazowe nadawcze i odbior-
cze prowadzi się według wzorów podanych w in-
strukcji kolejowo - celnej.

§ 6. Wyładowanie i sprawdzenie przesyłek.

(1) Towary wyładowuje się pod nadzorem
organów celnych do składu, staraniem i na koszt
przewoźnika (kolei, żeglugi i t. d.).

(2) W toku wyładowywania dozoruujące or-
gana celne, wspólnie z przewoźnikiem, sprawdzają
ilość sztuk, znaki i numery oraz wagę brutto
na podstawie wstępnych dokumentów celnych.
Wynik sprawdzenia stwierdzają na wstępnym do-
kumencie zapomocą klauzuli: „Sprawdzono —
zgodnie”, i umieszczają datę, podpis i pieczęć
urzędową. W ten sam sposób stwierdza się na
wstępnych dokumentach przyjęcie pod dozór cel-
ny towarów, których odprawa dopuszczona jest
na wagonach bez wyładowania.

(3) W razie skonstatowania braku sztuk przekazanych przesyłek, uszkodzeń oraz różnicy wagi poszczególnych sztuk ponad 5% wagi surowej, należy zażądać od przewoźnika sporządzenia protokołu w 3-ch egzemplarzach. Protokół podpisują funkcjonariusz kolejowy i celny. Jeden egzemplarz protokołu urząd celny przy potwierdzonej liście przekazowej przesyła urzędowi celnemu nadawczemu celem wdrożenia postępowania karno - skarbowego. Pozatem należy sporządzić protokół w każdym wypadku braku lub naruszenia zamknięcia urzędowego. Przy skonstatowaniu uszkodzenia opakowania lub jego niedokładności oraz braku lub naruszenia zamknięcia urzędowego, należy równocześnie przeprowadzić rewizję wewnętrzną i wynik jej podać w tym protokóle.

§ 7. Rewizja środków transportowych.

Po wyładowaniu towarów organa celne przeprowadzają rewizję środków transportowych dla zbadania, czy nie umieszczono w nich przedmiotów, niewymienionych w dokumentach lub wogóle zatajonych.

§ 8. Odważanie przesyłek; księga wagowa.

(1) Towary odważa się na wadze urzędowej.

(2) Poszczególne sztuki towarowe zapisuje się następnie w księdze wagowej, według załączonego wzoru Nr. 3 podwójnie, zapomocą papieru barwiącego. Wagę poszczególnych sztuk należy oznaczać na osobnych odcinkach księgi, podpisanych przez funkcjonariusza celnego, dokonyującego odważania. Towary jednogatunkowe, znajdujące się w opakowaniach jednego rodzaju i jednej wagi, można odważać i zapisywać w odcinkach partjami. Pierwopisy księgi wagowej rozdziela się według odpowiednich deklaracji nadawców i przykleja się do tych deklaracji.

(3) Odbiór przesyłek potwierdza zawia-dowca składu lub jego zastępca w odpowiedniej rubryce towarowej listy przekazowej „A”. W miarę dokonania czynności opisanych, dokumenty wstępne należy zwracać bezzwłocznie urzędnikowi prowadzącemu rejestr przekazowy odbiorczy, do dalszego urzędowania.

(4) O ile tego wymagają lokalne warunki, urząd celny może prowadzić więcej niż jedną księgę wagową, oznaczając je kolejno literami alfabetu.

§ 9. Rozmieszczanie przesyłek w składzie i ich oznaczanie.

(1) Wyładowane przesyłki towarowe rozmieszcza się w składzie, stosownie do warunków miejscowych w taki sposób, aby je łatwo można było odszukać i aby pojedyncze części przesyłki leżały razem obok siebie. Każdą sztukę (collo) oznacza się białymi nalepkami papierowymi. Na nalepce należy uwidocznic stwierdzoną wagę surową oraz pozycję rejestru przywozu. Wzór nalepki podaje się w załączniku Nr 4

(2) Na wagony kolejowe, z przesyłkami przejętymi pod dozór bez wyładowania, nakłada się plomby celne.

§ 10. Postępowanie z dokumentami wstępnymi.

(1) Oddział rejestracyjny, po otrzymaniu z powrotem dokumentów wstępnych, sprawdza, według adnotacji oddziału magazynowego, czy wszystkie towary, wymienione w tych dokumentach zostały przyjęte pod dozór celny i dzień przyjęcia odnotowuje w rejestrze przywozu względnie rejestrze przekazowym odbiorczym (§ 5).

(2) Sprawdzone towarowe i bagażowe wykazy zdawcze, wykazy ładunkowe, manifesty okrętowe oraz listy przekazowe „A” należy układać według pozycji rejestru przywozowego względnie rejestru przekazowego odbiorczego, jako załączniki rejestru. Listy przekazowe „B”, po potwierdzeniu ich przez oddział rejestracyjny, na podstawie potwierdzenia przyjęcia, dokonanego przez oddział magazynowy na liście „A”, odsyła się do urzędów nadawczych w myśl „Instrukcji kolejowo - celnej”.

(3) Deklaracje celne nadawcy należy układać w kolejnym porządku, według pozycji rejestru przywozowego, względnie rejestru przekazowego odbiorczego.

II. ZGŁASZANIE PRZESYŁEK DO ODPRAWY.

§ 11. Sposób zgłaszania do odprawy celnej.

(1) Według przepisów o postępowaniu celnym, zgłoszenie do odprawy skutecznia się na piśmie lub ustnie.

(2) Zgłoszenie na piśmie (deklaracja) musi być sporządzone na ustalonym urzędownie formularzu, w trzech egzemplarzach, zapomocą papieru barwiącego, pismem czytelnym. Wszelkie skrobania są niedopuszczalne. Ewentualna poprawki muszą być omówione. Jednocześnie ze złożeniem deklaracji winien być przedstawiony list przewozowy.

(3) Rubryki formularza deklaracji winny być wypełnione przez stronę, według wskazań ustalonych w rozporządzeniu o postępowaniu celnym. Jeżeli strona zrzeka się asystowania przy rewizji, winna o tem zaznaczyć w rubryce „Uwaga” na stronie 2 deklaracji.

(4) Wymienione w jednym liście przewozowym towary mogą być zgłoszone do odprawy według kilku deklaracji celnych i w różnych odstępach czasu, jednakże w ramach terminu, ustalonego do zgłoszenia. Złożenie kilku odrębnych deklaracji na towary, znajdujące się w jednej i tej samej sztuce, jest niedopuszczalne.

(5) Na żądanie strony może być jej wydany, przed zgłoszeniem, drugi egzemplarz deklaracji celnej nadawcy, niezaopatrzony w odcinek z księgi wagowej. Deklaracji zastępczej nie wydaje się stronie.

(6) Przy ustnem zgłoszeniu strona ma obowiązek przedstawić dokumenty przewozowe oraz

w wypadkach, kiedy tego wymagają przepisy celne, dokumenty handlowe.

§ 12. Załączniki zgłoszenia na piśmie.

(1) Do deklaracji, wniesionej na piśmie, winny być w zasadzie dołączane:

- a) dokumenty handlowe, wymagane przepisami o postępowaniu celnym, a to pod rygorem, przewidzianym w rozporządzeniu o taryfie celnej, jako też w przepisach o postępowaniu celnym;
- b) duplikat deklaracji celnej nadawcy, o ile otrzymany został z urzędu celnego i ma zastąpić dokument handlowy. Na tym duplikacie strona winna pisemnie za swoim podpisem oświadczyć: „zgłaszam jako dokument handlowy”;
- c) zaświadczenia na prawo przywozu, o ile towar może być przywieziony tylko za osobnym pozwoleniem;
- d) świadectwa pochodzenia, w razie żądania zastosowania zniżki konwencyjnej;
- e) wszelkie inne zaświadczenia, wymagane przy przywozie;
- f) zawiadomienie właściwej władzy wraz z ewentualnymi załącznikami, w razie uzyskania pozwolenia na zastosowanie ulgi celnej;
- g) cesje, w razie scedowania towaru na inną osobę.

(2) Dokumenty, dołączone do zgłoszenia na piśmie, winny być na stronie tytułowej formularza wyraźnie wymienione i oznaczone liczbami bieżącymi.

§ 13. Miejsce składania zgłoszenia.

Zgłoszenia na piśmie i ustne mają być składane w oddziale rejestracyjnym urzędnikowi, specjalnie do tego wyznaczonemu.

§ 14. Termin złożenia.

(1) Deklaracje winny być złożone w ustalonym dla zgłoszenia terminie. Po upływie wymienionego terminu deklaracja nie może być przyjęta.

(2) Bieg terminu rozpoczyna się od dnia następnego po dniu przyjęcia przesyłki pod dozór celny (§ 6, (2)). Jeżeli koniec terminu przypada na niedzielę lub święto ustawowe, to za ostatni dzień terminu uważa się najbliższy następny dzień powszedni.

III. SPRAWDZANIE DEKLARACYJ I PRZYDZIAŁ ICH DO REWIZJI.

§ 15. Sposób sprawdzania deklaracji na piśmie.

(1) Celem sprawdzenia deklaracji, oddział rejestracyjny dołącza do zgłoszenia strony deklaracji celną nadawcy (z kartką wagową), zaświadczenie na prawo przywozu i inne dokumenty dotyczące danej odprawy.

(2) O ileby jakkolwiek dokument dotyczył dwóch lub większej ilości przesyłek, należy dołączyć do pierwszej deklaracji oryginał a dla dal-

szego użytku urzędowego kopje, sporządzone staraniem i kosztem strony.

(3) Następnie bada oddział, w kolejności wniesienia deklaracji, czy zachodzą warunki formalne do przeprowadzenia odprawy żądanej przez stronę, czy deklarację wniosła osoba uprawniona do dysponowania towarem, czy deklaracja została wniesiona w terminie, czy została podpisana przez osobę uprawnioną do tego, czy zostały dołączone dokumenty, wymienione przez deklarującego, czy niema sprzeczności między dokumentami a deklaracją co do cech, opakowania i ilości sztuk, czy dokumenty handlowe zawierają wszystkie dane wymagane do otaryfowania towarów, czy przy towarach, ograniczonych w obrocie, złożone zostało potrzebne zaświadczenie na przywóz, czy urząd jest upoważniony do odprawy i t. p.

(4) Deklarację na piśmie formalnie wadliwą, należy stronie zwrócić z adnotacją o powodach nieprzyjęcia jej. Brak pozwolenia na przywóz nie powoduje odrzucenia deklaracji, wstrzymuje tylko pobranie należności ze skutkami, przewidzianymi w rozporządzeniu o postępowaniu celnym, w stosunku do towarów nieopłaconych w terminie.

(5) Jeżeli urząd celny nie jest upoważniony do skutecznego odprawy, odrzuca deklarację, wzywając zarazem stronę do wywiezienia towaru z powrotem zagranicę pod kontrolą celną, względnie do przekazania do urzędu, uprawnionego do odprawy, o ile z tym urzędem posiada bezpośrednie połączenie kolejną lub wodną.

(6) Jeżeli dołączone dokumenty handlowe lub deklaracja celna nadawcy (duplikat) nie zawierają ścisłych określeń pod względem gatunku i rodzaju towaru, należy wezwać stronę, aby pisemnie ściśle określiła pozycję, punkt i literę taryfy celnej, według których towar ma być oclony. Waga i miara towaru nie mogą być ani uzupełniane ani zmieniane.

(7) W wypadkach nieuzupełnienia przez stronę faktury lub, jeżeli faktura zawiera takie braki, które nie podlegają uzupełnieniu (faktura niezupełna), wreszcie w razie braku dokumentu handlowego, czy też deklaracji celnej nadawcy należy na pierwszej stronie deklaracji celnej, pod numerem rejestru deklaracyjnego, wycisnąć stempel: „Deklaracja niezupełna — pobrać akcydencję”, podając w skróceniu uzasadnienie.

§ 16. Przyjęcie deklaracji.

(1) Po sprawdzeniu deklaracji, urzędnik sprawdzający oznacza datę przyjęcia na stronie pierwszej deklaracji w rubryce „deklarację przyjęto” i stwierdza to własnym podpisem.

(2) Przy zgłoszeniu ustnym, oddział rejestracyjny wypisuje w kwicie blokowym przez kalkę pozycję rejestru przywozu, względnie rejestru przekazowego odbiorczego, nazwisko odbiorcy, cechy, numery i ilość colli, dołącza do kwitu deklarację celną nadawcy oraz inne dokumenty i zapisuje do rejestru deklaracyjnego z adnotacją

„zgłoszenie ustne”. Przepis ten dotyczy postępowania przy odprawie towarów, a nie ma zastosowania w innych wypadkach zgłoszenia ustnego, jak np. w ruchu podróźnych, w obrocie pocztowym i t. p.

(3) Po przyjęciu deklaracji należy je niezwłocznie zapisywać do rejestru deklaracyjnego, według wzoru Nr. 5. Rejestr ten prowadzi się przez cały rok i pozostawia się go w urzędzie celnym.

(4) Po wpisaniu deklaracji do rejestru deklaracyjnego urząd celny winien uwidocznic numer deklaracji w rubryce „uwagi” rejestru przywozu względnie rejestru przekazowego odbiorczego przy odnośnej pozycji. Gdyby dana deklaracja celna nie wyczerpywała całej pozycji rejestru przywozu względnie rejestru przekazowego odbiorczego, należy przy numerze deklaracji we wspomnianej rubryce „uwagi” rejestru przywozu względnie rejestru przekazowego odbiorczego uwidocznic, które sztuki zostały zgłoszone.

(5) Na wniosek strony, urząd celny winien zakomunikować jej numer, pod którym złożona przez stronę deklaracja została zapisana w rejestrze deklaracyjnym.

§ 17. Dodatkowe uzupełnienie złożonej deklaracji.

Z chwilą przyjęcia deklaracji, zmiana lub uzupełnienie zgłoszenia w zasadzie nie są dozwolone. W poszczególnych wypadkach zasługujących na uwzględnienie, kierownikowi urzędu celnego przysługuje prawo dodatkowego przyjęcia dokumentów handlowych, jednak nie później, jak w przeddzień rozpoczęcia rewizji celnej. Doręczenie przez stronę dokumentów, uzupełniających zgłoszenie, rewidującym urzędnikom celnym jest niedopuszczalne.

§ 18. Niezachowanie terminu do zgłoszenia towaru.

(1) Przesyłki niezgłoszone w terminie winny być odprawiane z urzędu. W tym celu obowiązkiem oddziału rejestracyjnego jest czuwać nad przestrzeganiem terminów zgłoszenia i niezwłocznie stawiać wnioski na dokonywanie odprawy z urzędu po upływie tych terminów.

(2) Wniosek taki należy formułować przez wyciśnięcie na obydwu deklaracjach celnych nadawcy stempla „termin przekroczony — odprawa z urzędu”. Drugie egzemplarze tych deklaracji odsyła oddział miejscowej kolejowej agencji celnej, celem złożenia przez nią deklaracji na piśmie z urzędu.

(3) Złożone przez agencje celne tego rodzaju deklaracje winny być oznaczane na pierwszej stronie u góry napisem „z urzędu”. Deklaracje te zapisuje się na ogólnych zasadach do rejestru deklaracyjnego i rejestru przywozu względnie rejestru przekazowego odbiorczego. W rejestrze deklaracyjnym należy w rubryce „nazwa firmy zgłaszającej towar do odprawy” zanotować „kolejowa agencja celna — z urzędu”.

§ 19. Przydział deklaracji do rewizji.

(1) Deklaracje sprawdzone i kwity do zgłoszeń ustnych wraz ze wszystkimi załącznikami przedstawia się naczelnikowi urzędu, celem przydziału ich poszczególnym rewidentom do przeprowadzenia rewizji. Naczelnik urzędu może zlecić czynność przydzielania do rewizji jednemu z urzędników, upoważnionemu do przeprowadzania powtórnych rewizyj. Naczelnik urzędu celnego nie przeprowadza rewizji celnej osobiście, z wyjątkiem wypadków, podanych poniżej w punkcie 7.

(2) Deklaracje celne przydzielać należy rewidentom, stosownie do ich fachowości, oznaczając na pierwszej stronie deklaracji na piśmie w odpowiedniej rubryce, a na kwicie blokowym u góry, nazwisko rewidenta i stwierdzając to podpisem.

(3) Deklaracje, przeznaczone do rewizji, zwraca się do oddziału rejestracyjnego, który wręcza je za pokwitowaniem w osobnych książeczkach rewidentom, wyznaczonym do rewizji. W książeczkach należy odnotowywać tylko numery deklaracji celnych i datę wręczenia. Rewidenci obowiązani są w dniu otrzymania deklaracji dokonać rewizji, wypisać wyniki rewizji i załatwione deklaracje w tym samym dniu zwrócić oddziałowi rejestracyjnemu za pokwitowaniem tegoż w książeczkach. Gdyby jednak niektóre deklaracje nie były załatwione w dniu ich otrzymania, rewidenci zwracają je również oddziałowi rejestracyjnemu w tym samym dniu. Naczelnik urzędu celnego bada powody niezafatwienia w każdym poszczególnym wypadku.

(4) Rewident przyjmujący deklarację, celem dalszego urzędowania, winien każdorazowo zbadać, czy wszystkie wyszczególnione na stronie pierwszej deklaracji dokumenty znajdują się przy deklaracji.

(5) O ile deklaracje celne wypadnie przestać urzędnikom poza biuro, np. do magazynów i t. p., przesłanie takie winno być skuteczzone za pośrednictwem służby celnej. Oddawanie deklaracji celnych stronom, celem przenoszenia, jest surowo wzbronione.

(6) W urzędach celnych o większym zakresie działania, oddział rejestracyjny winien prowadzić „księgę obiegu deklaracji”, z którejby można w każdej chwili ustalić, gdzie dana deklaracja się znajduje. Aby uprościć tego rodzaju manipulację, zaleca się wpisywanie do takiej księgi tylko kolejnych numerów deklaracji, a przy numerach — krótkie adnotacje ołówkiem chemicznym, gdzie w danym momencie znajduje się deklaracja celna.

(7) W urzędach celnych o składzie osobowym, nie przekraczającym trzech urzędników, rewizja może być przeprowadzana również przez naczelnika urzędu.

IV. REWIZJA CELNA I USTALENIE JEJ WYNIKU.

§ 20. Miejsce i czas przeprowadzania rewizji. Pozaurzędowa rewizja.

(1) Rewizja celna towarów odbywa się w pomieszczeniu urzędowym lub na placu urzędowym

(w składzie celnym, kolejowo-celnym i t. p.) oraz w ciągu godzin urzędowania, wyznaczonych dla urzędów celnych.

(2) W miarę zachodzących, szczególnie uwzględnienia godnych, okoliczności a mianowicie, o ile chodzi o towary, których wyładowanie i rewizja wymaga specjalnych przyrządów, jakimi urząd celny lub też przedsiębiorstwo przewoźne nie rozporządza, jako też o towary, które przy rozpakowaniu i rewizji mogą być łatwo uszkodzone, a nie zachodzi podejrzenie jakiegokolwiek nadużycia, może Dyrekcja Ceł, a nawet w wypadkach niecierpiących zwłoki, naczelnik urzędu celnego I klasy na pisemne, należycie umotywowane podanie strony, zarządzić pozaurzędową rewizję towaru także poza normalnymi godzinami urzędowymi, w lokalu przemysłowym, magazynie prywatnym strony, na stacji odbiorczej i t. p. pod warunkiem wniesienia przepisanej deklaracji na piśmie oraz uiszczenia kosztów delegacji. Zarządzenie rewizji pozaurzędowej należy uwidocznic na dokumencie zgłoszenia i stronie podać do wiadomości wysokość kosztów delegacji, obliczonych w przybliżeniu według dotyczących przepisów. Koszta delegacji strona wpłaca bezpośrednio do kasy urzędu celnego. Urzędnikowi rewidującemu nie wolno brać żadnych pieniędzy. O ileby wyładowanie i rewizja towaru nie mogły być uskutecznione jednego i tego samego dnia, należy na niezrewidowaną część przesyłki nałożyć zamknięcie urzędowe, lub w inny sposób towar zabezpieczyć, a wynik i rozmiar czynności rewizyjnej natychmiast po jej dokonaniu uwidocznic na dokumencie rewizyjnym. Rozpoczęta rewizja jednej sztuki musi być zakończona bez żadnej przerwy.

§ 21. Sposób rewizji.

(1) Sposób i rozmiar rewizji zewnętrznej i wewnętrznej towaru, zbadania wagi surowej, dalej sposób stwierdzenia wagi czystej, obliczenia tary, traktowanie opakowań zewnętrznych i wewnętrznych, wreszcie zasady taryfowania towarów określone są w rozporządzeniu o taryfie celnej, w przepisach o postępowaniu celnym, w samej taryfie celnej i w objaśnieniach taryfowych.

(2) Przy ustalaniu wagi towarów, urzędnik rewidujący sprawdza wyrywkowo wagę brutto poszczególnych sztuk wykazaną w odcinkach księgi wagowej, o ile stopa celna tych towarów nie przekracza 10 zł od 100 kg. Przy rewizji towarów opłacających cło od wagi brutto według stawki powyżej 10 zł od 100 kg, jak też towarów, przy których wagę wymiarową ustala się na podstawie opustu tarowego, wagę brutto należy stwierdzać przez faktyczne odważenie. Jeżeli towary znajdują się w opakowaniach jednego rodzaju i jednej wagi, może rewidujący urzędnik celny przeprowadzić tylko próbne odważenie, które jednak musi obejmować co najmniej dziesiątą część przesyłki, wybraną bez wpływu strony. Jeżeli przy próbnym odważeniu okaże się niezgodność, należy odważyć całą przesyłkę. Fakt sprawdzenia winien być stwierdzony na odcinkach wagowych podpisem

urzędnika rewidującego, umieszczonym obok wagi sprawdzonej sztuki.

(3) Jeżeli towar jednogatunkowy, opłacający cło od wagi netto, nadchodzi w opakowaniach jednakowych i o równej wadze (skrzynie, beczki, bele, worki i t. p.), dla których nie została ustanowiona tara, można przy rewizji celnej, dla ustalenia wagi netto, wyważyć kilka opakowań i na tej podstawie obliczyć wagę netto całej przesyłki.

(4) Zadaniem rewizji wewnętrznej jest dokładne ustalenie taryfowej jakości i ilości towarów. Rewizja w zasadzie winna objąć całą przesyłkę. Rewizję wewnętrzną wolno ograniczyć do 10%, nie mniej jednak niż pięciu sztuk, tylko wówczas, jeżeli towar jest jednolity, a zachodzą następujące warunki:

a) została przedstawiona faktura, określająca taryfową jakość i ilość towaru, zawartego w oddzielnych sztukach,

b) w razie braku faktury, o ile z oryginalnego opakowania, właściwego dla danego rodzaju towaru, jak również z dokumentów przewozowych można będzie w sposób niewątpliwy upewnić się, że we wszystkich sztukach znajduje się towar jednolity. W razie ograniczenia rewizji wewnętrznej, w sposób wyżej wskazany, obowiązani są urzędnicy rewidujący oznaczyć w deklaracji, które sztuki przesyłki zostały zrewidowane.

(5) Urzędnicy rewidujący obowiązani są przestrzegać należytej ostrożności przy rewizji rzeczy delikatnych, instrumentów naukowych, preparatów bakterjologicznych, przetworów chemicznych, trucizn, materji wybuchowych i t. p. Za wszelką szkodę, wyniknąć mogącą z winy ich niedbalstwa lub opieszałości, są oni osobiście odpowiedzialni.

(6) Wogóle czynność rewizyjna jest najważniejszą w toku postępowania celnego, przeto urzędnicy rewidujący winni wykonywać tę czynność szczególnie dokładnie i sumiennie, z pełną świadomością odpowiedzialności, jaka na nich ciąży. Rewizję wewnętrzną ograniczoną (pkt. 4) winni stosować z nadzwyczajną ostrożnością, pamiętając, że ponoszą odpowiedzialność za całą przesyłkę bez względu na ilość zrewidowanych sztuk.

§ 22. Ustalanie szczególnych okoliczności przy rewizji.

(1) Przy rewizji należy zwracać baczność uwagę, czy deklaracja celna jest prawdziwa.

(2) Nieprawdziwość deklaracji polegać może na tem:

a) że zadeklarowano (zgłoszono) do odprawy celnej towar wolny od cła, a dostawiono do rewizji celnej towar cłu podlegający,

b) że zadeklarowano do odprawy celnej towar podlegający niższemu cłu, a dostawiono do rewizji celnej towar podlegający wyższemu cłu,

c) że zadeklarowano do odprawy celnej towar w mniejszej ilości, a dostawiono do rewizji

celnej towar w większej ilości, przekraczając w ten sposób dozwoloną ustawowo niekaralną nadwyżkę,

d) że zadeklarowano do odprawy celnej towar nie podlegający zakazowi przywozu, wywozu lub przewozu, a dostawiono do rewizji celnej towar podlegający jednemu z tych zakazów,

e) że o ile chodzi o towar na sprowadzenie którego potrzebne jest zezwolenie właściwej władzy, zadeklarowano do odprawy celnej towar objęty rzekomo pozwoleniem, a dostawiono do rewizji celnej towar, który pozwoleniem takim nie jest objęty,

f) że zadeklarowano do odprawy celnej na podstawie uzyskanego zezwolenia towar odpowiadający co do kraju jego pochodzenia warunkom tego zezwolenia, a dostawiono do rewizji celnej towar warunkowi temu nieodpowiadający, aczkolwiek w danym wypadku uszczuplenie należności celnych nie nastąpiło,

g) że nie zadeklarowano zupełnie towaru, który w przesyłce pomiędzy innymi towarami lub w specjalnej skrytce się znajdował.

(3) Nieprawdziwą byłaby deklaracja również wtedy, gdyby w którymkolwiek z wypadków podanych od a) do g) zadeklarowano odwrotnie.

§ 23. Ustalenie wyniku rewizji.

(1) Urzędnik rewidujący, przy sporządzaniu wyniku rewizji, postępuje zgodnie ze szczegółowymi w tym względzie przepisami rozporządzenia o postępowaniu celnym.

(2) Wszczętności należy do niego oznaczyć w wyniku rewizji:

- a) cech, numerów i rodzaju opakowania, względnie zgodności tychże ze zgłoszeniem (wyrazem „zgodnie”),
- b) nazwy taryfowej towaru, uzasadniającej zastosowanie danej stopy celnej,
- c) cyframi pozycji taryfy celnej, punktu i litery,
- d) cyframi wagi brutto i wymiarowej, względnie ilości sztuk, miary i t. d., o ile dane te służą za podstawę do wymiaru cła,
- e) cyframi stopy celnej,
- f) dnia odprawy,
- g) w rubryce „uwaga” — dokumentów, wziętych pod uwagę przy ustaleniu wyników rewizji.

(3) Wynik rewizji należy oznaczać dla każdej sztuki osobno, o ile w każdej sztuce znajduje się więcej niż jeden rodzaj towaru.

(4) W razie braku miejsca dla wypisania całego wyniku rewizji używa się arkusza wkładkowego (w 3 egzemplarzach), który następnie wkleja się do deklaracji. W miejscu sklejenia wyciska się pieczęć urzędową w ten sposób, by część pieczęci była na deklaracji, a druga część na arkuszu wkładkowym. Wzór arkusza wkładkowego odpowiada wzorowi strony trzeciej deklaracji („wynik rewizji”).

(5) Wynik rewizji podpisuje urzędnik rewidujący w sposób czytelny i daje do podpisu stronie celem wyrażenia zgody lub sprzeciwu.

(6) Wynik rewizji winien być sporządzony bezwarunkowo w dniu dokonania rewizji, dokładnie i czytelnie. Napisane wyrazy i cyfry nie mogą być ani wycierane, ani wyskrobywane. Ewentualne konieczne poprawki winny być uskuteczniane przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wpisanie nad nim nowego. Poprawka winna być stwierdzona wzmianką o tem i podpisem urzędnika. Wszelkie poprawki są zabronione, o ile wynik rewizji został już podpisany przez rewidującego urzędnika. W razie spostrzeżenia w wyniku rewizji błędu po podpisaniu tegoż, urzędnik rewidujący donosi o tem naczelnikowi urzędu, który po zbadaniu sprawy, ewentualnie po przeprowadzeniu powtórnej rewizji, zarządza sprostowanie omyłki, stwierdzając sprostowanie swoim podpisem.

(7) Rewidenci zwracają załatwione przez siebie deklaracje oddziałowi rejestracyjnemu (§ 19 (3)).

§ 24. Postępowanie w razie sprzeciwów.

(1) Tryb postępowania przy sprzeciwach określają szczegółowo przepisy rozporządzenia o postępowaniu celnym.

(2) Po rozstrzygnięciu sprzeciwu przez Ministerstwo Skarbu, urząd celny kolekcjonuje próbki, rysunki, fotografie i t. p., niezwrócone stronie, według poszczególnych pozycji taryfy celnej w specjalnych szafach. Próbki i wzory te mają służyć za wskazówkę przy następnych odprawach takich samych towarów.

(3) W razie otrzymania próbek i t. p. strona kwituje odbiór na orzeczeniu Ministerstwa Skarbu, przeznaczonym dla urzędu celnego. O ile próbki i t. d. zwraca się stronie pocztą, do orzeczenia Ministerstwa Skarbu dołącza się kwit pocztowy, stwierdzający wysłanie.

§ 25. Postępowanie na wypadek stwierdzenia niezgodności między zgłoszeniem a rzeczywistym stanem towaru.

(1) O ile stwierdzono przy rewizji różnicę w ilości towaru, spowodowaną przyczynami naturalnymi, należy towar odciec według ilości znalezionej przy rewizji, a przyczyny różnicy dokładnie zanotować w wyniku rewizji. Jeżeli różnica ta przewyższa 10%, należy spisać protokół, wyjaśniający przyczynę różnicy. W tych razach kierownik urzędu celnego względnie jego zastępca, sprawdza przyczynę różnicy, podaną w protokole.

(2) Gdy niezgodność zgłoszenia z rzeczywistym stanem towaru stanowi przestępstwo karnoskarbowe, sporządza się protokół o wykryciu przestępstwa ze stosowną adnotacją w dokumentach celnych. Jeżeli przestępstwo to jest zagrożone karą konfiskaty towaru, należy towar zająć i zapisać w „księdze towarów zajętych”, a stronie wydać potwierdzenie zajęcia. Dotyczącą pozycję rejestru przywozu względnie rejestru przekazowo-odbiorczego załatwia się powołaniem pozycji księgi towarów zajętych.

(3) Księga towarów zajętych zawiera rubryki następujące:

- a) pozycję kolejną,
- b) dzień dostawienia przesyłki,
- c) sposób dostawienia przedmiotu,
- d) dokładny opis zajętego przedmiotu (cechy, numery, rodzaj opakowania, rodzaj i gatunek towaru, pozycję taryfy celnej, wagę, ilość sztuk, szczególne właściwości i t. p.).
- e) pozycję pamiętnika karnego,
- f) datę i numer zarządzenia, co do wydania zajętego towaru ze składu.

Księgę towarów zajętych prowadzi się półrocznie, pozostawia się ją przez następne półroczcie, celem załatwienia poszczególnych pozycji, i przedstawia się do dnia 5 stycznia względnie 5 lipca następnego roku Dyrekcji Ceł. Pozycje księgi niezafatwione do chwili jej przedstawienia Dyrekcji Ceł, przenosi się do nowej księgi.

(4) Do księgi towarów zajętych zapisuje się, prócz towarów zajętych z powodu niezgodności zgłoszenia z rzeczywistym stanem towaru (zagrożonego karą konfiskaty), również towary zajęte z innych powodów, a dostarczone do urzędów celnych w myśl art. 149 ustawy karnej skarbowej.

§ 26. Oznaczenie towarów na dowód skutecznionej rewizji.

Po zakończeniu rewizji towaru według odnośnej deklaracji, urzędnik rewidujący zarządza pod swoim nadzorem zaopatrzenie wszystkich zrewidowanych sztuk czerwonymi nalepkami papierowymi, według załączonego wzoru Nr. 6.

§ 27. Obliczenie należności celnych.

(1) Otrzymane od rewidentów deklaracje celne i kwity blokowe (§ 19 (3)), oddział rejestracyjny doręcza rachmistrzowi celem obliczenia przypadających należności (cła, opłat manipulacyjnych, akcydencji, opłat wewnętrznych i t. p.).

(2) Rachmistrz oblicza i wypisuje w odpowiedniej rubryce należności przypadające według poszczególnych pozycji wyniku rewizji, a ogólną sumę wypisuje również słowami, stwierdzając obliczenie swoim podpisem. W wypadkach pobierania akcydencji od towarów wolnych od cła, wartość ich ustala się według cen rynkowych, powodując się również ceną podaną w dokumencie handlowym.

(3) Rachmistrz winien przy obliczaniu zwracać uwagę, czy podstawa wymiaru cła co do ilości towaru jest podana w wyniku rewizji należycie, czy nie zachodzi sprzeczność między podaną stopą taryfy celnej a otaryfowaniem towaru oraz, czy stopa celna odpowiada tej, która obowiązywała w dniu zgłoszenia. W razie stwierdzenia jakichkolwiek niedokładności, winien przedstawić odnośne deklaracje (kwity blokowe) naczelnikowi urzędu.

(4) Deklaracje z obliczonymi należnościami oddaje się naczelnikowi urzędu, lub urzędnikowi upoważnionemu przez niego, do sprawdzenia odprawy celnej.

§ 28. Sprawdzanie odpraw celnych.

(1) Naczelnik urzędu, lub urzędnik przez niego upoważniony, sprawdza, czy deklaracje (kwity blokowe) zostały sporządzone zgodnie z przepisa-

mi. W szczególności sprawdza, czy przedstawiono wymagane pozwolenia, świadectwa zdrowotne, świadectwa pochodzenia i t. p., czy została wystawiona akcydencja, o ile się należy, i t. p. Następnie zatrzymuje te deklaracje (kwity blokowe), które zamierza zbadać przez powtórny rewizję.

(2) Do ponownej rewizji należy wyznaczać przede wszystkim przesyłki, co do których powstaje wątpliwość przy porównaniu dokumentu handlowego z wynikiem rewizji, następnie te, których otaryfowanie przedstawia trudności, nadto przesyłki zrewidowane przez mniej doświadczonych urzędników i t. p.

(3) Na wszystkich deklaracjach (kwitach blokowych), w dowód ich przejrzenia, umieszcza naczelnik, lub upoważniony przez niego urzędnik, na czołowej stronie, w lewym rogu u góry, datę i swój podpis. Nadto w deklaracjach (na kwitach blokowych), które zostały poddane powtórnej rewizji, a w których nie ujawniono żadnych usterek, oznacza wynik tejże, poniżej pierwotnego wyniku rewizji, za pomocą klauzuli: „w/g powtórnej rewizji — zgodnie”, jak też daty i podpisu.

(4) Jeżeli przy powtórnej rewizji ustalona będzie niezgodność co do taryfowej jakości, czy też ilości towaru, oznacza, na czym ta niezgodność polega, podając według odnośnych pozycji wyniku rewizji właściwą jakość względnie ilość towaru. W tych wypadkach należy deklaracje (kwity blokowe) wносить do stałej komisji taryfowej do rozstrzygnięcia. Dalszy bieg postępowania odbywa się według zasad ustalonych rozporządzeniem o postępowaniu celnym dla stałych komisji taryfowych.

(5) W wypadkach nasuwających uzasadnione podejrzenie, że ustalona niedokładność stała się skutkiem karygodnego niedbalstwa, czy też świadomego nadużycia rewidującego lub strony, naczelnik urzędu przeprowadza niezwłocznie dochodzenie. O wyniku dochodzenia donosi Dyrekcji Ceł do dalszego zarządzenia, ewentualnie wdraża postępowanie karne.

(6) Powtórnej rewizji powinno być poddanych co najmniej 10% odprawionych przesyłek, o ile urząd celny posiada personel odpowiednio wyszkolony. W przeciwnym zaś razie procent ten powinien być znacznie powiększony. Powtórny rewizję należy przeprowadzać dokładnie i szczegółowo.

(7) Numery deklaracji (kwitów blokowych), sprawdzonych przez powtórny rewizję oraz wyniki tejże mają być odnotowywane w specjalnej książce. Na podstawie tej książki winny być przedstawiane kwartalnie Dyrekcji Ceł wykazy powtórnych rewizji, według wzoru Nr. 7-a. Ogólne zestawienie wyników powtórnych rewizji, przeprowadzonych w każdym z urzędów celnych, w ciągu roku, Dyrekcje Ceł przedstawiają Ministerstwu Skarbu w lutym następnego roku, według wzoru Nr. 7-b.

V. KSIĘGOWANIE I POBÓR NALEŻNOŚCI.

§ 29. Księgowanie.

(1) Naczelnik, względnie urzędnik upoważniony do sprawdzania, przekazuje deklaracje

1 kwity blokowe księgowemu do dalszej czynności. Księgowy notuje i utrzymuje w ewidencji numery otrzymanych deklaracji (kwitów blokowych) w podręcznej książeczce i przechowuje je pod zamknięciem aż do czasu zgłoszenia przez stronę zamiaru uiszczenia należności celnej.

(2) Zamiar uiszczenia należności uskutecznia się ustnie lub pisemnie. Pisemnego zgłoszenia należy stale żądać od firm ekspedycyjnych. Pisemne zgłoszenie może być napisane odręcznie w sposób następujący: „zgłaszam do uiszczenia cła następującej deklaracji . . .”, data, podpis. W wypadkach, gdy ma być opłacona tylko część towaru, zgłoszenie winno być oddzielnie złożone na każdą tego rodzaju deklarację.

(3) Należności, według zgłoszonych przez stronę do opłaty deklaracji (kwitów blokowych), zapisuje księgowy do rejestru opłat celnych. Pozycje opłat celnych oznacza na wszystkich egzemplarzach deklaracji celnej (kwitu blokowego).

(4) Zapisane do rejestru opłat celnych deklaracje celne (kwity blokowe) oddaje księgowy do kasy, o ile należność ma być opłacona gotówką. Nie wolno księgowemu przysyłać deklaracji do kasy za pośrednictwem osób postronnych, zwłaszcza zainteresowanych stron.

(5) Księgowanie należności kredytowanych, odroczone, wypłaconych z zaliczeń odbywa się według zasad ustalonych instrukcją rachunkowo-kasową dla władz i urzędów celnych. Księgowy wyciska, wypełnia odpowiednio oraz podpisuje stempel rachunkowy na wszystkich trzech egzemplarzach deklaracji celnej (kwitu blokowego) i zapisuje ją do rejestru opłat celnych i rejestrów pomocniczych, poczem zaopatruje deklaracje (kwity blokowe) w pieczęć urzędową, wreszcie wydaje stronie duplikat deklaracji, względnie kwitu blokowego. Pieczęć urzędową i stempel rachunkowy przechowuje sam księgowy; za nadużycia ponosi odpowiedzialność.

§ 30. Pobór należności.

(1) Po otrzymaniu od księgowego deklaracji celnej (kwitu blokowego), mającej być opłaconą w gotówce, kasjer sprawdza, czy suma ogólna należności, wypisana cyframi, zgodna jest z kwotą wypisaną słowami, pobiera od strony przypadające należności, zapisuje je do dziennika przychodu, wyciska, wypełnia i podpisuje stempel kasowy na wszystkich trzech egzemplarzach deklaracji celnej (kwitu blokowego), poczem zaopatruje je w pieczęć urzędową, wreszcie wręcza stronie duplikat deklaracji, jako „kwit deklaracyjny”, względnie kwit blokowy, jako „kwit celny”. Unikat i tryplikat zwraca kasjer niezwłocznie księgowemu.

(2) Kasjerowi nie wolno wyciskać pieczęci przed pobraniem należności, poruczać tej czynności innej osobie, jak też wpuszczać do lokalu kasowego osób, nie zajętych w nim służbowo. Pieczęć urzędową i stemple kasowe przechowuje sam kasjer; za nadużycia ponosi odpowiedzialność.

§ 31. Częściowe wpłacanie należności.

(1) O ile strona zabiera towar częściowo poszczególnymi sztukami (colli), w terminie ustalonym

do jego odbioru, księgowy, nie zwracając deklaracji rachmistrzowi, oblicza należności (§ 27) za daną sztukę (colli) na druku przeznaczonym dla specjalnych pokwitowań. Po pobraniu należności kasjer wydaje stronie duplikat pokwitowania, a unikat i tryplikat pokwitowania zwraca księgowemu, który dołącza je do właściwej deklaracji, odnotowując w tejże częściowy pobór należności.

(2) O ileby przypadła do pobrania akcydencja, pobiera się ją stosunkowo do kwoty należnej za tę część towaru, od której uiszcza się cło. Grzywny winny być całkowicie uiszczone przy oczeniu pierwszej części towaru.

§ 32. Przekazanie towaru do innego urzędu celnego celem pobrania należności celnych.

(1) Towary zrewidowane mogą być przekazywane, na wniosek strony, do innego urzędu celnego celem pobrania należności celnej. Przekazanie może nastąpić w terminie ustalonym w rozporządzeniu o postępowaniu celnym i odbywa się na ogólnej zasadzie ze zmianami następującymi:

a) w listach przekazowych „A” i „B”, umieszcza się u góry po słowach „przekazuje się niżej wyszczególnione towary” wyrazy (wielkimi literami) „do pobrania należności celnych”. W rubryce „uwagi” oznacza się datę i numer odnośnej deklaracji celnej;

b) do listy przekazowej „B” dołącza się unikat i duplikat deklaracji celnej wraz ze zgłoszeniem statystycznym;

c) listę przekazową „B” wraz z załącznikami przesyła się do urzędu odbiorczego zwykłą pocztą, listem poleconym.

(2) Pobranie należności celnych w urzędzie celnym odbiorczym dokonywa się w sposób normalny.

VI. WYDANIE TOWARU DO WOLNEGO OBROTU.

§ 33. Przesyłanie tryplikatów do składu.

Otrzymane od kasjera tryplikaty, jak też tryplikaty dotyczące należności zakredytowanych, odroczone, tudzież opłaconych z zaliczeń, księgowy przesyła partjami zawiadowcy składu przy osobnej książce. Przesłanie uskutecznia się przez dozorcę celnego lub woźnego w zamkniętej teczce. Zawiadowca składu potwierdza odbiór i przechowuje tryplikaty obowiązkowo pod zamknięciem.

§ 34. Wydanie towaru.

Strona winna się zgłosić u zawiadowcy składu po odbiór towaru z kwitem deklaracyjnym względnie z kwitem celnym. Zawiadowca składu porównywa kwity z tryplikatami, zwracając uwagę na stemple kasowe względnie rachunkowe, pieczęć urzędową, jak też oznaczenie pozycji rejestru opłat celnych, poczem na tryplikacie umieszcza za swoim podpisem z podaniem daty klauzulę: „sprawdzono — zezwała się na wydanie”. Faktyczne wydanie towaru oznacza się na kwitach i tryplikatach, kwit zwraca się stronie a tryplikat, po odnotowaniu w księdze, wagowej daty wydania i pozycji rejestru opłat celnych, przesyła się księgowemu.

VII. DODATKOWE CZYNNOSCI ZWIĄZANE Z ODPRAWĄ.

§ 35. Cechowanie towarów.

O ile towary przy oceniu podlegają banderolowaniu (drożdże, zapalki i t. d.), ostemplowaniu (karty do gry) lub cechowaniu (wyroby ze złota i srebra), stosuje się w każdym poszczególnym wypadku przepisy, zawarte w odnośnych specjalnych rozporządzeniach.

§ 36. Niszczenie towarów oraz ustalanie zmiany jakości.

(1) Nieocłone towary, które w czasie transportu, czy też przechowania w składzie, zepsuły się i nie nadają się do użytku, a wskutek tego podlegają zwolnieniu od cła przez urząd celny, winny być zniszczone pod kontrolą osobnej komisji, oraz, o ile możności, w obecności osoby rozporządzającej towarem. Komisja składa się z kierownika urzędu celnego, względnie jego zastępcy, jednego z funkcjonariuszy tegoż urzędu, oraz zastępcy przedsiębiorstwa przewozowego.

(2) Fakt zniszczenia winien być stwierdzony w każdorazowo sporządzanym protokole, podpisanym przez członków Komisji oraz stronę, o ile jest obecna przy zniszczeniu. W protokole między innymi mają być oznaczone powody zniszczenia, ilość zniszczonego towaru oraz sposób zniszczenia. Protokół dołącza się do dokumentów wstępnych względnie deklaracji celnej, o ile została wniesiona.

(3) Bezpośrednio przed samym zniszczeniem Komisja obowiązana jest sprawdzić przeznaczony do zniszczenia towar według dokumentu przywozowego względnie deklaracji celnej, przyczem sam fakt sprawdzenia winna również odnotować w protokole.

(4) W ten sam sposób (punkty 1 — 3) ustala się jakość towaru, zmienioną w czasie transportu lub przechowania na składzie a powodującą zmianę stawki celnej.

(5) Nie wolno zmieniać jakości towarów, pozostających pod kontrolą celną, o ile zmiana taka miałaby jedynie na celu obejście taryfy celnej lub też przepisów reglamentacyjnych.

§ 37. Sporządzanie odpisów deklaracji celnych.

(1) Odpis deklaracji celnej wydaje się tylko tej stronie, która pierwotnie zadeklarowała dany towar do ocenia, lub dla której był towar przeznaczony i to, za każdorazowym pozwoleniem Dyrekcji Ceł na pisemną prośbę strony, wymieniającej powody, dla których żąda odpisu.

(2) Odpisy sporządza się w sposób następujący:

a) dla odpisów deklaracji służy egzemplarz „I” druku dla deklaracji celnej, który winna dostarczyć strona. Dla odpisów pokwitowań (częściowe clenie) służy egzemplarz „A” urzędowego druku. Egzemplarze „B” i „C” pokwitowań kasuje się przez przekreślenie, oznaczając na nich: „egzemplarz „A” użyty do odpisu. Rozporządzenie Dyrekcji Ceł w z dnia Nr.”

b) na druku dla deklaracji oznacza się u góry kolorowym atramentem „odpis”, podając poniżej: „Rozporządzenie Dyrekcji Ceł w z dnia Nr.” W pokwitowaniach umieszcza się te napisy u góry druku nad wyrazem „pokwitowanie”;

c) na druku dla deklaracji pod wyrazami „deklaracja celna Nr.” umieszcza się, tym samym atramentem, zastrzeżenie: „nie służy za dowód celny”. Na druku zaś dla pokwitowań zastrzeżenie to wypisuje się u samego dołu.

(3) Zgodnie z tem zastrzeżeniem nie mogą być na podstawie odpisów zwracane stronom jakiegokolwiek należności.

§ 38. Sprzedaż z licytacji.

(1) Towary, od których nie uiszczono należności celnych w terminie ustalonym przepisami o postępowaniu celnym, podlegają sprzedaży z licytacji. Wyjątek stanowią przedmioty monopolu państwowego, które przekazuje się zarządowi właściwego monopolu na warunkach, określonych w specjalnych przepisach.

(2) Przed licytacją ustala się wysokość wszystkich należności, jakie ciążą na przeznaczonym do sprzedaży towarze, a to: celnych, przewozowych, składowych, kosztów licytacji i t. p. Wysokość należności przewozowych, ewentualnie także składowych, określa się drogą porozumienia z przedsiębiorstwem przewozowym.

(3) Sprzedaż z licytacji odbywa się według następujących zasad.

a) Cenę wywołania stanowi kwota, możliwa do uzyskania przy sprzedaży towaru, a ustalona według wartości rynkowej tegoż. W każdym bądź razie cena ta nie może być niższa od sumy wszystkich ciążących na towarze należności (pkt. 2), jak też kosztów licytacyjnych.

Jeżeli urząd celny nie może sam określić wartości towaru, wzywa do oszacowania dwóch biegłych, wybierając ich z pośród godnych zaufania kupców czy też przemysłowców właściwej branży. Koszta wezwania biegłych winny być współmierne z ceną wywoławczą towaru, inaczej wezwanie nie powinno mieć miejsca, wartość zaś towaru określa się w sposób, nie powodujący kosztów.

b) O mającej się odbyć licytacji podaje się do publicznej wiadomości przez trzykrotną publikację w trzech miejscowych gazetach za pośrednictwem Polskiej Agencji Telegraficznej, a nadto przez wywieszenie w urzędzie celnym — w miejscu widocznym i dostępnym dla wszystkich — osobnego obwieszczenia. Tam, gdzie gazet nie ma, publikuje się sprzedaż w sposób na miejscu przyjęty, a to za pośrednictwem policji państwowej, władzy samorządowej i t. p.

W publikacjach wymienia się miejsce, dzień i godzinę sprzedaży oraz ogólnikową nazwę przeznaczonych do sprzedaży towarów (np. manufaktura, futra, towary kolonialne i t. p.), natomiast w obwieszczeniu — szczegółowe dane o każdym towarze według poszczególnych deklaracji celnych, ze wskazaniem wagi, gatunku, ceny wywoławczej każdego towaru oraz nazwiska osoby, uprawnionej do rozporządzenia towarem.

Koszta publikacji rozdziela się między wszystkie towary, przeznaczone do sprzedaży, stosownie do ich ceny wywoławczej (p. a).

c) Przy wyznaczeniu terminu licytacji należy mieć na względzie, że od chwili ostatniej publikacji do dnia licytacji winno przejść nie mniej, jak dni dziesięć.

Obwieszczenie wywiesza się w urzędzie celnym na tydzień przed licytacją.

Wogóle zaś licytacje wyznacza się w takich terminach, aby towary mogły być sprzedane nie później, jak w 6 tygodni, licząc od daty prekluzyjnej, ustalonej dla wpłacenia należności.

d) Poza opublikowaniem licytacji w gazetach oraz wywieszeniem obwieszczenia w swoim lokalu, urząd celny ma obowiązek:

I. zawiadomić o licytacji miejscowe stowarzyszenia kupieckie oraz spółdzielnie handlowe, a gdzie ich niema, znaczniejsze przedsiębiorstwa handlowe, które mogłyby być zainteresowane w kupnie towarów, wystawionych na licytację. W zawiadomieniu należy umieszczać możliwie obszernie dane o towarach, zwłaszcza o ich gatunku, ilości oraz ogólnej cenie wywoławczej każdego gatunku.

II. Podać do wiadomości o wystawieniu towarów na licytację wszystkim osobom, które są uprawnione do rozporządzenia temi towarami, jak też nadawcom, o ile adres tych jest znany, a przedsiębiorstwo przewozowe nie zawiadamia ich o licytacji ze swej strony.

III. Przedstawić odpis obwieszczenia Dyrekcji Ceł, która sprawdza według tegoż prawidłowość ustalenia wywoławczych cen oraz deleguje swego przedstawiciela na licytację celem nadzorowania sprzedaży.

e) Przy sprzedaży towarów szybko psujących się (w tem świeżych roślin) oraz żywych zwierząt, stosuje się tryb postępowania odrębny. Termin dla sprzedaży szybko psujących się towarów wyznacza się w zależności od stanu, w którym się one znajdują, jak też od stopnia podlegania ich szybkiemu zepsuciu wogóle, co zaś do żywych zwierząt — zależnie od możliwości ich przetrzymania oraz kosztów tegoż. Z tych względów powyższe towary oraz żywe zwierzęta mogą być sprzedane z licytacji bez publikacji w gazetach i to na drugi dzień po dokonaniu odprawy celnej. Natomiast publikacja obowiązuje, o ile czas potrzebny na publikację, zależny od stanu towaru, pozwala na to.

W każdym bądź razie, w wypadkach przyspieszonej sprzedaży, obwieszczenie o licytacji towarów szybko psujących się, jak i żywych zwierząt, musi być wywieszone w urzędzie celnym i to przynajmniej w przeddzień licytacji.

f) Do przeprowadzania licytacji każda Dyrekcja Ceł upoważnia jeden lub parę podległych urzędów celnych, znajdujących się w bardziej załudnionych punktach swojego okręgu. W innych urzędach celnych sprzedaje się tylko te odprawione przez nich towary, które podlegają szybkiemu zepsuciu lub też przedstawiają taką wartość, iż koszta ich przewozu nie mogą znaleźć pokrycia w cenie sprzedażnej.

Urzędy celne, przesyłające towary do innych urzędów celem sprzedaży, obowiązane są komunikować potrzebne do licytacji o tych towarach dane.

g) Celem udostępnienia kupna szerszemu ogółowi, przeznaczone do sprzedaży towary należy dzielić na części stosownie do ich rodzaju i gatunku.

W przeddzień licytacji, jak też w dniu licytacji, przed jej rozpoczęciem, towary mogą być pod nadzorem urzędnika celnego oglądane przez mających chęć kupna.

h) Sprzedaży dokonywa specjalnie wyznaczony do tego urzędnik celny, pod kierunkiem naczelnika urzędu względnie jego zastępcy, w obecności przedstawiciela Dyrekcji Ceł oraz dwóch przedstawicieli miejscowej władzy samorządowej, ewentualnie zaś także w obecności przedstawiciela zainteresowanego przedsiębiorstwa przewozowego.

i) Sprzedaż rozpoczyna się o godzinie 10 i trwa nie dłużej jak do godziny 18-ej. Sprzedaż, niezakończona w ciągu jednego dnia, odbywa się w dniu następnym, aż do ukończenia.

j) Przetarg rozpoczyna się od ceny wywołania, a towar przyznaje się temu, kto ofiaruje cenę najwyższą.

Nabywca winien, po przybiciu targu, wpłacić 20% ceny kupna tytułem wadium, resztę zaś nie później, niż dnia następnego. Wadium przepada na rzecz Skarbu Państwa, jeśli pełna cena kupna nie zostanie w powyższym terminie wniesiona.

Przy uchyleniu się od wpłacenia wadium, nabywca traci prawo do kupna, sprzedaż zaś towaru wznawia się w toku tej samej licytacji.

k) Po otrzymaniu pełnej ceny kupna urząd celny wydaje towar nabywcy, sumę zaś uzyskaną ze sprzedaży, po potrąceniu wszelkich należności i kosztów, doręcza osobie, która się wylegitymuje, jako prawny właściciel towaru. O ile chodzi o przesyłki kolejowe, pozostałą sumę łącznie z należnościami kolejowymi urząd celny przekazuje Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowej.

l) Wynik całej licytacji ustala się w ogólnej tabeli licytacyjnej, sporządzonej (w trzech egzemplarzach) według poszczególnych deklaracji, a podpisanej przez osoby przeprowadzające licytację i asystujące z urzędu. W tabeli wymienia się, prócz danych o towarze, cenę, za którą towar został sprzedany, oraz nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy. W tabeli nabywca stwierdza odbiór towaru swoim podpisem. Po ukończeniu licytacji uzyskane przy sprzedaży kwoty sumuje się i ogólną sumę wypisuje ponadto słowami. Delegat Dyrekcji potwierdza tę sumę swoim podpisem.

Jeden egzemplarz tabeli pozostaje przy aktach urzędu celnego i służy za podstawę do uczynienia na deklaracjach celnych adnotacji o sprzedaży towaru i dalszego postępowania z temi deklaracjami, drugi egzemplarz przedstawia się Dyrekcji Ceł ze wskazaniem towarów spadłych z licytacji, trzeci zaś Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowej.

m) Na żądanie nabywcy może być jemu wydane, przy doręczaniu towaru, zaświadczenie o nabyciu tegoż z licytacji. W zaświadczeniu należy oznaczać towar jak najdokładniej, ze wskazaniem ilości każdego gatunku towaru, specyficznych cech, nazwy handlowej oraz pozycji taryfy celnej, której nabyty towar podlega.

(4) Od udziału w licytacji są wykluczone osoby, dla których towar był przeznaczony, jak też funkcjonariusze urzędów celnych oraz rodzina, zamieszkała z nimi razem. Urzędnik, prowadzący licytację, winien czuwać, aby nie licytowały osoby, nie mające do tego prawa.

(5) Towary, których przywóz do kraju jest zabroniony, sprzedaje się z licytacji pod warunkiem wywiezienia ich przez nabywcę z powrotem zagranicę lub też dostarczenia pozwolenia przywozowego, wydanego przez władze kompetentne.

Warunek ten winien być wyraźnie zaznaczony w obwieszczeniu licytacyjnym, dotyczącem towarów zabronionych do przywozu. Nadto urzędnik, przeprowadzający licytację, obowiązany jest uprzedzić uczestników licytacji o tym warunku, rozpoczynając przetarg każdego zabronionego towaru.

(6) Licytację uznaje się za niedoszłą do skutku:

a) jeśli nikt nie stawiał się do licytacji lub też stawiała się tylko jedna osoba;

b) jeżeli nikt z przybyłych nie zaoferuje ceny wyższej ponad cenę wywołania;

c) jeżeli po ukończeniu licytacji kupujący, złożony wadium, nie zapłaci w terminie pozostałej sumy.

(7) W wypadkach niedojścia przetargu do skutku przeprowadza się drugą sprzedaż licytacyjną takim samym trybem jak pierwsza, z tą różnicą, że towar może być sprzedany za cenę równą wszystkim ciężącym na towarze należnościami oraz kosztom. W szczególności, obowiązuje sposób opublikowania drugiej sprzedaży, ustalony dla sprzedaży pierwszej.

W razie nieuzyskania powyższej ceny, powtórna licytację uznaje się za bezskuteczną, a towar przechodzi na rzecz Skarbu Państwa.

(8) Towar podlega wycofaniu z licytacji, jeśli osoba, uprawniona do rozporządzenia towarem uiszcza w urzędzie celnym przed licytacją (pierwszą czy też drugą) — nie później jednak, jak w przeddzień licytacji — wszystkie należności, na których pokrycie zarządzono sprzedaż towaru.

(9) Wyznaczona sprzedaż towaru z licytacji nie może być odroczone, przyczem za wyznaczenie uważa się chwilę wystąpienia ogłoszenia o licytacji do opublikowania. W wypadkach, zaśługujących na szczególne uwzględnienie, urząd celny może zezwolić na powrotny wywóz tego towaru zagranicę, albo też na przewiezienie do wolnego składu celnego. W tych razach zdjęcie towaru z licytacji może nastąpić na skutek pisemnego

podania strony, należycie umotywowanego, po przedstawieniu przez stronę rękojmi powrotnego wywozu, względnie zaś przewiezienia do wolnego składu. Zdjęcie towaru z licytacji nie zwalnia strony od obowiązku uiszczenia przypadających od towaru kosztów licytacyjnych.

(10) Towary, które nie zostały sprzedane z dwukrotnej licytacji, a które przeszły na rzecz Skarbu Państwa podlegają przekazaniu, zarządzeniem Ministerstwa Skarbu na wniosek Dyrekcji Ceł, instytucjom społecznym lub filantropijnym ze zwolnieniem od cła. Obdarowana instytucja winna złożyć pisemne zobowiązanie, iż otrzymane bez cła przedmioty obróci na własny użytek. O ile niesprzedane towary nie nadają się do bezpośredniego spożycia lub użycia przez instytucje społeczne lub filantropijne, Ministerstwo Skarbu zarządza ich zniszczenie. Przy oddaniu towaru na cele obrotowe, jak też przy zniszczeniu spisuje urząd celny odpowiedni protokół.

(11) Jeżeli na towarach ciążyą należności kolejowe, Dyrekcja Ceł stawia wniosek po uprzednim porozumieniu się z Dyrekcją Okręgową K. P., czy i w jakiej wysokości mają być one pokryte przez instytucję obdarowaną. W razie odmowy ze strony instytucji obdarowanej zapłacenia należności określonych przez Dyrekcję Okręgową K. P., towary podlegają zniszczeniu.

(12) Według powyższych zasad (ustępy 1 — 11) przeprowadza się licytacyjną sprzedaż również towarów zajętych, w wypadkach przewidzianych w art. 156 ustawy karnej skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 105/1926, poz. 609), ze zmianami następującymi:

a) towary zabronione do przywozu ze względów natury gospodarczej, mogą być sprzedawane z licytacji bez nakładania na nabywców obowiązku wywiezienia tych towarów zagranicę, jak też uzyskania specjalnego pozwolenia na wprowadzenie ich do wolnego obrotu;

b) towary zakazane do przywozu ze względów zdrowotnych lub z innych względów publicznych (§ 16 rozp. o postępowaniu celnym), winny być sprzedawane tylko pod warunkiem wywozu tych towarów zagranicę. W braku nabywców pod tym warunkiem, podlegają zniszczeniu;

c) o terminie sprzedaży towarów zajętych należy, wedle możliwości, zawiadamiać tak obwinionego, jak i osoby roszcujące sobie pretensje do tych towarów;

d) towary zajęte nie mogą być wycofane z licytacji w wypadkach, przewidzianych w ustępie 8 niniejszego paragrafu;

e) sprzedaży towarów zajętych należy zaniechać i wydać je właścicielowi lub osobie, u której je zajęto, gdy zachodzą warunki przewidziane w art. 157 ustawy karnej skarbowej. Nie zwraca się towarów stanowiących przedmiot monopolu państwowego oraz takich, które nie mogą być wydane do wolnego obrotu ze względów zwrotnych lub z innych względów publicznych (§ 16 rozporządzenia o postępowaniu celnym).

VIII. POSTĘPOWANIE PRZY PRZEKAZANIU TOWARÓW, PRZEZNACZONYCH DLA KRAJU, DO SKŁADÓW CELNYCH I ICH PRZECHOWANIU W SKŁADACH.

§ 39. Złożenie na skład.

(1) Towary, przeznaczone do przechowywania w wolnym składzie celnym, winny być zgłoszone w sposób przyjęty dla odprawy przywozowej i to w terminie ustalonym dla zgłoszeń. Wniosek o złożenie na skład winien być uwidoczniony w rubryce „uwagi” na stronie 2-jej deklaracji pisemnej. O ile strona zdecyduje się na przewiezienie towaru do składu po wniesieniu deklaracji celnej, przedstawia dodatkową krótką deklarację z wnioskiem o złożenie na skład. Wniosek ten urząd celny dołącza do unikatku deklaracji.

(2) Przed złożeniem do składu towar podlega rewizji celnej, która się odbywa z reguły w samym urzędzie celnym. Wynik rewizji winien być ustalony dla każdej sztuki osobno. W wypadkach, w których wynik rewizji został napisany ogólnie dla całej przesyłki, co może mieć miejsce przy dodatkowych wnioskach strony o złożenie na skład, przeprowadza się rewizję ponownie co do każdej sztuki i ustala wynik w sposób wyżej wskazany.

(3) Niżej wyszczególnione towary mogą być rewidowane w pomieszczeniu wolnego składu, o ile pomieszczenia te przysposobione są do rewizji celnej:

Pozycja taryfy celnej.

1	Zboża w ziarnie i strączkowe.
2	Ryż.
3	Mąka, kasza, sód, groch polerowany.
4	Mąka ziemniaczana, krochmal, wermiszele, makaron, arrowroot, leionkon, dekstryna, sago i otręby miodałowe nieperfumowane.
7	Suszone i suche owoce i jagody — wszystkie niecukrzane.
11	Orzechy.
17	Żołędzie, cykorja i surogaty kawy.
18	Kawa.
19	Kakao w ziarnkach i łupinki kakaowe.
20	Herbata.
37 p. 4-b.	Sledzie solone.
45	Włosy surowe lub przerobione.
47	Puch i pierze, oprócz osobno wymienionych.
51	Tłuszcze i oleje zwierzęce stałe, maziste i płynne oraz kwasy tłuszczowe oprócz osobno wymienionych, wszelkie tłuszcze zestalone.
52	Wosk, parafina i wazelina.
53	Świece, pochodnie, knotki nasyczone do lampek z koźnierzami lub bez
60	Wyroby z kory drzewa korkowego i torfu.
62 p. 4	Nasiona roślin pastewnych, konicznych, przelotu, lucerny, nostryku, komonicy.

Pozycja taryfy celnej.

73	Rury, wyroby ceramiczne z masy stopionej (kamiennej).
74	Wyroby garncarskie z gliny i z cementu; kafle do pieców, cegły z masy garncarskiej (kolorowej i białej), wyroby żelbetowe.
82	Zywica (oprócz osobno wymienionej), kalafonja, galipot.
91	Siarka i chlorek siarki.
92	Antymon i tlenek antymonu.
94	Magnezyt i talk.
120 p. 2	Mydła oraz proszek mydlany z wyjątkiem toaletowych i leczniczych.
139	Surowiec żelaza (surówka) w gęsiach, kawałkach i proszku
140	Żelazo i stal.
141	Błacha żelazna i stalowa.
143	Miedź, nikiel, bismut, kobalt, kadm, aluminium i inne metale osobno niewymienione i ich stopy.
144	Cyna
146	Ołów.
147	Cynk.
150	Wyroby z surówki czyli z żelaza lanego (żeliwa).
151	Wyroby żelazne i stalowe nieobrobione.
152	Wyroby żelazne i stalowe kotlarskie; rury żelazne i stalowe oraz ich łączniki.
153	Wyroby żelazne i stalowe, polerowane, szlifowane lub inaczej obrobione, również z dodatkiem drewna, miedzi i jej stopów.
154	Wyroby z blachy żelaznej i stalowej o grubości mniej niż 4 mm.
155	Drut.
156	Wyroby z drutu.
160	Kosy i sierpy, łopaty, widły, rydle, motyki, grabie, sapy, oskardy i kilofy.
161.	Narzędzia używane w rzemiosłach, sztukach pięknych i w przemyśle.
176	Szmaty i masa papierowa.
179	Materiały włókniste roślinne, surowe.
181	Wełna, sierść i puch zwierzęcy, nieczesane i nieprzędzone.
182	Bawełna trzepana i gremplowana, wata bawełniana, również w arkuszach gumowanych.
186 p. 1-a i b.	Wełna czesana, niebarwiona i barwiona.
190	Liny, powrozy, szpagat i sznurki z juty, konopi, lnu, pakuł i t. p., sieci rybackie i siatki do gier sportowych.

Lista towarów wyżej wymienionych może być rozszerzona za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu.

(4) O ile rewizja celna odbyła się w urzędzie celnym, strona obowiązana jest przewieźć towar do składu w terminie ustalonym do uiszczenia na-

leżności i odebrania towaru. Przewóz towarów odbywa się pod kontrolą urzędu celnego.

§ 40. Rejestracja towarów w składzie.

(1) Towary, zrewidowane w urzędzie celnym, przyjmuje do składu nadzorujący urzędnik celny na podstawie deklaracji celnej. Towary, które podlegają rewizji przy złożeniu do składu, przyjmuje urzędnik nadzorujący na ogólnej zasadzie, z wyważeniem i zapisaniem do księgi wagowej, równocześnie zaś urzędnik wyznaczony do rewizji przeprowadza rewizję.

(2) Przyjęte do wolnego składu celnego towary nadzorujący urzędnik celny zapisuje niezwłocznie do księgi składowej, prowadzonej według załączonego wzoru Nr. 8. Pozycję księgi składowej, pod którą towar został zapisany, odnotowuje się w rejestrze przywozu względnie w rejestrze przekazowym odbiorczym, w rubryce „załatwienie”

(3) Deklaracje przechowuje się wraz z księgą składową, pod zamknięciem urzędnika nadzorującego w osobnym pomieszczeniu, przeznaczonym wyłącznie na biuro celne.

§ 41. Clenie i odbiór towaru.

(1) Strona winna pisemnie zgłaszać gotowość uiszczenia należności celnych urzędnikowi nadzorującemu, w sposób wskazany wyżej w § 29 (2).

(2) Nadzorujący urzędnik celny przekazuje pisemny wniosek strony księgowemu wraz z deklaracją celną. Księgowanie, odbiór pieniędzy i wydanie towaru odbywa się według zasad ogólnych.

(3) Urzędnik nadzorujący, przy wydaniu towaru, odnotowuje w księdze składowej pozycję rejestru opłat celnych i datę wydania towaru oraz ilość wydanego towaru, stosownie do rubryk księgi składowej.

(4) Przy częściowym uiszczeniu przez stronę należności celnych, unikat deklaracji pisemnej wraz z pierwszym pokwitowaniem „A”, z dokumentami handlowymi, świadectwem pochodzenia i t. p. przesyła się (wraz z odnośnym rejestrem opłat celnych) do kontroli, przy księdze zaś składowej pozostawia się duplikat deklaracji razem z pokwitowaniem „C”. Po ostatecznym załatwieniu całej pozycji przedstawia się do kontroli duplikat z pokwitowaniami „C”.

§ 42. Przedłużanie terminów przechowania towarów.

(1) Termin przechowania, ustalony koncesją, może być przedłużony o sześć miesięcy przez urzędy celne we własnym zakresie, o dalszych zaś osiemnaście miesięcy — przez Dyрекcję Ceł. Urząd celny, przedstawiając Dyрекcji prośbę strony o przedłużenie terminu, winien podać czas zalegania towaru, czy i kiedy strona uzyskała już przedtem przedłużenie terminu, czy towar jest zakazany do przywozu, a w szczególności, czy nie nadszedł w terminie, w którym zakaz jeszcze nie obowiązywał.

(2) Przedłużenie terminu może nastąpić tylko na wniosek zarządu wolnego składu, w którego rozporządzeniu pozostają towary.

§ 43. Przekroczenie terminu przechowania.

O ile towar, przechowany w składzie, nie został w terminie oclony, czy też wywieziony z po-

wrotem zagranicę, winien być przez urząd celny wystawiony na licytację na ogólnej zasadzie.

§ 44. Przekazywanie ze składu do składu.

Towary mogą być przekazane ze składu do składu tylko za zezwoleniem Dyрекcji Ceł, na podstawie szczegółowo umotywowanej prośby strony.

IX. ZAŁATWIANIE I PRZEDSTAWIANIE DO KONTROLI REJESTRÓW CELNYCH ORAZ DOKUMENTÓW.

§ 45. Rejestr przywozu. Rejestr przekazowo-odbiorczy i nadawczy.

(1) Rejestr przywozu, względnie rejestr przekazowy odbiorczy załatwia się, przez oznaczenie w rubryce „załatwienie”:

- a) pozycji rejestru opłat celnych,
- b) pozycji rejestru przekazowego nadawczego,
- c) pozycji księgi magazynowej wolnego składu,
- d) słowami „wolne od cła”, o ile przesyłka została zwolniona od wszelkich opłat,
- e) pozycji księgi zajętych towarów (§ 25 (2)).

(2) Rejestr przywozu względnie rejestr przekazowy odbiorczy prowadzi się miesięcznie, pozostawia się go przez następne dwa miesiące w urzędzie celnym celem załatwienia poszczególnych pozycji i przedstawia do dnia 5-go w czwartym miesiącu Dyрекcji Ceł. Do rejestru przywozu, względnie rejestru przekazowego odbiorczego dołącza się dokumenty wstępne, z wyjątkiem deklaracji celnych nadawców, oraz deklaracje na przesyłki wydane do wolnego obrotu bez wszelkich opłat. Drugi egzemplarz rejestru przywozu, względnie rejestru przekazowego odbiorczego pozostaje w urzędzie celnym.

(3) Odnotowywanie poszczególnych pozycji w rejestrze przywozu, względnie rejestrze przekazowym odbiorczym, winno być dokonywane codziennie w miarę odprawy przesyłek, np. po wpisaniu do rejestru opłat celnych, do księgi magazynowej składu celnego i t. d.

(4) Rejestr przekazowy nadawczy załatwia się pozycjami rejestru przekazowego odbiorczego urzędów odbiorczych, uwidocznionymi w potwierdzonych listach przekazowych. Przedstawia się go do Dyрекcji Ceł wraz z potwierdzonymi listami przekazowemu, w terminie ustalonym dla rejestru przywozu względnie rejestru przekazowego odbiorczego.

§ 46. Rejestr opłat celnych i rejestry pomocnicze.

(1) Rejestr opłat celnych, prowadzony miesięcznie w zeszytach według instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych, winien zawierać w rubryce 2-iej (mającej tytuł „Nr. dokumentu”) pozycję rejestru przywozu względnie rejestru przekazowego odbiorczego, z wyjątkiem tych wypadków, gdy wpływy nie dotyczą przesyłek zapisywanych do rejestru przywozu względnie rejestru przekazowego odbiorczego. O ile pozycja rejestru ogólnego dotyczy sumy pierwotnie zakredytowanej, należy w rubryce 2-iej podać odnośną pozycję rejestru pomocniczego dla zakredytowanych należności.

(2) Rejestr opłat celnych przedstawia się Dyrekcji Ciel do dnia 5-go miesiąca następnego po sprawozdawczym. Do rejestru tego dołącza się wszystkie dokumenty wpisane wprost do rejestru ogólnego bez przejścia przez rejestry pomocnicze, jak unikaty deklaracji celnych, wyniki rewizji oraz pokwitowania „A” na częściowe wnoszenie opłat. We wszystkich wypadkach częściowego celnia, wraz z pierwszym pokwitowaniem „A” dołącza się do rejestru, jak wspomniano wyżej (§ 41 (4)), unikat deklaracji ze wszystkimi odnoszącymi się do niej dokumentami. Duplikat zaś deklaracji z pokwitowaniami „C”, pozostający u księgowego względnie przy księdze składowej, przedstawia się z rejestrem po ostatecznym załatwieniu.

(3) Równocześnie przedstawia się rejestry pomocnicze dla należności odroczonych (odprawy pocztowe i dla kolejowej agencji celnej) wraz z dotyczącymi deklaracjami i wynikami rewizji. O uiszczeniu opłat odroczonych urząd celny donosi Dyrekcji Ciel w dniu uiszczenia.

(4) Rejestr pomocniczy dla należności zakredytowanych przedstawia urząd celny w odpisie, dołączając do niego odnośne deklaracje celne i wyniki rewizji i to w terminie ustalonym wyżej w punkcie 2-gim.

(5) Rejestr pomocniczy dla odpraw warunkowych prowadzi się miesięcznie a przedstawia się go Dyrekcji Ciel w pięć miesięcy po zakończeniu (jak np. za styczeń w lipcu do dnia 5-go), w którym to czasie należy odnotowywać w nim definitywne załatwienia. Wraz z rejestrem przedstawia się dokumenty, dotyczące pozycji załatwionych. Pozycje niezafatwione do tego terminu uwidacznia się na tytułowej stronie rejestru odsyłanego i przenosi do rejestru tego miesiąca, w którym się rejestr odsyła (t. j. niezafatwione pozycje styczeńowe przenosi się do rejestru za lipiec)

(6) Załączniki winny być zgrupowane z osobna dla każdego z rejestrów według pozycji tychże, zapakowane w oddzielne paczki, na których należy napisać ilość załączników i rejestr, do którego należą.

§ 47. Dzienniki kasowe.

Do dziennika p zychodu, przedstawianego Dyrekcji Ciel przy spisach w myśl instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych, wraz z dziennikiem rozchodu i miesięcznym sprawozdaniem, dołącza się wszystkie dowody kasowe z wyjątkiem deklaracji celnych i wyników rewizji.

§ 48. Księga składowa.

Księgę składową prowadzi się półrocznie, pozostawia się ją przez następne półrocze celem załatwienia poszczególnych pozycji i przedstawia do dnia 5-go stycznia względnie 5-go lipca następnego roku Dyrekcji Ciel. Pozycje księgi, niezafatwione do chwili jej przedstawienia Dyrekcji Ciel, przenosi się do nowej księgi.

C. WYWÓZ.

§ 49. Zgłoszenie do wywozu.

(1) Towar może być zgłoszony do wywozu ustnie lub pisemnie, stosownie do przepisów rozporządzenia o postępowaniu celnym.

(2) Zgłoszenie wywozu przyjmuje urząd celny po nadaniu towaru do przewozu i po przedstawieniu przez stronę listu przewozowego.

(3) Zgłoszenia mają być składane w oddziale rejestracyjnym.

(4) Oddział rejestracyjny bada, w kolejności zgłoszeń, czy urząd uprawniony jest do odprawy, czy przy towarach ograniczonych w obrocie, złożone zostało potrzebne zaświadczenie na wywóz i t. d.

§ 50. Rejestracja zgłoszeń w granicznych urzędach celnych.

(1) Do rejestru wywozu, prowadzonego według załączonego wzoru Nr. 9 podwójnie, przy użyciu papieru barwiącego, oddział rejestracyjny granicznego urzędu celnego wpisuje zgłoszenia następujące:

a) pisemne zgłoszenia na towary podlegające cłu wywozowemu,

b) zaświadczenia eksportowe oraz zgłoszenia pisemne na towary, od których zwraca się cło, o ile zaświadczenie czy też zgłoszenie zostało złożone bezpośrednio w granicznym urzędzie celnym,

c) zgłoszenia na towary, nadesłane do urzędu celnego pod kontrolą skarbową, celem wywozu zagranicę za zwrotem podatku spożywczego lub opłaty monopolowej.

(2) Przesyłki przekazane z wewnętrznych urzędów celnych, celem wywozu zagranicę, graniczne urzędy celne zapisują do rejestru przekazowego odbiorczego.

(3) Przesyłki podlegające cłu wywozowemu, odprawiane na podstawie ustnego zgłoszenia, wpisuje się tylko do rejestru opłat celnych.

(4) Wolne od opłat celnych towary a nie podpadające pod kategorie, wymienione w ustępie (1) litery b, c — nie podlegają rejestracji.

§ 51. Rewizja, księgowanie i uiszczanie opłat celnych.

(1) Rewizji dokonywa się w sposób wskazany dla wywozu w rozporządzeniu o postępowaniu celnym. Przy księgowaniu i uiszczaniu opłat celnych mają analogiczne zastosowanie postanowienia niniejszej instrukcji, dotyczące przywozu.

(2) Listy przewozowe, odnoszące się do wszystkich odprawionych do wywozu przesyłek, mają być ostemplowane datownikiem wymieniającym nazwę urzędu celnego, datę odprawy i wyraz „wywóz”. Urzędnik rewidujący umieszcza obok datownika swój podpis oraz pozycję rejestru, o ile przesyłka była zarejestrowana.

(3) Przy rewizji towarów zagranicznych, wywożonych z powrotem zagranicę, należy zwracać szczególną uwagę na ustalenie ich tożsamości i ilości. Dopilnowanie, aby czynność ta była ściśle wykonywana, należy do obowiązku nacelnika urzędu celnego, który również ponosi odpowiedzialność za nadużycia ujawnione z towarami zwrotnymi.

§ 52. Występ zagranicę.

(1) Sprawdzenia towarów przy faktycznym wywozie dokonywa się według specjalnych instrukcji, jak kolejowa, morska, pocztowa i t. p.

(2) W wypadku, gdy kolejowa agencja celna przedstawi specjalną deklarację, dołączoną przez

stronę do kolejowego listu przewozowego celem uzyskania zaświadczenia wywozu, urząd celny sprawdza zgodność zawartych w deklaracji dat, potwierdza na niej występ towaru zagranicę, poczem zwraca ją za pokwitowaniem agencji celnej dla doręczenia stronie. Zaświadczenie może być wydane eksporterowi tylko jeden raz.

§ 53. Postępowanie z towarami, odprawianymi w wewnętrznych urządach celnych.

(1) W razie potrzeby może być, na wniosek strony, towar dostawiony także do urzędu wewnętrznego i w nim zgłoszony do odprawy wywozowej.

(2) Towary, podlegające cłu wywozowemu, zapisuje urząd do rejestru opłat celnych a następnie do rejestru przekazowego nadawczego. Na liście przekazowej w rubryce „Uwagi” notuje pozycję rejestru opłat celnych, dołączając do niej duplikat deklaracji (kwit deklaracyjny względnie kwit celny (blokowy)).

(3) Wszystkie inne towary (np. bagaże podróжных, towary wywożone za zwrotem cła i t. p.) zapisuje wewnętrzny urząd tylko do rejestru przekazowego nadawczego, stwierdzając na liście przekazowej fakt dokonania odprawy wywozowej.

(4) Wewnętrzne urzędy celne nie prowadzą rejestru wywozu.

(5) Wewnętrzne urzędy celne rewidują zagraniczne towary zwrotne w sposób wskazany w § 51 (3), ustalając ich tożsamość i ilość. Po zrewidowaniu przesyłki te winny być w ten sposób osznurowane i oplombowane, aby bez naruszenia zabezpieczeń celnych nie można było wyjąć i zamienić zawartości przesyłki. Oplombowanie ma się odbywać pod bezpośrednim nadzorem naczelnika urzędu celnego lub jego zastępcy.

(6) Graniczne urzędy celne, po wpisaniu do rejestru przekazowego odbiorczego (§ 50 (2)), sprawdzają ilość i całość zamknięć celnych, porównują przesyłki z listą przekazową i, po zdjęciu zamknięć, wypuszczają je zagranicę. W razie ujawnienia jakichkolwiek niedokładności w opakowaniu lub zabezpieczeniu celnem, badają zawartość przesyłki.

(7) Występ przesyłki notują graniczne urzędy celne w rejestrze przekazowym odbiorczym i umieszczają potwierdzenie występu w liście przekazowej oraz na kwicie deklaracyjnym (względnie blokowym), poczem zwracają listę przekazową wraz z kwitem deklaracyjnym (względnie blokowym) nadawczemu urzędowi celnemu. Urząd nadawczy doręcza kwit deklaracyjny względnie blokowy stronie.

§ 54. Wywóz towarów za zwrotem podatku spożywczego (opłaty monopolowej).

Towary, wywożone zagranicę za zwrotem podatku spożywczego lub opłaty monopolowej, przekazuje do granicznego urzędu celnego do występu właściwy organ skarbowy według specjalnych przepisów.

§ 55. Przedstawianie do kontroli rejestru wywozu oraz dokumentów wywozowych.

(1) Rejestr wywozu prowadzi się miesięcznie i przedstawia się go do dnia 5-go następnego miesiąca Dyrekcji Cef.

(2) Deklaracje i wyniki rewizji na opłacone cło wywozowe załącza się do rejestru opłat celnych. Zaświadczenie eksportowe oraz zgłoszenia pisemne na towary, od których zwraca się cło, stanowią załącznik „rejestru wydanych kwitów wywozowych”, prowadzonego według osobnego przepisu.

D. PRZEWÓZ (TRANZYT).

§ 56. Czynność urzędu wejściowego.

(1) Wszystkie przybywające z zagranicy przesyłki, przeznaczone do przewozu przez polski obszar celny, zapisuje wejściowy urząd celny do rejestru przywozu a następnie do rejestru przekazowego nadawczego, w sposób wskazany w § 5. Deklaracje celne nadawców pozostawia urząd wejściowy przy odnośnych pozycjach rejestru przekazowego nadawczego, jako jego załączniki. Zgłoszenie statystyczne, po odpowiednim zaświadczeniu go, dołącza urząd wejściowy do listy przekazowej.

(2) Przed przekazaniem urząd celny bada, o ile specjalne przepisy nie stanowią inaczej, czy dany towar jest dopuszczony do przewozu (transytu), czy zaopatrzony jest w wymagane pozwolenia, świadectwa zdrowotne i t. p.

§ 57. Czynność urzędu wyjściowego.

(1) Otrzymane przesyłki tranzytowe zapisuje urząd wyjściowy do rejestru przekazowego odbiorczego, sprawdza całość zamknięć celnych, porównuje przesyłki z listą przekazową i, po zdjęciu zamknięć, wypuszcza je zagranicę.

(2) Występ przesyłki notuje urząd wyjściowy w rejestrze przekazowym odbiorczym i umieszcza potwierdzenie występu w liście przekazowej, którą zwraca urzędowi wejściowemu. Zgłoszenie statystyczne, po jego potwierdzeniu, przesyła urząd wyjściowy do Głównego Urzędu Statystycznego.

E. ODPRAWA PODRÓŻNYCH I ICH BAGAŻU.

§ 58. Określenie pojęcia podróznego.

Za podróznego, w rozumieniu przepisów celnych, uważa się osobę, jadącą za paszportem zagranicznym.

§ 59. Odprawa podróжных i ich bagażu, przy przyjeździe do kraju.

(1) Rewizja ręcznego bagażu podróжных, przybywających do kraju pociągami bezpośredniej komunikacji, odbywa się w wagonach, przyczem ewentualne wyliczenie i pobranie należności celnych winno być dokonane również w wagonie. Rewizji bagażów nadanych należy dokonywać w wagonach bagażowych lub na peronie; tylko w razie trudności technicznych bagaże przenosi się celem rewizji do sali rewizyjnej.

(2) Bagaż nadany do stacji granicznej może być na wniosek podróznego przekazany do wewnętrznego urzędu celnego tylko wówczas, gdy osoba podróznego lub rodzaj bagażu, czy też jego opakowanie nie budzą pod względem celnym żadnych podejrzeń. Bagaż nadany do miejscowości, położonej wewnątrz kraju, może być przekazany tylko w tych wypadkach, gdy w miejscowości tej znajduje się urząd celny a podróжны nie zgłosił się

do rewizji lub też wyraził życzenie przekazania bagażu.

(3) Rewizja winna być dokładna, jednak bez zbytnej drobiazgowości. Urzędnicy rewidujący obowiązani są zachowywać się wobec podróżnych uprzejmie. Szczególnie względy należy okazywać podróżującym za paszportami dyplomatycznymi, osobom posiadającym listy polecające (laissez-passer), turystom, podróżującym w celach naukowych, sportowych i t. p., udzielając im, w granicach dopuszczalnych, rady i pomocy. Przed rewizją urzędnicy celni winni uzyskać od organów policji państwowej wiadomość co do stanowiska podróżnych względnie charakteru ich podróży. W tym celu kierownicy urzędów celnych winni porozumieć się z komendantem miejscowego posterunku kontroli paszportowej co do sposobu podawania rewidującym urzędnikom celnym tej wiadomości.

(4) Poddawanie rewizji osobistej podróżnych jest dozwolone tylko za każdorazowym pozwoleniem naczelnika urzędu celnego lub jego zastępcy w wypadkach uzasadnionego podejrzenia o przestępstwo karno-skarbowe, a więc w drodze wyjątku. Rewizja osobista, o ile musi być przeprowadzona, winna być dokonana z taktem, bez czynienia zbytnej przykrości osobom rewidowanym i bez obrażania ich godności osobistej. Kobietę może poddawać rewizji osobistej tylko kobieta.

(5) Przy odprawie bagażu podróżnych należy przepuszczać bez cła przedmioty niezbędnie potrzebne w podróży. Ulgi, jakie istnieją dla podróżnych, określone są w rozporządzeniu o postępowaniu celnym. Przy zwalnianiu od cła przedmiotów, posiadanych przez podróżnego, należy mieć na względzie charakter, czy też cel podróży, np. dla sportowca, jadącego na zawody narciarskie, można przepuścić bez cła do czterech par nart, odpowiednią ilość kijów, zapasowe obuwie i odzież sportową. Jeżeli urzędnik rewidujący ma uzasadnioną wątpliwość, czy przewożony przez podróżnego przedmiot, jak np. maszyna do pisania, aparat fotograficzny, broń myśliwska i t. p. będzie wywieziony zpowrotem, winien odprawić te przedmioty warunkowo za pobraniem zabezpieczenia celnego. Termin powrotnego wywozu należy ustalić odpowiednio do celu podróży. Zwrot zabezpieczenia skutecznia we własnym zakresie ten urząd graniczny, przez który przedmiot będzie wywieziony zpowrotem zagranicę. W wypadkach, gdy podróżni przywożą ze sobą towary przeznaczone na handel, postępuje się z temi towarami według postanowień, zawartych w części „B” niniejszej instrukcji.

(6) Odprawę bagaży osób zajmujących stanowisko dyplomatyczne, regulują osobne przepisy.

(7) Przesyłki urzędowe, przewożone przez kurjerów dyplomatycznych polskich i zagranicznych, wolne są od rewizji celnej, o ile są zaopatrzone w pieczęć urzędową i tylko wówczas, gdy kurjer przedstawi legitymację urzędową i urzędowy spis tych przesyłek. Bagaż osobisty kurjerów podlega odprawie na ogólnych zasadach. Przepisy niniejszego punktu nie dotyczą osób posiadających paszporty dyplomatyczne (pkt. 6).

(8) Przedmioty, które bądź z powodu nieui-

szczenia cła, bądź to z powodu istniejącego zakazu przywozu, nie mogą być przepuszczone i nie mogą być natychmiast zwrócone zagranicę, należy pozostawić w przechowaniu urzędu celnego. Celem ewidencji zapisuje się je do księgi sznurowej według załączonego wzoru Nr. 10. Zapis w księdze prowadzi się w trzech egzemplarzach za pomocą papieru barwiącego. Pierwszy egzemplarz pozostaje w księdze, drugi wydaje się stronie jako pokwitowanie, trzeci zaś egzemplarz umieszcza się trwale na przedmiocie zdeponowanym. Każdy przedmiot winien być odebrany w przeciągu trzech miesięcy od dnia złożenia, poczem podlega sprzedaży z licytacji, na co należy zwrócić uwagę podróżnego przy wydaniu pokwitowania. W wypadkach zasługujących na uwzględnienie termin trzech miesięcy może być przedłużony przez urząd celny we własnym zakresie. W razie zgubienia przez podróżnego otrzymanego w swoim czasie pokwitowania może urząd celny wydać przedmiot tylko w razie niewątpliwego stwierdzenia, że przedmiot należy do zgłaszającego się po odbiór. Przy braku pokwitowania podróżny winien pokwitować odbiór swego przedmiotu w obecności dwóch świadków. Księgę zdeponowanych przedmiotów prowadzi urząd rocznie i przesyła ją wraz z załącznikami do Dyrekcji Ceł po upływie czterech lat następnego roku.

§ 60. Odprawa podróżnych i ich bagaż przy wyjeździe z kraju.

(1) Rewizję bagażów przy wyjeździe podróżnych zagranicę, przeprowadza się tylko w wypadkach podejrzenia, że podróżny wywozi przedmioty zakazane do wywozu, jak np. dzieła sztuki, złoto w sztabach, opjum i t. d.

(2) Na przedmioty, wywożone czasowo przez podróżnego, które przy powrotnym przywozie nie mogłyby być zwolnione od cła, jako rzeczy podróżnych, należy wydać zaświadczenie warunkowej odprawy, na druku używanym przy ustnem zgłoszeniu. Termin powrotnego przywozu należy ustalić odpowiednio do celu podróży.

(3) Bagaż wywożony zagranicę może być na życzenie podróżnego odprawiony w wewnętrznym urzędzie celnym i przekazany do granicznego urzędu celem występu zagranicę (§ 53).

§ 61. Odprawa podróżnych i ich bagażu przy przejeździe przez polski obszar celny.

(1) Tranzytowy przewóz przez Polski obszar celny bagaży, za kwitami bagażowymi, nie podlega żadnym ograniczeniom i opłatom celnym, o ile bagaże posiadają charakter rzeczy podróżnych. Bagaże te przekazuje urząd wejściowy do urzędu wyjściowego na ogólnej zasadzie, przyczem bagaże, nadane w bezpośredniej komunikacji międzynarodowej, przekazuje bez interwencji podróżnego.

(2) Przewożone w ręcznym bagażu przedmioty osobistego użytku lub drobne upominki, które w innych warunkach podlegałyby cłu, należy przy przejeździe podróżnych przez polski obszar celny przepuszczać bez zabezpieczenia i formalności celnych, o ile przedmioty te odpowiadają stosunkom podróżnego. Przedmioty o większych stawkach lub w większej ilości, nie służące do osobistego użytku podróżnego, jak też przedmioty monopolu

państwowego w ilości, przekraczającej normę ustaloną dla przywozu bez cła, podlegają odprawie warunkowej z pobraniem zabezpieczenia celnego w gotówce, o ile nie mogą być oddane na bagaż celem przekazania. Kwit warunkowej odprawy wydaje się na druku używanym dla ustnych zgłoszeń. Termin wywozu należy oznaczyć zależnie od czasu potrzebnego do przejazdu przez polski obszar celny. Przy wręczaniu kwitu należy obowiązkowo informować podróżnego, iż ma przedstawić kwit z odprawionym warunkowo przedmiotem w urzędzie wyjściowym, w którym otrzyma z powrotem pieniądze. Urząd wyjściowy zwróci, za pokwitowaniem odbioru, zabezpieczenie celne podróżnemu po sprawdzeniu tożsamości przedmiotu na podstawie przedstawionego przez podróżnego kwitu warunkowej odprawy.

(3) Dyrekcje Ceł winny ustalić dla urzędów celnych, znajdujących się na szlakach tranzytowych, odpowiedni zapas gotówki na zwroty zabezpieczenia celnego. Dla dokonania faktycznych wypłat zastępca naczelnika urzędu celnego, kierujący odprawą podróżnych, winien być zaopatrzonej w odpowiednią kwotę, o ile kasa urzędu celnego w czasie odprawy nie jest czynna, lub znajduje się w większej odległości od miejsca odprawy.

(4) Przy zarachowywaniu kwot, przyjmowanych jako zabezpieczenie cła w ruchu tranzytowym, przy odprawach warunkowych oraz przy zwrotach tychże zabezpieczeń należy w tych wypadkach, gdy zarówno urząd wejściowy, jak i wyjściowy znajdują się na obszarze Rzplitej Polskiej, postępować stosownie do §§ 21, 54 i 55 instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 24/1922 i Nr. 12/1927 poz. 152).

(5) W tych wypadkach, gdy urząd wejściowy znajduje się na obszarze W. M. Gdańska, a urząd wyjściowy na obszarze Rzplitej Polskiej, to ten ostatni urząd skutecznia zwrot zabezpieczenia, pobranego przez urząd gdański, w sposób wskazany w ustępie 4. O dokonany zwrocie właściwy urząd bezzwłocznie zawiadamia przełożoną Dyrekcję Ceł, która ze swej strony zawiadamia o tem Dyrekcję Ceł w Gdańsku, ta zaś powinna przekazać w walucie polskiej zwróconą kwotę w wysokości wykazanej w kwicie celnym, za pośrednictwem Kasy Rządowej w Gdańsku, do Centralnej Kasy Państwowej, jako nadwyżkę kasową tego urzędu, który zwrotu dokonał.

(6) Zwróconą w powyższy sposób przez Dyrekcję Ceł w Gdańsku kwotę urząd celny po otrzymaniu zawiadomienia od Centralnej Kasy Państwowej (§ 37 instrukcji) księguje w rejestrze opłat celnych, w rejestrze przychodowym sum obrotowych na oddzielnem koncie, zatytułowanem „zwroty zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych, dokonanych przez urzędy celne W. M. Gdańska” oraz w rejestrze rozchodowym sum obrotowych, jako „nadwyżkę kasową” (§ 39 instrukcji).

(7) Gdy urzędem wyjściowym jest jeden z urzędów, znajdujących się na obszarze Rzplitej Polskiej, a wyjściowym — jeden z urzędów gdańskich, urząd gdański powinien dokonać zwrotu

przez wypłacenie stronie wykazanej na kwicie celnym kwoty w złotych, względnie w równoważności tejże w guldenach gdańskich, poczem po dokonany zwrocie winien zawiadomić Inspektora Ceł w Gdańsku, ten zaś zawiadomienia o tem ten urząd celny, który pobrał zabezpieczenie. Urząd ten winien przyjęte przez siebie w swoim czasie a zwrócone przez urząd gdański zabezpieczenie w złotych zapisać na rozchód i zapisaną w ten sposób kwotę przekazać Dyrekcji Ceł w Gdańsku za pośrednictwem Banku Polskiego, względnie Oddziału tegoż Banku. Niezależnie od tego w rejestrze odpraw warunkowych winna być uskuteczniła adnotacja o tem, że towar został przez gdański urząd celny wypuszczony zpowrotem za granicę.

§ 62. Wyniki rewizji i ich rejestracja.

(1) Wyniki rewizji na przedmioty podlegające cłu, znalezione w bagażu podróżnych, spisuje się na kwitach blokowych.

(2) W granicznych urzędach celnych winny być przeznaczone do tego celu specjalne zeszyty blokowe, oznaczone serjami „A” i „B”. Każda serja winna być zaopatrzona w kolejne numery kwitów (3 egzemplarze), biegnące nieprzerwanie w ciągu roku budżetowego. Przykład oznaczenia: Serja „A” Nr. 1 Serja „B” Nr. 1 i t. d. Urzędnicy rewidujący po odejściu pociągu osobowego oddają zastępcy naczelnika urzędu celnego zeszyty blokowe wraz z zebranymi pieniędzmi, które ten wnosi do kasy urzędu niezwłocznie, o ile kasa jest czynna, w przeciwnym razie zaraz po jej otwarciu. W rejestrze opłat celnych zapisuje księgowy pieniądze pod jedną pozycją według każdej serji, wymieniając numery kolejne i serję wyników rewizji; odłącza wyniki rewizji z zeszytu blokowego, zeszywa je razem dla danej pozycji i oznacza na pierwszym wyniku pozycję rejestru opłat celnych. Wyniki te tworzą załączniki rejestru opłat celnych. Przy księgowaniu wpływów księgowy winien sprawdzić zgodność numeru kwitu pierwszego z otrzymanych w danym dniu z numerem ostatnim poprzednio zaksięgowanym.

(3) Wewnętrzne urzędy celne używają dla odprawy rzeczy podróżnych zwykłych kwitów blokowych (bez serji i numerów kolejnych), wpisując wyniki rewizji do rejestru opłat celnych. O ile odprawa podróżnych odbywa się w oddziałach urzędu celnego odległych od samego urzędu, oddziały te prowadzą osobny pomocniczy rejestr opłat celnych. Zebrane według wyników rewizji pieniądze oddział przesyła do urzędu celnego przy osobnych wykazach (w 2 egzemplarzach), wyszczególniających ogólne sumy wpływów według poszczególnych rubryk rejestru opłat celnych. Jeden egzemplarz podpisany przez oddział pozostaje w urzędzie celnym jako załącznik ogólnego rejestru opłat celnych, drugi zaś z potwierdzeniem odbioru przez urząd, wraca do oddziału celem dołączenia do rejestru pomocniczego. Terminy, w których oddział obowiązany jest odsyłać pieniądze, ustala naczelnik urzędu, zależnie od wysokości wpływających kwot. Odsyłanie takie winno się odbywać jednak nie rzadziej, jak raz w tygodniu. Z koń-

cem miesiąca odsyła oddział rejestr pomocniczy wraz z wykazami, potwierdzonymi przez urząd, i odpowiednimi wynikami rewizji do urzędu celnego, celem przesłania do Dyrekcji Ceł z ogólnym rejestrem.

§ 63. Postępowanie z bagażem niepodjętym przez stronę.

Bagaż niepodjęty przez stronę pozostaje w urzędzie celnym w ciągu trzech miesięcy od dnia nadejścia, a po upływie tego terminu, odprawia się go z urzędu za pośrednictwem kolejowej agencji celnej. O ile rewizja wykaże, iż w bagażu znajdują się tylko używane rzeczy podróży woine od cła, przekazuje się go Kolei, w przeciwnym razie sprzedaje się go z licytacji na ogólnej zasadzie.

F. KONTROLA NAD CZYNNOŚCIAMI URZĘDU CELNEGO.

I. KONTROLA WEWNĘTRZNA.

§ 64. Kontrola ze strony naczelnika urzędu.

Do obowiązków naczelnika urzędu celnego, jako odpowiedzialnego za czynności urzędu, należy w celach kontroli:

a) wykonywanie nadzoru nad podwładnymi mu funkcjonariuszami oraz nad całym wewnętrznym porządkiem w urzędzie;

b) równomierny i odpowiedni podział czynności między funkcjonariuszów. Kontrolę poszczególnych działów naczelnik może poruczyć starszym urzędnikom, pozostawiając sobie ogólny nadzór nad temi działami;

c) czuwanie, aby wszyscy funkcjonariusze byli obeznani z obowiązującymi przepisami i, aby w tym celu otrzymywali do czytania Dziennik Ustaw, Dziennik Urzędowy, Monitor Polski, okólniki i rozstrzygnięcia władz, mające ogólne znaczenie i stwierdzali fakt przeczytania swoim podpisem;

d) pilnowanie należytego wykonywania przez wszystkich funkcjonariuszów powierzonych im czynności, ze zwróceniem głównej uwagi na to, aby wszystkie przybywające do urzędu towary były prawidłowo odprawione (ponowna rewizja § 28), przypadające należności prawidłowo zaksięgowane i pobrane (dozór nad księgowością i kasą). Dbać winien nadto, aby sprawozdania urzędowe i rejestry były w przepisanych terminach przedstawiane władzy a wszelka korespondencja jak najrychlej załatwiana;

e) specjalna kontrola nad przesyłkami zwrotnymi (§§ 51 (3) oraz 53 (5 i 6));

f) kontrolowanie należytego wykonywania czynności przez oddziały (ekspozytury) urzędu celnego oraz w składach celnych;

g) czuwanie, aby zachowanie podwładnych funkcjonariuszów wobec stron było uprzejme i bez zarzutu;

h) nadzór nad gospodarczymi sprawami urzędu celnego i nad mieniem państwowym, znajdującym się w rozporządzeniu urzędu celnego.

II. KONTROLA ZE STRONY DYREKCJI CEŁ.

§ 65. Podział rejestrów i dokumentów celnych w Dyrekcji Ceł między wydziały.

Z nadesłanych przez urzędy celne rejestrów i dokumentów otrzymuje:

a) wydział rachunkowo - kasowy: dzienniki kasowe (przychodu i rozchodu) wraz z dowodami i miesięcznym sprawozdaniem (§ 47), rejestr opłat celnych ogólny wraz z rejestrami pomocniczymi oraz z załącznikami (§ 46) i rejestr kwitów wywozowych wraz z załącznikami (§ 55 (2));

b) wydział kontroli fachowej: rejestr przywozu oraz rejestry przekazowe odbiorcze i nadawcze wraz z załącznikami (§ 45), rejestr wywozu z załącznikami (§ 50), księgę składową (§ 48) oraz księgę przedmiotów zdeponowanych przez podróżnych z załącznikami (§ 59 (8)).

§ 66. Kontrola rachunkowo-kasowa.

(1) Wydział kontroli rachunkowo - kasowej w pierwszym rzędzie sprawdza zgodność pozycji ogólnego rejestru opłat celnych z pozycjami rejestrów pomocniczych, a następnie z pozycjami dziennika przychodu, poczem bada prawidłowość wszystkich dziennych i miesięcznych podsumowań i przeniesień. Po ustaleniu zgodności stwierdza fakt sprawdzenia na tytułowej stronie ogólnego rejestru opłat celnych i oddaje go wraz z załącznikami nierozpakowanymi i rejestrami pomocniczymi do wydziału kontroli fachowej.

(2) Dzienniki kasowe (przychodu i rozchodu) wraz z pozostałymi dokumentami kasowymi, jak również rejestr kwitów wywozowych sprawdza w sposób wskazany w § 168 Instrukcji rachunkowo - kasowej dla władz i urzędów celnych. Dzienniki te i dokumenty pozostają w przechowaniu wydziału (§ 170 powołanej instrukcji).

(3) Wydział ten sprawdza zgodność wyników dokonanej kontroli z danymi miesięcznych sprawozdań poszczególnych urzędów celnych, stwierdza to na tych sprawozdaniach, poczem sporządza ogólne miesięczne sprawozdanie, wymagane przez Instrukcję rachunkowo-kasową (§ 165).

(4) Otrzymamy zpowrotem z wydziału kontroli fachowej rejestr pomocniczy dla należności zakredytowanych (§ 67 (3)) wydział rachunkowo-kasowy pozostawia u siebie celem przypilnowania terminowego ich uiszczenia, co dokonywa na podstawie rejestru opłat celnych (§ 46 (1)).

(5) Prawidłowość zwrotów celnych wydział rachunkowo - kasowy ustala w porozumieniu z wydziałem kontroli fachowej.

§ 67. Kontrola fachowa.

(1) Za podstawę kontroli służy rejestr przywozu względnie rejestr przekazowy odbiorczy, przedstawiające całokształt ruchu towarowego. Załatwienie każdej pozycji winno być sprawdzone. Powołane w załatwieniu pozycje rejestru opłat celnych sprawdza się według odpowiednich deklaracji (wyników rewizji, pokwitowań); powołane pozycje rejestru przekazowego nadawczego i księgi składowej według tego rejestru oraz wymienionej księgi; pozycje zaś dotyczące przesyłek wolnych od cła według deklaracji załączonych do rejestru.

(2) Rejestr przekazowy nadawczy należy sprawdzać według danych rejestrów przekazowych odbiorczych tych urzędów celnych, do których przesyłki zostały przekazane. O ile te urzędy leżą w okręgach innych Dyrekcji, przesyła

wydział do każdej z Dyrekcji wykaz przekazanych do jej okręgu przesyłek celem sprawdzenia, czy przesyłki zostały prawidłowo dostawione. Otrzymane wykazy Dyrekcje możliwie najspieszniej sprawdzają i, po potwierdzeniu, zwracają temu wydziałowi kontroli fachowej, który je nadesłał. Wydział dołącza potwierdzone wykazy do rejestru nadawczego.

(3) Rejestr opłat celnych, tak ogólny, jak i pomocnicze, sprawdza wydział według poszczególnych deklaracji celnych, wyników rewizji i pokwitowań celem stwierdzenia, czy należności wymienione w tych dokumentach odpowiadają sumom, zapisanym w rejestrach. Po sprawdzeniu ogólny rejestr opłat celnych i pomocniczy dla należności odroczonego odsyła wydział urzędowi celnemu, zaś rejestr pomocniczy dla należności zakredytowanych zwraca wydziałowi rachunkowo-kasowemu do dalszej kontroli (§ 66 (4)). Rejestr pomocniczy dla odpraw warunkowych pozostaje w wydziale kontroli fachowej i służy do kontroli poszczególnych pozycji, aż do chwili całkowitego ich załatwienia.

(4) Deklaracje celne i wyniki rewizji podlegają zbadaniu pod względem fachowym według obowiązujących przepisów, celem stwierdzenia prawidłowego wymiaru i pobrania należności. W szczególności należy sprawdzić, czy otaryfowanie towaru dokonane zostało zgodnie z danymi dokumentami wstępными jak też handlowymi, czy ewentualnie należna akcydencja została pobrana, czy dołączone są wymagane pozwolenia przywozowe, świadectwa pochodzenia i t. p. i czy są prawidłowo zastosowane, wreszcie, czy wszystkie należności prawidłowo były obliczone.

(5) Podane w księdze składowej załatwienie należy sprawdzić z odnośnymi rejestrami. O ile chodzi o rejestr opłat celnych, należy go, na czas potrzebny do sprawdzenia, zażądać z urzędu celnego.

(6) Księga przedmiotów zdeponowanych przez podróżnych podlega zbadaniu co do prawidłowości postępowania, ustalonego w § 59 (8) niniejszej instrukcji.

(7) Rejestr wywozu należy skontrolować według rejestru opłat celnych i rejestru kwitów wywozowych oraz sprawdzić z załącznikami, dotyczącymi wywozu towarów, których wywóz musi być udowodniony (np. towarów, podlegających opłatom wewnętrznym, wywożonych za zwrotem podatku).

§ 68. Wyniki kontroli.

(1) Każdy skontrolowany dokument oznacza się stemplem trójkątnym, noszącym napis w otoku: z jednej strony trójkąta — „Dyrekcja Ceł”, z drugiej — siedzibę Dyrekcji a z trzeciej, dolnej — „kontrola”. Datę umieszcza się w pośrodku stempla. Stempel podpisuje urzędnik, który dokonał kontroli.

(2) W razie ujawnienia braków należy ostemplować nie tylko sam dokument, lecz i wszystkie jego załączniki, wypisać na dokumencie atramentem, względnie ołówkiem czerwonym, istotę braku i dokument ten wyłączyć z ogólnej masy. Taki wynik kontroli podpisuje wraz z urzędnikiem kontrolującym naczelnik wydziału

kontroli rachunkowo-kasowej względnie wydziału fachowego.

(3) Braki ujawnione w okresie kontrolnym wpisuje się do wykazu usterek (w dwóch egzemplarzach) według załączonego wzoru Nr. 11, osobno dla każdego urzędu celnego. Za okres kontrolny uważa się okres czasu, którego rejestry dotyczą, tak np. jednym wykazem winny być objęte wyniki kontroli rejestrów opłat celnych i dzienników kasowych za miesiąc styczeń, jak też dołączonych do nich dokumentów.

(4) Jeden egzemplarz wykazu przesyła się do urzędu celnego wraz z zakwestjonowanymi dokumentami, wyznaczając do załatwienia i udzielenia wyjaśnień ściśle określony termin. W razie znalezienia poważniejszej usterki, zwłaszcza znaczniejszego niedoboru, przesyła się ją do urzędu osobnym pismem, niezwłocznie po wykryciu. Drugi egzemplarz wszywa się do teczki, osobnej dla każdego urzędu. Na okładce teczki wypisuje się dzień wysłania każdego wykazu, numer dziennika podawczego, termin wyznaczony do załatwienia wykazu, wreszcie dzień otrzymania wyjaśnień wraz z numerem dziennika podawczego. Wyjaśnienia dołącza się do teczki.

(5) O ile wykaz wymienia ujawnione niedobory celne, wystawia urząd celny nakazy płatnicze według załączonego wzoru Nr. 12. Takie same nakazy wystawia urząd na niedobory ujawnione we własnym zakresie.

(6) Kontrola deklaracji celnych i wyników rewizji winna być przeprowadzona najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od daty ich otrzymania.

§ 69. Kontrola faktyczna.

(1) Dyrekcje Ceł przeprowadzają kontrolę faktyczną urzędów celnych przez swoich delegatów. Również Prezesi Dyrekcji mają obowiązek kontrolowania urzędów osobiście. Każdy z urzędów podlega kontroli faktycznej przynajmniej raz do roku, przy czem kontrola ta winna objąć całą działalność urzędu, a więc ogólny tok urzędowania, biurowość, rejestrację towarów, księgowanie i pobór wpływów celnych, postępowanie w składach celnych, zwłaszcza w składach wolnych, rewizję towarów, przyjmowanie pociągów zagranicznych, odprawę podróżnych (w dzień i w nocy), dział karny i t. d. Przy przeprowadzaniu kontroli delegaci kierują się wszystkimi obowiązującymi przepisami.

(2) Poszczególne działy urzędów, zwłaszcza większych, winny być kontrolowane możliwie często. Dział kasowy podlega kontroli nie mniej jak cztery razy do roku, stosownie do §§ 2 i 18 Instrukcji o rewizjach kas państwowych z dnia 24 listopada 1921 r., Dziennik Urzęd. Min. Sk. Nr. 45/1921, poz. 567. Kontrolę stanu kasy, jak też ksiąg kasowych i rachunkowych, uskutecznia się w sposób wskazany w tejże instrukcji.

(3) Sposób taryfowania towarów, jako dział odrębny a mający szczególnie ważne znaczenie, winien być kontrolowany jak najczęściej i to, o ile możliwości, niespodziewanie. Przy kontroli poddają delegaci Dyrekcji Ceł zrewidowane towary jak najdokładniejszej powtórnej rewizji. W razie ujawnienia niezgodności co do taryfowej jakości, czy też ilości towaru, postępują w myśl § 28 (4) niniejszej instrukcji, poczem sprawa prze-

chodzi do stałej komisji taryfowej. O ile orzeczenie stałej komisji byłoby niezgodne z opinią delegata, sprawę otaryfowania przedstawia się do decyzji Ministerstwa Skarbu.

(4) O wynikach kontroli delegaci przedstawiają sprawozdanie Dyrekcji Ceł, która po rozpatrzeniu sprawy i ewentualnem zażądaniu wyjaśnień od urzędu celnego, wydaje odpowiednie zarządzenia.

III. KONTROLA ZE STRONY ORGANÓW KONTROLI PAŃSTWOWEJ.

§ 70. Postępowanie urzędów celnych i Dyrekcji Ceł.

Postępowanie urzędów celnych i Dyrekcji Ceł w związku z rewizją wykonywaną przez organa Kontroli Państwowej normują §§ 6, 25, 58, 61 i 63 „Ogólnej Instrukcji z dnia 11 listopada 1922 r. o sposobie wykonywania kontroli przez Kontrolę Państwową” (Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 29/1922, poz. 554).

Wzór Nr. 1.
do § 4 (2)

ZASTĘPCZA DEKLARACJA CELNA NADAWCY.

(Na podstawie kolejowego listu przewozowego)

Firma nadawcza

Miejsce nadania:

Odbiorca towaru:

Numer wagonu	Cechy	Numery	Ilość sztuk	Opakowanie	Rodzaj towaru	Waga każdej sztuki			Ilość sztuk towaru	Wartość towaru ^{*)}	U w a g i
						brutto		netto *)			
						kg.	kg.				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	

dnia

(m. p.)

Podpis urzędnika Agencji Celnej P. K. P.

na białym papierze

Pozycja rej. przywozu (przekazowego - odbiorczego)
Dzień wyładowania
Waga brutto kg.
(pieczęć urzędu celnego)

8 × 10 cm.

Urząd Celny w

REJESTR DEKLARACYJNY

za rok

Numer kolejny deklaracji	Data wpisania	Pozycja rej. przywoz. względnie rej. przek. odbiorczego	Nazwa firmy zgłaszającej towar do odprawy	Data wysłania deklaracji do Dyrekcji Ceł do kontroli oraz ewentualne inne uwagi:
1	2	3	4	5

na czerwonym papierze

Pozycja rej. przywozu (przekazowego-odbiorczego)
Zrewidowano dnia
Według deklaracji Nr.
(pieczęć urzędu celnego)

8 × 10 cm.

O G Ó L N E Z E S T A W I E N I E

wyników powtórnych rewizyj celnych urzędów celnych podległych Dyrekcji Cel

W.....

za rok

Nazwa Urzędu Celnego	N a z w i s k o a) urzędników celnych, którzy przeprowadzali pierwotną rewizję celną b) firm ekspedytorskich	W y n i k i s p r a w d z e n i a												Ogólna ilość odpraw celn. w przywozie	Ilość sprawdzonych odpraw celnych w przywozie	Ogólna ilość odpraw celnych w wywozie	Ilość sprawdzonych odpraw celnych w wywozie	U w a g i (z ogólnej liczby sprawdzonych odpraw celn. zasługują na specjalną uwagę następujące wypadki):
		deklaracyj pisemnych				deklaracyj ustnych				odpraw przesyłek pocztowych								
		niedobór		nadwyżka		niedobór		nadwyżka		niedobór		nadwyżka						
		zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr					
A.	a) Nr. 1. pob. celn. b) Ajencja Celna P. K. P.			70														Omyłka rachunkowa
	a) Nr. 2. pob. celn. b) jak wyżej			130	50													Mylne zastosowanie taryfy
	a) Nr. 3. pob. celn. b) jak wyżej			22														Omyłka rachunkowa
	a) ten sam b) jak wyżej			44	90									196	160	95	50	Mylne stosowanie przepisów o tar. cel.
	a) ten sam b) jak wyżej			6											t. j. 82%	t. j. 52.63%		
B.													416	79	1584	174		t. j. 19% t. j. 10.92%
C.	a) Nr. f. rew. celn. b) firma X	957	20	17	15													Mylne zastosowanie taryfy
	a) Nr. 2. rew. celn. b) firma Y	3	70										842	52	118			Mała ilość przeprow. rewizyj powtórnych uzasadnia brakiem zastępcy kierownika urzędu

Strona tytułowa.

Urząd Celny w

K S I Ę G A S K Ł A D O W A
za półrocze roku

Przeniesiono do księgi składowej za półrocze roku
..... następujące niezalutowane pozycje:

.....
.....
.....
.....
.....
.....

(Strona wewnętrzna i arkusze wkładkowe)

Przyjęcie do składu											Wydanie ze składu				U W A G I (termin przechowania, przewiezienie do innego składu, protokół licytacji protokół zniszczenia i t. d.)
Pozycja kolejna	Data przyjęcia do składu	Rejestr przywozu (prze- zowo- odbiorczy) pozycja	Nr deklaracji celnej	Nazwisko i adres odbiorcy	Cechy i numery	Ilość sztuk (colli) i rodzaj opakowania	Nazwa taryfowa towaru	Waga w kg.		Wymiarowa ilość sztuk, miara i t. p.	Data wydania	ilość wydanych sztuk (colli); ich cechy i numery 1)	waga brutto	rejestr opłat celnych pozycja	
								brutto	wymiarowa						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

UWAGA: 1) Cechy i numery pisać tylko przy częściowym wydawaniu

Urząd Celný w _____

REJESTR WYWOZU

za miesiąc _____

Pozycja kolejna	Data wpisania do rejestru	Ilość sztuk i rodzaj opakowania	Rodzaj towaru	Dzień występu za granicę	U W A G I (powołanie pozycji rej. opł. celn., pozycji rej. kwitów wywozowych, wydanych na podstawie zaświadczeń wywozowych, dokumentów przekazowych na towary akcyzowe i monopolowe)
1	2	3	4	5	6

Strona tytułowa.

Urząd Celny w

Księga przedmiotów
zdeponowanych przez podróżnych.

Rok

Karta wewnętrzna (3 egzemplarze)

do wzoru Nr. 10.

Urząd celny w
Bureau de douane à

ZAŚWIADCZENIE Nr.
RÉCÉPISSÉ

na przedmioty zdeponowane przez
des objets déposés

Pana(ia)
Par Mr. (M-me)

Z (dokładny adres)
Adresse exacte

Dzień zdeponowania
Date de la mise en dépôt

Opisanie przedmiotów (nazwa, waga, sztuki)
Description des objets (denomination, poids, nombre des pièces)

Przedmioty winny być odebrane najpóźniej w dniu
Les objets déposés doivent être retirés le

za okazaniem niniejszego zaświadczenia. W razie nieodebrania do terminu, przedmioty będą sprzedane
z licytacji.
au plus tard, contre remise du présent récépissé. Au cas où à cette date les objets déposés n'auront pas
été retirés ils seront vendus aux enchères.

(Pieczęć urzędu celnego)

Podpis urzędnika celnego
Signature de l'agent de douane

Podpis strony
Signature de la partie intéressée

Dyrekcja Ceł w

Wzór Nr 11
do § 68(3)

W Y K A Z U S T E R E K

ujawnionych w dokumentach i rejestrach urzędu celnego w
za czas

Przedstawione wyjaśnienie winno być przedstawione najpóźniej do dnia

Pozycja kolejna	Usterka dotyczy		Bliższe określenie rodzaju usterki	Ewentualne niedobory						U w a g i
	pozycji rejestru względnie dokum	z dnia		należało pobrać		pobrano faktycznie		wysokość niedoboru		
				Zł	gr	Zł	gr	Zł	gr	

Urząd celny w

Wzór Nr. 12
do § 68(5)

W E Z W A N I E P Ł A T N I C Z E.

Do
Pana
w

Do pozycji rejestru opłat celnych z dnia

pobrano tytułem cła		zł	gr
tytułem		zł	gr
tytułem		zł	gr
	razem	zł	gr
Należało pobrać			
tytułem cła		zł	gr
tytułem		zł	gr
tytułem		zł	gr
	razem	zł	gr
zatem za mało pobrano		zł	gr
słownie			

Niedobór powstał z przyczyny

Na zasadzie § 7 rozp. o postęp. celn. (Dz. U. R. P. Nr. 33/1930, poz. 276), wzywa się Pana do wpłacenia powyżej wykazanego niedoboru do kasy urzędu celnego w ciągu dni 30-u po doręczeniu niniejszego wezwania.

W razie niewpłacenia, niedobór zostanie przymusowo ściągnięty trybem, ustanowionym do ściągania danin publicznych.

Od niniejszego wezwania może być wniesione odwołanie do Dyrekcji Ceł w w ciągu powyżej wskazanego terminu, za pośrednictwem urzędu celnego.

dnia

m. p.

Podpis Naczelnika Urzędu:

Podpis Księgowego:

T R E Ś C :

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE . . . §§ 1—3

B. PRZYWÓZ.

I. Przyjęcie towarów pod dozór urzędów celnych.

Wstępne dokumenty celne	§ 4
Rejestr przywozu; rej. przekazowo - odbiorczy	§ 5
Wyładowanie i sprawdzenie przesyłek	§ 6
Rewizja środków transportowych	§ 7
Odważanie przesyłek; księga wagowa	§ 8
Rozmieszczanie przesyłek w składzie i ich oznaczanie	§ 9
Postępowanie z dokumentami wstępnymi	§ 10

II. Zgłaszanie przesyłek do odprawy.

Sposób zgłaszania do odprawy celnej	§ 11
Załączniki zgłoszenia na piśmie	§ 12
Miejsce składania zgłoszenia	§ 13
Termin złożenia	§ 14

III. Sprawdzanie deklaracji i przydział ich do rewizji.

Sposób sprawdzania deklaracji na piśmie	§ 15
Przyjęcie deklaracji	§ 16
Dodatkowe uzupełnienie deklaracji złożonej	§ 17
Niezachowanie terminu do zgłoszenia towaru	§ 18
Przydział deklaracji do rewizji	§ 19

IV. Rewizja celna i ustalenie jej wyniku.

Miejsce i czas przeprowadzania rewizji; pozaurzędowa rewizja	§ 20
Sposób rewizji	§ 21
Ustalenie szczególnych okoliczności przy rewizji	§ 22
Ustalenie wyniku rewizji	§ 23
Postępowanie w razie sprzeciwów	§ 24
Postępowanie na wypadek stwierdzenia niezgodności między zgłoszeniem a rzeczywistym stanem towaru	§ 25
Oznaczanie towarów na dowód uskutecznionej rewizji	§ 26
Obliczanie należności celnych	§ 27
Sprawdzanie odpraw celnych	§ 28

V. Księgowanie i pobór należności.

Księgowanie	§ 29
Pobór należności	§ 30
Częściowe wpłacanie należności	§ 31
Przekazanie towaru do innego urzędu celnego celem pobrania należności celnych	§ 32

VI. Wydanie towaru do wolnego obrotu.

Przesłanie tryplikatów do składu	§ 33
Wydanie towaru	§ 34

VII. Dodatkowe czynności związane z odprawą.

Cechowanie towarów	§ 35
Niszczanie towarów oraz ustalanie zmiany jakości	§ 36
Sporządzanie odpisów deklaracji celnych (kwitów celnych)	§ 37
Sprzedaż z licytacji	§ 38

VIII. Postępowanie przy przekazaniu towarów przeznaczonych dla kraju, do składów celnych i ich przechowaniu w składach.

Złożenie na skład	§ 39
Rejestracja towarów na składzie	§ 40
Clenie i odbiór towaru	§ 41
Przedłużenie terminów przechowania towarów	§ 42
Przekroczenie terminu przechowania	§ 43
Przekazywanie ze składu do składu	§ 44

IX. Załatwianie i przedstawianie do kontroli rejestrów celnych wraz z dokumentami.

Rejestr przywozu (rejestry przekazowe odbiorcze i nadawcze)	§ 45
Rejestr opłat celnych i rejestry pomocnicze	§ 46
Dzienniki kasowe	§ 47
Księga składowa	§ 48

C. WYWÓZ.

Zgłoszenie do wywozu	§ 49
Rejestracja zgłoszeń w granicznych urzędach celnych	§ 50
Rewizja, księgowanie i uiszczanie opłat celnych	§ 51
Występ zagranicę	§ 52
Postępowanie z towarami, odprawianymi w wewnętrznych urzędach celnych	§ 53
Wywóz towarów za zwrotem podatku spożywczego (opłaty monopolowej)	§ 54
Przedstawianie do kontroli rejestru wywozu oraz dokumentów wywozowych	§ 55

D. PRZEWÓZ (tranzyt).

Czynność urzędu wejściowego	§ 56
Czynność urzędu wyjściowego	§ 57

E. ODPRAWA PODRÓŻNYCH I ICH BAGAŻU.

Określenie pojęcia podróznego	§ 58
Odprawa podróznycy i ich bagażu przy przyjeździe do kraju	§ 59
Odprawa podróznycy i ich bagażu przy wyjeździe z kraju	§ 60
Odprawa podróznycy i ich bagażu przy przejeździe przez polski obszar celny	§ 61
Wyniki rewizji i ich rejestracja	§ 62
Postępowanie z bagażem niepodjętym przez stronę	§ 63

F. KONTROLA NAD CZYNNOŚCIAMI URZĘDU CELNEGO.

I. Kontrola wewnętrzna.

Kontrola ze strony naczelnika urzędu	§ 64
--	------

II. Kontrola ze strony Dyrekcji Ceł.

Podział rejestrów i dokumentów celnych w Dyrekcji między wydziały	§ 65
Kontrola rachunkowo - kasowa	§ 66
Kontrola fachowa	§ 67
Wyniki kontroli	§ 68
Kontrola faktyczna	§ 69

III. Kontrola ze strony organów Kontroli Państwowej.

Postępowanie urzędów celnych i Dyrekcji Ceł	§ 70
---	------

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU ORAZ KOMUNIKACJI

z dnia 22 maja 1930 r.

w sprawie Instrukcji kolejowo-celnej.

(Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 17, poz. 326, z dnia 14 czerwca 1930 r.
Dzien. Urzęd. Min. Komunikacji Nr. 17, poz. 135, z 1930 r.).

§ 1.

Celem uregulowania stosunków kolejowo-celnych, związanych z przewozem kolejami przez granicę celną podróżnych, bagażów i towarów, wprowadza się dołączoną przy niniejszem Instrukcję kolejowo-celną.

§ 2.

Instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1930 r. Jednocześnie ustaje stosowanie postanowień zawartych: w rozporządzeniu Ministrów: Skarbu, Kolei Żelaznych oraz Przemysłu i Handlu z dn. 28 lipca 1922 r. w przedmiocie tymczasowej instrukcji o przekazywaniu przesyłek celnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 73/1922 r. poz. 663 i Dz. Urz. M. Sk. Nr. 23/1922 r. poz. 384), w rozporządzeniach Ministrów Skarbu i Kolei w sprawie materialnej odpowiedzialności kolei żelaznych za niedostarczone urzędom celnym przesyłki celne z dn. 10 marca 1924 r. i 26 maja 1925 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9/1924 r. poz. 283 i Nr. 18 z 1925 r. poz. 474) oraz w rozporządzeniu Ministrów: Skarbu i Kolei Żelaznych z dn. 25 lipca 1923 r. w sprawie sprawdzania przesyłek krajowych, nadawanych z pasa granicznego do kraju, oraz kontroli pociągów krajowych, wysyłanych z pasa granicznego do kraju (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 18 z 1923 r. poz. 533).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Komunikacji:

(—) *Kühn.*

Załącznik do rozporządzenia
Ministrów: Skarbu oraz Komunikacji
z dn. 22 maja 1930 r.

INSTRUKCJA KOLEJOWO-CELNA.

PRZEPISY OGÓLNE.

§ 1.

Koleje przeznaczone do użytku publicznego mogą przewozić podróżnych, bagaże i towary przez granicę celną zarówno w dzień jak i w nocy.

§ 2.

Ruch pociągów i oddzielnych parowozów przez granicę celną odbywa się na zasadzie ogłoszonego na pewien okres czasu rozkładu jazdy uzgodnionego uprzednio z władzami celnymi. Czas postoju pociągów na stacjach granicznych winien być wyznaczony taki, aby był dostateczny dla ułatwienia formalności celnych.

§ 3.

(1) W razie puszczenia pociągów nadzwyczajnego lub dodatkowego, nieobjętych rozkładem jazdy, graniczna stacja kolejowa obowiązana jest zawiadomić o tem urząd celny przynajmniej na godzinę przed odejściem pociągu zagranicę, wzgl. na godzinę przed przybyciem pociągu z zagranicy, aby urząd celny miał możność wydać potrzebne do odprawy zarządzenia.

(2) Graniczna stacja kolejowa obowiązana jest pozatem zawiadamiać urząd celny o wyjściu każdego pociągu i oddzielnego parowozu z ostatniej stacji zagranicznej, jak również o wszelkich opóźnieniach i odwołaniu pociągów oraz o zmianach w rozkładzie jazdy.

(3) O kursowaniu pociągów roboczych na odcinku między stacją graniczną a granicą celną, oraz o zamiarze wykonywania prac na odcinku granicznym należy zawczasu zawiadamiać urząd celny i straż graniczną.

§ 4.

Przejazd pociągów i oddzielnych parowozów przychodzących z zagranicy i odchodzących zagranicę powinien odbywać się na przestrzeni między granicą celną a stacją graniczną bez zatrzymywania i zmiany składu pociągu i ładunku.

§ 5.

(1) W komunikacji przez granicę celną nie wolno przewozić na parowozach i tendrach żadnych przedmiotów, z wyjątkiem paliwa i przedmiotów należących do inwentarza parowozu.

(2) W wagonach osobowych mogą być przewożone oprócz przedmiotów stanowiących inwentarz wagonów oraz przedmiotów do użytku służby kolejowej, tylko bagaże ręczne podróżnych. Jako bagaże ręczne uważa się te rzeczy, które podróżny może wziąć ze sobą do wagonu osobowego według przepisów kolejowych.

§ 6.

(1) Wagony, lokomotywy i tendry kolejowe nie powinny mieć sekretnych lub trudnych do dostępu pomieszczeń, któreby nadawały się do uprawiania przemytu.

(2) W razie wykrycia tego rodzaju pomieszczeń Zarząd kolejowy obowiązany jest na żądanie Dyrekcji Ceł usunąć ujawnione wadliwości, a gdyby to technicznie okazało się niemożliwe, nie używać takich środków lokomocji kolejowej przy przewozach przez granicę celną.

§ 7.

Przybywające z zagranicy pociągi i oddzielne parowozy powinny zatrzymywać się w obrębie placu urzędowego granicznego urzędu celnego, w miejscach ustalonych przez zawiadowcę stacji w porozumieniu z urzędem celnym i miejscową placówką kontroli paszportowej. O wszelkich koniecznych w tym względzie zmianach urząd celny i placówka kontroli paszportowej powinny być zawczasu zawiadomione. Jako plac urzędowy granicznego urzędu celnego uważa się w rozumieniu niniejszej Instrukcji całą graniczną stację kolejową. Plac urzędowy wewnętrznego urzędu celnego ustala na każdej stacji zarząd stacyjny z urzędem celnym.

§ 8.

Wysyłanie pociągów i parowozów z granicznych stacji poza obręb placu urzędowego może odbywać się tylko za każdorazowym zezwoleniem urzędu celnego.

§ 9.

(1) W urzędach celnych obowiązują godziny urzędowania, ustalane dla władz i urzędów państwowych. W wypadkach koniecznej potrzeby Dyrekcje Ceł mogą zmieniać godziny urzędowania w urzędach celnych stosownie do miejscowych warunków.

(2) Celem wykonywania w granicznych urzędach celnych poza godzinami urzędowymi oraz w dni świąteczne służby zewnętrznej, związanej z ruchem pociągów, odprawą podróżnych bagażów, przesyłek ekspresowych i t. p., kierownik urzędu celnego ustanawia w porozumieniu z koleją stałe dyżury.

§ 10.

Do nakładania i zdejmowania zamknięć celnych są uprawnione wyłącznie urzędy celne, o ile przepisy niniejszej Instrukcji nie stanowią inaczej.

Dokumenty celne dotyczące zagranicznych przesyłek przywozowych.

§ 11.

Zagraniczny nadawca towaru jest obowiązany dołączyć do kolejowego listu przewozowego dwa egzemplarze deklaracji celnej nadawcy względnie i inne dokumenty wymagane przepisami celnymi. Dołączenie wymienionych dokumentów powinno być zaznaczone w kolejowym liście przewozowym odpowiednią adnotacją.

§ 12.

(1) Na każdy pociąg towarowy przybywający z zagranicy, w którym oprócz wagonu służbowego

znajdują się wagony naładowane towarami, kolej dostarcza granicznemu urzędowi celnemu jeden egzemplarz wykazu (spisu) pociągowego, który powinien zawierać: numery załadowanych wagonów, ich cechy, oraz rodzaj towaru (wzór Nr. 1).

(2) Niezależnie od wykazu pociągowego kolej dostarcza granicznemu urzędowi celnemu jeden egzemplarz wykazu zdawczego (wzór Nr. 2). Wykaz ten powinien zawierać: numery i cechy wagonów, numery listów przewozowych, stację nadania, stację przeznaczenia, cechy i umery przesyłek, ilość sztuk, rodzaj opakowania, nazwę towaru i wagę. Jeżeli w pociągu znajduje się wagon z przesyłkami zbiorowymi, nadanymi za jednym kolejowym listem przewozowym z ogólną nazwą „towar zbiorowy”, kolej obowiązana jest doręczyć urzędowi celnemu ponadto specyfikację zawartości takiego wagonu.

(3) W wypadkach, gdy już zawarte umowy kolejowe przewidują odmienne rodzaje dokumentów, wymienionych w tym paragrafie, dokumenty te należy przyjmować aż do czasu zmiany postanowień wspomnianych umów.

§ 13.

Jeżeli w pociągu znajdują się wagony próżne, należące do taboru kolejowego, nie wymaga się wyszczególnienia numerów tych wagonów w wykazie pociągowym, należy jednak oznaczyć w tym wykazie ogólną ilość takich wagonów. Wagony próżne przewożone za listami przewozowymi, chociażby na własnych osiach, powinny być wymienione w wykazie pociągowym z oznaczeniem numerów, cech i rodzaju wagonów

§ 14.

Na przybywające z zagranicy pociągami osobowymi przesyłki bagażowe oraz przesyłki ekspresowe i pośpieszne, kolej dostarcza granicznemu urzędowi celnemu po jednym egzemplarzu wykazu zdawczego. Wykaz na przesyłki bagażowe powinien zawierać: numer kwitu (ceduły) bagażowego, stację nadania, stację przeznaczenia, ilość sztuk oraz wagę. Wykaz na przesyłki ekspresowe i pośpieszne powinien zawierać numer listu przewozowego, stację nadania, stację przeznaczenia, cechy, numery oraz ilość sztuk przesyłki, rodzaj opakowania, nazwę towaru i wagę (wzór Nr. 3).

§ 15.

Umowy państwowe o tranzycie specjalnym (np. tranzyt z Prus Wschodnich do reszty Niemiec przez Polskę; tranzyt z Rumunii do Rumunii przez Polskę) zawierają odrębne postanowienia w sprawie dokumentów, jakie kolej obowiązana jest dostarczyć granicznym urzędem celnym w związku z tranzytowym przewozem.

Przyjęcie pociągów towarowych, przybyłych z zagranicy.

§ 16.

W celu przyjęcia pociągów towarowych przybywających z zagranicy, a w miarę możliwości je-

dnoczesnej odprawy niektórych towarów masowych, kierownik granicznego urzędu celnego wyznacza dyżury urzędników i dozorców celnych. Kolej ze swej strony wyznacza pracowników i robotników potrzebnych do wykonywania pracy fizycznej, związanej z rewizją pociągu i ewentualną odprawą towarów.

§ 17.

Dyżurny urzędnik i dozorczy celni powinni oczekiwać na torach przybycia pociągu i mieć baczenie, aby w czasie przejazdu pociągu przez teren stacyjny do miejsca przeznaczonego do zatrzymania się, a także w czasie rewizji, nic z pociągu nie było zrzucone lub zabrane.

§ 18.

Natychmiast po zatrzymaniu się pociągu pracownik kolejowy wyznaczony do przewożenia dokumentów oddaje oczekującemu na pociąg dyżurnemu urzędnikowi celnemu wykazy pociągowy i zdawczy, odnoszące się do przybyłego pociągu, poczem niezwłocznie rozpoczyna się rewizja pociągu.

§ 19.

(1) Przy rewizji pociągu należy mieć przede wszystkim na uwadze:

czy znajdujące się w pociągu wagony zgadzają się ze sporządzonym przez kolej wykazem;

czy w parowozie i w wagonach niema ukrytych pomieszczeń z towarami

oraz, czy wagony oznaczone w wykazie jako próżne, są rzeczywiście bez towarów i stanowią wagony należące do taboru kolejowego.

(2) Przy badaniu pociągu przy świetle sztucznym, zwłaszcza przy badaniu cystern, należy używać latarek elektrycznych i zachować wyjątkową ostrożność.

§ 20.

(1) Jeżeli w pociągu okazały się towary jednolite całowagonowe, wolne od cła, których zgłoszenie do odprawy celnej należy do obowiązku kolei, a techniczne warunki i rodzaj towarów nie nasuwają trudności w zbadaniu ich, urzędnik celny, na wniosek kolejowej agencji celnej, powinien dokonać odprawy tych towarów przy okazji rewizji pociągu, a to celem przyspieszenia obrotu wagonami.

(2) Dyrekcja Ceł na wniosek kolei może zezwolić na odprawę w czasie rewizji pociągu również masowych towarów podlegających cłu, dozwoleńców do odprawy na wagonach, o ile zgłoszenie tych towarów należy do obowiązku kolei, a rodzaj towarów i inne okoliczności nie wzbudzają wątpliwości, że odprawa celna będzie mogła być przeprowadzona z należytą dokładnością.

(3) Rewizja wymienionych wyżej towarów zarówno wolnych od cła, jak i podlegających opłacie celnej może być dokonywana zasadniczo tylko przy świetle dziennym.

(4) W wypadkach, gdy odprawa celna wymienionych wyżej towarów jest wykonywana po zamknięciu kasy urzędu celnego, Dyrekcja Ceł ustali

we własnym zakresie sposób przyjmowania należności celnych od omawianych towarów.

§ 21.

(1) W czasie rewizji pociągu należy na wagony kryte nieodprawione zawiesić plomby celne obok plomb zagranicznych. Towary znajdujące się na wagonach odkrytych, jeżeli zachodzi potrzeba ścisłego zabezpieczenia ich, powinny być pokryte przez kolej oponami z zawieszeniem plomb celnych.

(2) O zawieszeniu plomb celnych i pokryciu wagonów oponami urzędnik celny umieszcza adnotację w wykazie pociągowym.

(3) Na kryte wagony odprawione w czasie rewizji pociągu pracownik kolei powinien zawiesić plomby kolejowe niezwłocznie po dokonaniu odprawy danego wagonu.

§ 22.

(1) Gdyby przy rewizji pociągu i sprawdzaniu dokumentów ujawniono niezgodności, które można niezwłocznie uregulować, pracownik kolejowy powinien to skutecznie odręcznie, przyczem wszelkie poprawki w wykazach pociągowych i zdawczych powinny być stwierdzone podpisami pracownika kolejowego i urzędnika celnego.

(2) Jeżeli zauważone w dokumentach niezgodności wymagają wyjaśnienia stacji zagranicznej, kolej sporządza odręcznie krótki protokół, który podpisują urzędnik celny i pracownik kolejowy. Odpis takiego protokołu otrzymuje urząd celny.

§ 23.

Po sprawdzeniu dokumentów pracownik kolei w porozumieniu z urzędnikiem celnym dysponuje, gdzie i jakie wagony mają być podstawione, np. do wyładowania w magazynie krytym, pod rampę, do zważenia na wadze wagonowej i t. p. Gdyby miejsce, w którym ustawiono wagony, okazało się nieodpowiednie do przeprowadzenia prawidłowej rewizji, kolej obowiązana przestawić wagony w miejsce wskazane przez urząd celny.

§ 24.

Dopóki rewizja pociągu nie została ukończona nie wolno pociągu przesuwac, ani też odczepiac lub dostawiac wagonow do pociagu. Jeżeli jednak przesunięcie pociągu lub jego podział jest konieczny ze względów na potrzeby ruchu, kolej może to uczynić po uzgodnieniu z urzędem celnym.

Przyjęcie pociągów osobowych, przybyłych z zagranicy.

§ 25.

W zależności od miejscowych warunków kierownik urzędu celnego ustanawia sposób dozoru celnego nad przybywającymi z zagranicy pociągami osobowymi.

§ 26.

(1) Do odprawy podróżnych i bagażów kierownik urzędu celnego wyznacza odpowiedni personel celny, kolej zaś w porozumieniu z kierownikiem urzędu celnego wyznacza pracowników i robotników.

(2) Robotnicy, wyznaczeni przez kolej, powinni nosić odpowiednie znaczki numerowane. W czasie odprawy podróżnych i bagażów robotnicy powinni pozostawać pod dozorem wyznaczonego pracownika kolejowego i stosować się do poleceń urzędników celnych.

§ 27.

Przy odprawie podróżnych i bagażów w czasie przybycia z zagranicy pociągu osobowego powinien być obecny kierownik urzędu celnego lub upoważniony przez niego zastępca.

§ 28.

Przed przybyciem pociągu osobowego z zagranicy dyżurny urzędnik celny zarządza zamknięcie przejść stacyjnych, mających styczność z pociągiem, pozostawiając tylko otwarte wejście do sali rewizyjnej od strony pociągu, przez które wpuszcza się przybyłych z zagranicy podróżnych. Jednocześnie z zamknięciem przejść należy w miarę możliwości odgrodzić tę część peronu, przed którą zatrzymują się pociągi przychodzące z zagranicy. Z tą chwilą, aż do ukończenia odprawy podróżnych i rewizji pociągu, dostęp do sali rewizyjnej i pociągu poza personelem celnym i policyjnym jest dozwolony tylko zatrudnionym służbowo przy pociągu pracownikom pocztowym i kolejowym oraz osobom mającym nadzór nad wymienionymi pracownikami. Poza podróżnymi i wymienionymi wyżej organami służbowymi inne osoby mogą być dopuszczone do sali rewizyjnej i do pociągu w czasie odprawy podróżnych i rewizji pociągu tylko za pozwoleniem kierownika urzędu celnego lub jego zastępcy wydanem w porozumieniu z kierownikiem miejscowej stacyjnej placówki kontroli paszportowej.

§ 29.

(1) Jeżeli rewizji celnej ręcznych pakunków podróżnych, przybyłych pociągiem osobowym, nie dokonywa się w wagonach, lecz w sali rewizyjnej, robotnicy kolejowi obowiązani są na żądanie podróżnych przenieść wymienione pakunki do sali rewizyjnej.

(2) W pierwszym rzędzie powinna być przeprowadzona rewizja pakunków ręcznych, a następnie rewizja bagażów nadanych za kwitami bagażowymi.

§ 30.

(1) Wyładowanie bagażów oraz przesyłek ekspresowych i pośpiesznych odbywa się pod kontrolą urzędnika celnego według wykazów zdawczych (§ 14), które konduktor bagażowy powinien wręczyć wymienionemu urzędnikowi niezwłocznie po zatrzymaniu się pociągu na stacji.

(2) Przy wyładowaniu należy sprawdzić z wywazami ilość sztuk, stację nadania i numery nalepek na bagażach, oraz cechy, numery i rodzaj opakowania przesyłek ekspresowych i pośpiesznych.

(3) W razie niezgodności, które nie mogą być uregulowane na miejscu, należy sporządzić odręcznie krótki protokół podpisany przez urzędnika celnego i pracownika kolejowego.

§ 31.

(1) Wyładowane i sprawdzone bagaże, z wyjątkiem wypadków, gdy są odprawiane w wagonie bagażowym, lub na peronie winny być niezwłocznie po wyładowaniu przeniesione do sali rewizyjnej i układane w ten sposób, aby dostęp do nich był łatwy i aby wszystkie sztuki należące do danej przesyłki bagażowej znajdowały się razem.

(2) Przesyłki ekspresowe, podlegające oczeniu na granicy, powinny być przeniesione do sali rewizyjnej, jeżeli warunki lokalne nie wymagają złożenia ich w innym pomieszczeniu.

§ 32.

(1) Rewizja bagażów odbywa się na podstawie kwitu bagażowego przedstawionego przez podróżnego urzędnikowi celnemu.

(2) Przed przystąpieniem do rewizji bagażu urzędnik celny powinien sprawdzić zgodność kwitu z bagażem co do ilości sztuk, oraz stacji nadania i numerów oznaczonych na nalepkach, znajdujących się na poszczególnych sztukach bagażu.

§ 33.

(1) Na każdą sztukę odprawionych bagażów urząd celny nakleja nalepkę koloru czerwonego według podanego niżej wzoru, oznaczając na niej po dokonaniu rewizji odręcznie ołówkiem chemicznym numer właściwego kwitu bagażowego i datę odprawy.

Nr. kwitu bagażowego	
Odprawiono dn.	
Pieczęć urzędu	Podpis urzędnika celnego.

60 x 110 m/m.

(2) Naklejać nalepki na bagaże należy w miarę możliwości w ten sposób, aby przy otwieraniu bagażu nalepka rozerwała się.

(3) Odprawione bagaże należy niezwłocznie przekazać kolei do dalszej manipulacji.

§ 34.

(1) Przekazanie bagażów do odprawy do wewnętrznego urzędu celnego może być dokonane tylko w tych wypadkach, gdy bagaż jest adresowany do stacji, gdzie się znajduje urząd celny, a podróżny nie zgłosił się do rewizji, lub też wyraził życzenie przekazania bagażu do urzędu celnego wewnętrznego.

(2) Przesyłki bagażowe nadane loco stacja graniczna mogą być w wniosek podróżnego przekazane do wewnętrznego urzędu celnego tylko wówczas, gdy osoba podróżnego lub zawartość przesyłki i rodzaj opakowania nie wzbudzają pod względem celnym podejrzeń.

(3) Bagaże, przeznaczone do przekazania, a zwłaszcza bagaże tranzytowe, powinny być odprawione tym samym pociągiem, którym przybyły. Odchylenie od tej zasady jest dopuszczalne jedy-

nie w wypadkach przybycia pociągu z opóźnieniem lub z powodu wyjątkowych trudności technicznych.

(4) Również należy dokładać starań, aby przesyłki ekspresowe, przeznaczone do odprawy w innych urządach celnych, były w miarę możliwości przekazane tym samym pociągiem.

(5) Gdyby przekazanie wspomnianych przesyłek bagażowych i ekspresowych nie mogło być dokonane tym samym pociągiem, należy skutecznie przekazać je najodpowiedniejszym następnym pociągiem.

(6) Pierwszeństwo pod względem odprawy daje się zawsze przesyłkom bagażowym.

(7) W wypadkach ostatecznej odprawy przesyłek ekspresowych w sali rewizyjnej urząd celny nakleja na odprawione sztuki nalepki wymienione w § 33, oznaczając w nalepkach numer kwitu celnego, zamiast bagażowego i datę odprawy.

§ 35.

(1) Po przybyciu pociągu na stację należy dokonać rewizji parowozu, a następnie wszystkich wagonów. Jeżeli odprawa ręcznych pakunków odbywa się w wagonach bez wysiadania podróżnych, rewizję wagonów przeprowadza się jednocześnie.

(2) Bez zezwolenia dyżurnego urzędnika celnego ani parowóz, ani też wagony z przybyłego pociągu nie mogą być zabrane z peronu.

§ 36.

(1) Jeżeli w składzie przybyłego z zagranicy pociągu zaszła na stacji granicznej zmiana wagonów, dyżurny urzędnik celny przeprowadza rewizję dodanych wagonów, poczem daje zezwolenie na wpuszczenie podróżnych do pociągu i ładowanie przesyłek.

(2) Ładowanie przesyłek do wagonu bagażowego powinno odbywać się zawsze pod dozorem celnym, przyczem należy zwracać uwagę, czy na wszystkich sztukach są nalepki urzędu celnego świadczące o ostatecznej odprawie lub o przekazaniu przesyłki do innego urzędu celnego.

(3) Po ukończeniu odprawy i ładowania przesyłek do wagonu bagażowego dyżurny urzędnik celny daje zezwolenie na wyprawienie pociągu.

§ 37.

(1) Przedmioty pozostawione przez podróżnych w wagonach przez zapomnienie należy przesyłać do sali rewizyjnej celem odszukania właścicieli ich w czasie postoju pociągu. Jeżeli po wymienione rzeczy nikt się nie zgłosi, urząd celny weźmie je na przechowanie.

(2) Jeżeli znalezione przedmioty nie będą podjęte w ciągu trzech miesięcy od daty znalezienia, urząd celny po upływie wymienionego terminu odprawi wspomniane przedmioty z urzędu. Odprawione w ten sposób przedmioty, stanowiące używane rzeczy podróżnych wolne od cła, należy przekazać kolei, inne zaś przedmioty urząd celny sprzeda z licytacji na ogólnej zasadzie.

Przekazywanie przesyłek celnych.

§ 38.

(1) Kolejowe urzędy celne, mające nieprzerwalne między sobą połączenie, są upoważnione, w ramach obowiązujących przepisów celnych, do wzajemnego przekazywania sobie towarów pod warunkiem, aby urząd celny, do którego przekazano towar, znajdował się na stacji przeznaczenia, lub na linii przewozu towaru.

(2) Przekazywanie towarów do urzędów celnych, leżących poza stacją przeznaczenia lub na linii bocznej, niestanowiącej linii przewozu towaru, jest wzbronione.

(3) Kolejowe stacje rozdzielcze winny baczyć, aby przekazane przesyłki celne były kierowane tą drogą, przv której znajduje się wymieniony w liście przekazowej, względnie zielonych nalepkach, urząd celny.

(4) Kierowanie tego rodzaju przesyłek celnych na drogi okólne z pominięciem wyznaczonych urzędu celnego jest surowo wzbronione.

§ 39.

(1) Przekazywane mogą być: przesyłki przeznaczone do ostatecznej odprawy w innym urzędzie celnym, a nie w tym, do którego przybyły bezpośrednio z zagranicy, przesyłki, które mają być przewiezione do obcego państwa przez polski obszar celny (tranzyt), przesyłki odprawione do wywozu w wewnętrznych urządach celnych oraz przesyłki zagraniczne zwrotne.

(2) Powtórne przekazywanie przesyłek zagranicznych do oclenia w innym urzędzie celnym, a nie w tym, do którego były pierwotnie przekazane, może być dopuszczone tylko w wyjątkowych wypadkach za pozwoleniem Dyrekcji Ceł.

§ 40.

Przekazywanie przesyłek odbywa się zapomocą list przekazowych towarowych względnie bagażowych według dołączonych wzorów Nr. 4 i 5.

§ 41.

(1) Stan wagonów przeznaczonych do przewozu przekazanych towarów winien być taki, aby przewóz przesyłek był zabezpieczony od kradzieży i uszkodzeń.

(2) Okna wagonów, zawierających przesyłki celne, winny być odpowiednio zabezpieczone, aby towary nie mogły być przez nie wyjęte.

(3) Do Instrukcji niniejszej dołącza się odpis załącznika III do Umowy o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. V.), zawierającego „Przepisy o urzędzeniu pod względem zabezpieczenia celnego wagonów kursujących w komunikacji międzynarodowej”.

§ 42.

(1) Przekazywane towary powinny być w zasadzie przewożone w wagonach krytych. W razie niemożności pomieszczenia sztuk w wagonach krytych zezwala się na przewóz ich w wagonach odkrytych pod przykryciem oponami.

(2) Niżej wymienione przekazywane towary mogą być przewożone w wagonach odkrytych bez obowiązku przykrywania ich oponami: produkty rolne, jak ziemniaki, buraki i t. p., materiały drzewne, kamienie, węgiel, koks, rudy, gliny, piasek, cegły, żelazo i stal surowe, maszyny wszelkiego rodzaju i kotły. Poza tym urząd celny może zezwolić na przekazywanie w wagonach odkrytych bez przykrycia oponami i innych przesyłek celnych, o ile przewóz ich w takim stanie wyklucza możliwość popełnienia nadużyć celnych.

§ 43.

(1) Przekazywanie towarów odbywa się pełnemi ładunkami wagonowymi, lub też oddzielnymi przesyłkami (sztukami).

(2) Przybyłe do granicznego urzędu pełne ładunki wagonowe, jeżeli zawartość wagonu jest całkowicie przeznaczona do jednego urzędu, mogą być przekazane bez przeładowania z pozostawieniem na wagonie plomb zagranicznych. W tym wypadku urząd celny wejściowy zawiesza dodatkowo plomby celne na wagonie, przyczem kolej sporządza listę przekazową na podstawie danych zawartych w kolejowym liście przewozowym. O ile zaś zajdzie potrzeba przeładowania lub rozdzielania przesyłek w celu przekazania ich do różnych urzędów, przesyłki powinny być sprawdzone z dokumentami co do wagi, znaków, rodzaju i stanu opakowania.

(3) Przybywające z zagranicy transporty przesyłek zbiorowych z ogólną nazwą w kolejowym liście przewozowym „towar zbiorowy”, nie mogą być przekazane bez szczegółowego określenia zawartości wagonu w liście przekazowej. Gdyby ze względu na większą ilość przesyłek w wagonie wypisywanie ich w liście przekazowej powodowało pewne trudności, kolej winna dolepić do każdego egzemplarza listy przekazowej specyfikację przesyłek, zawartych w danym wagonie, w liście zaś przekazowej uczynić wzmiankę: „Specyfikację zawartości wagonu dołącza się”.

(4) Przekazywanie przesyłek całowagonowych, niepodlegających wyładowaniu, może być w razie potrzeby dokonywane w granicznym urzędzie celnym o każdej porze dnia i nocy, nie wyłączając dni świątecznych.

§ 44.

(1) Przewóz towarów przekazanych odbywa się zasadniczo pod zamknięciem celnym. Jeżeli kryty wagon, lub nadający się do zamknięcia celnego przedział krytego wagonu, zawierają wyłącznie przesyłki celne przeznaczone do jednego urzędu celnego, to bez względu na ilość list przekazowych nadawczy urząd celny zawiesza plomby celne tylko na wagonie lub oddzielnym przedziale obok plomb kolejowych. W wypadkach przekazywania przesyłek celnych w wagonie odkrytym, urząd celny decyduje, czy i w jaki sposób ma być na te przesyłki nałożone zamknięcie celne.

(2) Przy przekazywaniu przesyłek drobnicowych, przeznaczonych do różnych urzędów celnych, należy na każdą sztukę nałożyć plombę cel-

na, lub inne zamknięcie celne, oraz nakleić nalepkę zieloną większą, chociażby przesyłki te stanowiły całowagonowy ładunek. Wagonu takiego nie należy zamykać plombą celną. Ten sam sposób postępowania stosuje się do przekazywanych przesyłek drobnicowych, przewożonych razem z przesyłkami krajowymi.

(3) Zamknięcia celne powinny być nakładane w sposób staranny i uniemożliwiający otwarcie opakowanej przesyłki bez widocznych śladów otwarcia.

§ 45.

(1) Ładowanie do wagonów przesyłek celnych, przeznaczonych do przekazania do innych urzędów celnych, zarówno z magazynów kolejowocelnych, jak i prywatnych, winno odbywać się pod kontrolą kolei i urzędu celnego.

(2) Urząd celny w takich wypadkach obowiązany jest sprawdzić zgodność załadowanych przesyłek z listą przekazową pod względem cech, ilości, wagi, rodzaju opakowania i t. d. i zgodność tę stwierdzić na liście przekazowej.

§ 46.

(1) Sporządzanie list przekazowych (§ 40) należy do obowiązku kolei. Wypadki, w których dopuszczone jest sporządzanie list przekazowych nie przez kolej, określają osobne instrukcje.

(2) Listy przekazowe sporządza kolej oddzielnie na każdą przesyłkę w trzech identycznych egzemplarzach, wypełniając je według rubryk i oznaczając egzemplarze odręcznie literami: A, B, C, poczem rzedstawia je urzędowi celnemu.

(3) Przedstawione przez kolej listy przekazowe urząd celny sprawdza i zapisuje do rejestru przekazowego nadawczego (wzór Nr. 6), uwidoczniając numer kolejny rejestru przekazowego u góry listy (np. Towarowa lista przekazowa Nr. 803).

(4) Po zapisaniu do rejestru oraz poświadczeniu listy i odnotowaniu w niej ilości i rodzaju nałożonych zamknięć celnych na wagonie, względnie na oddzielnych sztukach przesyłki, urząd celny zwraca kolei egzemplarz A, który to egzemplarz kolej dołącza do listu przewozowego w sposób trwały, aby nie mógł zaginać w drodze. W ten sam sposób należy dołączyć do kolejowego listu przewozowego i inne dokumenty celne dotyczące danej przesyłki.

(5) Za przesyłkę należy uważać całkowitą ilość towaru, objętą jednym listem przewozowym.

(6) Jeżeli wagon zawiera przekazowe przesyłki, przeznaczone wyłącznie dla jednego urzędu celnego odbiorczego, można te przesyłki przekazać sumarycznie zapomocą wspólnej listy przekazowej według jednej pozycji rejestru przekazowego nadawczego, uwidoczniając w takiej liście przekazowej szczegółowo według rubryk wszystkie przesyłki, znajdujące się w wagonie, podług kolejowych listów przewozowych.

(7) Za jedną listą przekazową zasadniczo nie należy przekazywać więcej ponad jeden wagon.

(8) O ile jednak chodzi o przekazywanie całowagonowych transportów masowych (np. rudy,

szmelcu i t. p.) w zwartych pociągach, można przekazywać za jedną listą przekazową większą ilość wagonów.

(9) Listy przekazowe winny być sporządzone dokładnie i czytelnie, przyczem napisane wyrazy i cyfry nie mogą być ani wycierane, ani skreślane. Ewentualne poprawki winny być uskuteczniane przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wpisanie nowego. Poprawka winna być stwierdzona wzmianką o tem i podpisem urzędnika.

(10) Urzędy celne nie mogą przyjmować od kolei list przekazowych sporządzonych wbrew powyższemu wskazówkom.

§ 47.

(1) Na wagony, zawierające wyłącznie przesyłki celne, kolej powinna nakleić zielone nalepki według podanego niżej wzoru:

Towar celny Dostawić do Urzędu Celnego w _____ Urząd Celny nadawczy _____ Rejestr przek. Nr. _____
--

110×170 m/m

(2) Takie same nalepki, ze wskazaniem urzędów celnych odbiorczego i nadawczego, oraz numeru i listy przekazowej, kolej obowiązana jest nakleić na każdą sztukę przesyłek, przekazywanych pojedynczo w wagonach, jeżeli na wagony nie nałożono zamknięcia celnego.

(3) Na kolejowych listach przewozowych i cedułach, odnoszących się do przekazowych przesyłek, winna kolej nakleić u góry po lewej stronie w sposób widoczny i trwałe nalepki zielone według niżej podanego wzoru po uprzednim wpisaniu do nich nazwy urzędu odbiorczego, numeru listy przekazowej oraz urzędu celnego nadawczego.

Towar celny Dostawić do Urzędu Celnego w _____ Urząd Celny nadawczy _____ Rejestr przek. Nr. _____
--

35×75 m/m

§ 48.

(1) Towary wymienione w wykazie, w końcowym ustępie niniejszego paragrafu, przesyłane tranzytem w ładunkach całowagonowych, w partjach jednorazowo powyżej pięciu wagonów do jednego urzędu, zezwala się na wniosek kolei przekazywać do wyjściowych urzędów granicznych bez sporządzania list przekazowych, jednak z zachowaniem następującego postępowania:

Ajencja kolejowa sporządzi odrębne wykazy takich wagonów, oddzielnie według urzędów odbiorczych tej treści:

„Wykaz wagonów przesłanych dn.
 pociągiem Nr.
 do U. C. w bez list przekazowych: numery wagonów, zawartość, waga.

Stacja stempel i podpis“
 i wręczy je miejscowemu urzędowi celnemu.

(2) W rejestrze przekazowym nadawczym należy zapisać każdy wykaz wagonów pod jedną ogólną pozycją, np.:

rubryki — 1 3 4
 804 26.II.1930 Zebrzydowice

a pod tem w rubryce 3 — numery wagonów i rodzaj towaru, każdy numer wagonu w oddzielnym wierszu.

(3) Wagony takie oraz kolejowe listy przewozowe i ceduły winny być przez kolej oznaczone wypełnionymi nalepkami zielonemi według wzorów ustalonych w § 47, przyczem nalepki te winny być oznaczone napisem (stemplem) „Bez listy przekazowej“. Nazwy urzędów celnych, nadawczego i odbiorczego i pozycje rejestru U. C. winny być wypisane w nalepkach starannie, aby nie powodowały na stacji odbiorczej wątpliwości.

(4) Sposób postępowania po przybyciu wymienionych wyżej wagonów do urzędów odbiorczych regulują §§ 50 — 51.

(5) Wykaz towarów tranzytowych, dozwoleńnych do przekazywania bez list przekazowych:

Pozycja Taryfy

Celnej:

1	Zboża w ziarnie i strączkowe.
5 p. 1 a	Ziemniaki świeże.
39 p. 2	Skoncentrowane pasze pochodzenia roślinnego i zwierzęcego.
41 p. 1 i 2	Nawozy naturalne, kości surowe, żuźle Thomasa i fosforyty.
58 p. 1 a, b, c	Drewno.
58 p. 4 a	Kora z drzewa korkowego nieobrobiona.
65 p. 1 i 2	Gliny i kreda.
66 p. 1	Kamienie polne i skalne w stanie naturalnym, piasek naturalny i inne osobno niewymienione kamienie i ziemie używane w przemyśle fabrycznym.
79 p. 1, 3 i 4	Węgiel kamienny, brunatny, torfowy, brykiety, koks i torf.
83 p. 1 i 2	Kamień asfaltowy.
96 p. 1	Szpat ciężki i wityryt rodzime.
103 p. 1	Saeletra chilijska.
126 p. 1	Drzewa farbiarskie.
138	Rudy, piryty i wypałki pirytowe.
142 p. 1, 2, 3	Żelaziwo i stal: stare, lane, lom i t. d.
176 p. 1	Szmaty.
176 p. 3	Skrawki papierowe i makulatura.
179 p. 1, 2, 3	Materiały włókniste roślinne, surowe.

§ 49.

(1) Przenaczone dla danego urzędu odbiorczego egzemplarze list przekazowych, oznaczone lite-

rażą B, urząd celny wkłada do specjalnych kopert zielonych z napisem:

„Terminowe“.

Dokumenty celne.

Dostarczyć do urzędu celnego w

(2) Koperty z omawianymi dokumentami urząd celny nadawczy oddaje za pokwitowaniem ekspedycji bagażowej, która obowiązana jest odesłać przyjęte koperty do stacji przeznaczenia najbliższym pociągiem osobowym, nie wyłączając pociągów kurjerskich i ekspresów. Stacja przeznaczenia po otrzymaniu omawianych kopert z dokumentami powinna niezwłocznie doręczyć je za pokwitowaniem urzędowi celnemu odbiorczemu.

(3) Pracownik ekspedycji bagażowej oraz konduktorzy bagażowi, mając na widoku ważność omawianych dokumentów oraz przeświadczenie, że opóźnienie dostarczenia tego rodzaju dokumentów urzędowi celnemu odbiorczemu wstrzyma odprawę przesyłek, powinni zwracać szczególniejszą uwagę, aby tego rodzaju korespondencja nigdzie nie była zatrzymana. Zwłaszcza ekspedycje bagażowe stacji węzłowych powinny baczyć, aby dokumenty te były odsyłane do stacji przeznaczenia bez zatrzymywania, możliwie bezpośrednio pociągami.

(4) W wyjątkowych razach, o ile wymagają tego warunki miejscowe, mogą urzędy celne przysyłać koperty z dokumentami przekazowymi listami poleconymi pocztą.

(5) Urząd celny powinien odnotować w rejestrze przekazowym numery kopert z przekazowymi dokumentami oraz sposób ich wysłania urzędowi odbiorczemu.

§ 50.

(1) Upoważniony pracownik stacji kolejowej, na której ma się odbyć odprawa przekazanych przesyłek, niezwłocznie po otrzymaniu kolejowych listów przewozowych odłącza znajdujące się przy nich egzemplarze list przekazowych A, oraz inne dokumenty celne i wręcza je za pokwitowaniem urzędowi celnemu odbiorczemu.

(2) Jeżeli chodzi o całowagonowe przesyłki przekazane do wyjściowego urzędu celnego bez list przekazowych (§ 48), pracownik kolejowy powinien sporządzić spis przybyłych przesyłek w dwóch egzemplarzach przez kalkę i wręczyć oba egzemplarze urzędowi celnemu. Spis taki powinien zawierać: numery wagonów, rodzaj towaru, wagę, nazwę urzędu celnego nadawczego i pozycję rejestru przekazowego tego urzędu według zielonych nalepek oraz podpis pracownika kolei z datą sporządzenia spisu i nazwą stacji. Wymieniony spis może być sporządzony na wagony należące do różnych pozycji rejestru przekazowego urzędu celnego nadawczego, jednak z tym zastrzeżeniem, że dla każdego urzędu nadawczego musi być sporządzony oddzielny spis.

§ 51.

(1) Celem rejestrowania otrzymywanych z innych urzędów celnych przesyłek przekazowych, urzędy celne prowadzą rejestr przekazowy odbiorczy (wzór Nr. 7).

(2) Urząd celny odbiorczy po otrzymaniu od kolei list przekazowych A oraz spisu wagonów przekazanych bez list przekazowych rejestruje je w kolejności otrzymywania. Po sprawdzeniu łącznie z koleją zgodności z dokumentami nadeszłych przesyłek urząd celny potwierdza przybycie przesyłek oznaczeniem daty, wyciśnięciem pieczęci urzędu celnego i podpisem urzędnika celnego w listach przekazowych w rubryce „potwierdzenie odbioru“, oraz w ten sam sposób na spisach przesyłek przekazanych bez list przekazowych. Jeden egzemplarz potwierdzonego spisu przesyłek oraz otrzymaną w kopercie listę przekazową B po wypełnieniu jej jak wyżej i oznaczeniu na tych dokumentach pozycji swego rejestru przekazowego odbiorczego, urząd celny zwraca niezwłocznie urzędowi nadawczemu.

(3) Przesyłki przekazowe adresowane loco stacja graniczna, przesyłki podlegające na stacji granicznej wyładowaniu oraz wszystkie przesyłki przekazywane do wewnętrznych urzędów celnych, powinny być zapisane do rejestru przekazowego odbiorczego szczegółowo z wypełnieniem w tym rejestrze rubryk 1—6, przyczem występ przesyłek zagranicę z wyjściowych urzędów celnych notuje się w rubryce 9.

(4) Jeżeli przekazane przesyłki są adresowane według kolejowych dokumentów przewozowych bezpośrednio do stacji zagranicznych i nie podlegają wyładowaniu na stacji wyjściowej, należy w rejestrze przekazowym odbiorczym urzędu wyjściowego wypełnić tylko rubryki 1, 2, 3, 4, 9.

(5) Urząd celny nadawczy po otrzymaniu potwierdzonej listy B. oraz spisu przesyłek przekazanych bez listy przekazowej, notuje w swoim rejestrze przekazowym nadawczym datę i pozycję rejestru urzędu celnego odbiorczego, umieszcza te daty w liście przekazowej C, oraz w spisie przesyłek przekazanych bez listy przekazowej złożonym urzędowi celnemu przez stację nadawczą, poczem potwierdzone przez urząd celny odbiorczy listy B i spisy przesyłek bez list przekazowych dołącza do rejestru przekazowego nadawczego.

§ 52.

(1) W razie ujawnienia braku sztuk przekazanych przesyłek, uszkodzeń, oraz różnicy w wadze sporządza się protokół kolejowy, który winien być podpisany przez pracowników kolejowych i zaświadczony przez urzędnika celnego. Ponadto sporządza się także protokół w każdym wypadku braku lub naruszenia zamknięcia celnego. Przy ujawnieniu uszkodzenia opakowania oraz braku lub naruszenia zamknięcia celnego na poszczególnych sztukach należy jednocześnie przeprowadzić z urzędu szczegółowe sprawdzenie zawartości przesyłki i wynik sprawdzenia stwierdzić w protokole.

(2) Jeden egzemplarz takiego protokołu, z wyjątkiem protokółów sporządzonych z powodu braku wagi poniżej 5%, powinien być niezwłocznie po sporządzeniu doręczony urzędowi celnemu, który odsyła go wraz ze zwrotną listą przekazową

urzędowi celnemu nadawczemu celem wdrożenia postępowania karno-skarbowego.

(3) Protokoły sporządzone w związku z przesyłkami przekazanymi bez list przekazowych należy oznaczyć w spisie tych przesyłek i przesłać urzędowi celnemu nadawczemu jako załącznik do spisu.

§ 53.

(1) Po uskutecznieniu ostatecznej odprawy celnej towarowych przesyłek przekazowych kolejowe agencje celne powinny, o ile chodzi o przesyłki nadane w bezpośredniej komunikacji do stacji leżących poza stacją, na której uskuteczono odprawę celną, skasować w sposób widoczny przekazowe nalepki zielone na dokumentach kolejowych, przekreślając je, a niezależnie od tego wcisnąć na tych dokumentach pieczęść według podanego niżej wzoru z oznaczeniem nazwy urzędu celnego i numeru deklaracji celnej.

<p>Towar oclony w U. C. _____ według dekl. celn. Nr. _____ Ajencja Celna P. K. P. w _____ (Podpis)</p>
--

40×60 m/m

(2) Kolejowe agencje celne winny baczyć, aby numer deklaracji był wpisany dokładnie i zgodnie z dokumentami celnymi.

§ 54.

Towary zrewidowane, od których należności celne mają być przez stronę uiszczone w innym urzędzie celnym, przekazuje się zapomocą list przekazowych w sposób określony Instrukcją manipulacyjną dla władz i urzędów celnych.

§ 55.

(1) Zamknięcie celne z przekazanych przesyłek może być zdjęte tylko przez urząd celny. Zdjęcie zamknięcia celnego z wagonów dokonywa urząd celny przy udziale przedstawiciela kolei.

(2) W razie uszkodzenia w drodze wagonu z przekazanym ładunkiem i potrzeby przeładowania tegoż, stacja kolejowa, która wagon zatrzymała, zawiadamia o tem miejscowy urząd celny, o ile jest na danej stacji, a jeżeli niema — najbliższy urząd celny telefonogramem lub telegramem. Urząd celny po otrzymaniu zawiadomienia powinien niezwłocznie delegować urzędnika z plombownicą i plombami do sprawdzenia zawartości uszkodzonego wagonu.

(3) Do czasu przybycia urzędnika celnego stacja kolejowa powinna przedsięwziąć wszelkie środki celem zabezpieczenia całości ładunku.

(4) Urzędnik celny po przybyciu na stację, gdzie zatrzymano uszkodzony wagon, sprawdza zawartość jego razem z pracownikiem kolejowym, poczem po przeładowaniu i zawieszeniu nowych plomb celnych i kolejowych sporządza w trzech egzemplarzach protokół, z których jeden egzem-

plarz pozostaje na stacji kolejowej, drugi dołącza się do listy przekazowej, znajdującej się przy kolejowym liście przewozowym, trzeci zaś winien być odesłany do urzędu nadawczego, celem dołączenia do odpowiedniej listy przekazowej.

(5) Jednocześnie z dołączeniem protokołu urzędnik celny notuje na liście przekazowej daty o przeładowaniu zawartości wagonu i zawieszeniu nowych plomb.

(6) Jeżeli uszkodzony wagon z przesyłkami celnymi został zatrzymany na stacji, gdzie niema urzędu celnego, natomiast urzęduje w tem miejscu Kontrola Skarbowa, stacja kolejowa zawiadamia o zatrzymaniu wagonu Kontrolę Skarbową, która po otrzymaniu takiego zawiadomienia, powinna niezwłocznie wykonać w zastępstwie urzędu celnego wszystkie czynności związane z przeładowaniem przesyłek celnych według przytoczonych powyżej postanowień.

(7) W razie zerwania w drodze plomby celnej z wagonu, gdy kolejowe plomby nie będą naruszone, nie należy wzywać urzędników celnych względnie Kontroli Skarbowej do rewizji wagonu. W tym wypadku stacja kolejowa sporządzi protokół o zerwaniu plomby celnej i stanie innych plomb na wagonie i dwa odpisy takiego protokołu dołączy do dokumentów kolejowych, na liście zaś przekazowej, dołączonej do kolejowego listu przewozowego, uskuteczni odpowiednią adnotację.

(8) W wypadkach ujawnienia przez stację kolejową przypadkowego lub rozmyślnego uszkodzenia lub usunięcia zamknięcia celnego na przekazanej przesyłce drobnicowej, właściwy pracownik kolei przy udziale funkcjonariusza policji powinien zbadać, czy przesyłkę naruszono, czy waga przesyłki zgadza się z wagą oznaczoną w liście przekazowej i dokumentach kolejowych, oraz zbadać wszystkie okoliczności, jakie mogłyby przyczynić się do wyjaśnienia sprawy uszkodzenia względnie usunięcia zamknięcia celnego. Na przesyłkę taką należy nałożyć plomby kolejowe i o wyniku badań sporządzić protokół i dwa odpisy tegoż. Odpisy protokołu należy dołączyć do listy przekazowej znajdującej się przy kolejowym liście przewozowym i uczynić o tem odpowiednią adnotację w liście przekazowej.

(9) Jeżeli na stacji, na której zatrzymano drobnicową przesyłkę celną, znajduje się urząd celny, lub w braku tego — Kontrola Skarbowa, należy celem zbadania sprawy, sporządzenia protokołu i nałożenia zamknięcia na przesyłkę wezwać zamiast funkcjonariusza policji wymieniony Urząd Celny względnie Kontrolę Skarbową.

§ 56.

Dodatkowe zlecenie nadawcy o zatrzymaniu przesyłek celnych w drodze, zwrocie zpowrotem zagranicę, zmianie stacji przeznaczenia i t. p. może być przez kolej wykonane w ramach obowiązujących przepisów na stacji granicznej za zezwoleniem granicznego urzędu celnego, a jeżeli przesyłka została już przekazana do innego urzędu celnego — jedynie po przybyciu przesyłki do wyznaczonego urzędu celnego odbiorczego i za zezwoleniem tego ostatniego.

§ 57.

(1) Przekazywanie bagażów odbywa się za pomocą list przekazowych według wzoru Nr. 5, w sposób przyjęty do przekazywania towarów, przyczem w odpowiednich rubrykach listy wpisuje się pozycje rejestru przekazowego nadawczego, stację nadawczą i odbiorczą, numery kwitów bagażowych, ilość sztuk, rodzaj opakowania i t. d.

(2) Przesyłki ekspresowe i pośpieszne przekazuje się jak towary zapomocą list przekazowych — wzór Nr. 4.

§ 58.

Każda sztuka bagażu, jeżeli jej się nie wysła w wagonie lub oddzielnym przedziale wagonu pod zamknięciem celnym, winna być zaopatrzona w plomby celne i nalepki zielone większe (§ 47).

§ 59.

Ceduły bagażowe winny być zaopatrzone w małe zielone nalepki, przyczem egzemplarz A listy przekazowej winien być trwale przymocowany do ceduły bagażowej (§ 47).

§ 60.

Przekazanych do danego urzędu celnego bagażów nie można cofać z drogi bez zezwolenia urzędu celnego, ani też wydawać na stacji pośredniej przed uskutecznieniem rewizji celnej.

§ 61.

(1) W razie zaginięcia w drodze jednej lub obydwu list przekazowych, dotyczących przekazanych bagażów, odbiorczy urząd celny dokonywa ostatecznej odprawy bagażów na zasadzie zastępczych list przekazowych, które kolej powinna sporządzić na podstawie kwitu bagażowego, zgłoszonego przez stronę i zielonych nalepek, znajdujących się na bagażach. Jeżeliby zaginęła jedna z list przekazowych A lub B, dotyczących przesyłek towarowych, urząd celny odbiorczy może dokonać odprawy na podstawie zastępczej listy przekazowej. Gdyby jednak zaginęły obydwie listy przekazowe, dotyczące przesyłki towarowej, urząd celny odbiorczy powinien telegraficznie zażądać od urzędu celnego nadawczego nadesłania dwóch egzemplarzy odpisu listy przekazowej C, i odprawić przesyłkę po otrzymaniu wymienionego odpisu listy. W wypadkach wyjątkowych urząd celny może odprawić przesyłkę towarową, przybyłą bez obydwu egzemplarzy list przekazowych (A i B) na zasadzie zastępczych list, sporządzonych przez kolej według nalepek zielonych, o ile brak list przekazowych nie wzbudza podejrzeń, że niedostarczono ich z powodu zamierzonych wykroczeń celnych, oraz po stwierdzeniu zgodności przesyłek z dokumentami kolejowymi i innymi, będącymi w posiadaniu urzędu celnego lub kolei.

(2) Jeżeli w ciągu 14 dni zaginione listy przekazowe nie będą dostarczone urzędowi celnemu odbiorczemu, wymieniony urząd odeśle jeden egzemplarz zastępczych list z odpowiednią adnotacją urzędowi nadawczemu, jako potwierdzenie odbioru.

§ 62.

Przesyłki odprawione przez wewnętrzny urząd celny do wywozu zagranicę przekazuje się pod zamknięciem celnym do granicznego urzędu wyjściowego zapomocą list przekazowych (towarowych i bagażowych) na ogólnych zasadach.

§ 63.

(1) Celem dostawy do odbiorczych urzędów celnych przekazanych przesyłek wyznacza się kolejom następujące terminy:

- a) dla przesyłek wysłanych za kwitami bagażowymi oraz za listami ekspresowymi — 14 dni od daty przekazania;
- b) dla przesyłek wysłanych za innymi dokumentami przewozowymi — 40 dni od daty przekazania.

(2) Jeżeli w ciągu oznaczonych wyżej terminów urząd celny nadawczy nie otrzyma od urzędu odbiorczego potwierdzających przybycie przesyłek list przekazowych B lub spisu przesyłek przekazanych bez list przekazowych, porozumiewa się drogą korespondencji z urzędem odbiorczym. Gdy urząd odbiorczy doniesie, że przekazanych przesyłek tam nie dostawiono, urząd celny nadawczy zawiadamia o tem kolej, która obowiązana jest niezwłocznie wszcząć poszukiwania przesyłek zapomocą kart wywiadowczych.

(3) W zawiadomieniu przesłanem kolei o nieprzybyciu przesyłki do urzędu odbiorczego należy wskazać wszystkie daty dotyczące danej przesyłki, zawarte w liście przekazowej C. lub w spisie przesyłek wysłanych bez listy przekazowej.

(4) Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od daty zawiadomienia nie będą przesyłki odszukane i dostarczone właściwemu urzędowi odbiorczemu, urząd celny nadawczy ściągnie należności celne od kolei, która przyjęła do przewozu przekazane przesyłki (§§ 70 — 80), a niezależnie od tego, w razie ujawnienia cech przestępstwa karno-skarbowego, wdroży przeciwko winnym postępowanie karno-skarbowe.

§ 64.

W wypadkach, gdy przekazana przesyłka celna z przyczyn niezależnych od kolei została zatrzymana dłuższy czas w drodze i nie mogłaby być dostarczona do urzędu odbiorczego w przepisanim terminie, stacja kolejowa, na której znajduje się taka przesyłka, powinna zawiadomić o tem urząd celny odbiorczy z wyjaśnieniem przyczyn zatrzymania, a to celem uniknięcia poszukiwań przesyłki i wstrzymania biegu terminu (§ 63) na czas potrzebny do dostarczenia przesyłki urzędowi odbiorczemu.

§ 65.

Aby uniknąć zbędnej korespondencji, w razie nieotrzymania przez urząd nadawczy w ustalonym terminie potwierdzenia przybycia przekazanych przesyłek, urzędy celne odbiorcze powinny baczyć, aby listy przekazowe B i spisy wagonów bez

list przekazowych były zwracane urzędowi celnemu nadawczym niezwłocznie po ich potwierdzeniu.

§ 66.

Przesyłki przewożone na podstawie osobnych umów zawartych z sąsiednimi państwami o transzycie specjalnym, podlegają przekazywaniu w sposób określony postanowieniami wspomnianych umów, lub też instrukcji wydanych na podstawie tych umów.

§ 67.

Ze względu na różnorodne warunki terenowe i komunikacyjne stacji kolejowych, na których znajdują się wewnętrzne urzędy celne, powinien zarząd takiej stacji i urząd celny ustalić we wzajemnym porozumieniu sposób i termin zgłaszania przez kolej urzędowi celnemu przybycia przekazanych przesyłek, dostawy ich do miejsc, gdzie ma być dokonana odprawa celna, oraz inne techniczne szczegóły odprawy.

Ochrona przesyłek celnych i odpowiedzialność za nie kolei.

§ 68.

(1) Ochrona przesyłek celnych znajdujących się na terenie kolejowym należy do obowiązku kolei. Odpowiedzialność za całość wymienionych przesyłek wobec Skarbu Państwa ciąży na kolei.

2) Magazyny kolejowo-celne powinny pozostać pod wspólnym zamknięciem urzędu celnego i kolejowej agencji celnej.

§ 69.

(1) Przed wydaniem odbiorcy przesyłki przywiezionej z zagranicy ekspedycja kolejowa obowiązana jest sprawdzić, czy przesyłka została odprawiona przez urząd celny do wolnego obrotu.

(2) Jeżeli ekspedycja zauważy, że odprawa celna danej przesyłki nie była dokonana, obowiązana jest wydanie przesyłki wstrzymać i zawiado-

nić o tem własną Dyрекcją Okręgową P. K. P., która zarządzi dostarczenie przesyłki do właściwego odbiorczego urzędu celnego, względnie porozumie się z Dyрекcją Ceł co do innego sposobu załatwienia sprawy.

§ 70.

W razie niedostarczenia przez kolej właściwemu urzędowi celnemu przekazanej przesyłki celnej w ustalonym terminie (§ 63), urząd celny nadawczy sporządza dwa odpisy znajdującej się w urzędzie listy przekazowej C, wylicza na nich przypadające należności celne z dodaniem ewentualnych opłat wewnętrznych (akcyzowych) i przedstawia te dokumenty przełożonej Dyрекcji Ceł do dalszego urzędowania, na liście zaś przekazowej C i w rejestrze przekazowym czyni dla kontroli odpowiednie adnotacje.

§ 71.

(1) Należności celne za niedostarczone przez kolej przesyłki oblicza się według normalnej stawki pozycji taryfy celnej, wskazanej przy grupie towarów, do której niedostarczany towar mógłby być zaliczony. Poniżej podaje się podział towarów na odpowiednie grupy. Od towarów, które podlegają opłacie celnej według wagi czystej, należy pobierać należności według tej wagi. W razie trudności ustalenia wagi czystej, należy obliczać należności według wagi surowej (brutto).

(2) Opłat manipulacyjnych od przesyłek, od których należności celne oblicza się według postanowień niniejszego paragrafu, nie pobiera się.

(3) Od towarów, podlegających opłacie wewnętrznej, opłatę tę pobiera się niezależnie od cła.

(4) Jeżeli dana sztuka przesyłki zawiera towary należące do różnych grup, należności celne oblicza się od takiej sztuki według grupy z wyższym cłem.

(5) Podział towarów na grupy, według których powinny być ustalone należności celne za niedostarczone przesyłki celne:

Nr. grupy.	Towary wymienione w pozycjach taryfy celnej.	Pozycja taryfy celnej, w/g której należy pobrać należności celne.
1	1, 2	2 p. 1
2	3, 4	4 p. 2 uwaga
3	5	5 p. 6 — b
4	6, 7, 9, 10, 11, 16	7 p. 7 uwaga
5	8, 12, 39	12 p. 2
6	13, 14	13 p. 1
7	15	15 p. 1
8	17, 18, 19	18 p. 2
9	20	20 p. 1 — a
10	21	21 p. 5
11	22, 23	23 p. 2
12	24	24 p. 2
13	25	25 p. 2
14	26 p. 1	26 p. 1
15	26 p. 2	26 p. 2
16	27, 28 p. 1	27 p. 2
17	28 p. 2	28 p. 2 — b
18	29, 30	29 p. 2
19	31, 32	32
20	33, 42	33 p. 2

Nr. grupy	Towary wymienione w pozycjach taryfy celnej.	Pozycja taryfy celnej, w/g której należy pobrać należności celne.
21	34	34 p. 5
22	35, 36	35 p. 1
23	37 p. 1, 2, 3	37 p. 2 — a
24	37 p. 4	37 p. 4 — d
25	37 p. 5	37 p. 5 a
26	38	38
27	40 p. 1, 2, 3,	40 p. 1
28	40 p. 4, 5, 6, 7	40 p. 4 — a
29	40 p. 8, 9, 10, 11	40 p. 9 — a
30	41	41 p. 5
31	43, 44 p. 1	43 p. 2 — b
32	44 p. 2, 3, 4	44 p. 2
33	45, 46	46 p. 1
34	47, 48	48 p. 1
35	49, 50	49 p. 4
36	51, 52, 53	51 p. 6 — a
37	54	55 p. 1 — b
38	55	55 p. 5
39	56 p. 1 — d, e, p. 3 — b, p. 4 — a	56 p. 4 — a
40	56 p. 1 — a, b, c, p. 2, p. 3 — a, p. 4 — b p. 5, 6, 7, 8	56 p. 2 — a
41	57 p. 1, 2, 3, 5, 6	57 p. 3 uwaga 1 — b
42	57 p. 4	57 p. 4 — a. II.
43	58, 59	58 p. 3
44	60	60 p. 1 — b
45	61	61 p. 6
46	62 p. 1 — 12, 14, 15, 63	62 p. 9 — a
47	62 p. 13	62 p. 13 — b
48	64	64 p. 2 — d
49	65, 66	66 p. 13 — c
50	67 p. 1	67 p. 1
51	67 p. 2	67 p. 2
52	68, 69	69 p. 5
53	70, 71, 72, 73, 74	74 p. 4
54	75	75 p. 3
55	76, 77	76 p. 6
56	78	78 p. 1 — g + 78 p. 6
57	79	79 p. 2
58	80, 81, 82, 83, 84, 85, 86	85 p. 6
59	87, 88	88 p. 2 — b. II.
60	89, 90, 103	90 p. 2
61	91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100 101, 102, 104, 105, 106, 107, 108, 109 111, 114	108 p. 11
62	110, 112, 113	113 p. 2
63	115, 116	115 p. 2
64	117, 118	118
65	119	119 p. 3
66	120	120 p. 1
67	123	123
68	121, 122, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134	121 p. 3
69	135, 136, 137	136 p. 1
70	138, 139, 145	139 p. 3 — a
71	140, 141, 142, 143, 144, 146, 147	143 p. 6 — b. II.
72	148	148 p. 2 — b
73	149 p. 1 — 10	149 p. 7 — e
74	149 p. 11 — 13	149 p. 13 — c
75	150, 151, 152, 153, 154, 160	154 p. 5
76	155, 156	156 p. 10 — b
77	157, 159	159 p. 2 — a
78	158	158 p. 3
79	161	161 p. 3 — a
80	162, 163	163 p. 8 — c

Nr. grupy.	Towary wymienione w pozycjach taryfy celnej.	Pozycja taryfy celnej, w/g której należy pobrać należności celne.
81	164, 165, 166	164 p. 12
82	167 p. 1 — 31, 33 — 37, 41 — 50	167 p. 33 — c. I.
83	167 p. 32, 38, 39, 40	167 p. 32
84	168	168 p. 5 — b
85	169 p. 1 — 5	169 p. 5 — a
86	169 p. 6, 7, 8	169 p. 6
87	169 p. 9	169 p. 9 — b
88	169 p. 10 i 20	169 p. 20 — d
89	169 p. 11 — 19, 21 — 29	169 p. 29 — a
90	170	170 p. 1
91	171 p. 1 — a, b, c,	171 p. 1 — a i oprócz tego od wagi.

Uwaga: W razie niemożności ścisłego ustalenia ilości sztuk mechanizmów przyjmuje się wszystkie mechanizmy, z wyjątkiem zegarów wymienionych w uwadze 2 do poz. 171 p. 1, jako mechanizmy zegarkowe o wadze jednej sztuki 10 gr.

Dla zegarów wymienionych w uwadze 2 do poz. 171 p. 1 ustala się wagę jednej sztuki 400 gr., przyczem pobiera się należności celne według rzymskiej cyfry I uwagi 2 po punkcie 1 poz. 171 z dodaniem cła według materiału szafek.

92	171 p. 2	171 p. 2 — b
----	----------	--------------

Uwaga: W razie niemożności ścisłego ustalenia ilości sztuk zegarków przyjmuje się jako wagę jednego zegarka 15 gr.

93	171 p. 3	171 p. 3
----	----------	----------

Uwaga: Przy braku danych o ilości sztuk przyjmuje się jako wagę jednego zegara wiczkowego 50 kg.

94	171 p. 4, 5	171 p. 4 — b
95	171 p. 6, 7	171 p. 7

Uwaga: Przy braku danych o ilości sztuk przyjmuje się jako wagę jednego zegara 5 kg.

96	172 p. 1, 2, 3 — a	172 p. 1 — b
97	172 p. 3 — b	172 p. 3 — b

Uwaga: W razie niemożności ścisłego ustalenia ilości sztuk pozytywek i gramofonów przyjmuje się jako wagę jednej pozytywki lub jednego gramofonu 5 kg.

98	172 p. 4, 5, 6	172 p. 6 — a
99	173 p. 1, 2	173 p. 1 — a
100	173 p. 3, 4	173 p. 3 — c
101	173 p. 5	173 p. 5
102	173 p. 6	173 p. 6 — a
103	173 p. 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 16	173 p. 8 — d
104	173 p. 7, 11, 17	173 p. 11 — b, I.
105	174 p. 1, 4	174 p. 4
106	174 p. 2	174 p. 2 — d
107	174 p. 3	174 p. 3 — a
108	175 p. 3 8	175 p. 3 — b
109	176	176 p. 4 — a
110	177 p. 1 — 26, 28 — 32; 178	177 p. 28 — a
111	177 p. 27	177 p. 27
112	179, 180, 181	182 p. 4 — b
113	182, 183, 184, 186, 190, 204	183 p. 8
114	185	185 p. 3 — b
115	187, 188, 189, 192, 193, 194	188 p. 3
116	191	191 p. 3
117	195, 196, 197, 211	195 p. 1 — a
118	198, 199, 200, 201, 202 p. 1,; 203, 206	201
119	202 p. 3	202 p. 3
120	205	205 p. 1 — a

Nr. grupy.	Towary wymienione w pozycjach taryfy celnej.	Pozycja taryfy celnej, w/g której należy pobrać należności celne.
121	207, 208	207 p. 1
122	209 p. 1, 2, 3	195 p. 1 — a + 209 p. 3 — c
123	209 p. 4; 210	209 p. 4
124	212	212 p. 1
125	213	213 p. 1
126	214	214 p. 2
127	215	215 p. 1
128	216	216 p. 4 — c
129	217	217 p. 2 — b
130	Rzeczy podróŜnych wysyłane za kwitami bagaŜowymi oraz za listami przewozowymi	199 p. 1 — a + 209 p. 3 — a.

§ 72.

W wypadkach ujawnienia braku sztuk przekazanych przesyłek lub teŜ braku wagi poszczególnych sztuk ponad dopuszczalną normę (§ 52) urząd celny nadawczy uskutecznia obliczenie należności celnych i wewnętrznych w sposób wskazany w paragrafie 71, według wagi towaru, której brak ustalono i przesyła dokumenty z odpisami ich Dyrekcji Ceł.

§ 73.

Grupę, do której należy zaliczyć niedostarczony towar, ustala urząd celny na podstawie przewozowych dokumentów kolejowych, a w braku tych dokumentów na podstawie innych danych będących w posiadaniu urzędu celnego.

§ 74.

Należności celne i opłaty wewnętrzne za niedostarczone przesyłki przekazowe, które były zrewidowane przez urząd celny, podlegają ściągnięciu według norm ustalonych w deklaracji celnej urzędu, który dokonał rewizji.

§ 75.

Dyrekcja Ceł po otrzymaniu od urzędu celnego dokumentów, dotyczących niedostarczonych przesyłek (§§ 70 i 72) sprawdza i zatwierdza wyliczenie należności celnych i opłat wewnętrznych dokonanych przez urząd celny, poczem jeden egzemplarz dokumentów prześle Zarządowi Kolei, która przyjęła przesyłkę do przewozu, z wezwaniem do uiszczenia przypadającej kwoty, drugi zaś egzemplarz dokumentów zatrzymuje Dyrekcja Ceł w aktach dla kontroli. Dyrekcje Ceł dołożą starań, aby wymienione wyŜej dokumenty były przesyłane Zarządowi Kolei w moŜliwie najkrótszym czasie. Zarząd Kolei powinien potwierdzić Dyrekcji Ceł datę otrzymania wezwania do uiszczenia należności celnych w ciągu 10 dni od nadejścia dokumentów.

§ 76.

W wypadkach, gdy przesyłka nieocłona uległa zniszczeniu w obrębie kolei z powodu pożaru, rozbicia naczyń z płynami i t. p., Dyrekcja Ceł na wniosek kolei umarza należności celne i wewnętrzne od takich przesyłek na zasadzie akt urzędowych, stwierdzających zniszczenie przesyłki.

§ 77.

(1) JeŜeli Zarząd kolei przedstawi Dyrekcji Ceł w ciągu 90 dni od daty otrzymania wezwania do uiszczenia należności celnych oryginalną fakturę towarową, lub odpis jej poświadczony przez wystawcę, na której podstawie byłoby moŜliwe dokładne określenie przypadających od przesyłki należności celnych Dyrekcja Ceł moŜe zmienić pierwotne obliczenie należności celnych i opłat wewnętrznych uskutecznione w myśl postanowień § 71 i ustalić je według właściwych pozycji taryfy celnej i wagi z pobraniem opłaty manipulacyjnej.

(2) W wypadkach, gdy do towaru mogłaby być zastosowana stawka konwencyjna, obliczenie cła według takiej stawki moŜe być dokonane po przedstawieniu przez kolej, niezaleŜnie od faktury, prawidłowo wystawionego świadectwa pochodzenia.

§ 78.

Od decyzji Dyrekcji Ceł spowodowanej przedstawieniem dokumentów wymienionych w § 77, słuŜy Zarządowi Kolei prawo odwołania do Ministerstwa Skarbu w ciągu 30 dni od daty otrzymania decyzji. Odwołanie należy wnieść za pośrednictwem Dyrekcji Ceł, która wydała decyzję.

§ 79.

(1) Przypadające od Zarządu Kolei sumy należności celnych oraz opłat wewnętrznych powinny być wpłacone do najbliŜszej kasy skarbowej na rachunek właściwego nadawczego urzędu celnego w następujących terminach:

- a) w ciągu jednego miesiąca po terminie przewidzianym w § 77, jeŜeli Zarząd Kolei nie przedstawi Dyrekcji Ceł w tym terminie faktury towarowej z wnioskiem o dokonanie zmiany pierwotnego obliczenia należności celnych, ani teŜ nie wnie sie odwołania do Ministerstwa Skarbu;
- b) w ciągu jednego miesiąca po upływie terminu przewidzianego w § 78, o ile Zarząd Kolei nie zgłosił odwołania do Ministerstwa Skarbu na otrzymaną decyzję;
- c) w ciągu jednego miesiąca po otrzymaniu ostatecznej decyzji Ministerstwa Skarbu na wniesione odwołanie.

(2) O dokonaniu wpłat Zarząd Kolei jednocześnie zawiadamia właściwą Dyrekcję Ceł.

§ 80.

Ministerstwo Skarbu zwróci Zarządowi Kolei kwoty uiszczone w myśl postanowień § 79, jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od daty wpłaty zagubiona przesyłka celna będzie odnaleziona i dostarczona właściwemu urzędowi celnemu z nie naruszeniem zamknięciem celnym, a w razie naruszenia zamknięcia celnego, jeżeli zostanie stwierdzone na podstawie dokumentów celnych lub kolejowych, że zawartość przesyłki pod względem jakościowym i ilościowym nie uległa zmianie.

Odprawa pociągów towarowych, odchodzących zagranicę.

§ 81.

Sprawdzanie pociągu towarowego, mającego odejść zagranicę, uskutecznia graniczny urząd celny po ostatecznym skompletowaniu przez kolej takiego pociągu i ustawieniu go w miejscu przeznaczonym do odjazdu.

§ 82.

(1) Wagony z krajowymi przesyłkami, przeznaczonymi do wywozu, podlegającymi odprawie wywozowej na podstawie pisemnego zgłoszenia, powinny być włączone do pociągu dopiero po uskutecznieniu przez urząd celny ostatecznej odprawy.

(2) Wagony z przesyłkami krajowymi, odprawianymi na podstawie ustnego zgłoszenia, mogą być również odprawiane do wywozu po włączeniu wagonów do pociągu.

(3) Na wagony kryte, odprawione przed wstawieniem ich do pociągu, należy nałożyć zamknięcie celne.

(4) Przesyłki drobnicowe powinny być odprawione do wywozu w magazynie i z magazynu załadowane do wagonu. Na wagon taki po załadowaniu przesyłek urząd celny również nałoży plomby celne.

(5) Odprawa wywozowa na stacjach granicznych przesyłek całowagonowych masowych, wolnych od cła, może być w razie potrzeby dokonywana o każdej porze dnia i nocy, nie wyłączając dni świątecznych.

§ 83.

(1) Dokonanie odprawy przesyłek przeznaczonych do wywozu należy oznaczyć na kolejowym liście przewozowym datownikiem według wskazanego niżej wzoru i podpisem urzędnika celnego.

Wywóz — Zebrzydowice
Odpr. dn. 22.III. 1930 r. rej. Nr.
Podpis:

25 × 40 m/m.

(2) Jeżeli chodzi o przesyłki zarejestrowane, urzędnik celny umieszcza na stemplu pozycję rejestru. Stempel należy wyciskać na liście przewozowym w miejscu wolnym w ten sposób, aby nie zacierać tekstu listu przewozowego.

§ 84.

Gdy pociąg został skompletowany i ustawiony w miejscu przeznaczonym do odjazdu, pracownik kolei zawiadamia o tem urząd celny, przedstawiając jednocześnie urzędowi celnemu po jednym egzemplarzu wykazu pociągowego i wykazu zdawczego wraz z kolejowymi listami przewozowymi. Po sprawdzeniu wymienionych dokumentów urzędnik celny w towarzystwie pracownika kolei przystępuje do sprawdzenia wagonów oraz całości plomb celnych. W czasie tej czynności polskie plomby celne zawieszane na wagonach zarówno z przesyłkami krajowymi, jak i zagranicznymi, powinny być zdjęte

§ 85.

(1) W razie potrzeby ściślejszego sprawdzenia przesyłki lub też, gdy przesyłka nie odpowiada wywozowym warunkom celnym, wagony z takimi przesyłkami powinny być na żądanie urzędnika celnego wyłączone z pociągu i wykreślone z wykazów pociągowego i zdawczego.

(2) W czasie sprawdzania pociągu przez urzędnika celnego przesuwanie pociągu lub zmiana składu tegoż nie mogą być dokonywane bez zezwolenia urzędnika celnego.

(3) Po ukończeniu sprawdzenia urzędnik celny daje zezwolenie na odjazd pociągu.

(4) Odprawiony pociąg nie może być zatrzymywany po wyruszeniu ze stacji przed przekroczeniem linii celnej, z wyjątkiem wypadków, gdy zatrzymanie jest konieczne ze względu na bezpieczeństwo ruchu.

Odprawa pociągów osobowych, odchodzących zagranicę.

§ 86.

Rewizję pociągów osobowych, wysyłanych zagranicę ogranicza się do istotnych potrzeb, wynikających z istniejących przepisów o zakazie wywozu towarów zagranicę oraz o pobieraniu cła wywozowego.

§ 87.

(1) Odprawa wywozowa bagażów, przesyłek ekspresowych i pośpiesznych, wysyłanych zagranicę pociągami osobowymi może być wykonywana w wagonie bagażowym lub na peronie.

(2) Na przesyłki bagażowe, ekspresowe i pośpieszne, przeznaczone do wywozu zagranicę pociągiem osobowym, kolej wręcza urzędowi celnemu jeden egzemplarz wykazu zdawczego.

(3) Po dokonaniu odprawy pociągu i przesyłek urzędnik celny daje zezwolenie na wyprawienie pociągu w drogę.

Sprawdzanie przesyłek krajowych nadawanych z pasa granicznego do kraju, oraz kontrola pociągów krajowych, wysyłanych z pasa granicznego do kraju.

§ 88.

(1) Niezależnie od rewizji pociągów i przesyłek przybywających z zagranicy urzędy celne powinny sprawdzać na stacjach granicznych również przesyłki krajowe oraz kontrolować wysy-

lane z tych stacji do kraju pociągi osobowe i towarowe.

(2) Podróżni, wsiadający na stacjach lub przystankach położonych między granicą Państwa a stacją graniczną, oraz przesyłki i bagaże nadawane na tychże stacjach, podlegają sprawdzeniu na stacji granicznej.

§ 89.

Przesyłki krajowe towarowe i bagażowe nie mogą być przyjęte przez kolej do przewozu na stacji granicznej bez uprzedniego sprawdzenia przesyłek przez urząd celny.

§ 90.

Urząd celny wspólnie z zarządem stacji kolejowej ustala miejsce i sposób sprawdzania krajowych przesyłek towarowych. Sprawdzanie wymienionych przesyłek odbywa się na podstawie ustnego zgłoszenia pracownika kolejowego lub strony z przedstawieniem urzędowi celnemu kolejowych listów przewozowych. Jako dowód sprawdzenia krajowej przesyłki towarowej urzędnik celny wyciska na kolejowym liście przewozowym pieczęć według wskazanego niżej wzoru:

Urząd celny w Przesyłka krajowa. Sprawdzono dnia Podpis:

40 × 70 m/m.

§ 91.

Sprawdzanie krajowych przesyłek bagażowych wykonywa się na podstawie ustnego zgłoszenia podróżnych. Po sprawdzeniu urzędnik celny nalepia na wszystkich sztukach bagażu kartki z wyciśniętą na nich pieczęcią według wzoru przytoczonego w § 90, poczem przekazuje bagaże kolejowej ekspedycji bagażowej.

§ 92.

Ładowanie do wagonów krajowych przesyłek towarowych i bagażowych powinno odbywać się pod dozorem celnym.

§ 93.

(1) Do kontroli pociągu towarowego, wysłanego ze stacji granicznej do kraju, przystępuje urząd celny po otrzymaniu od stacji kolejowej zawiadomienia, że pociąg jest już ustawiony i gotowy do wysłania. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia urzędnik celny w towarzystwie pracownika kolejowego przystępuje niezwłocznie do zbadania wszystkich dokumentów przewozowych danego pociągu towarowego. Przy tej czynności urzędnik celny ogranicza się do sprawdzenia, czy znajdują się dowody prawidłowego ocenia towarów lub też przekazania towarów do odprawy w innym urzędzie celnym, a gdy chodzi o przesyłki krajowe, czy na listach przewozowych znajdują się pieczęcie, stwierdzające sprawdzenie przesyłek przez urząd celny (§ 90).

(2) W razie uzasadnionej potrzeby urzędnik celny może zarządzić wyłączenie z pociągu zakwestjonowanego towaru lub wagonu celem dokładnego zbadania zawartości.

§ 94.

Po ukończeniu sprawdzenia dokumentów urzędnik celny daje zezwolenie na wyprawienie pociągu w drogę.

§ 95.

(1) O podstawieniu pociągu osobowego pod peron stacja kolejowa zawiadamia dyżurnego urzędnika celnego.

(2) Urzędnik zarządza niezwłocznie oddzielenie części peronu zajętego przez pociąg i zamknięcie dostępu do pociągu, poczem przystępuje do rewizji wagonów i parowozu.

(3) W czasie rewizji pociągu wejście na oddzielną część peronu jest dozwolone tylko osobom pełniącym służbę przy pociągu.

(4) Po ukończeniu rewizji pociągu urzędnik celny ustanawia dozór celny przy drzwiach prowadzących na peron i przy wagonie bagażowym w pociągu, poczem daje zezwolenie na wpuszczanie podróżnych do pociągu i ładowanie przesyłek do wagonu bagażowego.

§ 96.

Jeżeli zachodzi potrzeba rewizji pakunków ręcznych, należy rewizję tę skutecznic po wyjściu podróżnych na peron. Rewizję taką należy jednak zarządzać tylko w wyjątkowych wypadkach uzasadnionego podejrzenia i bardzo oględnie.

§ 97.

(1) Po wpuszczeniu podróżnych do wagonu, oraz po ukończeniu ładowania pod dozorem celnym przesyłek do wagonu bagażowego urzędnik celny daje pozwolenie na wyprawienie pociągu.

(2) Dokonywanie kontroli celnej nie powinno powodować opóźnienia pociągu.

§ 98.

Gdyby lokalne warunki danej stacji granicznej utrudniały ściśle wykonywanie przepisów dotyczących kontroli celnej przesyłek krajowych i pociągów wysyłanych z pasa granicznego do kraju, urząd celny przedstawi odpowiednie wnioski Dyrekcji Ceł, która ureguluje sprawę w porozumieniu z Zarządem Kolei.

Wagony wypożyczone przez koleje polskie od prywatnych towarzystw najmu.

§ 99.

(1) Wagony wypożyczone przez polskie koleje od prywatnych towarzystw najmu urząd celny przepuszcza bez pobierania należności celnych na podstawie zaświadczeń właściwych zarządów kolejowych. W zaświadczeniach takich powinny być wymienione numery jakimi P. K. P. oznaczy wypożyczone wagony, oraz termin zwrotu tych wagonów.

(2) Powrotny wywóz wypożyczonych wagonów powinien być zgłoszony przez kolej urzędowi celnemu celem stwierdzenia występu. Jeżeli wywóz nastąpił nie przez ten urząd, który dokonał odprawy przywózowej, Zarząd Kolei powinien uzyskać od urzędu celnego wyjątkowego potwierdzenie wywozu wagonów i przesłać je urzędowi, który dokonał odprawy przywózowej. Ewidencję

omawianych wagonów prowadzi urząd celny wejściowy.

Części zapasowe wagonów.

§ 100.

(1) Części zapasowe wagonów, przesyłane przez koleje w myśl międzynarodowych konwencji o wzajemnym używaniu wagonów celem zastąpienia części uszkodzonych, jako też zwracane uszkodzone części takich wagonów są wolne od wszelkich opłat celnych.

(2) Jako zaświadczenie o przeznaczeniu tych części wystarczy przedstawienie przez kolej urzędowi celnemu listu przesyłkowego, przy którym omawiane części wagonów są przesyłane (wzór Nr. 8).

Kolejowe przybory ładunkowe.

§ 101.

(1) Kolejowe przybory ładunkowe, jako to: opony, łańcuchy, linki, sznury, kłonicie i t. p. należące do kolei zagranicznych i zaopatrzone w cechy tych kolei, zalicza się do środków transportowych wolnych od opłat i zabezpieczenia celnego.

(2) Wymienione przybory ładunkowe urzędy celne winny przepuszczać na podstawie listu przesyłkowego (wzór Nr. 8) bez sporządzania wyniku rewizji na piśmie.

(3) Wywóz przyborów ładunkowych zagranicę może być dokonany przez dowolny urząd celny, przyczem zwalnia się koleje od obowiązku przedstawiania wejściowym urzędem celnym dowodu wywozu omawianych przyborów.

§ 102.

Przy powrotnym przywozie z zagranicy przyborów ładunkowych, stanowiących własność kolei polskich, urząd celny przepuści je według zasad ustalonych w § 101 bez żądania od kolei udowodnienia pierwotnego wywozu przyborów zagranicę.

§ 103.

Przywożone z zagranicy przybory ładunkowe niestanowiące własności kolei, podlegają odprawie warunkowej na ogólnych zasadach za zabezpieczeniem celnym z obowiązkiem wywozu z powrotem zagranicę w terminie trzymiesięcznym od daty odprawy.

Wagony prywatne.

§ 104.

(1) Zagraniczne wagony towarowe prywatne oznaczone cechami kolei zagranicznej oraz znakiem P, świadczącym o włączeniu tych wagonów do taboru wymienionej kolei, urząd celny przepuszcza bez sporządzania wyniku rewizji i bez prowadzenia ewidencji tych wagonów. Ewidencję wymienionych wyżej wagonów prowadzi Zarząd Kolei za pośrednictwem Centralnego Wagonowego Biura Obrachunkowego w Warszawie. Ewidencja ta powinna być prowadzona w sposób dający możliwość stwierdzenia w każdym czasie dat przybycia wagonu i odesłania go z powrotem zagranicę.

(2) Urząd celny w Warszawie przynajmniej raz na kwartał przeprowadza kontrolę obrotu wagonów prywatnych w Centralnym Wagonowym

Biurze Obrachunkowym w Warszawie i w razie ujawnienia, że wprowadzone wagony prywatne pozostają w kraju dłużej niż trzy miesiące, donosi o tem Ministerstwu Skarbu, przedstawiając jednocześnie wykaz niezwróconych wagonów prywatnych z oznaczeniem w wykazie daty przybycia i nazwy granicznej stacji wejściowej.

Zwolnienie od kolejowych opłat za przechowanie (składowe) towarów skonfiskowanych oraz zatrzymanych w celu sprawdzenia prawidłowości odprawy.

§ 105.

(1) Przesyłki kolejowo-celne skonfiskowane na rzecz Skarbu Państwa, łącznie z przesyłkami spadłymi z licytacji i zakwalifikowanymi do zniszczenia, a także wszelkie towary, składane do magazynów kolejowych bezpośrednio przez urzędy celne lub skarbowe, tam, gdzie te urzędy nie posiadają własnych pomieszczeń składowych, są wolne od opłaty za przechowanie. W wypadkach tych przechowywanie bezpłatne odbywa się na ryzyko i odpowiedzialność właściwych urzędów celnych lub skarbowych. Pozatem wolne są od opłaty za przechowanie względnie za postój wagonów przesyłki kolejowe zatrzymane na stacji granicznej, w drodze lub na stacji przeznaczenia przez organa celne lub kontroli skarbowej w celu sprawdzenia prawidłowości dokonanej odprawy celnej lub skarbowej, albo też w celu sprawdzenia autentyczności przedstawionych dokumentów celnych, akcyzowych i t. p., jednak przez czas nieprzewyższający trzech dób, chyba że wyniki sprawdzenia wykażą, że zwłoka wywołana została z winy nadawcy lub odbiorcy przesyłki.

(2) Postanowienia zawarte w tym paragrafie są włączone do przepisów Taryfy Towarowej Kolei Żelaznych (Część I. B.).

§ 106.

W wyjątkowych wypadkach, gdy zajdzie potrzeba zatrzymania przesyłki przez czas dłuższy niż trzy doby, zwolnienie przesyłki od opłaty za przechowanie może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministerstwa Komunikacji na wniosek właściwych Dyrekcji Kolei lub Władz skarbowo-celnych.

Bezpłatne przejazdy kolejami.

§ 107.

(1) Personelowi celnemu (wykonawczemu i sprawującemu nadzór), zatrudnionemu w kolejowym ruchu granicznym na przestrzeni między stacją graniczną sąsiedniego państwa, a polską stacją graniczną, lub polską stacją wewnętrzną, zastępującą pod względem służby kolejowo-celnej, stację graniczną, przysługuje prawo bezpłatnego przejazdu na tych przestrzeniach. Prawo bezpłatnego przejazdu przysługuje również konwojentom celnym, zatrudnionym w kolejowym ruchu tranzytowym na linjach objętych tym tranzytem oraz urzędnikom wykonywującym nadzór nad konwojentami.

(2) Bezpłatny przejazd wymienionego wyżej personelu odbywa się tam i z powrotem na podstawie zaświadczeń, wydawanych przez Dyrekcję Ceł lub urząd celny, według wzoru ustalonego ko-

lejewemi umowami o ruchu sąsiedzkim, które to zaświadczenia winny stwierdzać charakter służbowy jazdy ze ściśłem wyszczególnieniem odcinków kolejowych, na których posiadacz zaświadczenia wykonywa służbę celną w ruchu granicznym lub tranzytowym.

(3) Innych dowodów dla bezpłatnego przejazdu nie wymaga się.

(4) Personel celny (wykonawczy i sprawujący nadzór), legitymujący się zaświadczeniami wymienionymi powyżej, może zajmować miejsca w pociągach osobowych, nie wyłączając pośpiesznych: urzędnicy — w wagonach klasy II, dozorczy celni — w wagonach klasy III, przy jeździe zaś pociągiem towarowym personel celny korzysta z wagonu służbowego.

(5) W wypadkach, gdy skutek uszkodzenia lub okradzenia w drodze wagonu z przesyłkami celnymi, jak również przybycia przesyłek celnych do stacji przeznaczenia bez uprzedniego dostarczenia ich do odprawy w urzędzie celnym, zachodzi potrzeba delegowania na miejsce urzędnika celnego, urzędnik ten na zasadzie okazanego wezwania stacji kolejowej, na której przesyłki zatrzymano, otrzymuje od zawiadowcy stacji kolejowej jednorazowy bezpłatny dowód, upoważniający do przejazdu tam i z powrotem pociągiem osobowym, nie wyłączając pośpiesznych, w wagonie II klasy, lub w wagonie służbowym pociągu towarowego.

Kolejowe ajencje celne.

§ 108.

Tam, gdzie na kolejach utworzono urzędy celne, Zarząd kolejowy obowiązany jest utrzymywać ajencje celne, których zadaniem jest załatwianie w urzędach celnych formalności celnych i innych w zastępstwie stron, oraz wykonywanie wszelkich prac fizycznych, związanych z odprawą celną pociągów i przesyłek. Szczegółowy zakres czynności kolejowych ajencji celnych regulują osobne przepisy.

Środki techniczne do przeprowadzania rewizji pociągów i towarów.

§ 109.

(1) Zarząd Kolejowy dostarcza środków pomocniczych i urządzeń potrzebnych do rewizji pociągów, jako to: drabin, lamp bezpieczeństwa, narzędzi i t. p., a w razie potrzeby urządza na stacjach granicznych dla funkcjonariuszów celnych pomosty obserwacyjne.

(2) Tory, na których urząd celny odprawia pociągi, Zarząd kolejowy obowiązany jest należyście oświetlać.

(3) W związku z wykonywaniem prac fizycznych przez kolejowe ajencje celne, powinny być one należycie zaopatrzone w przybory i narzędzia (wagi, wózki, dźwigi, młotki i t. p.), niezbędne do wykonywania tych prac.

Stosunek organów celnych i kolejowych.

§ 110.

(1) Pracownicy kolejowi powinni ściśle stosować się do przepisów celnych i mając na uwa-

dze dobro Skarbu Państwa, dbać o interesy celne narówni z interesami kolejowymi. Pracownicy kolejowi obowiązani są okazywać urzędnikom urzędów celnych oraz urzędnikom Ministerstwa Skarbu i Dyrekcji Ceł, którym powierzono nadzór celny nad ruchem kolejowym, pomoc przy wykonywaniu przez nich obowiązków służbowych, udzielać im wyjaśnień, a także przedstawiać im na żądanie wszelkie księgi i dokumenty związane z przewozem kolejowym.

(2) Uprawnienia organów celnych na terenie kolejowym, jako organów wykonawczych władz skarbowych, są określone w Instrukcji w sprawie dokonywania rewizji bagażów i przesyłek kolejowych przez uprawnione organa państwowe (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 8'1927, poz. 89 i Dz. Urz. Min. Komunik. Nr. 1 z 1927 r.).

§ 111.

(1) Na wniosek urzędników Zarządu kolejowego, mających nadzór nad ruchem kolejowym oraz zawiadowcy stacji i kierownika kolejowej ajencji celnej urząd celny obowiązany jest udzielać im informacji służbowych, dotyczących odprawianych przesyłek kolejowych, o ile żądane informacje nie stanowią tajemnicy służbowej.

(2) Urzędnicy celni powinni wykonywać swe czynności w sposób, któryby nie wpływał tamużco na ruch kolejowy.

§ 112.

Pracownicy kolejowi, którzy dopuścili się przemyślnictwa lub innego przekroczenia przepisów celnych z uszczerbkiem dla Skarbu Państwa, nie mogą być zatrudnieni na stacjach znajdujących się w pasie granicznym.

§ 113.

(1) Kierownik urzędu celnego, zawiadowca stacji oraz kierownik kolejowej ajencji celnej powinni pozostawać w stałym kontakcie celem uzgadniania i usprawniania tych czynności, związanych z odprawą podróżnych i przesyłek, które są wykonywane wspólnie, lub też gdy wykonanie czynności przez jedne organa stacyjne jest uzależnione od wykonania czynności przez inne organa. Kierownik urzędu celnego, zawiadowca stacji i kierownik ajencji celnej ustalają, w zależności od miejscowych warunków stacyjnych, sposób zawiadamiania urzędu celnego o wyjściu pociągów z ostatniej stacji zagranicznej, o przygotowaniu pociągów do rewizji celnej, oraz sposób udzielania przez urzędników celnych pozwoleń na wyprawienie w drogę pociągów po dokonaniu rewizji celnej.

(2) O ile chodzi o wykonywanie granicznej odprawy podróżnych, należy również pozostawać w stałym kontakcie z kierownikiem miejscowej placówki kontroli paszportowej.

§ 114.

Przepisy zawarte w §§ 2, 3, 4, 7, 8, 9, 28 nie naruszają w niczem uprawnień przysługujących na stacjach granicznych organom policji państwowej z tytułu wykonywania służby bezpieczeństwa oraz kontroli osobowego ruchu granicznego.

Do § 41.

Załącznik III. do Umowy o wzajemnym używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. V.).

PRZEPISY

o urządzeniu pod względem zabezpieczenia celnego wagonów, kursujących w komunikacji międzynarodowej.

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

1) Wagon i przedziały wagonowe, w których mają się przewozić towary, podlegające oczeniu, powinny posiadać łatwe, lecz pewne zamknięcie tego rodzaju, ażeby nie można było zamkniętego towaru ani wyjąć, ani zamienić bez użycia siły i pozostawienia widocznych śladów.

2) W takich wagonach lub przedziałach wagonowych, nie powinno się znajdować żadnych tajemnych skrytek, ani pomieszczeń trudnych do wykrycia, nadających się do przechowania towarów lub rzeczy.

3) Każdy wagon powinien być na obydwóch podłużnych bokach oznaczony cechą i numerem kolei właścicielki. Jeżeli w wagonie znajduje się więcej oddzielnych przedziałów, to każdy przedział musi być oznaczony osobną literą.

B. POSTANOWIENIA SPECJALNE.

Celem osiągnięcia zupełnie pewnego zamknięcia przestrzeni ładunkowej, wagony muszą odpowiadać w szczególności warunkom następującym:

1. Pudło.

1) Ściany boczne, podłoga, dach i wszystkie części składowe przestrzeni ładunkowej wagonu muszą być w ten sposób umocowane, ażeby rozebranie i złożenie ich napowrót od zewnątrz nie było możliwe bez pozostawienia widocznych śladów.

2) Wszystkie te części powinny znajdować się w dobrym stanie.

3) Przypadkowe uszkodzenia ścian wykluczają wagon od dalszego przewozu tylko wtedy, jeżeli zachodzi obawa, że przez powstałe skutkiem uszkodzenia otwory, umożliwiony będzie dostęp do ładunku.

2. Odstęp między suwanemi drzwiami, a częściami pudła wagonu.

Wolna przestrzeń pomiędzy drzwiami suwanemi po ich zasunięciu, a częściami pudła wagonu krytego, nie może w żadnym wypadku przewyższać 20 mm.

3. Urządzenie do zamknięcia drzwi suwanych.

Każde drzwi suwane powinny być zaopatrzone w hak zarzutny lub też w inne urządzenia, dające taką samą pewność zamknięcia.

Zamknięcia te powinny być przytwierdzone w ten sposób, aby przy zamkniętych drzwiach odjęcie i ponowne przytwierdzenie zamknięcia nie było możliwe bez użycia siły i bez pozostawienia śladów, wpadających w oczy.

4. Ucha do zamków celnych.

1) Drzwi wagonów krytych, suwane, skrzydłowe, czołowe i wogóle wszelkie inne drzwi wagonów krytych, jak również otwory do napełniania i wypuszczania cieczy przy wagonach, kotłach i cysternach, powinny być zaopatrzone w ucha o prześwicie co najmniej 15 mm lub w inne nasadki, pozwalające zawieszenie kłódek i plomb celnych w taki sposób, aby otworzenie drzwi lub otworów do napełniania i wypuszczania cieczy nie było możliwe bez uszkodzenia zamknięcia celnego.

2) Ucha te i inne nasadki celne powinny być przymocowane nitami lub śrubami, których nasrúbki znajdują się wewnątrz wagonu, lub do których przy zamkniętych drzwiach niema dostępu.

5. Urządzenia zabezpieczające zamknięcia drzwi suwanych.

1) Dolna część drzwi powinna być zaopatrzona w specjalne zabezpieczenie, uniemożliwiające podniesienie lub odciągnięcie drzwi od szyny poddrzwiowej.

2) Zabezpieczenie to może stanowić np.: hak, który przy zamknięciu drzwi wchodzi do ucha, przynitowanego do poddrzwiowej szyny, albo przedłużenie wewnętrznego obrzeża listwy drzwi poniżej szyny poddrzwiowej, lub jej łba, albo kątownik przynitowany do samej szyny i t. p. Wyjątkowo zabezpieczenie to może stanowić także płytka żelazna z otworem, umożliwiającą nałożenie kłódek, lub plomb celnych. Okucia rolek winny być tak umocowane, aby nie można było ich odjąć bez użycia siły.

6. Szyna poddrzwiowa.

Szyny poddrzwiowe powinny być mocno przynitowane przynajmniej do dwóch jej wsporników. Wsporniki te powinny być tak zmocowane z częściami stałemi pudła, żeby po zamknięciu wagonu odjęcie tych wsporników nie było możliwe bez użycia siły i pozostawienia śladów, wpadających w oczy.

7. Górna prowadnia drzwi.

Prowadnię górnej części drzwi suwanych powinien zabezpieczyć odpowiednio przymocowany drażek lub szyna.

8. Drzwi skrzydłowe i czołowe.

1) Drzwi wagonów krytych: skrzydłowe lub czołowe (np. u wagonów piwnych) powinny być zaopatrzone oprócz urządzeń zamykających i okuc drzwiowych, niedających się odjąć od zewnątrz, nadto jeszcze w jedno z odpowiadających warunkom punktu 4-go zamknięć celnych, tak, aby otworzenie drzwi bez uszkodzenia zamknięcia celnego nie było możliwe.

2) Nieużywane drzwi czołowe (np. w wagonach przygotowanych do służby sanitarnej) powinny być dla zabezpieczenia pod względem celnym zaszalowane, lub zabite listwami, albo wstęgami żelaznemi.

9. Otwory okienne i przewiewcze.

1) Jeżeli znajdujące się w wagonach krytych otwory okienne lub przewiewcze opatrzone są że-

laznemi prętami, kratą lub blachą dziurkowaną, to utworzone otwory nie powinny przekraczać 30 cm², aby przez te otwory nie było możliwe okradzenie zawartości wagonu. Żadna z części przytwierdzających okratowanie nie powinna się dać zdjąć od zewnątrz.

2) Jeżeli wymienione otwory nie są zabezpieczone w sposób powyższy, lecz zasuwami lub klapami, to te ostatnie urządzenia powinny być zamknięte jak następuje:

a) klapy lub zasuwki poziome: zakrętami, zasuwkami, haczykami zatrzaszkującymi się, klubkami i t. d.

b) zasuwki pionowe: albo zapomocą wyżej wymienionych urządzeń, albo też, o ile zaopatrzone są w jedno z odpowiadających przepisom punktu 4-go zamknięć celnych, zapomocą plomb lub kłódek celnych i to w taki sposób, aby otworzenie zasuwki od zewnątrz nie było możliwe bez użycia siły i pozostawienia śladów wpadających w oczy, albo zniszczenia zamknięcia celnego.

3) Otwory ściekowe w podłodze wagonu, jeżeli mają więcej niż 35 mm średnicy, powinny być okratowane.

10. Nastawy na dachu.

Przy nastawach dachowych, zamykanych zasuwami, lub przykrywami, obowiązują co do sposobu ich przytwierdzenia i zamykania postanowienia wskazane w poprzednich punktach.

11. Wagony towarowe z przedziurawieniami w ścianach, lub w podłodze.

Wagony z przedziurawionymi ścianami lub podłogami (naprzykład wagony do przewozu zwierząt), nawet gdy odpowiadają wyżej przytoczonym przepisom, wolno używać do przewozu tylko takiego towaru, który bądź w całości, bądź częściowo nie może być wyciągnięty przez te przedziurawienia w ścianach lub w podłodze. W szczególności zabrania się przewozić w takich wagonach płynów lub towarów sypkich albo miękich, nawet w beczkach lub workach.

12. Wagony otwarte ze stałymi pokrywami.

Wagony otwarte, których ściany czołowe połączone są ze sobą grubym drążkiem i posiadają stałe pokrywy o szerokości najmniej 75 cm i ściany boczne o wysokości co najmniej 50 cm, o ile są zaopatrzone w kółka do przymocowania opon, mogą być używane do przewozu wszelkiego rodzaju towarów, podlegających ocłenieniu, z warunkiem przykrycia oponą.

13. Wagony otwarte innego rodzaju.

1) Wagony otwarte innego rodzaju, zaopatrzone w kółka lub inne przyrządy do przymoco-

wywania opon, mogą być użyte do przewozu towaru, podlegającego ocłenieniu wtedy, jeżeli chodzi o sztuki, z których każda waży najmniej 25 kg, lub o takie towary, których załadowanie do wagonów krytych, lub otwartych, wskazanych w pkt. 12 z powodu rozmiarów (jak np. wielkie maszyny, części maszyn, kotły parowe i t. p.) albo z powodu innych właściwości (jak np. drzewo, bawełna, węgiel, koks, piasek, kamienie, ruda, żelazo surowcowe i stare wszelkiego rodzaju, żelazo w sztabach, zwierzęta, śledzie, tran, nafta i t. p.) nie jest dopuszczalne, lub nie praktykuje się.

2) W wypadkach powyższych pozostawia się orzeczeniu urzędów celnych, stosownie do udzielonych im przez władze zwierzchnie wskazówek, czy ze względu na zabezpieczenie od usunięcia i zamiany towaru należy zastosować celne umocowanie opon, czy zawieszenie plomb rozpoznawczych, czy też przedsięwziąć inne zarządzenia, lub też, czy wyjątkowo, zaniechać wogóle takiego umocowania, lub zarządzeń, zmierzających do zachowania tożsamości towaru. Również może być zarządzane konwojowanie wagonu przez funkcjonariusza władz celnych.

3) Wydane przez władze zwierzchnie poszczególnych Państw przepisy co do wykonywania powyższego ustępu, powinny być podawane do wiadomości innym Państwom, należącym do Związku.

14. Opony i ich przymocowywanie.

1) Kółka do przymocowywania opon powinny być spawane (szwejsowane) i przytwierdzone klubkami zanętowanymi, lub zaśrubowanymi od wnętrza wagonu, bądź naprzemian do ruchomych ścian bocznych (względnie drzwi) i ostojnic wagonu, bądź do podwozia na wysokości obramowania podłogi w odległości co najwyżej 115 cm kółko od kółka, tak, aby przeciągnięcie przez nie linki uniemożliwiało, tak wyjęcie ruchomych ścian bocznych, jak i otwarcie drzwi wagonu.

2) Opony muszą posiadać wzdłuż brzegów otwory okute metalem, przeznaczone do przeciągania linek, a rozmieszczone w odstępach mniej więcej tych samych co kółka u wagonu. Pierścienie do umocowania dozwolone są tylko na zewnętrznej powierzchni opony.

3) Opony powinny mieć wystarczającą wielkość i być w dobrym stanie. Szwy, nawet przy wstawionych częściach, muszą się znajdować na wewnętrznej stronie opony, albo być podwójne, t. j. we dwóch linjach na odstęp od 15 do 25 mm.

4) Linki nie mogą być sztukowane i powinny być zaopatrzone u końców w iglice metalowe. Poza temi iglicami muszą być wprowadzone ucha, w których po związaniu końców linki, zawieszają się zamknięcia celne.

Wzór Nr. 1.
do § 12.

Nr.
(numer kolejny U. C.)

WYKAZ POCIĄGOWY

na pociąg Nr. , który przybył dn. o godz. do granicznej stacji
w

Numer bieżący	Cecha	Nr.	Zawartość	U w a g i
	Ładownych wagonów			

W Y K A Z Z D A W C Z Y Nr.

na przesyłki towarowe oddane dnia
pociągiem Nr. na stacji

19 r. o godz.

Nr. rejestru Urzędu Celnego	Nr. bieżący	W a g o n y		S t a c j a		List przewozowy		P r z e s y ł k i						UWAGI
		Nr. Nr.	Cechy	nadania	przeznaczenia	Nr.	Data	Cechy	Nr.	Ilość sztuk	Rodzaj opakowania	Nazwa towaru	W a g a	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Oddał: (podpis i datownik)

Przyjął: (podpis i datownik)

W Y K A Z Z D A W C Z Y Nr.

na przesyłki bagażowe, ekspresowe i pośpieszne, przewożone w wagonach bagażowych, oddane dnia
o godz. pociągiem Nr. na stacji

19 r.

Nr. rejestru Urzędu Celnego	Nr. bieżący	S t a c j a		Nr. ceduły bagażowej wzgl. listu ekspresowego lub przewozowego	Ilość sztuk	Waga w kg	Cechy i numery	Rodzaj opakowania	Nazwa towaru	U w a g i
		nadania	przeznaczenia							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Oddał:
(podpis i datownik)

Przyjął:
(podpis i datownik)

U w a g a: Przy przewozie bagażów nie wypełnia się rubryk: 8 i 9, natomiast w rubryce 10 oznacza się takie przesyłki wyrazem „bagaż”.

TOWAROWA LISTA PRZEKAZOWA Nr. 801.

(rejestru przekazowego nadawczego).

Przekazuje się do Urzędu Celnego w Warszawie

niżej wyszczególnione towary:

Wagon Nr.
Cechy

Pozycja rejestru przywozowego względnie przekazowego odbiorczego U. C. nadawczego	Cechy i numery	Ilość sztuk	Opakowanie	Rodzaj towaru	Waga surowa w kg	Numery i data kolejowych listów przewozowych	Stacja		Imię, nazwisko i adres odbiorcy	Ilość zawieszonych plomb	Poz. rejestru przekazowego odbiorczego U. C. odbiorczego	
							nadania	przeznaczenia				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
1004	R. O. 1/4	4	skrzynne	wyroby żelazne	156	22.I.30 r. 173/2	Paryż	Białystok	Kooperatywa „Jedność“	4	1962	
Wniosek kolei:							Potwierdzenie urzędu celnego:			U w a g i		
13							nadawczego		odbiorczego		16	
<p>Niżej podpisany pełnomocnik kolei stawia wniosek o przekazanie wymienionych w liście przesyłek do urzędu celnego w Warszawie. Jednocześnie stwierdza zgodność tych przesyłek z listą i obowiązuje się dostarczyć je wymienionemu urzędowi celnemu w stanie niezmienionym, w terminie ustanowionym przepisami.</p> <p style="text-align: center;">Stacja Zbąszyń dn. 24.II.1930 r.</p> <p style="text-align: center;"> Datownik Podpis: </p> <p style="text-align: center;">Rubryki oświetlone grubymi linjami wypełnia kolej.</p>							14		15			
							<p>Zgodność wymienionych przesyłek stwierdza się.</p> <p>Urząd Celný w Zbąszyniu dn. 25.II.1930 r.</p> <p style="text-align: center;"> Pieczęć Podpis: </p>		<p>Odbiór wymienionych przesyłek potwierdza się.</p> <p>Urząd Celný w Warszawie dn. 1.III.1930 r.</p> <p style="text-align: center;"> Pieczęć Podpis: </p>			

B A G A Ż O W A L I S T A P R Z E K A Z O W A Nr. 408.

(rejestru przekazowego nadawczego)

Przekazuje się do Urzędu Celnego w Warszawie

Wagon Nr.
Cechy

niziej wyszczególnione bagaże :

Pozycja rejestru przywozowego względnie przekazowego odbiorczego U. C. nadawczego	S t a c j a		Data i Nr. kwitu bagażowego	Ilość sztuk	Rodzaj opakowania	Waga w kg	Ilość zawieszonych plomb celnych	Poz. rejestru przekazowego odbiorczego U. C. odbiorczego
	nadania	przeznaczenia						
1	2	3	4	5	6	7	8	9
38	Bukareszt	Warszawa	27.II.30. 105.	2	1 kosz 1 kufer	62	2	203

W n i o s e k k o l e i

10

Nizej podpisany pełnomocnik kolei stawia wniosek o przekazanie wymienionych w liście przesyłek do urzędu celnego w Warszawie. Jednocześnie stwierdza zgodność tych przesyłek z listą i obowiązuje się dostarczyć je wymienionemu urzędowi celnemu w stanie niezmienionym w terminie ustanowionym przepisami.

Stacja Śniatyn-Zalucze, dn. 1.III.1930 r.

Podpis

Datownik

Rubryki obwiedzione grubymi liniami wypełnia kolej.

Potwierdzenie urzędu celnego nadawczego

11

Zgodność wymienionych przesyłek stwierdza się.

Urząd Celny w Śniatynie-Zaluczu, dn. 1.III.1930 r.

Pieczęć

Podpis:

Potwierdzenie urzędu celnego odbiorczego

12

Odbiór wymienionych przesyłek potwierdza się.

Urząd Celny w Warszawie, dn. 2.III.1930 r.

Pieczęć

Podpis:

URZĄD CELNY w ZBĄSZYNIU.

REJESTR PRZEKAZOWY NADAWCZY

za miesiąc luty 1930 roku.

Numer kolejny	Pozycja rejestru przywozu lub prze- kazowego odbior- czego	D a t a	Nazwa urzędu celne- go, do którego prze- kazano przesyłkę	Urząd celny odbiorczy potwierdził odbiór przesyłek		U w a g i
				dnia	pozycja rejestru odbiorczego	
1	2	3	4	5		6
801	1004	25.II.30.	Warszawa	1.III.30.	1962	
802	1005	"	Poznań	"	1670	
803	1010	"	Wilno	12.III.30.	762	
804	1012/17	26.II.30.	Zebrzydowice	3.III.30.	1705	
	wagon	186245	Kreda	"	"	
	"	201843	"	"	"	
	"	347526	"	"	"	
	"	100708	"	"	"	
	"	513613	"	"	"	
	"	847529	"	"	"	

Urząd Celny w Zebrzydowicach.

REJESTR PRZEKAZOWY ODBIORCZY
za miesiąc marzec 1930 r.

Pozycja kolejna	Data wpisania do rejestru	Nazwa urzędu celnego nadawczego	Data i numer listy przekazowej U. C. nadawczego	Ilość sztuk i rodzaj opakowania	Rodzaj towaru	Załatwienie		Data ¹⁾ występu i numer pociągu	U W A G I (numer deklaracji, protokół licytacji, protokół zniszczenia i t. p.)
						nazwa rejestru wzgl. księgi	pozycja		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1700	1.III.	Lubliniec	24.II.30. 1748	—	—	—	—	2.III.30. poc. 603	
1701	"	Zbąszyń	16.III.30. 1809	3 bele	tkaniny	R. o. c.	75	—	Nr. dekl. 502
1702	"	Śniatyn	27.II.30. 1502	1 skrzyn.	owoce	R. przekaz nadawczy	110		
1703	"	Katowice	22.II.30. 1105	1 skrzyn.	maszyny	Księga składowa składu X.	23		Nr. dekl. 503
1704	3.III.	Sumina	25.II.30. 1086	1 wagon	rzeczy przesiedl.	wolne od cła			Nr. dekl. 504
1705	"	Zbąszyń	26.II.30. 804	—	—	—	—	3.III.30. poc. 603	

¹⁾ Wypełniają tylko graniczne urzędy celne.

LIST PRZESYŁKOWY Nr. Stacji.....

do stacji na (wyszczególnienie przesyłanego przedmiotu i odbiorcy w wypadkach §§ 15 i 16)

w kierunku przez

Przeekspedjowania lub ponowne nadania oraz przeładowania na drodze pierwotnej lub powrotnej powinny być również wpisane do odpowiednich rubryk. Przybory ładunkowe zwraca się, bez względu na to, któredy nadeszły, drogą najkrótszą do najbliższej stacji przejścia na kolej macierzystą.

DROGA PIERWOTNA						DROGA POWROTNA						UWAGI				
ze		do		za cedułą przewoz.		wagon *)		ze		do			za cedułą przewoz.		wagon	
s t a c j i				Nr.	data	Nr.	cecha	s t a c j i					Nr.	data	Nr.	cecha
<p>Niniejszy list przesyłkowy zwraca się razem z należącymi do niego przedmiotami, o ile te przedmioty są również zwracane.</p> <p>..... dnia 193 r.</p> <p>Stempel stacji wysył. na drodze pierwotnej</p> <p>Stempel stacji odbior. na drodze pierwotnej</p>						<p>Wyżej wymienione przedmioty otrzymano w porządku. (Wiersz ten należy wykreślić przy zwrotnej przesyłce przyborów ładunkowych)</p> <p>..... dnia 193..... r.</p> <p>Ekspedycja towarowa</p> <p>Stempel stacji wysył. na drodze powrotnej</p> <p>Stempel stacji odbior. na drodze powrotnej</p>						<p>*) W razie wysyłki części zapasowych zgodnie z § 16 należy w rubr. „wagon” wskazać do jakiego mianowicie wagonu te części są przeznaczone.</p>				
<p>Stemple stacyj przejścia lub przeładunku, a także stacyj przeekspedjowania lub nowego nadania muszą być rozmieszczone na stronie odwrotnej w porządku kolejności od lewej strony do prawej.</p>																

— 140 —

SPIS DZIAŁÓW :

1. Przepisy ogólne	„ 1 — 10	10. Wagony wypożyczone przez koleje polskie od prywatnych towarzystw najmu	§§ 99
2. Dokumenty celne przy przywozie	„ 11 — 15	11. Części zapasowe wagonów	„ 100
3. Przyjęcie pociągów towarowych przybyłych z zagranicy	„ 16 — 24	12. Kolejowe przybory ładunkowe	„ 101 — 103
4. Przyjęcie pociągów osobowych przybyłych z zagranicy	„ 25 — 37	13. Wagony prywatne	„ 104
5. Przekazywanie przesyłek celnych	„ 38 — 67	14. Zwolnienie od kolejowych opłat za przechowanie towarów skonfiskowanych oraz zatrzymanych w celu sprawdzania prawidłowości odprawy	„ 105 — 106
6. Ochrona przesyłek celnych i odpowiedzialność za nie kolei	„ 68 — 80	15. Bezpłatne przejazdy kolejami	„ 107
7. Odprawa pociągów towarowych odchodzących zagranicę	„ 81 — 85	16. Kolejowe agencje celne	„ 108
8. Odprawa pociągów osobowych odchodzących zagranicę	„ 86 — 87	17. Środki techniczne do przeprowadzania rewizji pociągów i towarów	„ 109
9. Sprawdzanie przesyłek krajowych nadawanych z pasa granicznego do kraju, oraz kontrola pociągów krajowych, wysyłanych z pasa granicznego do kraju	„ 88 — 98	18. Stosunek organów celnych i kolejowych	„ 110 — 114

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 maja 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji w sprawie ekspozytur celnych, otwieranych w siedzibach przedsiębiorstw przemysłowych.

(Monitor Polski Nr. 139, poz. 205, z dnia 18 czerwca 1930 r. Dziennik Urz. Min. Skarbu Nr. 18, poz. 336, z 1930 r., Dziennik Urzęd. Min. Komunikacji Nr. 17, poz. 136 z 1930 r.).

Na podstawie artykułów 4 i 11 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stóunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Celem ułatwienia przedsiębiorstwom przemysłowym obrotu towarowego z zagranicą, mogą być otwierane na prośbę tych przedsiębiorstw w ich siedzibie, na warunkach podanych niżej, ekspozytury celne, przeznaczone do odprawy niektórych towarów sprowadzanych z zagranicy wyłącznie dla potrzeb danych przedsiębiorstw przemysłowych oraz odprawy wywozowej wytwórców wspomnianych przedsiębiorstw.

§ 2.

Ekspozytury celne, utworzone w siedzibie przedsiębiorstw przemysłowych, są oddziałami swych urzędów macierzystych i dokonywują odpraw celnych przywozowych i wywozowych w zakresie udzielonych im uprawnień.

§ 3.

Plac urzędowy ekspozytury celnej stanowią: taryfowa stacja kolejowa z bocznicami kolejowymi, wiodącymi do przedsiębiorstwa, pomieszczenie ekspozytury celnej, magazyny celne oraz tereny, przeznaczone dla odpraw celnych w siedzibie przedsiębiorstwa. Funkcjonariusze celni oraz organa celne, wykonywujące kontrolę czynności ekspozytury, mają wolny dostęp do wszelkich zabudowań i magazynów, znajdujących się w obrębie danego przedsiębiorstwa przemysłowego. Wstęp do zakładu przemysłowego, w którym dokonywa się fabrykacji, winien zasadniczo odbywać się w towarzystwie funkcjonariusza przedsiębiorstwa.

§ 4.

Etat osobowy ekspozytury ustala kierownik urzędu celnego w zależności od rozmiarów obrotu towarowego z zagranicą przedsiębiorstwa.

Koszta utrzymania personelu zatrudnionego w ekspozyturze, jak również koszty, związane z kontrolą czynności ekspozytury przez urząd macierzysty, zwracają Skarbowi Państwa przedsiębiorstwa przemysłowe, w których interesie utworzono ekspozytury.

§ 5.

Przedsiębiorstwo przemysłowe obowiązane jest dostarczyć bezpłatnie odpowiednich pomieszczeń dla ekspozytury, jako to: na kancelaryjną, magazyny i t. p. wraz z urządzeniami i przyborami, potrzebnymi do odprawy celnej.

Pomieszczenia takie stanowią lokale urzędowe ekspozytury, przeznaczone do wyłącznego jej użytku. Wymienione wyżej pomieszczenia przedsiębiorstwo obowiązane jest własnym staraniem i kosztem oświetlać, opalać, sprzątać i utrzymywać w należytych stanie.

Pozatem przedsiębiorstwo obowiązane jest dostarczyć bezpłatnie na żądanie urzędu celnego odpowiednich mieszkań dla funkcjonariuszów celnych, zatrudnionych w ekspozyturze.

Celem wykonania prac fizycznych, związanych z odprawą celną przesyłek, przedsiębiorstwo winno dostarczyć ekspozyturze celnej własnym staraniem i na własny koszt odpowiednich sił roboczych.

§ 6.

Przesyłki przeznaczone dla przedsiębiorstw przemysłowych, a stanowiące: surowce, półfabrykaty, materiały budowlane, materiały niezbędne do utrzymania fabryki w ruchu, jako to: maszyny, ich części, narzędzia, materiały pędne i t. p., mogą być na wniosek nadawcy, wyrażony w liście przewozowym, przekazywane bezpośrednio do ekspozytur celnych. Na przesyłki takie kolej sporządza dodatkowo czwarty egzemplarz listy przekazowej, który to egzemplarz urząd celny nadawczy przesyła właściwemu urzędowi celnemu macierzystemu, niezależnie od listy przekazowej B., przesyłanej ekspozyturze. Inne towary, przeznaczone dla przedsiębiorstw przemy-

słowych, powinny być odprawiane w urzędach celnych granicznych lub wewnętrznych na ogólnych zasadach.

§ 7.

Przekazane do ekspozytury celnej towary odprawia personel ekspozytury lub urzędnik delegowany w tym celu każdorazowo przez urząd celny macierzysty. Które towary mogą być odprawiane przez personel ekspozytury, określa dla każdej ekspozytury Dyrekcja Ceł we własnym zakresie.

§ 8.

Oddawanie przesyłek celnych z terenu stacji taryfowej na bocznicę przedsiębiorstwa winno się odbywać na podstawie wykazów zdawczych, sporządzanych przez kolej, z których jeden egzemplarz otrzymuje od kolei ekspozytura celna.

Przyjęcie przesyłek celnych przedsiębiorstwo winno potwierdzić na wykazach zdawczych z oznaczeniem w nich stanu i ilości plomb celnych, oraz dnia i godziny przyjęcia.

Przybywające do stacji taryfowej przesyłki celne drobnicowe mogą być w ramach umów bocznicowych przekazywane na bocznicę przemysłową tylko w wagonach krytych. Używanie dla przewozu takich przesyłek wagonów otwartych jest wzbronione.

Przewóz przesyłek celnych z kolejowej stacji taryfowej do przedsiębiorstwa innymi środkami poza koleją może być dokonany tylko za każdorazowym pozwoleniem urzędu celnego macierzystego i pod konwojem celnym.

W wypadkach uszkodzenia wagonu z przesyłkami celnymi, uszkodzenia lub braku plomb celnych oraz uszkodzenia lub braku przesyłek celnych, stacja taryfowa, nie będąca siedzibą urzędu celnego, zawiadamia o tem właściwy urząd celny macierzysty, celem sporządzenia wspólnie odpowiedniego protokołu. Przed sporządzeniem protokołu przy udziale funkcjonariusza urzędu celnego przesyłki takie nie mogą być przekazane przedsiębiorstwu.

§ 9.

Z chwilą przyjęcia przesyłek celnych od kolei na stacji taryfowej (§ 8) przedsiębiorstwo ponosi wobec Zarządu Ceł całkowitą odpowiedzialność za całość nałożonych na przesyłki zamknięć celnych oraz za całość wspomnianych przesyłek.

Ochrona przesyłek celnych od chwili przyjęcia ich przez przedsiębiorstwo od kolei aż do czasu oclenia i wydania przez ekspozyturę celną do wolnego obrotu należy do obowiązku przedsiębiorstwa.

Przyjęte na stacji taryfowej przesyłki celne przedsiębiorstwo obowiązane jest dostarczyć ekspozyturze celnej w ciągu 24 godzin od daty przyjęcia.

W razie niedostarczenia przesyłki w tym terminie ekspozytura celna wyznacza przedsiębiorstwu trzy dni dla odszukania przesyłki. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego dla odszukania przesyłki terminu przedsiębiorstwo obo-

wiązane jest niezwłocznie uiszczyć przypadające od zaginionej przesyłki należności celne i inne opłaty według norm określanych każdorazowo w przepisach o materialnej odpowiedzialności kolei za niedostarczenie urzędowi celnym przesyłek celnych.

Niedostarczenie ekspozyturze celnej przesyłek celnych do odprawy lub też dostarczenie przesyłek w stanie zmienionym może spowodować odebranie przedsiębiorstwu prawa uskutecznienia odpraw celnych w ekspozyturze, niezależnie od wdrożenia przeciwko winnym postępowania karnego i ściągnięcia od przedsiębiorstwa przypadających za przesyłki opłat celnych.

§ 10.

Przekazane przez kolej przedsiębiorstwu przesyłki celne nie mogą być poddane przez przedsiębiorstwo jakimkolwiek manipulacjom lub wypuszczone do wolnego obrotu aż dopiero po ocleniu ich i wydaniu do wolnego obrotu przez ekspozyturę celną. Po dostarczeniu przesyłek celnych do przedsiębiorstwa winny one być, o ile nie podlegają odprawie w wagonach, niezwłocznie wyładowane pod dozorem funkcjonariuszów celnych środkami przedsiębiorstwa do magazynu celnego ekspozytury. W wyjątkowych wypadkach ekspozytura może zezwolić na pozostawienie takich przesyłek w wagonie do dnia następnego.

Magazyn celny przy ekspozyturze pozostaje stale pod wspólnym zamknięciem celnym ekspozytury i przedsiębiorstwa.

Znajdujące się na wagonach i oddzielnych sztukach przesyłek zamknięcia celne mogą być zdjęte tylko przez funkcjonariuszów celnych.

Przedsiębiorstwo obowiązane jest stosować się do wszelkich przepisów celnych, dotyczących obrotu towarowego z zagranicą.

§ 11.

Przybyłe dla przedsiębiorstwa do ekspozytury przesyłki celne winny być zgłoszone przez przedsiębiorstwo do odprawy celnej ekspozyturze w terminie ustalonym ogólnymi przepisami celnymi dla zgłoszenia do odprawy przesyłek celnych w wewnętrznych urzędach celnych. Bieg wymienionego terminu rozpoczyna się od daty przyjęcia przesyłki przez przedsiębiorstwo od kolei na stacji taryfowej.

Odprawa celna wymienionych wyżej przesyłek oraz wypuszczenie ich do wolnego obrotu odbywa się na ogólnych zasadach.

§ 12.

Przesyłki wagonowe odprawione na wywóz zagranicę w ekspozyturze celnej winny być przez przedsiębiorstwo dostawione do taryfowej stacji kolejowej i nadane do przewozu w ciągu 24 godzin, a przesyłki drobnicowe w ciągu 6 dni od chwili dokonania odprawy wywozowej.

Odpowiedzialność za całość odprawionych przez ekspozyturę celną do wywozu przesyłek oraz za całość nałożonych na przesyłki zamknięć celnych ciąży na przedsiębiorstwie, aż do chwili przyjęcia tych przesyłek przez kolej na stacji taryfowej, lub w kolejowym magazynie tej stacji.

Odbiór przesyłek przez kolej odbywa się na podstawie wykazów zdawczych, sporządzanych przez przedsiębiorstwo, z których jeden egzemplarz przedsiębiorstwo wręcza ekspozyturze celnej. W wykazie takim winna kolej oznaczyć dzień i godzinę przyjęcia przesyłek oraz ilość i stan plomb celnych.

§ 13.

Z chwilą przyjęcia przesyłki przez kolej od przedsiębiorstwa odpowiedzialność za całość przesyłki i dostarczenie jej odbiorczemu urzędowi celnemu przechodzi na kolej.

W razie istotnej potrzeby kolej może sprawdzić zawartość przesyłki odprawionej na wywóz w ekspozyturze celnej przed przyjęciem przesyłki do przewozu i podpisaniem listy przekazowej.

Sprawdzenie takie winno się odbywać w obecności funkcjonariusza ekspozytury celnej, lub urzędu celnego macierzystego, uprawnionych do zdjęcia zamknięcia celnego i nałożenia nowego. O sprawdzeniu przesyłki należy poczynić odpowiednie adnotacje na liście przekazowej.

Dostarczenie do magazynu kolejowej stacji taryfowej drogą kołową drobnicowych przesyłek, odprawionych do wywozu przez ekspozyturę, winno odbywać się za pozwoleniem urzędu macierzystego pod konwojem celnym.

§ 14.

Listy przekazowe na przesyłki odprawione na wywóz zagranicę w ekspozyturze celnej sporządza przedsiębiorstwo na drukach obowiązujących przy przekazywaniu przesyłek celnych kolejami. W liście takiej przedsiębiorstwo wypełnia nagłówki oraz rubryki 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9, 10. Wypełnione listy przedsiębiorstwo wręcza ekspozyturze, która zapisuje je do rejestru przekazowego i wypełnia ze swej strony rubryki 1, 11, 14.

Wypełnione w ten sposób listy przekazowe winny być dostarczone kolejowej stacji taryfowej, która po sprawdzeniu danych, zamieszczonych w liście przekazowej, wypełnia rubryki 7 i 13 listy, zaopatruje je w pieczęć stacji i podpis, poczem egzemplarz A. listy zatrzymuje celem dołączenia do dokumentów przewozowych, a egzemplarz B. i C. zwraca ekspozyturze. Ekspozytura po otrzymaniu list przekazowych B. i C. postępuje z nimi w myśl Instrukcji o przekazywaniu przesyłek celnych.

O ile przedsiębiorstwo wypisze w nagłówku listy przekazowej nazwę granicznego urzędu celnego odbiorczego, który nie jest właściwy stosownie do przepisów kolejowych dla danego kierunku przewozu, stacja taryfowa jest uprawniona do zmiany w listach przekazowych takiego urzędu na właściwy urząd celny.

Zmiana taka winna być potwierdzona pieczęcią i podpisem stacji taryfowej.

Ekspozytura celna w takich wypadkach zmienia w swoim rejestrze przekazowym pierwotnie wpisany urząd celny odbiorczy na urząd

ustalony w liście przekazowej przez stację taryfową.

Czynności związane z wydawaniem kwitów wywozowych na towary, korzystające ze zwrotu cła, wykonywa wyłącznie urząd macierzysty na zasadzie osobnych wydanych w tym względzie przepisów.

§ 15.

Ekspozytury celne utworzone w siedzibach przedsiębiorstw mają charakter ekspozytur czasowych i mogą być zwinięte po upływie trzech miesięcy od daty zawiadomienia o tem zainteresowanego przedsiębiorstwa.

§ 16.

Stwierdzone nieprzestrzeganie przez przedsiębiorstwo warunków, zawartych w niniejszym rozporządzeniu, może spowodować niezwłocznie zwinięcie ekspozytury celnej z pominięciem terminu ustalonego w § 15.

§ 17.

Udzielone przedsiębiorstwu prawo dokonywania odpraw celnych towarów w ekspozyturze ustaje z chwilą wydzierżawienia przedsiębiorstwa osobom trzecim lub też sprzedaży tegoż.

§ 18.

Wszystkie przedsiębiorstwa, które korzystają z odpraw celnych towarów w ekspozyturach celnych, utworzonych w siedzibach przedsiębiorstw, winny złożyć właściwej Dyrekcji Ceł w ciągu 30 dni od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia oświadczenie, że przyjmują zawarte w niej warunki i obowiązują się ściśle ich przestrzegać.

§ 19.

Szczegółową instrukcję dla urzędów celnych i ekspozytur co do wykonania niniejszego rozporządzenia wydadzą Dyrekcje Ceł we własnym zakresie, w zależności od lokalnych warunków.

Sposób doręczania urzędom macierzystym i ekspozyturom celnym przez kolejową stację taryfową wstępnych dokumentów celnych (listy przekazowej, deklaracji nadawcy i t. p.), sposób dostarczania kolejowej stacji taryfowej dokumentów na odprawione przez ekspozyturę do wywozu zagranicę przesyłki oraz inne szczegóły kolejowo - celnej czynności ustalą we wzajemnem porozumieniu Dyrekcja Ceł z Dyrekcją Okręgową Kolei Państwowych.

§ 20.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) Ignacy Matuszewski.

Minister Komunikacji:

(—) Kühn.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 maja 1930 r.

w sprawie Instrukcji morsko-celnej dla Urzędu Celnego w Gdyni.

(Monitor Polski Nr 138 poz. 202, z dnia 17 czerwca 1930 r., Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr. 18, poz. 346, z 1930 r.).

Na podstawie artykułów 2 i 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) wprowadza się załączoną przy niniejszem Instrukcję morsko - celną dla Urzędu Celnego w Gdyni.

§ 2.

Instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1930 roku. Jednocześnie uchyla się moc obowiązującą „Tymczasowej Instrukcji dla morskiego urzędu celnego w Gdyni”, zatwierdzonej rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. L. DC/3961/II/25.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) *Ignacy Matuszewski.*

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 maja 1930 r.

INSTRUKCJA MORSKO - CELNA dla Urzędu Celnego w Gdyni.

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Teren działania.

(1) Działalność Urzędu Celnego w Gdyni rozciąga się na tereny portowe, określone przez Dyrekcję Ceł w porozumieniu z Urzędem Morskim, a o ile chodzi o tereny, należące do marynarki wojennej, w porozumieniu z Dowództwem Floty.

(2) Do tych terenów należą sztuczne występujące w morze urządzenia, jak też reda.

§ 2. Wjazd statków.

Wjazd statków do portu dozwolony jest tylko szlakiem ustalonym przez Urząd Celny w porozumieniu z władzami portowymi.

§ 3. Zawiadomienie o nadejściu statku.

(1) Czas nadejścia poszczególnych statków, ich rodzaj i nazwę oraz projektowane miejsce przybicia awizuje Urzędowi Celnemu Kapitanat

Portu możliwie najwcześniej, przed przybiciem statku.

(2) Sposób zawiadomienia, zależnie od miejscowych warunków, ustala Kapitanat Portu w porozumieniu z Kierownikiem Urzędu Celnego.

§ 4. Przybicie statków.

Wjazd statków do portu może się odbywać o każdej porze dnia i nocy. Jednak przybicie statków przed wschodem i po zachodzie słońca może mieć miejsce jedynie w porozumieniu Kapitanatu Portu z Urzędem Celnym.

§ 5. Miejsca przybijania statków.

(1) Przybijanie statków do przystani, wyładowywanie i załadowywanie może się odbywać tylko w miejscach, wyznaczonych na ten cel przez Kapitanat Portu w porozumieniu z Urzędem Celnym.

(2) Zmiana miejsca postoju statku w porcie musi być zgłoszona przez Kapitanat Portu w Urzędzie Celnym; za zmianę miejsca postoju nie uważa się nieznacznych przesunięć statku przy tem samym nabrzeżu.

§ 6. Dozór celny.

(1) Od chwili wejścia statku do portu do chwili wyjazdu z portu statek pozostaje pod dozorem celnym.

(2) Organom celnym przysługuje prawo wejścia na pokład każdego statku (z wyjątkiem wojennych), znajdującego się w porcie (§ 1), wglądu do dokumentów okrętowych oraz przeprowadzenia rewizji statku.

B. PRZYWÓZ.

§ 7. Przyjęcie statków.

(1) Przyjęcie statków przez Urząd Celny odbywa się od wschodu do zachodu słońca. Na wniosek kapitana statku, statek może być przyjęty również w innej porze na skutek porozumienia Kapitanatu Portu z Urzędem Celnym.

(2) Celem przyjęcia statku udają się na statek urzędnicy celni wraz z uprawnionym makle-

rem i przystępują do odebrania od kapitana dokumentów wstępnych oraz do rewizji.

(3) Do czasu ukończenia rewizji prawo wstępu na statek mają tylko władze uprawnione. Osoby postronne mogą uzyskać w wyjątkowych wypadkach pozwolenie na wstęp od Kierownika Urzędu Celnego, względnie jego zastępcy.

§ 8. Termin dostarczenia dokumentów wstępnych.

(1) Gdyby dokumenty wstępne nie mogły być doręczone urzędnikowi celnemu po wejściu jego na statek, zezwala się kapitanowi przedstawić je Urzędowi Celnemu najpóźniej w ciągu 24 godzin od chwili zawinięcia statku do portu.

(2) Przyjęcie statku odracza się do chwili dostarczenia dokumentów, statek zaś bierze się pod dozór celny.

§ 9. Dokumenty wstępne.

(1) Wstępne dokumenty celne są:

- a) zgłoszenie ogólne statku (manifest)—wzór Nr. 1,
- b) wykaz włączów i skrytek, podający również ilość sztuk (colli) załadowanych na pokładzie — wzór Nr. 2,
- c) spis prowizji okrętowej i zasobów okrętowych — wzór Nr. 3,
- d) wykaz przedmiotów należących do kapitana i załogi i przeznaczonych do własnego użytku — wzór Nr. 4,
- e) spis bagażów nadanych.

(2) Manifest wymieniony pod lit. a) winien być przedstawiony Urzędowi Celnemu w ilości niezbędnej do wyładowania, dokumenty, wymienione pod lit. b) i c) — w dwóch egzemplarzach, pozostałe zaś dokumenty (d, e) — w jednym egzemplarzu.

(3) Dla ułatwienia rewizji podróżnych Urząd Celny może zażądać do wglądu listy pasażerskiej lub księgi pasażerskiej.

§ 10. Manifest.

(1) Manifest, sporządzony według ustalonego wzoru, ma zawierać: dokładny wykaz towarów, przeznaczonych do wyładowania w danym porcie, i osobno spis towarów, przeznaczonych do dalszego przewozu.

(2) W osobnym dziale ma być podany wykaz przedmiotów, uratowanych na morzu, o ile to miało miejsce.

(3) O ile statek przychodzi próżny, lub tylko z balastem, należy to wyraźnie zaznaczyć w manifestcie.

(4) W razie załączenia do manifestu dokumentów winna być podana w manifestcie ilość tych dokumentów.

(5) Manifest musi być podpisany przez kapitana lub jego pełnomocnika.

(6) Kapitan statku odpowiada za rzetelne wykazanie towarów w manifestcie, przedstawionym Urzędowi Celnemu.

(7) Kapitan nie odpowiada za określenie rodzaju towarów w manifestcie, o ile wyraźnie zaznaczy w nim, że nie jest mu znana zawartość danych sztuk (colli).

§ 11. Konosament.

Na towary przeznaczone do wyładowania w porcie należy zasadniczo przedstawiać jednocześnie z manifestem odpisy konosamentów lub pokwitowania statku; dopuszcza się jednak i późniejsze przedstawienie odpisów konosamentów, lecz tylko pod warunkiem zachowania terminu, ustalonego dla przedstawienia dokumentów wstępnych (§ 8).

§ 12. Zwolnienie od przedstawiania dokumentów wstępnych.

(1) Przedstawienie wstępnych dokumentów (§ 9) nie jest wymagane dla statków o pojemności do 50 ton netto, przychodzących bez towarów lub też z towarami, wyszczególnionymi poniżej:

- poz. 1. Zboże w ziarnie i strączkowe.
- z poz. 5. Wolne od cła: ziemniaki, buraki cukrowe i pastewne, kapusta.
- z poz. 31. Lód naturalny.
- z poz. 37. Ryby żywe i nieżywe świeże (mrożone i śnięte) z wyjątkiem luksusowych (pstrągi, łososie, turboty, sole, jesiotry, bielugi, sieje, węgorze).
- z poz. 39. Jaja, mleko świeże, makuchy, otręby.
- poz. 58. Drewno nieprzetarte i przetarte, faszyny, trzaski, chrust.
- z poz. 59 p. 1, 3, 5. Wyroby ciesielskie, bednarskie i kołodziejskie, gonty, łopaty i szufle, klepki.
- z poz. 64 p. 1. Wyroby koszykarskie niemalowane.
- z poz. 65 p. 1, 2, 3, 4. Gliny, kreda, gips, alabaster, wapno.
- z poz. 66 p. 1. Kamienie, piasek, dolomit.
p. 2. Kamienie sztuczne rozdrobnione.
p. 3. Kamienie budowlane.
p. 4. Kamienie do ostrzenia.
p. 8. Płyty łupkowe, łupane.
p. 13-a. Mika w kawałkach i arkuszach.

- z poz. 72 p. 1, 2, 3, 4, 6, 7. Cegły.
- z poz. 73 p. 1, 2. Rury i sączki (dreny).
- z poz. 74 p. 1. Dachówki.
- z poz. 79. Węgiel, koks, torf.
- z poz. 138 p. 1. Rudy żelazne.

(2) O nadejściu takiego statku składa kapitan tylko krótkie (na pół arkusza) zgłoszenie, które winno zawierać: datę nadejścia, nazwę statku, jego przynależność państwową, pojemność, port wyjścia, nazwisko kapitana, określenie ładunku (ilość sztuk, rodzaj opakowania i jego cechy, rodzaj i ilość towaru), nazwisko i imię odbiorcy, wreszcie podpis kapitana. Na życzenie kapitana statku zgłoszenie może być sporządzone przez Urząd Celny na podstawie ustnego oznajmienia tegoż kapitana. Zgłoszenie, spisane przez Urząd, podpisuje kapitan.

(3) Ze zgłoszeniem, wymienionem wyżej, postępuje się tak, jak i z manifestem (§ 20).

§ 13. Poprawki w dokumentach wstępnych.

Ewentualne poprawki w dokumentach wstępnych, przedstawionych Urzędowi Celnemu, win-

ny być stwierdzone własnoręcznym podpisem kapitana; z chwilą doręczenia Urzędowi Celnemu tych dokumentów, wszelkie późniejsze w nich poprawki nie są dopuszczalne.

§ 14. Sprawdzenie dokumentów.

Po otrzymaniu dokumentów od kapitana (§§ 7 — 11), urzędnik celny:

1) oblicza dokumenty i sprawdza ich ilość według manifestu,

2) odnotowuje dzień i godzinę przyjęcia dokumentów na czołowej stronie manifestu, stwierdzając tę adnotację swoim podpisem.

§ 15. Odprawa podróżnych i bagaży.

(1) Przy przyjęciu statku odprawie celnej przede wszystkim podlegają podróżni i ich bagaż. Odprawa podróżnych i ich bagażu odbywa się na statku, o ile to możliwe. W przeciwnym razie należy podróżnych wraz z ich bagażem skierować pod kontrolą celną do sali rewizyjnej, gdzie odprawa odbywa się na ogólnych zasadach.

(2) Niezłożenie dokumentów nie wstrzymuje odprawy podróżnych i ich ręcznego bagażu.

(3) Odprawy bagażu nadanego dokonywa się na podstawie listy bagażowej (§ 9 lit. e).

(4) Wyniki rewizji bagażu odnotowuje się w liście bagażowej, umieszczając numery wydanych kwitów celnych, względnie oznaczając odprawę wolną od cła, jako też podając pozycję rejestru przywozu, o ile bagaż został wzięty na skład.

§ 16. Wstępna rewizja statku.

(1) Na podstawie przyjętych dokumentów przeprowadza się wstępną rewizję statku.

(2) Przy rewizji tej musi być obecny kapitan lub jego pełnomocnik, którzy mają obowiązek wskazać rewidującym urzędnikom wszystkie pomieszczenia, przejścia, włazy i skrytki oraz okazać im wszelką pomoc, potrzebną przy rewizji.

(3) Przy rewizji wstępnej statku sprawdza się zgodność przedstawionego przez kapitana zgłoszenia włazów i skrytek ze stanem faktycznym.

(4) Jeżeli na górnym pokładzie znajdują się towary, to urzędnik, przyjmujący statek, sprawdza ilość sztuk i odnotowuje to w spisie włazów i skrytek.

(5) Po rewizji wstępnej należy nałożyć zamknięcia urzędowe na wszystkie włazy, prowadzące do miejsc, w których są przechowane towary, jak również na osobne pomieszczenia z towarami, względnie wziąć pod specjalny dozór celny.

(6) Statki, przybywające w stanie próżnym celem zabrania towaru, mogą być, na żądanie strony, poddane rewizji celnej przed przybiciem do nabrzeża.

§ 17. Zakaz łączenia się z brzegiem i innymi statkami przed ukończeniem rewizji wstępnej.

(1) Bez specjalnego pozwolenia Urzędu Celnego, załódze statku nie wolno opuszczać statku przed ukończeniem wstępnej rewizji.

(2) Wynoszenie ze statku lub przenoszenie na statek jakichkolwiek przedmiotów bez specjalnego pozwolenia Urzędu Celnego jest zabronione.

§ 18. Rewizja inwentarza, prowiantu oraz odprawa rzeczy przywiezionych przez kapitana i załogę.

(1) Jednocześnie dokonywa się na statku:

a) sprawdzenia przedmiotów, należących do kapitana i załogi, przeznaczonych do własnego użytku, oraz

b) rewizji inwentarza okrętowego, zasobów okrętowych i prowiantu.

(2) Znajdujący się na statku prowiant pozostaje pod specjalnym dozorem Urzędu Celnego. Prowiant, potrzebny dla wyżywienia załogi i pasażerów podczas postoju statku w porcie, wolny jest od cła.

(3) O ile dozór celny, dostatecznie zabezpieczający przed przeniesieniem prowiantów na ląd, nie mógłby być ustanowiony, Urząd Celny wydziela prowiant stopniowo w ilościach, nieprzekraczających zapotrzebowania 3-dniowego. Resztę prowiantu bierze się pod zamknięcie celne.

(4) Apteka okrętowa, zasoby okrętowe oraz inwentarz nie podlegają zamknięciu celnemu.

§ 19. Wyniki wstępnej rewizji.

Wyniki wstępnej rewizji statku oraz rewizji prowiantu i zasobów okrętowych odnotowuje się w odpowiednich rubrykach wykazu włazów i skrytek oraz manifestu, tudzież spisu prowizji okrętowej i zasobów okrętowych.

§ 20. Księgowanie dokumentów w Urzędzie.

(1) Przybywające statki zapisuje się do rejestru statków przychodzących (wzór Nr. 5).

(2) Z dokumentami, według których przyjęty został statek, Urząd Celny postępuje w następujący sposób:

a) sprawdza każdą pozycję w manifestie według konosamentów,

b) towary według manifestu zapisuje do rejestru przywozu, w myśl przepisów instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych, dotyczącej odprawy celnej,

c) zaopatruje odpisy konosamentów w pozycje rejestru przywozu.

(3) Do manifestu dołącza Urząd:

a) odpisy konosamentów,

b) wykaz włazów i skrytek,

c) spis prowizji okrętowej i zasobów okrętowych,

d) wykaz przedmiotów, przywiezionych przez kapitana i załogę do własnego użytku,

e) spis bagażów nadanych.

(4) Drugie egzemplarze wykazu włazów i skrytek oraz spisu prowizji okrętowej, potwierdzone przez Urząd Celny, wręcza się kapitanowi.

§ 21. Zgłoszenie miejsca złożenia towarów.

(1) Przed wyładowaniem statku przedsiębiorstwo okrętowe, względnie uprawniony makler, winni zgłosić miejsce zamierzonego złożenia towaru

(2) Towary mogą być składane w magazynach i na placach, pozostających pod kontrolą celną, a za zezwoleniem Urzędu Celnego także na nabrzeżu, o ile rodzaj towaru na to pozwala. Urząd Celny winien zezwolić również na ładowanie bezpośrednio do wagonów lub innych

środków transportowych towarów masowych o niskim ciele, łatwych do otaryfowania. Nad załadowywaniem należy ustanowić ścisły dozór celny.

§ 22. Czas wyładowywania.

(1) Towary masowe mogą być wyładowywane w każdej porze dnia i nocy.

(2) Wyładowywanie towarów drobnicowych odbywa się z reguły w dni powszednie i tylko w porze dziennej, t. j. od wschodu do zachodu słońca.

(3) Na wniosek strony, może zezwolić Urząd Celny na dokonanie wyładunku towarów drobnicowych w dni świąteczne oraz w nocnej porze.

(4) Gdy wyładowanie towarów odbywa się w porze nocnej, strona winna postarać się o dostateczne oświetlenie.

§ 23. Wyładowanie.

(1) Po dokonaniu formalności celnych, związanych z przyjęciem statku, Urząd Celny zezwala na wyładowanie towarów.

(2) Wyładowywanie odbywa się pod kontrolą celną, w kolejności przybicia statków.

(3) Pierwszeństwo jednak mają statki uszkodzone, statki linii regularnych, statki z towarami szybko psującymi się oraz statki pasażerskie.

§ 24. Stwierdzenie nienaruszalności zamknięć.

Przed rozpoczęciem wyładunku urzędnik celny winien stwierdzić, czy nałożone zamknięcia celne nie zostały naruszone.

§ 25. Dokumenty wyładunku.

Wyładunek towarów odbywa się według manifestu (§ 9 (2)).

§ 26. Przerwa w wyładowaniu.

Na czas przerwy w wyładowaniu (np. przerwa obiadowa, przesunięcie statku i t. p.), należy na wszystkie włady do miejsc z towarami nałożyć ponownie zamknięcia celne, notując to w wykazie władów i skrytek. W miarę możliwości Urząd Celny zamiast nakładania zamknięć celnych może ustanowić osobny nadzór celny.

§ 27. Powtórna rewizja statku.

Po wyładowaniu odbywa się powtórna rewizja statku, której wynik odnotowuje się w wykazie władów i skrytek oraz w manifestcie.

§ 28. Przyjęcie do składów.

Przyjęcie wyładowanych ze statku towarów do składów, przekazywanie towarów do innych urzędów oraz ostateczna odprawa towarów mają być dokonywane w myśl obowiązujących przepisów celnych, jak ogólnych, tak i specjalnych, wydawanych dla składów celnych.

§ 29. Niezgodność przy wyładunku.

(1) W razie ujawnienia różnicy w ilości sztuk, podanych w manifestcie, uszkodzeń lub też różnicy wagi, znaków i numerów poszczególnych sztuk, sporządza się protokół.

(2) Protokół podpisują urzędnik celny, kapitan lub jego pełnomocnik, ewentualnie i przedstawiciel składu celnego.

§ 30. Konieczność rewizji wewnętrznej towaru.

Przy ujawnieniu uszkodzeń opakowania oraz w razie ujawnienia sztuk (collis) z niewiadomą zawartością, tudzież znalezienia sztuk, niewykazanych w manifestcie, należy równocześnie przeprowadzić rewizję wewnętrzną i wynik jej podać w protokóle.

§ 31. Wpadnięcie ładunku do morza.

W razie przypadkowego wpadnięcia ładunku do morza sporządza się również protokół, podpisany przez urzędnika celnego, kapitana lub jego pełnomocnika i świadków tego wypadku.

§ 32. Wyładowanie na redzie zapomocą statków przewozowych.

(1) W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dokonywane wyładowanie towarów, pasażerów oraz bagażów ze statków w miejscu zarzucenia kotwicy na redzie, zapomocą statków przewozowych (lichtug). Wyładowanie zapomocą lichtug odbywa się według tych dokumentów, co i wyładunek normalny.

(2) Wyładowanie takie dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem Urzędu Celnego i pod ścisłą kontrolą celną.

§ 33. Towary szybko psujące się.

Towary podlegające szybkiemu zepsuciu mogą być na wniosek strony, odprawiane na statku, pod warunkiem zachowania ogólnych przepisów, dotyczących odprawy celnej.

C. WYWÓZ.

§ 34. Zgłoszenie załadowania statku.

Zamierzone załadowanie statku winien kapitan lub jego pełnomocnik zgłosić Urzędowi Celnemu.

§ 35. Wstępna rewizja wywozowa statku.

Przed przystąpieniem do załadowania statku na wywóz odbywa się wstępna rewizja wywozowa statku na tych samych zasadach, jak i przy przyjęciu statku.

§ 36. Czas załadowywania.

(1) Towary masowe mogą być załadowywane w każdej porze dnia i nocy.

(2) Załadowywanie towarów drobnicowych odbywa się w dni powszednie i tylko w porze dziennej, t. j. od wschodu do zachodu słońca, pod kontrolą celną.

(3) Na wniosek strony może zezwolić Urząd Celny na załadowywanie drobnicowych towarów również i w dni świąteczne oraz i w nocy.

(4) Gdy załadowanie towarów odbywa się w porze nocnej, strona winna postarać się o dostateczne oświetlenie.

(5) O ile statek bezpośrednio po załadowaniu nie odchodzi zagranicę, nakłada się na włady zamknięcia celne.

§ 37. Przerwa w załadowywaniu.

Na czas przerwy w załadowywaniu nakłada się na włady zamknięcia celne lub też ustala się osobny dozór celny.

§ 38. Odprawa wywozowa towarów.

Towary, przeznaczone do wywozu, winny być przed ich załadowaniem na statek zgłoszone do odprawy wywozowej i odprawione do wywozu na ogólnych zasadach. Na dowód dokonanej odprawy Urząd Celny stempluje konosamenty.

§ 39. Odprawa wywozowa towarów masowych, podlegających cłu.

(1) Gdy do wywozu przeznaczone są towary masowe podlegające cłu, których ilość ustalona być może dopiero po załadowaniu, Urząd Celny może zezwolić na wstępne zgłoszenie wywozowe, polegające na zgłoszeniu tylko rodzaju towaru wywożonego z tem, że deklaracja wywozowa zostanie po załadowaniu odpowiednio uzupełniona przez stronę. W tym wypadku strona powinna złożyć przed załadowaniem odpowiednie zabezpieczenie należności celnych.

(2) Podczas załadowywania urzędnik celny notuje załadowane ilości towarów. Po ukończeniu załadowania notatkę tę sprawdza się według konosamentów, poczem załatwia się deklarację wywozową. Notatkę, podpisaną przez funkcjonarjusza celnego, dozorującego załadowanie, dołącza się do deklaracji wywozowej.

§ 40. Odprawa wywozowa podróźnych i bagażu.

Rewizja podróźnych, wyjeżdżających zagranicę z portu, oraz ich bagażów odbywa się na ogólnych zasadach.

§ 41. Zgłoszenie odejścia statku.

Po ukończeniu załadowania kapitan lub jego pełnomocnik składa Urzędowi Celnemu pisemne zgłoszenie odejścia statku (w dwóch egzemplarzach) na formularzu według wzoru Nr. 6.

§ 42. Ostateczna rewizja statku.

(1) Na podstawie zgłoszenia odejścia Urząd Celny przeprowadza ostateczną rewizję statku.

(2) Rewizja ta polega na stwierdzeniu przez urzędnika celnego całości nałożonych zamknięć celnych i zdjęciu ich oraz na sprawdzeniu, na podstawie dokumentów, czy wogóle na statku nie znajdują się towary, nieodprawione do wywozu przez Urząd.

(3) Wynik rewizji odnotowuje się na zgłoszeniu wyjściowym statku (§ 41).

§ 43. Zezwolenie na odejście statku.

Na odpłynięcie statku Urząd Celny wydaje kapitanowi lub jego pełnomocnikowi pisemne zezwolenie, stwierdzające, że ze strony Urzędu Celnego niema przeszkód do odejścia statku. Zezwolenie wypisuje się na zgłoszeniu odejścia (§ 41) i jeden egzemplarz wręcza kapitanowi statku.

§ 44. Rejestr statków odchodzących.

(1) Po odejściu statku należy na zgłoszeniu odejścia umieścić adnotację: „Statek X, załadowany zgodnie ze zgłoszeniem, znajdował się pod dozorem celnym i wystąpił zagranicę pod kontrolą celną dnia”. Klauzulę tę podpisuje urzędnik celny (obecny przy odejściu statku), wyciskając pieczęć Urzędu Celnego.

(2) Zgłoszenie odejścia statku, w ten sposób załatwione, zapisuje się do rejestru odchodzących statków (wzór Nr. 7).

D. ODPRAWA STATKÓW WOJENNYCH.

§ 45. Zgłoszenie przybycia wojennego statku.

(1) Dowódcy statków polskiej marynarki wojennej, przybywających z zagranicy bez towarów, zgłaszają Urzędowi Celnemu pisemne o tem oświadczenie.

(2) Statki te wolne są od rewizji celnej.

§ 46. Specyfikacja towarów.

(1) O ile na statku wojennym przywieziono towary, które mają być wyładowane na ląd, dowódca statku winien doręczyć Urzędowi Celnemu specyfikację towarów z własnoręcznym podpisem.

(2) Wyładowanie towarów odbywa się na podstawie tej specyfikacji pod kontrolą celną.

§ 47. Odprawa na statku wojennym.

Odprawa celna towarów na statku wojennym może być dokonana jedynie na pisemny wniosek dowódcy statku.

§ 48. Obce statki wojenne.

Obce statki wojenne wolne są od wszelkich formalności celnych, chyba, że wyładowałyby jakiegokolwiek towary na ląd.

E. ODPRAWA JACHTÓW I ŁODZI SPORTOWYCH.

§ 49. Jachty krajowych jachtklubów.

Statki kursujące pod banderą jachtklubów, mających siedzibę na polskim obszarze celnym, mogą korzystać z ułatwień przy odprawie celnej (§ 50) pod warunkiem złożenia przez zarządy jachtklubów w Urzędzie Celnym:

1) szczegółowego spisu wszystkich statków sportowych, należących do poszczególnych jachtklubów,

2) opisu każdego statku z wymienieniem nazwy klubu, nazwy statku, jego pojemności, nazwiska kapitana i dołączeniem rysunku flagi klubowej,

3) spisu inwentarza, należącego do statku,

4) oświadczenia zarządu jachtklubu, iż bierze na siebie całkowitą odpowiedzialność, że obowiązujące przepisy celne nie będą w niczem naruszone oraz, że na statkach klubowych nigdy nie będą przewożone przedmioty i artykuły spożywcze w ilościach, przekraczających zapotrzebowanie statku.

§ 50. Jachty, kursujące na wodach przybrzeżnych.

Statki, co do których zostały wypełnione warunki, wymienione w poprzednim paragrafie (§ 49), przy wejściu do portu lub wyjściu z portu oraz podczas postoju w porcie pozostają tylko pod ogólnym nadzorem Urzędu Celnego.

§ 51. Jachty przyjeżdżające z zagranicy lub odjeżdżające zagranicę.

(1) Przybywające z zagranicy lub wyjeżdżające zagranicę statki, należące do klubów tak krajowych, jak i zagranicznych, podlegają rewizji celnej na ogólnych zasadach.

(2) Zamiast dokumentów wstępnych przy przyjeździe (§ 9) oraz zamiast zgłoszenia odejścia statku (§ 41) przy wyjeździe, może kapitan statku złożyć na piśmie krótką deklarację o przyjeździe lub odjeździe.

(3) W deklaracji tej należy wymienić nazwę klubu, do którego należy statek, nazwę statku, jego pojemność, port, z którego przybył, względnie port, do którego udaje się, wyszczególnić załogę oraz stwierdzić własnoręcznym podpisem, czy i jakie towary, podlegające ocłeniu, znajdują się na statku.

§ 52. Ulgowe traktowanie jachtów.

Urząd celny winien, w granicach obowiązujących przepisów, stosować względem statków, należących do jachtklubów, możliwe ułatwienia.

§ 53. Łodzie sportowe i spacerowe.

Łodzie sportowe i spacerowe pozostają tylko pod ogólną kontrolą celną, bez względu na to, czy są zarejestrowane w jachtklubach, czy też nie.

F. ZAPROWIANTOWANIE STATKÓW.

§ 54. Zaprowiantowanie statków ze składów tranzytowych.

(1) Artykuły, przeznaczone do zaprowiantowania statków, wypuszcza się ze składów tranzytowych na zasadach, ustalonych dla wywozu towarów, pozostających pod kontrolą celną.

(2) Ze składów tranzytowych zaprowiantowywać się mogą:

a) statki zagraniczne przez cały czas od chwili przybycia statku do portu lub na redę do chwili odejścia,

b) krajowe zaś statki — tylko dla spożycia w czasie zagranicznej podróży z tem, że do chwili odjazdu statku zagranicę prowiant pozostanie pod zamknięciem celnym. Statki kursujące w żegludzie przybrzeżnej, nie korzystają z prawa zaprowiantowania się ze składów tranzytowych.

§ 55. Zaprowiantowanie z wolnego obrotu.

(1) Kapitanowie (lub ich pełnomocnicy) statków zagranicznych i krajowych, o ile zaprowiantowują się z wolnego obrotu, winni złożyć w Urzędzie Celnym pisemne oświadczenie co do ilości potrzebnego prowiantu.

(2) Przy zaprowiantowaniu artykułami, pochodzącymi z wolnego obrotu, a podlegającymi cłu wywozowemu:

a) krajowe statki mogą zabierać bez cła produkty w ilościach potrzebnych na cały czas pobytu statku zagranicą,

b) statki zaś zagraniczne — tak na czas potrzebny dla zawinięcia do pierwszego portu zagranicznego, jak i na czas postoju w polskim porcie.

§ 56. Odnutowywanie prowiantu w dokumentach celnych.

(1) Otrzymany przez statek ze składu tranzytowego prowiant należy zanotować w obu egzemplarzach listy prowizyjnej, wyszczególniając każdorazowo numer dokumentu celnego (deklaracji wywozowej).

(2) Prowiant pobrany z wolnego obrotu, a podlegający cłu wywozowemu, należy również odnotować na liście prowizyjnej, powołując się na złożone przez kapitana oświadczenie (§ 55 (1)). Oświadczenie to dołącza Urząd Celny do manifestu.

§ 57. Zaprowiantowanie statków wojennych.

Statki wojenne, krajowe i zagraniczne, mogą się zaprowiantowywać według zasad, ustalonych w §§ 54 i 55. Prowiant, zabrany przez statki wojenne krajowe dla podróży zagranicznej, może pozostawać do chwili odjazdu zagranicę statków bez zamknięcia celnego.

G. POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

§ 58. Równoczesne załadowanie i wyładowanie.

Równoczesne załadowywanie i wyładowywanie towarów na statek dopuszczalne jest tylko za pozwoleniem Urzędu Celnego.

§ 59. Odładowanie towarów.

Na wniosek kapitana lub jego pełnomocnika chwilowe odładowanie towaru może być dokonane za zezwoleniem Urzędu Celnego tylko w razie uzasadnionej potrzeby, jak np. w celu innego rozmieszczenia towaru na statku, w razie sporu co do ilości załadowanych towarów i t. p.

§ 60. Reparacja inwentarza.

W razie uzasadnionej konieczności Urząd Celny może zezwolić na przeniesienie ze statku na brzeg przedmiotów, należących do sprzętu lub inwentarza statku, a wymagających naprawy w porcie.

§ 61. Wyładowanie towarów w celu reparacji statku.

Jeżeli kapitan zechce wyładować towary w celu reparacji uszkodzeń statku, to powinien oddać ładunek aż do powtórnego załadowania pod dozór celny według spisu, który podpisują kapitan i urzędnik, przyjmujący ładunek.

§ 62. Przenoszenie przyrządów pomocniczych.

Przyrządy, służące do podnoszenia ciężarów lub dla ochrony towarów od uszkodzeń, mogą być

przenoszone ze statku na statek pod warunkiem zawiadomienia Urzędu Celnego przez kapitana.

§ 63. Agenci przedsiębiorstwa okrętowego i dostawcy prowiantu.

(1) Przedstawicielom przedsiębiorstwa okrętowego, do którego należy statek, przysługuje prawo swobodnego odwiedzania statku, przez cały czas pobytu statku w porcie i na redzie, pod ogólną kontrolą Urzędu Celnego.

(2) Na podstawie pozwoleń Urzędu Celnego i pod jego kontrolą, dostawcy okrętowi mogą odwiedzać statek w porcie i na redzie, celem zaoferowania zaprowiantowania.

§ 64. Przewóz do Gdańska i z Gdańska towarów, podlegających podatkowi wewnętrznemu.

Przewóz drogą morską między Gdynią i W. M. Gdańskiem towarów monopolowych, jakoteż podlegających podatkowi wewnętrznemu, odbywa się na zasadach, przewidzianych w umowie polsko-gdańskiej.

§ 65. Ruch pasażerski.

Krajowe statki pasażerskie, kursujące pod polską lub gdańską banderą, pomiędzy portami polskimi z jednej strony a Gdańskiem z drugiej, pozostają podczas pobytu w porcie pod stałym dozorem celnym.

§ 66. Kutry i łodzie rybackie.

Kutry i łodzie rybackie tak polskie, jak i gdańskie, zawijające do portu, nie podlegają z reguły rewizji celnej, chyba, że zachodziłoby podejrzenie, że w łodziach tych, poza rybami, znajdują się towary podlegające ocenie.

§ 67. Zawinięcie do portu z konieczności.

Statki, zawijające do portu z konieczności, aby uratować od niebezpieczeństwa siebie, ładunek i osoby, znajdujące się na statku, nie podlegają rewizji celnej pod warunkiem, że kapitan po przybyciu złoży Urzędowi pisemne zeznanie o powodach zawinięcia do portu oraz dokumenty, stwierdzające port przeznaczenia. Statki takie pozostają pod dozorem celnym.

§ 68. Naruszenie zamknięć celnych.

W razie naruszenia zamknięć celnych, przewidzianych w §§ 16 (5), 18 (3), 26, 36 (5), 37, 42 (2) i 54 (2b), sporządza się protokół, który podpisuje urzędnik celny i kapitan statku lub jego pełnomocnik.

§ 69. Postanowienia karne.

W sprawie przestępstw celnych w ruchu morskim mają zastosowanie postanowienia ustawy karno-skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

Wzór Nr. 1.

do § 9 (1a).

Strona 1.

Flaga
Znak rozpoznawczy
Ilość załogi

ZGŁOSZENIE OGÓLNE STATKU

(manifest)

Kapitana z
o zawartości prowadzonego przezeń statku (żaglowego, parowego)¹⁾
o pojemności tonn, przybywającego z
gdzie ładunek przyjęto na statek.

Port macierzysty statku
Do zgłoszenia dołączam sztuk dokumentów.

Prawdziwość zgłoszenia stwierdzam swoim podpisem.
. dnia 19

Kapitan statku:

Rej. statków przych. poz.
Statek przyjęli
.

Otrzymano:
dokumentów sztuk
dnia godzina
Podpis urzędnika celnego:

U w a g a: ¹⁾ Nazwa statku.
Manifest tylko dla przesyłek morskich.

Strona 2.

I. Zgłoszenie kapitana ¹⁾

Pozycja kolejna	Nazwisko	Miejsce zamieszkania	Cechy i numery	Ilość sztuk (colli)	Rodzaj opakowania
	o d b i o r c ó w				

Uwaga: ¹⁾ Pod spisem umieszcza Kapitan swój podpis.

do wzoru Nr. 1

Strona 3.

II. Załatwienie urzędu celnego:

Waga brutto:	Rodzaj towaru:	Kraj pochodzenia	Wynik rewizji wstępnej (zgodność ze zgłoszeniem, czy też na czym ewent. niezgodność polega § 19 instrukcji)	Pozycja rejestru przywozu (§ 20 instr.)	Uwagi

do wzoru Nr. 1.

Strona 4.

Pouczenie

(Wyciąg z instrukcji morsko - celnej).
z § 9.

(2) Manifest winien być przedstawiony Urzędowi Celnemu w ilości niezbędnej do wyładowania.

§ 10. Manifest.

(1) Manifest, sporządzony według ustalonego wzoru, ma zawierać: dokładny wykaz towarów, przeznaczonych do wyładowania w danym porcie i osobno spis towarów, przeznaczonych do dalszego przewozu.

(2) W osobnym dziale ma być podany wykaz przedmiotów, uratowanych na morzu, o ile to miało miejsce.

(3) O ile statek przychodzi próżny, lub tylko z balastem, należy to wyraźnie zaznaczyć w manifeste.

(4) W razie załączenia do manifestu dokumentów, winna być podana w manifeste ilość tych dokumentów.

(5) Manifest musi być podpisany przez kapitana lub jego pełnomocnika.

(6) Kapitan statku odpowiada za rzetelne wykazanie towarów w manifeste, przedstawionym Urzędowi Celnemu.

(7) Kapitan nie odpowiada za określenie rodzaju towaru w manifeste, o ile wyraźnie zaznaczy w nim, że nie jest mu znana zawartość danych sztuk (colli).

§ 11. Konosament.

Na towary, przeznaczone do wyładowania w porcie, należy zasadniczo przedstawiać jednocześnie z manifestem odpisy konosamentów lub pokwitowania statku; dopuszcza się jednak i późniejsze przedstawienie odpisów konosamentów, lecz tylko pod warunkiem zachowania terminu, ustalonego dla przedstawienia dokumentów wstępnych (w ciągu 24 godzin od chwili zawinięcia statku do portu — § 8 (2)).

§ 13. Poprawki w dokumentach wstępnych.

Ewentualne poprawki w dokumentach wstępnych, przedstawianych Urzędowi Celnemu, winny być stwierdzone własnoręcznym podpisem Kapitana; z chwilą doręczenia Urzędowi Celnemu tych dokumentów wszelkie późniejsze w nich poprawki nie są dopuszczalne.

Strona 1.

ZGŁOSZENIE ¹⁾

włazów, luków i skrytek

w statku ²⁾ o pojemności
tonn, prowadzonym przez kapitana

z

I. Włazy i luki:

Rej. statków przych. poz.

I. Zamknięcia urzędowe:

Ilość wyrażona słowami	Zamknięto		Zdjęto		Zamknięto		Zdjęto	
	pieczęciami	plombami	pieczęcie	plomby	pieczęciami	plombami	pieczęcie	plomby
	Ilość	Ilość	Ilość	Ilość	Ilość	Ilość	Ilość	Ilość
Główny właz								
Towarowy właz								
Przedni (kluzowy) właz								
Tylny właz								
Luk zsypowy								
Świetlny luk								
Grodziowy luk u tylnej grodzi								
Grodziowy luk u przedniej grodzi								
Przednie podwoje ładunkowe								
Tylne podwoje ładunkowe								
Podwoje balastu								
Właz wewnętrzny								

II. Skrytki, których przy powierzchniowych oględzinach nie można spostrzec:

II. Wynik sprawdzenia (zgodnie lub nie):

Uwagi: ¹⁾ Zgłoszenie należy przedstawić w 2 egzemplarzach.
²⁾ Wymienić rodzaj i nazwę statku.

III. Przednie i tylne grodzie, jakoteż pokład są urządzone tak bezpiecznie i silnie, że nie dopuszczają dostępu do pomieszczeń towarowych inaczej, niż zapomocą zgłoszonych w pozycji I-szej włazów, luków

albo też

są tego rodzaju, iż zachodzi potrzeba urządzenia osobnych zamknięć dla zabezpieczenia pomieszczeń towarowych.

IV. Na pokładzie załadowanych

ilość colli
rodzaj towaru
.
.

Zgłoszenie powyższe jest prawdziwe.

Przyjmuję odpowiedzialność za utrzymanie zamknięcia urzędowego w stanie nienaruszonym.

. dnia 19

Kapitan statku:

III. Wynik sprawdzenia:

(Zgodnie lub nie).

albo

nałożono zamknięcie (ilość i jakie):
.

IV. Wynik sprawdzenia (zgodnie lub nie)
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Urząd Celny

. dnia 19

Pieczczę urzędowa:

Podpisy urzędników celnych:

Wzór Nr. 3

do § 9 (1c).

Strona 1.

Rej. statków przych. poz.

Spis prowizji i zasobów okrętowych

statku (żaglowego, parowego ¹⁾)
o pojemności tonn z załogą, składającą się z ludzi (łącznie z kapitanem i sternikiem), przybywającego z pod dowództwem kapitana (zamieszkałego w).

W s k a z ó w k i:

1. Nie należy zgłaszać:
 - a) takich zasobów gospodarczych na statku (farba olejna, smar, pakuły i t. d.), które znajdują się w ilości, odpowiadającej niewątpliwie zwykłemu zużyciu;

b) zwykłego osprzętu (przyborów) okrętowego;

c) innych przedmiotów inwentarza, o ile są wpisane do księgi inwentarzowej statku.

2) O ile na statkach prowadzi się osobne księgi prowizji, wystarczy powołanie się na te księgi; rewidujący urzędnik celny sprawdza prowizję według tych ksiąg i stwierdza swoim podpisem.

3) Waga przedmiotów podlegających zgłoszeniu może być podana w przybliżeniu.

4) Spis prowizji sporządza się w dwóch równobrzmiących egzemplarzach.

5) O ileby dla spisu prowizji, zasobów lub inwentarza druk ten nie wystarczał, należy dalsze przedmioty wykazać na osobnym arkuszu i dołączyć go trwale do druku.

U w a g a: ¹⁾ nazwa statku.

Strona 2.

Nazwa przedmiotów	Ilość zgłoszonej prowizji względnie powołanie się na księgę prowizyjną	Ilość prowizji wydanej do zużycia na statku ¹⁾			Dobrano z wolnego obrotu lub składu tranzytowego	Oclono	Ilość prowizji w chwili odjazdu statku
		w dniu	w dniu	w dniu			
Ilość w kg, sztukach (butelkach), litrach i t. p.							
I. Prowizja.							
1. Napoje:							
Piwo, porter							
Wódka, likier, rum, arak i t. p.							
Wino i jablecznik w beczkach							
2. Środki żywnościowe:							
Masło, margaryna							
Ślonina, smalec							
Mięso i wyroby mięsne							
Konserwy							
Makaron, wermiszele							
Mleko kondensowane							
Mąka							
Ryż							
Sledzie							
Owoce świeże							
Owoce suszone							
Sól							
Cukier							
Syrop							
Czekolada							
Korzenie							
Ocet							
Kawa							
Herbata							
Ser							
3. Środki do palenia:							
Tytoń							
Cygara							
Papierosy							

Uwaga: ¹⁾ Wypełnia Urząd Celny w wypadkach, gdy towar pozostaje pod zamknięciem celnym.

Strona

Nazwa przedmiotów	I l o ś ć			U w a g i
	zgłoszona	wywieziona zpowrotem	ocłona	
	klg	klg	klg	
II. Zasoby okrętowe statku, przewyższające zwykłe zużycie:				
Farba olejna				
Pokost				
Gwoździe i bolce				
Stare żelastwo jako balast . .				
Liny				
Płótno żaglowe				
Przybory do oświetlania . . .				
Oleje				
Tran				
Mydło				
III. Inwentarz okrętowy, nie wpisany do księgi inwentarzowej.				

I. Przyjazd.

Prawdziwość zgłoszenia
stwierdzam swoim podpisem
dnia 19 r.
Kapitan statku

II. Odjazd.

Prawdziwość zgłoszenia
stwierdzam swoim podpisem
dnia 19 r.
Kapitan statku

I. Przyjazd.

Sprawdzono i znaleziono zgodnie ze zgłoszeniem
Urząd Celny w
dnia 19 r.

Pieczęć urzędowa.

Podpis urzędników celnych:

II. Odjazd.

Sprawdzono i znaleziono zgodnie ze zgłoszeniem
Urząd Celny w
dnia 19 r.

Pieczęć urzędowa:

Podpisy urzędników celnych:

Rej. statków przych. poz.

WYKAZ

przedmiotów, należących do kapitana i załogi i przeznaczonych do własnego użytku.

Wskazówki:

- 1) Wykaz winien być sporządzony w 1 egzemplarzu i wręczony Urzędowi Celnemu razem z manifestem.
- 2) W wykazie musi być wymieniona cała załoga.
- 3) Członek załogi nie posiadający żadnych produktów, podpisując się, wypisuje słowo „nic”.

Nazwa statku

do wzoru Nr 4

My, niżej podpisani, kapitan, oficerowie i członkowie załogi statku, oświadczamy, że posiadamy podane obok podpisów naszych ilości towarów. Zobowiązujemy się nie zabierać tych towarów na ląd bez zezwolenia urzędnika celnego.

Pozycja kolejna	Nazwisko	Stopień służbowy	Wino	Napoje spirytusowe	Tytoń	Cygara	Papierosy			Inne towary	Podpis kapitana, oficerów i członków załogi
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											
13											
14											
15											
16											
17											
18											
19											
20											
21											
22											
23											
24											
25											

dnia

Podpis kapitana:

Strona 3.

Ilość zużyta podczas postoju

(Wypełnia Urząd Celny)

Do pozycji kolejnej	Wino	Napoje spiryto- so- we	Tytoń	Cygara	Papierosy			Inne towary
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								
10								
11								
12								
13								
14								
15								
16								
17								
18								
19								
20								
21								
22								
23								
24								
25								

dnia

Podpisy urzędników celnych:

Strona 1.

Urząd Celny w

REJESTR STATKÓW PRZYCHODZĄCYCH

za rok

Do wzoru Nr 5.

Strona 2 i dalsze.

Pozycja kolejna	Data wpisania do rejestru	Nazwa i rodzaj statku (parowy lub żaglowy)	Nazwisko kapitana	Port macierzysty	Port, z którego statek przybył	Rodzaj towaru przeznaczzonego do wyładowania (ogólnikowo)	Pozycje rej. przywozu, pod którymi zapisane zostały towary wyładowane	U w a g i
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Wzór Nr. 6.

do §§ 41, 43 i 44.

ZGŁOSZENIE ODEJŚCIA STATKU ¹⁾

Statek (parowy, żaglowy)²⁾,
znajdujący się pod moim dowództwem, ma od-
płynąć w dniu o godz.
do³⁾.

W dowód odprawy celnej załadowanych to-
warów załączam . . . sztuk konosamentów.
. dnia

Podpis Kapitana:

ZEZWOLENIE NA ODEJŚCIE STATKU

Ze strony Urzędu Celnego niema przeszkód
do odejścia statku.

. dnia

m. p.

Podpis Kierownika Urzędu
lub jego zastępcy:

Statek, załadowany
zgodnie ze zgłoszeniem, znajdował się pod dozo-
rem celnym i wystąpił zagranicę pod kontrolą
celną dnia
. dnia

Podpis funkcjonariuszów celnych:

U w a g i: ¹⁾ Zgłoszenie przedstawia się w dwóch
egzemplarzach.

²⁾ Nazwa statku.

³⁾ Nazwa portu, do którego statek od-
jeżdża.

Strona 1.

Urząd Celny w

REJESTR STATKÓW ODCHODZĄCYCH

za rok

Do wzoru Nr. 7.

Strona 2 i dalsze.

Pozycja kolejna	Data wpisania do rejestru	Pozycja statków przychodzących	Nazwa i rodzaj statku (parowy lub żaglowy)	Nazwisko kapitana	Port macierzysty	Port, do którego statek odjeżdża	Rodzaj towaru załadowanego w porcie (ogólnikowo)	Ewentualne pozycje rejestru wywozu	U w a g i
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

T R E Ś Ć.

A. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

Teren działania	§ 1.	statkami przed ukończeniem rewizji wstępnej	§ 17.
Wjazd statków	§ 2.	Rewizja inwentarza, prowiantu oraz odprawa rzeczy przywiezionych przez kapitana i załogę	§ 18.
Zawiadomienie o nadejściu statku	§ 3.	Wyniki wstępnej rewizji	§ 19.
Przybicie statków	§ 4.	Księgowanie dokumentów w urzędzie	§ 20.
Miejsce przybijania statków	§ 5.	Zgłoszenie miejsca złożenia towarów	§ 21.
Dozór celny	§ 6.	Czas wyładowywania	§ 22.
B. PRZYWÓZ.			
Przyjęcie statków	§ 7.	Wyładowanie	§ 23.
Termin dostarczenia dokumentów wstępnych	§ 8.	Stwierdzenie nienaruszalności zamknięć	§ 24.
Dokumenty wstępne	§ 9.	Dokumenty wyładunku	§ 25.
Manifest	§ 10.	Przerwa w wyładowaniu	§ 26.
Konosament	§ 11.	Powtórna rewizja statku	§ 27.
Zwolnienie od przedstawiania dokumentów wstępnych	§ 12.	Przyjęcie do składów	§ 28.
Poprawki w dokumentach wstępnych	§ 13.	Niezgodność przy wyładunku	§ 29.
Sprawdzenie dokumentów	§ 14.	Konieczność rewizji wewnętrznej towaru	§ 30.
Odprawa podróżnych i bagaży	§ 15.	Wpadnięcie ładunku do morza	§ 31.
Wstępna rewizja statku	§ 16.	Wyładowanie na redzie zapomocą statków przewozowych	§ 32.
Zakaz łączenia się z brzegiem i innymi		Towary szybko psujące się	§ 33.

C. WYWÓZ.

Zgłoszenie załadowania statku	§ 34.
Wstępna rewizja wywozowa statku	§ 35.
Czas załadowywania	§ 36.
Przerwa w załadowywaniu	§ 37.
Odprawa wywozowa towarów	§ 38.
Odprawa wywozowa towarów masowych, podlegających cłu	§ 39.
Odprawa wywozowa podróŜnych i bagaŜu	§ 40.
Zgłoszenie odejścia statku	§ 41.
Ostateczna rewizja statku	§ 42.
Zezwolenie na odejście statku	§ 43.
Rejestr statków odchodzących	§ 44.

D. ODPRAWA STATKÓW WOJENNYCH.

Zgłoszenie przybycia wojennego statku	§ 45.
Specyfikacja towarów	§ 46.
Odprawa na statku wojennym	§ 47.
Obce statki wojenne	§ 48.

E. ODPRAWA JACHTÓW I ŁODZI SPORTOWYCH.

Jachty krajowych jachtklubów	§ 49.
Jachty kursujące na wodach przybrzeŜnych	§ 50.
Jachty przyjeŜdzające z zagranicy lub od- jeŜdzające zagranicę	§ 51.

Ulgowe traktowanie jachtów	§ 52.
Łodzie sportowe i spacerowe	§ 53.

F. ZAPROWJANTOWANIE STATKÓW.

Zaprowjantowanie statków ze składów tranzytowych	§ 54.
Zaprowjantowanie z wolnego obrotu	§ 55.
Odnutowywanie prowiantu w dokumentach celnych	§ 56.
Zaprowjantowanie statków wojennych	§ 57.

G. POSTANOWIENIA KONCOWE.

Równoczesne załadowanie i wyładowanie	§ 58.
Odladowanie towarów	§ 59.
Reparacja inwentarza	§ 60.
Wyładowanie towarów w celu reparacji statku	§ 61.
Przenoszenie przyrządów pomocniczych	§ 62.
Ajenci przedsiębiorstwa okrętowego i do- stawcy prowiantu	§ 63.
Przewóz do Gdańska i z Gdańska towarów podlegających podatkowi wewnętrznym	§ 64.
Ruch pasażerski	§ 65.
Kutry i łodzie rybackie	§ 66.
Zawinięcie do portu z konieczności	§ 67.
Naruszenie zamknięć celnych	§ 68.
Postanowienia karne	§ 69.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 października 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Komunikacji oraz Przemysłu i Handlu
w sprawie utworzenia morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni-Porcie.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 34/1928 r., poz. 391).

(Monitor Polski Nr. 256/1928 r., poz. 610).

Na podstawie art. 3 oraz art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Celem czasowego przechowywania przesyłek celnych, przybywających do Gdyni morzem względnie koleją, otwiera się w hangarze portowym w Gdyni-Porcie morsko-kolejowy skład celny.

§ 2.

Administracja wymienionego składu celnego należy do Zarządu Kolejowego. Skład ten pozostaje pod kontrolą urzędu celnego i pod wspólnym zamknięciem kolei i urzędu celnego.

§ 3.

Przesyłki celne przybyłe morzem, a przeznaczone na rzechowanie w składzie celnym, mają być przyjmowane do morsko-kolejowego składu celnego na podstawie osobnych deklaracji, składanych przez stronę w trzech identycznych egzemplarzach, z których jeden egzemplarz winien być przez kolej doręczony urzędowi celnemu, jako załącznik do księgi składowej.

Wzór deklaracji oraz warunki przyjmowania określają osobne przepisy, wydane przez Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu.

§ 4.

Przyjęte do morsko-kolejowego składu celnego przesyłki celne mogą być przechowywane w ciągu jednego roku od dnia złożenia. Przed upływem tego terminu przesyłki winny być przez stronę uprawnioną do dysponowania przesyłkami, względnie przez kolejową agencję, zgłoszone do ostatecznej odprawy i oclone lub też wywie-

zione zagranicę. Przesyłki nieocłone lub też niewywiezione zagranicę podlegają, po upływie wymienionego wyżej rocznego terminu przechowywania, sprzedaży z licytacji na ogólnej zasadzie.

§ 5.

Przesyłki odprawione winny być zabrane z morsko-kolejowego składu celnego w ciągu 48 godzin po ocleniu.

§ 6.

O ile niniejsze rozporządzenie nie postanawia inaczej, do odprawy przywozowej i wywozowej przesyłek przechowywanych w morsko-kolejowym składzie celnym stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy celne.

§ 7.

Zarząd Kolei odpowiada wobec Zarządu Cel za całość przesyłek celnych, przechowywanych w morsko-kolejowym składzie celnym.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Do art. 3 rozp. Min. Skarbu z dn.
27. X. 1928 r.

W y c i ą g z

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 12 stycznia 1929 r.

(Dzien. Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr. 1, z dn.
14 stycznia 1929 r.).

Na mocy rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 lutego 1928 r., w sprawie wydawania Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych, oraz z dnia 29 lutego 1928 r., w sprawie zmiany ustawy o zakresie działania Ministra Ko-

lei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. z r. 1928, Nr. 25, poz. 213 i 214), zarządza się, co następuje:

Poz. 1. Przepisy o administracji i eksploatacji morsko - kolejowego składu celnego w Gdyni - Porcie.

Administrację i eksploatację morsko - kolejowego składu celnego w Gdyni - Porcie, powołanego do życia rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 października 1928 r. (Monitor Polski Nr. 256 z dnia 6 listopada 1928 r.), obejmuje z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia Zarząd Polskich Kolei Państwowych, który czynności powyższe wykonywać będzie według przepisów następujących:

Przepisy

o administracji i eksploatacji przez polskie koleje państwowe morsko - kolejowego składu celnego w Gdyni - Porcie.

§ 1.

Zarząd Polskich Kolei Państwowych sprawuje administrację i eksploatację morsko - kolejowego składu celnego w Gdyni Porcie, otwartego na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1928 r. (Monitor Polski Nr. 256 z dnia 6 listopada 1928 r.) za pośrednictwem swej agencji celnej przy stacji Gdynia - Port pod kontrolą władz celnych.

§ 2.

Do morsko - kolejowego składu celnego w Gdyni Porcie będą przyjmowane:

- a) adresowane loco Gdynia Port międzynarodowe przesyłki celno tranzytowe, przywożone lub wywożone drogą morską,
- b) przesyłki celno-przekazowe obrotu wewnętrznego,
- c) przesyłki krajowe, odprawione na wywóz w wewnętrznym urzędzie celnym i przeznaczone do wywozu zagranicę przez urząd celny w Gdyni Porcie.

§ 3.

Nie dopuszcza się do magazynowania w morsko-kolejowym składzie celnym:

- a) materiałów wybuchowych, samozapalnych i łatwopalnych,
- b) materiałów żrących,
- c) materiałów budzących odrazę i wydzielających woń przykłą,
- d) wszelkich innych towarów, które ze względu na rodzaj, objętość lub wagę nie nadają się do złożenia w zamkniętym morsko - kolejowym składzie celnym.

Orzeczenie w przedmiocie dopuszczalności lub niedopuszczalności złożenia danego towaru na skład należy do Zarządu Składu.

§ 4.

Przyjęcie towaru do morsko - kolejowego składu celnego odbywa się na podstawie pisemnego zgłoszenia osoby składającej (wzór załącznik Nr. 1), przyczem na przesyłki, przybyłe koleją a zgłoszone na skład przez właścicieli, wymagane

jest ponadto okazanie wykupionego kolejowego listu przewozowego.

§ 5.

Towary, przyjmowane na skład do morsko-kolejowego składu celnego, sprawdza się pod względem ilości sztuk, cech i numerów, stanu opakowania oraz wagi.

Gdyby względy techniczne nie pozwoliły na sprawdzenie wagi towaru przy przyjęciu na skład, przyjęcie może nastąpić i bez sprawdzenia wagi, lecz tylko za zgodą urzędu celnego i na wyłączną odpowiedzialność składającego.

Kolei służy jednak prawo sprawdzenia przesyłek, złożonych na skład, pod względem ilości sztuk, wagi, stanu opakowania i zawartości.

§ 6.

Towary, przybyłe do Gdyni Portu drogą morską i przeznaczone do złożenia w morsko-kolejowym składzie celnym, składający wyładowywa z okrętu i dostarcza do składu tego własnymi środkami. Na żądanie składającego kolej w miarę możliwości dostarcza potrzebnych do wyładunku sił roboczych i środków technicznych, za pobraniem opłaty według taksy, obowiązującej w myśl punktu 15 Wykazu opłat dodatkowych (Cz. II Tarify towarowej).

Za dostarczone w takich razach przez kolej siły robocze odpowiada składający jak za własnych robotników.

§ 7.

Składający i jego pracownicy obowiązani są przy składaniu do morsko - kolejowego składu celnego stosować się ściśle do wskazówek administracji składu.

§ 8.

Do chwili przyjęcia towaru ze składu do przewozu koleją Zarząd kolejowy odpowiada wobec składającego za towar, złożony do morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni Porcie, w zależności od sposobu przyjęcia jego na skład, o tyle tylko, o ile wina kolei zostanie udowodniona. Przy braku udowodnionej winy kolei Zarząd kolejowy nie odpowiada wobec składającego za straty i szkody, spowodowane przez kradzież, wodę, ogień i za wszelkiego rodzaju inne uszkodzenia i braki.

§ 9.

Wydanie z morsko-kolejowego składu celnego towarów, przybyłych drogą morską i przyjętych do składu za pisemnym zgłoszeniem składającego, odbywa się na podstawie również pisemnego zgłoszenia wspólnego dla złożenia i odbioru towaru (wzór załącznik Nr. 1) po uiszczeniu przypadających kolei opłat za magazynowanie, oraz w danym razie za roboty fizyczne.

Wydanie może być uskutecznione całkowicie lub częściowo. Przy częściowym odbiorze towaru odbierający składa tyle pisemnych zgłoszeń odbiorczych, w ilu częściach towar ma być mu wydany. Wydanie towaru celnego z morsko-kolejowego składu celnego może nastąpić tylko po uprzednim uczynieniu zadość wymaganiom przepisów celnych, względnie podatkowych.

§ 10.

Wszelkie roboty fizyczne wewnątrz morsko-kolejowego składu celnego, połączone z rewizją celną, będą wykonywane siłami i środkami kolei.

§ 11.

Sposób i porządek załatwiania formalności celnych przy towarach, złożonych do morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni Porcie, określają „Przepisy o postępowaniu celnem”, zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z r. 1921, Nr. 11, poz. 64)¹⁾ oraz Tymczasowe przepisy o ajencjach celnych, zawarte w rozporządzeniu Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 67 z r. 1920)²⁾.

§ 12.

Za załatwianie formalności celnych i za wykonywanie robót fizycznych w morsko-kolejowym składzie celnym kolej pobiera opłatę według obowiązujących taks:

a) komisowego, pobieranego przez ajencje celne kolei państwowych za załatwianie formalności celnych, podatkowych, policyjno-sanitarnych oraz za czynności spedycyjne i

b) opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych. (Wykaz opłat dodatkowych, Cz. II, Taryfy towarowej).

§ 13.

Za przechowanie towarów w morsko-kolejowym składzie celnym w Gdyni Porcie pobiera się opłaty według załączonej Taksy (załącznik Nr. 2)³⁾.

Załącznik Nr. 1. Do Przepisów o administracji i eksploatacji przez polskie koleje państwowe morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni Porcie.

Z G Ł O S Z E N I E.

Niżej podpisany zgłasza celem złożenia do odbioru z morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni Porcie niżej wyszczególnione towary, dowiezione, i oświadcza zarazem, że znane mu są przytoczone na odwrotnej stronie niniejszego warunki magazynowania towarów w morsko-kolejowym składzie celnym w Gdyni Porcie, zawarte w Przepisach o administracji i eksploatacji przez polskie koleje państwowe morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni Porcie, otwartego na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 października 1928 r., (Monitor Polski Nr. 256 z r. 1928, poz. 610), warunki te przyjmuje i uznaje za wiążące go w stosunku do Zarządu Polskich Kolei Państwowych z tytułu umowy o oddanie na skład towarów, objętych niniejszem zgłoszeniem.

dnia 19 r.

Nr. bież.	Cechy i numery	Ilość sztuk i rodzaj opakowania	Nazwa towaru	Waga	Potrzebna powierzchnia magazynowa w metrach kwadrat.	U W A G I

Uwaga: Na odwrotnej stronie niniejszego wzoru winny być wydrukowane w całości „Przepisy o administracji i eksploatacji przez Polskie Koleje Państwowe morsko-kolejowego składu w Gdyni Porcie”.

- U w a g i: ¹⁾ Obecnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276).
²⁾ Obecnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 maja 1929 r. w sprawie wydania nowych Przepisów o Ajencjach Celnych P. K. P. (Dzien. Urzęd. Min. Komunikacji, Nr. 21, poz. 176).
³⁾ W zbiorze nie przedrukowano.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 sierpnia 1926 r. Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 506, w sprawie zwalniania od opłat celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych (wydrukowane w Zbiorze przy art. 10 pkt 1 i 2 rozporządzenia o taryfie celnej), zostało wydane na mocy ustawy z dnia 3 marca 1926 r.

Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 września 1926 r. została wydana instrukcja wykonawcza.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 3 marca 1926 r.

w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 3 grudnia 1924 r. o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, oraz szefów zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych w Polsce.

(Dz. U. R. P. Nr. 30/1926 r., poz. 183).

Art. 1. Artykuł 3 ustawy z dnia 3 grudnia 1924 r. o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, oraz szefów zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw w obcych w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 993), otrzymuje brzmienie następujące:

„Upoważnia się Ministra Skarbu do wydawania w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych rozporządzeń, regulujących sprawę zwolnienia od opłat celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyploma-

tycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych”.

Art. 2. Z chwilą ogłoszenia rozporządzenia, wymienionego w art. 1, utraci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 608) w sprawie zmiany brzmienia punktów 1 i 2 artykułu 10 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 września 1926 r.

w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów, przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 23/1926, poz. 270).

§ 1.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 3 marca 1926 r. w sprawie częściowej zmiany ustawy z dn. 3 grudnia 1924 r. o zwolnieniu od podatków i opłat publicznych, państwowych i samorządowych osób korzystających z prawa eksterytorjalności oraz szefów zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych w Polsce (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) oraz w wykonaniu rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych z dn. 7 sierpnia 1926 r. w sprawie zwolnienia od opłat celnych przedmiotów przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorjalności, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplo-

matycznych państw obcych, misyj zagranicznych oraz obcych zawodowych urzędów konsularnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 89, poz. 506) wprowadza się dołączoną przy niniejszem instrukcję.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 13-go września 1926 r.

Jednocześnie uchyla się rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 20 lutego 1925 r. w sprawie odprawy celnej przesyłek, sprowadzanych z zagranicy przez personel uwierzytelnionych przedstawicielstw państw obcych oraz misyj zagranicznych, do osobistego użytku (Dz. Urz. M. Skarbu Nr. 8, poz. 179).

INSTRUKCJA

o odprawie celnej przedmiotów, przeznaczonych dla osób, korzystających z prawa eksterytorjalności i przywilejów dyplomatycznych, jak również przeznaczonych do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych, misyj zagranicznych oraz urzędów konsularnych.

§ 1.

O mającem nastąpić przybyciu do Polski Zwierzchnika państwa obcego Ministerstwo Spraw Zagranicznych zawiadamia zawczasu Ministerstwa Skarbu, które wydaje właściwemu urzędowi celnemu — stosowne polecenie.

Wszelkie przesyłki nadchodzące dla Zwierzchnika państwa obcego i jego otoczenia podczas ich pobytu w Polsce zwalniane są od cła przez Ministerstwo Skarbu na skutek zawi-

domienia Ministerstwa Spraw Zagranicznych o nadejściu tych przesyłek.

§ 2.

Rzeczy przesiedlenia należące do personelu uwierzytelnionych przedstawicielstw państw obcych, osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, misyj zagranicznych podlegać będą zwolnieniu od cła przez Ministerstwo Skarbu, na każdorazowy wniosek Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Dla osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, mających siedzibę urzędową na Górnym Śląsku lub w Gdańsku, zwalniać będą od cła rzeczy przesiedlenia odnośne Dyrekcje Ceł, t. j. w Mysłowicach, względnie w Gdańsku.

Rzeczy przesiedlenia należące do personelu zawodowych urzędów konsularnych zwalniać bę-

dą od cła Dyrekcje Ceł, właściwe dla siedziby tych urzędów.

Przywileje dyplomatyczne przysługują obecnie:

a) na Górnym Śląsku:

Prezydentowi Komisji Mieszanej i Trybunału Rozjemczego, niepoliskim członkom polsko-niemieckiej Komisji Mieszanej, niepoliskim sędziom rozjemczym, kierownikom obydwu biur, względnie ich zastępcom oraz pełnomocnikowi Państwa Niemieckiego przy Komisji Mieszanej i Trybunale Rozjemczym.

b) w W. M. Gdańsku:

1) Wysokiemu Komisarzowi Ligi Narodów;

2) Prezesowi, Sędziemu niemieckiemu, jego zastępcy oraz Agentowi Rządu Niemieckiego przy Sądzie Rozjemczym;

3) Prezesowi Rady Portu.

c) Nadto wolność celna przysługuje delegowanym w charakterze stałym i urzędowym do Polski przedstawicielom Międzynarodowych Instytucji np. Sekretarjatu Generalnego Ligi Narodów, Międzynarodowego Biura Pracy, Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze, względnie innych stałych instytucji międzynarodowych o zbliżonym do powyższych charakterze, a to na zasadzie istniejących traktatów i konwencji.

§ 3.

Przesyłki przeznaczone do osobistego użytku personelu uwierzytelnionych przedstawicielstw państw obcych, misyj zagranicznych oraz osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, podlegać będą odprawie celnej w urzędzie celnym w Warszawie.

Wyjątek stanowią przesyłki przeznaczone dla osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, a mających swą siedzibę na Górnym Śląsku w W. M. Gdańsku. Przesyłki te podlegać będą odprawie celnej na Górnym Śląsku w urzędzie celnym w Katowicach, a na obszarze W. M. Gdańska w wyznaczonych przez Dyrekcję Ceł w Gdańsku gdańskich urzędach celnych.

§ 4.

Graniczne urzędy celne obowiązane są wszystkie przesyłki (§§ 2 i 3 oraz 7) przekazywać celem ostatecznej odprawy do urzędów celnych w Warszawie, Katowicach lub Gdańsku, zależnie od siedziby adresata.

Przesyłki przeznaczone dla zawodowych urzędów konsularnych oraz rzeczy przesiedlenia personelu tych urzędów, przekazywać należy celem ostatecznej odprawy do urzędów celnych, znajdujących się w miejscu siedziby, względnie

miejscu najbliższym siedziby urzędu konsularnego.

§ 5.

Zwolnienie od cła przesyłek wymienionych w § 3 będą dokonywały wskazane w tym paragrafie urzędy celne we własnym zakresie na podstawie zaświadczeń wydawanych z książeczek blokowych przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i stwierdzających, że przesyłka jest przeznaczona do osobistego użytku członka przedstawicielstwa, misji zagranicznej lub osoby korzystającej z przywilejów dyplomatycznych.

Zaświadczenia te winny być podpisywane przez szefa przedstawicielstwa lub misji, względnie osobę przez niego w tym celu upoważnioną oraz opatrzone pieczęcią urzędową przedstawicielstwa lub misji. Analogiczne zaświadczenia dotyczące przesyłek przeznaczonych dla osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych winny być podpisane przez te osoby i opatrzone ich pieczęcią urzędową.

Książeczki blokowe przygotowuje Ministerstwo Skarbu, a Ministerstwo Spraw Zagranicznych wyda je uprawnionym osobom.

Wzór zaświadczenia podany jest w załączniku.

§ 6.

Urzędy celne obowiązane są prowadzić rejestry zwolnień od cła przesyłek wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia, przy czem dla każdego przedstawicielstwa lub misji prowadzić należy oddzielny rejestr, a w nim dla każdego członka oddzielne konto. Dla osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych należy prowadzić indywidualne konta.

§ 7.

Przesyłki, zawierające przedmioty przeznaczone wyłącznie do użytku służbowego przedstawicielstw dyplomatycznych, misyj zagranicznych oraz urzędów konsularnych, zwalniać będą urzędy celne, znajdujące się w miejscu siedziby, względnie miejscu najbliższym siedziby przedstawicielstwa, misji, względnie urzędu konsularnego na podstawie zaświadczenia szefów, względnie ich zastępców, przedstawicielstw, misyj oraz dów konsularnych.

Forma tych zaświadczeń jest dowolna.

§ 8.

Wszelkie przesyłki objęte niniejszym rozporządzeniem wolne są również od opłat wewnętrznych i ograniczeń przywozu.

Odprawa celna winna być dokonywana na zasadzie zgłoszenia ustnego w obecności adresata lub osoby wyznaczonej przez niego w tym celu.

ZAŚWIADCZENIE Nr. _____
CERTIFICAT

w celu zwolnienia od cła
en vue de la franchise de douane

przesyłki
de l'envoi

przeznaczonej dla P.
destiné a l'usage de Mr.

Warszawa, dn. _____ 193
Varsovie, le _____

Wzór Nr. 1603
Min. Skarbu

ZAŚWIADCZENIE Nr. _____
CERTIFICAT

w celu zapewnienia wolności celnej osobom, korzystającym z przywilejów dyplomatycznych.
en vue de faire bénéficier les personnes jouissant des privilèges diplomatiques de la franchise de douane.

(1) _____

zaświadcza, że przesyłka
certifie que l'envoi

(2) _____

przeznaczona jest do osobistego użytku
est destiné a l'usage personnel

(3) P.
Mr.

korzystającego w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych z dn. 7 sierpnia 1926 r. (D. U. R. P. Nr. 89 poz. 506) z wolności celnej.

bénéficiant en vertu de l'arrête du Ministre des Finances émis en commun accord avec le Ministre des Affaires Etrangères en date du 7 août 1926 (Journ. des Lois Nr. 89 pos. 506) de la franchise de douane.

UWAGI:
REMARQUES:

Warszawa, dn. _____ 193
Varsovie, le _____

wymienić: (1) Przedstawicielstwo, misję.
citer: Mission diplomatique ou autre mission étrangère.

„ (2) Znaki i numery, ilość sztuk, wagę, rodzaj towaru.
Marques et numeros, nombre de colis, poids, marchandise.

„ (3) Imię i nazwisko, stanowisko służbowe.
Nom et prénom, rang de service.

L. S.

(podpis)
(signature)

Warszawa, dnia 5 maja 1930 r.
MINISTERSTWO SKARBU
Departament Ceł
L. DC/3218/II/26.
Legitymacja dla urzędników
konsularnych.

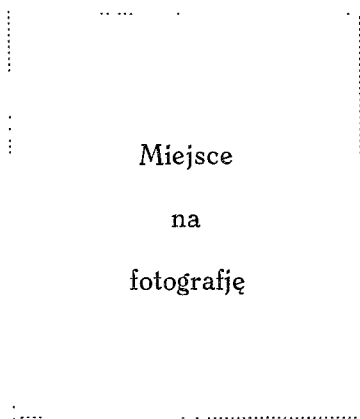
Do
Dyrekcji Ceł w Gdańsku, Lwowie, Mysłowicach,
Poznaniu, Warszawie i Wilnie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych pismem
swem z dn. 19 marca r. b. Nr. K. I. 874/26 zawiado-
miło Ministerstwo Skarbu, że dla urzędników

i funkcjonariuszy Konsulatów obcych w Polsce,
którzy nie są obywatelami polskimi, będą wyda-
wane specjalne legitymacje, oprawne w twarde
okładki płócienne. Posiadacze wyżej wymienio-
nych legitymacyj (konsularnych) nie nabywają
praw do przywilejów, z których korzystają po-
siadacze kart dyplomatycznych, niemniej jednak
winni być traktowani możliwie względnie.

Przesyłając w załączeniu wzór wyżej wymie-
nionej legitymacji, Ministerstwo Skarbu poleca
Dyrekcji Ceł rozesłać do wszystkich urzędów cel-
nych kopje powyższego wzoru i odpowiedniego
zawiadomienia podwładnych urzędów celnych.

Wzór legitymacji.

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

LEGITYMACJA Nr.

Pieczczęć:

Podpis
Signature

LEGITYMACJA Nr.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych zaświadcza że

P.
jest

Ważne do dn.
Warszawa

Za Ministra

Naczelnik Wydziału

Carte d'identité de M

Valable jusqu'au

Ważność niniejszej legitymacji przedłuża się do
dnia 31 grudnia roku

19

19

19

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1926 r.

w sprawie ruchu samochodowego, motocyklowego i rowerowego przez granicę
celną Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. U. R. P. Nr. 69/1926 r., poz. 404).

Na zasadzie art. 10 p. 12 i art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu, oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314), oraz art. 3 ustawy z dnia 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 762) w przedmiocie ratyfikacji przystąpienia Polski do Konwencji międzynarodowej dotyczącej ruchu samochodowego (Dz. Ust. R. P. z 1923 r. Nr. 86, poz. 668), zarządza się co następuje:

§ 1. W celu ułatwienia członkom zagranicznych klubów turystycznych przyjazdu do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej w samochodach i na motocyklach wprowadza się dla odpraw celnych wymienionych środków lokomocji następujące dokumenty:

a) tryptyki (wzór Nr. 1 a-b-c-d-e),

b) książeczki z przepustkami granicznymi — carnet de passages en douanes (wzór Nr. 2 a-b-c-d).

§ 2. Tryptyki będzie wydawał zarządom zagranicznych klubów turystycznych Automobilklub Polski w Warszawie, książeczki zaś z przepustkami granicznymi (carnet de passages en douanes) będą wydawały swoim członkom kluby autoamobilowe, należące do Międzynarodowego Związku Klubów Automobilowych uznanych w Paryżu (Association Internationale des Automobile Clubs Reconnus à Paris).

Książeczki, wydawane przez stowarzyszenia i kluby, nienależące do Międzynarodowego Związku Klubów Automobilowych uznanych w Paryżu nie będą przez urzędy celne honorowane.

§ 3. Za wszelkie należności celne i inne, jakie przypadłyby Skarbowi Państwa od samochodów i motocykli, wprowadzonych do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tryptyków i przepustek granicznych, odpowiada Automobilklub Polski w Warszawie na zasadzie gwarancji, złożonych Ministerstwu Skarbu.

§ 4. Wprowadzanie samochodów i motocykli na zasadzie tryptyków i przepustek granicz-

nych celem pozbywania ich, lub też oddawania na skład i wystawy na obszarze celnym R. P. jest wzbronione.

Z tryptyków i przepustek granicznych nie mogą korzystać na obszarze celnym Rzeczypospolitej Polskiej osoby stale zamieszkałe na tym obszarze, z wyjątkiem obywateli państw obcych, należących do personelu zagranicznych przedstawicielstw dyplomatycznych, oraz misyj zagranicznych.

§ 5. Tryptyk i książeczka z przepustkami granicznymi są ważne tylko na ten samochód i motocykl oraz zapasowe części do nich, które są w tych dokumentach wymienione.

§ 6. W celu kontroli samochodów i motocykli, wprowadzonych do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie tryptyków i książeczek z przepustkami granicznymi, urzędy celne powinny zapisywać je do rejestru odpraw warunkowych.

§ 7. Posiadacz tryptyku ma prawo wprowadzić do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej bez osobnego zabezpieczenia celnego (kaucji) oraz pozwolenia na przywóz samochód lub motocykl z częściami zapasowymi i odpowiednią ilością benzyny, z obowiązkiem ostatecznego wywozu tych środków lokomocji zpowrotem zagranicę przez dowolny urząd celny w ciągu roku (Dz. U. R. P. Nr. 30/1929, poz. 290) od daty wystawienia tryptyku.

§ 8. Tryptyk składa się z trzech części (kart) oznaczonych liczbami I, II, III i zawiera następujące daty umieszczone na każdej części: firmę automobilklubu Polski w Warszawie, któremu powierzono wydawanie tryptyków, numer tryptyku, nazwę klubu zagranicznego, któremu tryptyk wydano, imię, nazwisko i adres członka klubu zagranicznego, który korzysta z tryptyku, markę samochodu lub motocyklu, numery motoru, wagę samochodu lub motocyklu oraz wyszczególnienie rodzaju i wagi części zapasowych.

Należącej do samochodu benzyny nie notuje się.

Niezależnie od tych dat w tryptyku winien być oznaczony kolor samochodu i motocyklu oraz forma karoserji samochodu.

Ponadto każda część tryptyku winna być zaopatrzona w pieczęć i podpis zarządu klubu zagranicznego, któremu wydano tryptyk, oraz w podpis posiadacza tryptyku.

Wymienione w niniejszym artykule daty powinny być wpisane do tryptyku przez zarząd klubu zagranicznego, któremu wydano tryptyki.

§ 9. Po przybyciu z zagranicy samochodu lub motocyklu wejściowy urząd celny sprawdza daty zawarte w tryptyku i następnie wypisuje w rejestrze datę wjazdu, wyznaczoną datę ostatecznego występu, numer tryptyku, nazwę i adres klubu zagranicznego, imię i nazwisko posiadacza tryptyku, poczem na pierwszej stronie kart. I, II, III tryptyku, u dołu wpisuje datę wjazdu, pozycję rejestru i po podpisaniu przez urzędnika oraz wyściśnięciu pieczęci urzędowej kartę Nr. I zatrzymuje w celu przechowania w aktach urzędu, pozostałe zaś karty wręcza stronie.

Przy wyjeździe z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej urząd celny wyjściowy sprawdza według dat, zawartych w tryptyku, czy wszystkie wymienione w nim przedmioty są zgłoszone do występu, wpisuje do rejestru datę występu, numer tryptyku, nazwę i adres klubu zagranicznego, imię i nazwisko posiadacza tryptyku, następnie u dołu kart. Nr. II i III notuje w sposób wskazany przy przyjeździe datę występu, pozycję rejestru, poczem kartę Nr. II zatrzymuje w celu niezwłocznego odesłania do urzędu wejściowego, jako potwierdzenie występu.

§ 10. Tryptyk służy do wielokrotnego wjazdu i wyjazdu w terminie ważności tryptyku, o ile więc posiadacz tryptyku oświadczy, że w terminie ważności tegoż będzie przekraczał granicę kilkakrotnie, należy adnotację o pierwszym występie skutecznie tylko na odwrotnej stronie karty Nr. II i pozostawić ją właścicielowi.

Na tej samej stronie odwrotnej karty Nr. II należy odnotowywać następne wjazdy i wyjazdy posiadacza tryptyku i dopiero przy ostatecznym wyjeździe odnotować datę występu i pozycję rejestru u dołu kart Nr. II i III oraz zatrzymać kartę Nr. II w celu odesłania pierwotnemu urzędowi wejściowemu.

§ 11. Jeżeli posiadacz tryptyku zatrzyma przy wyjeździe z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej kartę Nr. II w celu ponownego przyjazdu, a dla jakichbądź powodów nie przyjedzie w terminie ważności tryptyku, winien przesłać tryptyk niezwłocznie po upływie ważności tegoż z odpowiednim wnioskiem i wskazaniem swego adresu do Automobilkлубu Polski w Warszawie, który zajmie się uzyskaniem w ostatnim wyjściowym murzędzie celnym potwierdzenia na karcie Nr. III ostatecznego wyjazdu. Urząd celny wyjściowy, po otrzymaniu takiego wniosku od Automobilkлубu Polski poświadczy na karcie Nr. III datę ostatecznego wyjazdu i zwróci ją Automobil-

klubowi Polski w Warszawie, kartę zaś Nr. II prześle właściwemu urzędowi wejściowemu.

§ 12. Jeżeli urząd wyjściowy stwierdzi przy występie brak jakiegokolwiek przedmiotu, wynienionego w tryptyku, winien sporządzić krótki protokół z oznaczeniem rodzaju przedmiotu i wagi, a pozatem odnotować w karcie Nr. III na stronie odwrotnej u dołu stwierdzony brak przedmiotów.

Protokół ten, o ile występ odbył się przez inny urząd celny, należy niezwłocznie odesłać do pierwotnego urzędu wejściowego.

§ 13. Książeczka z przepustkami granicznymi (carnet de passages en douanes) składa się z okładki oraz poszczególnych przepustek granicznych, drukowanych w języku francuskim.

Pierwsza stronica okładki książeczki zawiera numer, daty dotyczące terminu ważności książeczki, firmę wystawiającego klubu automobilowego oraz nazwisko i adres członka, któremu książeczka została wydana.

Druża (wewnętrzna) stronica okładki zawiera daty dotyczące samochodu lub motocyklu (markę, numer, kolor, wagę i t. p.), datę wystawienia książeczki, podpis prezesa specjalnej komisji celnej Międzynarodowego Związku Klubów Automobilowych uznanych w Paryżu (Association Internationale des Automobiles Clubs Reconnus à Paris), podpis prezesa względnie zastępcy klubu, który książeczkę wydał oraz podpis osoby, której książeczka została wydana.

Poszczególne przepustki graniczne, znajdujące się wewnątrz książeczki, zaopatrzone są kolejnymi numerami od 1 do 40. Każda przepustka składa się z odcinka i grzbietu.

§ 14. Termin ważności książeczki z przepustkami granicznymi ustala się na jeden rok od daty wystawienia. Posiadacz takiej książeczki ma prawo wprowadzić do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej bez osobnego zabezpieczenia celnego (kaucji) oraz pozwolenia na przywóz samochód lub motocykl z częściami zapasowymi i odpowiednią ilością benzyny pod warunkiem powrotnego wywozu tych środków lokomocji przez dowolny urząd celny przed upływem terminu ważności książeczki.

Książeczka służy do wielokrotnych wjazdów i wyjazdów w terminie ważności książeczki (Dz. U. R. P. Nr. 30/1929, poz. 290).

§ 15. Ustala się następujący sposób postępowania przy odprawie samochodów i motocykli, wprowadzonych do kraju na zasadzie przepustek granicznych.

Odcinki parzyste (volet d'entrée), począwszy od numeru 2, służą do kontroli wjazdu do kraju samochodu lub motocyklu, odcinki zaś nieparzyste (volet de sortie), począwszy od numeru 3, służą do kontroli występu zagranicę.

Przy wjazdowej odprawie wejściowy urząd celny sprawdza, czy wprowadzony samochód lub motocykl odpowiada datom, zawartym na okładce książeczki z przepustkami i w odcinku, który ma być wypełniony, poczem wypełnia parzysty odcinek (volet d'entrée) w następujący sposób:

w wierszu oznaczonym liczbą 2 wpisuje pozycję rejestru, w wierszu 4 termin ważności przepustki, w wierszu 18 — nazwę kraju, z którego samochód względnie motocykl przybył, w wierszu 19 — datę przybycia, w 20 — nazwę urzędu wejściowego, w 21 — winna być wyciśnięta pieczęć urzędu celnego i umieszczony podpis urzędnika dokonyującego odprawy celnej.

Oдноsny grzbiet odcinka wypełnia urząd celny w sposób analogiczny, a mianowicie: w wierszu 1 urząd oznacza kraj, z którego samochód wzgl. motocykl przybył, w wierszu 2 nazwę urzędu wejściowego, w wierszu 6 datę przybycia, w wierszu 7 oznacza pozycję rejestru, wyciska pieczęć; tutaj również winien być umieszczony podpis urzędnika.

Odcinek parzysty urząd celny wejściowy zatrzymuje do kontroli występu samochodu lub motocyklu zagranicę we właściwym terminie.

W następnym odcinku (nieparzystym) w wierszu 3 wpisuje urząd wejściowy nazwę urzędu i pozycję rejestru, a w wierszu piątym termin ważności odcinka, poczem książeczkę zwraca stronie.

Przy występie samochodu lub motocyklu zagranicę urząd celny wyjściowy, po sprawdzeniu dat zawartych na okładce książeczki i odcinku przepustki, wypełnia odcinek nieparzysty (volet de sortie) w następujący sposób:

w wierszu 2 wpisuje pozycję swego rejestru, w wierszu 20 — datę występu, w wierszu 21 — nazwę swego urzędu, w wierszu zaś 22—umieszcza się pieczęć urzędu celnego i podpis urzędnika.

Na oдноsnym grzbiecie nieparzystego odcinka wypisuje się w wierszu 1 wyrazy „Obszar celny Rzeczypospolitej Polskiej”, w wierszu 2 — nazwę urzędu wyjściowego, w wierszu 6 — datę występu, w wierszu 7 — pozycję rejestru oraz umieszcza się pieczęć urzędu i podpis urzędnika celnego.

Wypełniony odcinek nieparzysty winien urząd celny wyjściowy zatrzymać i niezwłocznie odesłać urzędowi celnemu wejściowemu, wskazanemu w wierszu 3 tego odcinka, książeczkę zaś zwrócić stronie.

W ten sposób postępuje się w terminie ważności książeczki przy każdorazowym przyjeździe i występie samochodu lub motocyklu aż do wyczerpania przepustek.

Wiersze przepustek niewymienione w niniejszym paragrafie wypełnia strona.

Samochody i motocykle wprowadzone za przepustkami wpisuje się do rejestru każdorazowo przy wjeździe i wyjeździe, przyczem notuje się datę wjazdu, datę ostatecznego występu, numer książeczki, numer przepustki oraz nazwę klubu, który wydał książeczkę.

W razie ustalenia przy wywozie braku jakichkolwiek przedmiotów wymienionych w odcinku wjazdowym, należy sporządzić protokół w sposób

wskazany w § 12 i odnotować brak przedmiotów na grzbiecie nieparzystego odcinka.

Notując w książeczkach z przepustkami i tryptykach daty wjazdu i występu środków lokomocji, urzędy celne winny oznaczać w sposób wyraźny dni cyframi arabskimi, a miesiące cyframi rzymskimi. (Dz. U. R. P. Nr. 30/1929, poz. 290).

§ 16. W wypadkach zagubienia przed wyjazdem z obszaru celnego R. P. książeczki z przepustkami granicznymi właściciel tej książeczki winien zameldować o tem przy wyjeździe granicznemu urzędowi celnemu ze wskazaniem nazwy urzędu celnego, przez który ostatni raz wjechał do obszaru celnego R. P. za wymienioną książeczką, oraz daty wjazdu.

Wyjściowy urząd celny sporządzi w tym wypadku w trzech egzemplarzach protokół z oznaczeniem w nim danych dotyczących zgłoszonego do występu samochodu lub motocyklu (marka, numer fabr. motoru, numer podwozia, forma i kolor karoserji, części zapasowe i t. p.), daty występu, oraz nazwy wejściowego urzędu celnego i daty wjazdu według oświadczenia strony.

Pierwszy egzemplarz takiego protokołu należy wydać stronie, drugi przesłać urzędowi celnemu wejściowemu, a trzeci pozostawić w urzędzie wyjściowym.

Przesłany wejściowemu urzędowi drugi egzemplarz protokołu zastępuje w danym wypadku właściwy nieparzysty odcinek przepustki, potwierdzający występ zagranicę.

W razie zagubienia przed wyjazdem z obszaru celnego R. P. tryptyku, właściciel tegoż winien zameldować o tem granicznemu urzędowi celnemu przy wyjeździe ze wskazaniem nazwy urzędu celnego, przez który wjechał za wspomnianym tryptykiem do obszaru celnego R. P., oraz daty wjazdu.

Urząd celny sporządzi w tym wypadku protokół w dwóch egzemplarzach z oznaczeniem w nim danych, jak wyżej, przyczem pierwszy egzemplarz wręczy stronie, a drugi pozostawi w urzędzie.

Po upływie terminu ważności zagubionego tryptyku strona winna uzyskać zaświadczenie jednego z konsulatów polskich, że wymieniony w protokole środek lokomocji znajduje się poza granicą obszaru celnego R. P. i zaświadczenie takie wraz z protokołem przesłać Automobilklubowi Polski w Warszawie, celem przedstawienia Ministerstwu Skarbu, wniosku o zwolnienie oдноsnego środka lokomocji od należności celnych. (Dz. U. R. P. Nr. 30/1929, poz. 290).

§ 17. O ile urząd wejściowy nie otrzyma w ciągu 30 dni od ostatecznego terminu wywozu samochodu względnie motocyklu:

a) karty Nr. II z potwierdzeniem występu samochodu albo motocyklu, wprowadzonych na podstawie tryptyku lub

b) właściwego odcinka nieparzystego przepustki z potwierdzeniem występu wymienionych środków lokomocji, o ile były wprowadzone za książeczką z przepustkami granicznymi,

wtedy posiadaną kartę tryptyku Nr. 1, względnie posiadany odcinek parzysty przepustki, przesłać urzędowi celnemu w Warszawie, a ten ściągnie przypadające należności celne od Automobilklubu Polski.

W tym celu urzędy wejściowe przesyła urzędowi celnemu w Warszawie również protokoły sporządzone przy występie z powodu braku przedmiotów.

§ 18. Należności celne za samochody i motocykle nie wywiezione w ustalonym terminie oraz za poszczególne przedmioty, z powodu braku których sporządzono przy występie protokoły, obliczy urząd celny w Warszawie według przepisów i stawek celnych autonomicznych, obowiązujących w dniu uiszczenia tych należności przez Automobilklub Polsk. w Warszawie.

§ 19. Samochody i motocykle obywateli państw obcych, przybywających do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej na czasowy pobyt bez tryptyków, mogą być przez urzędy celne wpuszczone bez osobnych pozwoleń przywozu, o ile właściciele tych środków lokomocji przedstawiają prawidłowo wystawione świadectwo drogowe z nieprzekroczonym terminem, złożą odpowiednie zabezpieczenie celne (kaucję) w gotówce oraz dadzą zobowiązanie, że w ciągu trzech miesięcy od daty wjazdu wywiozą samochód, względnie motocykl, zpowrotem zagranicę. Zobowiązanie powyższe winno być umieszczone w krótkiej formie na kwicie celnym.

W innych wypadkach samochody i motocykle mogą być odprawiane tylko na zasadzie ogólnej i obowiązujących pozwoleń przywozu.

§ 20. Obywatele państw obcych, przybywający z zagranicy na czasowy pobyt do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej na rowerach, winni w urzędach celnych wejściowych złożyć odpowiednie zabezpieczenie celne w gotówce z obowiązkiem wywozu wymienionych środków lokomocji w ciągu trzech miesięcy od daty wjazdu. Zobowiązanie takie winno być umieszczone w krótkiej formie na kwicie celnym.

§ 21. Osobom, wyjeżdżającym z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej na czasowy pobyt zagranicę na krajowych lub ukrajowionych samochodach, motocyklach i rowerach, urzędy celne wydadzą zaświadczenie na prawo powrotnego wprowadzenia bez cła wymienionych środków lokomocji (wzór Nr. 3).

Niezależnie od wydanego zaświadczenia urząd celny winien zawiesić na zgłoszonych do występu wspomnianych środkach lokomocji plomby urzędowe.

Przy odprawie wymienionych wyżej krajowych lub ukrajowionych samochodów i motocykli książeczki z przepustkami nie mogą być używane.

§ 22. Zaświadczenia, wymienione w § 21, są ważne na jeden rok od daty wystawienia i służą do wielokrotnego przekraczania granicy przez dowolny urząd celny, przyczem każdy występ i powrót do kraju powinien być odnotowany na zaświadczeniu przez wpisanie daty, wyciśnięcie pieczęci urzędu i podpis urzędnika celnego.

Rejestru ruchu środków lokomocji wymienionych w § 21 nie prowadzi się.

§ 23. Odprawa celna środków lokomocji w przypadkach, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, odbywa się na zasadzie zgłoszenia ustnego.

§ 24. W przypadkach zasługujących na uwzględnienie dyrekcje ceł, na wniosek Automobilklubu Polski w Warszawie, mogą przedłużyć o 30 dni termin występu zagranicę samochodów i motocykli, wprowadzonych za tryptykami i przepustkami granicznymi. Przedłużenie terminu występu należy poświadczyć z wyciśnięciem pieczęci urzędowej:

a) w tryptyku na odwrotnej stronie kart Nr. Nr. II i III,

b) w książeczce z przepustkami granicznymi na dole właściwej przepustki nieparzystej. W jednym i drugim wypadku dyrekcje ceł winny o przedłużeniu terminu występu niezwłocznie zawiadomić właściwy urząd celny wejściowy.

§ 25. W przypadkach, gdy samochody i motocykle wprowadzone za tryptykami i przepustkami granicznymi zostały zgłoszone do występu po upływie terminu wyznaczonego do występu a termin ten nie był przedłużony przez dyrekcję ceł (§ 24), to urzędy celne wejściowe, nie bacząc na dokonane potwierdzenie występu, przesyła karty tryptyku Nr. I i II względnie przepustkę parzystą i odnośną nieparzystą urzędowi celnemu w Warszawie w celu ściągnięcia należności celnych od Automobilklubu Polski w Warszawie.

Postanowienie powyższe nie będzie stosowane, o ile opóźnienie występu zagranicę środków lokomocji wprowadzonych za tryptykami i książeczkami nie przekroczyło pięciu dni. (Dz. U. R. P. Nr. 30/1929, poz. 290).

§ 26. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1921 r. w przedmiocie ruchu samochodowego, motocyklowego i rowerowego przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 8 z 1922 r., poz. 57 oraz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 kwietnia 1925 r. o częściowej zmianie powyższego rozporządzenia (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 319) uchyla się.

§ 27. Rozporządzenie niniejsze nie zmienia w niczem postanowień międzypaństwowych umów o ułatwieniach w małym ruchu granicznym i wchodzi w życie po upływie 30 dni od daty ogłoszenia.

OKŁADKA TRYPTYKU.

AUTOMOBILKLUB POLSKI

6, Ossolińskich, Warszawa 1.

TRYPTYK Nr.

DLA CZASOWEGO WJAZDU SAMOCHODU DO POLSKI.

POUR L'ENTRÉE TEMPORAIRE d'UN VÉHICULE AUTOMOBILE EN POLOGNE.

Ważny do dnia
Valable jusqu'a

włącznie
inclus

Dostawiony dla
Délivré pour

w
à

Warszawa, dn.

19 r.

AUTOMOBILKLUB POLSKI

Sekretarz

Prezes

K A R T A Nr. 1.

Wzór Nr. 1b.

AUTOMOBILKLUB POLSKI

6, Ossolińskich, Warszawa 1.

TRYPTYK Nr.

dla czasowego wjazdu samochodu do Polski.
pour l'entrée temporaire d'un véhicule automobile en Pologne.

Ważny do dnia włącznie
Valable jusqu'à inclus
Wydany przez
Delivré par
dla P.
pour Mr.
zamieszkałego w
demeurant à
Rodzaj (samochód, motocykl)
Genre (voiture, motocycle)
Marka
Marque
Numer fabryczny Moteur Nr. Chassis Nr.
Nr. de fabrication
Karoserja: forma i kolor
Carrosserie: forme et couleur
Waga samochodu w kg kg policyjny
Poids du véhicule en enregistré
Wartość samochodu
Valeur du véhicule
Części zapasowe i ich waga
Pièces de rechange et leurs poids

Miasto d 19
Ville le

Prezes
Le Président

Poświadczam zgodność powyższego opisu i obowiązuję się wywieźć mój samochód z Polski przed upływem ważności niniejszego tryptyku.

Je déclare l'exactitude de la description ci-dessus, et m'engage de réexporter de la Pologne mon véhicule avant l'échéance de ce permis.

Podpis właściciela samochodu
Signature du titulaire

Powyżej opisany samochód wjechał do Polski
Le véhicule décrit ci-dessus est entré en Pologne

d. 19 przez urząd celny w za Nr.
le par le bureau de douane en sous

Podpis urzędnika celnego
Signature de douane

KARTA WJAZDOWA

Kartę tę zatrzymuje urząd celny przy wjeździe samochodu do Polski.
Volet à détacher par le bureau de douane à l'entrée du véhicule en Pologne.

KARTA Nr. II.
AUTOMOBILKLUB POLSKI
6, Ossolińskich, Warszawa 1.
TRYPTYK Nr.

dla czasowego wjazdu samochodu do Polski
pour l'entrée temporaire d'un véhicule automobile en Pologne.

Ważny do dn. _____ włącznie
 Valable jusqu'à _____ inclus

Wydany przez _____
 Delivré par _____

dla P. _____
 pour Mr. _____

zamieszkałego w _____
 demeurant à _____

Rodzaj (samochód, motocykl) _____
 Genre (voiture, motocycle) _____

Marka _____
 Marque _____

Numer fabryczny _____ Moteur Nr. _____ Chassis Nr. _____
 No. de fabrication _____

Karoseria: forma i kolor _____
 Carrosserie: forme et couleur _____

Waga samochodu w _____ kg. _____ Nr. policyjny
 Poids du véhicule en _____ enregistré

Wartość samochodu _____
 Valeur du véhicule _____

Części zapasowe i ich waga _____
 Pièces de rechange et leurs poids _____

Miasto _____ d. _____
 Ville _____ de _____ 19.....

Prezes
le Président

Podpis właściciela samochodu _____
 Signature du titulaire _____

Powyżej opisany samochód wjechał do Polski
 Le véhicule décrit ci-dessus est entré en Pologne

d. _____ 19 _____ przez urząd celny
 de _____ par le bureau de douane

w _____ za No.
 en _____ sous

Podpis urzędnika celnego _____
 Signature de douane _____

Powyżej opisany samochód wyjechał ostatecznie z Polski.
 Le véhicule décrit ci-dessus est sorti définitive ment de la Pologne.

d. _____ 19 _____ przez urząd celny
 le _____ par le bureau de douane

w _____ za No.
 en _____ sous

Podpis urzędnika celnego _____
 Signature de douane _____

KARTA WYJAZDOWA.

Kartę tę zatrzymuje urząd celny przy ostatecznym wyjeździe samochodu z Polski.
 Volet à détacher par le bureau de douane à la sortie définitive du véhicule de la Pologne.

KARTA Nr. II (strona odwrotna).

ZAŚWIADCZENIE WIELOKROTNYCH WYJAZDÓW I WJAZDÓW.
VISAS DE PASSAGES.

WYJAZD — SORTIE.	WJAZD — ENTRÉE.
U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.	U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.
U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.	U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.
U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.	U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.
U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.	U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.
U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.	U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.
U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.	U. C. w Douane à d. 192 . . . podpis U. C.

KARTA Nr. III.
AUTOMOBILKLUB POLSKI
6. Ossolińskich, Warszawa, 1.
TRYPTYK Nr.

dla czasowego wjazdu samochodu do Polski,
pour l'entrée temporaire d'un véhicule automobile en Pologne.

Ważny do d. **włącznie**
Valable jusqu'à **inclus**
Wydany przez
Délivré par
dla P.
pour Mr.
zamieszkałego w
demeurant à
Rodzaj (samochód, motocykl)
Genre (voiture, motocycle)
Marka
Marque
Numer fabryczny Moteur No. Chassis No.
No. de fabrication
Karoserja: forma i kolor
Carrosserie: forme et couleur
Waga samochodu w kg. No. policyjny
Poids du véhicule en enregistré
Wartość samochodu
Valeur du véhicule
Części zapasowe i ich waga
Pièces de rechange et leurs poids

Miasto dn.
Ville le 19....

Prezes
Le Président

Prawdziwość powyższego opisu mego samochodu poświadczam.
Je déclare l'exactitude de la description ci-dessus de mon véhicule.

Podpis właściciela samochodu
Signature du titulaire

Powyżej opisany samochód wjechał do Polski
Le véhicule décrit ci-dessus est entré en Pologne.

d. 19.... przez urząd celny w za Nr.
le par le bureau de douane en sous

Podpis urzędnika celnego
Signature de douane

Powyżej opisany samochód wyjechał ostatecznie z Polski.
Le véhicule décrit ci-dessus est sorti définitivement de la Pologne.

d. 19.... przez urząd celny w za Nr.
le par le bureau de douane en sous

Podpis urzędnika celnego
Signature de douane

KARTA GŁÓWNA.

Pozostaje w rękach właściciela samochodu, ale musi być ostemplowana przez urzędy celne przy wjeździe i ostatecznym wyjeździe samochodu.

Volet à conserver par le titulaire.

Książeczka z przepustkami granicznymi
(okładka)

CARNET DE PASSAGES EN DOUANES

N^o.....

VALABLE:

Délivré par..... (nom de la Société)

Sous la garantie des sociétés suivantes:

Oesterreichischer Automobil-Club, Royal Automobile Club de Belgique, Kongelig Dansk Automobil-Club, Real Automovil-Club de Espana, Finlands Automobil-Klubb, Automobile-Club de France, Royal Automobile Club of Great Britain, Kon. Nederlandsche Automobiel-Club, Királyi Magyar Automobil-Club, Automobile-Club d'Italia, Norsk-Automobilklub, Automobilklub Polski, Automobil-Club Regal Roman, Kungliga Automobil Klubben (Sverige), Automobile-Club de Suisse, Autoklub Republiky Československé

á M.

Domicilié á

Pour un portant la Plaque Nationale N^o
(Désignation du véhicule)

Ce Carnet peut être utilisé dans les pays suivants:

Autriche, Belgique et Luxembourg, Danemark, Espagne, Finlande, France, Grande Bretagne, Hollande, Hongrie, Italie, Norvège, Pologne, Roumanie, Suède, Suisse, Tchéco-Slovaquie.

Druga strona książeczki z przepustkami granicznymi.

SIGNALEMENT DU VÉHICULE

Voiture automobile à essence, électricité, vapeur (Rayer les mote inutiles)

Genre (voiture, voiturette, cyclecar, motocyclette avec ou sans sidecar (Rayer les motto inutiles)

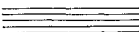
Chassis	{ Marpue Numéro		
Moteur		{ Marque Numéro Force en chevaux.....	
Carrosserie	{ Type ou forme Marques Couleur		Garniture intérieure
Poids du véhicule			Nombre de places
Valeur du véhicule			
Pneumatiques			

Caution versée le 19

Signature du titulaire: Le Président de la Commission spéciale douanière de l'Association Internationale des A. C. reconnus:

Signature du délégué
de
(Nom de la Société)

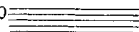
(strona lewa wzoru Nr. 2/d)

1. La Sortie du territoire de
2. par le Bureau de
3. de l'automobile décrite dans le Carnet de Passages en Douanes
4. N^o appartenant à M.
5. domicilié à
6. a eu lieu le
7. Signature de la Douane.
Timbre
de la
Douane.

8. La Douane doit détacher le volet ci—contre et le retourner au Bureau d'entrée indiqué à la ligne Nr. 3.

Odcinek nieparzysty wzór Nr. 2/d.
(patrz Dz U. R. P. Nr. 117 str. 1342
z 1926 r. Sprostowanie).

(strona prawa wzoru Nr. 2/d)

1. VOLET DE SORTIE
2. Numéro d'inscription au Registre des Douanes de
3. A retourner au Bureau d'entrée de
4. CARNET DE PASSAGES EN DOUANES N^o
5. Valable jusqu'au
6. Délivré par
7. à M.
8. domicilié à
9. pour un véhicule automobile à essence, électricité, vapeur
10. GENRE (voiture, voiturette, motocyclette, tricycle) { Rayer les mots
inutiles
11. Marque {
12. CHASSIS MOTEUR {
13. Numéro {
14. Type ou forme
15. Carrosserie { Marques
16. Couleur {
17. POIDS du véhicule Nombre de places
18. PNEUMATIQUES VALEUR du véhicule

-
19. La SORTIE du territoire de
 20. a eu lieu le
 21. par le Bureau des Douanes de
 22. Signature de la Douane.

Urząd celny w

POŚWIADCZENIE WYSTĘPU ZAGRANICĘ ŚRODKÓW LOKOMOCJI

Nr.

Pan (imię i nazwisko)

(dokładny adres)

wywiózł zagranicę następujące środki lokomocji:

Rodzaj: (samochód, motocykl, rower)

Marka:

Numer motoru:

Numer podwozia

Karoserja (forma, kolor)

Numer policyjny:

Inne szczegóły:

Części zapasowe:

Miejsce zawieszenia plomby:

Poświadczenie niniejsze jest ważne na jeden rok od daty wystawienia, służy do wielokrotnego przekraczania granicy przez dowolny urząd celny i daje w tym terminie prawo powrotnego wprowadzenia do kraju bez cła wymienionego powyżej środka lokomocji.

Podpis urzędnika:

(Pieczęć urzędu celnego)

Podpis właściciela:

Miejsce do odnotowywania wyjazdów i wjazdów			
Wyjazd	Wjazd	Wyjazd	Wjazd
U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.	U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.	U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.	U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.
U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.	U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.	U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.	U. C. w dnia podpis urzędnika . . . M. P.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 kwietnia 1922 r.

w sprawie nadania Automobilklubowi Polski w Warszawie prawa wydawania tryptyków samochodowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 33/1922, poz. 272).

Na zasadzie art. 10 p. 12 i art. 21 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) oraz w myśl § 2 rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1921 r. w przedmiocie ruchu samochodowego, motocyklowego i rowerowego przez granice Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 8, poz. 57) upoważnia

się, aż do odwołania, Automobilklub Polski w Warszawie do wydawania zarządom zagranicznych klubów turystycznych tryptyków, zwalniających posiadaczy ich od składania osobnego zabezpieczenia celnego od samochodów i motocykli wprowadzanych czasowo do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 czerwca 1929 r.

w sprawie przepustek samochodowych dla obywateli państw obcych, zajmujących stanowiska dyplomatyczne poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. Urz. M, Sk. Nr. 20/1929, poz. 215).

Na zasadzie art. 10 p. 12 i art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się, co następuje:

1. Celem ułatwienia obywatelom państw obcych, zajmujących stanowiska dyplomatyczne poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, przyjazdu do polskiego obszaru celnego samochodami lub motocyklami wprowadza się dla odpraw celnych wymienionych środków lokomocji osobne przepustki według dołączonego wzoru.

Za osoby, zajmujące stanowiska dyplomatyczne w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważać należy osoby wpisane na obowiązującą listę korpusu dyplomatycznego w stolicach państw utrzymujących stosunki dyplomatyczne z Rzeczpospolitą Polską, oraz urzędników Ministerstw Spraw Zagranicznych tych państw, będących na stanowiskach kierowniczych.

2. Przepustki będą wydawane przez Poselstwa Polskie na pisemny wniosek osób wymienionych w p. 1. Wniosek ten powinien zawierać szczegółowe opisanie samochodu względnie motocyklu i jednocześnie zobowiązanie wywiezienia tych środków lokomocji z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej w ustalonym terminie.

3. Przepustka jest ważna na przeciąg trzech miesięcy od daty wystawienia i daje prawo częstokrotnego wjazdu i wyjazdu samochodem względnie motocyklem przez dowolny urząd celny w terminie ważności przepustki bez osobnego zabezpieczenia celnego i pozwolenia przywozu.

Ostateczny wyjazd samochodu względnie motocyklu z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej winien nastąpić przed upływem terminu ważności przepustki.

4. Przepustka składa się z trzech kart (I, II, III), które winny zawierać: datę wystawienia, termin ważności przepustki, imię, nazwisko, stanowisko i miejsce zamieszkania osoby, dla której wystawiono przepustkę, podpis tej osoby, opisanie samochodu, oraz podpis i pieczęć Poselstwa.

5. Do samochodów i motocykli, wprowadzonych na podstawie wymienionych w niniejszym rozporządzeniu przepustek stosuje się analogicznie postanowienia §§ 5, 6, 9, 10, 17 i 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 24.VI. 1926 r. w sprawie ruchu samochodowego, motocyklowego i rowerowego przez granicę celną Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 404) z tem odchyleniem, że w razie nieotrzymania przez urząd celny wejściowy w ustalonym terminie karty Nr. II przepustki, należy przesłać posiadaną kartę Nr. I przepustki Ministerstwu Skarbu.

Jeżeli posiadacz przepustki zatrzyma przy wyjeździe z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej kartę Nr. II przepustki celem ponownego przyjazdu, a dla jakichbyś powodów nie przyjedzie w terminie ważności przepustki, to karty Nr. II i III przepustki winien przesłać właściwemu Poselstwu Polskiemu, które ze swej strony prześle te dokumenty Ministerstwu Skarbu, jako dowód dokonanego wywozu środków lokomocji.

**Wzór przepustki dyplomatycznej
dla osób zajmujących stanowiska dyplomatyczne.**

Karta III — strona 1-sza.

Karta III — strona 2-ga.

III

POSELSTWO POLSKIE

W

PRZEPUSTKA Nr.

NA CZASOWY WJAZD SAMOCHODU DO OBSZARU
CELNEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ważna do dnia włącznie.

Wystawiona dla P.

Miasto. dn. 19 r.

PIECZĘĆ I PODPIS POSELSTWA

PODPIS WŁAŚCICIELA SAMOCHODU

U W A G I:

Przepustka jest ważna w ciągu trzech miesięcy od daty wystawienia i służy do częstokrotnego przejazdu przez granicę celną Rzeczypospolitej Polskiej w terminie ważności przepustki. Przy pierwszym wjeździe urząd celny zatrzymuje kartę I i wpisuje datę wjazdu w kartach II i III. Następne przejazdy przez granicę urzędy celne notują w odpowiednich rubrykach na odwrotnej stronie karty II. Przy ostatecznym wyjeździe samochodu z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej, który należy zgłosić urzędowi celnemu i który powinien nastąpić przed upływem terminu ważności przepustki, urząd celny zatrzyma kartę II i odnotuje datę wyjazdu w karcie III. Kartę III z adnotacjami urzędów celnych o wjeździe i wyjeździe właściciel samochodu winien zwrócić Poselstwu Polskiemu, które wydało przepustkę.

POSELSTWO POLSKIE

w

PRZEPUSTKA Nr......

NA CZASOWY WJAZD SAMOCHODU DO OBSZARU CELNEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Rodzaj (samochód, motocykl).....

Marka

Nr. fabryczny..... Motor Nr..... Podwozie Nr.....

Karoserja: forma i kolor

Waga samochodu w kg Nr. policyjny

Części zapasowe i ich waga

A. Wymieniony wyżej samochód wjechał do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej

dn..... 19..... przez urząd celny

w Nr. rejestru

Pieczczęć i podpis urzędnika celnego

B. Wymieniony wyżej samochód wyjechał **ostatecznie** z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej

dn..... 19..... przez urząd celny

w Nr. rejestru

Pieczczęć i podpis urzędnika celnego

KARTA GŁÓWNA

pozostaje w rękach właściciela samochodu, ale winna być ostemplowana przez urzędy celne przy wjeździe i **ostatecznym** wyjeździe samochodu.

II

II

POSELSTWO POLSKIE

w

PRZEPUSTKA Nr.

NA CZASOWY WJAZD SAMOCHODU DO OBSZARU CELNEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ważna do dn. włącznie.

Wydana dla P.

.....

Rodzaj (samochód, motocykl)

Marka

Nr. fabryczny Motor Nr. Podwozie Nr.

Karoseria: forma i kolor

Waga samochodu w kg Nr. policyjny.

Części zapasowe i ich waga

.....

Miasto dn. 19

Pieczęć i podpis Poselstwa

.....

A. Wymieniony wyżej samochód wjechał do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej

dn. 19 przez urząd celny w Nr. rejestru

Pieczęć i podpis urzędnika celnego

.....

B. Wymieniony wyżej samochód wyjechał ostatecznie z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej

dn. 19 przez urząd celny w Nr. rejestru

Pieczęć i podpis urzędnika celnego

.....

KARTA WYJAZDOWA

Kartę tę zatrzymuje urząd celny przy ostatecznym wyjeździe samochodu.

ZAŚWIADCZENIA CZĘSTOKROTNYCH WYJAZDÓW I WJAZDÓW

W Y J A Z D	W J A Z D
Urząd celny w dn. 19	Urząd celny w dn. 19
Podpis urzędnika celnego	Podpis urzędnika celnego
Urząd celny w dn. 19	Urząd celny w dn. 19
Podpis urzędnika celnego	Podpis urzędnika celnego
Urząd celny w dn. 19	Urząd celny w dn. 19
Podpis urzędnika celnego	Podpis urzędnika celnego
Urząd celny w dn. 19	Urząd celny w dn. 19
Podpis urzędnika celnego	Podpis urzędnika celnego
Urząd celny w dn. 19	Urząd celny w dn. 19
Podpis urzędnika celnego	Podpis urzędnika celnego
Urząd celny w dn. 19	Urząd celny w dn. 19
Podpis urzędnika celnego	Podpis urzędnika celnego
Urząd celny w dn. 19	Urząd celny w dn. 19
Podpis urzędnika celnego	Podpis urzędnika celnego

POSELSTWO POLSKIE

w

PRZEPUSTKA Nr.

NA CZASOWY WJAZD SAMOCHODU DO OBSZARU CELNEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Ważna do dn. _____ włącznie

Wydana dla P. _____

Rodzaj, (samochód, motocykl)

Marka

Nr fabryczny Motor Nr. Podwozie Nr.

Karoserja: forma i kolor

Waga samochodu w kg Nr. policyjny

Części zapasowe i ich waga

Miasto _____ dn. _____ 19

Pieczęć i podpis Poselstwa

Wymieniony wyżej samochód obowiązuję się wywieźć
z obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej przed upły-
wem terminu ważności niniejszej przepustki.

dn. _____

Podpis właściciela samochodu

Wymieniony wyżej samochód wjechał do obszaru
celnego Rzeczypospolitej Polskiej

dn. _____ 19 _____ przez urząd celny

w _____ Nr. rejestru

Pieczęć i podpis urzędnika celnego

KARTA WJAZDOWA.

Kartę tę zatrzymuje urząd celny przy wjeździe
samochodu.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 25 stycznia 1928 r.

w sprawie ceł maksymalnych

(Dz. U. R. P. Nr. 9/1928, poz. 66 — z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniami z dnia 13 listopada 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 885 i z dnia 18 listopada 1929 r., Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 668).

Na podstawie art. 7 lit. g. ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) i zgodnie z art. 5 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1.

Ustanawia się maksymalne przywozowe stawki celne wyższe o 100% od stawek celnych ustalonych w taryfie celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) w brzmieniu każdorazowo obowiązującym.

§ 2.

Ustanawia się maksymalne przywozowe stawki celne na następujące towary wolne od cła w powołanej taryfie celnej:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg.	
		zł.	gr.
1	Zboże w ziarnie i strączkowe:		
	1) zboże w ziarnie:		
	a)		
	b)		
	c) tatarska	4.—	
	d) koński ząb	bez cła	
	2) strączkowe:		
	a) soczewica, bób, peluszką, wyka, seradela, bobik	4.—	
	b)		
	c) łubin	bez cła	
5	Warzywa i okopowe:		
	1) świeże:		
	c) kapusta głowiasta:		

	II. przywożona w okresie od 16 lipca do 31 maja	5.—
40	Zwierzęta, ptactwo, owady, płazy:	
	3) bydło rogate:	
	c) cielęta, od sztuki	15.—
	5) owce i barany, od sztuki	15.—

§ 3.

Maksymalne przywozowe stawki celne stosuje się do towarów, które pochodzą z krajów, nie mających z Polską uregulowanych stosunków handlowych, o ile w krajach tych towary, pochodzące z polskiego obszaru celnego, traktowane są przy przywozie gorzej, aniżeli towary innych państw lub popierany jest wywóz towarów do polskiego obszaru celnego zapomocą premji.

§ 4.

Zastosowanie maksymalnych przywozowych stawek celnych do towarów pochodzących z krajów, z którymi nawiązane są rokowania o zawarcie układów handlowych, może być zawieszona na określony czas.

§ 5.

Maksymalne przywozowe stawki celne nie mają zastosowania do towarów, zalegających w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w celnych składach urzędowych, kolejowych, pocztowych oraz w składach nieurzędowych, pozostających pod zamknięciem celnym.

§ 6.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1928 r.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą rozporządzenia z dn. 22 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 943), z dnia 11 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 651) i z dnia 21 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 979).

§ 7.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

OKÓLNIK L. D. IV. 113/3/28.

z dnia 28 stycznia 1928 roku

w sprawie maksymalnych ceł przywozowych.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie § 7 powyższego rozporządzenia, wyjaśniam, iż kraje, których towary będą podlegały cłom maksymalnym, będą wskazane w osobnym rozporządzeniu. Aż do wydania tego rozporządzenia nie należy stosować ceł maksymalnych.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 19 lutego 1926 r.

w sprawie stosowania ceł wywozowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 18/1926, poz. 110).

Na zasadzie art. 7 p. a. ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1.

Cła wywozowe nie mają zastosowania do tych ilości towarów wywożonych zagranicę, które przed wejściem w życie odnośnych rozporządzeń, wprowadzających cła wywozowe, zostały zakontraktowane na podstawie umów z zagranicznymi odbiorcami, opartych na gwarancjach rządowych.

Minister Skarbu orzeka, które partje towarów korzystają z niniejszego zwolnienia, na

podstawie opinii Ministra Przemysłu i Handlu względnie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 4 października 1920 r.

o ustaleniu porządku kontroli ruchu granicznego.
(Monitor Polski Nr. 249/1920 r., Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 40/1920 r., poz. 579).

1. Kontrola przewożonych przez granicę towarów i bagaży podróżnych należy wyłącznie do urzędów celnych. Żadna inna władza zarówno cywilna, jak wojskowa nie ma prawa wykonywać tej kontroli lub rewizji granicznej, ani bezpośrednio wkraczać w czynności organów celnych.

2. Organy kontroli aprowizacyjnej, wojskowej i t. p., dotychczas istniejące w miejscowościach, gdzie są urzędy celne, — znosi się.

Władze i urzędy, interesowane w specjalnych rewizjach na granicy państwowej, zgłaszają odpowiednie żądania do urzędów celnych, które w tych wypadkach przeprowadzają czynności kontrolne w obecności przedstawicieli właściwego urzędu.

3. Wszystkie władze i urzędy, zarówno cywilne jak wojskowe, obowiązane są w swym zakresie działania do bezzwłocznego udzielania urzędowi celnemu na ich żądanie pomocy w czynnościach służbowych.

W razie przytrzymania osób lub towarów pod zarzutem przekroczenia przepisów celnych, należy odstawić je do najbliższego urzędu celnego.

4. Kontrolę dokumentów osób podróżujących wykonywać będą przy przekroczeniu granicy Rzeczypospolitej organy policji, przyczem kontrolę tę co do miejsca i czasu uzgodnić należy z rewizją celną, oraz z ruchem kolejowym lub parostatkowym.

Na mniejszych punktach granicznych po porozumieniu Ministrów: Skarbu i Spraw Wewnętrznych rewizję dokumentów osobistych przekazać można urzędowi celnemu, jak również powierzyć kontrolę ruchu towarów i bagaży organom Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

OKÓLNIK L. D. IV. 1140|3|30

z dnia 24 czerwca 1930 r.

w sprawie dokumentów handlowych, wymaganych przy zgłoszeniu towarów do ocenia.

(Dz. Urzęd. Min Sk. Nr. 19, poz. 367, 1930 r.).

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich Urzędów Celných.

W związku z treścią § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnem podaje się poniżej następujące wyjaśnienia:

1) Odprawa celna przy cieniu towarów oparta jest na oryginalnych dokumentach handlowych, wystawionych przez zagranicznego sprzedawcę.

Zamiast dokumentu handlowego strona może zgłosić deklarację celną nadawcy, w sposób wskazany w § 12 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celných, dotyczącej odprawy celnej.

Świadectwa pochodzenia nie mogą zastąpić dokumentu handlowego.

2) Za oryginalne dokumenty handlowe należy uważać dokumenty, wystawione bezpośrednio przez składy, znajdujące się w wolnej strefie Wolnego Miasta Gdańska.

Dokumenty wystawione przez składy w wolnej strefie winny być poświadczone przez odnośny gdański urząd celny. Poświadczenie może być uskutecznione jedynie w tych wypadkach, gdy w chwili przedstawienia urzędowi celnemu do poświadczenia dokumentów, wymienione w nich towary znajdują się faktycznie w składzie na obszarze wolnej strefy W. M. Gdańska. Poświadczenie winno mieć następującą formę:

„Urząd celny poświadcza, że dokument niniejszy jest wystawiony przez firmę posiadającą skład w wolnej strefie W. M. Gdańska i, że wymieniony (e) w tym dokumencie towar (y) znajduje (ą) się w chwili obecnej we wspomnianym wyżej składzie“.

(Data, pieczęć i podpis)

3) Faktury, wystawione na rosyjskie towary przez zagraniczne przedstawicielstwo handlowe Z. S. R. R., uznaje się również za oryginalne.

4) Dokumenty, wystawione przez firmy ekspedycyjne, nie są dokumentami oryginalnymi w rozumieniu § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnem.

5) Dokumenty handlowe winny podawać **szczegółowo wszystkie dane, niezbędne do pra-**

widłowego wyliczenia cła, a zatem ściśle określić towaru, pod względem jego gatunku i rodzaju, oraz tę ilość (wagę, miarę, sztuki) każdego gatunku i rodzaju, która służy za podstawę do obliczenia cła.

Dokumenty handlowe, które nie podają nazwy towaru, lecz tylko numery i cechy fabryczne, lub też, które podają ilość towarów tylko w przybliżeniu (circa), nie odpowiadają wymaganiom § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnem.

6) Dokumenty handlowe na towary wymienione w tabeli o tarze, mogą podawać tylko wagę brutto, gdyż na podstawie tej wagi urząd celny ma możliwość określić wagę wymiarową, potrącając ustalone w tabeli odsetki na tarę.

O ile w dokumentach handlowych jest podana tylko jedna waga, bez wskazania, czy jest to waga brutto, czy też netto należy uważać ją za wagę wymiarową.

W dokumentach handlowych na towary wolne od cła, ilość towaru może być niepodana.

7) Przy przyjęciu deklaracji celnej urząd celny obowiązany jest niezwłocznie rozpatrzyć dołączone do deklaracji dokumenty handlowe, czy odpowiadają powyższym warunkom.

Jeżeli dołączone dokumenty handlowe nie zawierają ścisłych określeń pod względem gatunku i rodzaju towaru, urząd celny winien niezwłocznie wezwać stronę, jak tego wymaga § 15 pkt. 6 wymienionej wyżej instrukcji manipulacyjnej, aby pisemnie ściśle określiła pozycję, punkt i literę taryfy celnej, według których towar ma być oclony.

Określenie to winno być uskutecznione przez stronę na dokumencie handlowym w sposób następujący:

„Stwierdzam, że towar podlega ocleniu według pozycji . . . pkt. . . . lit. . . taryfy celnej“.

(data i podpis)

Jeżeli strona nie może uzupełnić w przytoczony powyżej sposób dokumentu handlowego, winna to zaznaczyć na dokumencie handlowym; dokument uznaje się wówczas za niezupełny.

Waga i miara towaru nie mogą być ani uzupełniane, ani zmieniane.

8) O ile w dokumentach handlowych brak jest ceny towaru, zezwala się stronie na odrębne uzupełnienie dokumentu.

9) O ile dołączone do deklaracji celnej dokumenty handlowe nie odpowiadają wymogom § 26 rozporządzenia o postępowaniu celnym albo też dokument handlowy nie został dostarczony przez stronę, deklarację celną uważa się za niezupełną i pobiera się od tejże dodatkową opłatę manipulacyjną (akcydencję), ustaloną w art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej.

W wypadkach, gdy dokument handlowy podaje taryfowa jakość oraz ilość towaru, lub też został uzupełniony przez stronę w sposób wyżej wskazany (pkt. 7), lecz przeprowadzona rewizja celna towaru wykaże niezgodność z zadeklarowaną jakością lub ilością, strona ponosi za to odpowiedzialność w myśl obowiązujących przepisów karno - skarbowych.

10) Dokument handlowy, opiewający na całą partję towaru może być użyty przy częściowym cleniu, o ile cała partja, zgłoszona według kilku deklaracji celnych w różnych odstępach czasu, dostarczona została do urzędu celnego jednocześnie. Również ogólny dokument handlowy może być użyty przy cleniu towarów, dostarczonych w różnych terminach a zgłoszonych do oclenia jednocześnie, chociażby według kilku deklaracji.

W tych wypadkach strona obowiązana jest dołączyć do pierwszej deklaracji dokument oryginalny a do następnych należyte zaświadczone odpisy tego dokumentu. Przy następnych odprawach strona obowiązana jest każdorazowo w deklaracji wskazać, które z wymienionych w dokumencie handlowym colli, podlegają odprawie według tej deklaracji, powołując zarazem numer i datę deklaracji, do której dokument handlowy został dołączony.

11) W wypadkach, gdy z transportu towarów, nadesłanych z zagranicy do jednego z urzędów celnych za ogólną fakturą, ma być odprawiona w tym urzędzie tylko część transportu a reszta przekazana do innych urzędów celnych, celem oclenia, lub też, gdy cały przybyły transport ma być rozdzielony na partje, celem przekazania do odprawy w innych urzędach celnych, przekazujące takie transporty urzędy celne winny, na wniosek strony, poświadczyć odpisy przedstawionych im oryginalnych ogólnych dokumentów, urzędy zaś odprawiające przekazane towary mają przyjmować tego rodzaju odpisy narówni z oryginalnymi dokumentami.

Ustala się następującą formę poświadczenia:
„Odpis dla urzędu celnego w
zgodnie z oryginałem”.

(data, pieczęć i podpis)

12) Wymienione w poprzednim punkcie odpisy dokumentów, dotyczących towarów przekazywanych z obszaru W. M. Gdańska do urzędów celnych, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, mogą być poświadczane również przez Inspektorat Ceł w Gdańsku.

13) Dołączone do deklaracji oryginalne dokumenty handlowe strona może otrzymać z powrotem jedynie po skutecznieniu ostatecznej odprawy towaru i po przedstawieniu wzamian urzędowo zaświadczonych odpisów tych dokumentów.

Prośbę o zwrot oryginalnych dokumentów handlowych oraz pokwitowanie odbioru tychże strona winna uwidocznic na deklaracji celnej.

14) Uchyła się okólniki:

z dnia 30 listopada 1921 r. L. DC/14454/II/21 w sprawie wyjaśnienia niektórych przepisów celnych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 47—48, poz. 598),

z dnia 23 stycznia 1922 r. L. DC/310/II/22, w sprawie stosowania kar za niedokładne i nieprawidłowe deklarowanie towarów (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 3, poz. 54),

z dnia 13 listopada 1922 r. L. DC/8197/IV/22, w sprawie pobierania dodatkowej opłaty manipulacyjnej (akcydencji) (Dz. Urz. M. S. Nr. 27, poz. 502),

z dnia 27 maja 1925 r. w sprawie dokumentów handlowych, wymaganych przy pisemnem zgłoszeniu towarów do odprawy (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 17, poz. 458),

z dnia 5 lipca 1929 r. L. D. IV. 924/3/29 w sprawie częściowej zmiany okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 27 maja 1925 r. L. DC/5185/II/25, o dokumentach handlowych dla odpraw celnych (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 20, poz. 216).

Również uchyła się, jako nieaktualne:

okólnik z dnia 11 kwietnia 1921 roku L. DC/4711/II/21. (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 15, poz. 172, tudzież

okólnik L. DC/10223/II/21 (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 25 — 26/1921 r., poz. 307) w sprawie dołączania przez kolejowe ajencje celne dokumentów handlowych — wreszcie wszystkie inne okólniki wydane w tej kwestji.

Kierownik Departamentu:

(—) B. Dębicki.

OKÓLNIK L. D. IV. 1141|3|30

z dnia 24 czerwca 1930 r.

w sprawie świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 366, 1930 r.)

Do wszystkich Dyrekcyj Cel, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Cel w Gdańsku.

W związku ze zniżkami konwencyjnemi, przewidzianymi dla niektórych towarów w traktatach handlowych, a uwarunkowanymi dostarczeniem świadectw pochodzenia, udziela się w sprawie tych świadectw wyjaśnień następujących:

§ 1.

Towary, pochodzące i przychodzące z krajów, z którymi Polska zawarła traktat handlowy, winny być zaopatrzone, celem uzyskania zniżki konwencyjnej, w specjalne „świadectwo pochodzenia”, stwierdzające pochodzenie towarów z kraju traktatowego.

Nie wymaga się świadectwa pochodzenia przy zastosowaniu zniżki konwencyjnej do wzorów i próbek towarów „przybywających z krajów traktatowych w drobnych ilościach, jak też do towarów przywożonych z tychże krajów w przesyłkach pocztowych nie mających charakteru handlowego, o ile niehandlowy charakter przesyłek wynika z rodzaju towaru oraz ze stosunków osobistych odbiorcy.

Spis państw, z którymi Polska zawarła traktaty handlowe podaje się w załączniku pod Nr. 1.

§ 2.

Nie jest przeszkodą do zastosowania cła konwencyjnego, gdy towary, pochodzące z kraju

traktatowego i zaopatrzone w należycie wystawione świadectwo pochodzenia, przy przewozie do polskiego obszaru celnego, są przechowywane w składach innego kraju, chociażby nietraktatowego, pod warunkiem jednak pozostawania podczas przechowywania w składach pod kontrolą celną oraz posiadania na to potwierdzenia urzędowego.

Cło konwencyjne stosuje się również do towarów, pochodzących i wysyłanych z krajów traktatowych, a przewożonych tranzytem do polskiego obszaru celnego przez kraje nietraktatowe, chociażby z przeładowaniem, o ile przeładowanie nastąpiło pod kontrolą celną, co winno być urzędowo stwierdzone w miejscu przeładowania.

§ 3.

Przesyłki pocztowe, pochodzące z państw traktatowych i zaopatrzone w świadectwa pochodzenia, korzystają ze zniżek konwencyjnych, jeżeli pod kontrolą celną zostaną nadane do polskiego obszaru celnego z innego kraju, o ile dane o towarze, wymienione w świadectwie pochodzenia, okażą się zgodnymi z danymi, ujawnionymi przy rewizji celnej, a opakowanie jest oryginalne kraju pochodzenia i nienaruszone podczas tran-

zytu. Na blankietach nadawczych, wystawianych w kraju tranzytowym dla tego rodzaju przesyłek, winny znajdować się pieczęcie lub nalepki urzędowe, stwierdzające charakter tranzytowy przesyłki i pozostawianie jej pod kontrolą celną.

§ 4.

Świadczenie pochodzenia winno odpowiadać poniższemu warunkom:

- a) musi być wystawione w kraju pochodzenia towaru, za jaki uważa się kraj, w którym towar został wytworzony, czy też przetworzony. Przetworzonym jest towar wówczas, gdy niemniej jak 50% jego wartości przypada na koszty robocizny i surowców kraju przetwarzającego;
- b) świadectwa pochodzenia są sporządzane według załączonego pod Nr. 2 wzoru, o ile zaś towary pochodzą ze Stanów Zjednoczonych Ameryki — według wzoru załączonego pod Nr. 3;
- c) świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane przez urzędy celne państw traktatowych według specjalnego wzoru, który będzie podany dodatkowo. Prócz urzędów celnych do wystawiania świadectw według wzorów wymienionych w pnk. b) są uprawnione Izby Handlowe i Przemysłowe, albo też inne instytucje, zanotykowane rządowi polskiemu przez państwa traktatowe, a przez rząd polski uznane. Do sprawdzania uprawnień Izb i innych instytucji, ostatnio wymienionych, powołane jest polskie przedstawicielstwo zagranicą, wizujące świadectwa. Wykaz instytucji zagranicznych, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia, podaje się poniżej w załączniku Nr. 4. Wykaz ten nie jest wyczerpujący i służy urzędom celnym tylko dla celów orientacyjnych;
- d) świadectwa pochodzenia sporządza się w języku polskim i języku kraju, w których zostało świadectwo wystawione, lub w językach polskim i francuskim. Gdy nazwa towarów w świadectwie pochodzenia podana została wyjątkowo tylko w języku obcym, urząd wizujący tłumaczy tę nazwę na język polski;
- e) świadectwa wystawiane przez urzędy celne, są wolne od polskiej wizy konsularnej, inne zaś świadectwa winny być zaopatrzone w taką wizę; wiza ta potwierdza wiarygodność przetoczonych w świadectwie danych. Urzędnik wizujący podpisuje wizę i zaopatruje ją w pieczęć urzędową, wskazując w tekście wizy termin jej ważności. Termin ważności świadectw wystawianych przez urzędy celne, a niewizowanych, jest określony na 6 miesięcy, licząc od dnia wystawienia.

Termin ważności wizy jest dochowany, o ile przesyłka, której dotyczy wiza, nadchodzi w tym terminie do granicznego urzędu celnego z zagranic-

cy lub z wolnej strefy, a jeżeli chodzi o przesyłki pocztowe, do urzędu pocztowo-celnego. Datę nadejścia przesyłki do urzędu pocztowo-celnego stwierdza data uwidoczniona na stemplu pocztowym, wyciskanym przez urząd na dokumentach przesyłkowych.

§ 5.

Świadczenie pochodzenia winno być przedstawione przez stronę urzędowi celnemu jednocześnie ze zgłoszeniem towaru do odprawy celnej, to znaczy winno być dołączone do deklaracji celnej.

W wypadkach jednak, zasługujących na uwzględnienie, kierownik urzędu celnego ma prawo przyjąć od strony świadectwo pochodzenia, dostarczone w późniejszym czasie, lecz tylko o tyle, o ile wymienione w świadectwie towary, znajdują się na przechowaniu w składach kolejowo-celnych, w wolnych składach celnych, albo też składach pocztowych (paczki) — pod kontrolą urzędową.

§ 6.

Transport towarów, zaopatrzony w jedno świadectwo pochodzenia, może być oclony w jednym i tym samym urzędzie celnym według kilku deklaracji celnych. Do pierwszej deklaracji winno być wówczas dołączone oryginalne świadectwo, a do reszty deklaracji — dostarczone przez stronę i urzędownie potwierdzone odpisy tego świadectwa z adnotacją na każdej deklaracji, wskazującą, do jakiej deklaracji został dołączony oryginał.

Gdy wymieniony w świadectwie transport w wejściowym urzędzie celnym jest odprawiany tylko w części, pozostała zaś część przekazuje się do odprawy według tego samego świadectwa do innego urzędu celnego, tryb postępowania jest taki:

Przy wniosku swoim o przekazanie pozostałej części towaru strona winna przedstawić, prócz świadectwa pochodzenia, odpis tegoż potwierdzonej urzędownie. Wejściowy urząd celny dołącza świadectwo pochodzenia do listy przekazowej B, odpis zaś — do deklaracji celnej, według której część przesyłki została oclona, przyczem na oryginalne odnotowuje się kiedy, do jakiej pozycji rejestru celnego i ile towaru odprawiono na poczet tego świadectwa, na odpisie zaś — kiedy, przy jakiej liście przekazowej i do którego urzędu celnego zostało przesłane oryginalne świadectwo.

W wypadkach nadejścia towarów do **morskich** urzędów celnych w większych transportach, zaopatrzonych w jedno świadectwo pochodzenia, a przeznaczonych w całości do oclenia wewnątrz kraju, strona winna we wniosku o przekazanie wskazać, które z wyszczególnionych w świadectwie colli (cechy, numery, waga brutto) mają być przekazane do oclenia do poszczególnych wewnętrznych urzędów celnych, z wymienieniem tych urzędów, przyczem winna dostarczyć w ilości odpowiedniej urzędownie potwierdzone odpisy świadectwa pochodzenia. Przy

przekazaniu urząd morski dołącza do list przekazowych po 1 egzemplarzu świadectwa pochodzenia, wskazując w każdym, które colli są przy niem przesyłane, przyczem oryginalne świadectwo pochodzenia kieruje do tego urzędu celnego, do którego wysyła większą część transportu. Wewnętrzne urzędy celne traktują w tym wypadku odpisy świadectwa pochodzenia tak, jak świadectwo oryginalne.

Przy przekazaniach należy w rubryce 16 (Uwagi) listy przekazowej zanotować fakt dołączenia do teje świadectwa pochodzenia, względnie odpisu świadectwa.

§ 7.

Przy transportach kolejowych w wypadkach nadejścia towaru w mniejszej ilości colli, np. nadejścia 7 skrzyń zamiast 10 skrzyń, wymienionych w świadectwie, cło konwencyjne może być zastosowane, o ile znaki poszczególnych skrzyń i ich waga okażą się zgodne z danymi świadectwa. Świadectwo takie jednak ważne jest jedynie dla tej ilości towaru, która przy niem nadeszła.

Nadesłane dodatkowo skrzynie (colli) na podstawie tego świadectwa nie mogą korzystać ze zniżki konwencyjnej. Wyjątek może być zrobiony tylko dla przypadkowo zatrzymanych w drodze colli, wymienionych w dokumentach przewozowych wraz z poprzednio dostarczonemi colli.

§ 8.

W razie ujawnienia przy rewizji celnej różnicy w wadze, nieprzekraczającej 10%, kierownikowi urzędu celnego przysługuje prawo uwzględnienia świadectwa pochodzenia, o ile inne dotyczące dane nie pozostawiają wątpliwości co do tożsamości towaru.

Gdy zachodzi większa różnica wagi, rozstrzyga w takich wypadkach sprawę zastosowania zniżki konwencyjnej Dyrekcja Ceł.

§ 9.

Świadectwo pochodzenia, wymieniające ogólnikową nazwę towaru zamiast nazwy taryfowej, może być uznane, gdy inne w nim wymienione dane, jak ilość i rodzaj colli, ich cechy, waga brutto i netto, będą zgodne.

§ 10.

W razie wygaśnięcia terminu ważności świadectwa pochodzenia, ważność ta może być przedłużona przez Dyrekcję Ceł, jeżeli strona udowodni, że towary, których dotyczy świadectwo, były wysłane z kraju swego pochodzenia w terminie jego ważności, lecz nie zdołały nadejść w tym terminie do polskiego obszaru celnego z przyczyn transportowych, wywołanych siłą wyższą (burza, katastrofa kolejowa, strajk i t. p.), a przekroczenie terminu ważności nie wynosi więcej, niż drugie tyle, co ważność pierwsza. W innych wypadkach decyzja w sprawie przedłużenia ważności należy do Ministerstwa Skarbu.

Pozwolenia na przedłużenia ważności świadectwa pochodzenia podlegają opłacie stemplowej w wysokości 3 zł, w myśl art. 154 ust. 1 usta-

wy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98/1926, poz. 590), niezależnie od opłaty stemplowej, której podlegają podania o przedłużenie.

§ 11.

O ile w wizie konsularnej nie jest oznaczony termin jej ważności, lub jako termin nie jest oznaczony dzień, który będzie odpowiadał dacie wystawienia wizy, co świadczyłoby o zaszłej omyłce, należy przyjąć za termin ważności wizy okres sześciomiesięczny dla wiz, wystawionych w krajach europejskich i ośmiomiesięczny dla wszystkich innych krajów, licząc od daty wystawienia wizy.

§ 12.

W razie przedstawienia przez stronę świadectwa pochodzenia z wizą, w której jest zaznaczone, że „nie dotyczy zniżek celnych“, a zgłoszony towar pochodzi z kraju traktatowego i jest dlań przewidziana zniżka konwencyjna, urzędowi celnemu przysługuje prawo zastosowania zniżki, o ile świadectwo jest wystawione w kraju pochodzenia towaru i odpowiada innym wymogom, a strona uiszcza dopłatę do wysokości przepisanej dla świadectw, uprawniających do uzyskania zniżki konwencyjnej.

Dopłatę tę urzędy celne polskie zapisują na przychód do sum obrotowych, w sposób wskazany w okólniku z dnia 3.IX. 1927 r. L. DC.3500.IV/27 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 27, poz. 291), urzędy zaś gdańskie wypłacają za pośrednictwem Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku do Centralnej Kasy Państwowej w Warszawie celem zarachowania na Dz. 3 § 10 budżetu dochodowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 13.

Gdy towar, pochodzący z kraju traktatowego, po wysłaniu z tego kraju, zostaje uszlachetniony przed nadejściem do polskiego obszaru celnego w drugim kraju traktatowym tak, że uszlachetnienie to nie powiększa wartości jego przynajmniej o 50%, zniżki konwencyjne mogą być przyznane na podstawie podwójnych świadectw, potwierdzających pochodzenie z kraju produkcji i z kraju uszlachetnienia. Świadectwa te powinny odpowiadać następującym warunkom:

- a) winny być wystawione przez uprawnione do tego instytucje;
- b) winny wykazywać, jako odbiorcę towaru, firmę, mającą siedzibę na polskim obszarze celnym;
- c) świadectwo kraju produkcji, oprócz ogólnych danych o towarze, przewidzianych dla wszystkich świadectw wogóle, winno zawierać wzmiankę, że wysyłany towar, przed doręczeniem odbiorcy na polskim obszarze celnym, ma być uszlachetniony w innym kraju traktatowym, wskutek czego cechy jego i waga ulegną zmianie, przyczem winno podać rodzaj uszlachetnienia, kraj, nazwę i adres firmy uszlachetniającej;

- d) świadectwo kraju uszlachetnienia winno wykazać, gdzie (w jakim kraju i przez jaką firmę) towar został wyprodukowany, pierwotne jego cechy i wagę surową, jak też cechy i wagę po uszlachetnieniu.

§ 14.

Duplikat świadectwa pochodzenia jest wydawany przez konsulaty polskie tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy eksporter udowodni, że oryginalne świadectwo zostało zagubione, a towar faktycznie wysłany. Duplikaty te winny być przez urzędy celne uznawane na ogólnych wyżej podanych zasadach.

§ 15.

Odwolania stron od orzeczeń urzędów celnych w sprawie zastosowania na podstawie świadectw pochodzenia zniżek konwencyjnych, jak też wnioski w tej sprawie urzędów celnych rozstrzygają Dyrekcję Ceł we własnym zakresie, o ile postanowienia niniejszego okólnika nie stanowią inaczej.

§ 16.

Z chwilą wydania niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą:

okólnik z dnia 14 sierpnia 1922 roku L. DC 8804/III/22, o świadectwach pochodzenia na towary, pochodzące z Rumunii, Szwajcarii i Włoch (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 28, poz. 540),

okólnik z dnia 11 grudnia 1922 r. L. DC/13233/III/22 w sprawie świadectw pochodzenia na towary francuskie (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1, poz. 12 z 1923 r.),

okólnik z dnia 21 lutego 1923 r. L. DC/29/III/23 w sprawie świadectw pochodzenia towarów rumuńskich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 4, poz. 96),

rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 27 marca 1923 r. w sprawie świadectw pochodzenia oraz wizy na nich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7, poz. 174),

okólnik z dnia 19 maja 1923 r. L. DC/7304/III/23 w sprawie stosowania zniżek konwencyjnych do towarów, pochodzących z Zagłębia Saary (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 10, poz. 268),

okólnik z dnia 4 października 1923 r. L. DC/12283/III/23, w sprawie podwójnych świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 556),

okólnik z dnia 11 sierpnia 1924 r. L. DC/6500/II/24 w sprawie stosowania konwencyjnych stawek cła do przesyłek pocztowych, nadsyłanych z kraju tranzytowego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 24, poz. 515),

okólnik z dnia 20 listopada 1924 r. L. DC/9661/II/24 w sprawie stosowania konwencyjnych stawek cła do towarów, zalegających w publicznych składach celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 644),

okólnik z dnia 30 listopada 1924 r. L. DC/9797/II/24 w sprawie stosowania stawek konwencyjnych do przesyłek pocztowych, pochodzą-

cych z Anglii (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 35, poz. 661),
okólnik z dnia 27 października 1925 r. L. DC/6715/II/25 w sprawie honorowania odpisów świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 664),

okólnik z dnia 31 stycznia 1927 r. L. DC/12107/II/26 w sprawie uznawania odpisów świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 64),

okólnik z dnia 11 czerwca 1927 r. L. DC/4889/II/27 w sprawie dodatkowego uznawania świadectw pochodzenia, złożonych po zgłoszeniu towarów do odprawy celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18, poz. 212),

okólnik z dnia 25 sierpnia 1927 r. L. DC/5762/II/27 w sprawie stosowania konwencyjnych stawek celnych do towarów zalegających w publicznych składach celnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 26, poz. 285),

okólnik z dnia 23 grudnia 1927 r. L. D. IV. 10884/4/27 w sprawie uznawania świadectw pochodzenia przy nadejściu tylko części towaru (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1/28, poz. 7),

okólnik z dnia 26 stycznia 1928 r. L. D. IV. 401/4/28 w sprawie urzędów włoskich, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia i legitymacji dla komiwojażerów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 61),

okólnik z dnia 31 marca 1928 r. L. D. IV. 2419/4/28 w sprawie rumuńskich Izb Handlowych i Przemysłowych, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia i legitymacji dla komiwojażerów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 12, poz. 175),

okólnik z dnia 16 kwietnia 1928 r. L. D. IV. 3039/4/28 w sprawie instytucji greckich, upoważnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 187),

okólnik z dnia 14 maja 1928 r. L. D. IV. 3165/4/28 w sprawie świadectw pochodzenia dla towarów, nadsyłanych z angielskich posiadłości zamorskich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15, poz. 204),

okólnik z dnia 25 lipca 1928 r. L. D. IV. 6332/4/28 w sprawie świadectw pochodzenia dla towarów nadsyłanych z angielskich posiadłości zamorskich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 23, poz. 270),

okólnik z dnia 21 września 1928 r. L. D. IV. 7420/4/28 w sprawie dodatkowego uznawania świadectw pochodzenia, złożonych po zgłoszeniu towarów do odprawy celnej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 28, poz. 330),

okólnik z dnia 30 kwietnia 1929 r. L. D. IV. 603/3/29 w sprawie wystawiania świadectw pochodzenia na towary pochodzenia fińskiego oraz kart legitymacyjnych dla komiwojażerów (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 152),

okólnik z dnia 5 lipca 1929 r. L. D. IV. 928/3/29 w sprawie wykazu instytucji, uprawnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 20, poz. 217),

okólnik z dnia 24 lipca 1929 r. L. D. IV. 1082/3/29 w sprawie wykazu instytucji, uprawnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 22, poz. 248).

okólnik z dnia 29 stycznia 1930 r. L. D. IV. 1892/3/29 w sprawie wykazu instytucyj, uprawnionych do wystawiania świadectw pochodzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 83),

oraz wszystkie te rozporządzenia, które wydane zostały w tej kwestji.

Kierownik Departamentu:
(—) B. Dębicki.

Załącznik Nr. 1.

do pkt. 1 okólnika L.D.IV.1141/3/30.

S P I S

państw, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła traktaty handlowe.

Anglja *) — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 57/24, poz. 582,

*) Postanowienia traktatu polsko-angielskiego zostały rozciągnięte na następujące terytoria angielskie:

Borneo Północne Brytyjskie — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1929, poz. 381,

Barbados — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Cejlon — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Cypr — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Gambja — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,

Guiana brytyjska — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Honduras brytyjski — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Hong-Kong — Dz. Ust. R. P. Nr. 102/1925, poz. 721,

Jamajka (łącznie z wyspami Turk, Caicas oraz wyspami Caymon) — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,

Kamerun — Dz. Ust. R. P. Nr. 114/1925, poz. 811,

Malta — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,

Nigerja — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Nyasaland pod protektoratem brytyjskim — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Osady Cieśninowe (Straits Settlements) — Dz. Ust. R. P. Nr. 84/1926, poz. 475,

Palestyna — Dz. Ust. R. P. Nr. 23/1925, poz. 162,

Rodezja Północna — Dz. Ust. R. P. Nr. 121/1925, poz. 871,

Rodezja Południowa — Dz. Ust. R. P. Nr. 87/1928, poz. 773,

Sierra Leone — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Somaliland pod protektoratem brytyjskim — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Św. Maurycy — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,

Terytorjum Tanganjki — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Terytorjum Złotego Rogu i brytyjskiej sfery kraju Togo — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Uganda pod protektoratem brytyjskim — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Wyspy Falklandzkie — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,

Wyspy Leewarda — Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1925, poz. 316,

Wyspy Sejszelskie — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Austrja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 4/23, poz. 19,

Belgja i Luksemburg — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 106/23, poz. 836,

Bułgarja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 6/27, poz. 32,

Czechosłowacja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 111/26, poz. 644, 646, 648,

(zniżki konwenc. w/g IV prot. dod. — Monitor Polski Nr. 174/28, poz. 356 oraz Nr. 233/28, poz. 534)

Danja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 74/24, poz. 736,

Estonja — traktat ratyfikowany (nieopublikowany) w Dz. Ust. R. P. Nr. 3/29, poz. 28,

Finlandja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 81/24, poz. 781,

Francja **) — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 67/25, poz. 468,

(zniżki konwenc. w/g prot. dod. — Monitor Polski Nr. 174/28, poz. 357)

Holandja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 60/25, poz. 422,

Islandja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 74/24, poz. 734,

Japonja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 5/25, poz. 42,

Jugosławja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 35/24, poz. 373,

Łotwa — układ tymcz. ratyfikowany, Dz. Ust. R. P. Nr. 7/29, poz. 56,

(zniżki konwenc. w/g traktatu z dn. 12.II.29 — Monitor Polski Nr. 146/29, poz. 374)

Norwegja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 84/27, poz. 747,

(prot. dod. ogłoszony w Dz. U. R. P. Nr. 31/29, poz. 296)

Persja — traktat ratyfikowany (nieopublikowany) w Dz. Ust. R. P. Nr. 3/29, poz. 25,

Wyspy Św. Trójcy i Tabago — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287,

Wyspy Windward Islands: Grenada, Św. Łucja i Św. Wincenty — Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1925, poz. 287.

**) Postanowienia traktatu polsko - francuskiego rozciągają się również na kolonie i mandaty francuskie, jak też na obszar Zagłębia Saary.

Rumunja — traktat opublikowany w Dz. Ust. R. P. Nr. 103/22, poz. 937,
 Stany Zjednoczone Ameryki — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 93/25, poz. 654,
 Szwajcaria — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 83/22, poz. 744,

Szwecja — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 70/25, poz. 490,
 Węgry — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 93/25, poz. 656,
 Włochy — traktat opublikowany w Dz. U. R. P. Nr. 29/23, poz. 181.

Załącznik Nr. 2.
 do § 4-b. okólnika L.D.IV.1141/3/30.

Nr.
 (oznacza instytucja, wystawiająca świadectwo pochodzenia).

Ś W I A D E C T W O P O C H O D Z E N I A .

Izba Handlowa i Przemysłowa w na podstawie wiarogodnych dokumentów, przedstawionych przez p.
przemysłowca, zamieszkałego w..... stwierdza, że poniżej
 kupca
 wyszczególnione towary, wysyłane do Polski pod adresem p.
 kupca drogą lądową
 przemysłowca w..... statkiem (nazwa statku
 są produktami a) pochodzenia (nazwa kraju
 przemysłu
 b) przetworzonymi w..... i nie mniej
 jak 50% ogólnej wartości towaru przypada na koszty robocizny i surowców
 (nazwa kraju).

Znaki i numery	Ilość i rodzaj przesyłek	Wyszczególnienie towaru	Waga brutto	Waga netto	Wartość

(Miejscowość) dnia

(Podpis i pieczęć instytucji,
 wystawiającej świadectwo)

Nr.

Nr.
of the institution executing
the certificate of origin.
Numer instytucji, wystawia-
jącej świadectwo pocho-
dzenia.

CERTIFICATE OF ORIGIN
ŚWIADECTWO POCHODZENIA

I, (member or manage for the firm or corporation)
Ja, (członek lub zarządca firmy lub korporacji)

.....
(name of individual and title) (nazwisko i tytuł)

exporter of the merchandise described below, do solemnly and truly declare,
eksporter poniżej wyszczególnionych towarów, uroczyście oświadczam,

that the said merchandise { is the growth of) the United States
has been finished in)
has been manufactured in)

że te towary są produktami { (pochodzenia) w Stanach Zjednoczonych,
(przemysłu)
(przetworzonymi)

of North America, and that not less than 50 per cent of the total value of the
Ameryki Północnej, i że nie mniej jak 50 procent ogólnej wartości

goods represent the cost of labor and raw material in the United States
towaru przypada na koszty robocizny i surowców w Stanach Zjednoczonych

and that the said merchandise is correctly described as follows:
oraz, że poniższe dane, dotyczące towaru, są zgodne z prawdą:

Port of shipment
Port wyjścia

On steamship
Okretem (name of steamship) nazwa okrętu)

Name of shipper
Nazwisko wysyłającego (indicate whether merchant or manufacturer) (podać kupiec czy przemysłowiec)

Address of shipper
Adres wysyłającego

Consignee in Poland
Nazwisko odbiorcy w Polsce (indicate whether merchant or manufacturer) (podać kupiec czy przemysłowiec)

Address of consignee in Poland
Adres odbiorcy w Polsce

Dated

Marks and Numbers Znaki i numery	No of Packages or Cases Ilość przesyłek	Description of the Commodities Wyszczególnienie towaru	Weight Waga		Value Wartość
			Cross Brutto	Net Netto	

Signature of Exporter
Podpis eksportera

Subscribed and sworn to before me this
Zeznano i zaprzysiężono przede mną

day of 19 roku
miesiąca

. (Notary Public)

CERTIFICATION BY CHAMBER OF COMMERCE
ZAŚWIADCZENIE IZBY HANDLOWEJ

. 19
a recognized Chamber of
jako uznana Izba

commerce has examined the manufacturers invoice or shippers affidavit
Handlowa po zezgaminowaniu rachunków (invoice) fabrykanta lub
concerning the origin of the merchandise, and according to the best of
zaprzysiężonego zeznania wysyłającego odnośnie do pochodzenia towarów
its knowledge and belief, finds the products named originated in the
stwierdza, że według ich przekonania i wiedzy wyszczególnione towary
United States of North America.
są pochodzenia Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej.

Signature and seal of the institution executing the
Certificate of Origin.
Podpis i pieczęć instytucji zaświadczej świadectwo pochodzenia.

S P I S

instytucyj, uprawnionych w krajach traktatowych do wystawiania świadectw pochodzenia.

AUSTRJA

- 1) na obszar Wiednia, Austrii Dolnej i Burgenlandu — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Wiedniu.
- 2) „ „ Austrii Górnej — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Linzu.
- 3) „ „ Kraju Związkowego Salzburg — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Salzburgu.
- 4) „ „ Tyrolu — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Innsbrucku.
- 5) „ „ Styrii — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Grazu.
- 6) „ „ Karyntji — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Klagenfurt (Celowiec).
- 7) „ „ Przedarulanji (Vorarlberg) — Izba dla Handlu, Rękodzieła i Przemysłu w Feldkirch.
- 8) Izba Handlowa Polsko-Austrjacka w Wiedniu.

BELGJA

Izby Handlowe.

Zarządy gminne: Alost, Contich, Meirelbeke, Mont St. Amend, Gits, Roulers, Eecloo, Mariakerke, Termonde, Gendbrug, Hamme, Maldegen, La Pinte, Saffraere, Wetteren, Waereghem, Himixen.

B U Ł G A R J A

Izby Przemysłowo-Handlowe.

WIELKA BRYTANJA I KOLONJE BRYTYJSKIE.

Izby Handlowe.

Guiana Brytyjska	— Izba Handlowa.
Wyspy Św. Trójcy i Tobago	— Deklaracje składane przed poborcą celnym i przez tegoż zatwierdzone.
Wyspy Windward Islands	— Skarbnik Kolonjalny.
Św. Łucji	— Skarbnik Kolonjalny.
Św. Wincentego	— Izba Handlowa i Rolnicza.
Cejlon	— Naczelný poborca celny. Izba Handlowa oraz „The Low Country Products Association”.
Hong Kong	— Generalna Izba Handlowa.
Straits Settlements	— Świadectwo wystawione przez eksportera, podpisane i zaświadczone przez rejestratora importu i eksportu.
Jamajka	— Izba Handlowa oraz Giełda Kupiecka.
Wyspy Leewards	— Świadectwa pochodzenia, podpisywane przez dostawców lub szyperów i zaświadczone przez skarbników lub poborców celnych w poszczególnych okręgach.
Wyspy Falklandzkie	— Poborca Celny.
Nigerja	— Wydział Celny.
Cypr	— Izba Handlowa.
Gambja	— Departament Celny.
Terytorjum Tanganajki	— Departament Celny.
Malta	— Wydziały Rządowe oraz Rada Izby Handlowej.

U w a g a: Świadectwa na towary, pochodzące z kolonij brytyjskich są wizowane przez Generalny Konsulat Rzeczypospolitej Polskiej w Londynie.

CZECHOSŁOWACJA

Izby Handlowe i Rady Rolnicze w Pradze, Brnie, Bratislavie oraz Referat Rolniczy w Ushorodzie.

DANJA

- 1) Grosser Societetes Komite (Comite de la Corporation des Negociants en gros de Copenhague).
- 2) Industriraadet (Comite Central des Industries de Danemark).
- 3) Provinshandelskammer (Chambre de Commerce des Provinces Danoises).
- 4) Urzędy Policyjne w Danji i w Islandji w miejscowościach nie posiadających Izby Handlowej.

ESTONJA

- 1) Dział Handlowy Ministerstwa Gospodarki Narodowej.
- 2) Izby Przemysłowo-Handlowe.

FINLANDJA

Centralna Izba Handlowa w Helsingforsie oraz Izby Handlowe prowincjonalne.

FRANCJA

Izby Handlowe.

JAPONJA

Izby Handlowo-Przemysłowe.

JUGOSŁAWJA

1) Izba Handlowa	—	Belgrad
2) „ Przemysłowa	—	„
3) „ Rzemieślnicza	—	„
4) „ Handlowo-Rzemieślniczo-Przemysłowa	—	Zagrzeb
5) Izba Handlowo-Przemysłowa	—	Osijek
6) „ „ „	—	Lublana
7) „ „ „	—	Sarajewo
8) „ „ „	—	Split
9) „ „ „	—	Dubrownik
10) „ „ „	—	Skoplje
11) „ Handlowo-Rzemieślniczo-Przemysłowa	—	Novi Sad
12) „ „ „ „	—	Vel Beckerek
13) „ „ „ „	—	Podgorica.

LOTWA

- 1) Ryski Komitet Giełdowy (Rīgas Biržas Komiteja),
- 2) Windawski Komitet Giełdowy (Ventspils Biržas Komiteja),
- 3) Lipawski Komitet Giełdowy (Lipājas Biržas Komiteja),
- 4) Stow. łotewskich przem. i rzemieśln. (Latvijas Rūpnieciskā un Amatnieciskā savienība),
- 5) Stow. ryskich fabrykantów (Rīgas fabrikantu Biedrība),
- 6) Zjednoczenie lipawskich fabrykantów (Lipājas fabrikantu apvienība),
- 7) Stow. Kupców łotewskich (Latvijas tirgotāju savienība),
- 8) Ryska Izba Kupiecka (Rīgas Tirgotāju Kamera).

RUMUNJA

Izby Handlowe i Przemysłowe.

SZWAJCARJA

Izby Handlowe oraz Izba Gospodarcza w Vaduz (Liechtenstein).

SZWECJA

- 1) Władze administracji ogólnej (Överståthållareämbetet i Stockholm) Generalny Gubernator w Sztokholmie i Kungl. Maj. ts Befallnigshavande (gubernatorowie prowincjonalni).
- 2) Władze samorządowe (magistrat ou stadsstyrelse).
- 3) Izba policyjna (poliskammera).
- 4) Prokurenci obwodów wiejskich (landfiskal).
- 5) Izby Handlowe.

STANY ZJEDNOCZONE

Izby Handlowe.

WŁOCHY

Prowincjonalne Urzędy Gospodarcze.

OKÓLNIK L. D. IV. 1221/3/28

z dnia 29 października 1928 r.

w sprawie stosowania ceł konwencyjnych w wypadku kombinowanych stawek celnych.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 34/1928, poz. 393).

Do

Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Warszawie, Poznaniu, Wilnie, Gdańsku i Polskiego Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Polska taryfa celna dla niektórych towarów o wyższym stopniu wykończenia lub odmiennym sposobie wykonania każe pobierać oprócz zasadniczego cła, jeszcze i procentowe dodatki do tegoż. Dodatki te znajdują się w uwagach do właściwej pozycji.

Niektóre towary, jak np. konfekcja, zostały ujęte osobną pozycją, która, opierając się zasadniczo na stałych stawkach za podstawowy materiał, stwarza nowe stawki, przez doliczenie do stałej stawki odpowiedniego procentu konfekcyjnego.

W niektórych traktatach handlowych znajdują się zniżki konwencyjne, które dotyczą już to zasadniczej stawki, już to procentowego dodatku.

W tych wypadkach powstały w urzędach celnych wątpliwości, jakie stawki i procenty należy brać za podstawę obliczenia należności celnych od towarów, pochodzących z krajów traktatowych.

Wobec tego wyjaśnia się następująco:

1) Jeżeli dodatek procentowy jest umieszczony w uwadze do pozycji, według której clony jest towar, należy stosować tak stawkę konwencyjną, uwidocznioną przy zasadniczej pozycji, jak i ewentualnie zniżony traktatem dodatek procentowy.

Przykłady:

a) Przy oczeniu papryki sproszkowanej, poz. tar. 15 pkt. 3 uwaga 1, należy 50% dodatku obliczyć od cła konwencyjnego.

b) Przy cleniu obuwia skórzanego, którego para waży powyżej 1.200 gr. do 2.000 gr. włącznie, z cholewkami ze skór całkowicie lub częściowo w innym kolorze, należy przyznać zniżkę konwencyjną, uwidocznioną przy poz. 57 pkt. 1—b, oraz zniżony traktatem dodatek procentowy, podany w uwadze do tej pozycji i punktu.

c) Samochody, poz. tar. 173 pkt. 8, z wykończeniem tapicerskim lub z karoserją karetkową, za które wyznaczone są osobne dodatki procentowe (40%) względnie (60%), korzystają mimo tego dodatku, ze zniżki konwencyjnej, ustalonej przy punkcie 8 poz. 173, to znaczy, że do zniżonych konwencyjnie stawek dodaje się 40, względnie 60%.

d) Dźwigi, elewatory i t. p. pływające, osobno niewymienione urządzenia, nie mające charakteru statków (poz. tar. 175), należy clić według stawki konwencyjnej, o ile pochodzą z kraju traktatowego, z dodaniem 50% za urządzenie.

e) Wymieniony w uwadze do poz. 185 pkt. 1 „Krep“ korzysta ze zniżki konwencyjnej.

f) Chustki, serwetki, wymienione w uwadze 4-ej „Uwag ogólnych do poz. 183—209“, korzystają z zniżek konwencyjnych, ponieważ nie przechodzą do innej pozycji taryfowej, a pozostają przy pozycji zasadniczej dla materiału, z którego są sporządzone.

2) Natomiast w tych wypadkach, w których towar cli się według osobnej pozycji, chociażby z zastosowaniem stawek, do których należy nieprzerobiony materiał, mają urzędy celne stosować podstawowe stawki autonomiczne, o ile traktat nie postanawia wyraźnie inaczej (pkt. 3 niniejszego okólnika).

Przykłady.

a) Bieliznę zwykłą, poz. tar. 209 pkt. 1-b, wykonaną z jedwabnej tkaniny, poz. tar. 195 pkt. 1-a,

należy clić według stawki autonomicznej poz. 195 pkt. 1-a, z dodatkiem procentu obniżonego, o ile zachodzą warunki traktatami przewidziane.

b) Chustki, serwetki i t. d. obrębione, wymienione w uwadze 5 „Uwag ogólnych do poz. 183—209” nie mogą korzystać ze zniżek konwencyjnych, ponieważ, jako konfekcjonowane, należą do poz. 209. Cło obliczyć należy zatem według stawki autonomicznej za podstawowy materiał, wraz z dodatkiem procentowym, podanym w uwadze wymienionej.

3) Stosując stawki podane w okólniku z dnia 21 lipca 1928 r. L. D. IV. 889/3/28, należy uwzględnić wyraźne postanowienia, uwidocznione przy poszczególnych pozycjach, np. w ustępie do „Uwag ogólnych do poz. 183—209 — uwaga do punktu 7-c”.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 4500/4/29

z dnia 31 maja 1929 r.

w sprawie upoważnienia urzędów celnych I kl. do dokonywania odprawy warunkowej narzędzi montażowych.

(Monitor Polski z dn. 14 czerwca 1929 r. Nr. 135, poz. 348,

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 21/29, poz. 233).

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Urzędów Celnych I klasy.

Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu, upoważnia urzędy celne I kl. do dokonywania we własnym zakresie odprawy warunkowej narzędzi montażowych, przesyłanych do kraju przez firmy zagraniczne do zmontowania sprowadzanych od tych firm maszyn i aparatów, o ile narzędzia te nie mogłyby być zwolnione od cła na podstawie art. 10 p. 11 rozp. o tar. celnej i § 7 p. 11 *) rozporz. o postępow. celnem.

Przy zgłoszeniu tych narzędzi do odprawy strona winna w deklaracji celnej szczegółowo wymienić wszystkie narzędzia, względnie dołączyć specyfikację ich i zaznaczyć, że przywieziono je do czasowego użytku, oraz wskazać termin powrotnego wywozu.

Gdyby w terminie tym narzędzia nie mogły być wywiezione z powrotem zagranicę, strona winna powiadomić Urząd celny przed upływem terminu i podać nowy termin wywozu.

Po przedłużeniu przez urząd celny terminu wywozu, wniosek strony o ponowne, w razie potrzeby, przedłużenie należy przedstawić Ministerstwu Skarbu.

Zabezpieczenie należności celnych winno być

pobierane w gotówce lub w papierach wartościowych, wymienionych w każdorazowo obowiązującym obwieszczeniu Ministerstwa Skarbu.

OKÓLNIK Nr. D. IV/7070/4/28

z dnia 8 sierpnia 1928 r.

w sprawie odprawy wzorów i próbek.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Urzędów Celnych I klasy.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 24/1928, poz. 286).

Wobec powtarzających się wypadków nieprawidłowego postępowania przy odprawie celnej wzorów i próbek w przywozie zarządza się, co następuje:

1) Wzory i próbki towarów zakazanych do przywozu, wolne od cła na mocy art. 10 p. 10 rozporządzenia o taryfie celnej, mogą być przywożone do kraju bez zaświadczeń na prawo przywozu bez względu na to, skąd pochodzą.

2) Wzory i próbki towarów zakazanych do przywozu, które mogą być ewentualnie użyte jako towar i nie są zatem wolne od opłaty celnej, winny być odprawiane na podstawie normalnego zaświadczenia na prawo przywozu.

W razie braku zaświadczenia na prawo przywozu, o ile wzory i próbki pochodzą z krajów traktatowych, mogą być odprawiane warunkowo za podwójnem zabezpieczeniem, a mianowicie: za zabezpieczeniem należności celnej, przypadającej za wzory i próbki, oraz za pobraniem sumy, odpowiadającej całkowitej ich cenie.

Natomiast wzory i próbki nadsyłane z krajów, z którymi Polska nie zawarła umowy handlowej, nie mogą być odprawiane bez pozwolenia przywozu.

3) Przy odprawie próbek i wzorów wymienionych w drugim ustępie poprzedniego punktu, a należących do kategorii środków spożywczych, które jako takie nie są wywożone z powrotem zagranicę, należy pobierać pojedyncze zabezpieczenie w wysokości przypadającego cła, o ile wzory te i próbki sprowadzane są z krajów traktatowych przez osoby i stowarzyszenia handlowe trudniące się importem odnośnych towarów lub przywożone przez komiwojażerów, a to w myśl rozporządzeń Ministra Skarbu z dn. 30.XI 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 3, poz. 12 i 13 z 1923 r.) i z dn. 31/V 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 50, poz. 516 z r. 1924).

4) Odprawa warunkowa może być stosowana tylko do tych nieobjętych art. 10 p. 10 rozporządzenia o taryfie celnej wzorów i próbek towarów (bądź zakazanych do przywozu, bądź dozwolonych), które przywożone są z krajów traktatowych.

Przy odprawie warunkowej za podwójnem zabezpieczeniem należy żądać od strony złożenia deklaracji pisemnej, stwierdzającej, że w razie niewywiezienia próbek i wzorów w wyznaczonym terminie suma odpowiadająca cenie towaru, zło-

*) Obecnie § 10 p. 11 r. o p c

żona jako zabezpieczenie wzamian za pozwolenie przywozu przechodzi na własność Skarbu Państwa.

5) Oile przy stosowaniu do wzorów i próbek odprawy warunkowej są pobierane opłaty manipulacyjne (zwykła i dodatkowa), należy zarachować je w formie zabezpieczenia.

6) Zabezpieczenie należności celnej, suma odpowiadająca cenie próbek, opłata manipulacyjna i ewentualnie pobrana przy odprawie akcydencja mają być zwracane, o ile wzory i próbki zostaną w terminie wywiezione z powrotem za granicę w stanie niezmienionym.

7) Przy odprawie wzorów i próbek towarów zakazanych do przywozu, jak i niezakazanych, o ile są przywożone z krajów traktatowych w drobnych ilościach, a nie podlegają zwolnieniu od cła na zasadzie art. 10 p. 10 rozporządzenia o taryfie celnej, należy wymierzać cło według stawek konwencyjnych bez świadectw pochodzenia.

8) Nadsyłane do krajowych wytwórni i fabryk wzory i modele, według których mają być wykonane żądane przez zagranicznego nabywcę przedmioty, mają urzędy celne przepuszczać bez osobnych pozwoleń, bez względu na kraj, z którego wzór lub model nadszedł, o ile importer w każdym wypadku przedłoży zaświadczenie odnośnej okręgowej Izby Przemysłowo-Handlowej lub Związku Przemysłowego, że chodzi tylko o model, a nie towar w obrocie handlowym.

Na żądanie wytwórni, względnie fabryki, należy również zastosoować odprawę warunkową, pobierając zabezpieczenie pojedyncze w wysokości przypadającego cła.

Za wzory takie i modele należy uważać np. modele mebli, przesyłane do fabryk mebli, wzory wyrobów metalowych. przeznaczonych do hut i fabryk wyrobów metalowych i t. d.

9) Etykiety, rysunki, pieczętki i t. p. (z wyjątkiem etykiet z firmami zagranicznych producentów), nadsyłane przez zagranicznych odbiorców towaru krajowego pod adresem firm produkujących na eksport i służące do oznaczenia towarów w celu łatwiejszego ich zbytu za granicę, mogą być odprawiane bez względu na to, skąd przychodzi, za każdorazowym zaświadczeniem Izby Handlowej i Przemysłowej, względnie krajowego Związku Zawodowego Przemysłowego, że chodzi o etykietę i t. d. przeznaczoną do oznaczenia towaru na eksport.

Z chwilą ogłoszenia niniejszego okólnika traci moc obowiązująca: okólnik Nr. DC/10589/II/25 z dn. 26 października 1925 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 663), okólnik Nr. DC/10503/II/25 z dn. 9 lutego 1926 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 6, poz. 97 z 1926 r.), okólnik Nr. 2216/II/26 z dn. 13 marca 1926 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz. 133) oraz wszystkie rozporządzenia poprzednie, dotyczące odprawy próbek i wzorów, sprzeczne z niniejszym.

OKÓLNIK L. DC. 789/II 27

z dnia 15 lutego 1927 r.

w sprawie postępowania przy odprawie celnej przesyłek pocztowych z darami

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych I klasy.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7/1927, poz. 87).

Celem uproszczenia manipulacji, związanej z odprawą celną przesyłek pocztowych z darami, wprowadza się, w porozumieniu z Ministerstwem Poczty i Telegrafów, następujący tryb postępowania:

1) O ile rewizja celna ujawni w przesyłce dary, podlegające zwolnieniu od cła, to znaczy używane rzeczy, przeznaczone dla osób niezamężnych, jako to: używaną odzież, bieliznę, obuwie lub też inne przedmioty codziennego użytku, urząd celny sporządza wynik rewizji na formularzu według przyległego wzoru w dwóch egzemplarzach A i B zapomocą papieru barwiącego (wzór Nr. 1-A i 1-B). Formularz ten wypełnia się według rubryk, przyczem w rybryce „Zawartość” urząd celny zaznacza tylko ogólnikowo: używana odzież, obuwie i t. p., a w rubryce „Uwaga”: „bez cła, pod warunkiem złożenia deklaracji, umieszczonej na odwrotnej stronie” (wzór Nr. 1-B).

2) Wypełniony w ten sposób egzemplarz wyniku rewizji (Nr. 1-B) urząd celny przekazuje wraz z przesyłką i dotyczącymi dokumentami pocztowemu urzędowi (pocztowo-celnemu). Egzemplarz wyniku Nr. 1-A urząd celny zatrzymuje u siebie i traktuje go tak, jak kwit celny.

3) Urząd pocztowo-celny otrzymaną z urzędu celnego przesyłkę wraz z dotyczącymi dokumentami pocztowymi i wynikiem rewizji (1-B) przesyła do pocztowego urzędu oddawczego, który poza pobraniem od adresata należności pocztowych, doręcza ją adresatowi bez jakichkolwiek dalszych formalności, a jedynie odbiera od niego podpisaną przez niego osobną deklarację, umieszczoną na odwrotnej stronie wyniku (Nr. 1-B), poczem wynik ten przesyła za pośrednictwem właściwego urzędu pocztowo-celnego urzędowi celnemu, który dokonał celnej odprawy przesyłki.

W razie niepodpisania deklaracji w terminie, ustalonym dla podjęcia przesyłki (Dz. Urz. G. D. P. i T. Nr. 20 z r. 1925, poz. 56), adresat winien oznaczyć na tejże, czy pragnie oclenia przesyłki, czy też odmawia jej przyjęcia. W wypadku jeżeli adresat zażąda oclenia przesyłki, pocztowy urząd oddawczy przesyła ją z powrotem wraz z wszystkimi dokumentami i wynikiem rewizji (Nr. 1-B) do urzędu pocztowo-celnego, który poddaje przesyłkę normalnej odprawie celnej. W razie zaś odmowy przyjęcia przesyłki i podpisania deklaracji lub braku jakiegokolwiek oświadczenia adresata, pocztowy urząd oddawczy zwraca przesyłkę z wszystkimi dokumentami i wynikiem (Nr. 1-B) urzędowi pocztowo-celnemu, który traktuje ją, jako przesyłkę niedoręczalną (Dz. U. G. D. P. i T. Nr. 39 z 1925 r., poz. 95 i Nr. 53 z r. 1925, poz. 119), zaś wynik (Nr. 1-B) odsyła do urzędu celnego.

4) Otrzymany z powrotem wynik (Nr. 1-B) (z deklaracją adresata) urząd celny dołącza do właściwego wyniku (Nr. 1-A) Gdyby zaś tego wyniku nie było już w urzędzie celnym, wówczas urząd ten przedkłada wynik (Nr. 1-B) Dyrekcji Ceł wraz z rejestrami odnośnego miesiąca.

5) Gdyby w przesyłce przy rewizji prócz używanych rzeczy znaleziono również przedmioty nowe, a charakter całej przesyłki, jako daru, przeznaczonego dla niezamożnej osoby, nie wzbudził wątpliwości, urząd celny odprawia celnie przesyłkę na przepisany zwykłym druku dla kwitów celnych. Przedmioty nowe celnym urząd według ogólnych zasad, a rzeczy używane oznacza ogólnikowo w sposób podany wyżej w pkt. 1, jako dary wolne od cła.

Przy tego rodzaju przesyłkach urząd celny dołącza do sporządzonego wyniku rewizji oddzielny druk deklaracji adresata (wzór Nr. 2), oznaczając na nim nazwę urzędu celnego oraz Nr. odnośnego wyniku rewizji.

6) Przy doręczeniu adresatowi wymienionej w poprzednim punkcie przesyłki, pocztowy urząd oddawczy, oprócz należności celnych za nowe przedmioty (według kwitu celnego) oraz opłat

pocztowych, odbiera od adresata jeszcze osobną wypełnioną i przez niego podpisaną deklarację (wzór Nr. 2) co do zawartych w przesyłce przedmiotów używanych. W razie niepodpisania deklaracji, odmowy przyjęcia przesyłki przez adresata lub też żądania oceny całej zawartości przesyłki, stosować należy analogicznie postanowienia zawarte wyżej (w punkcie 3) ustęp 2-gi.

Deklaracje (wzór Nr. 2) pocztowy urząd oddawczy zwraca urzędowi celnemu za pośrednictwem właściwego urzędu pocztowo - celnego.

7) Urząd celny, odprawiający przesyłki z danymi w większej ilości, winien prowadzić alfabetyczny skorowidz, stwierdzający, kto i jak często otrzymuje dary bez cła.

O ileby ilość otrzymywanych przez danego adresata darów nasuwała podejrzenie nadużycia, urząd celny ma prawo ulgową odprawę darów dla tego adresata przerwać i clić je na ogólnej zasadzie, donosząc o tem właściwej Dyrekcji Ceł.

Równocześnie uchyla się rozporządzenia, wydane w tej sprawie, o ile te zawierają odmiennie postanowienia.

Wzór Nr. 1—A.

Egzemplarz A

Urząd Celny w
dnia 19 r.
Nr.
(kolejny numer od początku roku).

W Y N I K R E W I Z J I

przesyłki pocztowej, przybyłej z

dla

w

Podzaj opakowania i opis przesyłki	Waga w kilogramach		Zawartość	U W A G A
	brutto	netto		

M P.

(podpis)

Wzór Nr. 1—B

Urząd Celny w
dnia 19 r
Nr.
(kolejny numer od początku roku).

Egzemplarz B. str. 1.

W Y N I K R E W I Z J I

przesyłki pocztowej przybyłej z
dla w

Rodzaj opakowania i opis przesyłki	Waga w kilogramach		Zawartość	U W A G A
	brutto	netto		

M. P.

(podpis)

Egzemplarz B. str. 2.

D E K L A R A C J A.

Stwierdzam, że przesyłka, nadesłana mi przez
z stanowi dar i zawiera przedmioty, przeznaczone wyłącznie
do mego osobistego użytku.

Jednocześnie zobowiązuję się nie odstępować nikomu otrzymanych w darze przedmiotów i przyjmuję do wiadomości, że w razie niedotrzymania tego zobowiązania będę pociągnięty do odpowiedzialności.

dn.

Podpis odbiorcy przesyłki

U w a g a. Po podpisaniu przez stronę zwrócić niniejszą deklarację natychmiast do Urzędu
Celnego
w

Wzór Nr. 2.

Urząd Celny w

Rej. opłat celnych

D E K L A R A C J A.

Stwierdzam, że przesyłka, nadesłana mi przez

z stanowi dar i zawiera przedmioty, przeznaczone wyłącznie
do mego osobistego użytku.

Jednocześnie zobowiązuję się nie odstępować nikomu otrzymanych w darze przedmiotów i przyjmuję do wiadomości, że w razie niedotrzymania tego zobowiązania będę pociągnięty do odpowiedzialności.

dn.

Podpis odbiorcy przesyłki

U w a g a. Po podpisaniu przez stronę zwrócić niniejszą deklarację natychmiast do Urzędu
Celnego
w

OKÓLNIK L. D. IV. 1151/3 30

z dnia 25 czerwca 1930 r.

w sprawie wnoszenia zgłoszeń celnych na towary zagraniczne.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Celem zabezpieczenia prawidłowego biegu czynności urzędów celnych, związanych z przyjmowaniem i sprawdzaniem deklaracji celnych, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Deklaracje celne przywózowe winny strony wносить najpóźniej do godziny 11-ej przed południem, o ile ubiegają się o odprawę celną w dniu zgłoszenia towaru. Deklaracje przywózowe, wniesione po 11-ej przed południem, pozostawia urząd celny do rewizji na dzień następny, chyba, że ogólny napływ deklaracji jest tak nieznaczny, że nic nie stoi na przeszkodzie do dokonania odprawy celnej jeszcze w tym samy dniu.

Deklaracje celne, pozostawione do odprawy na dzień następny, mają pierwszeństwo przed deklaracjami wniesionymi w tym dniu.

Powyższe nie dotyczy przyjmowania zgłoszeń na towary, ulegające szybkiemu zepsuciu.

Celem zaznajomienia stron interesowanych z treścią niniejszego rozporządzenia, winny urzędy celne wywiesić jego odpis w urzędzie na widocznym miejscu.

Okólnik niniejszy zastępuje okólnik z dnia 29 sierpnia 1929 r. L. D. IV. 1284/3/29.

Kierownik Departamentu:

(—) *B. Dębicki.*

OKÓLNIK L. DC/3948/II/23

z dnia 25 czerwca 1923 r.

w sprawie skoncentrowania odprawy celnej w Urzędzie Celnym w Warszawie filmów kinematograficznych, przeznaczonych do wyświetlania w Polsce.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 13/1923, poz. 373).

Do Dyrekcji Ceł w Gdańsku, Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie, Wilnie oraz do wszystkich Urzędów Celnych.

Do odprawy celnej filmów kinematograficznych, sprowadzonych z zagranicy celem wyświetlania w Polsce, upoważnia się z dniem 1 sierpnia 1923 r. jedynie Urząd Celny w Warszawie.

Wszelkie filmy kinematograficzne, dostarczone z zagranicy kolejną, pocztą, areoplanem, wodą lub przewiezione osobiście przez podróżnych, z przeznaczeniem do wyświetlania w Polsce, należy przekazywać od powyższego terminu do oclenia Urzędowi Celnemu w Warszawie.

Zagraniczne filmy, odprawione po dniu 1 sierpnia 1923 r. w jakimkolwiek innym urzędzie celnym, a nie w Warszawie, nie będą przyjęte do

cenzury przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych a tem samem nie będą mogły być wyświetlane w Polsce.

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. IV. 9485/4/29

W sprawie kontroli filmów zagranicznych.

Do

Urzędu Celnego
w Warszawie.

Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) Odprawa celna sprowadzanych z zagranicy filmów kinematograficznych ma się odbywać nadal w urzędzie celnym w Warszawie.

2) Do odprawy celnej filmów winna strona przedstawić oryginalną fakturę ze ścisłym oznaczeniem oryginalnego tytułu obrazu, nie tłumaczonego na język polski, ilości aktów, długości w metrach oraz wagi filmów.

3) Jeżeli strona wykaże w deklaracji ogólną wagę kilku filmów, zadeklarowanych jednocześnie, urząd celny obowiązany jest oznaczyć w wyniku rewizji szczegółową wagę każdego filmu, jak również tytuł obrazu z osobna.

4) Po uiszczeniu należności celnych filmy wydaje się stronie, której obowiązkiem będzie uzyskać pozwolenie władzy administracyjnej na wyświetlanie filmów w kraju.

Oplombowanie pudełek z filmami przy ich wydaniu uchyla się. Umieszczanie zatem na kwitach celnych adnotacji, że film należy dostarczyć do cenzury bez zdejmowania plomb celnych — staje się zbędnym.

5) Filmy zagraniczne do czasu ich oclenia mogą być przechowywane w składach wolnoćlowych i wydawane z tych składów na tych samych warunkach jak dotąd.

6) O każdym filmie, wwiezionym do kraju, urząd celny zawiadamia bezpośrednio Ministerstwo Spraw Wewnętrznych z podaniem: nazwy filmu w języku obcym, pochodzenia filmu, wagi, sumy pobranego cła, nazwiska sprowadzającego film lub nazwy firmy oraz ich adresu.

7) Również zawiadamia urząd celny Ministerstwo Spraw Wewnętrznych o każdym filmie, przewiezionym do składu wolnoćlowego z podaniem: nazwy filmu w języku obcym, pochodzenia filmu, wagi, nazwy składu wolnoćlowego i Nr.Nr. księgi i pozycji składu, pod którymi film został zapisany.

8) Równocześnie z ocieniem filmu, zamaganywanego w składzie wolnoćlowym należy wydać stronie, niezależnie od kwitu celnego, względnie deklaracyjnego lub pokwitowania, osobne dla każdego filmu zaświadczenie, według dołączonego wzoru, z wymienieniem: nazwy filmu w języku obcym, wagi, sumy pobranego cła, nazwy składu wolnoćlowego oraz Nr.Nr. księgi i pozycji składowej.

Nadsyłanie zatem Ministerstwu Spraw Wewnętrznych jeszcze specjalnych doniesień o uiszczaniu cła od filmów, znajdujących się w składach wolnocłowych, jest zbędne.

Warszawa, dnia 30 września 1929 r.

Załącznik do Nr. D. IV. 9485/4/29.

ZASWIADCZENIE Nr.

wydane dnia

Urząd celny w Warszawie zaświadcza, iż na wypuszczony ze składu wolnocłowego firmy w Warszawie film pod nazwą (w języku obcym)

wagi zapisany w księdze wymienionego składu pod Nr. poz. zostało uiszczone cło w sumie według kwitu celnego, względnie deklaracyjnego lub pokwitowaniu z dn. 19 r. Nr.

Wydaje się dla przedstawienia Ministerstwu Spraw Wewnętrznych celem uzyskania legitymacji filmowej.

(pieczęć)

Naczelnik Urzędu Celnego:
(Podpis)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 września 1923 r.

w sprawie przepisów celnych, stosowanych do statków polskiej marynarki wojennej.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 18/1923, poz. 530).

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł i Urzędów Celnych.

Do statków polskiej marynarki wojennej należy stosować następujące przepisy celne:

1) Gdy statek polskiej marynarki wojennej powróci z obcego portu i nie ma żadnych towarów do wyładowania na ląd, komendant statku niezwłocznie po przybyciu do portu polskiego, przesyła właściwemu Urzędowi Celnemu pisemne o tem oświadczenie.

2) Z chwilą otrzymania przez Urząd Celny przytoczonego w punkcie 1) oświadczenia, ustaje wszelkie postępowanie celne względem przybyłego statku.

3) O ile statek przywiózł towary, które mają być wyładowane na ląd, komendant statku winien przesłać Urzędowi specyfikację towarów. Specyfikacja taka winna być zaopatrzona w własnoręczny podpis komendanta.

4) Wyładowanie na ląd towarów może się odbywać nie wcześniej, jak po doręczeniu Urzędowi Celnemu specyfikacji.

5) Urząd Celny obowiązany jest na wniosek komendanta statku przekazać wyładowane towary do odprawy do wskazanego przez komendanta Urzędu Celnego.

6) Odprawa towarów na statku może być uskuteczniana tylko na wniosek komendanta statku.

Wniosek taki winien komendant statku przelać Urzędowi Celnemu pisemnie, poczem Urząd Celny deleguje na statek urzędników.

7) Towary przeniesione w jakibądź sposób ze statku na ląd bez wiedzy Urzędu Celnego, należy traktować jako kontrabandę.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

dnia 1 kwietnia 1930 r.

L. D. IV. 891/1/30

w sprawie wprowadzenia w granicznych urzędach celnych książek zażaleń.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 11/1930, poz. 210).

Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1) W granicznych urzędach celnych zaprowadza się książki, przeznaczone do wpisywania przez podróżnych uwag i zażaleń, dotyczących odprawy podróżnych, ich środków lokomocji oraz bagażu.

2) Książka zażaleń winna znajdować się w lokalu przeznaczonym do odprawy podróżnych pod dozorem kierownika urzędu celnego lub upoważnionego przez niego zastępcy. Wymieniona książka powinna być dostarczona bezzwłocznie osobom życzącym sobie zapisać do niej uwagi względnie zażalenie.

3) Wpisujący uwagi względnie zażalenie winien podać w książce dokładnie swoje imię, nazwisko oraz miejsce zamieszkania, zajęcie lub stanowisko służbowe względnie społeczne, przyczem na żądanie urzędnika wydającego książkę powinien okazać swój dowód osobisty.

4) Uwagi i zażalenia, zapisane do książki, urząd celny przedstawia w przeciągu 24 godzin Dyrekcji Ceł z wyjaśnieniem sprawy. Dyrekcja Ceł powinna załatwić tego rodzaju sprawę w ciągu 15 dni. Dyrekcja Ceł każdego 5 dnia miesiąca, poczynając od dn. 5 maja 1930 r., przedkładać będą Ministerstwu Skarbu krótkie miesięczne sprawozdanie, zawierające wykaz uwag i zażaleń oraz sposób ich załatwienia przez Dyrekcje.

5) Niniejsze zarządzenie urzędy celne graniczne wywieszą w miejscach widocznych w pomieszczeniach urzędów celnych, przeznaczonych do odprawy podróżnych.

CZĘŚĆ II.

Przepisy związane z postępowaniem celnym.

PODATKI SPOŻYWCZE I OPŁATY MONOPOLOWE.

Przywóz towarów stanowiących przedmiot monopolu państwowego oraz towarów podlegających podatkowi spożywczemu.

Według art. 6 rozporządzenia o taryfie celnej: „osobne przepisy postanawiają, które przedmioty podlegają ograniczeniom monopolowym”. W myśl ustępu 3-go art. 1 rozporządzenia o taryfie celnej: „należy oprócz cła przywozowego pobierać wszystkie opłaty wewnętrzne, przypadające w myśl obowiązujących ustaw”.

Przedmiot monopolu państwowego stanowią: sól jadalna, spirytus i wódki czyste, tytoń i wyroby tytoniowe; zapalki.

Opłatom wewnętrznym podlegają:

cukier; drożdże; karty do gry; kwas octowy wyrobiony z octu drzewnego albo z soli kwasu octowego; miód sycony; napoje spirytusowe, z wyjątkiem wódek czystych; oleje mineralne i przetwory, otrzymane w jakikolwiek sposób z ropy naftowej (oleju ziemnego) i gazu ziemnego; piwo; wino musujące; wino zwykłe; wyroby ze spirytusem; zapalniczki.

Przedmioty monopolu państwowego, w razie przywozu ich z zagranicy za specjalnym pozwoleniem, podlegają również opłacie monopolowej.

A. PRZEDMIOTY MONOPOLU PAŃSTWOWEGO.

SÓL JADALNA.

1) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r.

o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. U. R. P. Nr. 117/1924, poz. 1043).

§ 1. Kupno i sprzedaż soli jadalnej, wywóz i przywóz teje na obszar Rzeczypospolitej z zagranicy lub też z obszaru, na którym niniejsze rozporządzenie nie obowiązuje, oraz wszelki inny obrót solą jest wyłącznym przywilejem Skarbu Państwa (monopolem).

§ 2. Minister Skarbu może zezwolić na:

2) na wywóz i przywóz soli jadalnej na obszar Rzeczypospolitej z zagranicy lub też z obszaru, na którym nie obowiązują postanowienia niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Sól przywożona z zagranicy za zezwoleniem Ministra Skarbu (§ 2) podlega opłacie celnej i podatkowi konsumcyjnemu, pobieranemu

pod nazwą należności monopolowej w formie dodatku do cła.

Odpowiedzialność za opłatę należności monopolowej, której wysokość ustala Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty tej należności decyduje władze skarbowe.

Należność monopolowa, nie uiszczona przy imporcie soli, ściągana się w sposób przewidziany dla ściągania należności celnych.

§ 6. Minister Skarbu określa w razie wątpliwości, jakiego rodzaju sól należy uważać za sól jadalną w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Sól, o ile jest przedmiotem monopolu skarbowego, nie może być przedmiotem egzekucyjnego zajęcia, ani zastawu bez zezwolenia właściwych władz skarbowych.

Natomiast wszelkie roszczenia do właścicieli względnie posiadaczy soli mogą być dochodzone i ściągane z osiągniętej ceny sprzedaży soli.

2) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 19 lutego 1925 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

(Dz. U. R. P. Nr. 19/1925, poz. 142).

§ 1.

Przedmiotem monopolu sprzedaży jest wszelka sól jadalna, a zatem tak warzonka jak i kamienna, bez względu na to czy czysta, czy też zmieszana z innymi ciałami.

§ 3.

Sól przywożona za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu z zagranicy lub z obszaru, na którym nie obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli — podlega opłacie monopolowej w kwocie 20 zł. od 100 kg. warzonki wzgl. w kwocie 18 zł. od 100 kg. soli kamiennej.

§ 16.

Sól nie może być przedmiotem handlu domokrajnego względnie obnośnego.

SPIRYTUS I NAPOJE SPIRYTUSOWE.

I) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 26 marca 1927 r.

o monopolu spirytusowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 32/1927, poz. 289).

Art. 1. 1) a) Zakup i sprzedaż spirytusu do zużycia w granicach Państwa,

b) wyrób i sprzedaż czystych wódek,

c) wyrób spirytusu z surowców, niewymienionych w niniejszym rozporządzeniu, oraz

d) skażanie spirytusu ogólnym środkiem skażającym i rozlew spirytusu skażonego jest wyłącznym przywilejem (monopolem) Skarbu Państwa, poza wyjątkami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

3) Produkcja, oczyszczanie, wywóz, przywóz i przewóz wszelkiego spirytusu i wyrobów z niego, służących do spożycia, odbywa się stosownie do przepisów niniejszego rozporządzenia.

4) Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego przysługuje wyłączne prawo nabywania spirytusu oraz czystych wódek monopolowych z jakichkolwiek powodów zajętych lub podlegających sprzedaży przymusowej w kraju. Minister Skarbu ustali zasady, na jakich Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego płacić będzie za przejęte w sposób powyższy wyroby. W razie nabycia ich w drodze egzekucyjnej cena nabycia służy na zaspokojenie wierzytelności, dla których wdrożono egzekucję.

Art. 25. 2) Zabrania się sprzedaży napojów spirytusowych w naczyniach o innych pojemnościach, aniżeli: 2, 1, 0,75, 0,5, 0,25, 0,10, i 0,5 litra.

Art. 29. 1) Spirytus i wszelkie wyroby ze spirytusu, przywożone z zagranicy lub obszarów, na których niniejsze rozporządzenie nie obowiązuje, podlegają opłacie na rzecz Skarbu Państwa w wysokości, określonej przez Ministra Skarbu odpowiednio do opłat i cen przewidzianych w art. 20 i 21.

2) Spirytus i napoje wyrabiane ze spirytusu mogą być przywożone z zagranicy, lub obszarów, na których rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje, tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 30. 1) Opłata, ciężąca na towarze, powinna być uiszczona przy wprowadzaniu towaru w obręb Państwa.

2) Minister Skarbu oznaczy władze skarbowe, uprawnione do wymiaru i poboru tej opłaty.

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lutego 1928 r.

w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 60/1928 r., poz. 556).

§ 331. 1. Napoje spirytusowe, zawierające oprócz alkoholu etylowego i wody, różne domieszki smakowe i aromatyczne, bądź pochodzenia roślinnego w postaci wyciągów z owoców, traw, lub korzeni (esencji) lub soków, bądź sztuczne domieszki aromatyczne, a ewentualnie także barwniki lub cukier, noszą nazwę wódek gatunkowych.

2. Domieszki te winny znajdować się w wódkach gatunkowych w ilościach, nadających wódkom wyraźne własności smakowe.

3. Do wódek gatunkowych zalicza się również: likiery, rumy, araki, koniaki i t. p. napoje, naturalne wódki owocowe i zbożowe.

4. Za naturalne wódki owocowe uważa się także wódki, które są wyrabiane ze spirytusu,

wypędzonego z owoców (a więc z cukru zawartego wyłącznie w tych owocach), i nieoczyszczonego zapomocą rektyfikacji.

5. Za naturalne wódki zbożowe uznaje się takie wódki, które są wyrabiane ze spirytusu zbożowego, nieoczyszczonego zapomocą rektyfikacji, zatem zawierającego wszystkie substancje, znajdujące się w surowym spirytusie zbożowym.

6. Do kategorii wódek gatunkowych zalicza się również wszelkie rytualne wyroby pejsachowe.

7. Nie zalicza się do wódek gatunkowych napojów, w których alkohol wytworzony został przez fermentację, bez następnej destylacji, jak n. p. wina gronowe, owocowe, jagodowe i piwa.

8. Moc wódek gatunkowych nie może być mniejsza od 16%, oraz nie może przewyższać 45% objęt. przy + 15° C.

§ 314. 1. Do słodzenia wódek gatunkowych wolno używać wyłącznie cukru trzcinowego (sacharoza).

2. Zabrania się dodawania sacharyny, syropu, cukru skrobiowego (glukoza) lub innych środków słodzących.

§ 315. Zabrania się dodawania do wódek gatunkowych:

- a) gliceryny lub innych szkodliwych dla zdrowia domieszek, powiększających gęstość trunków,
- b) środków, zaostrzających działanie alkoholu.

§ 341. 1. Ustala się następujące granice odchylenia miary i mocy w nalanych i przeznaczonych do sprzedaży wyrobów wódczanych prywatnych fabryk wódek gatunkowych, w porównaniu z miarą i mocą, oznaczonymi na etykietach: odchylenie miary — 1% przy temperaturze płynu + 12° R. = 15° C; odchylenie mocy — 0,5 stopnia hektolitrowego, niezależnie od mocy wyrobu.

2. Rozmyślne i systematyczne wykorzystywanie dopuszczalnych odchylenia miary i mocy jest niedopuszczalne.

§ 411. Spirytus i wyroby spirytusowe, podlegające opłacie skarbowej przy przywozie, można przywozić z zagranicy tylko przez urzędy celne I klasy.

§ 412. 1. Pozwoleń na przywóz spirytusu z zagranicy udziela Minister Skarbu.

2. Na przywóz napojów spirytusowych z zagranicy w ramach kontyngentów, ustalonych w traktatach handlowych, udziela pozwoleń Minister Przemysłu i Handlu.

3. Na przywóz napojów spirytusowych, nieobjętych kontyngentami przywozu, jak również z krajów, z którymi Rzeczpospolita Polska nie zawarła traktatów handlowych, udziela pozwoleń Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

4. Przy przywozie innych wyrobów spirytusowych pozwolenie władz skarbowych nie jest wymagane.

§ 413. 1. Zezwolenia na przywóz spirytusu mogą otrzymywać przedsiębiorstwa, uprawnione do przerobu spirytusu w fabrykach wódek lub na cele techniczne i przemysłowe.

2. Na przywóz napojów spirytusowych mogą otrzymywać pozwolenia:

- a) fabryki wódek do dalszego przerobu,
- b) koncesjonowani sprzedawcy napojów alkoholowych, celem dalszej odsprzedaży,
- c) inne osoby do własnego użytku.

3. Napoje spirytusowe, przywożone z zagranicy przez koncesjonowanych sprzedawców do dalszej sprzedaży, muszą odpowiadać obowiązującym w kraju przepisom co do najwyższej dopuszczalnej mocy alkoholu (45°), co do pojemności butelek, opakowania i oznaczania wyrobów, jak i wszystkim innym przepisom, zawartym w Cz. IV niniejszego rozporządzenia (o wyrobie i sprzedaży wódek gatunkowych).

§ 414. 1. Opłacie skarbowej przy przywozie z zagranicy podlegają: spirytus (surowy lub oczyszczony) i takie wyroby spirytusowe, do sporządzenia których monopolowy spirytus bywa sprzedawany po cenie wyższej od ceny kosztów własnych D. P. M. S.

2. Do wyrobów takich należą wszelkiego rodzaju napoje spirytusowe, ekstrakty i esencje spirytusowe, wyroby kosmetyczne i perfumeryjne na spirytusie, preparaty lecznicze i przetwory farmaceutyczne na spirytusie (specyfiki farmaceutyczne, wyroby galenowe i t. p.).

3. Wolne od opłaty skarbowej przy przywozie z zagranicy są takie wyroby spirytusowe, które sporządza się w kraju ze spirytusu monopolowego, nabywanego po cenie kosztów własnych D. P. M. S. lub niższej (np. politura, lakier).

§ 415. Władze skarbowe (akcyzowe i celne) I i II instancji są obowiązane dopilnować, aby przywożony z zagranicy spirytus i wyroby spirytusowe były pokryte zezwoleniami na przywóz i dokumentami celnymi.

§ 417. 1. Podróżni, przekraczający granicę za paszportem zagranicznym, mogą przywozić z zagranicy dla własnego użytku napoje spirytusowe bez zezwolenia, lecz tylko w ilości, nieprzekraczającej 1 litra objętościowego.

2. Ilość ta, przywożona w butelkach odkorkowanych, nie podlega opłacie skarbowej, przy przewozie zaś w butelkach z nietkniętą pieczęcią należy pobrać opłatę skarbową, przyczem moc czystego spirytusu przyjmuje się na 96%, zawartość zaś absolutnego alkoholu w napojach spirytusowych przyjmuje się na 45%.

§ 418. 1. Do wymiaru opłaty skarbowej od spirytusu i wyrobów spirytusowych, sprowadzanych z zagranicy, uprawnione są właściwe urzędy celne.

2. Opłatę skarbową oblicza się od zawartości absolutnego alkoholu w sprowadzonych wyrobach, Ogólną ilość alkoholu, zawartego w spro-

wadzonych z zagranicy wyrobach, a podlegającego opłacie skarbowej, ustala się na podstawie pojemności oraz mocy wyrobów w sposób następujący:

a) Przy przesyłkach, dostarczanych luzem, ustala się pojemność przez określenie wagi netto przesyłki, sprawdzając wagę brutto beczek, cystern lub innych naczyń, oraz przyjmując tarę naczyń według oryginalnej faktury wysyłającego zagranicznego przedsiębiorstwa, o ile nie zachodzą wątpliwości co do prawdziwości tary, podanej w fakturze. W przeciwnym razie należy sprawdzić istotną wagę, przelewając płyn do innych beczek, cystern lub też ustalić objętość płynów spirytusowych zapomocą cechowanych miar.

b) Dla butelkowanych, gotowych wyrobów spirytusowych bierze się ogólną pojemność płynu we wszystkich naczyniach, obliczoną po sprawdzeniu pewnej ilości naczyń.

c) Moc poszczególnych napojów i wyrobów spirytusowych przyjmuje się z reguły, jak następuje:

w araku	70%
w koniaku	70%
w wyrobach wódczanych	45%
w rumie	75%
w wyrobach kosmetycznych	70%
w wyrobach perfumeryjnych	85%

dla ustalenia objętości wyrobów perfumeryjno-kosmetycznych przyjmuje się 1.000 gr. = 1000 cm³ = 1 litr.

w ekstraktach i ccencjach spiryt.	70%
w preparatach leczniczych, przetworach farmaceutycznych	80%

d) na żądanie przywożącego należy utrwalić zawartość absolutnego alkoholu w sprowadzanych wyrobach spirytusowych za pomocą alkoholomierza, po uprzednim oddestylowaniu alkoholu na przyrządzie Sallerona lub innym.

e) Gdy strona nie zgadza się z wynikiem rewizji celnej co do mocy napojów lub innych wyrobów spirytusowych, ustalonej zapomocą alkoholomierza i aparatu odpędowego i zgłasza odpowiednie zażalenie, lub też sam urząd celny ma w tym względzie wątpliwości, pobiera się z każdego gatunku napojów lub innych wyrobów spirytusowych po dwie półlitrowe próby i przedstawia się je do decyzji centralnej władzy, zastosowując przepisy o postępowaniu celnem zarówno co do sposobu przedstawiania próbek, jak i wypuszczania zareklamowanego towaru do wolnego obrotu.

f) Ogólna ilość absolutnego alkoholu, zawartego w sprowadzanych napojach względnie innych wyrobach, ustala się według zawartości alkoholu w poszczególnych gatunkach.

3. Przywóz próbek regulują przepisy celne.

§ 419. 1. Opłata skarbową winna być uiszczona jednocześnie z opłatą celną. Odraczenie uiszczenia opłaty skarbowej jest niedozwolone.

2. Opłatę skarbową należy wpłacać na budżet Ministerstwa Skarbu według stawek, obowiązujących w dniu jej pobrania.

§ 420. Dla przesyłek spirytusu i napojów spirytusowych, odprawionych przez urzędy celne, dokumenty celne zastępują świadectwa przewozowe.

III. Instrukcja.

do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556).

(Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 18/1928, poz. 227).

56.

Do § 412.

Pod napojami spirytusowymi należy rozumieć również i półfabrykaty, jak destylaty, esencje, wysokoprocetowe rummy, araki i t. p.

57.

Do § 416.

Ministerstwo przesyła udzielone pozwolenie na przywóz z zagranicy spirytusu lub napojów spirytusowych importerowi, a odpis pozwolenia właściwej władzy skarbowej II instancji i urzędowi celnemu, w którym przesyłka ma być oclona.

Władza skarbową II instancji zawiadamia USAM dla sprawdzenia, czy importer ma dokumenty oclenia i czy wpisał przesyłkę do ksiąg przedsiębiorstwa.

58.

Do § 418.

Władza skarbową II instancji może w razie potrzeby delegować urzędników z działu akcyz i monopolów do urzędu celnego, celem udzielania pomocy temu urzędowi przy odprawach celnych przesyłek spirytusu i napojów spirytusowych, przywożonych z zagranicy. Urzędy celne są obowiązane dopuścić tych delegowanych urzędników do współpracy przy wymienionych wyżej czynnościach.

IV. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 kwietnia 1930 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o ustaleniu: „opłaty skarbowej od spirytusu.., przywożonego z zagranicy..”

(Dz. Ust. R. P. Nr. 34/1930, poz. 281).

§ 2. Opłatę skarbową łącznie z udziałem związków komunalnych od 1 hl. spirytusu 100° ustala się od dnia 7 maja 1930 r. w wysokości:

- b) od spirytusu i przetworów spirytusowych, przywożonych z zagranicy oraz z obszarów, na których rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopole spirytusowym nie obowiązuje, łącznie z dochodem monopolowym... 1.280 zł.

V) Wyroby czekoladowe z alkoholem.

(Rozporządzenie z dnia 14/IX 1928 r. D. IV. 16501/2/28).

Przy przywozie wyrobów czekoladowych, zawierających alkohol w postaci araku, rumu, konjaku i t. p., należy oprócz opłaty wewnętrznej od cukru pobierać również opłatę monopolową od spirytusu.

W wypadkach, gdy strona nie żąda ustalenia faktycznej ilości spirytusu, należy za podstawę wymiaru opłaty monopolowej przyjmować za wartość 100%-ego spirytusu 10% wagi towaru wraz z bezpośrednim opakowaniem.

VI) Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 26 marca 1929 r.

D. IV. 399/3/29.

w sprawie przywozu z zagranicy napojów spirytusowych.

(Monitor Polski Nr. 78/1929, poz. 164 — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 11/1929, poz. 124).

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach i Lwowie.

Na mocy § 413 p. 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 60, poz. 556), dotyczącego wprowadzenia monopolu spirytusowego, napoje spirytusowe, przywożone z zagranicy przez koncesjonowanych sprzedawców do dalszej sprzedaży, muszą odpowiadać obowiązującym w kraju przepisom co do najwyższej dopuszczalnej mocy alkoholu, co do pojemności butelek i zawartości płynu w butelkach, co do opakowania i oznaczenia napojów, jak też wszystkim innym przepisom o wyrobie i sprzedaży wódek gatunkowych, zawartym w części IV-ej tegoż rozporządzenia.

W związku z tem poleca się udzielić podległym urządzeniom celnym I klasy, jako upoważnionym, zgodnie z § 411 rozporządzenia z dn. 7 lutego 1928 r., do odprawy napojów alkoholowych, wyjaśnień następujących:

1) Przywóz z zagranicy napojów spirytusowych może nastąpić jedynie za pozwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu, a to w myśl § 412 powyższego rozporządzenia. Importer otrzymuje

z Min. Przemysłu i Handlu oryginał pozwolenia, urząd zaś celny—odpis tegoż (punkt 57 Instrukcji do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r. Dz. Urz. M. Sk. Nr. 18 z 1928 r.).

2) Do napojów alkoholowych, które mogą być przywożone z zagranicy za osobnym pozwoleniem, należą napoje, wymienione w § 311 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r., a to wódki gatunkowe, naturalne wódki owocowe i zbożowe, jak również likiery, rumy, araki i konjaki. Poszczególne punkty tego paragrafu zawierają bliższe określenie gatunku wódek.

3) Zabronione jest dodawanie do wódek gatunkowych (§§ 314 i 315 rozp.): a) sacharyny, syropu, cukru skrobiowego (glukozy) oraz innych środków słodzących, b) gliceryny lub innych szkodliwych dla zdrowia domieszek, powiększających gęstość trunków i c) środków zaostrzających działanie alkoholu.

4) Przywóz z zagranicy wódek czystych (białych), stanowiących czysty alkohol etylowy, rozcieńczony wodą bez jakichkolwiek innych dodatków, jest zupełnie zabroniony, a to ze względu na postanowienia art. 1 ust. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 32, poz. 289).

5) Gdy gatunek wódki co do dopuszczalności przywozu (p. 3 i 4) wzbudza przy odprawie celnej wątpliwość lub też gdy strona zgłasza w tym względzie odpowiednie zażalenie, sprawę — przed wypuszczeniem towarów do wolnego obrotu — należy przedstawić Ministerstwu Skarbu do decyzji, odbierając z każdego gatunku po dwie próbkowe próby i postępując z temi próbami według postanowień § 31¹⁾ rozporządzenia o postępowaniu celnym.

6) Wymienione w p. 2) napoje spirytusowe mogą być przywożone w naczyniach o pojemności nie innej, jak: 2, 1, 0,75, 0,5, 0,25, 0,10 i 0,05 litra (art. 25 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. — Dz. Ust. R. P. Nr. 32, poz. 289).

7) Moc wszystkich tych napojów, nie wyłączając likierów, rumu, araku, konjaku i t. p. nie może być mniejsza od 16% oraz nie może przewyższać 45% objętości przy + 15° C. (§ 311, p. 8 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r.).

8) Naczynia, zawierające zagraniczne napoje spirytusowe, muszą być zamknięte korkiem, bądź kapsłami lub kapselinami, nałożonemi na korek i zacpatrzonemi w odcisk pieczęci fabrycznej, ewentualnie w inny sposób, uznany przez Ministerstwo Skarbu. Przy zamykaniu kapseliną zamiast pieczętowania, mogą być nakładane na naczynia (na korek) odpowiedni naklejki papierowe, zanurzone wraz z szyjką butelki w kapselinę.

Każde naczynie z napojami musi być zaopatrzone w etykietę, na której winna być wymieniona nazwa i rodzaj napojów, ilość i moc napojów oraz firma i siedziba firmy.

¹⁾ Obecnie § 42 rozporządzenia o postępowaniu celnym z dnia 14 marca 1930 r.

Umieszczanie na etykiecie nazw i oznaczeń, mogących wprowadzić kupującego w błąd co do jakości pochodzenia, rodzaju i zawartości napoju, etykietą oznaczonego, jest zabronione (§ 343 p. 1 — 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r.).

9) Odchylenia miary i mocy w napojach, przeznaczonych do sprzedaży, w porównaniu z miarą i mocą, oznaczonemi na etykietach, mogą być następujące: odchylenie miary — 1% przy temperaturze płynu + 12° R. = 15° C.; odchylenie mocy — 0,5^o hektolitrowego, niezależnie od mocy napoju.

10) Napoje spirytusowe nieodpowiadające wymienionym wyżej warunkom, nie mogą być wpuszczane do kraju i podlegają zwrotowi zagranicę, o ile nie zachodzi przy przywozie tychże naruszenie przepisów o opłatach celnych i obrocie towarowym z zagranicą, zawartych w art. 45—53 ustawy karnej skarbowej z dn. 2 sierpnia 1926 r., a ustalających za takie naruszenie specjalne kary.

11) Powyższe ograniczenia nie mają zastosowania do napojów spirytusowych, przywożonych na podstawie pozwoleń Ministerstwa Przemysłu i Handlu przez fabryki do dalszego przerobu (przeważnie w beczkach), jak również przez osoby pry-

watne do własnego użytku (§ 413 p. 2 lit. a i c) rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r.).

12) Dla orientacji urzędów celnych pozwolenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu udzielane fabrykom i firmom, specjalnie upoważnionym do przerobu napojów, będą zaopatrywane w klauzule: „luzem — w beczkach do dalszego przerobu, § 413 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 60“, w klauzulę zaś: „przepisowem opakowaniu § 413 pkt. 3 rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 60“, o ile będą dotyczyły koncesjonowanych sprzedawców, upoważnionych do dalszej sprzedaży.

Klauzule te będą umieszczane na pozwoleniach cdrećcznie lub zapomocą stempla.

W końcu zaznacza się, iż personel urzędów celnych, odprawiających napoje spirytusowe, winien być również dokładnie obeznany z postanowieniami §§ 411 — 420 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r. o przywozie spirytusu i wyrobów spirytusowych z zagranicy, jak też §§ 421 — 438 tegoż rozporządzenia oraz punktów 58 i 60 instrukcji z dnia 9 maja 1928 r., ogłoszonej w Nr. 18 Dziennika Urzędowego Min. Skarbu z 1928 r. pod poz. 227.

T Y T O Ń.

I. Ustawa

z dnia 1 czerwca 1922 roku

o monopolu tytoniowym.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 47/1922 r., poz. 409).

Art. 1. Produkcja, przywóz z zagranicy oraz sprzedaż surowca tytoniowego i wyrobów tytoniowych jest przywilejem Państwa i stanowi przedmiot monopolu skarbowego.

Art. 2. Artykuły, nie zawierające części składowych rośliny tytoniowej, lecz służące do palenia pod postacią surogatów tytoniowych, mogą być wytwarzane, przywożone z zagranicy i sprzedawane tylko na podstawie zezwolenia Ministra Skarbu. Takie same zezwolenie wymagane będzie co do nabycia surogatów tytoniowych, jak również co do przywożenia, przesyłania oraz przyjmowania do przewozu lub przesyłki w ilości, przekraczającej normę, ustanowioną przez Ministra Skarbu.

Art. 3. Przez tytoń w myśl niniejszej ustawy rozumieć należy zarówno surowiec tytoniowy, jakoteż gotowe wyroby tytoniowe.

Przez surowiec tytoniowy rozumie się nieprzerobione liście, łodygi, korzenie i odpadki rośliny tytoniowej.

Wyroby tytoniowe są to artykuły, służące do palenia, jako to: cygara, cygaretki, tytoń krajany, papierosy, pachitosy i t. p., do zażywania jako tabaka, do żucia, oraz do celów rolniczych lub lekarskich, a sporządzone bądź wyłącznie z części składowych rośliny tytoniowej, bądź przy użyciu

oprócz tytoniu również przymieszki innych materiałów.

Art. 5. Osobom prywatnym zabrania się bez zezwolenia kompetentnej władzy skarbowej:

b) przywozu tytoniu z zagranicy z wyjątkiem wyrobów, przeznaczonych do użytku osobistego, nie przewyższających 1 kilograma wagi;

g) posiadania i przechowywania surowca tytoniowego, maszyn, narzędzi i chemicznych przymieszek, służących do zawodowej fabrykacji wyrobów tytoniowych.

Art. 9. Wyroby tytoniowe, przywożone z zagranicy, podlegają, o ile ustawa nie zawiera w tym względzie odmiennych postanowień, opłacie celnej i podatkowi konsumpcyjnemu, pobieranemu pod nazwą należności monopolowej w formie dodatku do cła. Odpowiedzialność za opłatę należności monopolowej, której wysokość ustala Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty i wysokości tej należności decydują władze skarbowe z wyłączeniem kompetencji sądów.

Należność monopolową, nie uiszczoną przy imporcie wyrobów tytoniowych, ściągają w sposób, przewidziany dla ściągania zaległych należności celnych.

Art. 10. Wolne są od cła i należności monopolowej przewożone przez podróżnych do własnego ich użytku drobne ilości wyrobów tytoniowych — do 50 gramów tytoniu, przyrządzonego do palenia, 10 gramów tabaki, albo 50 sztuk papierosów lub 20 sztuk cygar.

Art. 11. Przewóz tytoniu przez obszar Państwa Polskiego z zagranicy do obszarów zagranicznych odbywa się pod kontrolą urzędów i organów skarbowych oraz celnych według postanowień ustawy celnej.

Art. 17. Przywóz tytoniu i wyrobów tytoniowych dla potrzeb monopolowych z zagranicy wykonywa się na rachunek Skarbu.

Art. 19. Naczelną zarząd monopolu tytoniowego sprawuje Minister Skarbu, który stanowi najwyższą instancję we wszystkich sprawach, dotyczących uprawy, przywozu, przewozu, fabrykacji, sprzedaży oraz gromadzenia zapasów tytoniu. Minister Skarbu ustanawia władze, bezpośrednio powołane do kierownictwa państwowego monopolu tytoniowego i wykonywania jego praw, oraz określa sposób ich czynności w myśl art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 21. Oprócz władz, urzędów i organów, którym bezpośrednio poruczono zarząd i kontrolę praw monopolu tytoniowego, obowiązani są współdziałać w ochronie tych praw również i inni urzędnicy i funkcjonariusze zarówno państwowi, jak i komunalni, a w szczególności policja państwowa, żandarmerja wojskowa oraz wojskowa straż graniczna.

Obowiązek taki ciąży też na urzędnikach i funkcjonariuszach kolei żelaznych i przedsiębiorstwach transportowych i żeglugowych, zarówno państwowych, jak prywatnych.

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 lipca 1927 r.

w sprawie uznania nasienia rośliny tytoniowej za surowiec tytoniowy.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 618).

§ 1. Do artykułów, będących w myśl ustawy o monopolu tytoniowym surowcem tytoniowym, zostaje zaliczone nasienie tytoniowe.

III) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 maja 1930 r.

w sprawie uznania nikotyny i jej pochodnych oraz ekstraktów tytoniowych za wyroby tytoniowe.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1930, poz. 358).

§ 1. Nikotyna i jej pochodne (siarczan nikotyny, szczawian nikotyny i t. p.) oraz ekstrakty tytoniowe należą do artykułów, będących w myśl

ustawy o monopolu tytoniowym wyrobami tytoniowymi.

IV) Wyroby tytoniowe przywożone przez podróżnych.

(Rozp. z dn. 5 listopada 1926 r. DC/7237/II/26).

W razie przywozu przez podróżnego większej ilości wyrobów tytoniowych, nie przekraczającej jednak 1 kg. (art. 5 pkt 6 ustawy), należy pobrać cło i należność monopolową od całej przywiezionej ilości. Podróżny traci w takim wypadku prawo do zwolnienia od cła i należności monopolowej drobnych ilości tytoniu i wyrobów tytoniowych, przewidzianych w art. 10 ustawy.

V) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 lipca 1927 r.

w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne.

(Dz. U. R. P. Nr. 75/1927, poz. 658).

§ 1. Od tytoniu przewiezonego (sprowadzonego) z zagranicy przez osoby prywatne pobierana będzie należność monopolowa w następującej wysokości:

- 1) od tytoniu w liściach i wiązkach z łodygami lub bez łodyg tytoniowych, odpadków, miazgi po 12 zł. za 1 kg. netto;
- 2) od tabaki do zażywania po 20 zł. za 1 kg. netto;
- 3) od tytoniu grubo krajanego do fajek, tytoniu w krążkach i zwitkach po 250 zł. za 1 kg. netto;
- 4) od cygar i cygaretek (tytoniu krajanego zwijanego w liście tytoniowe) po 500 zł. za 1 kg. netto;
- 5) od tytoniu cienko krajanego do papierosów po 250 zł. za 1 kg. netto;
- 6) od papierosów po 350 zł. za 1 kg. netto.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie powyższe zostało ogłoszone w dniu 29 sierpnia 1927 r.

VI) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 maja 1930 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 6 lipca 1927 r. w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1930, poz. 359).

§ 1. Do § 1 rozporządzenia z dnia 6 lipca 1927 r. w sprawie podwyższenia opłaty monopolowej od wyrobów tytoniowych, sprowadzanych z zagranicy przez osoby prywatne (Dz. Ust. R. P.

Nr. 75, poz. 658), wprowadza się nowe punkty (7 i 8) treści następującej):

7) od nikotyny i jej pochodnych (siarczan nikotyny, szczawian nikotyny i t. p.) złotych 2,50 za 1 kg. netto;

8) od ekstraktów tytoniowych zł. 1,50 za 1 kg. netto;

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie powyższe zostało ogłoszone w dniu 31 maja 1930 r.

VII) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 12 marca 1925 r.

o przywozie tytoniu z zagranicy.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 35/1925, poz. 238).

§ 1. Zezwolenia na przywóz (sprowadzanie) tytoni z zagranicy przez osoby prywatne wydaje według swego uznania Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego.

§ 2. Wyroby tytoniowe przywożone (sprowadzane) z zagranicy muszą się znajdować w oryginalnych opakowaniach fabrycznych.

Postanowienie to nie odnosi się do wyrobów tytoniowych nie przekraczających wagi 1 kg. netto, które podróżni przekraczający granicę celną, przewożą ze sobą.

§ 4. Wyroby tytoniowe przywiezione (sprowadzone) z zagranicy przez osoby prywatne, o ile wyroby te podlegają opłacie należności monopolowej, urzędy celne zaopatrywać będą w nalepki monopolowe, stwierdzające prawidłowe wprowadzenie tych wyrobów na obszar Rzeczypospolitej i uiszczenie od nich należności monopolowej.

Nalepki te naklejane będą na poszczególnych opakowaniach bezpośrednio w sposób, uniemożliwiający otwarcie opakowania bez uszkodzenia nalepki.

§ 5. Nalepki monopolowe zawierać będą:

1) godło Rzeczypospolitej;

2) napis „Polski Monopol Tytoniowy — opłata od zagranicznych wyrobów tytoniowych“.

VIII) Upoważnienie Urzędu Celnego w Oświęcimiu do odprawy celnej tytoniu.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 11/1926, poz. 143).

Na skutek prośby Dyrekcji Polskiego Monopoli Tytoniowego, Urząd Celnny w Oświęcimiu jest upoważniony do odprawy celnej przesyłek tytoniu, przywożonego z zagranicy pod adresem Państwowego Magazynu sur. i wyrob. tytoniowych w Oświęcimiu.

IX) Odprawa celna transportów tytoniu adresowanych do państwowych fabryk tytoniowych.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 8/1926, poz. 124).

Zbyt rygorystycznie dokonywana odprawa celna transportów tytoniu, przeznaczonych dla państwowych fabryk tytoniowych, powoduje dla Skarbu Państwa znaczne straty w postaci kosztów za roboty fizyczne, opłat za postój wagonów, wreszcie z powodu uszkodzenia tytoniu (kruszenie), jakie w pewnym stopniu wytwarza się przy każdym przeładunku.

Celem uniknięcia tych strat i wogóle ułatwienia odprawy celnej wspomnianych transportów zarządza się, co następuje:

Odprawa nadsyłanych z zagranicy surowców tytoniowych, adresowanych do państwowych fabryk, winna być dokonywana w tych kolejowych urzędach celnych, które są w siedzibie fabryki tytoniu. Gdyby w danej miejscowości nie było urzędu celnego, winien odprawę przeprowadzić graniczny urząd celny, względnie urząd bliżej fabryki położony, a wskazany przez Zarząd Polskiego Monopoli Tytoniowego bezpośrednio lub przez Agencję Celną.

Również na żądanie Dyrekcji Polskiego Monopoli Tytoniowego względnie odnośnej państwowej fabryki tytoniowej, odprawa celna winna być przeprowadzana na bocznicę kolejowej przy magazynach fabrycznych. W tym wypadku koszty delegowania urzędnika celnego, o ile mu przysługują, ponosi Zarząd Monopoli Tytoniowego.

Rewizję celną należy przeprowadzać na wagonach, bez wyładowania i przeważania tytoniu, z częściowem tylko, o ile zajdzie tego potrzeba, odładowaniem. Szczegółowa rewizja takich transportów winna być przeprowadzona tylko w wyjątkowych wypadkach, gdyby zachodziło uzasadnione podejrzenie, że wśród przewożonych transportów znajdują się i inne towary zagraniczne.

ZAPĄTKI.

I) Ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 83/1925, poz. 561).

Art. 1. Wyrób zapalek, przywóz tychże z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje, jest wyłącznym przywilejem Skarbu Państwa (monopolem).

Art. 2. Minister Skarbu określa jakiego ro-

dzaju przedmioty należy uważać za zapalki w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 3. Bez zezwolenia Ministra Skarbu zabrania się:

b) przywozu zapalek na tenże obszar z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje.

Wyjątek stanowią zapalki, przywożone z zagranicy przez podróżnych na osobisty użytek, co

najwyżej jednak 2 pudełka po 60 zapalek na osobę.

Art. 5. Zapalki, przywożone z zagranicy, podlegają, o ile ustawa nie zawiera w tym względzie odmiennych postanowień, opłacie celnej i podatki konsumcyjnego, pobieranemu pod nazwą należności monopolowej w formie dodatku do cła.

Odpowiedzialność za opłatę należności monopolowej, której wysokość ustanawia Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty i wysokości tej należności decydują władze skarbowe.

Należność monopolową, nie uiszczoną przy imporcie zapalek, ściągają się w sposób, przewidziany dla ściągania należności celnych.

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 września 1925 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 100/1925, poz. 707).

§ 1. Zapalkami w rozumieniu ustawy o monopolu zapalczanym są wszelkiego rodzaju pręci ki z drzewa, słomy, tektury i t. p. materiałów, powleczone masą, która da się zapalić przez potarcie, a zatem przedmiotem monopolu są oprócz zapalek zwykłych, t. zw. szwedzkich również zapal-

ki wiatrowe, świeczkowe, ze stearyny, wosku, zapalki bengalskie, jak wreszcie i zapalki papierowe, używane w górnictwie.

III) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 września 1927 r. w sprawie należności monopolowej od zapalek przywożonych z zagranicy.

(Dz. U. R. P. Nr. 87/1927, poz. 785).

§ 1. Należność monopolową od zapalek, przywożonych z zagranicy, ustanawia się w wysokości 5 groszy od pudełka, zawierającego nie więcej jak 60 sztuk zapalek.

Postanowienie to nie odnosi się do zapalek, przywożonych z zagranicy przez podróżnych na osobisty użytek w ilości co najwyżej 2 pudełek, zawierających do 60 zapalek w każdym, na osobę, zgodnie z art. 3 ustęp 2 na wstępie powołanej ustawy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie powyższe zostało ogłoszone w dniu 8 października 1927 r.

B) PRZEDMIOTY PODLEGAJĄCE OPŁATOM WEWNĘTRZNYM.

CUKIER.

D) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

(Dz. U. R. P. Nr. 81/1927 r., poz. 700).

Art. 1. Podatkowi spożywczemu od cukru podlega wszelki cukier buraczany i trzciniowy lub cukier o tym samym składzie chemicznym, wyrobiony na obszarze Państwa Polskiego, tudzież cukier sprowadzany z zagranicy i z wolnego miasta Gdańska.

Przez cukier buraczany rozumie się cukier, otrzymany z buraków w stanie stałym lub płynnym wraz z sokami buraczanymi, z syropem i odpadkami z wyjątkiem melasy. Cukier powyższy podlega opodatkowaniu, chociażby przy jego wyrobieniu użyto pozostałości z poprzedniej fabrykacji lub innych materiałów, zawierających cukier.

Melasa w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest odciek cukrowy o współczynniku czystości do 65% włącznie, którego zawartość określa się po strąceniu rafinozy metodą inwercyjną.

Art. 2. Podatek spożywczy pobiera się:

2) W wysokości złotych siedemdziesięciu pięciu od stu kilogramów wagi netto cukru, sprowadzanego do wolnego obrotu ponad ilość, określoną kontyngentem.

Podatek spożywczy od rafinady w głowach i cukru kostkowego w drobnych paczkach papie-

rowych pobiera się od wagi brutto łącznie z papierem i sznurem.

Art. 8. Do uiszczenia podatku spożywczego obowiązana jest osoba, wprowadzająca cukier do wolnego obrotu.

Przy sprowadzaniu cukru z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, na której rachunek dokonywa się odprawa celna.

Art. 9. Należność, przypadająca z tytułu podatku spożywczego, powstaje z chwilą wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

Art. 11. Podatek spożywczy winien być uiszczony w chwili wprowadzenia cukru do wolnego obrotu.

Kredytowanie podatku od cukru, przywożonego z zagranicy lub wolnego miasta Gdańska, jest niedopuszczalne.

Art. 14. Wymiar i orzekanie o należności i wysokości podatku od cukru należy do kompetencji właściwych władz skarbowych.

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 kwietnia 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o opodatkowaniu cukru.

(Dz. U. R. P. Nr. 61/1928, poz. 564).

do art. 1.

§ 1. Do cukru wyrabianego z buraków i innych roślin zalicza się cukier w stanie stałym lub ciekłym otrzymany w przebiegu bezpośrednich i dalszych procesów fabrykacyjnych, w szczególności przez rafinowanie cukru surowego, otrzymywanie cukru z cukrzycy, rozpuszczanie lub inwersję.

§ 2. 1) Melasa jest to ciecz lepka i gęsta o smaku nieprzyjemnym i barwie brunatnej o współczynniku czystości do 65° włącznie.

2) Współczynnik czystości oblicza się, dzieląc 100-krotną liczbę zawartości cukru w odcieku przez sumę składników stałych, zawartych w tym odcieku; iloraz daje współczynnik czystości, np. odciek zawiera 50% cukru i 30% niecukrów, czyli razem części stałych 80%; dla zbadania stopnia czystości należy 50 pomnożyć przez 100 = 5.000 i podzielić przez 80 = 62, ten iloraz jest współczynnikiem czystości danego odcieku, który w myśl ustępu 1-go należy uznać za melasę wolną od podatku.

§ 3. 1) Cukier przywieziony z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska, jako nienależący do kontyngentu, wyznaczonego według ustawy z dnia 22 lipca 1922 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) podlega wyższemu podatkowi, czyli po 75 zł. od 1 q. wagi netto.

2) Do opodatkowania przetworów cukrowych oraz wyrobów zawierających cukier, przywożonych z zagranicy przyjmuje się przy odprawie celnej:

a) dla wszelkich cukierków, pomadek, pastylek i drażetek — 80% wagi;

b) dla czekolady, czekoladek, kakao z cukrem, masy kakaowej z cukrem i marcepanów — 60% wagi;

c) dla mleka zgęszczonego i mączki mlecznej z cukrem, mączki Nestl'a, fosfatyny, śmietany i śmietanki z cukrem i t. p. przetworów — 20% wagi;

d) dla łakoci tureckich, rahatłukum, chałwy, czurczeli i t. p. — 50% wagi;

e) dla ciast cukierniczych — 20%, z dodatkiem czekolady — 40% wagi;

f) dla mięszu, kompotów i soków — 40% wagi;

g) dla marmelady i powideł — 50% wagi;

h) dla konfitur, serków i galaretek owocowych — 70% wagi;

i) dla owoców w cukrze i cykaty z cukrem — 60% wagi;

j) dla miodu sztucznego — 80% wagi;

k) dla proszków i pastylek z cukrem, używanych do wyrobu ciast, wódek i wód — 60% wagi;

1) likiery w stosunku 35% wagi przy ciężarze gatunkowym likieru 1 litr = 1.050 gramów; wszelkie wódki słodzone w stosunku 20% wagi przy ciężarze gatunkowym wódek słodzonych 1 litr = 1 kilogram.

Wagę towaru oblicza się łącznie z wagą bezpośredniego opakowania. W razie sprzeciwu odbiorcy towaru urząd celny pobiera podatek od wartości cukru wykazanej w drodze analizy stosownie do przepisów celnych.

§ 44. Wymiar i orzekanie o należności i wysokości podatku należy przy przywozie cukru i wyrobów cukrowych z zagranicy, — do urzędów celnych, załatwiających odprawę celną. Podatek od zagranicznego cukru oraz wyrobów cukrowych pobierają urzędy celne razem z cłem.

III) Badanie wyrobów cukrowych i przetworów cukrowych odbywa się według „Instrukcji z dnia 15 czerwca 1928 r., ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, Nr. 19/1928 roku, poz. 235.

DROŻDŻE.

I. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 26 marca 1927 r.

o monopolu spirytusowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 32/1927 r., poz. 289).

Art. 72. 1) Drożdże prasowane podlegają podatkowi spożywczemu: sprowadzone z zagranicy w wysokości 1 zł. 30 gr. od 1 kg. wagi. Podatek ten pobiera się przez oklejanie cegiełek drożdżowych opaskami podatkowymi, których formę, wymiary, kolor, sposób naklejania i koszty oznaczy Minister Skarbu Podatek od drożdży importowanych płatny jest w chwili odprawy celnej

Art. 74. Za podatek od drożdży prasowanych odpowiada importer

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lutego 1928 r.

w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 60/1928, poz. 556).

§ 254. 1. Drożdże mogą sprowadzać z zagranicy tylko osoby, opłacające świadectwo przemysłowe I kategorii dla przedsiębiorstw handlowych.

2) Nie mogą trudnić się przywozem drożdży z zagranicy w celach handlowych osoby, znajdujące się w stanie upadłości, dalej osoby, co do których zachodzą przeszkody z § 30.

3. Na pisemne podanie osoby zainteresowanej władza skarbową II instancji stwierdza wymienione w ust. 1 i 2 okoliczności zaświadczeniem, wydanym na okres czasu nie dłuższy, niż jeden rok kalendarzowy.

4. Władze skarbowe II instancji prowadzą ewidencję wydanych zaświadczeń, celem poddania kontroli importerów i odebrania zaświadczeń, o ile zajdą okoliczności, wymienione w ust. 2.

5. Urzędy celne mogą wydawać opaski podatkowe (banderole) tylko osobom, które przedstawią wymienione w ust. 3 zaświadczenie.

§ 255. Pobieranie podatku spożywczego od drożdży, sprowadzanych z zagranicy, odbywa się według następujących zasad:

a) drożdże mogą być przewożone z zagranicy wyłącznie przez kolejowe urzędy celne I klasy, położone na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,

b) drożdże muszą być sformowane w cegiełki (płytki) 100-gramowe lub 500-gramowe. Nadwaga na wyschnięcie może wynosić 5% wagi dozwolonej normy wagowej,

c) Minister Skarbu może uwolnić przedsiębiorców drożdżowni od obowiązku formowania w cegiełki drożdży zarodowych, sprowadzanych z zagranicy do dalszego przerobu,

d) obanderolowanie drożdży zagranicznych ma odbywać się pod nadzorem urzędników celnych, po rewizji celnej, lecz przed wypuszczeniem towaru z urzędu celnego,

e) opaski podatkowe (banderole), nabyte w kasie urzędu celnego, należy nałożyć na opakowane cegiełki w sposób, przepisany w § 246. Przed użyciem opasek urząd celny oznacza je swoją pieczęcią.

Po obanderolowaniu urząd celny wydaje drożdże odbiorcy, względnie osobie upoważnionej do rozporządzenia towarem.

§ 246. 1) Na opakowane cegiełki (płytki) drożdżowe należy starannie i trwale naklejać opaski podatkowe dokoła przez całą długość cegiełki w ten sposób, aby bez uszkodzenia opaski nie można było wyjąć drożdży z opakowania. Opaski, naklejane na cegiełki, winny odpowiadać wadze cegiełek.

III) Instrukcja do rozporządzenia

Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 556).

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18/1928, poz. 227).

42.

e) podatek spożywczy wynosi od drożdży sprowadzanych z zagranicy — 1 zł. 30 gr. za każdy 1 kg. wagi.

f) oprócz tego, na podstawie art. 10 ustawy z dn. 11-go sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), pobiera się równocześnie z podatkiem państwowym dodatek komunalny, w wysokości 15% podatku państwowego.

IV) Stemplowanie banderoli na drożdżach.

(Rozp. z d. 24.IV. 1926 r., DC/3900/II/26).

W celu uniemożliwienia nadużyć skarbowych oraz dla ułatwienia ścisłej kontroli nad drożdżami zagranicznymi, winny urzędy celne stemplować banderole po nałożeniu ich na cegiełki drożdżowe w ten sposób, by część pieczęci urzędowej odbijała się również i na opakowaniu cegiełki.

KARTY DO GRY.

I) Ustawa z dnia 6 lipca 1920 r.

w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry.

(Dz. U. R. P. Nr. 101/1920 r., poz. 666).

Art. 1. Karty do gry podlegają opłacie stemplowej

Art. 2

Od kart do gry, przywiezionych z zagranicy, uiszcza się opłatę równocześnie z cłem.

Art. 5. Sprzedaż kart do gry w handlu obnośnym, jak również wszelka sprzedaż kart luźnych, nieopakowanych i używanych są wzbronione.

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu

celem wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry.

(Dz. U. R. P. Nr. 104/1920 r., poz. 690 z uwzględnieniem Dz. U. R. P. Nr. 104/1920 r., poz. 691 oraz Dz. U. R. P. Nr. 74/1922 r., poz. 674).

§ 24. Przywóz kart do gry z zagranicy dozwolony jest — o ile nie stoją na przeszkodzie ogólne przepisy o obrocie towarowym z zagranicą — wyłącznie przez urzędy celne kolejowe, które mają je przekazywać urzędom celnym przeznaczonym do dokonania ostatecznej odprawy celnej.

Urzędami przeznaczonemi do ocenia kart do gry, przywiezionych z zagranicy są: (patrz ustęp VIII).

Urząd celny graniczny przekazuje przesyłkę do tego urzędu celnego, przeznaczonego do ocenia kart do gry, który leży bliżej miejsca zamieszkania osoby uprawnionej do rozporządzenia towarem.

§ 25. W deklaracji celnej ma być podana oprócz ogólnych danych, wymaganych według przepisu wykonawczego do rozporządzenia o taryfie celnej przy przewozie towarów z zagranicy, także ilość talji.

Opłatę stemplową pobiera się jednocześnie z cłem.

Urząd celny odnotowuje uiszczenie opłaty stemplowej na deklaracji celnej, poczem przesyła karty do gry wraz z deklaracją do urzędu powołanego do stemplowania.

III) Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 3 grudnia 1923 r.

w sprawie podatku od kart do gry na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

(Dz. U. R. P. Nr. 127/1923, poz. 1046).

§ 1. 1)

Karty do gry, przeznaczone do zużycia w kraju podlegają podatkowi od zużycia.

2) od kart do gry, przywiezionych z zagranicy, uiszcza się podatek równocześnie z cłem.

6)

Karty do gry przywiezione z zagranicy podlegają opłacie celnej według przepisów taryfy celnej.

IV) Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 25 lutego 1924 r.

w sprawie zastosowania stałej jednostki do opłaty stemplowej od kart do gry.

(Dz. U. R. P. Nr. 28/1924, poz. 279).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 3 marca 1924 r.

w sprawie zastosowania stałej jednostki do podatku od kart do gry na górnośląskiej części województwa śląskiego.

(Dz. U. R. P. Nr. 27/1924, poz. 275).

§ 1. Stawkę opłaty stemplowej (podatku) od kart do gry przelicza się na 0.50 złotego. *)

*) § 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 kwietnia 1924 r. o zmianie ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34/1924, poz. 351).

V) Ustawa z dnia 6 czerwca 1924 r.

o opłacie od kart do gry na rzecz Polskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża.

(Dz. U. R. P. Nr. 56/1924, poz. 561).

Art. 1. Od kart do gry, sporządzonych w kraju oraz przywiezionych z zagranicy, ustanawia się na rzecz Polskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża specjalną opłatę w wysokości 50% opłaty (podatku), pobieranej od każdej talji kart przez Skarb Państwa.

Art. 2. Opłatę na rzecz Polskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża uiszcza się równocześnie z opłatą na rzecz Skarbu Państwa i według przepisów, obowiązujących dla tej opłaty (podatku).

Przekroczenia przepisów niniejszej ustawy karane będą w myśl przepisów, obowiązujących w przedmiocie państwowej opłaty (podatku) od kart do gry.

Art. 3. Wpływ, uzyskany z opłat na rzecz Polskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża w okresie 2 miesięcy, przekazywany będzie wymienionemu Polskiemu Towarzystwu Czerwonego Krzyża przez Skarb Państwa w ciągu bezpośrednio następujących 2 miesięcy.

VI) Okólnik L. 1625/20 S. IV

z dnia 31 marca 1921 r.

w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry „minjaturowych“.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15/1921, poz. 165).

Na zapytanie jednej z firm, zajmujących się sprzedażą kart do gry, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że według § 1 rozporządzenia wykonawczego z dnia 31 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 104, poz. 690), karty do gry „minjaturowe“ (karty do gry dla dzieci) podlegają opłacie stemplowej, wprowadzonej ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 101, poz. 666), ponieważ także takie karty (które od kart zwyczajnych różnią się tylko rozmiarami) służyć mogą do gry.

VII) Okólnik L. D. P. O. 524/VII.

z dnia 29 stycznia 1925 r.

w sprawie kart do gry „Mah-Jongg“.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 6/1925, poz. 103).

Celem uchylecia wątpliwości, nasuwających się podwładnym władzom skarbowym, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że karty do gry „Mah-Jongg“ wyrobu firmy „Ferdynand Piatnik“ we Wiedniu, które ukazały się w ostatnich czasach w handlu, podlegają opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 666), a na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego podatkowi, przewidzianemu w § 1 niem. ustawy

o opodatkowaniu kart od gry z dn. 19 września 1919 r. (Dz. U. Rzeszy niem. str. 1643) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1046).

Wobec tego podlegają też wymienione karty opłacie na rzecz Polskiego Tow. Czerwonego Krzyża, przewidzianej w ustawie z dn. 6 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 561).

Za „talję“ przy wymienionej grze należy uważać komplet gry, składający się ze 144 kart.

VIII) Kompetencja Urzędów Celnych do clenia kart do gry.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 10/1922, p. 137 i Nr. 5/1923, p. 114).

Do clenia kart do gry upoważnione są Urzędy Celne we Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Warszawie i Wilnie.

W deklaracji celnej ma być podana, prócz danych, wymaganych według przepisów celnych, także ilość talji. Opłatę stemplową pobiera się jednocześnie z cłem. Urząd Celny odnotowuje w deklaracji celnej uiszczenie opłaty stemplowej, poczem przesyła karty do gry wraz z wymienioną deklaracją do Urzędu powołanego do stemplowania kart.

Urzędami powołanymi do stemplowania kart do gry są:

Kasa Skarbowa I. we Lwowie, Urząd Opłat Stemplowych w Łodzi, Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych w Poznaniu, Urząd Opłat Stemplowych w Warszawie oraz Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych w Wilnie.

KWAS OCTOWY WYROBIONY Z OCTU DRZEWNEGO ALBO Z SOLI KWASU OCTOWEGO.

I) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r.

o monopole spirytusowym.

Dz. U. R. P. Nr. 32/1927, poz. 289).

Art. 73. I. Kwas octowy wyrobiony z octu drzewnego albo z soli kwasu octowego podlega podatkowi spożywcemu w wysokości 40 groszy

od 1 kg. kwasu bezwodnego. Podatek spożywczy płatny jest od importowanego kwasu w chwili jego odprawy celnej.

II) Do czasu wydania przepisów nowych, dotyczących określania zawartości bezwodnika kwasu octowego — należy posilkować się przepisami, podanymi w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1922 r. — Dz. U. R. P. Nr. 3/1923 r., poz. 14.

**MIÓD SYCONY, PATRZ WINO I MIÓD SYCONY.
OLEJE MINERALNE I PRZETWORY OTRZYMANE W JAKIKOLWIEK SPOSÓB Z ROPY
NAFTOWEJ (OLEJU ZIEMNEGO) I GAZU ZIEMNEGO.**

I) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r.

o podatku od olejów mineralnych.

(Dz. U. R. P. Nr. 27/1928, poz. 252).

Art. 1. Podatkowi od olejów mineralnych podlegają wymienione w art. 2 przetwory, otrzymywane w jakikolwiek sposób z ropy naftowej (oleju ziemnego) i gazu ziemnego, a to zarówno pochodzenia krajowego, jak i zagranicznego.

Art. 2. 1) Podatek za 100 kg. wynosi:

- a) od oleju o gęstości do 790° Ar. przy + 15° C. 14.00 zł.
- b) od oleju o gęstości ponad 790° do 865° Ar. przy + 15° C. 10.50 „
- c) od oleju o gęstości ponad 865° do 890° Ar. przy + 15° C. 1.80 „
- d) od oleju o gęstości ponad 890° Ar. przy + 15° C. tudzież od ropału i wazeliny 7.00 „
- e) od parafiny i świec parafinowych 10.50 „
- f) od gudronu poolejowego (mazi) o gęstości do 975° Ar. wła-

cznie przy + 15° C. smarów wozowych i smaru Tavott'a (t. zw. smarów stałych) oraz od odpadków produktów olejowych, pochodzących ze specjalnych systemów rozkładowych (Cracking), o gęstości do 965 Ar. przy + 15° C. włącznie 1.80 „

2) Przetwory naftowe, przywożone z obszaru wolnego miasta Gdańska i z zagranicy, podlegają podatkowi w wysokości, wymienionej w ustępie 1.

3) Minister Skarbu ustali własności charakterystyczne poszczególnych przetworów, wymienionych w ustępie 1, oraz sposoby ich badania.

Art. 3.

2) Wolne są od podatku produkty następujące:

- a) pozostałości destylacyjne (gudron) o gęstości powyżej 975° Ar., odpadkowe produkty olejowe, pochodzące ze specjalnych systemów rozkładowych (Cracking), o gęstości powyżej 965° Ar., oraz odpad-

ki po procesie rafinacyjnym, np. ziemia okrzemkowa (sylikat) o zawartości mniejszej, aniżeli 15% parafiny, kwasy naftowe, sulfokwasy, koks, asfalt i t. p.;

b) ropa surowa;

c) gaz ziemny jako gaz i wosk ziemny w stanie surowym;

Art. 6. 1) Należność, przypadająca z tytułu podatku, powstaje z chwilą wprowadzenia oleju mineralnego do wolnego obrotu i w tej chwili podatek winien być uiszczony.

4) Kredytowanie podatku od olejów mineralnych, przywożonych z zagranicy lub z wolnego miasta Gdańska, jest niedopuszczalne.

Art. 35. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą i wolnym miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem rzeczonych produktów ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast., oraz art. 132—134 ustawy karnej skarbowej).

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 13 października 1928 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych.

(Dz. U. R. P. Nr. 97/1928 r., poz. 862).

Do art. 2. Określenia poszczególnych olejów mineralnych.

W rozumieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 252) i niniejszego rozporządzenia uważa się:

§ 2. 1) za **ropą** — każdy olej mineralny o c. g. od 890° do 975° przy + 15° C. o ile nie posiada on właściwości wymienionych w ustępie 4, 5 i 7 niniejszego paragrafu,

2) za **wazelinę** — produkt destylacji, rafinacji lub filtracji ropy naftowej lub jej pochodnych w stanie stałym lub pół-stałym o konsystencji mazi, nie zawierającej domieszek tłuszczów, olei roślinnych oraz mydeł o punkcie kroplenia powyżej + 30° C.,

3) za **parafinę** — przetwór naftowy w stanie stałym, którego punkt krzepnięcia leży w granicach od + 40° do + 80° C. włącznie,

4) za **gudron** (maź) podlegający opodatkowaniu — przetwór naftowy barwy czarnej, o c. g. zawartym w granicach między 920° a 975° włącznie przy + 15° C., który poddany dystylacji według sposobu Englera wykaże najwyżej 5%

płynu wrzącego do 300° C. i zawiera ponad 1% twardego asfaltu.

5) za **smary wozowe** (do wózków kopalnianych, lin, kół zębatach i t. p.) oraz **oleje drogowe**, podlegające opodatkowaniu — przetwory naftowe płynne lub półpłynne o c. g. powyżej 890° do 975° przy + 15° C. i o zawartości asfaltu twardego powyżej 3%,

6) za **smar Tovotte'a** (smary stałe) — produkt barwy żółtej do czarnej, o konsystencji stałej lub mazi, zawierający domieszki olejów roślinnych lub zwierzęcych w postaci mydeł alkalicznych lub wapniowych, o punkcie kroplenia powyżej 65° C.,

7) za **odpadkowe produkty olejowe** ze specjalnych systemów rozkładowych (Cracking) o c. g. do 965° przy + 15° C. — oleje posiadające c. g. co najwyżej 965° przy + 15° C., a temperaturę zapłnienia poniżej + 110° C.

§ 3. 1) Przetwory naftowe, których właściwości nie podpadają pod określenia § 2, podlegają podatkowi: a) stosownie do ich c. g. przy przetworach płynnych, b) według stawki punktu e) ustępu 1 art. 2 przy przetworach w stanie stałym lub półpłynnym.

2) Mieszaniny olejów mineralnych z olejami roślinnymi podlegają opodatkowaniu w stosunku do zawartości w mieszaninie oleju mineralnego według stawki olejów smarowych o c. g. ponad 890°.

§ 4. Wysokość podatku wskazana w ustępie 1 art. 2 rozumie się od 100 kg. wagi netto.

§ 6. 1) Przetwory naftowe przywożone z zagranicy lub z wolnego miasta Gdańska, posiadające właściwości wymienione w ustępie 1 art. 2 oraz w § 2 podlegają podatkowi w wysokości wymienionej w ustępie 1 art. 2 stosownie do § 4.

2) Wyroby zawierające olej mineralny np. lakier i t. p. przy przywozie z zagranicy lub z wolnego miasta Gdańska podlegają opodatkowaniu w stosunku do rzeczywistej zawartości oleju na podstawie wyniku analizy.

3) Jako podstawę opodatkowania przetworów naftowych i wyrobów (ust. 1 i 2), przywożonych na obszar Rzeczypospolitej w blaszankach, słojach i t. p. drobnych opakowaniach przyjmuje się wagę towaru tę samą, jaką ustalono przy odprawie celnej.

§ 34. Podatek od przetworów naftowych przywożonych z zagranicy pobierają urzędy celne przy odprawie celnej.

§ 52. Wymiar i orzekanie o należności i wysokości podatku od przetworów naftowych należy przy wwozie z zagranicy — do Urzędów Celnych, załatwiających odprawę celną.

PIWO.

I. Ustawa z dnia 12 marca 1924 r. o opodatkowaniu piwa.

(Dz. U. R. P. Nr. 65/1924 r., poz. 635).

Art. 1. Podatkowi od piwa podlega piwo, wyrobione na obszarze Państwa Polskiego, tudzież sprowadzane z zagranicy i wolnego miasta Gdańska.

Art. 5. 1) Piwo, przywożone z zagranicy lub z wolnego miasta Gdańska, opłaca stawkę podatku 6,60 złotych od 1 hl.

2) Za piwo krajowe i importowane dubeltowe płaci się podatek o połowę wyższy od pełnego, a za także piwo mocne dwa razy wyższy od pełnego. Za piwo pełne uważa się piwo z brzeczki o zawartości ekstraktu do 13%, zaś za dubeltowe—piwo z brzeczki podstawowej o zawartości ekstraktu większej niż 13 do 20%, a za piwo mocne — piwo o zawartości ekstraktu większej niż 20% według studzielnego cukromierza przy ciepłocie normalnej.

II.) ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 sierpnia 1924 r.

w przedmiocie wykonania ustawy

z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa.

(Dz. U. R. P. Nr. 90/1924 r., poz. 850).

Piwo pełne, dubeltowe i mocne.

§ 4.

Podstawę do odróżnienia piwa pełnego, piwa dubeltowego i piwa mocnego — stanowi zawartość w piwie ciał stałych, rozpuszczalnych, pochodzących z użycia słodu i cukru (zawartość z ekstraktu), odniesiona do odpowiadającej temu piwu brzeczki podstawowej niesfermentowanej i wyrażona w stopniach cukromierza, przy ciepłocie normalnej $+ 14 R = 17\frac{1}{2} C$.

Przepisy o używaniu cukromierzy zawarte są w dodatku E.

WINO I MIÓD SYCONY.

I) Ustawa z dnia 11 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

(Dz. U. R. P. Nr. 75/1925 r., poz. 525).

Art. 1. 1) Wino naturalne z winogron i owoców, napoje podobne do wina (wino sztuczne), wyrabiane bez soku z winogron lub owoców, z naśladowanej wina mieszaniny rozmaitych składników (wody, wysokoku, cukru, kamienia winnego), moszcz winogronowy i owocowy, wino musujące oraz miód sycony, tak wyrobu krajowego jak i sprowadzane z zagranicy, podlegają podatkowi spożywcemu.

2) Za wino musujące uważa się wino gronowe, wino owocowe (z owoców i jagód), napoje zawierające wino gronowe lub owocowe i napoje podobne do wina o zawartości alkoholu ponad 4%, z których przy otwarciu uchodzi kwas węglowy, burząc zawarte w nich wino.

Wysokość podatku.

Art. 2. Podatek spożywczy wynosi.

1) od win gronowych stołowych zawierających do 16% alkoholu, po 1 zł., a od win mocnych, zawierających ponad 16% alkoholu — 2 złote od litra; przy odprawie celnej przyjmuje się do opodatkowania 1 kg. brutto za 0,8 litra wina;

2) od napojów, podobnych do wina — po 80 groszy, od win rodzynkowych — po 40 groszy, od wina owocowego i miodu syconego — po 20 groszy od litra;

3) od moszczu winnego — po 50 groszy, od moszczu owocowego — po 10 groszy od litra;

4) od wina musującego:

a) gronowego — 4 zł. 50 groszy od całej butelki i 2 zł. 25 gr. od półbutelki,

b) owocowego — 2 zł. od całej butelki i 1 zł. od półbutelki.

Półbutelka zawierać może najwyżej 425 centymetrów sześciennych, a cała butelka powyżej 425 do 850 centymetrów sześciennych.

O ile chodzi o butelki, których pojemność większa jest aniżeli 850 centymetrów sześciennych, liczy się za każde dalsze, choćby tylko rozpoczęte, 425 centymetrów sześciennych połowę stopy podatkowej, wyznaczonej od całej butelki.

Za butelki w znaczeniu ustawy niniejszej uważa się wszelkie naczynia, zawierające wino musujące.

Art. 3. Od podatku zwalnia się:

e) wino, moszcz i miód sycony wolne od cła przy wwozie z zagranicy, bądź jako bagaż, bądź jako próbki bezpłatne, stosownie do obowiązujących przepisów celnych.

Art. 4. 1) Podatek od napojów, wyszczególnionych w art. 1, płatny jest:

a) od napojów, sprowadzanych z zagranicy, przy odprawie celnej;

2) Podatek ma uiszczać:

a) od napojów, wprowadzanych przez linię celną — odbiorca przy odprawie celnej;

Art. 5. 1. Podatek od wina musującego uiszcza się przez umieszczenie na butelkach opakowań podatkowych (banderoli), zakupionych w kasie skarbowej, w sposób, unormowany przez Mini-

stra Skarbu, a podatek od innych napojów, wyszczególnionych w art 1, w gotówce we właściwej kasie skarbowej.

2. Minister Skarbu władny jest, w wypadkach sprowadzania wina musującego nie w celu zarobkowym, zezwolić na bezpośrednie uiszczenie podatku bez użycia opasek podatkowych

Art. 24.

Dodatek do podatku od wina i win musujących, pobierany przez związki komunalne na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), utrzymuje się w mocy.

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 10 sierpnia 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 1 lipca 1925 r.

o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

(Dz. U. R. P. Nr. 85/1925, poz. 586)

Do art. 1.

§ 1. 1. Wino naturalne jest to napój powstały z prefermentowanych soków gronowych lub innych owoców, z dodatkiem lub bez cukru.

2. Miód sycony, jest to napój powstały z prefermentowanej brzezki miodowej z dodatkiem lub bez soków owocowych.

3. Moszcz winny, jest to produkt sporządzony z winogron, owoców lub jagód, którego moc nie przekracza 6% objętościowych alkoholu.

§ 2. 1. Wszelkie napoje, sporządzone w drodze fermentacji z wyłoczyn winogronowych, owocowych, jagodowych lub przez wyługowanie takowych, z dodaniem lub bez wody i jakichkolwiek innych substancji, zawierające od 1 1/2% do 6% objętościowych alkoholu, zaliczają się do moszczu, a powyżej 6% do wina naturalnego.

2. Natomiast wszelkie inne napoje, powstałe w drodze fermentacji lub bez niej z jakichkolwiek innych produktów lub substancji, naśladowujące wino, uważa się za napoje podobne do wina, czyli wina sztuczne.

§ 3. 1. Soki i syropy owocowe i jagodowe, lemonjady i wszelkie soki przeznaczone do sporządzania syropów owocowych lub tak zwanych morsów do wódek, które nie zawierają więcej niż 1 1/2% objętościowych alkoholu, nie zaliczają się do win ani moszczów i opodatkowaniu nie podlegają.

2. Płyny te w fabrykach wódek mogą zawierać więcej alkoholu celem ich konserwacji.

§ 4. Wino rodzynekowe musi być sporządzone z rodzynek lub innych suszonych jagód winnych i nie może posiadać mocy powyżej 12% objętościowych alkoholu, przytem nie wolno dawać do takiego wina spirytusu.

Do art. 2

§ 5. 1. Przy odprawie celnej przyjmuje się dla wszelkich napojów wyszczególnionych w p. 2 i 3 art. 2 ustawy 1 kg. brutto za 0,8 litra wina.

2. Jeśli pojemność butelki z winem nie da się określić na oko, można ją sprawdzić w ten sposób, że wymierza się wodą taką samą próżną butelkę nalaniem z miareczkowanego naczynia aż do przelania, pojemność może być również wprowadzona z różnicy wagi próżnej butelki a napełnionej wodą, aż do przelania, przyczem gram różnicy przyjmuje się za centymetr sześcienny.

§ 8. Wino przeznaczone do wyrobu octu musi być skażone przy wwozie z zagranicy przy odprawie celnej, dodaniem 0,1% kwasu octowego 15-procentowego. Sposób skażenia i ilość skażonego produktu stwierdza się protokółarnie.

Do art. 5.

Opaski.

§ 16. Opaski podatkowe dla wina musującego nabywa się w kasie skarbowej, względnie w urzędzie celnym, na mocy odpowiedniego zaświadczenia właściwego urzędu akcyz i monopolów I instancji lub urzędu celnego bądź za gotówkę, bądź na kredyt.

§ 17. 1. Kasa, wydająca opaski uprawnionemu przedsiębiorcy, zaznacza ilość i jakość opasek tudzież pobrane kwoty w rejestrze (wzór 3), dołączonym do wymienionego w § 16 zaświadczenia, lub na odwrotnej stronie zaświadczenia dożąnego.

2. Na przychód i rozchód opasek prowadzi się w przedsiębiorstwie księgę kontroli według załączonego wzoru Nr. 5. Opaski należy niezwłocznie po dostarczeniu do miejsca przeznaczenia oznaczyć stemplem przedsiębiorstwa, względnie urzędu celnego.

3. Opaski nakleja się na szyjkach przez korek butelki, w taki sposób, aby nie można było jej otworzyć bez przerwania opaski.

Do art. 7 i 8

Wolne składy.

§ 18. 1. Podatek spożywczy, należny czy to w wytwórni czy w urzędzie celnym lub składzie celnym, może być przekazany na wolny skład wina, do którego kieruje się przesyłki pod węzłem podatku.

§ 42.

3. Na przesyłki zagraniczne wydaje urząd, dokonywujący odprawy celnej, zaświadczenia zamieniające świadectwo przewozowe, a w razie skierowania przesyłki do wolnego składu, powiadamia o dokonanej odprawie urząd skarbowy właściwy dla składu.

III) Okólnik L. 21415/26/WA.

z dnia 17 lutego 1927 r.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7/1927, poz. 94)

Według postanowień § 42 ust. 3 rozp. Min. Skarbu z 10 sierpnia 1925 r. (Dz. Ust. Nr. 85

poz. 586 urząd celny, dokonywujący odprawy przesyłki zagranicznej wina lub miodu syconego, ma wystawiać na tę przesyłkę zaświadczenia, zastępujące świadectwa przewozowe.

Z uwagi na to, że wszelkie daty, odnoszące się do odprawionej przesyłki wina, a między innymi i dane co do zapłaconego podatku od wina wraz z dodatkiem komunalnym, są zawarte w deklaracji celnej towarzyszącej przesyłce, Ministerstwo Skarbu znosi niniejszem obowiązek wydawania tych zaświadczeń, zastępujących świadectwa przewozowe, jako zbędnych.

W wypadkach kierowania przesyłek wina i miodu syconego do wolnego składu mają urzędy celne i nadal zawiadamiać o dokonanej odprawie Urząd Skarbowy, właściwy dla składu.

IV. Obliczanie podatku spożywczego od wina.

(rozp. z dn. 18/V 1927, DC/4182/II/27).

W punkcie 1-szym, art. 2-go ustawy z dnia 1 lipca 1925 o opodatkowaniu wina i miodu syco-

rego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 525) znajduje się postanowienie, że przy odprawie celnej zagranicznego wina przyjmuje się do obliczenia podatku spożywczego 1 kg. brutto za 0,8 litra wina.

Postanowienia tego nie należy uważać za kategoriyczny nakaz, który musi być przestrzegany nawet wobec ustalenia faktycznej ilości wina w sposób inny. Zawiera ono raczej normę posiłkową, która winna mieć zastosowanie wtedy, gdy ustalenie prawdziwej ilości wina, podlegającego podatkowi, przedstawia znaczne trudności. Jeżeli jednak można niezbitnie stwierdzić, czy to ra podstawie dokumentów, towarzyszących przesyłce, jako to faktur, rachunków kupieckich, deklaracji nadawcy i t. p., czy w inny sposób, rzeczywistą zawartość wina, któraby była większą od ilości otrzymanej przez przeliczenie (1 kg. brutto = 0,8 litra wina), wówczas należy pobrać podatek od rzeczywistej ilości wina.

WYROBY ZE SPIRYTUSEM, PATRZ SPIRYTUS I NAPOJE SPIRYTUSOWE USTĘP II.

ZAPALNICZKI.

I) Ustawa z dnia 15 lipca 1925 r., o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 83/1925, poz. 561).

.....

Art. 6 Wszelkie zapalniczki, t j. przyrządy, służące do niecenia ognia, czy to wyrabiane na obszarze Rzeczypospolitej, czy też przywożone z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje, podlegają podatkowi na rzecz Skarbu Państwa w następującej wysokości:

- a) zapalniczki kieszonkowe po 1 zł.;
- b) zapalniczki ściennie po 5 zł. od sztuki.

.....

Art. 7. Podatek pobiera się.

.....

b) od zapalniczek, przywożonych z zagranicy, w chwili odprawy celnej.

.....

Art. 8. Władza pobierająca podatek, stwierdza zapłacenie tegoż przez wyciśnięcie znaczka podatkowego na zapalniczce i jedynie zapalniczki, opatrzone znaczkiem podatkowym, mogą być dopuszczone do obrotu.

Art. 9 Wolne od podatku są.

.....

b) zapalniczki, przywożone z zagranicy przez podróżnych na ich osobisty użytek po jednej na osobę.

.....

II) Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 września 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 100/1925, poz. 707)

.....

Opodatkowanie zapalniczek.

§ 18. Zapalniczki, których waga nie przekracza 50 gr., należy uważać za kieszonkowe i tylko takie podlegają podatkowi w kwocie po 1 zł. od sztuki. Wszelkie inne zapalniczki należy uważać za ściennie i jako takie, podlegają podatkowi po 5 zł. od sztuki.

§ 19. Do zapłaty podatku od zapalniczek obowiązany jest:

.....

2) kto sprowadza zapalniczki z zagranicy, lub z obszaru, na którym nie obowiązuje ustawa o monopolu zapalczanym.

§ 35. Kto sprowadza zapalniczki z zagranicy ma w deklaracji celnej podać obok szczegółów potrzebnych dla odprawy celnej, również ilość i gatunek sprowadzanych zapalniczek (kieszonkowe, lub ścienne).

Urząd celny po ukończeniu postępowania celnego postąpi analogicznie jak z przesyłkami pocztowymi, podlegającymi o cechowaniu i opłatom probierczym.

III) Znaczek podatkowy
(w dziesięciokrotnym wymiarze normalnej wielkości).

Wzór dla zapalniczek
wyrobu krajowego.

Wzór dla zapalniczek
zagranicznego
pochodzenia.

(Dz. U. R. P. z dn. 13/XI 1926, Nr. 114, poz. 665).

Wywóz zagranicę pod kontrolą skarbową przedmiotów monopolu państwowego oraz towarów, podlegających podatkom spożywczym.

W § 3 ustępie 2 rozporządzenia o postępowaniu celnym znajduje się postanowienie, że: „wywóz zagranicę towarów, od których zwraca się opłaty wewnętrzne, jak spirytus, oleje mineralne

i t. p. regulują specjalne przepisy”.

Poniżej podaje się zestawienie odnośnych przepisów.

CUKIER I WYROBY CUKROWE.

I) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r.

o opodatkowaniu cukru.

(Dz. U. R. P. Nr. 81/1927, poz. 700).

Art. 5. Nie podlega opłacie podatku spożywczego:

1) cukier, wywieziony zagranicę zarówno w stanie surowym, jak i w przetworach cukrowych.

Minister Skarbu wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy, określające warunki stosowania postanowień niniejszego artykułu.

Art. 6. Podatek spożywczy, uiszczony od cukru, użytego następnie do wyrobu przetworów cukrowych, wywiezionych zagranicę winien być zwrócony osobie lub przedsiębiorstwu, na których rachunek uskutecznia się wywóz rzeczonych produktów.

Szczegółowe postanowienia, określające warunki stosowania niniejszego przepisu, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia wykonawczego.

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 kwietnia 1928 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o opodatkowaniu cukru.

(Dz. U. R. P. Nr. 61/1928, poz. 564).

§ 7. Zwraca się podatek od cukru opodatkowanego, użytego do sporządzania wyrobów cukrowych, napojów i pokarmów słodzonych, zawierających co najmniej 10% cukru w stosunku do swojej wagi, wywiezionych zagranicę

§ 10. 1. Zwrot podatku od cukru będzie przyznawany tylko od takich ilości wyrobów, które zawierają łącznie co najmniej 100 kg. cukru, a odnośnie do wódek i likierów odpowiednio do przepisów o magazynowaniu i wywozie tych wyrobów. Przepis ten nie dotyczy próbnych wysyłek.

2) Władza skarbową II instancji może zezwolić na wyjątki od niniejszego przepisu.

Wywóz cukru pod węzłem podatku.

§ 75. 1) Cukrownia, zawiadamiając o wywozie cukru pod węzłem podatku, wręcza jednocześnie organowi dozoru cukrownię sporządzone według wzoru Nr. 3 świadectwo przewozowe i wtórnik tegoż. Organ dozoru sprawdza zgodność obu egzemplarzy, stwierdza wagę przeznaczanego do wywozu cukru i zaznacza wynik tego stwierdzenia na świadectwie przewozowym i wtórniku tegoż. Następnie zabezpiecza urzędowymi plombami środki przewozowe, w których cukier załadowano, w ten sposób, ażeby bez naruszenia tego zamknięcia urzędowego dostęp do cukru był utrudniony. Ilość nałożonych plomb oraz ich znaki i numery, znaki i numery środków przewozowych uwidocznia w świadectwie przewozowym i jego wtórniku.

2) Po sprawdzeniu urzędnik dozoru cukrownię zaopatruje oba egzemplarze świadectwa przewozowego w swój podpis i urzędową pieczęć, poczem wręcza świadectwo przewozowe zgłasza-

jącej wywóz cukrowni, a wtórnik tego świadectwa przesyła natychmiast w liście poleconym pod adresem organu dozorującego miejsce przeznaczenia przesyłki, względnie granicznego urzędu celnego.

3) Organ dozorujący miejsce przeznaczenia przesyłki cukru, otrzymawszy wtórnik świadectwa przewozowego, porównuje go z wręczonym mu przez przedsiębiorcę miejsca przeznaczenia przesyłki oryginałem świadectwa przewozowego, stwierdza stan przesyłki i stan oraz znaki i numery zamknięć urzędowych i w razie zgodności potwierdza tę okoliczność na obu egzemplarzach świadectwa przewozowego i wręcza oryginał przedsiębiorcy jako dowód wpisu do księgi magazynowej, a wtórnik zwraca organowi wysyłającemu. Organ wysyłający, otrzymawszy wtórnik świadectwa przewozowego, wręcza ten wtórnik przedsiębiorstwu wysyłającemu, jako dowód rozchodu do książki magazynowej.

4) W razie stwierdzenia po nadejściu przesyłki do miejsca przeznaczenia naruszenia zamknięć urzędowych lub braku cukru organ dozorujący spisuje protokół karny przeciw przedsiębiorcy zakładu przewozowego i po przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń przesyła go urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów. W razie stwierdzenia podczas przewozu naruszenia zamknięć urzędowych lub zagubienia świadectwa przewozowego albo zajścia innego wypadku mającego wpływ na stan przesyłki cukru, przewoźnik jest obowiązany donieść o tem najbliższemu organowi kontroli skarbowej, który stwierdza protokółarnie podane okoliczności oraz stan przesyłki i po podpisaniu protokołu przez przewoźnika doręcza mu go celem dołączenia do dokumentów przewozowych, a odpis protokołu przesyła po bezzwłocznym przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń organowi dozorującemu przedsiębiorstwo wysyłające.

5) W razie zachodzących podejrzeń popełnienia jakichkolwiek nadużyć ma organ skarbowy, stwierdzający stan przesyłki na skutek doniesienia przewoźnika, spisać protokół karny i przedłożyć go po bezzwłocznym przeprowadzeniu dochodzeń wstępnych urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów.

§ 76. 1) Gdy zajdzie konieczność zmiany miejsca przeznaczenia przesyłki cukru podczas przewożenia jej, przedsiębiorstwo wysyłające lub przewoźnik winien zawiadomić o tem urzędnika kontroli skarbowej najbliższego zamieszkałego od miejsca, w którym przesyłka znajduje się w danej chwili.

2) Wezwany urzędnik kontroli skarbowej wpisuje w świadectwie przewozowym zmianę

miejsca przeznaczenia oraz odbiorcy i zawiadomia o tem urzędnika kontroli skarbowej dozorującego przedsiębiorstwo wysyłające tudzież urzędnika względnie organ skarbowy właściwy dla pierwotnego miejsca przeznaczenia przesyłki. Ten ostatni po otrzymaniu zawiadomienia przesyła urzędowo wtórnik świadectwa przewozowego odpowiednio zmienionego, do nowego miejsca przeznaczenia przesyłki

3) Zmiana przeznaczenia może nastąpić również już po nadejściu przesyłki do początkowo wyznaczonego miejsca odbioru, jednak tylko przed przyjęciem przesyłki i przed zdjęciem zamknięcia urzędowego tudzież z zachowaniem przepisów podanych w punkcie 1 i 2 niniejszego paragrafu.

§ 77. 1) Gdy zajdzie konieczność podziału przesyłki cukru podczas jej przewożenia, przedsiębiorstwo wysyłające lub przewoźnik obowiązany jest zawiadomić o tem urzędnika kontroli skarbowej, najbliższego zamieszkałego od miejsca, w którym przesyłka znajduje się w danej chwili.

2) Wezwany urzędnik kontroli skarbowej skutecznie odpowiednią zmianę w świadectwie przewozowym, a nowoutworzone przesyłki odprawi w przepisany sposób po zaopatrzeniu ich od siebie w odpowiednie zaświadczenia. O podziale przesyłki wezwany urzędnik kontroli skarbowej zawiadomi szczegółowo urzędnika dozorującego przedsiębiorstwo wysyłające oraz urzędnika względnie organ skarbowy właściwy dla miejsca przeznaczenia przesyłki.

§ 78. Przeładowanie przesyłki cukru w czasie jej przewozu winno się również odbywać w obecności urzędnika kontroli skarbowej w sposób wyżej podany.

Wywóz cukru zagranicę

§ 79. 1) Wywóz cukru zagranicę odbywa się z zachowaniem przepisów §§ 75 — 78 tylko przez urzędy celne I klasy, położone przy linjach kolei żelaznych lub drogach wodnych.

§ 80. 1) Wyjście przesyłki cukru wysłanego pod węzłem podatku zagranicę ma być bezzwłocznie potwierdzone przez odnośne urzędy celne.

2) Jeżeli wyjście przesyłki cukru wysłanego pod węzłem podatku zagranicę nie zostanie w przepisany sposób potwierdzone do 3-ch miesięcy od daty wysłania, natenczas przedsiębiorstwo, z którego cukier został wysłany będzie obowiązane zapłacić podatek od tego cukru do dnia 14- tu, o ile w inny sposób nie udowodni wyjścia cukru zagranicę

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów P.

w

WTÓRNIK ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO

Nr

na przewóz cukru z cukrowni w
. . . powiatu

Dla kogo i dokąd cukier jest prze- znaczony	Gatunek cukru	Nr Nr opa- kowan	Waga w kg			Droga prze- syłki
			brutto	tara	netto	
Razem						

Dnia 19 . . . r.

Podpis:

POŚWIADCZENIE ODPRAWY.

Ze świadectwem przewozowym sprawdziłem.

Powyższy towar załadowano do wagonu
Nr. zabezpieczonego plombą urzędową
o znaku Nr. i skiero-
wano do

Dnia 19 . . . r.

Podpis urzędnika skarbowego.

POŚWIADCZENIE ODBIORU.

Powyższy towar:

1) nadszedł dnia 19 . . . r.
w stanie:

- a) co do zamknięcia urzędowego:
.
- b) co do rodzaju i ilości:
.

2) i został odprawiony zagranicę:
dnia 19 . . . r.

Załatwienie odbioru poświadczam

dnia 19 . . . r.

Urząd

Podpis.

Wzór Nr. 3.

Załącznik do § 75.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów P.

w

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE

Nr

na przewóz cukru z cukrowni w
. . . powiatu

Dla kogo i dokąd cukier jest prze- znaczony	Gatunek cukru	Nr Nr opa- kowan	Waga w kg			Droga prze- syłki
			brutto	tara	netto	
Razem						

Dnia 19 . . . r.

Podpis:

POŚWIADCZENIE ODPRAWY.

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego spraw-
dziłem.

Powyższy towar załadowano do wagonu
Nr. zabezpieczonego plombą urzędową
o znaku Nr. i skiero-
wano do

Dnia 19 . . . r.

Podpis urzędnika skarbowego.

POŚWIADCZENIE ODBIORU.

Powyższy towar:

1) nadszedł dnia 19 . . . r.
w stanie:

- a) co do zamknięcia urzędowego
.
- b) co do rodzaju i ilości:
.

2) i został odprawiony zagranicę:
dnia 19 . . . r.

Załatwienie odbioru poświadczam

dnia 19 . . . r.

Urząd

Podpis:

DROŻDŻE.

**I. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 26 marca 1927 r.**

o monopolu spirytusowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 32/1927, poz. 289).

Art. 72.

2) Od podatku uwalnia się drożdże, wywo-
żone zagranicę, na warunkach określonych przez
Ministra Skarbu,

**II. Rozporządzenie Ministra Skarbu
z dnia 7 lutego 1928 r.**

**w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta
Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o mono-
polu spirytusowym**

(Dz. U. R. P. Nr. 60/1928, poz. 556).

§ 256. 1) Wywóz drożdży prasowanych poza
obszar celny może nastąpić albo

w stanie sformowanym (bez banderoli) lub niesformowanym w naczyniach lub skrzyniach, nadających się do nałożenia zabezpieczeń urzędowych.

3) Na wywóz drożdży prasowanych poza obszar celny Państwa z uwolnieniem lub za zwrotem podatku spożywczego potrzebne jest pozwolenie właściwej władzy skarbowej II instancji

4) Pozwolenie na wywóz wydaje się na podstawie złożonego podania na przeciąg roku obrachunkowego, z zastrzeżeniem prawa cofnięcia tego pozwolenia bez podania powodów; zezwolenie to może być przedłużone przez władzę skarbową II instancji na następny rok obrachunkowy, gdy warunki nie zmieniły się i nie zachodzą żadne inne wątpliwości co do osoby, ubiegającej się o przedłużenie.

§ 258. 1) O każdej zamierzonej wysyłce drożdży zagranicę obowiązany jest przedsiębiorca przed dokonaniem wysyłki przesłać właściwemu Inspektorowi K. S. oznajmienie (wzór Nr. 26). Oznajmienie takie musi być wysłane tak wcześnie, aby odnośny urzędnik K. S. mógł przybyć na czas, celem odprawy przesyłki. Przed przybyciem urzędników K. S. nie wolno drożdży, przeznaczonych na wywóz, pakować do skrzyń lub naczyń.

2) Odprawa drożdży, przeznaczonych na wywóz zagranicę, może odbywać się tylko w naczyniach lub skrzyniach, starowanych w obecności odprawiających je urzędników skarbowych i również w ich obecności napełnionych drożdżami, które razem z opakowaniem odważa się na zalegalizowanej wadze.

3) Naczynia lub skrzynie z drożdżami należy zabezpieczyć urzędowo plombami i przekazać właściwemu kolejowemu urzędowi celnemu I klasy, wyznaczając jednocześnie przybliżony termin dostawy do tego urzędu. Wyniki odprawy, ilość i numery plomb na poszczególnych naczyniach, i skrzyniach, tudzież termin dostawy zaznacza Inspektor K. S. w 3-ch egzemplarzach oznajmienia, powołując się w nich w „Uwadze” na odnośne rozporządzenie władzy skarbowej, względnie podając, do jakiej kwoty złożona gwarancja jest jeszcze wolna. Wypełnione w powyższy sposób oznajmienie odsyła urzędnik K. S. właściwemu urzędowi celnemu, drugi egzemplarz oznajmienia towarzyszy przesyłce drożdży, jako dokument przewozowy, trzeci egzemplarz oznajmienia pozostaje w miejscu wywozu. Ilość drożdży, odprawionych, z wytwórni zagranicę, zapisuje się do rubryki rozchodu drożdży nieobanderolowanych w księdze obrachunkowej danej wytwórni oraz w wykazie drożdży, wysłanych zagranicę, przyczem dokonywający odprawy stwierdza wpisy w wykazie własnoręcznym podpisem.

4) Przesyłka drożdży winna być dostarczona do urzędu celnego z nienaruszonymi plombami

urzędowymi w terminie, oznaczonym w oznajmieniu.

5) Urząd celny dokonywa odprawy celnej, sprawdzając stan zabezpieczeń, całość naczyń i skrzyń, ich liczbę i zgodność dostawionej przesyłki z otrzymanem oznajmieniem. W razie powzięcia wątpliwości co do stanu przesyłki, urząd celny może według swego uznania zarządzić ściślejszą rewizję przesyłki. Urząd celny stwierdza przejście granicy na oznajmieniu, poczem wysyła niezwłocznie zaświadczone oznajmienie urzędnikowi K. S., który dozoruje przedsiębiorstwo wysyłające drożdże.

6) Jeżeli w ciągu jednego miesiąca, licząc od dnia odprawy przesyłki z wytwórni (składnicy), nie nadejdzie z urzędu celnego zaświadczone oznajmienie, że przesyłka opuściła granice Państwa, obowiązany jest urzędnik K. S. dozorujący przedsiębiorstwo, donieść o tem przy dołączeniu odpisu dotyczącej pozycji wykazu właściwemu U. S. A. M., który przeprowadza natychmiast dochodzenia. Gdyby dochodzenia wykazały, że przesyłka nie wyszła za granicę (poza obszar monopolowy), U. S. A. M. wystawia przedsiębiorcy orzeczenie wymiarowe z wezwaniem do zapłaty przypadającego podatku w ciągu dni 7-miu pod rygorem przymusowego ściągnięcia.

Wzór Nr. 26.

Załącznik do § 258.

(Strona pierwsza)

Izba skarbowa w
Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych
w
Inspektorat Kontroli Skarbowej
w

Oznajmienie

wywozu drożdży prasowanych poza obszar celny.

Dostawa do urzędu celnego w
nastąpi dnia

Obowiązuję się dostawić w powyższym terminie niniejszą posyłkę drożdży prasowanych w oznajmionej ilości i w oznajmionych naczyniach do wyżej wymienionego urzędu celnego z zachowaniem całości nałożonych na naczyniach urzędowych zabezpieczeń. Nadto przyjmuję odpowiedzialność za przypadającą za te drożdże akcyzę aż do nadejścia dowodu dokonanej urzędowej odprawy celnej.

{Data}

(Podpis)

Termin dostarczenia dowodu przejścia posyłki poza obszar celny upływa dnia

{Data}

(Podpis Kontroli Skarbowej)

(pieczęć urzędowa)

(Strona druga).

Oznaimienie wywożącego

Wynik sprawdzenia posyłki w urzędzie celnym

Liczba porządkowa	Liczba naczyń, ich znaki i numery	Pojedynczych naczyń			Sprawdzenie urzędowe					Tara	Brutto	Netto	Ogółem drozdzy prasowanych	Uwaga o nałożonych zamknięciach
		tara	brutto	netto	tara	brutto	netto	Ogółem drozdzy prasowanych	Uwaga					
		k i l o g r a m ó w												
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Oznajmioną przesyłkę sprawdzono i przekazano dnia

Dostawioną posyłkę sprawdzono i wysłano zagranicę celną dnia

(Pieczęć i podpis urzędu celnego).

Za stwierdzony ubytek kg.
wystawiono urzędowe orzeczenie na kwotę

(Pieczęć i podpis Kontroli Skarbowej).

(Pieczęć i podpis urzędu akcyz i monopolów).

ETER ETYLOWY I ESTRY.

Rozporządzenie Ministra Skarbu
z dnia 7 lutego 1928 r.

w celu wykonania rozporządzenia **Przydenta**
Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 60/1928, poz. 556).

§ 479. 1) Do wyrobu estru etylowego kwasu octowego lub estru etylowego kwasu mrówkowego może być wydawany spirytus po niższej cenie pod warunkiem, że estru użyje się pod urzędową kontrolą:

a) do wywozu zagranicę,

KARTY DO GRY.

Ustawa z dnia 6 lipca 1920 r.
w przedmiocie opłaty stempłowej od kart do gry.
(Dz. U. R. P. Nr. 101/1920, poz. 666)
Art. 1. Karty do gry podlegają opłacie stempłowej

Karty przeznaczone do wywozu zagranicę, wolne są od tej opłaty, pod warunkami, które określi Minister Skarbu.

KWAS OCTOWY.

I. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 26 marca 1927 r.
o monopole spirytusowym.
(Dz. U. R. P. Nr. 32/1927, poz. 289)

Art. 73.
2) Nie pobiera się podatku od kwasu octowego, wywiezionego zagranicę

OLEJE MINERALNE.

I. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 7 marca 1928 r.
o podatku od olejów mineralnych.
(Dz. U. R. P. Nr. 27/1928, poz. 252)

Art. 3.

2) Wolne są od podatku produkty następujące:

d) wszystkie produkty, wymienione w art. 2 jako podlegające podatkowi, wywożone pod kontrolą skarbową z rafinerji lub wolnego składu zagranicę.

3) Minister Skarbu w porozumieniu z z Ministrem Przemysłu i Handlu ustali warunki stosowania przepisów ustępu . . . drugiego.

(Uwaga. W art. 2 są wymienione: oleje mineralne o gęstości do 790° Ar, ponad 790° do 865° Ar, ponad 865° do 890° Ar i ponad 890° Ar, wszystko przy + 15 C., ropał, wazelina, parafina, świece parafinowe, gudron poolejowy (maż) o gęstości do 975° Ar, włącznie przy + 15 C., smary wozowe i smar Tavott'a (t. zw. smary stałe) oraz odpadki produktów olejowych, pochodzące ze specjalnych systemów rozkładowych (Cracking), o gęstości do 965° Ar, przy + 15° C.).

Art. 24

3) Szczegółowe postanowienia, dotyczące warunków wywozu . . . olejów mineralnych, zwolnionych od podatku . . . wyda Minister Skarbu.

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 13 października 1928 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych.

(Dz. U. R. P. Nr. 97/1928 r., poz. 862).

Wywóz przetworów naftowych pod węzłem podatku (. . . zagranicę . . .).

§ 98. 1) Urzędnik dozoru, sprawdza wagę przeznaczonego do wywozu przetworu oraz jego rodzaj stosując przepisy § 95 i § 96 i zaznacza

wynik w odnośnych rubrykach świadectwa przewozowego i wtórnika. Następnie zabezpiecza urzędowymi plombami środki przewozowe, do których przetwory załadowano, w ten sposób, by bez naruszenia tego urzędowego zamknięcia dostęp do przetworów był niemożliwy. Ilość nałożonych plomb oraz ich znaki, dalej numerów środków przewozowych, wreszcie termin, w którym przesyłka ma dojść do miejsca przeznaczenia, urzędnik dozoru, widoczni w świadectwie przewozowym i wtórniku w odnośnych rubrykach. Świadectwo wręcza się wytwórni zgłaszającej wywóz, wtórnik zaś przesyła się natychmiast w liście poleconym organowi dozoru, w miejscu przeznaczenia przesyłki względnie granicznemu Urzędowi Celnemu.

2) Urzędnik, dozoru, w miejscu przeznaczenia przesyłki, otrzymawszy wtórnik świadectwa przewozowego, porównuje go z wręczonym mu oryginałem świadectwa przewozowego, stwierdza stan przesyłki i stan oraz znaki i numer zamknięć urzędowych, a w braku jakichkolwiek podejrzeń potwierdza tę okoliczność na obu egzemplarzach świadectwa przewozowego, wręczając oryginał przedsiębiorcy dla dowodu wpisu do księgi magazynowej; wtórnik zwraca organowi wysyłającemu. Urząd celny zatrzymuje świadectwo przewozowe przy swoich aktach. Urzędnik wysyłający, otrzymawszy wtórnik świadectwa przewozowego, wręcza go przedsiębiorstwu, wysyłającemu jako dowód rozchodu książki wywozu.

3) W razie stwierdzenia, po nadejściu przesyłki do miejsca przeznaczenia, naruszenia zamknięć urzędowych lub braku (manco) przetworów, organ dozoru, spisuje protokół karny przeciw przedsiębiorcy zakładu przewozowego i po przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń przedstawia go Urzędowi. W razie stwierdzenia podczas transportu naruszenia zamknięć urzędowych lub zagubienia świadectwa przewozowego, albo w razie zajścia innego wypadku, mającego wpływ na stan przesyłki przetworów, przewoźnik jest obowiązany donieść o tem najbliższemu organowi kontroli, który stwierdza protokółarnie podane okoliczności oraz stan przesyłki i doręcza przewoźnikowi protokół również przezeń podpisany, celem dołączenia go do dokumentów przewozowych. Odpis protokołu po bezwłocznem przeprowadzeniu wstępnych dochodzeń przesyła organowi dozoru, w miejscu przeznaczenia, przedsiębiorstwo wysyłające.

4) W razie zachodzących podejrzeń popełnienia jakichkolwiek nadużyć ma organ kontroli, stwierdzający stan przesyłki, spisać protokół karny, a po bezwłocznem przeprowadzeniu docho-

dzeń wstępnych, przedstawić akta Urzędowi do dalszej czynności urzędowej.

5) W razie niedostarczenia w ciągu 3-ch miesięcy od wysłania dowodu nadejścia olejów do miejsca przeznaczenia wzgl. dowodu wyjścia za granicę, cała kwota ciężącego na przesyłce podatku winna być zapłacona przez wytwórnę wysyłającą w ciągu dni 14-tu.

6) Niezależnie od tego należy zarządzić bezwzględnie dochodzenia i donieść o wyniku Urzędowi.

§ 100. Jeżeli przy odbiorze olejów mineralnych, przesyłanych pod węzłem podatku na miejscu przeznaczenia okaże się brak nieprzekracza-

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów w
WTÓRNIK ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO
 Nr.
 na przewóz oleju mineralnego z rafinerji
 w

1	2	3	4	5		6	7			8	9
				zł	gr		Rodzaj naczyń	Ilość	Znaki		

Dnia 19

Podpis przedsiębiorcy:

POŚWIADCZENIE ODPRAWY.

Ze świadectwem przewozowym sprawdziłem.

Powyższy towar załadowano do wagonu (cysterny) Nr. zabezpieczonego (nej) plombą (ami) urzędową (emi) o znaku Nr.

Dzień wywozu przesyłki

Termin dostawienia przesyłki

Dnia 19 r.

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego:

jący 3%, a przy gazolinie z gazów ziemnych 10% wzgl. 15% w miesiącach letnich, t. zn. od 1 maja do 1 września, — natenczas różnicę tę należy pominać. Za ubytki przekraczające 3 wzgl. 10 i 15%, a powstałe podczas przewozu innemi niż kolej środkami transportowemi, obowiązany jest przedsiębiorca po nadejściu wtórnika świadectwa przewozowego zapłacić podatek od nadwyżki ubytku ponad wyżej wskazane normy.

Wywóz zagranicę

§ 101. 1) Wywóz zagranicę może odbywać się tylko przez Urzędy celne I kl., położone przy linjach kolei żelaznych lub drogach wodnych, z zachowaniem rzepisów §§ 98 — 100.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów w
ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE
 Nr.
 na przewóz olejów mineralnych z rafinerji
 w

Wzór Nr. 1.

1	2	3	4	5		6	7			8	9
				zł	gr		Rodzaj naczyń	Ilość	Znaki		

Dnia 19

Podpis przedsiębiorcy:

POŚWIADCZENIE ODPRAWY.

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego sprawdziłem.

Powyższy towar załadowano do wagonu (cysterny) Nr. zabezpieczonego (nej) plombą (ami) urzędową (emi) o znaku Nr.

Dzień wywozu przesyłki

Olej zabarwiono

Termin dostawienia przesyłki

Dnia 19 r.

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego:

POŚWIADCZENIE ODBIORU.

Powyższy towar:

- 1) nadszedł dnia 19 r.
w stanie
 - a) co do zamknięcia urzędowego
 - b) „ „ ciężaru gatunkowego
 - c) „ „ wagi netto
 Uwagi przy transporcie
 - 2) został odprawiony za granicę dnia
19 r.
- Załatwienie odbioru poświadczam dnia
19 r.

Pieczęć i podpis urzędnika:

POŚWIADCZENIE ODBIORU.

Powyższy towar:

- 1) nadszedł dnia 19 r.
w stanie
 - a) co do zamknięcia urzędowego
 - b) „ „ ciężaru gatunkowego
 - c) „ „ wagi netto
 Uwagi przy transporcie
 - 2) został odprawiony za granicę dnia
19 r.
- Załatwienie odbioru poświadczam dnia
19 r.

Pieczęć i podpis urzędnika:

PIWO.

I. Usawa z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa.

(Dz. U. R. P. Nr. 65/1924, poz. 635).

Art. 4. Od podatku spożywczego wolne jest piwo, które pod kontrolą skarbową wywozi się zagranicę.

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 sierpnia 1924 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o opodatkowaniu piwa.

(Dz. U. R. P. Nr. 90/1924 r., poz. 850).

(do art. 4 ustawy).

Wywóz piwa zagranicę.

§ 2.

Przepisy odnoszące się do uwolnienia od podatku piwa, które pod kontrolą skarbową wywozi się zagranicę Państwa, zawiera dodatek A.

Załącznik A.

(§ 2 przep. wykon.).

Przepisy o wywozie piwa zagranicę.

§ 1. Zwalnia się od podatku spożywczego piwo wywożone z miejsca wyrobu zagranicę, ilość jednak wywożonego piwa musi być w każdym razie nie mniejsza od 10 litrów.

§ 2. O zamierzonym wywozie wytwórca winien złożyć inspektorowi K. S. oznajmienie w 2-ach okazach według załączonego wzoru.

§ 3. Inspektor K. S. po otrzymaniu oznajmienia przystępuje do odprawy piwa. Przed odprawą nie wolno usuwać piwa z piwnicy stałej.

§ 4. Beczki przeznaczone do odprawy muszą być napełnione aż do otworu szpuntowego, flaszki zaś — do samej szyjki. Do poszczególnych

skrzynek należy układać flaszki jednakowych rozmiarów.

Przy odprawie należy stwierdzić, że piwo przeznaczone do wywozu jest zdatne do spożycia i odpowiada co do ilości i rodzaju treści oznajmienia.

§ 5. Naczynia przeznaczone na wywóz należy po odprawie urzędownie zabezpieczyć i przekazać właściwemu urzędowi celnemu, wyznaczając przy tem wytwórcy termin dostawy do tego urzędu. Wyniki odprawy, rodzaj zabezpieczeń naczyń, tudzież termin dostawy zaznacza inspektor w obu okazach oznajmienia, a ilość odprawianego piwa wciąga do księgi podatkowej browaru. Jeden okaz oznajmienia włącza się wytwórcy, drugi zaś odsyła się przełożonemu urzędowi.

§ 6. Wytwórca winien dostawić przesyłkę z nienaruszonymi zabezpieczeniami do urzędu celnego w wyznaczonym terminie wraz z oznajmieniem.

§ 7. Urząd celny dokonywa odprawy celnej, sprawdzając stan zabezpieczeń, całość naczyń, ich liczbę i zgodność dostawionej przesyłki z dowodami piśmiennymi. W razie powziętych wątpliwości co do stanu przesyłki może urząd celny zarządzić ściślejszą rewizję przesyłki według swego uznania. Przejście granicy stwierdzi urząd na oznajmieniu.

Na wywóz piwa prowadzi urząd celny rejestr wywozu według załączonego wzoru.

§ 8. Oznajmienie na wywóz piwa po zaświadczeniu przejścia posyłki przez granicę celną odsyła urząd celny niezwłocznie do właściwego urzędu akcyz i monopoli.

§ 9. W razie nieotrzymania w ciągu jednego miesiąca od dnia odprawy oznajmienia z poświadczaniem przejścia granicy urząd akcyz i monopolów zarządza opodatkowanie przesyłki.

Opodatkowanie zarządza się również w razie poniesienia wywozu zagranicę i pozostawienia przesyłki w kraju.

Opodatkowanie polega na skreśleniu przesyłki z pozycyj 11 do 14 i przypisania do poz. 7 do 10 księgi podatkowej browaru.

(Strona 1).

Okrag urzedu akc. i mon

OZNAJMNIENIE WYWOZU PIWA ZAGRANICE

z browaru

Dostawa do urzedu celnego
nastapi dn. r.

Obowiazuje sie dostawic w terminie przepisanym niniejsza przesytkę piwa w oznajmionej ilosci i oznajmionym rodzaju do wyzej wymienionego urzedu celnego z zachowaniem w calosci nalozoz-

Wzór a.

(§ 2 przep. o wywozie piwa).

nych na naczynia i skrzynki urzędowych zabezpieczeń. Nadto przyjmuję odpowiedzialność za przypadającą za to piwo akcyzę aż do złożenia Urzędowi akcyz i monopolów dowodu dokonanego wywozu za granicę.

(data) (podpis wytwórcy)

Termin dostarczenia dowodu wyjścia przesyłki za granicę upływa dnia

(data) (podpis inspektora)

(pieczęć urzędowa).

(Strona 2)

O z n a j m n i e n i e w y t w ó r c y

Liczba bieżąca wpisu księgi podatkowej browaru	Liczba beczek, ich cechy i numery	Zawartość poszczególnych beczek	Liczba skrzynek, ich cechy i numery	Liczba i pojemność flaszek w każdej skrzyni	Ogólna ilość piwa we flaszках w każdej skrzyni	Ogólna ilość piwa z poz. 3—6, liczba i słownie	Rodzaj piwa (zwykle mocne)	U W A G I
		litrów			litrów	litrów		
1	2	3	4	5	6	7	8	9

(Strona 3)

W y n i k i o d p r a w y .

Zawartość piwa w beczkach (poz. 2)	Liczba flaszek w poszczególnych skrzynkach (poz. 4)	Zawartość piwa we flaszce w poszczególnych skrzyniach	Ogółem piwa w poszczeg. skrzynce	Ogólna ilość piwa w przesyłce	Rodzaj piwa (zwykle, mocne)	U W A G I (o nałożonych zabezpieczeniach)
litrów		litrów				
10	11	12	13	14	15	16

(Strona 4)

Dostawioną posyłkę sprawdzono dnia
Wyjście przesyłki zagranicę dnia
Poświadczą się dnia
Pieczęć i podpis urzędu celnego.

Urząd celny raczy odesłać oznajmienie niniejsze
oznaczonemu na str. 1. Urzędowi akcyz i mono-
polów.

S Ó L.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 30 grudnia 1924 r.

**o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży
soli na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.**
(Dz. U. R. P. Nr. 117/1924, poz. 1043).

§ 2. Minister Skarbu może zezwolić na:

2) na wywóz soli jadalnej

§ 4. Minister Skarbu ma prawo:

2) sprzedawać po cenach niższych sól prze-
znaczoną:

a) na wywóz poza obszar Rzeczypospoli-
tej;

SPIRYTUS I WYROBY SPIRYTUSOWE.

I. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 26 marca 1927 r.

o monopolu spirytusowym.

(Dz. U. R. P. Nr. 32/1927, poz. 289).

Art. 31. 1) Spirytus, zwolniony do wywozu
zagranicę, można przechowywać w koncesjono-
wanych przez Ministra Skarbu wolnych składach
eksportowych. Minister Skarbu może również
zezwolić na otworzenie wolnych składów wyro-
bów wódczanych.

2) Eksportującemu wódki gatunkowe lub inne
wyroby spirytusowe zwrócona zostanie po wywo-
zie zagranicę, względnie po złożeniu tych wyro-
bów do wolnego składu eksportowego różnica
między ceną zapłaconą za spirytus na wyprodukowa-
nie wyrobów powyższych i ceną kosztów wła-
snych Państwowego Monopolu Spirytusowego,
określona w myśl postanowienia art. 20 ust. 1 lit.
a niniejszego rozporządzenia.

3) Minister Skarbu może eksportującemu
wódki gatunkowe lub inne wyroby spirytusowe
zezwolić pod warunkami, przez siebie ustalone-
mi, na zakup spirytusu eksportowego w kraju:

a) w ilości, jaką eksportujący zobowiąże się
wywieźć zagranicę, lub

b) w takiej ilości, jaką nabył od Państwowe-
go Monopolu Spirytusowego po cenach
krajowych i już wywiózł zagranicę, wzglę-
dnie złożył do wolnego składu eksporto-
wego.

4) Ilość spirytusu, otrzymana na mocy posta-
nowienia punktu b poprzedniego ustępu, winna
być przerobiona na taki produkt, jaki został wy-
eksportowany, względnie złożony do wolnych
składów eksportowych, i produkt ten powinien
być puszczony w obieg na zużycie w kraju
w myśl obowiązujących przepisów, o ile Minister

Skarbu w poszczególnych wypadkach nie zezwoli
na przeróbkę spirytusu na inne cele,

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lutego 1928 r.

**w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta
Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o mono-
polu spirytusowym.**

(Dz. U. R. P. Nr. 60/1928, poz. 556).

§ 3.

2) Spirytus i wyroby spirytusowe, zwolnione
do wywozu zagranicę, pozostają pod kontrolą
skarbową aż do chwili wywiezienia ich poza gra-
nicę Państwa.

§ 5. 1) Bezpośrednią kontrolę
wywozu spirytusu i wyrobów spirytusowych . . .
. wykonywują urzędnicy K. S. i inni
urzędnicy skarbowi, zgodnie z przepisami ustawy
z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach orga-
nów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R.
P. Nr. 5 z 1924 r., poz. 37) i rozporządzeń wyko-
nawczych do tej ustawy oraz według przepisów,
zawartych w poszczególnych częściach niniejsze-
go rozporządzenia.

§ 395. 1) Każda przesyłka spirytusu (czy-
stego lub skażonego) lub wyrobów wódczanych,
oraz morsowy i esencyj, zawierających spirytus,
przewożonych luzem (w cysternach, beczkach lub
innych naczyniach prócz butelek, etykietowanych
przepisowo), w ilości ponad 1 litr objętościowy,
a także przesyłka wszelkich wyrobów spirytuso-
wych, wywożonych zagranicę za zwrotem części
opłaty od spirytusu, winny być zaopatrzone w

świadcstwo przewozowe podług załączonego wzoru Nr. 35.

3) Podane wyżej dokumenty przewozowe mają być stosowane bez względu na odległość pomiędzy miejscem wydania a miejscem przyjęcia przesyłek.

4) Świadcstwa przewozowe winny towarzyszyć przesyłkom przez cały czas trwania przewozu, od chwili wysłania aż do chwili odbioru.

6) Pod przesyłką spirytusu i wyrobów spirytusowych należy rozumieć jedno lub kilka opakowań skierowanych w danym czasie pod pewnym adresem na imię tego samego odbiorcy.

§ 396. 1) Arkusz świadectwa przewozowego obu podanych wyżej wzorów składa się z trzech części: właściwego świadectwa, wtórnika i grzbietu.

§ 397.

3) Ogólna zawartość 100°-owego spirytusu w przesyłkach winna być wypisywana w świadectwie przewozowym i na jego wtórniku liczbą i słownie.

§ 398. W razie popełnienia jakiegokolwiek omyłki przy wystawianiu świadectw przewozowych należy błędny zwrot poprawić zgodnie z przepisem § 16.

(§ 16.

3) Zmiany i poprawki w urzędowych pismach, dokumentach i książkach należy przeprowadzać tylko w ten sposób, aby przekreślony tekst pierwotny pozostał czytelny. Każdą zmianę, względnie poprawkę, winna osoba zmieniająca lub też poprawiająca omówić i potwierdzić własnym podpisem.

§ 401. Naczynia, w których przewozi się spirytus lub wyroby wódczane, jak cysterny, beczki, balony i t. p., winny posiadać napis, zawierający numer naczynia i jego tarę. Na skrzyniach i opakowaniach przesyłek wyrobów wódczanych w butelkach należy uwidaczniać nazwę i adres firmy wysyłającej.

§ 425. 1) Przewóz spirytusu do urzędu celnego odbywa się za świadectwem przewozowym (wzór Nr. 35), z zachowaniem wszelkich przepisów niniejszego rozporządzenia, dotyczących przewozu spirytusu na terenie Państwa, z tem uzupełnieniem, że w świadectwie przewozowym wymienia się urząd celny, przez który przesyłka ma wyjść zagranicę, oraz przybliżony czasokres, w ciągu którego ta przesyłka ma dojść do urzędu celnego.

2) Świadcstwo przewozowe należy adresować do właściwego urzędu celnego i dołączyć je do

dokumentów kolejowych. Wtórnik świadectwa przewozowego należy przesłać do urzędu celnego.

3) Zgłoszenie przesyłki w urzędzie celnym i odprawa przesyłki następuje zgodnie z przepisami o postępowaniu celnym.

§ 426. W wypadkach, kiedy spirytus nie może być wywieziony przez urząd celny, podany w zezwoleniu i w świadectwie przewozowym, winien wysyłający względnie jego zastępca lub spedytor zgłosić to najbliższemu urzędnikowi K. S. z wnioskiem o skierowanie przesyłki przez inny urząd celny. Urzędnik K. S., udzieliwszy odnośnego zezwolenia zaznacza to w świadectwie przewozowym i zawiadamia o tem urząd celny, który był pierwotnie wymieniony w świadectwie przewozowym.

§ 427. Gdyby do urzędu celnego nadeszła część przesyłki, oznaczonej w świadectwie przewozowym, a druga część była jeszcze w drodze, wysyłający zaś życzyłby sobie wysłać dostarczoną część przesyłki niezwłocznie, urząd celny w porozumieniu z najbliższym Inspektorem K. S. może pozwolić na taką częściową odprawę.

§ 429. 1) Wywóz wódek gatunkowych i innych wyrobów spirytusowych zagranicę za zwrotem części opłaty należy zgłaszać Inspektorowi K. S.

2) W zgłoszeniu wysyłający winien podać:

- a) imię, nazwisko i adres, względnie firmę i siedzibę przedsiębiorstwa wysyłającego,
- b) miejsce, skąd nastąpi wysyłka oraz kraj, do którego wyroby zamierza wysłać,
- c) rodzaj, gatunek i moc wyrobu, rodzaj i pojemność poszczególnych naczyń oraz ogólną zawartość alkoholu w przesyłce w litrach 100°,
- d) firmę i siedzibę przedsiębiorstwa, w którym wyroby zostały wyprodukowane,
- e) urząd celny, przez który ma nastąpić wywóz.

§ 430. 1) Po otrzymaniu zgłoszenia Inspektor K. S. przy udziale drugiego urzędnika skarbowego odprawia przesyłkę.

2) Dokonywujący odprawy urzędnicy są obowiązani:

I. w wypadku wywozu wyrobów, nalanych do butelek:

- a) sprawdzić zawartość opakowań z butelkami,
- b) pobrać próby według własnego uznania,
- c) sprawdzić w sposób przepisany miarę i moc płynu w poszczególnych butelkach,
- d) ustalić ogólną zawartość płynu w butelkach oraz zawartość w nich alkoholu w litrach 100°,
- e) nałożyć urzędowe zabezpieczenie w sposób, uniemożliwiający otwarcie opakowań w czasie przewozu;

II. w wypadku wywozu wyrobów luzem, t. j. w beczkach, kufach lub innych naczyniach prócz butelek:

- a) sprawdzić tarę i stan naczyń,

- b) dopilnować napełniania naczyń wyrobami i ustalić zawartość i moc płynu w naczyniach transportowych oraz ogólną ilość zawartego w nich alkoholu w litrach 100°,
- c) nałożyć urzędowe zabezpieczenia w sposób, uniemożliwiający otwarcie naczyń w czasie przewozu.

§ 431. 1) Na przewóz w granicach Państwa wyrobów spirytusowych, przeznaczonych do wywozu zagranicę, należy wystawiać świadectwa przewozowe (wzór Nr. 35). W świadectwach tych niezależnie od wszelkich wymaganych dat, należy zaznaczać przybliżony termin dostawy przesyłki do urzędu celnego stosownie do przepisów § 425.

2) Świadectwo przewozowe należy adresować do właściwego urzędu celnego i dołączyć je do dokumentów kolejowych, wtórnik zaś świadectwa przewozowego — wysłać pocztą, listem poleconym do tegoż urzędu celnego.

§ 432. Sprawdzanie i odprawa przesyłki napojów i innych wyrobów spirytusowych w urzędzie celnym odbywa się tak samo, jak przy wywozie spirytusu.

§ 437. Wywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych za zwrotem opłaty skarbowej może odbywać się tylko przez urzędy celne I klasy.

Wzór Nr. 35.
Załącznik do § 395 i § 425.

WTÓRNIK ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO

Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych dnia 192.. r.

Wtórnik świadectwa Nr.

na przewóz spirytusu z „ powiatu „ należącego do

Komu, dokąd i na podstawie jakiego zezwolenia	Ogólna ilość 100 stopni litrów spirytusu i jakiego (słowami)	Droga przesyłki	Imię i nazwisko dozoruującego przesyłkę

Podpisy:

Ze świadectwem przewozowym sprawdził r. 192..

Inspektor:

Komisarz:

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE.

Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych dnia 192.. r.

ŚWIADECTWO Nr.

na przewóz spirytusu z „ powiatu „ należącego do

Komu, dokąd i na podstawie jakiego zezwolenia	Ogólna ilość 100 stopniowych litrów spirytusu	Droga przesyłki	Imię i nazwisko dozoruującego przesyłkę

Podpisy:

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego sprawdził 192.. r.

Inspektor:

Komisarz:

ków skarbowych działu akcyz i monopolów z urzędami celnymi mają zastosowanie również przy odprawie przesyłek wywożonych zagranicę.

W świadectwie przewozowym i we wtórniku świadectwa należy oprócz danych co do odprawy przesyłki wymienić dzień wysłania przesyłki zagranicę, oraz numer pociągu lub nazwę statku, którym przesyłkę wywieziono zagranicę.

Urząd celny wysyła sprawdzony wtórnik świadectwa przewozowego właściwej władzy skarbowej II instancji najpóźniej w ciągu 3-ch dni po odprawie przesyłki. Świadectwo przewozowe pozostaje w urzędzie celnym jako załącznik do odnośnej deklaracji celnej.

W razie nienadejścia przesyłki w terminie, wyznaczonym we wtórniku świadectwa przewozowego, urząd celny zawiadamia o tem niezwłocznie właściwy USAM dla przeprowadzenia dochodzenia i zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa.

61.

Do § 429.

W przeciwstawieniu do poprzednio obowiązujących przepisów (Dz. Ust. R. P. z 1926 r. Nr. 15, poz. 86), obecnie na wywóz zagranicę wyrobów spirytusowych zezwolenie nie jest wymagane — wystarcza przepisowe zgłoszenie Inspektorowi K. S. Tak samo zwrot opłaty monopolowej odbywa się na podstawie zwykłego zawiadomienia o wywozie, które wywożący składa w USAM (§ 433).

62.

Do § 432.

Co do wtórnika świadectwa przewozowego i samego świadectwa mają zastosowanie przepisy nin. instrukcji do § 425.

WINO I MIÓD SYCONY.

I. Ustawa z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

(Dz. U. R. P. Nr. 75/1925, poz. 525).

Art. 3. Od podatku zwalnia się:

b) wino, moszcz i miód sycony, wywiezione zagranicę

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 10 sierpnia 1925 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego.

(Dz. U. R. P. Nr. 85/1925, poz. 586).

Do art. 3.

§ 7. Przy wywozie wina i miodu zagranicę stosuje się odpowiednie przepisy kontrolne przewidziane dla wywozu piwa (zał. A. do rozp. Ministra Skarbu z dnia 25 sierpnia 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 850).

ZAPALNICZKI.

I. Ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 83/1925, poz. 561).

Art. 9. Wolne od podatku są:

a) zapalniczki, przeznaczone na wywóz zagranicę.

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 września 1925 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 100/1925, poz. 707).

Wywóz zapalniczek bez opłaty podatku z obszaru Rzeczypospolitej.

§ 31. Zapalniczki bez opłaty podatku może wywozić poza obszar Rzeczypospolitej jedynie fa-

brykant zapalniczek i to przez publiczny zakład przewozowy (poczta, kolej).

§ 32. Każdą zamierzoną wysyłkę zapalniczek należy zgłosić pisemnie w 2 egzemplarzach wedle wzoru podanego w załączniku (wzór Nr. 4) właściwemu oddziałowi kontroli skarbowej, który to oddział sprawdzi wniesione zgłoszenie, t. j. porówna zawartość przesyłki z treścią zgłoszenia, nałoży na przesyłce zamknięcie urzędowe i przekaże je właściwemu urzędowi celnemu wraz z jednym egzemplarzem oznajmienia.

Urząd celny sprawdza czy zamknięcie urzędowe nie jest naruszone i zaleźnie od wyniku, albo sprawdza zawartość przesyłki, albo ją bez dalszego badania wysyła zagranicę. Wynik sprawdzenia notuje na zgłoszeniu, a następnie zwraca je temu oddziałowi kontroli skarbowej, który przesyłkę odprawił.

Potwierdzone przez urząd celny zgłoszenie wywozu zapalniczek za granicę ma być dołączone do zapisków produkcji.

O ileby w ciągu trzech tygodni od chwili wysłania przesyłki zgłoszenie nie zostało zwrócone z urzędu celnego, natenczas kontrola skarbowa doniesie o tem przełożonemu urzędowi akcyz i monopoli państwowych, który przeprowadzi dochodzenia, co się stało z przesyłką zapalniczek.

§ 33. Przesyłki zapalniczek, przeznaczonych na wywóz za granicę, nie mogą być w czasie transportu nikomu na obszarze Rzeczypospolitej

wydane, wyjąwszy zwrot ich do fabryki. Przesyłki takie mogą być wysyłane za granicę przez wszystkie urzędy celne, leżące przy liniach kolejowych. Wywóz zapalniczek poza linię celną ma się odbywać wedle postanowień, obowiązujących dla towarów, których wywóz poza linię celną ma być wykazany.

Wzór Nr. 4.
do § 32.

Strona 1.

Izba Skarbowa Urząd wysłania

ZGŁOSZENIE

(imię i nazwisko, firma)

.w.

(dokładny adres)

w sprawie wysłania zapalniczek bez opłaty podatku.

1) na obszar W. M. Gdańska

2) przez linię celną do
wyjściowy urząd celny

Nr. pozycji zapisku	Zapalniczki o wadze		Zakład przewo- wy	O d b i o r c a			U W A G A
	poniżej 50 gramów	powyżej 50 gramów		imię i nazwisko	miejsce zamieszka- nia	kraj	
	ilość sztuk						

. dnia 19

PODPIS

Strona 2.

URZĘDOWE SPRAWDZENIE

- 1) Zgłoszenie otrzymano dnia 19
- 2) Przesyłka zgadza się ze zgłoszeniem
- 3) O ile zgłoszenie nie zgadza się z przesyłką?
.
- 4) Przesyłka została przekazana zagranicę dnia

. dnia 19

Urząd wysłania
Urząd celny

Z A Ł A T W I E N I E

- 1) Nadeszło dnia 19
 - 2) Przesyłka wystąpiła poza linię celną dnia
- dnia 19

Podpis

ZAPĄŁKI.

I. Ustawa z dnia 15 lipca 1925 r.

o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 83/1925 r., poz. 561).

Art. 4. Minister Skarbu
zwalnia z pod monopolu zapaliki, przeznaczone na
wywóz zagranicę.

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 września 1925 r. w sprawie wykonania
ustawy o monopolu zapalczanym.

(Dz. U. R. P. Nr. 100/1925, poz. 707).

§ 10.

Na opakowaniu zewnętrznym zapalek, prze-
znaczonych na wywóz zagranicę ma znajdować
się napis, wskazujący na ich polskie pochodzenie.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1930 r.

w sprawie poboru w okresie od 1 kwietnia 1930 r.
do 31 marca 1931 r. nadzwyczajnego 10% dodatku
do niektórych podatków i opłat stemplowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 28/1930 r., poz. 251).

Na zasadzie ar. 12 i 14 ustawy skarbowej
z dnia 29 marca 1930 r. na okres od 1 kwietnia
1930 r. do 31 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24,
poz. 221) zarządzam co następuje:

§ 1. W okresie od 1 kwietnia 1930 r. do 31
marca 1931 r. pobierany będzie nadzwyczajny do-
datek w wysokości 10% do uiszczanych w tym
okresie podatków bezpośrednich, podatków po-
średnich, opłat stemplowych, podatku spadkowe-
go i od darowizn, jako też do wpłacanych wzglę-
dnie przymusowo ściąganych w tym samym okre-
sie zaległości wyżej wymienionych danin.

Powyższy nadzwyczajny dodatek nie będzie
pobierany do podatku dochodowego od uposażeń
służbowych (dział II ustawy o państwowym po-
datku dochodowym—Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 58,
poz. 411) podatku od lokali i placów niezabudo-
wanych, podatku od kapitałów i rent, podatku ma-
jątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych,
przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca
1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P.
Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do
dodatku samorządowych.

§ 2. Należności skarbowe, określone w ustę-
pie pierwszym § 1 niniejszego rozporządzenia,
które w dniu 31 marca 1931 r. będą stanowiły za-
ległość, zostaną pobrane w okresie po 31 marca
1931 r. łącznie z nadzwyczajnym 10%-wym do-
datkiem.

§ 3. Nadzwyczajny 10% dodatek będzie po-
bierany równocześnie z uiszczeniem danin pu-
blicznych. Od dodatku tego nie będą obliczane
kary za zwłokę, względnie odsetki za odroczenie.

§ 4. Obliczanie i pobór nadzwyczajnego
10% dodatku należy do obowiązku tych orga-
nów, które są powołane do wymiaru i poboru od-
nośnych danin publicznych.

§ 5. Nadzwyczajny dodatek w wysokości
10% należy uiszczyć bez osobnego zawiadomienia
ze strony władzy.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w ży-
cie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od
dnia 1 kwietnia 1930 r.

OKÓLNIK L. D. IV./11342/4/27

z dnia 25 stycznia 1928 r.

w sprawie przesyłek tytoniowych zwracanych
zagranicę.

(Dzien. Urz. Min. Sk. Nr. 5/1928, poz. 60).

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł i Izb Skarbowych.

Celem uniknięcia wypadków zwracania za-
granicę nieprzyjętych przez państwowe fabryki
tytoniu transportów surowca tytoniowego z po-
minięciem wszelkiej kontroli celnej i skarbowej,
zarządza się co następuje:

Przesyłki tytoniowe zwracane zagranicę i na-
dawane do transportu w miejscowości, w której
znajduje się urząd celny, winny być zgłaszane
bezpośrednio przez zarząd fabryki lub składnicy
tytoniowej w miejscowym urzędzie celnym z wnio-
skem na przekazanie do granicznego urzędu cel-
nego.

W rybryce 16 (uwaga) towarowej listy prze-
kazowej należy zaznaczyć wyraźnie, że towar ma
być wywieziony z powrotem zagranicę.

W miejscowościach, w których niema urzę-
dów celnych, przesyłka zwrotna winna być zgło-
szona w kontroli skarbowej, która w myśl rozpo-
rządzenia Ministerstwa Skarbu z dn. 26. IV. 1927 r.
L. 8297/B/27 obowiązana jest do przekazania
przesyłki zwrotnej z miejsca nadania do granicz-
nego urzędu celnego za dokumentami przezna-
czonemi do przekazywania przedmiotów mono-
polu państwowego względnie podlegających opła-
tom wewnętrznym.

Przesyłki przeznaczone do powrotnego wy-
wozu przez Gdańsk ma kontrola skarbowa prze-
kazywać do urzędu celnego w Tczewie, który
przekaze przesyłkę do wystąpienia zagranicę
przez jeden z urzędów celnych w Gdańsku, sto-
sując się do postanowień zawartych w instrukcji
o przekazywaniu przesyłek celnych (Dz. Ust. R.
P. Nr. 73, poz. 663 z 1922 r.)*) Dalsze przekazanie
winno odbywać się na wniosek kolejowej agencji
celnej w Tczewie. Sporządzoną przez nią listę
przekazową w 3-ch egzemplarzach sprawdza

*) Obecnie Instrukcji kolejowo-celnej z dnia 22 maja
1930 r.

urząd celny w Tczewie z dokumentami przekazowemi, otrzymanymi od kontroli skarbowej z miejsca nadania przesyłki wraz z przesyłką.

Fakt nadejścia przesyłki do Tczewa i dalszego przekazania jej do Gdańska pod kontrolą celną, zaświadczy urząd celny w Tczewie na dokumencie kontroli skarbowej. Ze swej strony urząd celny w Tczewie ma zwrócić szczególną uwagę

na załatwienie listy przekazowej przez odnośny urząd celny w Gdańsku.

Urząd celny w Tczewie nakłada również swoje plomby celne, niezależnie od plomby nałożonej przez Kontrolę Skarbową.

Podsekretarz Stanu:

(—) *Dr. T. Grodyński.*

ZAKAZY I OGRANICZENIA, DOTYCZĄCE PRZYWOZU I WYWOZU NIEKTÓRYCH TOWARÓW.

(§ 10 p. 13 oraz §§ 16, 17 i 18 rozporządzenia o postępowaniu celnym).

Przywóz zwłok z zagranicy.

(do § 10 p. 13 rozp. o postępowaniu celnym).

Przywóz zwłok do Polski normuje art. 7 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w sprawie przewożenia i ekshumacji zwłok, ogłoszonego w Nr. 42 Dziennika Ustaw R. P. z 1920 r., poz. 257, uzupełniony rozporządzeniem tegoż Ministra z dnia 26 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39/1921 r., poz. 242).

Brzmienie tego artykułu (7-go) jest następujące:

„Pozwoleń na przewiezienie zwłok z obcych państw do Polski udzielają odnośne polskie konsulaty, a w braku ich, polskie legacje, po otrzymaniu zgody władzy odnośnej II instancji, w Warszawie — Komisarza Rządu. Władze administracyjne II instancji, względnie Komisarz Rządu w Warszawie, udzielają swego zezwolenia, zgodnie z wnioskiem właściwych Wojewódzkich (Okręgowych) Urzędów Zdrowia“.

Urzędy celne mogą przepuścić zatem przez granicę zwłoki tylko wówczas, gdy do dokumentów przewozowych będzie dołączone pozwolenie Konsulatu polskiego lub legacji polskiej. Jeżeli pozwolenie, w mowie będące, będzie doręczone w dwu egzemplarzach, należy jeden egzemplarz dołączyć do odnośnego dokumentu celnego, w przeciwnym razie należy go pozostawić przy kolejowym liście przewozowym, jako dokument potrzebny dla lekarza powiatowego w miejscu pochowania zwłok. W obu wypadkach należy w dokumentach celnych notować władzę, która pozwolenie wystawiła oraz jego numer i datę. Na dokumentach zaś należy notować dzień odprawy celnej i numer dokumentu celnego, oraz wyciskać pieczęć urzędową. (Dz. Urz. Nr. 18/1922, poz. 279 oraz rozp. z dn. 24 stycznia 1924 r., DC/215/II/24).

Zwalczanie obiegu i handlu wydawnictwami pornograficznymi.

(do § 16, lit. c pkt. 2 rozp. o postępowaniu celnym).

Zabroniony jest przywóz do obszaru celnego „wszelkich wyrobów i przedmiotów o charakterze bluźnierczym i obrażającym uczucia religijne, narodowe lub moralne, stosownie do ograniczeń zawartych w ustawach“.

Bliższe postanowienia ustawowe podaje się poniżej:

I.

Oświadczenie rządowe z dnia 24 stycznia 1922 r. w przedmiocie przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do międzynarodowego porozumienia, dotyczącego zwalczania obiegu wydawnictw pornograficznych, podpisanego w Paryżu dnia 4 maja 1910 roku.

(Dz. U. R. P. Nr. 21/1922, poz. 167).

Porozumienie dotyczące zwalczania obiegu wydawnictw pornograficznych.

Art. 1.

Każdy z układających się Rządów zobowiązuje się ustanowić lub wyznaczyć władzę, której zostanie powierzona:

1) gromadzenie wszelkich wiadomości, mogących ułatwić śledzenie i karanie czynów, stanowiących naruszenie ich ustawodawstwa wewnętrznego w przedmiocie pism, rysunków, wizerunków lub przedmiotów pornograficznych, których pierwiastki składowe posiadają charakter międzynarodowy;

2) dostarczanie wszelkich wiadomości, mogących przeszkodzić przywózowi wydawnictw lub przedmiotów, wskazanych w punkcie poprzednim, jak również zapewnić lub przyspieszyć ich konfiskatę, w granicach ustawodawstwa krajowego;

3) komunikowanie ustaw, które już zostały wydane lub które zostaną wydane w ich Państwach w przedmiocie niniejszego porozumienia.

Rządy podadzą sobie wzajemnie do wiadomości, za pośrednictwem Rządu Republiki Francuskiej, władzę ustanowioną lub wyznaczoną w myśl niniejszego artykułu.

II.

Międzynarodowa Konwencja

w sprawie zwalczania obiegu i handlu wydawnictwami pornograficznymi, podpisana dnia 12 września 1923 r. w Genewie.

(Dz. U. R. P. Nr. 71/1927, poz. 621).

Art. 1.

Wysokie Układające się Strony zgadzają się przedsięwziąć wszelkie środki w celu wykrycia, ścigania i ukarania każdego osobnika, który dopuści się jednego z czynów poniżej wymienionych i w skutek tego postanawiają, że:

Czynami karalnymi są:

- 1) sporządzanie lub przechowywanie pism, rysunków, rycin, malowideł, druków, wizerunków, afiszów, emblematów, fotografii, filmów kinematograficznych lub innych pornograficznych przedmiotów, w celu handlowania nimi lub rozpowszechniania, bądź publicznego ich wystawiania;
- 2) wwóz, przewóz, wywóz, bądź zlecenie wwozu, przewozu lub wywozu dla powyższych celów pomienionych pism, rysunków, rycin, malowideł, druków, wizerunków, afiszów, emblematów, fotografii, filmów kinematograficznych lub

innych pornograficznych przedmiotów, lub puszczanie tychże w obieg w jakikolwiek sposób;

3) handel nawet niepubliczny powyższemi przedmiotami, wszelkie transakcje dotyczące ich w jakikolwiek sposób, rozpowszechnianie ich, wystawianie ich publiczne lub zawodowe zajmowanie się ich wypożyczaniem;

4) ogłaszanie lub oznajmianie w jakikolwiek sposób w celu ułatwienia wyżej wzmiankowanego, karalnego obiegu lub handlu, że pewna osoba uprawia którykolwiek z czynów karalnych powyżej wymienionych; ogłaszanie lub oznajmianie w jaki sposób i przez kogo wspomniane pisma, rysunki, ryciny, malowidła, druki, wizerunki, afisze, emblematy, fotografie, filmy kinematograficzne lub inne pornograficzne przedmioty mogą być dostarczone bądź wprost, bądź pośrednio.

BILETY LOTERYJ ZAGRANICZNYCH.

(do § 16 lit. c. pkt. 4 rozporz. o postępowaniu celnem).

Zabroniony jest przywóz do obszaru celnego: „biletów loteryj zagranicznych lub t. zw. obligacji premjowych w emisjach osób prywatnych, towarzystw, miast i państw”.

Poniżej podaje się odpis tych ustępów ustawy, na których oparty jest zakaz przywozu.

U s t a w a

z dnia 26 marca 1920 roku

w przedmiocie urządzania loterji i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 31/1920, poz. 180).

Art. 1. Organizowanie i prowadzenie wszelkiego rodzaju loterji na obszarze Rzeczypospolitej jest monopolem Państwa.

Art. 4. Wszelka działalność loterji obcokrajowych na obszarze Rzeczypospolitej oraz wszelkiego rodzaju spółudział w tej działalności w granicach Państwa są niedopuszczalne.

OCHRONA ZNAKÓW TOWAROWYCH.

(do § 16 lit. c. pkt. 5 rozporządzenia o postępowaniu celnem).

Zabroniony jest przywóz do obszaru celnego: „wszelkich etykiet, kapsli, korków, próżnych naczyń i t. p. z firmami zagranicznych producentów, o ile zostały dostarczone bez odpowiedniego towaru”.

Poniżej podaje się odpowiednie ustawy i przepisy.

I. Ustawa z dnia 2 sierpnia 1926 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. Nr. 96/1926, poz. 559) uważa za czyn karalny (art. 4 pkt. 1):

„jeżeli siła, przyciągająca klientelę do przedsiębiorstw, polega na tem, że wytwory, towary lub świadczenia pochodzą z pewnego okręgu geograficznego, albo, że przedsiębiorcy należą do pewnego związku przedsiębiorców, a jakiś inny przedsiębiorca wprowadza w błąd swą klientelę, wywołując mniemanie, że ofiarowane przez nie-

go wytwory, towary lub świadczenia pochodzą z owych okręgów geograficznych lub przedsiębiorstw, do związku należących...”

W artykule 16 tej ustawy jest przewidziana możliwość zatrzymania towarów na granicy. Artykuł ten brzmi, jak niżej:

„Rada Ministrów na wniosek właściwych ministrów może wydawać rozporządzenia, na podstawie których władze graniczne, zwłaszcza urzędy celne, będą upoważnione — pod warunkami i ze skutkami, w rozporządzeniach bliżej oznaczonymi — do zatrzymywania towarów, przywożonych do Rzeczypospolitej Polskiej i wywożonych z Rzeczypospolitej Polskiej, na czas potrzebny do uzyskania decyzji sądowej o zabezpieczeniu, jeżeli byłyby oznaczone w sposób niezgodny z przepisami niniejszej ustawy lub przepisami o znakach towarowych.”

II. Przepisy o znakach towarowych znajdują się w ustawie z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr. 31/1924, poz. 306). Według art. 110, pkt. 2 i 3, nie mogą być używane znaki towarowe:

„2) które naruszają prawo pewnych osób (do nazwiska, do firmy, do wizerunku), lub w ogólności sprzeczne są z obowiązującym prawem lub z dobremi obyczajami;

3) które wprowadzają w błąd lub oczywiście wprowadzić mogą w błąd odbiorców co do pochodzenia towaru lub jego rodzaju i jakości, albo oznaczeń innych właściwości przedsiębiorstwa”.

Według art. 121 winien zaprzestać niesłusznej czynności i wynagrodzić straty:

„kto w swem przedsiębiorstwie, choćby tylko w okólnikach, na blankietach, środkach reklamy i t. p. ogłoszeniach, bezprawnie używa znaku towarowego, zarejestrowanego dla towarów tego samego rodzaju na rzecz innego przedsiębiorstwa, lub kto w swem przedsiębiorstwie towary oznacza bezprawnie nazwą obcego przedsiębiorstwa.....”

III. Ze zobowiązań międzynarodowych należy wymienić konwencję handlową z dnia 9 grudnia 1924 r. między Polską a Francją (Dz. U. R. P. Nr. 67/1925, poz. 468), której artykuł XXV, zawiera postanowienie niżej przytoczone:

„Każda z Wysokich Układających się Stron zobowiązuje się przedsięwziąć wszelkie potrzebne środki, ażeby uchronić produkty naturalne lub fabryczne, pochodzące z kraju drugiej Układającej się Strony, przed wszelką formą nielojalnej konkurencji w stosunkach handlowych, zakazać i przeszkodzić przez zajęcie lub wszelkie inne odpowiednie rygory przywozowe, złożeniu na skład

i wyłożeniu na sprzedaż wewnątrz kraju wszelkich produktów, noszących na sobie, lub na opakowaniu bezpośrednio lub zewnętrznym marki, nazwy, napisy lub jakiegokolwiek znaki, zawierające bezpośrednio albo pośrednio fałszywe oznaczenie pochodzenia, gatunku natury lub właściwości specyficznych tych produktów lub towarów”.

IV. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1927 r. o oznaczeniu pochodzenia niektórych towarów krajowych w wewnętrznym handlu detalicznym (Dz. U. R. P. Nr. 7/1928 r., poz. 43) wymaga (§ 1):

„na każdym towarze z kategorii, wyszczególnionych w § 2 niniejszego rozporządzenia, należy umieścić:

- 1) firmę przedsiębiorstwa,
- 2) jego siedzibę główną (zarówno krajową jak i zagraniczną),
- 3) miejsce fabrykacji towaru w kraju, o ile towar wyprodukowano nie w miejscu siedziby głównej przedsiębiorstwa”.

Wspomniany § 2 opiewa:

„Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczą wyprodukowanych w kraju — zarówno przez firmy krajowe jak i zagraniczne — i przeznaczonych dla wewnętrznego handlu detalicznego:

- 1) a) środków odżywczych,
- b) preparatów leczniczych,
- c) wód mineralnych,
- 2) a) wyrobów toaletowych,
- b) środków kosmetycznych,
- c) wyrobów perfumeryjnych (Dz. U. R. P. Nr. 50/1929, poz. 409),

3) towarów spożywczych, sprzedawanych w opakowaniach”.

SZTUCZNE ŚRODKI SŁODZĄCE

(do § 17 p. 2 rozporz. o postępowaniu celnym).

I. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 października 1927 r.

o sztucznych środkach słodzących.

(Dz. U. R. P. Nr. 89/1927 r., poz. 797).

Art. 1. 1) Sztucznymi środkami słodzącymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są wszelkie związki chemiczne, otrzymane syntetycznie, a przewyższające swą słodyczą rafinowany cukier trzcinowy względnie buraczany.

2) Do związków takich zalicza się: sacharynę (sulfinitid kwasu benzoowego i jego sole) bez względu na nadaną jej nazwę (naprzykład sacharol, sacharynol, cukieryna, krystaloz), dulcynę, glucynę i inne.

3) Postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają również te związki chemiczne, które zapomocą prostych zabiegów chemicznych mogą być przetworzone na sacharynę lub na środki do niej zbliżone.

Art. 3.

4) Na sprowadzenie sztucznych środków słodzących z zagranicy należy uprzednio uzyskać zezwolenie władzy skarbowej. Zezwoleń udziela się tylko wytwórniom oraz tym hurtowym składom materiałów aptecznych, które uzyskały zezwolenie na sprzedaż sztucznych środków słodzących.

Art. 7. 1) Naruszenie niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają ukaraniu według zasad ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

2) Art. 128 oraz ostatni ustęp art. 132 tej ustawy uchyla się, a w ich miejsce stosuje się postanowienia następnych artykułów niniejszego rozporządzenia.

3) Art. 55 ustawy karnej skarbowej otrzymuje następujące brzmienie:

„Winni naruszenia postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 paź-

dziennika 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 797) ulegają oprócz kar majątkowych, wyżej przewidzianych (art. 45 i nast. u. k. s.), również karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 10.

3) Zatrzymane sztuczne środki słodzące ulegają konfiskacie.

Art. 13. 1) Skonfiskowane sztuczne środki słodzące tudzież produkty i napoje z domieszką tych środków ulegają zniszczeniu.

2) Minister Skarbu może przeznaczyć skonfiskowane przedmioty na cele użytkowe lub sprzedać je osobom uprawnionym do ich sprzedaży.

II. Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 grudnia 1927 r.

w porozumieniu z **Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących.**

(Dz. U. R. P. Nr. 117/1927 r., poz. 1008).

Do art. 3.

§ 3. Uprawnione wytwórnie mogą sprowadzać z zagranicy tak gotowe Szśś celem ich przetworu, jako też związki chemiczne, które za pomocą prostych zabiegów chemicznych mogą być przetworzone na Szśś, oraz uprawnione hurtowe składy materiałów aptecznych mogą sprowadzać Szśś z zachowaniem przepisów zawartych w rozporządzeniu niniejszem.

Na przywóz sztucznych środków słodzących z zagranicy i z obszaru **W. M. Gdańska należy uzyskać zezwolenie Ministra Skarbu.** (Dz. Ust. R. P. Nr. 36/1930 r., poz. 300).

Do art. 4 — 6.

§ 5. 1) Na każdą przesyłkę Szśś musi być sporządzony przepisany dokument, a mianowicie:
b) z urzędu celnego — dowód odprawy celnej.

III. O przywozie Szśś z zagranicy.

§ 25. Urząd celny dokonywa odprawy celnej Szśś przeznaczonych dla hurtowych składów materiałów aptecznych, dopiero po nadejściu zaświadczenia nabywcy na prawo otrzymania środków. Wojewódzka władza administracji ogólnej wydaje zaświadczenia na nabycie tych środków na każdą przesyłkę osobno, kierując je do właściwego urzędu celnego. W tych wypadkach, gdy zaświadczenie opiewa na ilość Szśś mniejszą, niż zawiera nadeszła do urzędu celnego przesyłka, to

urząd postępuje w sposób następujący: jeśli przesyłka nadeszła w jednym tylko opakowaniu, to odprawy nie dokonywa wcale, jeśli zaś przesyłka nadeszła w kilku opakowaniach, to odprawa może dotyczyć tylko tej ilości, jaka odpowiada zaświadczeniu nabywcy.

§ 26. **Odprawa celna Szśś i związków chemicznych, wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia odbywa się w urzędach celnych na podstawie zezwolenia Ministra Skarbu na przywóz sztucznych środków słodzących z poza terytorjum Rzeczypospolitej. Przedsiębiorca winien dostarczyć urzędowi celnemu wymienione wyżej zezwolenie na przywóz przed odprawą celną.** (Dz. Ust. R. P. Nr. 36/1930 r., poz. 300).

§ 27. Urząd Celny wydaje Szśś w stanie opłombowanym. Gdy te środki znajdują się w skrzynkach, to należy obwiązać je sznurkiem, który przeciąga się przez wszystkie boki skrzynki, a końce zabezpiecza się plombą urzędu.

§ 28. Urząd celny wydaje jednocześnie z przesyłką Szśś dowód odprawy stosownie do przepisów celnych z zaznaczeniem w nim numeru i daty zaświadczenia nabywcy na prawo sprowadzenia środków. Duplikat dowodu odprawy przesyła się do urzędu skarbowego akcyz i monopolów właściwego dla składu, apteki lub wytwórni. Urząd celny zaznacza na powołanem wyżej zaświadczeniu ilość wydanych Szśś, poczem zwraca je nabywcy Szśś lub jego zastępcy.

§ 29. Po nadejściu przesyłki do miejsca przeznaczenia i przyjęciu jej przez właściwy urząd kontroli skarbowej i po zaznaczeniu zgodności jej ze szczegółami zawartymi w dowodach odprawy zwraca się duplikat urzędowi celnemu na dowód odbioru przesyłki w należytych stanie.

§ 30. W razie nieotrzymania w urzędzie celnym z powrotem duplikatu dowodu odprawy do sześciu tygodni urząd ten zwraca się do właściwego urzędu skarbowego akcyz i monopolów o wyjaśnienie powodów zwłoki.

§ 31. **Zajęte sztuczne środki słodzące mają być przesłane do najbliższego urzędu skarbowego akcyz i monopolów względnie urzędu celnego, gdzie pozostają na przechowaniu aż do uprawomocnienia orzeczenia konfiskaty.**

O zajęciu sztucznych środków słodzących w ilości ponad 1000 g. winien urząd skarbowy (celny) zawiadomić Ministerstwo Skarbu (Dep. Akcyz. i Monop.) z podaniem ilości i rodzaju zajętych sztucznych środków słodzących.

Po prawomocnem orzeczeniu konfiskaty sztuczne środki słodzące do 1000 g. podlegają znieszczeniu.

Przy konfiskatach ilości ponad 1000 g. urząd skarbowy (celny) postąpi wedle zarządzeń Ministra Skarbu.

Zniszczenie skonfiskowanych sztucznych środków słodzących, tudzież produktów i napojów z domieszką tych środków odbywa się

w obecności kierownika urzędu względnie jego zastępcy i jednego z funkcjonariuszów urzędu. O dokonaniem zniszczeniu sporządza się protokół za podpisem obecnych. (Dz. Ust. R. P. Nr. 36/1930 r., poz. 300).

§ 32. Celem zbadania artykułów żywności i napojów na zawartość w nich SzśS urzędy celne

kierują się przepisami zawartymi w załączniku do § niniejszego").

*) „Instrukcja o wykrywaniu sztucznych środków słodzących w produktach spożywczych” znajduje się w Dz. Ust. R. P. Nr. 117/1927r., poz. 1008 i Dzienniku Urzędowym Min. Sk. Nr. 2/1928, poz. 17.

PRZEPISY WETERYNARYJNE.

(do § 17 p. 4 rozp. o postępowaniu celnem).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 sierpnia 1927 r.

o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych

(Dz. U. R. P. Nr. 77/1927, poz. 673).

Art. 1.

W rozumieniu rozporządzenia niniejszego:

c) wyrażenie „zwierzęta” oznacza wszystkie gospodarskie zwierzęta jednokopytowe i racicowe oraz psy, koty, drób, pszczoły, ryby, raki i inne zwierzęta, o ile są użyteczne w gospodarstwie;

ROZDZIAŁ II.

o środkach przeciw przyniesieniu zaraźliwych chorób zwierzęcych z zagranicy.

Art. 10.

Zabrania się sprowadzać z zagranicy i przeprowadzać przez terytorjum polskie zwierzęta chore i podejrzane, zwłoki części zwierząt oraz wszystko, co prawdopodobnie jest rozsadnikiem zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 11.

Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzeń dozwalać pod określonymi warunkami, ograniczać lub całkowicie wzbraniać sprowadzania z zagranicy i przeprowadzania przez terytorjum polskie zwierząt, zwłok, części zwierząt i wytworów zwierzęcych oraz wszystkiego, co może być rozsadnikiem zarazy, jak również sprowadzania z zagranicy surowic i szczepionek dla celów weterynaryjnych oraz preparatów do rozpoznawania zaraźliwych chorób zwierzęcych. W braku takich rozporządzeń sprowadzanie z zagranicy i przeprowadzanie przez terytorjum polskie wymaga w każdym poszczególnym wypadku uprzedniego zezwolenia Ministra Rolnictwa.

Jeżeli wymienione wyżej surowice, szczepionki oraz preparaty mogą być stosowane również w medycynie, rozporządzenia i zezwolenia, o których mowa w artykule niniejszym, będą wydawane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 12.

Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzeń poddać obrót zwierzętami i przedmiota-

mi, mogącemi być nosicielami zarazków, na przylegających do granicy obszarach takim ograniczeniom, które w razie przyniesienia z zagranicy zaraźliwej choroby zwierzęcej umożliwiłyby jaknajrychlejsze jej ujawnienie i stłumienie.

Art. 13.

W razie groźnego niebezpieczeństwa przyniesienia zarazy Minister Rolnictwa po zastosowaniu środków ochronnych, wymienionych w artykułach 11 i 12, mocen jest w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami zarządzić odkażanie osób, przybywających z zagranicy i ich rzeczy.

Art. 14.

W razie groźnego niebezpieczeństwa przyniesienia z zagranicy księgosuszu Minister Rolnictwa zawiadomi właściwego ministra, który zarządzi strzeżenie granicy przez siłę zbrojną.

Art. 15.

Przepisy rozdziału niniejszego nie naruszają zobowiązań przyjętych przez Państwo w umowach międzynarodowych.

II.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa

(Dz. U. R. P. Nr. 38/1928, poz. 361).

Postanowienia wstępne.

Art. 1.

Rozporządzenie niniejsze normuje sprawy:

- a) nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych,
- b) badania mięsa dla celów wpuszczenia do obrotu,
- c) sprowadzania mięsa z zagranicy.

Mięso wpuszczone do obrotu podlega badaniom i nadzorowi normowanemu na podstawie innych przepisów ustawowych, a w szczególności, o ile chodzi o sprawy ochrony zdrowia ludzi, na

podstawie przepisów o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

ROZDZIAŁ II.

Badania mięsa wprowadzanego (przywożonego) z zagranicy.

Art. 22.

Mięso wprowadzane (przywożone) z zagranicy musi być zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia, zawierające również wiadomości o stanie zaraźliwych chorób zwierzęcych i podlega urzędowemu badaniu przez lekarzy weterynaryjnych.

Stacje wejściowe i stacje badania zostaną wyznaczone przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 23.

Mięso świeże bydła rogatego nie może być wprowadzane (przywożone) z zagranicy w częściach mniejszych od ćwierci, mięso świń, cieląt, owiec i koz — w częściach mniejszych od połów.

Minister Rolnictwa określi, które z narządów wewnętrznych mają być dostarczane do urzędowego badania w naturalnem połączeniu z innymi częściami mięsa.

Art. 24.

Wprowadzanie z zagranicy mięsa zwierząt jednokopytowych i mięsa psów, jakoteż wszelkich konserw mięsnych i wyrobów z mięsa siekanego lub rozdrobnionego, jest zakazane.

Art. 25.

Wprowadzanie z zagranicy mięsa bez urzędowego badania może być dozwolone pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających jego spożycie.

Art. 26.

Mięso wprowadzone z zagranicy uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, podlega zniszczeniu, o ile posiadacz nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Art. 27.

Przeprowadzanie urzędowego badania mięsa wprowadzanego z zagranicy należy do władz państwowych.

Przy urzędowym badaniu mięsa wprowadzanego z zagranicy należy postępować według zasad obowiązujących przy urzędowym badaniu mięsa krajowego.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrz-

nych i z Ministrem Skarbu określi sposób wykonania powyższego postanowienia artykułu niniejszego oraz całe postępowanie władz administracyjnych związane z urzędowym badaniem mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art. 28.

Za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy będą od posiadaczy mięsa pobierane opłaty.

Wysokość tych opłat określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 29.

Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia:

- a) zastosować przepisy artykułów 22 i 23 do zwierzyny i drobiu, wprowadzanych z zagranicy;
- b) zezwalać na wyjątki od przepisów artykułów 23 i 24 oraz stosować ulgi co do mięsa wprowadzanego w małym ruchu granicznym lub przeznaczonego do spożycia w podróży;
- c) ograniczyć lub zakazać przywozu mięsa z zagranicy w razie niebezpieczeństwa przyniesienia w ten sposób zaraźliwych chorób zwierzęcych.

III.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 22 marca 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

(Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408).

B. Wywóz zwierząt zagranicę.

§ 13.

Postanowienia o świadectwach miejsca pochodzenia w obrocie krajowym — z wyjątkiem postanowienia lit. i) § 3 — obowiązują również przy wywozie zwierząt zagranicę, a ponadto:

- a) zbiorowe świadectwa pochodzenia dla świń, owiec, kóz i drobiu mogą być wystawiane tylko dla takich zwierząt, które mają być załadowane w jednym wagonie lub w jednym oddziale statku;

- b) powiatowy lekarz weterynaryjny w wypadkach, gdy zachodzi obawa, że termin ważności świadectwa miejsca pochodzenia mógłby upłynąć przed dojściem przesyłki do kraju przeznaczenia, może przedłużyć ważność świadectwa miejsca pochodzenia na czas niezbędny dla dojścia przesyłki do kraju przeznaczenia, po zbadaniu zwierząt i uznaniu ich za wolne od zaraźliwych chorób zwierzęcych. W takim wypadku powiatowy lekarz weterynaryjny winien na odwrotnej stronie świadectwa miejsca pochodzenia umieścić dzień i wynik badania, jak również dzień, do którego ważność świadectwa miejsca pochodzenia została przedłużona;
- c) nowe świadectwa miejsca pochodzenia dla zwierząt znajdujących się w obrocie handlowym mogą być wystawiane tylko w wypadkach, gdy zwierzęta znajdowały się przynajmniej w przeciągu ostatnich dni dwudziestu w danej miejscowości.

§ 14.

Zwierzęta przeznaczone do wywozu zagranicę winny być przy załadowaniu na stacji kolejowej lub przystani wodnej w każdym wypadku zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego, lub przez innego lekarza weterynaryjnego, upoważnionego do tego przez wojewodę za zgodą Ministra Rolnictwa.

§ 15.

Powiatowy lekarz weterynaryjny winien o wyniku badania wystawić świadectwo zdrowia według załączonego wzoru Nr. 4 dla każdego wagonu lub oddziału statku osobno. Wystawianie świadectw według tego wzoru dla zwierząt, przeznaczonych do obrotu krajowego, jest wzbronione. Świadectwa te winny zawierać: ilość i gatunek załadowanych zwierząt, dzień załadowania, stację nadawczą i stację przeznaczenia, Nr. wagonu lub oddziału statku, Nr. dziennika badania (§ 10), wynik badania i ilość załączonych świadectw miejsca pochodzenia.

Ilość i gatunek zwierząt należy w każdym wypadku dokładnie podać, a co do opisu zwierząt można powołać się na świadectwa miejsca pochodzenia, które należy dołączyć do świadectwa zdrowia, z podaniem ich ilości.

Wszystkie rubryki w świadectwie zdrowia winny być jak najdokładniej wypełnione; pozatem w świadectwie zdrowia należy podać — zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy — wiadomości co do stanu zaraźliwych chorób zwierzęcych, wymagane przez poszczególne państwa, stosownie do zarządzeń Ministra Rolnictwa. Gruźlica, wścieklizna psów i kotów, pojedyncze wypadki wąglika, szelestnicy, zarazy dziczyzny i bydła rogatego, różycy świń nie stanowią przeszkód do stwierdzenia, że nie panują zaraźliwe choroby zwierzęce, właściwie danemu gatunkowi zwierząt.

Zmiana wzoru świadectwa zdrowia (wzór Nr. 4) oraz ustalenie, w jakich językach poza językiem polskim świadectwa te mają być — stosownie do porozumienia z zainteresowanymi państwami — wystawiane, należy do Ministra Rolnictwa.

§ 16.

Świadectwa zdrowia dla zwierząt, przeznaczonych do wywozu zagranicę, mają być zaopatrzone w podpis i urzędową pieczęć powiatowego lekarza weterynaryjnego.

Ponadto obowiązuje przepis ust. 2 § 10.

§ 17.

Przesyłki zwierząt, przeznaczonych do wywozu zagranicę, winny być kierowane wprost do stacji granicznej. Kierowanie takich przesyłek do innej stacji, wyładowywanie, przeładowywanie i doładowywanie zwierząt podczas przewozu jest wzbronione. W razie, gdy zachodzi nieunikniona konieczność przeładowania, zwierzęta podlegają przy przeładowaniu ponownemu badaniu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego, który wynik badania na stacji przeładowania umieści na świadectwie zdrowia, wystawionem na stacji załadowania.

Wagony, zawierające drób zagraniczny, winny być zaplombowane.

IV.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 24 marca 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad, Łotwy i Litwy.

(Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz. 411).

Na podstawie art. 11 i 112 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1.

Zabrania się wprowadzania (przywozu) z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad, Łotwy i Litwy do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, jako też przeprowadzania (przewozu) stamtąd przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej:

1) zwierząt jednokopytowych, zwierząt przeżuujących, świń, psów, kotów i drobiu;

2) surowców i przetworów, pochodzących ze zwierząt, wymienionych w pkt. 1 z wyjątkiem surowców następujących:

- a) szczeciny, włośnia, wełny, pierza i puchu — w stanie zupełnie suchym i w szczelnym opakowaniu,
- b) skór wysuszonych,
- c) rogów, części rogów (końców rogów), kopyt i racic — bez części miękkich w stanie zupełnie suchym — pod warunkami określonymi w § 2;
- 3) paszy objętościowej (słomy, siana, siecarki);
- 4) wszelkiego rodzaju ściółki;
- 5) nawozu stajennego (gnoju);
- 6) używanych sprzętów stajennych i używanej uprząży.

§ 2.

Wprowadzanie (przywóz) do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej jako też przeprowadzanie (przewóz) przez ten obszar surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego, wymienionych w § 1, pkt. 2, lit. a), b) i c), może odbywać się bez osobnego pozwolenia przez stacje wejściowe: Turmont, Stołpce, Zdobunów i Podwołoczyska — pod warunkiem, że przeznaczone do wprowadzenia (przywozu) i przeprowadzenia (przewozu) surowce i przetwory będą zaopatrzone w urzędowe świadectwo państwowego lekarza weterynaryjnego właściwego dla miejsca pochodzenia, stwierdzające, że pochodzą ze zwierząt zdrowych, że w miejscu pochodzenia i miejscu wysyłki nie zachodziły w czasie ostatnich trzech

miesiący wypadki węgliką, że przedmioty te nie miały styczności ze zwierzętami choremi na zaraźliwą chorobę zwierzęcą i że mogą być wywiezione bez niebezpieczeństwa przeniesienia zarazy.

Ze świadectw wystawianych dla przedmiotów, wyszczególnionych w § 1, pkt. 2, lit. a) i b), winno pozatem wynikać, że przedmioty te pochodzą ze zwierząt zabitych w rzeźni publicznej lub wywozowej i że zwierzęta te zostały przed ubojem i po uboju zbadane urzędowo przez lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane

Przy wysyłkach, przeznaczonych do przewozu przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej, winno być przedstawione na polskiej stacji wejściowej — prócz wyżej wymienionych świadectw — zezwolenie na wprowadzenie (przywóz) władzy rządowej państwa, do którego wysyłka jest przeznaczona, a gdy wysyłka ma być przeprowadzona (przewieziona) przez obszar sąsiedniego i dalszego państwa — również zezwolenie władzy rządowej tych państw na przeprowadzenie (przewóz).

Surowce i przetwory, dozwolone do przeprowadzenia (przewozu) na podstawie § 1, pkt. 2, lit. a), b) i c), winny być bez przeładowania skierowane do stacji wyjściowej, surowce zaś i przetwory, przeznaczone do wprowadzenia (przywozu), winny być skierowane wprost do przedsiębiorstw przerabiających te surowce lub przetwory.

§ 3.

W wyjątkowych wypadkach Minister Rolnictwa może czynić odstępstwa od przepisów §§ 1 i 2 rozporządzenia niniejszego pod warunkami, które określi w każdym poszczególnym wypadku.

§ 4.

Wprowadzanie (przywóz) i przeprowadzanie (przewóz) surowców i przetworów, wyszczególnionych w § 1, pkt. 2, lit. a), b) i c), przez inne stacje wejściowe, aniżeli wymienione w § 2, może się odbywać tylko za zezwoleniem Ministra Rolnictwa.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673 i Nr. 114, poz. 975).

Z tą chwilą traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 13 lipca 1925 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Kolei oraz Skarbu, o ograniczeniu obrotu zwierzętami i surowcami produktami pochodzenia zwierzęcego, paszą objętościową oraz niektórymi przedmiotami z Rosji, Białorusi, Ukrainy, Łotwy i Litwy (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 613).

V.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 4 września 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) z zagranicy niektórych zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego.

(Dz. U. R. P. Nr. 76/1929 r., poz. 572).

Na podstawie art. art. 11 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1.

Zezwala się na wprowadzanie (przywóz) z zagranicy i przeprowadzanie (przewóz) z zagranicy przez terytorjum polskie, pod warunkami określonymi w rozporządzeniu niniejszem, następujących przedmiotów:

- 1) wszelkiego rodzaju śledzi, dorszy, fląder, szprotów i raków,
- 2) pierza i puchu,
- 3) pranej lub wywapnionej wełny,
- 4) suchej sierści królików, zajęcy i wielbłądów,
- 5) suchych skór królików i dzikich zwierząt,
- 6) garbowanych skór futrzanych,
- 7) wygotowanych lub wywapnionych albo poddanych działaniu gorącej pary sierści, szczeciny, włosia, włosienia i odpadków ze skór,
- 8) zupełnie suchych kopyt, racic, rogów i części rogów,
- 9) prascwanych racic, kopyt i rogów,
- 10) mąki kopytowej, racicowej, rogowej, kostnej, mięsnej i mięsokostnej.

Przy przewozie kolejami żelaznymi przedmiotów, budzących odrazę i wydzielających woń przykrą (pkt. 7 i 8), winny być stosowane przepisy, obowiązujące dla przewozu tych przedmiotów. Przedmioty wymienione w pkt. 2—5 poprzedniego ustępu winny być umieszczone w szczelnych workach lub innym szczelnem opakowaniu.

§ 2.

Wysyłki, zawierające przedmioty wymienione w § 1, przeprowadzane (przewożone) z zagranicy przez terytorjum polskie, winny być zaopatrzone w zezwolenia na bezwarunkowe przyjęcie wysyłki ze strony państwa przeznaczenia lub państwa przejmującego wysyłkę do dalszego przewozu, o ile odnośne państwa nie zobowiązały się ogólnie przyjmować w każdym wypadku takiej wysyłki zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego.

Wysyłki, zawierające przedmioty wymienione w pkt. 7—10 § 1, zarówno wprowadzane

(przywożone) z zagranicy na terytorjum polskie, jak również przeprowadzane (przewożone) z zagranicy przez to terytorjum, winny być zaopatrzone w świadectwo miejsca pochodzenia, odpowiadające wymogom określonym w § 3.

§ 3.

Świadectwo miejsca pochodzenia (§ 2) winno być wystawione przez państwowe lub przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego państwa, z którego przedmioty wysyłki pochodzą.

Świadectwo miejsca pochodzenia przedmiotów wymienionych w pkt. 7—9 § 1 winno stwierdzać:

- a) że przedmioty wysyłki pochodzą ze zwierząt wolnych od zaraźliwych chorób zwierzęcych,
- b) że w miejscu pochodzenia przedmiotów wysyłki w ciągu ostatnich 14 dni nie zachodziły wypadki wągliką oraz
- c) że przedmioty wysyłki nie pozostawały po ich przerobieniu (wygotowaniu, wywapieniu, poddaniu działaniu pary, wysuszeniu) w styczności z osobami lub rzeczami mogącemi być rozsadnikami zarazy.

Świadectwo miejsca pochodzenia przedmiotów wymienionych w pkt. 10 § 1 winno stwierdzać, że przedmioty wysyłki odpowiadają warunkom określonym w pkt. c) poprzedniego ustępu.

Jeżeli przedmioty wysyłki pochodzą z większej wysyłki pozaeuropejskiej, zamiast świadectwa miejsca pochodzenia może być przedstawione urzędowe poświadczenie władzy rządowej państwa europejskiego, w którym przesyłka została przeładowana, stwierdzające, że przedmioty te pochodzą z większej wysyłki pozaeuropejskiej, zaopatrzonej w świadectwa miejsca pochodzenia, stwierdzające okoliczności określone w ustępie 2 i 3 paragrafu niniejszego.

Do świadectw miejsca pochodzenia, wystawionych w innym języku niż polski lub francuski, winno być dołączone uwierzytelnione tłumaczenie świadectwa na język polski lub francuski.

§ 4.

Wysyłki przedmiotów wymienionych w § 1 przeprowadzane (przewożone) przez terytorjum polskie winny być bez przeładowania na terytorjum polskiem skierowane do granicznej stacji wyjściowej.

§ 5.

Wprowadzanie (przywóz) z zagranicy, jako też przeprowadzanie (przewóz) przez terytorjum polskie przedmiotów wymienionych w § 1 odbywa się przez graniczne stacje wejściowe, przy których znajdują się urzędy celne I klasy; przez inne zaś stacje wejściowe może się odbywać wyjątkowo i to za każdorazowym zezwoleniem Ministra Rolnictwa.

§ 6

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania przy wprowadzaniu (przywozie) z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad, Łotwy i Litwy do obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, jako też przy przeprowadzaniu (przewozie) stamtąd przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej, przedmiotów wymienionych w tem rozporządzeniu.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dn. 11 grudnia 1926 r

VI.

MINISTERSTWO SKARBU

Departament Ceł
L. DC/11060/II/26

Przepisy wykonawcze do Konwencji weterynaryjnej polsko-czeskosłowackiej.

Do
Dyrekcji Ceł w Mysłowicach
" " we Lwowie.

Równocześnie z konwencją handlową polsko-czeskosłowacką z dn. 23 kwietnia 1925 r. ogłoszone zostały w Nr. 111 Dziennika Ustaw z dn. 6 listopada 1926 r.

1) Konwencja Weterynaryjna, zawarta między Polską a Czechosłowacją (zał. E konwencji),
2) odnośny protokół końcowy (załącznik F. konwencji) oraz

3) protokół dodatkowy.

Konwencja Weterynaryjna wraz z protokołami ustala warunki, na jakich mogą być przepuszczone przez granicę zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego w obrocie polsko-czeskosłowackim.

W streszczeniu warunki te przedstawiają się, jak następuje:

A. W przywozie.

1) Zwierzęta rzeźne, oznaczone jako takie w świadectwach pochodzenia, względnie zdrowia, będą przepuszcane na podstawie

- a) świadectw pochodzenia, wystawionych przez miejscowe władze czeskie,
- b) zaświadczeń zdrowia, wydanych przez czeskiego urzędowego lekarza weterynaryjnego, o treści, wskazanej w art. 2 p. 1 lit. b) Konwencji Weterynaryjnej,
- c) badania polskiego urzędowego lekarza weterynaryjnego przeprowadzonego na granicy.

Nie podlega badaniu tylko drób w ilości mniejszej niż 100 sztuk, pochodzący z powiatu pogranicznego czeskiego, a przeznaczony do spożycia w granicznym powiecie polskim, o ile jest zaopatrzony w świadectwa pochodzenia i zdrowia.

Uwaga: Zwierzęta hodowlane, jako takie, w świadectwach pochodzenia, względnie zdrowia, mogą być przepuszcane tylko na podstawie indywidualnych zezwoleń Ministerstwa Rolnictwa i na warunkach, w zezwoleniach wyszczególnionych.

2) Mięso i produkty mięsne będą przepuszcane bez badania lekarskiego na granicy na podstawie:

- a) świadectwa czeskiego urzędowego lekarza weterynaryjnego. W świadectwie ma być uwidoczniony wynik badania zwierzęcia przed i po uboju,
- b) stempla na produkcie, stwierdzającego dokonanie badania przez lekarza weterynaryjnego.

Stempel na mięsie wieprzowem winien zawierać napis: „wolne od trychnin“ oraz podawać miejsce badania

Mięso końskie przepuszcza się na podstawie świadectw i stempla i to tylko w wypadkach, gdy pochodzi z rzeźni publicznych, podanych w załączonym spisie. Mięso końskie rozpoznać można przez umieszczony na niem podłużny stempel prostokątny z napisem „konina“ lub „mięso końskie“.

3) Produkty pochodzenia zwierzęcego prócz tych, które są podane w pnk. 2 art. 2 konwencji, w pnk. 12 protokołu końcowego oraz w pnk. 2 protokołu dodatkowego, mogą być przepuszcane na podstawie czeskiego świadectwa urzędowego (niekonieczne lekarstwo-weterynaryjne), o treści, wskazanej w art. 2 p. 3 konwencji.

4) Nie podlegają przy przywozie żadnym ograniczeniom weterynaryjnym:

I. Jaja, wyroby mleczarskie, pierze na posciel, pierze wszelkiego rodzaju, wełna prana albo wywapniona, w workach lub belach.

Łój wytopiony, wytopiony smalec wieprzowy, odpadki wytopionych tłuszczów zwierzęcych (osad i skwarki), o ile są denaturowane, to znaczy spreparowane technicznie w ten sposób, aby przez zmianę zabarwienia, zapachu, smaku i t. p. uniemożliwiona była ich konsumpcja.

Róg prasowany, końce rogów, rogi zupełnie suche (całe lub pocięte), włosień wygotowany, wygotowana lub wywapniona sierść i szczeciny
Suche skóry zwierząt dzikich i królików, sierść z zajęcy i królików, wywapniczne odpadki skór

II. Mięso wołowe, wieprzowe i baranie, jak też drób bity w obrocie pogranicznym i pocztowym

III. Suszone kiszki, przełyki, żołądki i pęcherze w obrocie pocztowym.

IV. Zapasy zabierane przez podróżnych i turystów do własnego użytku.

B. W wywozie.

Wywożone z Polski zwierzęta i produkty zwierzęce podlegają takim samym przepisom, co i przywożone do Polski. Obowiązkiem granicznych urzędów celnych jest sprawdzać przy odprawie celnej, czy dołączane do takich transpor-

tów dokumenty odpowiadają przepisom konwencji.

C. W tranzycie.

Zwierzęta i produkty zwierzęce, pochodzące i przewożone bezpośrednio z Czechosłowacji, podlegają przy wpuszczeniu do Polski takim samym przepisom, co i przywożone do Polski, z tem, że osoby transportujące przy przejściu granicy muszą się wykazać pisemnem zezwoleniem na import od władzy rządowej państwa importującego.

Wszelki inny tranzyt wymaga osobnego zezwolenia Ministerstwa Rolnictwa, podającego warunki przewozu.

D. W przepędzie zwierząt na pastwiska letnie.

Przepęd bydła na pastwiska letnie reguluje art. 9 konwencji weterynaryjnej.

W szczególności czynności urzędów celnych, względnie straży celnej, polegają na kontroli:

a) czy zwierzęta zaopatrzone są w świadectwa pochodzenia właściwego wójta gminy, w której zwierzęta się znajdują, stosownie i na warunkach punktu a) i b) art. 9;

b) czy zwierzęta są opatrzone znakami (ust. 3 pkt. b. tegoż artykułu) i legitymowane konsygnacjami, z których jedną winien urząd celny zatrzymać u siebie, drugą natomiast przesłać urzędowi gminnemu, w którego obrębie znajduje się dane pastwisko:

c) czy zwierzęta przy przypędzie do Polski kryte są czeskiemi, a przy powrotnym wypędzie polskimi świadectwami lek. weterynaryjnymi (ust. 4 lub 5 art. 9).

E. W przeprowadzaniu zwierząt domowych dla wykonywania robót polnych i zawodowych.

Zwierzęta te mogą być wprowadzone za świadectwem właściwego wójta gminy, zawierającym dane wskazane w art. 9 lit. a. konwencji.

Zgodnie z powyższemi wyjaśnieniami należy udzielić odpowiednich wskazówek podległym urzędom celnym, względnie straży celnej, a w szczególności:

a) aby urzędy celne zaznajomiły się dokładnie z treścią konwencji,

b) aby urzędy celne przy wpuszczaniu do kraju zwierząt i odnośnych produktów pochodzenia zwierzęcego odnotowywały na deklaracjach przywozowych, dotyczące świadectwa pochodzenia oraz zdrowia, jak też na samych świadectwach numery deklaracji.

O ile będą wpuszczone zwierzęta, podlegające badaniu weterynaryjnemu (A. 1), lekarz weterynaryjny winien stwierdzać na deklaracji celnej

podpisem swoim, że zwierzęta mogą być wpuszczone.

Zarazem zaznacza się, że zgodnie z punktem 1 ust. 2 protokołu końcowego zostały ustalone następujące punkty wejściowe:

dla przewozu zwierząt

ze strony polskiej	ze strony czechosłowackiej
Zebrzydowice względnie	Bohumin
Oświęcim lub Dziedzice	Cesky Tesin.
Cieszyn	

dla przewozu surowców zwierzęcych i mięsa

ze strony polskiej	ze strony czechosłowackiej
Zebrzydowice względnie	Bohumin
Oświęcim lub Dziedzice	Cesky Tesin
Cieszyn	Skalite
Zwardoń	Orlov
Muszyna	Medzilaborce
Łupków	Niž. Verecky.
Ławoczne	

Załącznik

do L. DC/11060/II/26, rozdziału A, pkt. 2.

SPIS RZEŻNI KONSKICH

(p. 4 ust. 1 protokołu końcowego).

W Czechosłowacji:

Czechy: As, Ceske Budejowice, Duchcov, Jablonec n/N., Jindrichuv, Hradec, Karlovy Vary, Kraslice, Liberec, Plzen, Rumburk, Teplice, Sanov, Varnsdorf, Praga.

Morawy: Brno, Ihlava, Mor. Ostrava, Prerov, Olomuniec, Prostějov, Svitavy.

Śląsk: Opawa.

Słowaczyna: Bratisława, Nitra, Koszyce.

Podkarpacka Ruś: Uzhorod.

W Polsce:

Woj. Krakowskie: Kraków, Biała.

„ Lwowskie: Lwów, Drohobycz, Rzeszów.

„ Łódzkie: Łódź — miasto, Łódź — Bałuty.

„ Pomorskie: Chełmno, Chojnice, Grudziądz,

Starogard, Nowe (pow. Świecie), Tczew, Toruń, Wejherowo, Świecie, Gniew.

„ Poznańskie: Bydgoszcz, Gniezno, Inowrocław, Ostrów, Poznań, Chodzież, Leszno, Mogiła, Wolsztyn, Września, Żnin, Koronowo (pow. Bydgoszcz), Rogóźno (pow. Oborniki), Mikształ, Wyrzysk.

„ Stanisławowskie: Bolechów (pow. Dolina).

„ Śląskie: Huta Królewska, Tarnowskie Góry, Rybnik, Bielsk, Katowice, Mysłowice.

Miasto Warszawa: Rzeźnia końska w Grochowie.

Woj. Warszawskie: Kutno.

„ Wileńskie: Wilno.

VII.

OKÓLNIK L. D. IV. 709/3/29.

z dnia 22 maja 1929 r.

w sprawie przywozu z zagranicy paszy objętościowej.

(Monitor Polski Nr 124/1929, poz. 308.—Dz. Urz. M. Sk. Nr. 16/1929, poz. 179).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł
w Gdańsku oraz wszystkich Urzędów Celnych.

Przywóz i tranzyt paszy objętościowej (słomy, siana, siewki) z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad Łotwy i Litwy jest zabroniony, w myśl § 1 pkt. 3 rozporządzenia Rolnictwa z dnia 24 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz. 411).

Przywóz i tranzyt wymienionej wyżej paszy objętościowej z wszystkich innych państw jest zabroniony, jak to orzekło Ministerstwo Rolnictwa, w myśl § 11 rozporządzenia o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77/1927, poz. 673).

Wobec tego przywóz i tranzyt paszy objętościowej (słomy, siana, siewki) może być dopuszczony przez urzędy celne tylko za specjalnym pozwoleniem Ministerstwa Rolnictwa i na warunkach w tem pozwoleniu określonych.

VIII.

(Okólnik z dnia 2 października 1929 r. D. IV. 1301/3/29).

Pasza objętościowa, przywożona z państw sąsiednich na podstawie umów o małym ruchu zagranicznym, wolna jest od pozwoleń Ministerstwa Rolnictwa.

IX.

Ministerstwo Skarbu L. D. IV. 302/3/29.

Warszawa, dnia 20 marca 1929 r.

W sprawie postępowania z pozwoleńiami na przywóz zwierząt i produktów zwierzęcych.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mińskach, Lwowie.

Zgodnie z postanowieniem art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. Ust. R. P. Nr. 77, poz. 673), mogą być przywożone z zagranicy zwierzęta, części zwierząt i wytwory zwierzęce tylko za zezwoleniem Ministra Rolnictwa.

Zezwolenia te będą otrzymywały urzędy celne bezpośrednio z Ministerstwa Rolnictwa.

Zezwolenia będą kierowane do granicznych urzędów celnych, które zasadniczo winny dokonywać całej odprawy celnej.

Przy odprawie celnej mają się urzędy celne stosować do szczegółowych warunków, podawanych w każdym pozwoleniu.

Na żądanie strony, o ile nie stoją temu na przeszkodzie specjalne względy, mogą być jednak przesyłki takie przekazywane do wewnętrznych urzędów celnych.

W tym wypadku należy postępować w sposób następujący:

Graniczny urząd celny stwierdza, czy warunki podane w zezwoleniu Ministerstwa Rolnictwa, zostały dochowane, czy jest przy przesyłce świadectwo zagranicznych władz weterynaryjnych i zawiadania o przesyłce państwowego lekarza weterynaryjnego w wypadkach, w których zbadanie przesyłki jest wymagane na podstawie przepisów ogólnych lub też, gdy zbadanie przesyłki zostało zarządzone w zezwoleniu indywidualnym.

Jeżeli wszystkie warunki zostały zachowane a zezwolenie opiewa na cały transport, wówczas graniczny urząd celny przesyłkę przekazuje. W liście przekazowej notuje Urząd numer zezwolenia Min. Rolnictwa, a samo zezwolenie wraz ze świadectwami zagranicznymi i zaświadczeniem lekarza weterynaryjnego o zbadaniu przesyłki w wypadkach, gdy badanie zwierząt uskutecznione zostało na granicznej stacji wejściowej, i z ewentualnymi wskazówkami tego lekarza, czego należy dokonać jeszcze przy odprawie ostatecznej, przesyła do urzędu odbiorczego przy liście przekazowej „B”.

Gdyby zezwolenie opiewało na większą ilość, z której tylko nadeszła pewna część, a strona wymagała przekazania do innego urzędu celnego celem odprawy, żąda urząd graniczny od strony przedstawienia sobie odpisu zezwolenia Min. Rolnictwa, porównywa go z oryginałem i zaświadcza zgodność jego, przyczem notuje tak na oryginale, jak i na wspomnianym odpisie ilość przekazywanej przesyłki, uważając, aby ogólna ilość zezwolenia nie została przekroczona. Następnie postępuje graniczny urząd celny jak wyżej, z tą tylko odmianą, że do wewnętrznego urzędu celnego przesyła odpis zezwolenia (nie oryginał), zaświadczony w sposób wskazany.

Urząd wewnętrzny upoważniony jest w tych wypadkach do oclenia transportu.

Do przesyłek pochodzących z Czechosłowacji należy stosować postanowienia konwencji weterynaryjnej, zawartej między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką (Dz. U. R. P. Nr. 111/1926), zaś do przesyłek z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad, Łotwy i Litwy, postanowienia rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 24 marca 1928 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 42/1928, poz. 411).

O tem należy bezzwłocznie zawiadomić podwładne Dyrekcyj urzędy celne z uwagą, że szczegółowe przepisy wykonawcze do ustaw weterynaryjnych zostaną później ogłoszone.

OKÓLNİK L. D. IV/1193/3/28.

z dnia 4 października 1928 r.

w sprawie wywozu zwierząt zagranicę.

(„Monitor Polski“ Nr. 237/1928, poz. 544, Dz. Urz. M. Sk. Nr. 30/1928, poz. 350).

Do

wszystkich Dyrekcij Ceł. Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wywozu zagranicę zwierząt dotyczą pośrednio lub bezpośrednio poniżej powołane dekrety Prezydenta R. P. oraz przepisy wykonawcze, wydane na ich podstawie;

I. a) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. Ust. R. P. Nr. 77/1927, poz. 673);

b) Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r. o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408), jako przepis wykonawczy;

II. a) Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. Ust. R. P. Nr. 98/1927, poz. 859);

b) Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 marca 1928 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 44/1928, poz. 425), jako przepis wykonawczy.

Na podstawie wyżej powołanych dekretów i rozporządzeń zarządza się, co następuje:

I. Wywóz w czasie normalnym.

a) Konie.

1) Przy wywozie zagranicę koni 4-letnich i starszych należy żądać od zgłaszającego wywóz przedstawienia „dowodu tożsamości konia” oraz „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego” (Dz. Ust. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408, §§ 14 i 17 i Nr. 44/1928, poz. 425, §§ 19, 20 i 25 pkt. 5).

2) Młodsze konie mogą być wywożone, aż do czasu odwołania, za urzędowymi zaświadczeniami weterynaryjnymi oraz jednostkowymi świadectwami miejsca pochodzenia zwierząt (Dz. Ust. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408, §§ 2 — 6 i 13 tudzież wzór Nr. 1).

3) Konie pracujące stale pod ziemią nie będą obdzielane dowodami tożsamości (Dz. Ust. R. P. Nr. 44/1928, poz. 425, § 22 ustęp ostatni), mają być zatem wypuszczane zagranicę na podstawie „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego” oraz jednostkowych świadectw miejsca pochodzenia zwierząt (Dz. Ust. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408, §§ 2 — 6 i 13 tudzież wzór Nr. 1).

4) Przy wywozie koni, pochodzących z obszaru W. M. Gdańska, wystarczy świadectwo lekarza weterynaryjnego W. M. i zaświadczenie, że koń pochodzi z wymienionego obszaru.

b) Inne zwierzęta.

Przy odprawie wywozowej zwierząt jednokopytowych (prócz koni) następnie bydła rogatego, cieląt, świń, owiec, kóz, prosiąt, jagniąt, kozłat i drobiu należy żądać zawsze „świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt” oraz „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego” (Dz. Ust. R. P. Nr. 42/1928, §§ 13 — 17 tudzież wzór Nr. 4 do § 15).

II. Postępowanie urzędów celnych przy odprawie wywozowej.

1) W deklaracjach celnych wywozowych należy zanotować Nr., miejsce wystawienia i datę „świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt” i „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego”; na dokumentach tych natomiast umieścić: Nr. deklaracji celnej wywozowej i datę występu, pieczęć urzędową oraz podpis urzędnika celnego, który transport odprawił. Same zaświadczenia winny być stronie zwrócone.

2) Przy wywozie koni 4-letnich i starszych zagranicę na stałe należy:

a) zanotować w „dowodzie tożsamości konia” na str. 18 występ konia zagranicę;

b) wyciąć z dowodu tożsamości strony 19 — oraz orzeczeń komisji remontowej i poboczo zdolności konia do celów wojskowych 24 (żółte kartki), dotyczące orzeczeń rowei i dołączyć je w sposób trwały do odpowiedniego zgłoszenia statystycznego;

c) dowód tożsamości konia zwrócić zgłaszającemu konia do wywozu, jako dokument, który ma iść razem z koniem zagranicę;

d) wysłać do *Starostwa, właściwego dla tego**) urzędu gminnego, względnie magistratu, w którym koń ostatnio był zapisany w księdze ewidencyjnej (nazwa urzędu gminnego wpisana jest przy adresie właściciela na str. 4 — 8 dowodu tożsamości), zawiadomienie treści następującej:

„Zawiadamia się, celem skreślenia z ewidencji, że w dniu wyprowadzono zagranicę konia posiadającego „dowód tożsamości”, Serja Nr. urzędu gminnego (magistratu) w **)

Urząd Celny

w M. P. podpis”

3) Przy wywozie, względnie wyprowadzeniu koni zagranicę *czasowo* (np na wyścigi, wystawę i t. p.), kartek żółtych nie należy wycinać, a ograniczyć się krótką adnotacją na str. 18 dowodu, że „w dniu do poz. wywieziono względnie wyprowadzono konia czasowo zagranicę (na wyścigi, wystawę i t. p.) przez urząd celny w”

4) Gdyby strona nie przedstawiła „dowodu tożsamości”, a tylko „urzędowe zaświadczenie we-

*) Okólnik z dnia 13 czerwca 1929 r., L. D. IV. 814/3/29.

***) Okólnik z dnia 11 września 1929 r., L. D. IV. 1276/3/29.

teryńskie", należy przed odprawą ostateczną wypełnić w obecności właściciela konia (przewodnika) w 2 egzemplarzach kwestjonariusz według załączonego wzoru

Jeden egzemplarz kwestjonariusza należy odesłać do tego starostwa, z którego okręgu koń pochodzi, a drugi egzemplarz z notatką, do którego starostwa został skierowany pierwszy egzemplarz, dołączyć do zgłoszenia statystycznego.

Bez „urzędowego zaświadczenia weterynaryjnego” i „świadczenia miejsca pochodzenia zwierząt”, względnie dowodu tożsamości konia, nie wolno urzędowi celnemu dokonać odprawy wywozowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 42/1928, poz. 408, §§ 1—6 i 13 — 17).

Dowody tożsamości koni zostały wydrukowane w formie małych książeczek, w których stronicie 1 do 18 wykonane są na papierze białym, a stronicie 19 — 24 na papierze koloru żółtego.

III. Wywóz podczas ogłoszenia mobilizacji.

1) Z chwilą ogłoszenia mobilizacji niedozwolony jest wywóz zwierząt pociągowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 44/1928, poz. 425, § 2).

2) Pozwoleń na wywóz udziela Urząd Wojewódzki (Dz. Ust. R. P. Nr. 44/1928, poz. 445, § 3).

Wzór kwestjonariusza (rozdział II, pkt. 4).

Urząd Celny w
L. dz.

K W E S T J O N A R J U S Z

(wypełnić w 2 egzemplarzach przy wywozie zagranicę konia bez dowodu tożsamości).

Dnia do poz. rej. wywozu urząd celny w dokonał odprawy celnej konia, dla którego nie przedstawiono „dowodu tożsamości”

Opis konia:

- 1) płeć:
- 2) rok urodzenia:
- 3) wzrost: centymetrów;

Według przedstawionego świadectwa pochodzenia, koń opisany powyżej pochodzi:

z miejscowość i gmina (powiat) (województwo)

Właściciel (sprzedający, wyprowadzający) konia — Pan zamieszkały w nie przedstawił „dowodu tożsamości” z powodu I egzemplarz przesłano do Starostwa w

II egzemplarz dołączono do zgłoszenia statystycznego.

Podpis urzędnika celnego.

PRZEPISY DOTYCZĄCE OCHRONY ROŚLIN.

(do § 17 p. 5 rozporz. o postępow. celnem).

I. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 19 listopada 1927 r.

o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

(Dz. U. R. P. Nr. 108/1927, poz. 922).

Art. 3. W celu zwalczania chorób roślin oraz tępienia chwastów i szkodników roślin mogą być stosowane następujące środki:

1) zakaz przywożenia z zagranicy, wywożenia zagranicę i przewożenia przez obszar Państwa roślin chorych, opanowanych przez szkodnika i podejrzanych, szkodników roślin, a także wszelkich przedmiotów, które mogą być rozsadnikami chorób i szkodników roślin;

2) ustalanie warunków, którym winny odpowiadać zarówno rośliny przywożone z zagranicy, wywożone zagranicę i przewożone przez obszar Państwa, jak ich opakowanie i sposób transportu;

3) ustalanie stacyj granicznych, przez które może odbywać się przewóz roślin;

Art. 15. Szczegółowe przepisy, dotyczące postępowania ze skonfiskowanymi roślinami, szko-

dnikami roślin i przedmiotami, określa rozporządzenia Ministra Rolnictwa, przewidziane w art. 3.

II. Ograniczenie przywozu ziemniaków, spowodowane jest: „rozporządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 9 lutego 1928 o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. Ust. R. P. Nr. 18/1928 r., poz. 162)”, zmienionem: „rozporządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 14 kwietnia 1928 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dn. 9 lutego 1928 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego” (Dz. U. R. P. Nr. 51/1928 r., poz. 491).

III. Ochrona przed zawleczeniem do kraju z roślinami mszycy wełnistej oparta jest na „rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 8 sierpnia 1928 r. o tępieniu korówki wełnistej” (Dz. Ust. R. P. Nr. 77/1928 r., poz. 689), sprostowanem „obwieszczeniem Ministra Rolnictwa z dnia 29 października 1928 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa z dn. 8 sierpnia 1928 r. o tępieniu korówki wełnistej” (Dz. Ust. R. P. Nr. 94/1928 r., poz. 838).

STACJE OCENY NASION KONICZYNY, LUCERNY, PRZELOTU, NOSTRZYKU, KOMONICY I TYMOTKI.

{do § 17 p. 5 lit. e. rozp. o postępowaniu celnem}.

Spis stacyj upoważnionych do wydawania świadectw oceny nasion.

{Monitor Polski Nr. 176/1926 r., poz. 521 — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 20/1926 r., poz. 208; Monitor Polski Nr. 227/1929 r., poz. 526 — Dz. Urz. M. Sk. Nr. 28/1929 r., poz. 313}.

I. POLSKIE STACJE OCENY NASION:

Lwów — Państwowa stacja botaniczno-rolnicza, Zyblikiewicza Nr. 40;

Kraków — Zakład rolniczy doświadczalny Uniwersytetu Jagiellońskiego, Łobzowska Nr. 24;

Poznań — Stacja doświadczalna Wielkopolskiej Izby Rolniczej, Dąbrowskiego Nr. 17;

Toruń — Stacja oceny nasion Pomorskiej Izby Rolniczej, Szopena Nr. 22.

Warszawa — Stacja oceny nasion, Krakowskie Przedmieście 64.

II. ZAGRANICZNE STACJE OCENY NASION:

1. Argentyna:

Buenos-Ayres: Laboratorio e Investigacione Agricolo-Canaderas Calle Azopardo 900.

2. Austrja

Graz. Landwirtschaftlich - chemische Landes Versuchs- und Samenkontrollstation, Heinruchsstrasse 47.

Liniz: Landiwirtschaftlich - chemische Bundesversuchsanstalt, Promenade 35.

Wiedeń: Budesanstalt für Pflanzenbau und Samenprüfung, II/2, Lagerhausstrasse 174.

3. Belgja.

Louvain: Station de contrôle des semences, 4, Place de l'Université.

4. Bułgarja:

Plwdiv: Station d'essais agricoles du rayon de Sadovo près de Plevdiv.

Ruszczuk: Station d'essais agricoles du rayon d'Olvastzov Tchiflik près de Roustchouk.

Sofja: Institut d'Agriculture de la Faculté agronomique à Sofia, qui possède un laboratoire de contrôle de semences.

Sofja: Station d'essais et de contrôle agricole, Section du contrôle de semences.

5. Czechosłowacja:

Berno: Morawsky zemsky wyzkumny ústav zemedelsky. Oddeleni pro kontrolu semen, Kvetna ulice 19.

Bratislava: Státne vyskumné ústavy zemedelské. Ustav pro kontrolu semen, Matúškova 934

Koszyce: Státne vyskumé ústavy zemedelské. Ustav pro kontrolu semen, Letná ulice.

Praga Semenárska kontrolni — stanicé, Zemedelské - Rady pro Cechy, Václavskénam 47.

6. Danja:

Konpenhaga: Statsfrókontrollen, Fjords Alle 15.

7. Egípt:

Giza: Seed Testing Station, Hisher School of Agriculture.

8. Estonja.

Tallin (Rewel): Die estnische staatliche Samenkontrollstation Kiriku t. 4.

9. Finlandja:

Helsingfors: Valtion Siementarkastuslaitos, Punanotkonkatu 4.

10. Francja:

Paryż: Station d'Essais de Semences 4. Rue Platon.

11. Holandja:

Wageningen: Rijksproefstation voor Zaadcontrole.

12. Irlandja — Wolne Państwo.

Dublin: Seed Testing Station (Department of Lands and Agriculture), College of Science, Upper Merrion Street.

13. Japonja:

Kurashiki: Instytut Ohara do badań rolniczych, prowincja Okayama.

14. Kanada:

Calgary: Seed Laboratory „Immigration Bidg”, Alberta.

Ottawa: Seed Laboratory, 117 Vittoria St., Ontario.

Quebec City: Seed Laboratory, Carrell Block.

Toronto: Seed Laboratory, 36 Adelaide St. E., Ontario.

Winnipeg: Seed Laboratory, 173 Portage Ave, East, Manitoba.

15. Łotwa.

Ryga: Stacja doświadczalna i kontrolna Wydziału rolniczego w uniwersytecie łotewskim, Gabinet do badania roślin.

16. Norwegja:

Aas: Statens Frókontrollanstalt.

Bergen: Statens landbrukskjemiske Kontrollstation og Frókontrollanstalt, Nygaardsgaten 50.

Trondhjem: Statens landsbrukskjemiske Kontrollstation og Frókontrollanstalt.

17. Stany Zjednoczone Ameryki Północnej:

Arizona: Experiment Station, Tucson.

Colorado: Colorado Seed Laboratory, Colorado Agricultural Experiment Station, Fort Collins.

Connecticut: Experiment Station, New Haven.

Delaware: State Board of Agriculture, Dover.

Idaho: State Capital, Boise.

Illinois: State of Illinois Department of Agriculture, Division of Seed Inspection, Springfield.

Indiana: Experiment Station, Lafayette.

Iowa: Iowa State College, Agricultural Experiment Station, Ames.

Kalifornia: State Department of Agriculture, Sacramento.

Kansas: Experiment Station, Manhattan.

Kentucky: Kentucky Agricultural Experiment Station, University of Kentucky, Lexington.

Maine: Experiment Station, Orono.

Maryland: Experiment Station, College Park.

Massachusetts: Experiment Station, Amherst.

Michigan: Experiment Station, East Lansing.

Michigan: The Seed Laboratory of the State Department of Agriculture, Lansing.

Minnesota: University Farm Experiment Station, St. Paul.

Missouri: Experiment Station, Columbia.

Montana: Experiment Station, Bozeman.

Nebraska: Department of Agriculture, Lincoln.

New Hampshire: Experiment Station, Durham.

New Jersey: State Seed Laboratory, New Jersey Agricultural Experiment Station, New Brunswick, N. J.

New Mexico: Experiment Station, State College.

New York: New York Agricultural Experiment Station, Geneva, N. Y.

North Carolina: Department of Agriculture, Raleigh.

North Dakota: Experiment Station: Agricultural College.

Ohio: Department of Agriculture, Columbus.

Oklahoma: Board of Agriculture, Oklahoma City.

Oregon: Experiment Station, Corvallis.

Pennsylvania: Department of Agriculture, Harrisburg.

South Dakota: Seed Laboratory, Experiment Station, Brookings.

Tennessee: Board of Agriculture, Nashville.

Texas: State Board of Agriculture, Austin.

Utah: State Crops and Pests Commission, Salt Lake City.

Vermont: Experiment Station, Burlington.

Virginia: Seed Laboratory, Department of Agriculture, Richmond.

Waszyngton: Department of Agriculture, Olympia.

Waszyngton: D. C. United States Department of Agriculture, Bureau of Plant Industry.

West Virginia: Experiment Station, Department of Agriculture, Charleston.

Wisconsin: Department of Agriculture, Division of Seed and Weed Control.

Wyoming: Experiment Station, Laramie.

18. Szwajcarja:

Lozanna: Station federale d'essais de semences, Mon Calme.

Oerlikon - Zurych: Schweizerische landwirtschaftliche Versuchsanstalt.

19. Szwecja:

Boraas: Frökontrollanstalten.

Gävle: Frökontrollanstalten.

Halmstad: Frökontrollanstalten.

Jönköping: Frökontrollanstalten.

Kalmar: Frökontrollanstalten.

Linköping: Frökontrollanstalten.

Luleå: Frökontrollanstalten.

Lund: Frökontrollanstalten.

Molkom: Frökontrollanstalten.

Orebro: Frökontrollanstalten.

Skara: Frökontrollanstalten.

Stocksund: Statens centrala frökontrollanstalt, Bergshamra.

Täng: Frökontrollanstalten.

Västerås: Frökontrollanstalten.

20. Węgry.

Budapeszt: Magy Kir Veto magyizsgáló Allos. II. Kis-Rökutca 15.

21. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanji wraz z Północną Irlandją.

Belfast: Ireland: Seed Testing and Plant Disease Division, Queen's University.

Cambridge: Official Seed Testing Station, National Institute of Agricultural Botany (N. I. A. B.), Huntingdon Road.

Midlothian: Scotland: Seed Testing et Registration Station, East Craigs, Corstorphine.

22. Związek Socjalistycznych Republik Rad.

Leningrad: Station d'Essais de Semences, Jardin Botanique.

23. Niemcy.

Anhalt. Bernburg: Anhaltische Versuchsanstalt, Junkergasse 3.

Baden. Augustenberg: Staatliche Stelle Badische Landwirtschaftliche Versuchsanstalt, Post Grötzingen.

Bawaria. Monachjum: (München 22): Samenkontrollabteilung der Bayerischen Landesanstalt für Pflanzenbau und Pflanzenschutz, Liebigstr. 25.

Brema. Brema: Städtisches Museum für Natur-, Völker- und Handelskunde, Bremische Stelle für Pflanzenschutz.

Brunświk. Brunświk: (Braunschweig): Landwirtschaftliche Versuchsanstalt Institut der Landwirtschaftskammer, Hochstr. 17/18.

H a m b u r g. Hamburg. Hamburgisches Staatsinstitut für angewandte Botanik, Bei den Kirchhöfen 14

H e s s i a Darmstadt Hessische Landwirtschaftliche Versuchsstation, Rheinstr. 91.

M e c k l e n b u r g - S z w e r y Ń s k i. Rostock: Abteilung für Pflanzenbau und Samenkontrolle an der Landwirtschaftlichen Versuchsstation, Graf Lippestr. 1

P r u s y. Berlin NW 40: Landwirtschaftliche Kontrollstation der Landwirtschaftskammer für die Provinz Brandenburg und für Berlin, Kronprinzenufer 4/6.

B o n n n a d R e n e m: Versuchsstation der Landwirtschaftskammer für die Rheinprovinz, Weberstr. 61.

H a l l a n a d S a l a: (Halle a. d. Saale): Agr. Chem. Kontrollstation Institut der Landwirtschaftskammer für die Provinz Sachsen, Karlstr. 10.

H a r l e s h a u s e n k o ł o K a s s e l: Landwirtschaftliche Versuchsstation der Landwirtschaftskammer für den Regierungsbezirk Kassel.

H i l d e s h e i m: Landwirtschaftliche Versuchsstation der Landwirtschaftskammer für die Provinz Hannover.

K i l o n j a (Kiel): Landwirtschaftliche Versuchsstation der Landwirtschaftskammer für die Provinz Schleswig - Holstein - Abteilung Samenkontrolle, Gutenbergstr. 76.

K r ó l e w i e c (Königsberg): Samenuntersuchungsamt der Landwirtschaftskammer für die Provinz Ostpreussen, Beethovenstr. 24/26.

L a n d s b e r g n a d W a r t a: Amtliche Samenkontrollstation für die Provinz Grenzmark — Posen — Westpreussen, Theaterstr. 25.

M u n s t e r n a d W e z e r a: Anstalt für Pflanzenschutz und Samenuntersuchung der Landwirtschaftskammer für die Provinz Westfalen, Südstr. 76.

S z c z e c i n (Stettin): Samenkontrollstation der Landwirtschaftskammer für die Provinz Pommern, Werdestr. 31.

W r o c ł a w (Breslau): Landwirtschaftlich - botanische Untersuchungsanstalt der Landwirtschaftskammer Niederschlesien, Mathiasplatz 5.

S a k s o n j a: D r e z n o (Dresden): Staatliche Landwirtschaftliche Versuchs- und Samenprüfungsanstalt.

T u r y n g j a. J e n a: Landwirtschaftliche Abteilung der Versuchsstation, Schlossgasse 17.

W i r t e m b e r g j a: H o h e n h e i m k o ł o S z t u t g r a d u. Württembergische Landesanstalt für Samenprüfung.

24. Włochy.

B o l o g n a: Regio Instituto Superiore Agrario.

M o d e n a: Regia Stazione Agraria Sperimentale.

R i e t i. Regia Stazione Sperimentale di Granicoltura.

R o m a: Regia Stazione di Patologia Vegetale.

R o v i g o: Regia Stazione Sperimentale di Bieticoltura.

PRZYWÓZ I WYWÓZ GOŁĘBI.

(do § 17 p. 7 oraz § 18 p. 2 rozp. o postępowaniu celnem).

I

U S T A W A

z dnia 2 kwietnia 1925 r.

o gołębiach pocztowych.

(Dz. U. R. P. Nr. 45/1925., poz. 311)

§ 12. Wywóz wszelkiego gatunku gołębi zagranicę, z wyjątkiem t. zw. rysi polskich, garlaczki i pawiaków, jako też przywóz tychże z zagranicy może nastąpić tylko po uzyskaniu na to specjalnego zezwolenia władzy administracyjnej, wydane go w porozumieniu z władzą wojskową.

W czasie wojny Minister Spraw Wojskowych może zabronić zupełnie zarówno przywozu gołębi z zagranicy, jak i wywozu zagranicę.

II

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAW WOJSKOWYCH, SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 listopada 1927 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o gołębiach pocztowych.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 103/1927 r., poz. 899).

Do art. 1.

§ 1. Za gołębia pocztowego uważa się gołębia, który odpowiada opisowi i wzorowi podanemu w załączniku 1 do niniejszego rozporządzenia.

Do art. 12.

§ 16. Zezwolenie na wywóz pocztowych gołębi zagranicę i na przywóz z zagranicy udziela wojewódzka władza administracji ogólnej po po-

rozumieniu się z dowództwem okręgu korpusu, na którego terenie hodowca zamieszkuje.

Do art 14

§ 17. Podanie o zezwolenie na puszczanie gołębi pocztowych przez granicę Państwa winien starający się wnieść do Ministerstwa Spraw Wojskowych przez dowództwo okręgu korpusu, na którego terenie zamieszkuje. Zezwolenia udziela Ministerstwo Spraw Wojskowych na wniosek dowództwa korpusu

Załącznik Nr. 1 do rozp Min
Spraw Wojsk, Spraw Wewn i Spra-
wiedliwości z dnia 17 listopada
1927 r (poz 899)

Wzór i opis gołębia pocztowego.

Wzrost średni, muskularna budowa ciała. Postawa śmiała, dumna, upierzenie pełne, dobrze przylegające do ciała. Barwa upierzenia — rozmaita. Przy upierzeniu ciemnym, upierzenie szyi lśniąca.

Głowa kształtna i proporcjonalna, czoło nieco wysunięte. Oczy otacza mięsisty pierścień ochronny o tle szarym lub różowym z jasnym lub białym odcieniem

Wyraz oczu żywy i energiczny, łagodniejszy zaś nieco u samicy.

Barwa oczu różnorodna.

Dziób proporcjonalny, lekko zagięty, twardy i gładki. Około 3/4 dzioba pokryte jest narością o zabarwieniu i odcierciu oczu. Narość ma być gładka i bez zmarszczek

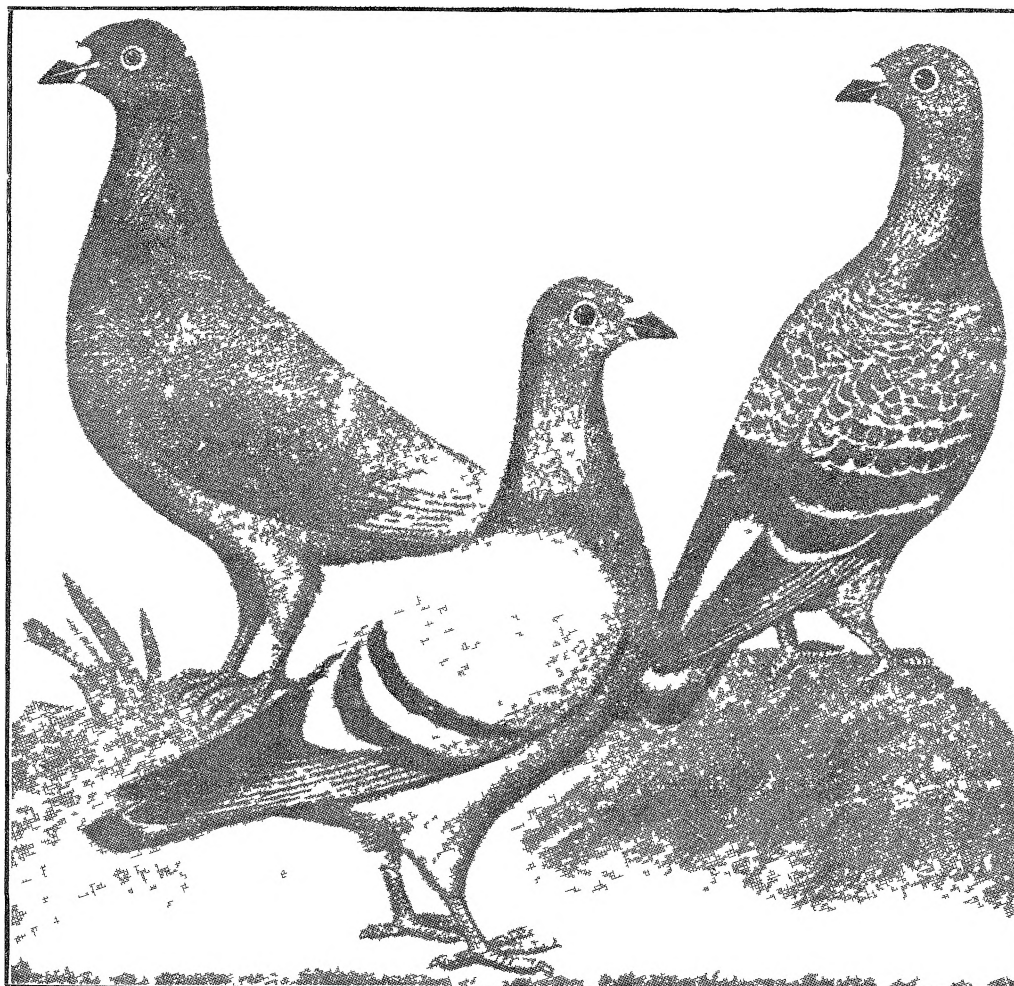
Szyja proporcjonalna, silniejsza u samca, delikatniejsza u samicy.

Piersz szeroka i dobrze rozwinięta.

Skrzydła złożone przylegają dobrze do korpusu, a końce skrzydeł krzyżują się nad ogonem.

Duże pióra skrzydeł t. zw. lotki zachodzą jedne na drugie przy skrzydle normalnie złożonym.

Duże pióra ogona zwane sterówkami posiadają szerokie chorągiewki po obu stronach stosiny. Ogon złożony powinien być wąski, a rozłożony przyjmuje formę wachlarza, przyczem sterówki od środkowej strony zachodzą jedna na drugą.

OPJUM, MORFINA, KOKAINA I T. P. SUBSTANCJE I PRZETWORY ODURZAJĄCE.

(do § 17 p. 8 oraz § 18 p. 4 rozporządzenia o postępowaniu celnem).

I.

U S T A W A

z dnia 22 czerwca 1923 r.

w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 72/1923, poz. 559).

Art. 1. Zabrania się wytwarzania, przerobki, przywozu i wywozu, przechowywania, handlu oraz wszelkiego wogóle obiegu opjum surowego, opjum leczniczego, opjum do palenia i jego odpadków (Dross i t. p.), haszyszu, morfiny, kokainy, heroiny, wszelkich ich soli i przetworów oraz tych pochodnych, które na podstawie badań naukowych w drodze rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego będą uznane za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia.

Na wypadek pojawienia się w obiegu innych substancyj lub przetworów o podobnie szkodliwych skutkach, upoważnia się Ministra Zdrowia Publicznego do rozciągnięcia na nie w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2. Wyjątki od zakazu przewidzianego w art. 1, są dopuszczalne jedynie dla celów leczniczych, naukowych i przemysłowych za specjalnym zezwoleniem Ministra Zdrowia Publicznego i z zachowaniem warunków, w tem zezwoleniu zastrzeżonych. Zezwolenie to może być wydane na określony czas i na określoną ilość oraz może być każdej chwili cofnięte.

II

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I MINISTRA SPRAWIEDLIWOSCI W POROZUMIENIU Z MINISTREM SKARBU

z dnia 20 stycznia 1925 r.

o trybie postępowania przy przywozie i wywozie substancyj i przetworów odurzających.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 15/1925, poz. 98).

§ 1. Przywóz z zagranicy i wywóz zagranicę substancyj i przetworów odurzających, podlegających przepisom ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559), a mianowicie: opjum we wszelkich postaciach, morfiny i innych (z wyjątkiem kodeiny) alkaloidów, opjum, heroiny, kokainy, wszelkich soli i przetworów tych substancyj oraz tych pochodnych, które w drodze rozporządzenia (art. 1 powołanej ustawy z dn. 22 czerwca 1923 r.) — będą uznane za równie szkodliwe dla zdrowia, nie może odbywać się inaczej, jak po uprzednim uzyskaniu:

- a) certyfikatu przywozu, lub wywozu i
- b) zezwolenia na dokonanie odprawy celnej.

§ 2. Przewidywane wyżej certyfikaty (§ 1 p. a.), których wzory podane są w załączniku do niniejszego rozporządzenia (załączniki Nr. 1 i Nr. 2), będą wydawane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych osobom i instytucjom uprawnionym do sprowadzania substancyj i przetworów odurzających celem uzyskania od właściwych władz państw eksportujących lub importujących zezwolenia na ich wywóz lub przywóz oraz celem stwierdzenia, że substancje te i przetwory w ilościach w certyfikatach podanych są przeznaczone dla celów leczniczych lub naukowych.

§ 3. Osoby i instytucje ubiegające się o pozwolenie przywozu winny złożyć w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych należycie ostemplowane podanie.

W podaniu tem należy wymienić

- a) nazwisko i imię, względnie nazwę osoby lub instytucji sprowadzającej,
- b) dokładny adres sprowadzającego,
- c) urząd celny, w którym przesyłka ma być odprawioną,
- d) państwo i miejscowość skąd przesyłka ma być nadana,
- e) nazwisko i imię, względnie nazwę osoby lub instytucji wysyłającej,
- f) dokładne wyszczególnienie substancyj i przetworów odurzających lub zawierających takie substancje i przetwory z podaniem dokładnej ich wagi netto, o ile dotyczy opjum — jego gatunku i zawartości morfiny, o ile zaś to dotyczy preparatów zawierających te substancje i przetwory — ilości tych ostatnich.

Przesyłki, zawierające substancje i przetwory odurzające, przeznaczone dla osób lub instytucyj, które uzyskały certyfikat przywozu, nie mogą być adresowane do osób trzecich, jak np. firm transportowych i t. p. Poza tem przesyłki te nie mogą zawierać w łącznym opakowaniu żadnych innych przetworów, leków i towarów.

Certyfikaty przywozu podlegają opłacie stempłowej, ustanowionej dla świadectw urzędowych.

§ 4. Osoby i instytucje, ubiegające się o pozwolenie wywozu, winny złożyć w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych należycie ostemplowane podanie.

W podaniu tem należy wymienić dane wyszczególnione w pp. a, b, c, e i f § 3 (odnośnie do pp. a i b, zamiast: „sprowadzającego” ma być: „wysyłającego”: do p. e, zamiast: „wysyłającej” — „odbierającej”) i zadeklarować, że wysyłający zna przepisy normujące przywóz substancyj i przetworów odurzających, a obowiązujące w państwie przeznaczenia.

Ponadto do podania tego winno być dołączone, przepisane w państwie przeznaczenia, zezwolenie na przewóz, zawierające zarazem oświadczenie, do jakiego celu mają służyć wywiezione przetwory i substancje. W przypadku, kiedy państwo przeznaczenia zezwoleń takich nie udziela, winno być dołączone do podania zaświadczenie właściwych władz konsularnych polskich, że sprowadzający posiada wszystkie uprawnienia, wymagane w myśl przepisów obowiązujących w kraju przeznaczenia.

§ 5. Przewidziane w p. b § 1 zezwolenia będą wydane przez Ministerstwo Skarbu.

Ministerstwo Skarbu, wydając odpowiednie zarządzenia właściwym urzędom celnym, będzie udzielało zezwoleń tylko tym osobom i instytucjom, które otrzymały od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych odpowiedni certyfikat przywozu, względnie wywozu (§ 2).

§ 6. Przewidzianych w p. b § 1 zezwoleń, o ile to dotyczyć będzie Wolnego Miasta Gdańska, Ministerstwo Skarbu będzie udzielało osobom i instytucjom, uprawnionym w myśl obowiązujących na obszarze tego miasta przepisów do sprowadzania substancji i środków odurzających, a których nazwiska lub nazwy będą mu wskazane przez Senat Wolnego Miasta Gdańska.

§ 7. Na przywóz substancji i przetworów odurzających z Wolnego Miasta Gdańska do Rzeczypospolitej Polskiej konieczne jest uzyskanie zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W celu uzyskania takiego zezwolenia, osoby i instytucje importujące winny złożyć do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należycie osteplowane podania z wyszczególnieniem danych wymienionych w pp. a— f § 3

§ 8. Na wywóz substancji i przetworów odurzających z Rzeczypospolitej polskiej do Wolnego Miasta Gdańska konieczne jest uzyskanie zezwolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W celu uzyskania takiego zezwolenia osoby i instytucje eksportujące winny złożyć do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należycie osteplowane podanie z zastosowaniem się do postanowień ustępu 2 i 3 § 4.

§ 9. Przesyłki, zawierające substancje i przetwory odurzające, nadesłane do urzędu celnego drogą legalną i należycie zadeklarowane, będą przez urzędy celne zwrócone nadawcy na wypadek, gdyby osoby i instytucje, do których przesyłki te zostały adresowane, nie uzyskały zezwolenia wymaganego postanowieniami p. b § 1.

Takiemuż zwrotowi ulegną należycie zadeklarowane przesyłki, zawierające substancje i przetwory odurzające, o ile osoby lub instytucje, do których przesyłki te zostały adresowane i które posiadają zezwolenia wymagane postanowieniami p. b, § 1 nie podejmą ich z urzędów celnych w przepisany terminie.

§ 10. W wypadkach fałszywego deklarowania przesyłek, zawierających substancje i przetwory odurzające niepokryte pozwoleniem przywozu, urzędy celne winny postępować w myśl art. 9 ustawy z dn. 22 czerwca 1923 r.

W analogiczny sposób postępują urzędy celne w wypadkach, gdy zwrot zagranicę przesyłek, zawierających substancje i przetwory odurzające, nie będzie mógł być dokonany zgodnie z postanowieniami ustępu 1 § 9 niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Postanowienia ogólne, normujące tryb postępowania celnego, mają również zastosowanie do transportów, zawierających substancje i przetwory odurzające, o ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 12. Przywóz i wywóz kokainy oraz jej soli i przetworów może odbywać się tylko przez urzędy celne w następujących miejscowościach: w Warszawie, Poznaniu, Lwowie, Wilnie i Gdańsku (Post. I., Packhof).

Przywóz i wywóz innych substancji i przetworów odurzających może odbywać się przez urzędy celne w następujących miejscowościach: w Warszawie, Łodzi, Sosnowcu, Poznaniu, Bydgoszczy, Toruniu, Lwowie, Przemyślu, Krakowie, Katowicach, Wilnie, Stołpcach i Gdańsku (Post. I, Hauptbahnhof I, Packhof, Simonsdorf).

§ 13. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegną karze stosownie do przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancji i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 559).

W sprawie Nr.
.
.
w
wydano certyfikat Nr.
na przywóz następujących
narkotyków
.
.
.
.
.
.
od
w
z
Przez Urząd Celny
.
Dnia
19 r.

Nr.

Certyfikat przywozu
(Konwencja międzynarodowa w
sprawie opjum w Hadze z
r. 1912)
Ministerstwo Spraw Wewnętrz-
nych Rzeczypospolitej Polskiej,
któremu zostało powierzono wy-
konanie ustaw w przedmiocie
obrotu narkotyków, objętych
konwencją Haską z 1912 r., ni-
niejszem zaświadcza:
ze
.
.
.
.
w
zostało udzielone zezwolenie na
przewóz od
.
w
z
przez Urząd Celny w
.
następujących narkotyków, prze-
znaczonych do celów
lecniczych:
naukowych:
.
Niniejszy certyfikat jest prze-
znaczony dla uzyskania zezwo-
lenia na eksport tych narkoty-
ków z
i nie może służyć jako zezwole-
nie na odbiór ich z Urzędu Cel-
nego.

Za Ministra:
Spraw Wewnętrznych:

Warszawa, d. 19 . . . r.

Nr.

Certificat d'Importation
(Convention internationale de
l'Opium de 1912).
Le Ministère de l'Interieur de la
Republique Polonaise chargé de
l'application de la loi sur les
stupefiants visés par la Con-
vention internationale de l'opium
de 1912 a approuvé l'importa-
tion par:
.
.
.
à
de
à
en provenance de
par la douane de
des stupéfiants pour des besoins
médicaux:
scientifiques:
.
.
.

Ce certificat est destiné à obte-
nir l'approbation de l'importa-
tion de ces stupefiants en pro-
venance de
et ne peut servir comme appro-
bation pour les retirer de la
douane.

pour le Ministre
de l'Interieur:

Varsovie, le 19 . . . r.

Odpis.

Nr.

Certyfikat przywozu
(Konwencja międzynarodowa w
sprawie opjum w Hadze z
r 1912)

Ministerstwo Spraw Wewnętrz-
nych Rzeczypospolitej Polskiej,
któremu zostało powierzone wy-
konanie ustaw w przedmiocie
obrotu narkotyków, objętych
konwencją Haską z 1912 r., ni-
niejszem zaświadcza:

że
.
w
zostało udzielone zezwolenie na
przewóz od
.
w
z
przez Urząd Celny w
.
następujących narkotyków, prze-
znaczonych do celów
lecniczych:
naukowych:
.
.
.

Niniejszy certyfikat jest prze-
znaczony dla uzyskania zezwo-
lenia na eksport tych narkoty-
ków z
i nie może służyć jako zezwolenie
na odbiór ich z Urzędu Cel-
nego.

Za Ministra:
Spraw Wewnętrznych:

Warszawa, d. 19 . . r.

Ministerstwo Spraw
Wewnętrznych

Warszawa, dn.
19 . . r.

Nr.

Ministerstwu Skarbu
(Departamentowi Ceł)

Przesyła się do wiadomości z
prośbą o wydanie Urzędowi
Celnemu w
upoważnienia do odprawy przy-
wozowej wymienionych w certy-
fikacie narkotyków.

Za Ministra

Ministerstwo Skarbu

Warszawa, dn. 19 . . r.

Nr.

Urzędowi Celnemu

w

Przesyła się do wiadomości z
upoważnieniem do dokonania
odprawy przywozowej wymie-
nionych w certyfikacie narkoty-
ków.

Za Ministra:

Urząd Celny

w

. dn.

19 . . . r.

Nr.

Do

Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych

(Generalna Dyrekcja
Służby Zdrowia)

Donosi się, że wymienione w
certyfikacie przywozu Nr. . .
narkotyki zostały dn.
. 19 . . . r. według
poz.

. rej.
zwrócone nadawcy — odprawi-
one w przywozie — skonfiskowa-
ne (niepotrzebne skreślić).
W transporcie brakowało:

.
.

Z w r o t
konfiskata

nastąpił (y) skut-
kiem:

.
.

Naczelnik Urzędu
Celnego:

U w a g a: Niniejsze doniesienie
winno być wysłane niezwłó-
cznie po dokonaniu odprawy,
zwrotu lub konfiskaty.

W sprawie Nr.
.
.
w
wydano certyfikat Nr.
na wywóz następujących nar-
kotyków:
.
.
.
.
.
.
.
.
od
w
dla
w
.
Przez Urząd Celny
w
dnia

19 . . . r.

Nr.

Certyfikat wywozu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrz-
nych niniejszem oświadcza, że
nie widzi przeszkód do udziele-
nia
.
zewolena na wywóz z Polski
następujących narkotyków:

do
dla
przez Urząd Celny w

Wywożący oznajmił, że prze-
pisy normujące obrót narkoty-
ków w kraju przeznaczenia są
mu znane, a na dowód, że kraj
ten nie wzbrania wwozu tego
transportu złożył:

Niniejszy certyfikat jest prze-
znaczony dla uzyskania od Mi-
nisterstwa Skarbu zezwolenia
na wywóz i w razie dokonania
transportu ulega zatrzymaniu
przez Urząd Celny.

Za Ministra:

Warszawa, dn. 19 . . . r.

Odpis.

Nr.

Certyfikat wywozu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrz-
nych niniejszem oświadcza, że
nie widzi przeszkód do udziele-
nia
.
zewolena na wywóz z Polski
następujących narkotyków.

do
dla
przez Urząd Celny w

Wywożący oznajmił, że prze-
pisy normujące obrót narkoty-
ków w kraju przeznaczenia są
mu znane, a na dowód, że kraj
ten nie wzbrania wwozu tego
transportu złożył:

Niniejszy certyfikat jest prze-
znaczony dla uzyskania od Mi-
nisterstwa Skarbu zezwolenia
na wywóz i w razie dokonania
transportu ulega zatrzymaniu
przez Urząd Celny.

Za Ministra:

Warszawa, dn. 19 . . . r.

MINISTERSTWO SPRAW
WEWNĘTRZNYCH

Warszawa, dn.

Nr.

Ministerstwu Skarbu
(Departament Ceł)

przesyła się do wiadomości z
prośbą o wydanie Urzędowi
Celnemu w
upoważnienia do dokonania od-
prawy wywozowej wymienio-
nych w certyfikacie narkoty-
ków.

Za Ministra:

Ministerstwo Skarbu

Warszawa, dn.

Nr.

Urzędowi Celnemu

w

Przesyła się do wiadomości z
upoważnieniem do dokonania
odprawy wywozowej wymie-
nionych w certyfikacie narko-
tyków:

Za Ministra:

Urząd Celny

w

. . . dn. . . . 19 . . . r.

Do

Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych

(Generalna Dyrekcja
Służby Zdrowia)

Zwracając przedłożony przez .
.
certyfikat wywozu donosi się,
że wymienione w nim narkoty-
ki zostały dn.
192 . . . r. wywiezione do poz.
rej.
według adresu w certyfikacie
wskazanego, z wyjątkiem na-
stępujących ilości:

.
.
.

Naczelnik Urzędu
Celnego

Załącznik 1.

U w a g a: Niniejsze doniesie-
nie winno być wysłane nie-
zwłocznie po wywozie tran-
sportu.

W razie gdyby transport
zawierał ilości narkotyków
mniejsze od podanych w cer-
tyfikacie, należy to w zawi-
domieniu zaznaczyć.

III. Konwencja międzynarodowa dotycząca opium

podpisana w Genewie dnia 19 lutego 1925 r.
(Dz. U. R. P. Nr. 108/1927, poz. 920).

Określenia.

Art. 1.

Dla użytku niniejszej konwencji strony układające zgodziły się na następujące określenia:

Opjum surowe. Przez „opjum surowe” rozumie się skoagulowany drogą naturalną sok, otrzymany z główek maku nasennego (*Papaver somniferum* L.) i poddany jedynie manipulacjom, niezbędnym dla opakowania i transportu, bez względu na zawartość morfiny.

Opjum lekarskie. Przez „opjum lekarskie” rozumie się opjum, które zostało poddane operacjom, potrzebnym do tego, aby przystosować je do użytku leczniczego, sproszkowane, lub też pod postacią mieszaniny z substancjami obojętnymi, zgodnie z wymaganiami farmakopei.

Morfina. Przez morfinę rozumie się główny alkaloid opjum, mający wzór chemiczny $C_{17}H_{19}NO_3$.

Dwuacetylmorfina. Przez „dwuacetylmorfina” rozumie się diacetylmorfina (diamorfina, heroinę), mającą wzór chemiczny $C_{21}H_{23}NO_5$.

Liście koka. Przez liście koka rozumie się liście *Erythroxylon Coca Lamarck*, *Erythroxylon novigranatense* (Morris) Hieronymus i ich odmian, z rodziny *Erythroxylaceae* i liście innych gatunków tego rodzaju, z których kokaina mogłaby być wyciągnięta bezpośrednio lub otrzymana drogą przetwarzania chemicznego.

Kokaina surowa. Przez „kokainę surową” rozumie się wszystkie produkty otrzymane z liści koka, które mogą pośrednio lub bezpośrednio służyć do wyrobu kokainy.

Kokaina. Przez „kokainę” rozumie się eter metylowy benzoylekgoniny lewoskrętnej (σ) $D_{20}^0 = -16^{\circ}4$ w 20%-ym roztworze chloroformowym), mający wzór chemiczny $C_{17}H_{21}NO_4$.

Ekgonina. Przez „ekgoninę” rozumie się ekgoninę lewoskrętną (α) $D_{20}^0 = -45^{\circ}6$ w 5%-wym wodnym roztworze), mającą wzór: $C_8H_{15}NO_3 \cdot H_2O$ i wszystkie pochodne tej ekgoniny, mogące przemysłowo służyć do jej regeneracji.

Konopie indyjskie. Przez „konopie indyjskie” rozumie się zasuszone kwiatowe lub owocujące wierzchołki roślin żeńskich *Cannabis sativa* L., z których nie wyciągnięto żywicy, bez względu na nazwę, nadawaną im w handlu.

Kontrola wewnętrzna opium surowego i liści koka.

Art. 3.

Strony układające się ograniczą, z uwzględnieniem różnic swych warunków handlowych, liczbę miast, portów i innych miejsc, przez które bę-

dzie dozwolony wywóz i wwóz surowego opium lub liści koka.

Kontrola wewnętrzna wytworów.

Art. 4.

Postanowienia niniejszego rozdziału odnoszą się do substancji następujących:

- a) do opium lekarskiego;
- b) do kokainy surowej i do ekgoniny;
- c) do morfiny, dwuacetylmorfiny, kokainy i ich soli;
- d) do wszystkich przetworów oficynalnych i nieoficynalnych (włączając w to środki, zwane antiopium), zawierających więcej, niż 0,2% morfiny lub więcej niż 0,1% kokainy;
- e) do wszystkich przetworów, zawierających dwuacetylmorfina;
- f) do przetworów galenowych (ekstrakt i nalewka) z konopi indyjskich;
- g) do wszelkich innych środków odurzających, do których konwencja niniejsza może mieć zastosowanie, zgodnie z art. 10.

Art. 5.

Strony układające się wydadzą ustawy lub przepisy skuteczne, zmierzające do ograniczenia wyrobu, wwozu, sprzedaży, rozdawania, wywozu i użycia substancji, do których odnosi się rozdział niniejszy, wyłącznie do celów lekarskich i naukowych. Strony będą współpracowały dla przeszkodzenia użytkowaniu tych substancji do wszelkich innych celów.

Art. 6.

Strony układające się będą kontrolowały wszystkich, którzy wyrabiają, wwożą, sprzedają, rozdają i wywożą substancje, do których odnosi się rozdział niniejszy.

W tym celu strony układające się winny:

- b) wymagać, aby wszyscy, zajmujący się wyrabianiem, wwozem, sprzedażą, rozdawaniem i wywozem tych substancji, uzyskiwali upoważnienia lub pozwolenia na wykonywanie tych czynności;

Konopie indyjskie.

Art. 11.

1) W uzupełnieniu do postanowień rozdziału V niniejszej konwencji, odnoszących się do konopi indyjskich i wyciągniętej z nich żywicy, strony układające się zobowiązują się:

- a) zabronić wywozu żywicy, wyciągniętej z konopi indyjskich i przetworów, będących w użyciu, których podstawą jest żywica (jak haszysz, esrar, chira i djamba) do krajów, które zabroniły ich używania, a o ile wywóz ich jest dozwolony, żądać przedstawienia specjalnego certyfikatu przywozu, wydanego przez rząd kraju, do którego pro-

dukt jest wwożony, i zaświadczającego, że przywóz jest dozwolony dla celów, wyszczególnionych w certyfikacie i że żywica lub przetwory w nim wymienione nie będą wywożone zpowrotem;

b) żądać na konopie indyjskie przed wydaniem zezwolenia na wywóz, wymienionego w art. 13 niniejszej konwencji, przedstawienia specjalnego certyfikatu przywozu wydanego przez rząd kraju do którego produkt jest wwożony i zaświadczającego, że wwóz jest dozwolony i że produkt ma być użyty wyłącznie do celów lekarskich lub naukowych.

2) Strony układające się roztoczą skuteczny nadzór celem przeszkodzenia nielegalnemu handlowi międzynarodowemu konopiami indyjskimi, a w szczególności żywicą.

ROZDZIAŁ V.

Kontrola handlu międzynarodowego.

Art. 12

Każda ze stron układających się będzie żądała aby oddzielne pozwolenie przywozu było uzyskiwane na każdy przywóz którejkolwiek z substancyj, do których ma zastosowanie niniejsza konwencja. Pozwolenie to wykaże ilość, mającą być wwiezioną, nazwisko i adres wwożącego, tak również nazwisko i adres wywożącego.

Pozwolenie przywozu wyszczególni termin, w którym przywóz będzie mógł nastąpić; przywóz w kilku transportach będzie dopuszczalny.

Art. 13.

1) Każda ze stron układających się będzie wymagać, aby oddzielne pozwolenie wywozu było uzyskiwane na każdy wywóz którejkolwiek z substancyj, do których ma zastosowanie niniejsza konwencja. Pozwolenie to wykaże ilość, mającą być wwiezioną, nazwisko i adres wywożącego, jak również nazwisko i adres wwożącego

2) Strona układająca się będzie wymagata przed wydaniem tego pozwolenia wywozu przedstawienia przez osobę lub firmę, żądającą pozwolenia wywozu certyfikatu wwozu, wydanego przez rząd kraju, do którego produkt ma być wwieziony i zaświadczającego, że wwóz jest dozwolony

Każda ze stron układających się zobowiązuje się zastosować w miarę możliwości certyfikat przywozu, którego wzór jest dołączony do niniejszej konwencji.

3) Pozwolenie wywozu wyszczególni termin, w którym wywóz ma nastąpić i wymieni numer i datę certyfikatu przywozu, jak również władzę, która go wystawiła.

4) Odpis pozwolenia wywozu będzie towarzyszyć transportowi i rząd, który wydaje pozwolenie wywozu, prześle odpis jego rządowi kraju, do którego produkt jest wwożony.

5) Po dokonany przywozie lub po upływie terminu, wyznaczonego dla przywozu, rząd kraju, do którego produkt ma być wwieziony, zwróci pozwolenie wywozu rządowi kraju wywożącego z od-

powiednią adnotacją. Adnotacja wymieni ilość istotnie wwiezioną.

6) Jeśli ilość istotnie wywieziona jest niższa od wyszczególnionej w adnotacji na pozwoleniu wywozu, władze kompetentne uczynią wzmiankę o tej ilości na certyfikacie wywozu i na wszelkich urzędowych odpisach tego certyfikatu.

7) Jeśli żądanie pozwolenia na wywóz dotyczyć transportu, który ma być złożony w magazynach celnych kraju, do którego produkt jest wywożony, władze kompetentne kraju wywożącego mogą przyjąć zamiast certyfikatu przywozu, wzmiankowanego powyżej, certyfikat specjalny, którym władza kompetentna kraju, do którego produkt jest wwożony, zaświadcza, że zgadza się na wwóz transportu w warunkach wymienionych. W podobnym przypadku certyfikat wywozu będzie zawierał wyraźną wzmiankę, że transport jest wywożony dla złożenia go w magazynach celnych

Art. 14.

Aby zapewnić w wolnych portach i w wolnych strefach zastosowanie i całkowite wykonanie postanowień niniejszej konwencji, strony układające się zobowiązują się zastosować prawa i przepisy obowiązujące w kraju do wolnych portów i wolnych stref, znajdujących się na ich terytorjach i wykonywać tam w stosunku do substancyj, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, ten sam nadzór i tę samą kontrolę, jak i w innych częściach swego terytorjum.

Jednakże artykuł ten nie przeszkadza stronie układającej się zastosować w wolnych portach i wolnych strefach do wymienionych substancyj postanowień bardziej energicznych, niż w innych częściach swego terytorjum.

Art. 15.

1) Żaden transport którejkolwiek z substancyj, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, jeśli transport ten jest wywożony z jednego kraju i przeznaczony dla innego kraju, nie może być przewożony przez trzeci kraj — bez względu na to, czy transport ten ma być przeładowany ze statku lub innego środka transportowego, którym jest przewożony, czy też nie — o ile odpis certyfikatu wywozu (lub certyfikatu zmiany marszruty, o ile certyfikat ten został wydany zgodnie z paragrafem następnym), towarzyszący transportowi, nie został przedstawiony władzom kompetentnym tego kraju.

2) Władze kompetentne kraju, przez który transport którejkolwiek z substancyj, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, ma pozwolenie przewozu, przedsięwezmą niezbędne środki, aby uniemożliwić zmianę marszruty rzeczonożego transportu w kierunku innym, niż wymieniono w odpisie certyfikatu wywozu (albo certyfikatu zmiany marszruty), towarzyszącego transportowi, o ile rząd kraju nie zgodził się na zmianę marszruty przez wydanie specjalnego certyfikatu zmiany marszruty. Certyfikat zmiany marszruty będzie wydany nie inaczej, jak po otrzymaniu certyfikatu przywozu, wydanego zgodnie z postanowieniami

mi art. 13 i pochodzącego od rządu kraju, do którego transport ten ma być dostarczony po zmianie marszruty; certyfikat ten będzie zawierał te same dane, które zgodnie z art. 13 powinny być wyszczególnione w pozwoleniu wywozu, jak również nazwę kraju, z którego transport ten był pierwotnie wywieziony. Wszystkie postanowienia art. 13, mające zastosowanie do pozwolenia na wywóz, będą również miały zastosowanie do certyfikatu zmiany marszruty.

Prócz tego rząd kraju, zezwalającego na zmianę marszruty transportu, winien zachować pierwotny odpis zezwolenia na wywóz (albo certyfikat zmiany marszruty), towarzyszącego rzeczonemu transportowi w chwili przybycia na terytorjum danego kraju i zwrócić go rządowi kraju, który go wystawił, komunikując równocześnie temu rządowi nazwę kraju przeznaczenia, dla którego zmiana marszruty została pozwolona.

3) W wypadkach, w których transport jest dokonywany drogą powietrzną, postanowienia poprzednie niniejszego artykułu nie będą zastosowane, jeśli statek powietrzny przelatuje nad terytorjum trzeciego kraju bez lądowania. O ile statek powietrzny ląduje na terytorjum danego kraju, rzeczone postanowienia będą miały zastosowanie w miarę, jak na to okoliczności pozwolą.

4) Ustępy 1 do 3 niniejszego artykułu nie naruszają postanowień jakiegokolwiek umowy międzynarodowej, ograniczającej kontrolę, mogącą być rozciągniętą przez jedną ze stron układających się nad substancjami, wyszczególnionymi w niniejszej konwencji, o ile one będą wysłane wprost tranzytem

5) Postanowienia niniejszego artykułu nie będą stosowane przy transportach substancji wysyłanych pocztą

Art. 16.

Jeśli transport jednej z substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, jest wyładowany na terytorjum jednej ze stron układających się i złożony do magazynu celnego, nie będzie on mógł być wycofany z tego magazynu, o ile nie zostanie przedstawiony władzy, której podlega magazyn celny, certyfikat przywozu, wydany przez rząd kraju przeznaczenia i zaświadczenia, że przywóz jest dozwolony. Pozwolenie specjalne będzie wydane przez tę władzę dla każdego w ten sposób wycofanego transportu i zastąpi pozwolenie wywozu, wzmiankowane w art. art. 13, 14 i 15.

Art. 17.

O ile substancje, wyszczególnione w niniejszej konwencji, będą przewożone tranzytem przez obszar jednej ze stron układających się lub będą złożone do magazynu celnego, nie będą one mogły podlegać żadnym operacjom, mogącym zmienić bądź ich charakter, bądź bez pozwolenia władzy kompetentnej ich opakowanie.

Art. 18.

Jeśli jedna ze stron układających się uzna za niemożliwe zastosowanie któregośkolwiek z posta-

nowień niniejszego rozdziału do handlu z innym krajem z tego powodu, że kraj ten nie podpisał niniejszej konwencji, ta strona układająca się nie będzie obowiązana do zastosowania postanowień niniejszego rozdziału inaczej, jak tylko w miarę, jak na to okoliczności pozwolą.

Art. 22

1) Strony układające się zgadzają się przysyłać corocznie Komitetowi Centralnemu nie później, niż w trzy miesiące (w przypadkach przewidzianych w punkcie c) w pięć miesięcy) po ukończeniu roku i w sposób, podany przez Komitet, dane statystyczne możliwie kompletne i dokładne, odnoszące się do roku poprzedniego:

e) o ilościach substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, skonfiskowanych na skutek nielegalnego przywozu i wywozu; te dane statystyczne wskażą sposób, w jaki rozporządzono się substancjami skonfiskowanymi, jak również wszystkie inne wiadomości pożyteczne, dotyczące konfiskaty i zużycia substancji skonfiskowanych.

2) Strony układające się zgadzają się przysyłać Komitetowi Centralnemu w sposób, który zostanie przez ten Komitet wskazany, w ciągu 4-tych tygodni, następujących po upływie każdego kwartału i dla każdej z substancji, wyszczególnionych w niniejszej konwencji, dane statystyczne, dotyczące ich przywozu i wywozu w ciągu poprzedniego kwartału z podaniem każdego kraju pochodzenia i przeznaczenia. Te dane statystyczne będą w przypadkach, które mogą być określone przez Komitet, przesyłane drogą telegraficzną; wyjątek stanowią przypadki, w których ilości w mo- wie będące będą niższe od pewnego minimum, określonego dla każdej substancji przez Komitet Centralny.

3) Podając dane statystyczne, zgodnie z artykułem niniejszym, rządy podadzą oddzielnie ilości przywiezione lub kupione dla celów państwowych, aby można było określić ilości, potrzebne w kraju dla celów ogólnych medycyny i nauki. Komitet Centralny nie będzie miał możności stawiać pytań lub wyrażać jakiegokolwiek opinii co do ilości przywożonych lub kupionych dla celów państwowych oraz co do uczynionego z nich użytku.

Załącznik do art. 13 pkt. 2.

(Dz. U. R. P. Nr. 108/1927 r., poz. 920).

WZÓR ŚWIADCFCTWA PRZYWOZOWEGO.

Międzynarodowa Konwencja Opjumowa.
Nr.

Urzędowe świadectwo przywozowe.

Ministerstwo właściwe dla stosowania przepisów o narkotykach, zawartych w międzynarodowej konwencji opjumo-

wej, zaświadcza niniejszem, że zezwala na wwóz Panu:

- a) Imię, adres i zawód przywożącego: a)
- b) Opis dokładny narkotyku i ilość przeznaczona do przywiezienia: b)
- c) Nazwisko i adres przedsiębiorstwa kraju wywożącego, który dostarcza narkotyku: c) pochodzący z
- d) Wskazówki co do wszystkich warunków, które winny być zachowane, np. wskazówki zakazujące przewożenia narkotyku począ. d) pod warunkiem, że

oraz zaświadcza istnienie potrzeby przywozu wymienionej przesyłki:

1) dla uzasadnionych potrzeb (dla opjum surowego: liści koka *);

2) wyłącznie dla celów lekarskich lub naukowych (dla narkotyków wykazanych w rozdziale III konwencji i dla konopi indyjskich).

Z rozkazu i upoważnienia Ministra

(Podpis)

(Tytuł)

(Data)

*) Kraje, które nie zniosły zwyczaju palenia opjum, i które zyczą sobie przywozu opjum surowego, dla fabrykacji opjum preparowanego, winny wydawać świadectwa stwierdzające, że opjum surowe mające być wwiezionem, przeznaczone jest do fabrykacji opjum preparowanego; że palacze podlegają ograniczeniom urzędowym, zanim używanie opjum nie zostanie zupełnie zniesione i że opjum wwiezione nie zostanie wywiezionem.

IV. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 15 marca 1930 r.

o uznaniu niektórych substancyj i przetworów odurzających za wywołujące szkodliwe skutki dla zdrowia.

(Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 304 z dn. 15.V.1930 r.).

§ 1. Uznaje się, że:

1) Dihydrocodeinonum (Dicodidum), Dihydroxycodinonum, Dihydromorphium, Dihydro-morphinonum, Estry morfiny, Tropicocainum, Ecgoninum, Benzoyl-ecgoninum, Methylecgoninum, Cannabinum i wszystkie sole tych substancyj, jako to: Eucodalum, Paramorfanum, Dilaudidum i t. p.;

2) Folia Cocae, Herba Cannabis Indicae, Cannabinonum, Tinctura et Extractum Cannabis Indicae oraz

3) wszystkie przetwory wyżej w punktach 1 i 2 wymienionych substancyj — wywołują szkodliwe skutki dla zdrowia.

§ 2. Jako przetwory substancyj, wyszczególnionych w art. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559), i substancyj, wyszczególnionych w § 1 punkty 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, rozumie się wszystkie preparaty, zawierające w swoim składzie którąkolwiek z tych substancyj, bez względu na postać preparatu (płyn, proszek, maść i t. p.), jak np. Tinctura Opii, Opium concentratum, Pantoponum, Eumeconum, Trivallinum, Narcophinum, Laudanum i t. p.

§ 3. Wszystkie substancje i przetwory, wyszczególnione w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, podlegają postanowieniom ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancyj i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

ETER ETYLOWY I JEGO MIESZANINY ZE SPIRYTUSEM ETYLOWYM.

(do § 17 pkt. 9 rozporządzenia o postępowaniu celnem).

I.

Ustawa z dnia 22 czerwca 1923 r.

w przedmiocie substancji i przetworów odurzających.

(Dz. U. R. P. Ur. 72/1923 r., poz. 559).

Art. 3. Zabrania się sprzedaży do celów spożycia eteru etylowego i jego mieszanin.

Przepisy, normujące wyrób, przywóz, przechowywanie oraz sprzedaż do celów przemysłowych i leczniczych eteru etylowego i jego mieszanin, zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

II.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i z Ministrem Skarbu z dnia 22 lutego 1928 r. o wyrobie, obrocie i przechowywaniu eteru etylowego.

(Dz. U. R. P. Nr. 30/1928, poz. 281).

§ 17. Przywóz z zagranicy eteru etylowego i jego mieszanin ze spirytusem etylowym do ce-

łów leczniczych może się odbywać nieinaczej, jak za każdorazowym zezwoleniem Ministra Skarbu wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, a do innych celów: Ministra Skarbu wydanem w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

III.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lutego 1928 r.

o uznaniu eteru etylowego i jego mieszanin za szczególnie niebezpieczne dla zdrowia.

(Dz. U. R. P. Nr. 45/1928, poz. 443).

Na mocy art. 3 i 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1923 r. w przedmiocie substancji i przetworów odurzających (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 559) zarządzam co następuje:

§ 1. Eter etylowy i mieszaniny tego eteru ze spirytusem etylowym lub przetworami, zawierającymi ten spirytus z wyjątkiem kolloidjum, płynów na odciski, zawierających kolloidjum i lakierów, uznaje się za szczególnie niebezpieczne dla zdrowia.

PRODUKTY ZAPALNE, ZAWIERAJĄCE BIAŁY LUB ŻÓŁTY FOSFOR

(do § 17 pkt 10 rozp. o postępowaniu celnem).

Rozporządzenie

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 kwietnia 1927 r.

o zakazie używania białego i żółtego fosforu przy wyrobie przedmiotów zapalnych.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 43/1927 r., poz. 380).

Art. 1. Używanie białego i żółtego fosforu przy wyrobie zapalek lub innych przedmiotów zapalnych jest zakazane.

Art. 2. Zakazane jest również. używanie, przechowywanie, sprzedaż i wogóle rozpowszechnianie w jakikolwiek bądź sposób oraz przywóz z zagranicy produktów zapalnych, zawierających biały lub żółty fosfor.

Art. 3. Minister Pracy i Opieki Społecznej może w drodze rozporządzeń ustalać wyjątki od zakazów, zawartych w artykułach poprzednich, dla celów wojskowych, naukowych i dla wyrobu lontów, służących do zapalania górniczych lamp bezpieczeństwa oraz określać warunki, przy których zachowaniu powyższe wyjątki będą dopuszczalne.

Art. 4. Winni przekroczenia przepisów, zawartych w art. 1 i 2 oraz przepisów rozporządzeń na podstawie art. 3 wydać się mających ulegną karze grzywny do trzech tysięcy złotych i aresztu do sześciu tygodni, lub jednej z tych kar.

Art. 5. Do wymierzania kar, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, powołane są władze administracyjne I instancji.

PRZYWÓZ I WYWÓZ PAPUG

(do § 17 pkt. 11 rozporz. o postępowaniu celnem).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa

z dnia 6 lutego 1930 r.

w sprawie zakazu wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) z zagranicy papug.

(Dz. U. R. P. Nr. 10/1930 r., poz. 71).

Na podstawie art. 11 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zabrania się wprowadzania (przywozu) z zagranicy jako też przeprowadzania (przewozu) z zagranicy przez terytorjum polskie papug wszelkiego gatunku.

§ 2.

W wyjątkowych wypadkach Minister Rolnictwa może zwolnić od zakazu określonego w § 1 pod warunkami, które określi w każdym poszczególnym wypadku.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

WYWÓZ ZABYTKÓW

(do § 18 p. 3 rozp. o postępowaniu celnem).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 6 marca 1928 r.

o opiece nad zabytkami.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 29/1928 r., poz. 265).

Art. 1. Zabytkiem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest każdy przedmiot tak nieruchomy, jak ruchomy, charakterystyczny dla pewnej epoki, posiadający wartość artystyczną, kulturalną, historyczną, archeologiczną lub paleontologiczną, stwierdzoną orzeczeniem władzy państwowej, i zasługujący wskutek tego na zachowanie.

Art. 2. Za zabytki mogą być w szczególności uznane:

8) przedmioty, związane bezpośrednio z przeznaczeniem budynku (ołtarze) ambony, chrzcielnice, stalle, pomniki, nagrobki w grobach kościelnych wraz z ukrytymi w nich dziełami pracy ręcznej, epitafja, tablice, vota, szaty i naczynia obrzędowe, dzwony i t. p.);

9) dzieła sztuk plastycznych: obrazy, rzeźby, ryciny;

10) dzieła sztuk zdobniczych i kunsztów cechowych, zbroje, oręż, rzędy, pojazdy, chorągwie, sztandary, arrasy, dywany, makaty, pasy, kilimy, hafty, koronki, ubiory, meble, sprzęty, naczynia, zegary, świeczniki, wyroby złotnicze, emalje, szkło, ceramiki, kraty, okucia, zamki, godła, znaki i t. p.;

11) monety, medale, pieczęcie, tłoki mennicze;

12) druki, archiwalja, rękopisy zwykłe i ozdobne, autografy, oprawy ksiąg;

13) ludowe sprzęty domowe i wyroby przemysłu ludowego;

14) wykopaliska i znaleziska przedhistoryczne i archeologiczne;

15) wykopaliska i znaleziska paleontologiczne;

16) kolekcje przedmiotów, przechowywanych w muzeach, bibliotekach, w skarbcach i składach świątyń, zgromadzeniach cechowych, urzędach samorządowych, chociażby poszczególne przedmioty kolekcji same przez się nie miały wartości artystyczno-historycznej.

Dokumenty mające w myśl prawa kanonicznego charakter tajny, a w szczególności przechowywane w tajnych archiwach biskupich, oraz przedmioty specjalnego kultu religijnego np. obrazy cudowne wyjęte są z pod działania niniejszego rozporządzenia.

Art. 5. Opiekę nad zabytkami sprawują władze konserwatorskie. Władzami konserwatorskimi pierwszej instancji są wojewódzkie władze administracji ogólnej. Władzą konserwatorską drugiej instancji jest Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

W odniesieniu do starożytności, dzieł sztuki, dokumentów archiwalnych i rękopisów, posiadających wartość historyczną lub artystyczną, znajdujących się w katolickich kościołach i lokalach kościelnych, władzą konserwatorską są komisje mieszane świecko-duchowne, mianowane przez właściwego biskupa w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 21. Zabytki nie mogą być wywożone z granic Państwa Polskiego bez zezwolenia władzy konserwatorskiej pierwszej instancji.

Art. 40. Winny wywozu lub usiłowania wywozu zabytku z granic Państwa bez zezwolenia, wymaganego niniejszym rozporządzeniem ulegnie karze aresztu do trzech miesięcy lub karze grzywny do 5 000 złotych. Nadto można orzec konfiskatę zabytku na rzecz jednego z muzeów państwowych, a w razie jeśli został on wywieziony zagranicę, należy orzec na rzecz Skarbu Państwa karę pieniężną równającą się wartości wywiezionego zabytku.

Art. 43. Do orzekania o przestępstwach, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, powołane są sądy powiatowe (sądy pokoju).

Okólnik D. IV. 1177. 3.30

z dnia 1 lipca 1930 r.

w sprawie wywozu ptaków śpiewających.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich urzędów celnych.

Według § 18 pkt. 5 rozporządzenia o postępowaniu celnym zakazany jest wywóz dzikich ptaków śpiewających, jako to: słowików, sikor, czyżyków, szczygłów, zięb, gilów, drozdów, kosów, pliszek, skowronków, wilg, makolągów, szpaków i t. p. tępicielei szkodliwych owadów. Ptaki te mogą być wywożone tylko na podstawie każdorazowego zezwolenia Ministerstwa Skarbu, wydawanego w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa.

Wobec tego przepisu podaje się poniżej następujące wyjaśnienia:

Zakazowi wywozu nie podlega ptactwo pokojowe sztucznie hodowane, jak n.p. kanarki, papugi, kolibry i t. p.

Bez ograniczenia mogą być również wywożone — z wyjątkiem drozdów, kwiczołów i paszkotów, jako ptaków śpiewających — ptaki łowne, wymienione w art. 1 lit. b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr. 110/1927 r., poz. 934), a zatem: głuszce, cietrzewie, jarzabki, pardwy, kuropatwy, przepiórki, bażanty, dropie, dropie-kamionki (strepety), żórawie, czarne bociany, czaple, słonki, dubelty, bekasy, bekasiki, kulony, kuliki, bataljony, derkacze, łyski, nurki, czajki, dzikie łabędzie, dzikie gęsi, dzikie kaczki, wszelkie inne ptactwo błotne i wodne, dzikie gołębie oraz ptaki krukowate i drapieżne.

Ptaki te można poznać po następujących cechach charakterystycznych:

Głuszc — duży ptak (wielkości indyka), głowa i szyja popielate, skrzydła brązowe, pierś

ciemno-zielona, lśniąca, ogon wachlarzowaty czarny, biało upstrzony, nogi pokryte szarem pierrzem, dziób mocny, biały, pod nim broda z czarnych piór, nad okiem czerwona brew. Kura mniejsza, ruda.

Cietrzew — spory ptak (wielkości dużego koguta); czarne lśniące upierzenie, ogon ze skrajnymi piórami wygiętymi w kształcie liry, nad okiem czerwona brew. Cieciorka mniejsza, płowa.

Jarzabek — pstry ptak wielkości kurczęcia z czubkiem na głowie, wierzch rudo-szary, spód biało-czarny i brunatno centkowany.

Pardwa — nieco większa od kuropatwy, ruda z białymi skrzydłami latem, biała zimą.

Bażanty — duże barwne ptaki o długich ogonach. Kury mniejsze, bure, bez długich piór ogonowych.

Drop — wielki ptak; głowa i szyja popielate, wierzch rdzawo-płowy, przegowany; spód biały; samiec posiada bokobrody z piór.

Drop-kamionek (strepet) podobny z kształtu do dropia, lecz wielkości sporej kury.

Żóraw — wielkości bociana, popielaty, długi dziób i długie nogi.

Czarny bocian — wielkości białego, głowa, szyja i wierzch ciała czarne, metalicznie lśniące, dziób i nogi czerwone.

Bekasy — słonka, dubelt, bekas (kszyk) i bekasik łatwe do poznania po długich i wąskich dzióbkach.

Kulon — spory ptak koloru piaskowego o wysokich nogach i wielkich żółtych oczach.

Kulik wielki — spory pstry ptak z zagiętym ku dołowi dziobem; mniejszy — o dziobie krótszym. Oba szaro-płowe.

Bataljon — łatwy do poznania po wspaniałym kołnierzu z piór, obejmującym tył głowy, boki i przód szyi.

Łyska — czarny ptak, dziób biały, na czole biała łysina.

Kurka wodna — kolor popielaty, dziób żółty, przy nasadzie czerwony, na czole czerwona łysina.

Derkacz — pierś szara, skrzydła rude, gardziel i brzuch białe.

Ptaki wodne — (dzikie kaczki, gęsi, łabędzie, perkosy, nury) łatwe są do poznania dzięki pletwom lub też płatkowatym rozszerzeniom palców, zastępujących pletwy.

Czajka — gardziel i pierś czarne, spód biały, wierzch oliwkowy, na głowie czubek z podłużnych piórek.

Kuropatwy, przepiórki, czaple, dzikie gołębie oraz ptaki krukowate — (wrona, sroka, kruk etc) są powszechnie znane i nie wymagają opisów.

Kierownik Departamentu:

(—) B. Dębicki.

INNE ZAKAZY I OGRANICZENIA W PRZYWOZIE I WYWOZIE.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 10 lutego 1928 r.

w sprawie uchylecia zakazu przywozu niektórych towarów.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 15/1928, poz. 113).

Na podstawie art. 7 lit. h. ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się zakaz przywozu do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej towarów, wyszczególnionych w rozporządzeniach Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 430) i z dnia 11 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 486), o ile towary te pochodzą i przychodzą nie z Rzeszy Niemieckiej i o ile przy odprawie celnej zostanie przedstawione świadectwo pochodzenia, zaopatrzone w wizę konsularną.

§ 2. Przywóz do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej towarów, wyszczególnionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia, jest zabroniony.

§ 3. Towary, których przywóz jest zabroniony na mocy niniejszego rozporządzenia, mogą być przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu zwalniane od zakazu przywozu w poszczególnych przypadkach lub w granicach pewnych kontyngentów.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze nie stosuje się do towarów objętych:

1) ustawą z dnia 24 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji niemiecko-polskiej, dotyczącej Górnego Śląska, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 370),

2) Umowami o małym ruchu granicznym,

3) przepisami o obrocie warunkowym, uszlachetniającym i reperacyjnym.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Przemysłu i Handlu każdemu w swoim zakresie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 30 dnia po ogłoszeniu.

Jednocześnie tracą mocą obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów: z dnia 19 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 763), z dnia 7 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 553), z dnia 23 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 719), z dnia 4 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 809) i z dnia 2 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 122, poz. 875).

Załącznik do rozp. Rady Ministrów
z dn. 10 lutego 1928 r. (poz. 113)

celnej	Pozycja taryfy	Nazwa towaru
	z 5 p. 1a I	Ziemniaki świeże, przywożone w okresie od 15 lutego do 15 lipca.
	z 5 p. 1c I	Kapusta głowiasta świeża, przywożona w okresie od 1 czerwca do 15 lipca.
	z 6 p. 1	Jabłka świeże, oprócz przywożonych luzem, lub w beczkach i wor-

		kach bez wewnętrznego opakowania.
z 6 p. 2		Owoce i jagody świeże, oprócz przywożonych luzem, lub w beczkach i workach, bez wewnętrznego opakowania.
z 6 p. 4		Pomarańcze i mandarynki.
6 p. 6 i		Winogrona świeże.
	uwaga	
6 p. 7		Ananasy świeże.
7 p. 1, 2,		Suszone i suche owoce i jagody —
3, 4, 5, 6		wszystko niecukrzane, oprócz to-
i uwaga do		warów, wymienionych w p. 7 i w
poz. 7		uwadze do p. 6.
9		Kapary, oliwki zielone i czarne.
10 p. 3		Chleb świętojański.
11		Orzechy.
13		Pasztety i przyprawy.
24 p. 2, 4		Cukierki, konfitury, serki owocowe,
oraz uwa-		galaretki owocowe, proszki i pa-
ga do poz.		stylki z cukrem oraz pastylki do
24		wyrobu wódek, likierów i innych
		napojów, owoce w likierach, araku
		i koniaku, oraz suche w cukrze;
		czekolada i kakao z cukrem; kon-
		serwy anasowe. Soki owocowe,
		moszcz — z domieszką alkoholu.
27 p. 1. 2		Arak, rum, koniak, śliwowica i inne
		wódki; likiery, nalewki, ekstrakty,
		esencje i etery owocowe z do-
		mieszką alkoholu w opakowaniu
		wszelkiego rodzaju
28		Wina winogronowe, owocowe i ja-
		godowe.
z 35 p. 1		Sery wykwintne w opakowaniu de-
		talicznem, drewnianem, ołowia-
		niem, blaszanem i t. p.
37 p. 1a,		Ryby i kawior, oprócz towarów, ob-
2, 3a I,		jętych punktami 1b, c, d, 3a, II,
3b I, 5		3b II, 4 i oprócz wymienionych w
		punkcie 1a węgorzy.
38		Ostrygi, raki, homary, krewetki, śli-
		maki i t. p.
56 p. 2, 3,		Futra, oprócz towaru futrzanego su-
4, 5, 6, 7, 8		rowego (p. 1).
57 p. 3 i		Obuwie skórzane lakierowane, zam-
uwaga 1b.		szowe, z materji jedwabnej, brokatu
		(przetykane niciami srebrnymi i zło-
		temi, również szychowemi), ze
		skór krokodylowych, węzowych
		i t. p. lub ze skór z wyciskanemi
		deseniami; obuwie wszelkie z do-
		datkiem materiałów i skór, wy-
		mienionych w niniejszym punkcie
		— gotowe i niewykończone. Skó-
		ry na obuwie skrojone lub zszyte
		(cholewki, wierzchy), należące do
		p. 3 niniejszej pozycji.
62 p. 11 c.		Drzewa, krzewy i rośliny żyjące,
		kwitnące lub w pączkach z ziemią
		lub bez, w opakowaniu wszelkiego
		rodzaju.

- 62 p. 13 Kwiaty, liście i wyroby z nich.
67 Kamienie szlachetne; kamienie do ozdoby prawdziwe i sztuczne.
- 76 p. 3, 4, 5, 6. Wyroby porcelanowe, wymienione w podanych punktach, oprócz naczyń aptecznych, zawartych w p. 3.
- 78 p. 1, 2, 3. 4, 5, 6. Szyby lustrzane, lustra, szkło taflo- we grubości powyżej 5 mm, oprócz towaru wymienionego w p. 7.
- 112 p. 24. Sztuczne przetwory słodzące i t. d.
118. Wody aromatyczne bez spirytusu.
- 119 p. 1, 2, 3. Kosmetyki i pachnidła wymienione w tych punktach.
- 120 p. 1. Mydła toaletowe i lecznicze, w stanie płynnym i stałym oraz wszelkie w proszku.
- 148 p. 2a, b. Wyroby ze złota i platyny, również emaljowane, oprócz osobno wymienionych; koperty do zegarków bez kamieni; wyroby ze złota lub platyny ze szlachetnymi kamieniami i perłami.
- 148 p. 3a, b. Wyroby ze srebra, również emaljowane, połączone oprócz osobno wymienionych; koperty do zegarków bez kamieni; wyroby ze srebra ze szlachetnymi kamieniami i perłami.
- 172 p. 1a Fortepiany.
172 p. 2 Pianina.
- 173 p. 3b. Pozytywki, arfy i gramofony kompletne i niekompletne.
- 173 p. 8. Samochody osobowe.
173 p. 12 Cyklonetki.
173 p. 13. Motocykle, również z przyczepami przyczepy do motocykli.
- 173 uwagi. Towary objęte niniejszą listą z wykończeniem tapicerskim. Samochody osobowe, zaopatrzone w karoserję karetkową.
- 177 p. 27 Karty do gry.
187 p. 3. Tkaniny bawełniane bielone, zawierające w 1 kg. wagi powyżej 15 m. kw.
- 188 p. 2. Tkaniny meblowe.
188 p. 3. Tkaniny bawełniane merceryzowane, barwione, tkane wielobarwnie i drukowane, zawierające w 1 kg. wagi powyżej 15 m. kw.
189. Bawełniane: aksamit, plusz i wstążki pluszowe, również wzorzyste.
193. Tkaniny lniane, konopne i z innych materiałów włóknistych, wymienionych w p. 3 poz. 179; obrusy, serwetki, ręczniki, chusteczki i t. p.
- 195 p. 1, 2, 3, 4. Jedwabne: tkaniny, chustki tkane, fulary (oprócz wymienionych w pozycji 196), wstążki, taśmy, tiul, aksamit, plusz, szenila.
196. Fulary jedwabne w sztukach i chustkach, drukowane po utkaniu.
197. Półjedwabne: chustki tkane, tkaniny, wstążki, taśmy, aksamity i plusze; woszczanka i cerata jedwabne.
201. Kaszmiry i t. d.
203. Dywany wełniane i t. d.
205 p. 1a b, p. 2 i uwaga, o ile dotyczy tych punktów Materje i wyroby dziane jedwabne i półjedwabne.
- 205 p. 5a. Wyroby szmuklerskie, wyroby plecione jedwabne i półjedwabne.
- 206 p. 3. Wyroby firankowe wyszywane na tiulu, bez obszycia i przybrania.
207. Koronki i hafty i t. d.
208. Tkaniny i tiul, nie węższe od 70 cm. i t. d. —
- 209 uwaga 1. Futra, ubiory futrzane i okrycia szyte, lecz niepokryte tkaniną.
209 uwaga 2. Ubiory i okrycia podbite futrem.
209. Bielizna, odzież i konfekcja osobno niewymieniona z materiałów, objętych niniejszą listą, wykończona i niewykończona.
- 209 uwaga 3. Odzież z podszewką jedwabną lub półjedwabną, wykonaną z materiałów objętych niniejszą listą.
- 209 p. 4. Damskie i dziecinne: kapelusze, czapeczki i inne ubrania na głowę, przybrane wstążkami, koronkami, piórami, kwiatami i t. p.
- Uwagi ogólne do poz. 183—209. 4) Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby z materiałów włóknistych.
5) Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby obrębione.
6) Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony i t. p. wyroby przybrane.
- 210 p. 1a b, 4 i uwaga 2. Kapelusze; czapki futrzane i z obramowaniem futrzaniem.
- 211 p. 1. Parasole, parasolki i laski z parasolami, kryte tkaniną jedwabną i półjedwabną.
- 211 p. 2a. Parasole, parasolki i laski z parasolami, kryte innymi tkaninami, z pokryciem przybranem.
- 212 p. 1 oraz uwaga do poz. 212, o ile dotyczy tego punktu. Guziki i spinki z perłowej masy, szyldkretu, kości słoniowej i bursztynu.
213. Pióra ozdobne i sztuczne kwiaty.
214 p. 2. Wyroby z sieczki szklanej i t. d.
215 p. 1, 3, 4, 5, 6a, b, c, e. Wyroby galanteryjne i toaletowe w całości lub rozebrane, zabawki dziecinne, z wyjątkiem p. 2 i 6 d.

Wykaz towarów zakazanych do przywozu Rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1925 r., Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 430 (lista Nr. II) oraz z dnia 11 lipca 1925 r., Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 486 (lista Nr. III) z uwzględnieniem obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów i Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 22 października 1925 r. Nr. 112, poz. 799;

(do § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1928 r. w sprawie uchylecia zakazów przywozu niektórych towarów, Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 113):

Poz. tar celnej	N A Z W A T O W A R U	Nr. listy
2 pp. 1, 2	Ryż wyłuszczone, polerowany i niewyłuszczone	III
6 p. 1	Jabłka świeże	II
6 p. 2, równ. uwaga	Owoce i jagody świeże, solone, moczone, oprócz osobno wym.	II
7 p. 1, równ. uwaga, o ile odnosi się do tego punktu	Owoce i jagody osobno niewym.	II
7 p. 5, równ. uwaga, o ile odnosi się do tego punktu	Sliwki	II
11	Orzechy	II
15	Korzenie	II
17	Żołądźcie, cykorja i surogaty kawy	II
18	Kawa	II
19	Kakao w ziarnkach i łupinki kakaowe	II
20	Herbata	II
24 p. 1	Kakao bez cukru i fosfatyna	II
26 p. 1	Chmiel	III
34 p. 3	Słonina i smalec	III
z 37 p. 1 a	Węgorze nieżywe świeże	III
z 37 p. 1 b	Ryby inne (nieżywe świeże):	III
	I) flądry	
	II) sandacze, karpie, szczupaki	
	III) inne	
37 p. 1 c	Ryby żywe, oprócz wym. w lit. a, w wodzie, przywożone w beczkach lub w wagonach - basenach	II
37 p. 1 a	Węgorze żywe w wodzie, przywożone w beczkach lub w wagonach - basenach	II
37 p. 2 a, b	Konserwy rybne wszelkie	III
z 37 p. 3 b	Ryby wędzone, oprócz osobno wym.	III
37 p. 4 b	Sledzie solone	II
z 37 p. 4 c	Sledzie wędzone	III
43 pp. 2, 3, 4, 5	Zelatyna, klej, oprócz kleju rybiego, stałego i płynnego	III
z 51 p. 4	Oleina	III
51 p. 6 c	Margaryna i sztuczne masła jadalne	III
55	Skóry wyprawione oraz półgarbowane w całości, połówkach i skrawkach	II
56 pp. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8	Skóry futrzane wyprawione	II
57 pp. 1, 2, 3	Obuwie wszelkie, skóry na obuwie skrojone lub zszyte, części obuwia	II

Poz. tar. celnej	N A Z W A T O W A R U	Nr. listy
57 p. 4 a I, II	Rękawiczki skórzane wszelkiego rodzaju; wyroby kaletnicze i galanteryjne, jako to: torebki, woreczki, portmonetki, portcygary, portfele, notesy i t. p.	II
Uwaga	Skóry skrojone (nie uszyte) na wyroby, wym. w p. 4 lit. a nin. poz.	II
57 p. 4 b I, II	Skórzane: I) oprawy książek, albumy w oprawach skórzanych do kart, fotografii i t. p., odzież i jej części oprócz osobno wym. ze skór wszelkiego garbowania; II) sztylpy	
Uwaga	Skóry skrojone (nie uszyte) na wyroby, wym. w p. 4 lit. b I, II nin. poz.	II
57 p. 5 a I, II	I) wyroby siodlarskie i rymarskie: walizy, torby, siodła, przybory myśliwskie ze skór lub grubych tkanin; szpicruty i t. p. wyroby (oprócz osobno wym.), II) baty	II
57 p. 6 c	Uprząż wszelka inna, również wszelkie inne chomonta	II
61 p. 1 c	Wyroby stolarskie i tokarskie z drewna, wym. w poz. 58 p. 1, nielakierowane, nie politurowane bez inkrustacyj i fornierów, chociażby zagruntowane	II
61 p. 1 d	Wyroby stolarskie i tokarskie z drewna, niewym. w poz. 58 p. 1, nawet nielakierowane i niepoliturowane, wyroby stolarskie i tokarskie z drewna wszelkiego gatunku lakierowane, politurowane, fornierowane, pomalowane na jeden lub kilka kolorów (bez malowideł)	II
61 p. 1 e	Kasetki, pudełka do farb, sztalugi	II
61 p. 2	Meble gięte fornierowane i niefornierowane, surowe, politurowane lub lakierowane (niewyplatane i bez obicia), części mebli giętych; wyroby z fornierów klejonych i nieklejonych, surowe lub lakierowane, politurowane (bez desenii)	
Uwaga 1	Meble gięte i ich części oraz wyroby z fornierów z ozdobami i deseniami wypalanemi lub wytłaczanemi en relief	
Uwaga 2	Drobne wyroby tokarskie o wadze sztuki 400 gr. i mniej	II
61 p. 4, równ. uwaga 1 i 2	Wyroby z drewna rzeźbione (oprócz wym. w p. 5 nin. poz.); wyroby stolarskie i tokarskie z malowidłami, pozłacane, posrebrzane, bronzowane albo z taktami ozdobami	II
61 p. 5, równ. uwaga 2	Wyroby stolarskie, tokarskie i rzeźbiarskie	II
61 p. 6	Meble oraz inne przedmioty całkowicie obite tkaniną, skórą i t. p. oprócz osobno wym.	II
62 p. 11	Rosliny żyjące	III
74 p. 5 a, b, c	Naczynia i wyroby garncarskie osobno niewym., również polewane	III
74 p. 6 a, b	Naczynia kuchenne z gliny ogniotrwałej, również kamienne, oprócz osobno wym.	III
75	Wyroby fajansowe	III
76	Wyroby porcelanowe	II
77	Wyroby szklane	III
78	Szyby lustrzane i lustra oraz szkło tafłowe o grubości powyżej 5 m/m.	III
z 79 p. 1	Brykiety węglowe	III
79 pp. 1, 2	Węgiel kamienny, brunatny, torfowy, cegiełki węglowe (brykiety)· węgiel drzewny	II
79 p. 3	Koks	III

Pozycja taryfy celnej	N A Z W A T O W A R U	Nr. listy
87 p. 1 a, b	Gumy i żywice gumowe, smoły żywiczne i balsamy wszelkie (oprócz osobno wym.), guma arabska i senegalska; smoła żywiczna, szerek, agar-agar i tragant, te same oproszkowane i ich mieszaniny	III
88 pp. 1, 2, 4, 5	Półfabrykaty i wyroby z gumy, oprócz wyrobów, wym. w pp. 3 i 6 .	III
88 p. 3 a, b	Opony do kół wszelkie, oraz kieszki do nich	II
101	Ałun i siarczan glinu	III
103 p. 5	Azotniak (cyanamid wapnia)	II
105 p. 7	Siarczan sodu (sól glauberska)	III
108 p. 5	Kwas solny	III
108 p. 6 a	Kwas octowy	III
z 112 p. 7	Spirytus drzewny	III
112 p. 23	Preparaty arseno-benzolowe, jako to: arseno-benzol, novarseno-benzol, salvarsan, neosalvarsan, i t. p.; związki fenylu-arsinowe, jak kwas arsanilowy, atoksyl i inne	III
112 p. 32	Alkohol metylowy o c. g. poniżej 0:81	III
117 p. 9 b	Gliceryna oczyszczona	III
120	Mydła	II
130	Ultramaryna, błękit berliński i paryski oraz farbka do bielizny we wszelkiej postaci	III
137 p. 5 a, b	Atramenty płynne, środki do czyszczenia i smarowania skór i metali, również do polerowania i szlifowania, z domieszką tłuszczu, wosku i t. p.; gumy płynne do sklejanego (guma arabska i t. p.), syndetikon i inne środki do sklejanego szkła, porcelany, papieru i t. p.: wszelkie kity, oprócz szklar-skiego; tusz do pieczętek, oprócz osobno wym.	III
149 pp. 3, 4, 5, 6, 7, 10, 11, 13	Wyroby z miedzi, stopów miedzi i innych metali i stopów, wym. w poz. 143, oprócz towarów, wym. w pp. 1, 2, 8, 9, 12, oraz oprócz zawartych w p. 7 (dawniej w p. 2), wyrobów lanych tylko polerowanych lub lakierowanych i wyrobów tłoczonych, wyciskanych, drukowanych, wyklepanych surowych, względnie tylko polerowanych lub lakierowanych, oraz dzwonów kościelnych	III
150	Wyroby z surówki czyli żelaza lanego (żeliwa)	II
151 p. 3, równ. uwaga	Wyroby kute, tłoczone (prasowane) i wyciskane (sztancowane) z żelaza i stali, również z opłowanymi brzegami i bokami, lecz bez obrobienia, oprócz osobno wym.	II
152 p. 1	Wyroby kotlarskie: zbiorniki, rezerwoary, konstrukcje żelazne, dźwigary mostowe, baseny, skrzynie i t. p. wyroby z blachy żelaznej i stalowej, prócz wym. w poz. 154	II
152 p. 2	Kotły parowe nierurkowe, również z przegrzewaczami	II
152 p. 3	Kotły parowe rurkowe, również z przegrzewaczami, podgrzewacze, nawet z rurami żeliwnymi, ruszty mechaniczne	II
152 p. 5	Skrzynki sekcjalne kotłów wodno-rurkowych	II

Poz. tar. celnej	N A Z W A T O W A R U	Nr. listy
152 p. 6 152 p. 7, równ. uwagi 1 i 2, o ile odnoszą się do tego punktu	Części kotłowe, osobno niewym., jako to: dna wygięte, siódła do kotłów sekcjalnych, nasady, zamykadła wszelkich typów, pokrywy włazowe i t. p. Rury o osi prostej, również gwintowane, rury płuczkowe (t. zw. żerdzie) — wszystko chociażby z przymocowanymi łącznikami lub kołnierza- mi; łączniki do rur obrobione i nie; zakończenia oraz wszelkie kształtki do rur	II II
153 p. 1 a, b, c	Wyroby żelazne i stalowe toczone, polerowane, szlifowane, bronzowane lub inaczej obrobione, również z dodatkiem drewna, miedzi i jej stopów — wszelkie, z wyjątkiem wym. w pp. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i ben- zynowych lampek górniczych oraz ich części	III
153 p. 2	Kłódki i zamki	II
153 p. 3	Okucia do drzwi i okien	I
153 pp. 4, 5, 6	Nity, bolce, śruby, nakrętki i podkładki	III
154	Wyroby z blachy żelaznej i stalowej o grubości mniej niż 4 m/m.	II
155 p. 1, równ. uwaga pod poz. 155, o ile odnosi się do p. 1	Drut żelazny i stalowy	II
156 pp. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, równ. uwaga pod poz. 156, o ile odnosi się do pow. pp.	Wyroby z drutu żelaznego i stalowego	II
157	Igły	III
158	Wyroby nożownicze	II
159	Broń ręczna: biała, palna, pneumatyczna i automatyczna; gilzy, naboje, kapiszony i przybory do broni ręcznej	III
167 p. 2	Parowozy, tendry	III
z 167 p. 27	Maszyny do szycia	
167 p. 34	Pędnie (transmisje), prócz łożysk kulkowych i rolkowych, bez płyt podstawowych i konsol	III
167 p. 36	Części do ogrzewania żeliwne obrobione	III
168 pp. 1, 2, 3, 4, 5	Wagi żelazne, przybory, części i odważniki do wag, oprócz wag sprężynowych, wag uchylnych do listów i automatycznych (t. j. oprócz dawnego p. 3)	III
169 p. 9	Maszyny do pisania i do liczenia oraz ich części	II
169 p. 11 b -	Klische oraz błony fotograficzne niewyświetlone	III
171	Wyroby zegarmistrzowskie	III
172 pp. 1, 2, 3, 4, 6	Instrumenty muzyczne oprócz strun jelitowych	III
173 p. 3	Kołowce (welocypedy)	II
173 p. 8, równ. uwagi pod poz. 173, o ile odnoszą się do tego punktu	Samochody osobowe	II
173 p. 11 b I	Karoserje samochodowe osobowe	II
187	Tkaniny bawełniane surowe i bielone	II

Poz. Tar. celnej	N A Z W A T O W A R U	Nr. listy
188	Tkaniny bawełniane, merceryzowane, barwione, tkane wielobarwnie i drukowane	II
189	Bawełniane: aksamit, plusz, wstążki pluszowe, bawełniane, również wzorzyste	II
193	Tkaniny lniane, konopne i z innych materiałów włóknistych, wym. w poz. 179 p. 3; obrusy, serwetki, ręczniki, chusteczki i t. p.	II
194 p. 1	Linoleum	II
194 p. 2 a	Woszczanka, cerata (oprócz jedwabnej) i wyroby z nich	II
194 p. 4	Płótno, również bawełniane z zaprawą pod farbę	II
195	Jedwabne: tkaniny, chustki tkane, fulary (oprócz wym. w poz. 196), wstążki, taśmy, tiul, aksamit, plusz, szeńila i gaza młynarska	II
196	Fulary jedwabne w sztukach i chustkach, drukowane po utkaniu	II
197	Półjedwabne: chustki tkane, tkaniny, wstążki, taśmy, aksamity i plusze, woszczanka i cerata jedwabna	II
199	Tkaniny wełniane	II
203	Dywany wełniane lub półwełniane wszelkie. Materiały wełniane i półwełniane, wyrobione na wzór dywanów, o wadze powyżej 1 kg. w 1 m. kw.	II
205, równ. uwaga	Materje i wyroby dziane, plecione i szmuklerskie	II
206	Wyroby firankowe mechaniczne i tiulowe (oprócz jedwabnych)	II
207	Koronki i hafty niezszyte, oraz tkaniny i tiule haftowane, oprócz wym. w poz. 208	II
209, równ. uwagi	Bielizna, odzież i konfekcja osobno niewym. z materiałów włóknistych, wykończone i niewykończone; damskie kapelusze; czapeczki i inne ubrania na głowę	II
uwagi 4, 5, 6 z uwag ogólnych do poz. 183—209	Chustki, serwetki, obrusy, bielizna pościelowa, kołdry, firanki, zasłony (story) i t. p. wyroby z materiałów włóknistych	II
210	Kapelusze i czapki; krążki, stożki, leje i t. p. materiały do wyrobu kapeluszy	II
211	Parasole, parasolki i laski z parasolami	II
212	Guziki i spinki	III
214	Sieczka szklana i paciorki: szklane, drewniane, celuloidowe, porcelanowe, metalowe, kokosowe i t. p. (z materiałów pospolitych); perły nieprawdziwe, imitacje koralu z różnych pospolitych materiałów	II
215	Wyroby galanteryjne i toaletowe, w całości lub rozbrane; zabawki dzieciinne	II
216	Przybory piśmienne, rysunkowe i malarskie	III

U W A G A ! W zestawieniu uwzględniono zmiany, wynikające z obecnego brzmienia poszczególnych pozycji taryfy celnej.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 lipca 1929 r.

w sprawie zakazu przywozu mąki pszennej i żytniej.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 55/1929 r., poz. 438).

Na podstawie art. 7 p. h) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywóz mąki pszennej (poz. tar. celn. 3 p. 1-b) i mąki żytniej (poz. tar. celn. 3 p. 1-a) do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej jest zabroniony aż do odwołania.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1929 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 28 grudnia 1929 r.

w sprawie zakazu przywozu kasz.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 91/1929 r., poz. 680).

Na podstawie art. 7 pkt. h) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywóz kasz, wymienionych w poz. tar. celn. 3 pkt. 2-a (kasza jęczmienna, jaglana) i poz. tar. celn. 3 pkt. 2-b (inne kasze, oprócz osobno wymienionych) z wyjątkiem kaszy gryczanej z poz. tar. celn. 3 pkt. 2-a (gryczana), do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej jest zabroniony aż do odwołania.

Minister Przemysłu i Handlu może w porozumieniu z Ministrem Skarbu zwolnić od powyższego zakazu pewne ilości kasz wyżej wymienionych.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1930 r.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 czerwca 1930 r.

w sprawie zakazu przywozu kleju.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 45/1930 r., poz. 382).

Na podstawie art. 7 pkt. h) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywóz kleju (poz. tar. celn. 43 p. 4 i 5) do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej jest zabroniony aż do odwołania.

§ 2. Minister Przemysłu i Handlu będzie zezwalać na przywóz towaru wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile pochodzi on z krajów posiadających z Polską traktaty handlowe.

Minister Przemysłu i Handlu może również zezwolić na drodze wyjątku na przywóz tego towaru pochodzącego z krajów nie posiadających z Polską traktatów handlowych.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu oraz Przemysłu i Handlu każdemu w swoim zakresie działania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czwartego dnia po ogłoszeniu.

U S T A W A

z dnia 10 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie zakazu wywozu ropy poza obszar celny Państwa.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 41/1924 r., poz. 435).

Art. 1. Wywóz ropy naftowej poza obszar celny Państwa jest wzbroniony.

Rozporządzenie Rady Ministrów Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 15 lutego 1928 r.

w sprawie wywozu zagranicę złota.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 18/1928, poz. 156).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Wywóz zagranicę Państwa złota w sztabach i monetach oraz w postaci odlewów, nie posiadających znamion gotowego do użytku wyrobu, jak również w stanie nieprzerobionym we wszelkiej postaci — jest zakazany z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 2.

Art. 2. Dozwolony jest wywóz zagranicę złota w postaciach, wymienionych w poprzednim artykule, w wypadkach, gdy wywoźący udowodni, że przywiózł poprzednio z zagranicy taką samą ilość tego kruszcu w którejkolwiek z tych postaci.

Wyłącznym dowodem przywozu złota z zagranicy jest imienne zaświadczenie urzędu celnego względnie placówki granicznej kontroli skarbowej, stwierdzające fakt przywozu złota, jego postać oraz przybliżoną wartość lub przybliżoną wagę czystego kruszcu. Zaświadczenie takie jest ważne w ciągu dwóch miesięcy od daty wystawienia i uprawnia wymienioną w niem osobę do wywozu w powyższym okresie czasu bądź tych samych przedmiotów, na które opiewa, bądź ich ekwiwalentu co do wartości względnie zawartości czystego kruszcu — pod którąkolwiek z postaci, zakazanych do wywozu (art. 1).

Urzędy celne oraz placówki granicznej kontroli skarbowej wydają na żądanie osób zainteresowanych zaświadczenia przywozu złota z zagranicy tylko w wypadkach, gdy wwożone złoto podpada pod zakaz wywozu (art. 1).

Art. 3. Minister Skarbu lub władza przezeń wyznaczona może udzielać zezwoleń na wywóz zagranicę złota w postaciach, w których wywóz tego kruszcu jest w myśl niniejszego rozporządzenia zakazany.

W drodze rozporządzenia Minister Skarbu może na określony czas lub też do odwołania generalnie zwolnić od wywozu zagranicę złoto w poszczególnych lub wszystkich postaciach, wymienionych w art. 1.

Art. 4. Naruszenia postanowień niniejszego rozporządzenia ulegają ukaraniu stosownie do ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) tak, jak naruszenia przepisów, wskazanych w art. 1 L. 1 tejże ustawy.

Przepis art. 237 ustawy karnej skarbowej ma zastosowanie z tą zmianą, iż karę wymierza się w wysokości, przewidzianej tą ustawą, także w sprawach, rozstrzygniętych w pierwszej instancji.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu, zaś co do art. 4 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dni 7 od dnia ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o zakazie wywozu zagranicę złota i srebra (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 770) oraz wydane na jego podstawie rozporządzenie wykonawcze Ministra Skarbu z dnia 17 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 797).

Okólnik L. D. IV. 1549/4/28.

z dnia 28 lutego 1928 r.

w sprawie odprawy celnej towarów zakazanych do przywozu.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 8/1928, poz. 103).

Do wszystkich Dyrekcji i Urzędów Celnym I klasy.

W celu uchylenia trudności powstających przy odprawie celnej towarów zakazanych do przywozu zarówno w tych wypadkach, gdy strony przedstawiają przepisane zaświadczenia na prawo przywozu, jak i wówczas, gdy do odprawy celnej zgłaszane są niektóre niżej wyszczególnione rodzaje przesyłek, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu oznajmia i zarządza co następuje:

I. W pozwoleniach przywozowych jest podawana zawsze waga netto towaru. W wyjątkowych wypadkach podane są obie wagi, t. j. brutto i netto i wówczas jest to wyraźnie zaznaczone.

II. Dyrekcje Ceł upoważnia się do udzielania pozwoleń na odprawę przesyłek pocztowych i kolejowych, zawierających towary zakazane do

przywozu w ilości nieprzekraczającej 20 kg. wagi i adresowanych:

- a) do wyższych zakładów naukowych (uniwersytety, politechniki), a przeznaczonych do celów naukowych (niegospodarczych),
- b) do zakładów użyteczności publicznej, a nieodownie tam potrzebnych dla prawidłowego funkcjonowania zakładu.

Do zakładów użyteczności publicznej zalicza się szpitale, gazownie, elektrownie i t. p.

O każdym wypadku udzielonego zezwolenia dla adresatów wymienionych pod b) winny Dyrekcje Ceł zawiadamiać bezpośrednio Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Departament Handlowy).

III. Kierowników urzędów celnych I-ej klasy upoważnia się do pozwalania na odprawę:

- a) towarów do wysokości 5% ponad wagę podaną w zaświadczeniu na prawo przywozu,
- b) przedmiotów, stanowiących opakowanie lub uzupełnienie towarów, na które opiewa zaświadczenie na prawo przywozu,
- c) towarów, zakazanych do przywozu nadsyłanych pocztą listową w małej ilości, nieprzekraczającej 250 gramów a niestanowiących przedmiotów zbytku,
- d) przesyłek pocztowych, zawierających towary zakazane do przywozu, nadsyłanych w darze do własnego użytku obdarowanych, a nieprzeznaczonych na handel, o ile okoliczność ta może być stwierdzona lub wynika niewątpliwie z charakteru przesyłki i stosunków osobistych odbiorców,
- e) przedmiotów przywożonych przez podróżnych w niewielkich ilościach do własnego użytku podróznego.

IV. Nie wymaga się przedstawiania zaświadczeń na prawo przywozu na towary zwalniane od cła na podstawie artykułów 10 i 11 rozporządzenia o taryfie celnej z wyjątkiem punktów 7, 15 i 16 artykułu 10, oraz punktu 9 art. 11. Na przedmioty zwalniane na podstawie punktu 4 art. 11 potrzebne jest pozwolenie tylko w tym wypadku, jeżeli chodzi o towary zakupione zagranicą do odbudowy zniszczonego przez klęskę elementarną gospodarstwa.

V. Postanowienia powyższe stosuje się tylko do przesyłek pochodzących z krajów, z którymi Polska zawarła traktaty handlowe.

Wyjątek pod tym względem stanowią przesyłki wymienione w rozdziale II lit. a), rozdziale III lit. e) i w rozdziale IV. Przesyłki takie mogą być odprawiane bez zaświadczeń na prawo przywozu bez względu na to skąd pochodzą.

VI. Pozostaje w mocy i nadal okólnik z dnia 14 listopada 1925 r. L. DC/23665/III/25 w sprawie stosowania zakazów przywozu (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 35, poz. 687 z 1925 r.).

VII. Inne dotychczasowe zarządzenia w tym przedmiocie, o ile są sprzeczne z podanymi wyżej wskazówkami, jak również okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 30 lipca 1927 r. L. DC/13966/III/27 i okólnik z dn. 30 sierpnia 1927 r. L. DC/7559/II/27 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 26, poz. 283 z 1927 r.) uchyla się.

Okólnik L. D. IV/659/3/28

z dnia 4 czerwca 1928 r.

w sprawie stosowania zakazów przywozu niektórych towarów do Polski.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18/1928, poz. 229).

Do wszystkich Dyrekcyj i Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec wątpliwości, powstających w niektórych urzędach przy stosowaniu zakazów przywozu, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia dodatkowo w ślad okólnika z dn. 3 marca 1928 r. L. D. IV/235/3/28. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 10, poz. 129), co następuje:

1) Obowiązujące ogólne zakazy przywozu do Polski objęte są rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1928 r. w sprawie uchylenia zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 15 z 1928 r. poz. 113).

Towary, które „pochodzą” lub „przychodzą” z Rzeszy Niemieckiej, podlegają zakazowi wwozu do Polski nie tylko, jeżeli są objęte powyższym rozporządzeniem, lecz także jeżeli są objęte rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 430) i z dn. 11 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 486).

Za „pochodzące” z Rzeszy Niemieckiej uważa się towary wyprodukowane lub przetworzone (niemniej niż 50% wartości towaru przypada łącznie na robociznę i materiał niemiecki) w Niemczech.

Za „przychodzące z Rzeszy Niemieckiej” uważa się towary (czy to pochodzące z Rzeszy Niemieckiej, czy to pochodzące z kraju trzeciego), przywożone do Polski za kolejowym, okrętowym, pocztowym itp. dowodem nadania towaru, wystawionym w Niemczech, włączając porty niemieckie (wolne strefy w portach niemieckich itp.). Patrz także komunikat Ministerstwa Przemysłu i Handlu w Monitorze Polskim Nr. 56 z dnia 10 marca 1926 r.

2) Przywóz z innych państw, niż Niemcy, towarów, objętych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 430) i z dn. 11 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 486), jest wolny¹⁾ pod warunkiem aby do odprawy celnej tych towarów importer złożył świadectwo pochodzenia, zaopatrzone w wizę konsularną (patrz rozporządzenie z dn. 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 113)). Świadectwo pochodzenia ma odgrywać tu rolę środka, przy pomocy którego przestrzega się przepisu, aby towar nie pochodził z Rzeszy Niemieckiej. Jeżeli towar ma prawo do skorzystania w Polsce z przewidzianego w umowach handlowych cła konwencyjnego i z tego powodu zaopatrzony jest w świadectwo pochodzenia, to świadectwo to czyni zbędnym uzyskiwanie świadectwa, przewidzianego przez rozporządzenie z dnia 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 113).

¹⁾ O ile towar nie jest powtórzony w rozporządzeniu z dn. 10 lutego 1928 r. (jest kilka takich wypadków).

Przewidziane w rozporządzeniu z dnia 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 113) świadectwa pochodzenia będą zaopatrzone przez urzędy konsularne R. P. w wizę następującej treści:

„Wiza Nr.
Wizowano w Urzędzie konsularnym Rz. P.
w w myśl § 1 rozporządzenia
z dn. 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15,
poz. 113). Nie dotyczy zniżek celnych.
Miejscowość data
Pobrano
podpis i okrągła pieczęć Urzędu konsularnego
Wiza ważna do dn.”

Wiza taka, a przynajmniej jej zdanie: „nie dotyczy zniżek celnych”, będzie wystawiona w języku polskim i w języku kraju urzędowania Urzędu konsularnego lub w języku francuskim.

Takie świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane i wizowane w każdym kraju (z wyjątkiem Niemiec) również dla towarów „niepochodzących” i nawet „nieprzychodzących” z danego kraju do Polski, pod warunkiem wszakże, aby towar nie był pochodzenia niemieckiego. Przykład: kawa (zabroniona przez obowiązujące do niedawna rozporządzenie z dnia 17 czerwca 1925 r.) pochodzenia amerykańskiego może być obecnie wpuszczona bez pozwolenia przywozu na podstawie świadectw pochodzenia (specjalnego typu), wystawionego i wizowanego w Holandji, za frachtem Amsterdam — Katowice; herbata pochodzenia chińskiego na podstawie świadectwa pochodzenia specjalnego typu wystawionego i wizowanego w Anglii lub Holandji i t. p.

Świadectwa takie mogą wystawiać te same urzędy i organizacje, które w danym kraju wogóle upoważnione są do wystawiania świadectw pochodzenia.

3) W punkcie I niniejszego okólnika powiedziano, że towary „przychodzące” z Niemiec (także portów niemieckich, wolnych składów niemieckich) są zabronione do przywozu, o ile są objęte rozporządzeniami; z dnia 17 czerwca 1925 r., 11 lipca 1925 r. i 10 lutego 1928 roku.

Towary te traktowane są podobnie jak towary „pochodzące” z Niemiec; wwóz ich może być dokonany tylko na zasadzie pozwoleń Ministerstwa Przemysłu i Handlu. W p. 1 określono również pojęcie towarów „przychodzących” z Niemiec. Za towar „przychodzący” z Niemiec uważa się towar, który przychodzi do Polski za dowodem nadania, wystawionym w Niemczech (także w portach niemieckich t. d.). Towary idące tranzytem przez Niemcy za dowodem nadania, wystawionym na Polskę w trzecim kraju, nie są uważane za „przychodzące z Niemiec (nawet gdyby były przeładowane na stacji lub w porcie w Niemczech, o ile tylko przeładunek nie łączył się ze zmianą dowodu nadania).

4) W dziedzinie towarów, których przywóz jest zakazany ogólnie na podstawie rozporządzenia z dnia 10 lutego 1928 r. obowiązują następują-

ce zasady co do pochodzenia i przychodzenia towaru. W pozwoleniach przywozu z reguły wskazany jest kraj, z którego dany towar ma być przywieziony. Oznacza to, że towar musi pochodzić z wolnego obrotu w danym kraju i musi być w danym kraju nadany do przywozu do Polski.

Towar pochodzi z wolnego obrotu w danym kraju, jeżeli w nim został wytworzony lub znacjonalizowany (znaturalizowany). Gdy przy zastosowaniu cła konwencyjnego za naturalizację towaru uważa się uszlachetnienie go w tym stopniu, aby przynajmniej 50% ostatecznej, wartości towaru przypadającego na materiały i robociznę danego kraju, to przy zastosowaniu pozwolenia przywozu za naturalizację uważa się oclenie towaru w danym kraju, lub jeżeli towar w taryfie tego kraju wolny jest od cła, dokonanie odprawy celnej i wpuszczenie towaru w danym kraju do wolnego obrotu. Natomiast towary, pochodzące z wolnych składów w danym kraju, lub idące tranzytem przez dany kraj, nie mogą korzystać z pozwolenia przywozu, opiewającego na dany kraj.

Do towaru, pochodzącego z Niemiec, pozwolenie przywozu, opiewające na kraj trzeci, nie może być zastosowane, chociażby towar ten był znacjonalizowany w danym kraju.

Drugim jednocześnie obowiązującym warunkiem uznania pozwolenia jest nadanie towaru do przewozu do Polski w kraju, na który opiewa pozwolenie.

Przeładowanie towaru w kraju trzecim jest dopuszczalne, o ile nie pociąga za sobą zmiany dokumentu przewozowego. Natomiast, gdy przeładowanie towaru łączy się ze zmianą dokumentu przewozowego, to przeładowanie takie dopuszczalne jest tylko w następujących warunkach:

- 1) w handlu z innymi częściami świata (handel zamorski);
- 2) w handlu z krajami europejskimi, o tyle tylko, o ile zachodzi dostatecznie umotywowana potrzeba przeładowania towaru w kraju trzecim.

Do p. 1. W handlu zamorskim, przeładowanie towaru w kraju trzecim i nadanie go do Polski z kraju trzeciego wyklucza w każdym razie Niemcy, porty i składy niemieckie. Co się tyczy udowodnienia przeładowania towaru w kraju trzecim i nadania go do Polski z kraju trzeciego, to mogą być dopuszczone alternatywnie następujące sposoby udowodnienia:

a) przedstawienie dowodów komunikacji lądowej. Np.: samochody amerykańskie mogą przyjeść za pozwoleniem, wystawionem na St. Zjednoczone Am. Północnej, jeżeli zostanie przedstawiony konosament Ameryka — Antwerpja i fracht Antwerpja — Warszawa, lub konosament Ameryka — Antwerpja i konosament Antwerpja — Gdańsk;

b) jeżeli pierwotny konosament (kraj zamorski — miejsce przeładowania) z tych lub innych względów nie może być przedstawiony, to mogą wystarczyć bądź uwierzytelnione przez konsulat polski w miejscu przeładowania odpisy pierwotnego konosamentu, bądź zaświadczenia o przeładowaniu, wystawione przez konsulaty polskie na

zasadzie konosamentu w miejscu przeładowania, bądź świadectwa pochodzenia, wystawione w kraju pochodzenia w celu uzyskania w Polsce cła konwencyjnego;

c) jeżeli powyższe sposoby nie będą mogły być zastosowane, to sprawa odnośna powinna być rozważana indywidualnie w drodze odniesienia się do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do p. 2. Za dostatecznie umotywowaną potrzebę przeładowania towaru w kraju trzecim przy równoczesnym wystawieniu nowego dokumentu przewozowego uważać należy:

a) *Przeładowanie w celu formowania ładunków zbiorowych lub przy przesyłkach drobnicowych, o ile z dokumentów i świadectw pochodzenia wynika, że towar, pochodzący z danego kraju traktatowego został przeładowany nie zmieniając swego pierwotnego pochodzenia. Przeładowanie takie dopuszczalne jest w krajach tranzytowych z wyjątkiem Niemiec.*

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 29/1928, poz. 337).

Jako dowód ciągłości tranzytu, mogą strony przedstawiać urzędom celnym kolejowe listy przewozowe od pierwotnego miejsca nadania do miejsca przeładowania, lub też urzędowe zaświadczenia zarządów kolejowych, wystawiane w miejscu przeładowania.

Zaświadczenia te, sporządzane na podstawie właściwych listów przewozowych, winny zawierać wszystkie dane listu przewozowego. (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 31/1929 r., poz. 351)

b) *Zmiana rodzaju lokomocji (np. śluki z Jugosławii nadane drogą wodną i w Czechosłowacji przeładowane do wagonów). Wypadek kolejowy, nawet w razie zmiany dokumentu przewozowego, uważany jest za dostatecznie umotywowaną potrzebę przeładowania towaru w kraju trzecim.* (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 29/1928 r., poz. 337).

Inne wypadki przeładowania towaru (połączonego ze zmianą dokumentu przewozowego) w handlu z krajami europejskimi muszą być rozważone indywidualnie w drodze odniesienia się do Ministerstwa Przemysłu i Handlu. To samo stosuje się do przeładowania w Niemczech, które w zasadzie jako kraj przeładunkowy, (o ile przeładunek połączony jest ze zmianą dowodu przewozowego) są wyłączone.

5) Okólnik niniejszy nie dotyczy stosowania ceł konwencyjnych (ani świadectw pochodzenia, uprawniających do uzyskiwania ceł konwencyjnych)

6) Od świadectw pochodzenia, o których mowa w niniejszym okólniku (wymaganych w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 10 lutego r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 113) przy wwozie towarów do Polski, wolne są drobne przesyłki pocztowe (do 10 kg wagi), t. j. nie sprowadzane w celach handlowych, o ile dokumenty przewo-

we stwierdzają, iż nie zostały nadane w Niemczech; jeżeli zaś zostały przeekspedjowane w Niemczech, to należy udowodnić, że zostały pierwotnie nadane z innego kraju.

OKÓLNIK L. DC/11508/II/25

z dnia 14 listopada 1925 r.

w sprawie przyjmowania do składów wolno-cłowych towarów zakazanych do przywozu, a niepokrytych pozwoleniami przywozu.

Do

Dyrekcji Ceł w Mysłowicach, Lwowie, Poznaniu, Warszawie i Wilnie.

Dotychczasowa praktyka wykazała, że importerzy krajowi, dowiadując się o przychylnem rozpatrzeniu przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu próśb ich o pozwolenie przywozu towarów zakazanych do przywozu, bezzwłocznie towary te sprzedają, nie mając jeszcze doręzonego właściwego pozwolenia.

Ponieważ, czy to wskutek opóźnienia wpłaty opłat manipulacyjnych, czy też z innych względów wydanie pozwolenia może ulec zwłoce, wówczas, gdy towary znajdują się już w urzędzie celnym, Ministerstwo Skarbu zezwala aż do odwołania na przyjmowanie do wolnych składów celnych towarów, niepokrytych pozwoleniami przywozu, pod warunkiem złożenia przez składnika zobowiązania, że towary te w terminie trzymiesięcznym zostaną z powrotem wysłane zagranicę o ile w międzyczasie nie będą przedstawione odnośne pozwolenia przywozu. Przyjmowanie tego rodzaju towarów winno się odbywać na warunkach wymienionych w koncesjach na wolne składy celne, przy czem urzędy celne winny prowadzić osobną ewidencję tych towarów.

O ile właściciel składu przedstawi odnośne pozwolenie przywozu, towar może być przechowywany w składzie na ogólnych zasadach, t. j. w terminie ustalonym w koncesji.

O powyższem należy spiesznie zawiadomic te urzędy celne, w obrębie których znajdują się wolne składy celne, urzędy zaś celne winny wywieścić w pomieszczeniu urzędu odpowiednie obwieszczenie.

MINISTERSTWO SKARBU

Departament Ceł

L. DC/13249/II/25.

Warszawa, dn. 14 stycznia 1926 r.

Do

Dyrekcji Ceł w Mysłowicach, we Lwowie, w Poznaniu, Warszawie i Wilnie.

Okólnikiem z dnia 14 listopada 1925 r. L. DC/11508/II/25 zezwoliło Ministerstwo Skarbu jedynie na przyjmowanie do składów wolno-cłowych towarów zakazanych do przywozu i oczekujących na pozwolenie przywozu,

Natomiast Ministerstwo Skarbu nie zezwala na przechowywanie tych towarów w magazynach kolejowo-celnych ponad terminy, przewidziane do zgłoszenia towarów oraz oclenia.

O ile towary tego rodzaju nie uzyskają pozwolenia przywozu w powołanym terminie, winny być wywiezione z powrotem zagranicę, a jeżeli w danej miejscowości nie ma składu wolno-cłowego, w którym mogłyby być złożone do dalszego przechowania, należy z nimi postąpić, stosownie do art. 2 rozporządzenia o taryfie celnej.

Nabywca towaru na licytacji musi się zobowiązać do wywiezienia zagranicę towaru nabytego.

I N S T R U K C J A

o postępowaniu ze świadectwami na przywóz, wywóz i przewóz towarów, wydanymi przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

(Okólnik z dnia 5 maja 1926 r. L. DC/4373/II/26, Dz Urzęd. Min. Sk. Nr. 14, poz. 166 z uwzględnieniem zmian wprowadzonych okólnikiem z dnia 5 marca 1929 r., D. IV. 222/3/29).

§ 1.

Przywóz i wywóz.

1) Na towary, których przywóz, względnie wywóz wymaga osobnego pozwolenia, wystawia Ministerstwo Przemysłu i Handlu świadectwo w dwóch identycznych egzemplarzach. Egzemplarz pierwszy świadectwa (unikat), otrzymuje strona i obowiązana jest złożyć go w urzędzie celnym, wymienionym w świadectwie, przy zgłoszeniu towaru do odprawy celnej.

Drugi egzemplarz świadectwa (duplikat) Ministerstwo Przemysłu i Handlu przesyła bezpośrednio urzędowi celnemu wymienionemu w tem świadectwie.

Ostateczną odprawę przywózową, względnie wywózową, uskutecznia urząd celny po dokonaniu porównania obydwu egzemplarzy świadectwa i ustalenia ich zgodności.

2) Po stwierdzeniu na piśmie wyniku rewizji, urząd celny odnotuje na drugim egzemplarzu świadectwa datę odprawy, numer deklaracji celnej, względnie kwitu celnego (blokowego), nazwę odprawionego towaru według pozycji taryfy celnej, wagę surową i czystą (cyframi i słownie) ewentualnie ilość sztuk towaru. Adnotacje tego rodzaju winny być uskuteczniane w sposób czytelny i stwierdzone podpisem urzędnika, oraz pieczęcią urzędu celnego

Pierwszy egzemplarz świadectwa pozostaje przy deklaracji, drugi zaś z adnotacjami urzędu zwraca urząd celny Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

3) W wypadkach, gdy towar wymieniony w świadectwie przybywa z zagranicy nie jednorazowo, lecz partjami, pierwszy egzemplarz świadectwa (unikat) należy dołączyć do deklaracji celnej, obejmującej pierwszą partję towaru, a do każdej deklaracji obejmującej następną partję towaru,

należy dołączyć odpis świadectwa, przyczem zgodność dołączonego do deklaracji odpisu świadectwa po porównaniu z drugim egzemplarzem tego świadectwa, powinna być przez urząd celny stwierdzona na odpisie. Ponadto na każdym odpisie świadectwa, dołączonym do deklaracji, należy oznaczyć ogólną ilość towaru odprawionego według poprzednich deklaracji celnych, numery tych deklaracji oraz daty odprawy.

Wymienione wyżej odpisy świadectw winny być sporządzane staraniem strony, możliwie piśmem maszynowym. Drugi egzemplarz świadectwa (duplikat), dotyczący towaru przybywającego z zagranicy partjami, winien być zatrzymany w urzędzie celnym, aż do wyczerpania, względnie upływu terminu ważności tegoż.

Każdą odprawioną partję towaru należy w drugim egzemplarzu ściśle odnotować w sposób wskazany w punkcie 2).

4) Przedstawione przez stronę przy zgłoszeniu towarów pierwsze egzemplarze świadectw nie mogą być stronie zwrócone, chociażby nie były całkowicie wykorzystane.

§ 2.

Przewóz tranzytowy.

1) W wypadkach, w których na tranzytowy przewóz towarów wymagane jest osobne pozwolenie, Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydaje stronie odnośne świadectwo tranzytowe w jednym egzemplarzu

Urząd celny wyjściowy odprawi zgłoszony do wywozu towar tranzytowy na zasadzie wymienionego wyżej świadectwa tranzytowego, przedstawionego urzędowi wyjściowemu przez stronę.

2) Świadectwa tranzytowe mogą być wydane bez wskazania nazwy urzędu celnego wejściowego oraz wyjściowego.

3) Świadectwa tranzytowe, po dokonaniu odprawy wywozowej, należy dołączać do odnośnych deklaracji celnych, a jeżeli odprawa była dokonana bez deklaracji wywozowej — do listy przekazowej A.

§ 3.

Dalsze postępowanie ze świadectwami.

1) Drugie egzemplarze (duplikaty) świadectw wywozowych i przywozowych, winny być po wykorzystaniu zwracane Ministerstwu Przemysłu i Handlu w odstępach tygodniowych.

2) Egzemplarze świadectw częściowo tylko wykorzystanych lub też zupełnie nie wykorzystanych, należy zwracać Ministerstwu Przemysłu i Handlu po upływie terminu ważności tych dokumentów.

Świadectwa zupełnie niewykorzystane należy oznaczyć w sposób widoczny napisem: „Niewykorzystane”.

Zwrot Ministerstwu Przemysłu i Handlu duplikatów świadectw przed upływem terminu ich ważności, może nastąpić na żądanie Ministerstwa Przemysłu i Handlu, lub też na prośbę pisemną strony.

3) Zwrotne egzemplarze świadectw należy przysyłać Ministerstwu Przemysłu i Handlu wraz ze spisem tych dokumentów, oznaczając w spisie tylko numer i datę świadectwa.

4) Urząd celny winien prowadzić zapisek otrzymanych z Ministerstwa Przemysłu i Handlu świadectw dla każdego kierunku przewozu (przywóz, wywóz, przewóz), jak również kontrolę zwracanych świadectw. W zapisku takim po otrzymaniu świadectwa należy wpisać datę otrzymania, numer świadectwa, datę wystawienia i nazwisko osoby, względnie firmy, której wydano świadectwo.

Przy zwrocie Ministerstwu Przemysłu i Handlu właściwych egzemplarzy świadectw, należy oznaczyć w zapisku numery odnośnych deklaracji celnych lub kwitów blokowych, przy których wykorzystano świadectwa. Ponadto należy oznaczyć datę i numer dziennika, za którym zwrócono świadectwa.

O ile świadectwa nie były wykorzystane należy to w zapisku zanotować.

5) Przesyłanie świadectw przemysłowych i wywozowych z urzędów wymienionych w świadectwie do innych urzędów, celem dokonania tam odprawy towarów, może być uskutecznione tylko za pozwoleniem Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

§ 4.

Jednocześnie uchyla się Instrukcję, ustalającą sposób manipulacji z zaświadczeniami, dotyczącymi przywozu i wywozu towarów z dn. 18 kwietnia 1921 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 16, poz. 183), jak również uzupełniające powyższą Instrukcję okólniki, o ile są sprzeczne z niniejszą Instrukcją o postępowaniu ze świadectwami na przywóz, wywóz i przewóz towarów, wydawanymi przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

PRZEPISY RÓŻNE.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 23 grudnia 1927 r.

o granicach Państwa.

(Dz. U. R. P. Nr. 117/1927, poz. 996).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozpo-

ządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

DZIAŁ I.

Linja graniczna, pas drogi granicznej, strefa nadgraniczna i pas graniczny.

Art. 1. Granicą Państwa Polskiego jest linja oddzielająca terytorjum Państwa Polskiego od innych terytorjów, względnie od morza pełne-

go, a uwidoczniła w terenie. (Dz. U. R. P. Nr. 32/1928, poz. 306).

Art. 2. Przekraczanie granicy Państwa jest dozwolone tylko na zasadzie właściwych dokumentów i tylko na drogach celnych lub w punktach przejściowych^{*)}, wyznaczonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, a odnośnie linii lotniczych — również z Ministrem Spraw Wojskowych, lub też przez władze upoważnione do tego przez wyżej wymienionych Ministrów.

Punktami przejściowymi są również przejścia przez granicę linii lotniczych, wyznaczone dla ruchu lotniczego z zagranicą, jak również porty morskie

Rodzaje, formę, treść i sposób wystawiania dokumentów upoważniających do przekraczania granicy, warunki, od których zależy ich uzyskanie, i przepisy regulujące kontrolę osobowego ruchu granicznego ustala w drodze rozporządzeń Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 3. W celu zabezpieczenia ochrony granicy ustala się na całej przestrzeni granic Państwa:

- a) pas drogi granicznej,
- b) strefę nadgraniczną,
- c) pas graniczny.

Art. 4. Pas drogi granicznej, ustanowiony wzdłuż linii granicznej, obejmuje obszar gruntu o szerokości najwyżej 15 metrów, licząc od linii granicznej, względnie taki sam obszar gruntu wzdłuż brzegu wód granicznych.

Sposób i termin ustanowienia pasa drogi granicznej na poszczególnych odcinkach granicy oraz ustalenie jego szerokości określa rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami.

Pas drogi granicznej ma być wolny od takiego użytkowania, któreby przeszkadzało wykonywaniu robót i czynności w celu utrzymania i urzędzenia granicy lub w celu prawidłowej ochrony granicy przez władze i organa państwowe i ma służyć jako droga obchodowa dla straży pełniącej ochronę granic.

Właściciele gruntów, znajdujących się w pasie drogi granicznej, są obowiązani na żądanie właściwej władzy odstąpić je za odszkodowaniem na rzecz Państwa w trybie, ustalonych w obowiązujących ustawach o wywłaszczeniu.

Art. 5. Strefa nadgraniczna obejmuje obszar, leżący wzdłuż linii granicznej, szerokości 2-ch kilometrów, licząc od linii granicznej.

W wypadkach, w których tego wymagają właściwości terenu lub ukształtowanie granicy, może być strefa nadgraniczna rozszerzona do 6 kilometrów, względnie zwężona poniżej 2-ch kilometrów.

Szerokość strefy nadgranicznej określają właściwe wojewódzkie władze administracji

ogólnej w porozumieniu z odpowiednimi władzami celnymi i wojskowymi.

Granice strefy nadgranicznej winny być oznaczone w terenie specjalnymi znakami i podane do powszechnej wiadomości.

Art. 6. Minister Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzeń wprowadzać na czas przejściowy^{*)} na całym obszarze strefy nadgranicznej lub na pewnych jej odcinkach ograniczenia ruchu, które okażą się potrzebne dla celów ochrony granicy, a w szczególności: uzależnić od zezwolenia władzy administracyjnej pobyt w strefie nadgranicznej osób stale tam niezamieszkałych.

Od obowiązku posiadania zezwolenia są zwolnieni:

- a) obywatele polscy w tych miejscowościach leżących w strefie nadgranicznej, w których posiadają majątek nieruchomy, lub w których w chwili wejścia w życie rozporządzenia niniejszego przynajmniej od sześciu miesięcy faktycznie stale zamieszkują, jak również członkowie ich rodzin, żyjący z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym.
- b) urzędnicy i funkcjonariusze państwowi oraz samorządowi i osoby wojskowe, zaopatrzone we właściwe legitymacje służbowe, o ile pobyt ich w strefie nadgranicznej związany jest z pełnieniem obowiązków służbowych, oraz osoby urzędowo im towarzyszące, tudzież członkowie rodzin funkcjonariuszów państwowych, zamieszkałych w strefie nadgranicznej, o ile żyją z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym,
- c) osoby, zaopatrzone w odpowiednie, ważne co do terminu dokumenty podróży (paszporty, przepustki graniczne), o ile chodzi o odbycie drogi wiodącej bezpośrednio do granicznego punktu przejściowego oraz łączącej graniczny punkt przejściowy z przejściem na linii granicznej przy wyjeździe lub drogi od granicznego punktu przejściowego przy wjeździe do kraju, — następnie, o ile chodzi o zatrzymanie się na granicznych punktach przejściowych w związku z kontrolą graniczną i wreszcie, o ile chodzi o czasowy pobyt w miejscowości, wymienionej w dokumencie podróży (paszporcie lub przepustce granicznej), a leżącej w strefie nadgranicznej.

Art. 7. Minister Spraw Wewnętrznych jest upoważniony do wydawania w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami rozporządzeń, które okażą się konieczne dla zapewnienia ochrony granicy, np. co do posiadania materiałów wybuchowych i broni palnej, polowania, jak również dotyczących: rejestracji zwierząt, ruchu nocnego, sposobu korzystania z dróg przebiega-

^{*)} (Dz. U. R. P. Nr. 32/1928, poz. 306).

^{*)} (Dz. U. R. P. Nr. 32/1928, poz. 306).

jących obszar strefy nadgranicznej i meldunków w strefie nadgranicznej.

Art. 8. Wznoszenie budowli i przeprowadzanie wszelkich trwałych urządzeń w strefie nadgranicznej, jak również przebudowywanie starych budowli, z wyjątkiem robót tego rodzaju, przeprowadzanych przez Państwo, wymaga, niezależnie od zezwoleń innych władz, wymaganych przez odpowiednie przepisy, uzyskania uprzedniej zgody powiatowej władzy administracji ogólnej.

Wznoszenie nowych budowli wodnych nad wodami granicznymi oraz jakiegokolwiek użycie takich budowli, wód lub brzegów, które mogłoby spowodować zmiany w dotychczasowym stanie brzegów wód granicznych, wymaga, niezależnie od zwykłych zezwoleń, wymaganych ustawą wodną, uzyskania zezwolenia właściwego wojewody wydanego w porozumieniu z naczelnikiem władzy celnej II-jej instancji i dowódcą okręgu korpusu.

Art. 9. Budynki i grunty lub części gruntów, leżące w strefie nadgranicznej, mogą ulec wywłaszczeniu na rzecz Państwa w trybie, ustalonym w obowiązujących ustawach o wywłaszczeniu, o ile to okaże się konieczne dla celów ochrony granicy Państwa.

Art. 10. Pas graniczny obejmuje cały obszar powiatów przylegających do granicy Państwa. O ile szerokość pasa granicznego nie osiąga w ten sposób 30 kilometrów, włącza się do pasa granicznego również te gminy sąsiednich powiatów, których obszar leży w całości lub w części w odległości 30 km. od linii granicznej.

Art. 11. Osobom, ukaranym prawomocnym wyrokiem sądowym lub prawomocnym orzeczeniem władzy administracyjnej lub też celnej lub skarbowej za działalność przeciwpaństwową, przemytnictwo oraz za przestępstwa, wymienione w art. art. 19 i 22 rozporządzenia niniejszego, może być przez powiatową władzę administracji ogólnej wzbronione zamieszkiwanie i pobyt w pasie granicznym na czas od 1 roku do 3 lat, a do 10 lat w stosunku do osób, ukaranych za szpiegostwo.

DZIAŁ II.

Wytknięcie i oznaczenie granicy państwowej, znaki graniczne i piecza nad nimi. Organa, powołane do ochrony granicy i urządzeń granicznych.

Art. 14. Właściciele lub posiadacze gruntów leżących w strefie nadgranicznej, nie mogą wzbronić:

- a) osobom, powołanym do ochrony granicy oraz zatrudnionym przy urządzaniu lub utrzymywaniu granicy, dostępu do granicy Państwa przez ich grunty, ustawiania na tych gruntach potrzebnych znaków, jako to: słupów, kamieni, kopców, wiech i t. p.,

- b) przeprowadzenia na ich gruntach koniecznych czynności związanych z oznaczeniem, urządzaniem i ochroną granicy, jako to: wykopania rowów, wykonania wyrębów i przesiek leśnych, wykarczowania pni, usunięcia powalonych drzew i ściętych gałęzi i t. p.

Czynności, wymienione w p. b), mogą być wykonane również przez właścicieli gruntów za zgodą i pod nadzorem właściwych władz.

W strefie nadgranicznej właściwe władze mogą zarządzić całkowite wycięcie lasów w pasie szerokości najwyżej do 1 km. od linii granicznej z tem, że zalesienie ponowne może nastąpić jedynie za zezwoleniem władzy właściwej. Wycięcie lasów należy do obowiązku właścicieli lasów. W razie niewykonania przez nich tego obowiązku, lasy będą wycięte środkami Państwa na koszt właścicieli lasów.

Rozporządzenie Rady Ministrów określi władze właściwe do wydawania wymienionych w artykule niniejszym zarządzeń i sposób ich przeprowadzania.

Art. 17. Założenie i utrzymanie znaków granicznych należy do Ministra Robót Publicznych.

Ochronę znaków i urządzeń granicznych sprawują organa pełniące służbę ochrony granicy, o ile chodzi o urządzenia nie znajdujące się bezpośrednio przy granicy (np. tablice oznaczające strefę nadgraniczną), — władze wykonywujące policję miejscową i organa bezpieczeństwa publicznego.

Art. 18. Kontrolę osobowego ruchu granicznego na punktach przejściowych i drogach celnych wykonywują organa, powołane przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 6 marca 1928 r.

o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych.

(Dz. U. R. P. Nr. 29/1928, poz. 266).

Art. 1. Żegluga i spław na śródlądowych drogach wodnych dozwolone są dla statków, łodzi i tratw polskich pod warunkami wynikającymi z obowiązującego prawa wodnego, z postanowień niniejszego rozporządzenia i rozporządzeń na jego podstawie wydanych, a co do wód granicznych również postanowień umów międzynarodowych. O ile te umowy zawierają przepisy odmienne od postanowień niniejszego rozporządzenia lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, należy stosować przepisy tych umów.

Dla statków, łodzi i tratw obcych żegluga i spław są dozwolone na mocy umów międzynarodowych lub na mocy zezwoleń udzielanych

przez Ministra Robót Publicznych. Prawo do udzielania tych pozwoleń może Minister Robót Publicznych przekazać wojewodom w drodze rozporządzenia.

Zasady udzielania zezwoleń ustala Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Skarbu.

Okólnik L. 1007/140/27 W. D.

(Dz. U. M. Sk. Nr. 8/1927, poz. 89).

Do wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcji Ceł oraz do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydział Skarbowy w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu podaje niniejszem do wiadomości ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 1 z r. 1927, rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 stycznia 1927 roku o wydaniu nowej instrukcji w sprawie dokonywania rewizji bagażu i przesyłek kolejowych przez uprawnione organa państwowe, oraz zwywa organa wykonawcze władz skarbowych w rozumieniu ustawy z 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. N. 5, poz. 37 z r. 1924) i rozporządzenia wykonawczego z 24 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, oz. 576) do ścisłego stosowania się do postanowień wspomnianej Instrukcji przy wykonywaniu czynności rewizyjnych na terenie kolejowym.

Warszawa, dnia 18 lutego 1927 r.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 7 stycznia 1927 r.

o wydaniu nowej „Instrukcji w sprawie dokonywania rewizji bagażu i przesyłek kolejowych przez uprawnione organa państwowe“.

Uzgodnioną z Ministrem Skarbu oraz Spraw Wewnętrznych nową „Instrukcję w sprawie dokonywania rewizji bagażu i przesyłek kolejowych przez uprawnione organa państwowe“ wprowadza się w życie z dn. 1 lutego 1927 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą „Instrukcja tymczasowa w sprawie rewizji bagażu i ładunków przewożonych kolejami“, ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Kolei Nr. 10 z r. 1919.

INSTRUKCJA

w sprawie dokonywania rewizji bagażu i przesyłek kolejowych przez uprawnione organa państwowe.

§ 1. Do przeprowadzania na terenie kolejowym rewizji bagażu i przesyłek kolejowych uprawnione są państwowe organa, nie należące do personelu kolejowego, którym to prawo przysługuje na mocy obowiązujących ustaw oraz wydanych na ich podstawie przepisów.

§ 2. Wspomniane wyżej organa, dokonyujące czynności rewizyjnych na terenie kolejowym,

powinny, prócz zwykłych legitymacji służbowych, posiadać i okazywać na żądanie władz i organów kolejowych wydane przez władzę przełożoną tych organów odpowiednie pisemne ogólne lub szczegółowe upoważnienia do dokonywania powyższych czynności.

Na terenach kolejowych, znajdujących się w miejscu siedziby urzędu celnego, personel tego urzędu nie jest obowiązany okazywać jakichkolwiek upoważnień do dokonywania czynności rewizyjnych. Okazywanie legitymacji służbowej może być przez właściwe władze i organa kolejowe wymagane w razie istotnej potrzeby, jednak tylko poza placem urzędowym danego urzędu celnego.

§ 3. Na zasadzie ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 37 z r. 1924) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 czerwca 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania powołanej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 576), organa wykonawcze władz skarbowych, zaopatrzone we wspomniane w punkcie 2 upoważnienia, celem śledzenia oraz wykrywania czynów karygodnych w zakresie podatków spożywczych (akcyz) monopoli państwowych i ceł, mają prawo wstępu na teren kolejowy, do wagonów, na parowozy i tendry, do magazynów i składów kolejowych, przeznaczonych do przechowywania przesyłek kolejowych przez wszystkie przejścia przeznaczone tak dla publiczności jak i dla personelu kolejowego, bez względu na specjalne przeznaczenie tych przejść.

§ 4. Powyższe uprawnienia organów wykonawczych władz skarbowych, jakoteż przewidziane poniżej w niniejszej instrukcji, z wyjątkiem uprawnień, przewidzianych w § 10, stosują się analogicznie do policji państwowej, jako organów służby bezpieczeństwa. W razie uzasadnionego podejrzenia oraz w wypadkach nie cierpiących zwłoki, organa policji państwowej mają prawo dokonywać na terenie kolejowym rewizji bagażu, będącego w posiadaniu osób prywatnych, w obecności właścicieli, bez upoważnień, o których wyżej mowa, jednak z wiedzą nadzorczych organów służby kolejowej, i o ile możliwości, w ich asystencji. Posiadanie przez funkcjonariuszy policji państwowej rzonego wyżej upoważnienia jest konieczne przy dokonywaniu przez niego rewizji bagażu i przesyłek, będących w posiadaniu kolei (np. w magazynach kolejowych), w których to wypadkach konieczną jest ponadto obecność przy rewizji funkcjonariusza kolejowego, odpowiedzialnego za bagaż lub przesyłki. W wypadkach nagłych funkcjonariuszowi policji, nie mogącemu w danej chwili, niezależnie od posiadanej legitymacji służbowej okazać rzonego wyżej upoważnienia, przysługuje prawo wstrzymać wydanie stronie bagażu, względnie przesyłki do czasu otrzymania i okazania upoważnienia, nie dłużej wszakże jak przez 3 dni.

§ 5. Organa kolejowe są obowiązane współdziałać, oraz w granicach możliwości służbowej udzielać czynnej pomocy, ilekroć organa wykonawcze władz skarbowych w celu dokonania czynności służbowej, których sami własnymi środkami dokonać nie mogą, tej pomocy zażądata.

§ 6. Rewizja bagażu pasażerskiego i przesyłek nadzwyczajnych może się odbywać: a) na stacji nadania przed przyjęciem do przewozu, t. j. przed wydaniem kwitu bagażowego i b) na stacji odbiorczej po wydaniu bagażu lub przesyłki nadzwyczajnej odbiorcy. W pierwszym wypadku rewizja powinna się odbywać w obecności nadawcy, w drugim zaś w obecności odbiorcy.

Rewizja bagażu nadawanego za kwitami i przesyłek nadzwyczajnych w drodze nie jest dopuszczalna.

§ 7. Bagaż ręczny, przewożony w wagonach razem z pasażerami, może być rewidowany w drodze, t. j. w czasie jazdy, nie inaczej wszakże, jak tylko w obecności służby pociągowej (prowadzącego pociąg lub konduktora).

Wyptywający z § 5 obowiązek okazywania pomocy organom wykonawczym władz skarbowych ciąży w tym wypadku na służbie pociągowej, której nie wolno jest uchylać się od asystowania przy rewizji, dokonywanej z zachowaniem § 2 niniejszej instrukcji.

§ 8. Przesyłki, wysyłane za listami przewozowymi zwyczajnymi i pośpiesznymi, zasadniczo mogą być rewidowane pod warunkami, wskazanymi w § 6 niniejszej instrukcji. W wypadkach wszakże oczywistego nadużycia lub uzasadnionego podejrzenia rewizja może być dokonana również w drodze, na stacjach węzłowych, względnie innych o długim postoju pociągu, o ile warunki przewozowe i ruchowe umożliwiają dokonanie rewizji, która bezwarunkowo nie może powodować przetrzymywania pociągów.

§ 9. Wykonywujący rewizję w drodze obowiązany jest opakowanie rewidowanego ładunku doprowadzić do stanu pierwotnego, a o fakcie rewizji sporządzić protokół, którego 1 egzemplarz dołącza się do dowodów przewozowych.

§ 10. Zakwestjonowane przez organa wykonawcze władz skarbowych lub policyjnych bagaże i przesyłki kolejowe winny być, na wniosek tych organów, bez przeszkód i bez żądania narażenie jakichkolwiek opłat kolejowych, im wydane, przyczem wydanie winno być stwierdzone protokółarnie.

Protokół, sporządzony w 2 egzemplarzach, do użytku organów kolejowych i wykonawczych władz skarbowych lub policyjnych, stanowi w tym wypadku podstawę do ewentualnego rozrachunku kolei z centralnymi władzami organów wykonawczych, którym na razie kredytuje się ciężące na zakwestjonowanej przesyłce należności kolejowe.

§ 11. Rewizja organów wykonawczych władz skarbowych w magazynach kolejowych, przeznaczonych do przechowywania przesyłek

i bagaży, może mieć miejsce tylko w wypadkach śledzenia lub ścigania przestępstwa skarbowo-karnego, a w szczególności, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że w tych magazynach złożone są i ukryte przesyłki, zawierające przemycane lub nieopodatkowane artykuły akcyzowo-monopolowe, względnie inne przemycane przedmioty.

§ 12. Na granicy polsko-gdańskiej Kontrola skarbowa jest uprawniona do przeprowadzenia rewizji akcyzowo-monopolowej i walutowej osób, bagaży ręcznych i zwykłych, oraz przesyłek kolejowych w pociągach, podczas ich postoju na stacjach granicznych, przyczem nie mają zastosowania przewidziane w poprzednich artykułach ograniczenia, odnoszące się do rewizji.

§ 13. Wszelkie organa, wkraczające w celu rewizji na teren kolejowy, winny bezwzględnie przestrzegać przepisów bezpieczeństwa, które obowiązują pracowników kolejowych, tudzież stosować się da kazdorazowych wskazówek organów kolejowych.

INSTRUKCJA

dla biur informacyjnych.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 4/1928, poz. 40).

§ 1.

Na zasadzie ustępu trzeciego § 25 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. o organizacji i zakresie działania Izb skarbowych i podległych Izbom urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 588) oraz celem wykonania zadań przewidzianych w punkcie 4 § 22 tegoż rozporządzenia, tworzy się biura informacyjne — jako odrębne referaty przy oddziałach administracyjnych Wydziałów II Izb skarbowych (Wydziale Skarbowym Woj. Śląskiego).

§ 4.

Wszystkie władze i urzędy podległe Ministrowi Skarbu winny niezależnie od nadsyłania wiadomości, o których mowa w art. 46 ust. o państw. podatku przemysłowym (wzór Nr. 16), współdziałać ściśle w wykonaniu zadań biura informacyjnego i udzielać na żądanie biura wszelkich wiadomości.

Ponadto wyszczególnione niżej władze i urzędy obowiązane są z własnej inicjatywy i własnymi siłami sporządzać i nadsyłać w 2 egzemplarzach, pod adresem właściwego biura informacyjnego, najpóźniej do dni 14 po upływie każdego miesiąca odnośne informacje, a mianowicie:

7) Urzędy celne co do towarów clonych przez osoby prywatne (z wyjątkiem ekspedytorów oraz kolejowych agencji celnych) trzecie egzemplarze deklaracji celnych do biur informacyjnych tych Izb skarbowych w okręgu których urzędy celne posiadają swa siedzibę.

Biura informacyjne na podstawie tych deklaracji sporządzą informacje wzór Nr. 4. a następnie deklaracje te najpóźniej w terminie trzech miesięcy zwrócą właściwemu Urzędowi Celnemu.

Wszelkie inne dane dotyczące przesyłek pocztowych

oraz zgłoszeń ustnych (pasażerskich) obowiązane są biura informacyjne przez delegowanych urzędników zbierać na miejscu w urzędach celnych względnie Dyrekcjach Cel, używając w tym celu również druków wzór Nr. 4.

WZOR Nr. 4
(do § 4 instr)

Izba Skarbowa	. . . dnia . . . 192 . . . r.
w Biuro Informacyjne Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych	Do Urzędu Skarbowego Podatków Biura Informacyjnego przy Izbie Skarbowej
w	w

P.
zamieszkały w przy ul. Nr.
uskutecznił odprawę celną przy otrzymaniu, wysłaniu:
rodzaj towaru wagi
wartości zł. znaki
data odprawy celnej
Z akt urzędu celnego w

Naczelnik Urzędu:

STATYSTYKA CELNA,

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 kwietnia 1930 r.

w sprawie statystyki celnej.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 40/1930, poz. 350).

Na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) w brzmieniu ustalonej ustawą z dnia 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 436) zarządza się co następuje.

I. Obowiązek zgłoszenia statystycznego.

§ 1. Towary i inne przedmioty, przywożone i wywożone przez granicę polskiego obszaru celnego, oraz przewożone przez polski obszar celny (transyt), podlegają obowiązkowi zgłoszenia dla celów statystyki celnej.

Obowiązkowi zgłoszenia, w trybie przewidzianym w § 70 niniejszego rozporządzenia, podlega również przywóz i wywóz towarów na składy wolnocłowe i do wolnej strefy portu.

§ 2. A. Obowiązkowi zgłoszenia statystycznego nie podlegają zarówno w przywozie jak i wywozie:

- 1) towary i przedmioty w ilości poniżej 250 g. niepodlegające oceleniu;
- 2) środki płatnicze, tak krajowe jak i zagraniczne, z wyjątkiem monet złotych i srebrnych;
- 3) papiery wartościowe;
- 4) krajowe towary przewożone z miejscowości na polskim obszarze celnym przez za-

graniczny obszar celny do innych miejscowości na polskim obszarze celnym;

- 5) towary przewożone przez polski obszar celny pocztą oraz w ruchu podróźnych;
- 6) towary mylnie przywiezione do polskiego obszaru celnego, statystycznie niezgłoszone w przywozie, które wracają zpowrotem zagranicę wprost lub po ich przechowaniu w składach;
- 7) towary, mylnie wywiezione z polskiego obszaru celnego, niezgłoszone statystycznie w wywozie, a wracające zpowrotem do polskiego obszaru celnego;
- 8) produkty rybołówstwa polskich przedsiębiorstw połowu, przywożone na statkach pod banderą polską, oraz połowy polskich rybaków;
- 9) produkty gospodarstw, przeciętych linią celną, oraz przedmioty i narzędzia gospodarstw, związane z prowadzeniem tych gospodarstw, przewożone w myśl postanowień umowy o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, obowiązujących na danym odcinku granicy;
- 10) zwierzęta domowe, pędzone na paszę lub do wykonywania chwilowych robót, jako też przychówek od tych zwierząt oraz masło i ser od nich pochodzące;
- 11) przedmioty, przeznaczone do bezpośrednio użytku zwierzchników państw obcych podczas ich chwilowego pobytu, oraz przedmioty uwierzytelnionych przedstawicieli dyplomatycznych obcych państw; przedmioty, przeznaczone do bezpośrednio

- go użytku Prezydenta Rzeczypospolitej podczas pobytu zagranicą;
- 12) przesyłki urzędowe, adresowane do przedstawicielstw i misyj dyplomatycznych oraz konsulatów, tudzież do osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych, opatrzone pieczęcią urzędową Ministerstwa Spraw Zagranicznych państwa obcego, przedstawicielstwa zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej lub państwa obcego. Sekretariatu Generalnego Ligi Narodów, Międzynarodowego Biura Pracy, Stałego Trybunału Sprawiedliwości Międzynarodowej w Hadze, względnie innych stałych organów administracji międzynarodowej i sądownictwa międzynarodowego;
 - 13) przedmioty niezbędnie potrzebne przy rokowaniach, rozprawach, dochodzeniach i innych urzędowych czynnościach władz publicznych;
 - 14) ordery i medale wystawowe, nadane przez Rząd Polski jako też rządy państw zagranicznych;
 - 15) wzory i próby towarów, nienadające się do innego użytku;
 - 16) przedmioty używane, które podróżni, funkcjonariusze publicznych zakładów przewozowych, woźnice, flisacy i lotnicy mają przy sobie do swego osobistego użytku oraz wykonywania zawodu; żywność i lekarstwa, potrzebne w czasie podróży, o ile przedmioty te pod względem jakości i ilości odpowiadają potrzebom i stosunkom osób podróżujących;
 - 17) środki przewozowe wprowadzone do czasowego użytku, jako to: wagony kolejowe, wozy, statki, samochody, motocykle, rowery i samoloty, wraz z przedmiotami służącymi do ich wewnętrznego urządzenia lub też potrzebnymi do utrzymania ich w ruchu, jako też inne środki transportowe, jak: taczki, kosze i t. p., uprząż i okrycia zwierząt wierzchowych, pociągowych i jucznych, — o ile te środki i przedmioty były już używane i służą wyłącznie do przewozu lub przenoszenia towarów;
 - 18) trumny ze zwłokami, urny z popiołami zwłok wraz z należącymi do nich wieńcami i kwiatami;
 - 19) materiał budowlany, przybory potrzebne do utrzymania ruchu i wykonywania służby, na położonych przy linii celnej drogach łącznikowych i stacjach kolei zagranicznych.

B. Ponadto obowiązki zgłoszenia statystycznego nie podlegają następujące towary i przedmioty w wywozie, a w przywozie pod warunkiem, że zostały zwolnione od opłat celnych:

- 20) ruchomości używane osób, przemieszczających się do polskiego obszaru celnego po dłuższym pobycie zagranicą lub wysiedlających się z polskiego obszaru celnego zagranicę;
- 21) wyprawy ślubne osób, które wskutek zawarcia związku małżeńskiego z osobą na

- polskim obszarze celnym zamieszkałą przemieszczają się do tego obszaru, jak również wyprawy ślubne osób, które wskutek zawarcia związku małżeńskiego z osobą zamieszkałą zagranicą wysiedlają się z polskiego obszaru celnego;
- 22) przedmioty używane, otrzymane w spadku lub w darze;
 - 23) zabytki starożytności, dzieła sztuki, nauki i przemysłu, oraz środki i preparaty naukowe, przeznaczone do zbiorów publicznych i zakładów naukowych, o ile zostały one otrzymane w darze;
 - 24) rzeczy, przeznaczone do własnego użytku pogrzelców, osób dotkniętych powodzią lub uszkodzonymi wskutek innych klęsk elementarnych, jako to: środki spożywcze, ubranie, sprzęty domowe, przedmioty, służące do odbudowy lub prowadzenia gospodarstwa, tudzież rzeczy niezbędnie potrzebne do celów akcji ratowniczej, prowadzonej przez organizacje filantropijne;
 - 25) opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jako to: beczki, skrzynie, kufry, butle żelazne, kosze, flaszki, worki i t. p., wywożone zagranicę, jeśli mają wrócić z powrotem do kraju, oraz opakowania, wracające zagranicę;
 - 26) opakowania zewnętrzne i wewnętrzne, jako to: beczki, skrzynie, kufry, butle żelazne, kosze, flaszki, worki i t. p., które nadchodzą z zagranicy do kraju, jeżeli wywiezione zostaną napowrót zagranicę, oraz opakowania wracające z zagranicy;
 - 27) wieńce, kwiaty oraz przedmioty, przeznaczone do utrzymania lub ozdoby grobów;
 - 28) przedmioty przywożone lub wywożone w ruchu podróżnych w ilościach odpowiadających potrzebom i stosunkom osób podróżujących i wykluczających domniemanie, iż przedmioty te przeznaczone są do obrotu handlowego.

§ 3. Obowiązek zgłoszenia statystycznego powstaje.

1) w przywozie — po ukończeniu rewizji celnej towaru, jednak przed uiszczeniem przez stronę należności celnych, względnie przed wydaniem jej towaru; w obrocie na składach wolnocłowych i w wolnej strefie portu — z chwilą zapisania towaru do księgi składowej;

2) w wywozie:

- a) dla towarów zgłaszanych do rewizji celnej przez publiczne zakłady przewozowe, które je przewożą do granicy celnej — w chwili nadawania towaru do transportu;
- b) za pośrednictwem poczty w wolnym obrocie oraz w przypadku pośredniczenia poczty w celnym obrocie warunkowym — w chwili nadawania przesyłki w pocztowym urzędzie nadawczym;
- c) w innych wypadkach wywozu — w chwili zgłoszenia towaru do rewizji celnej;
- d) w wywozie z wolnego składu lub wolnej strefy portu — jednocześnie z wyjściem towaru z wolnego składu;

3) w przewozie — jednocześnie ze zgłoszeniem do odprawy celno-przekazowej w urzędzie celnym wejściowym

§ 4. Obowiązany do zgłoszenia statystycznego jest ten, kto w chwili powstania obowiązku zgłoszenia uprawniony jest do rozporządzania towarem. Za uprawnionego do rozporządzania towarem uważa się w wywozie nadawcę, a w przywozie wymienionego w liście przewozowym odbiorcę towaru, bądź tego, który swoje uprawnienie do rozporządzania towarem udowodni wykupionym kolejowym listem przewozowym, morskim listem przewozowym lub prawomocną cesją; obowiązki kolejowych Agencji Celných w przedmiocie zgłoszenia statystycznego reguluje rozporządzenie Ministra Komunikacji w sprawie przepisów o Agencjach Celných Polskich Kolei Państwowych.

§ 5. Osoby prywatne (nadawca, odbiorca oraz zgłaszający) winny na pytania w przedmiocie zgłoszeń statystycznych udzielać bezzwłocznie wyjaśnień urzędowi celnym, pocztowym i kolejowym oraz Głównemu Urzędowi Statystycznemu.

Za prawdziwość i wyczerpującą dokładność zgłoszenia odpowiada zgłaszający.

II. Urzędy zgłoszenia.

§ 6. W przywozie zgłoszenie statystyczne złożyć należy w tym urzędzie celnym, w którym następuje rewizja celna towaru.

§ 7. W wywozie za pośrednictwem publicznych zakładów przewozowych, o ile zakłady te zgłaszają towar do rewizji celnej, kartę zgłoszenia statystycznego należy złożyć przy nadawaniu przesyłki do transportu i dołączyć ją do listu przewozowego. Karta ta towarzyszy towarowi do granicznego urzędu celnego wyjściowego.

W wywozie pocztą w wolnym obrocie oraz w przypadku pośredniczenia poczty w celnym obrocie warunkowym kartę zgłoszenia statystycznego należy złożyć w pocztowym urzędzie nadawczym.

W innych wypadkach wywozu zgłoszenie statystyczne należy złożyć w urzędzie celnym dokonywającym ostatecznej odprawy.

§ 8. W przewozie przez polski obszar celny (tranzyt) kartę zgłoszenia statystycznego należy złożyć w urzędzie celnym wejściowym. Karta ta dołączona zostaje do dokumentów celných i towarzyszy towarowi do urzędu celnego wyjściowego.

III. Sposób zgłoszenia.

§ 9. Zgłoszenie, wymienione w § 1, następuje z reguły pisemnie, w przypadkach przewidzianych w § 23 — ustnie.

§ 10. Zgłoszenie pisemne następuje przez wypełnienie i złożenie w urzędach zgłoszenia karty zgłoszenia statystycznego według załączonych wzorów, przepisanej dla danego kierunku i obrotu (załączniki 1 — 9).

Wzór Nr. 1 — karta biała — służy dla przywozu w wolnym obrocie

Wzór Nr. 2 — karta biała z podłużnymi czerwonymi paskami — służy dla wywozu w wolnym obrocie.

Wzór Nr. 3 — karta biała z podłużnymi paskami brązowymi — służy dla dodatkowego zgłoszenia bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego wartości wywożonych towarów.

Wzór Nr. 4 — karta biała z ukośnymi paskami czerwonymi — służy dla wywozu pocztą w wolnym obrocie.

Wzór Nr. 5 — karta biała z podłużnymi paskami fioletowymi — służy dla przywozu w obrocie warunkowym.

Wzór Nr. 6 — karta biała z podłużnymi paskami zielonymi — służy dla powrotnego wywozu w obrocie warunkowym.

Wzór Nr. 7 — karta biała z podłużnymi paskami niebieskimi — służy dla wywozu w obrocie warunkowym.

Wzór Nr. 8 — karta biała z podłużnymi paskami żółtymi — służy dla powrotnego przywozu w obrocie warunkowym.

Wzór Nr. 9 — karta biała z podłużnymi paskami popielatymi — służy dla przewozu przez polski obszar celny (tranzyt).

W wypadkach, gdy następuje odprawa ustna, urząd celny sporządza oznajmienie statystyczne (trzeci egzemplarz tryplikatu kwitu celnego), względnie notatki statystyczne wedle wzorów objętych załącznikami Nr. 10 lub 11.

Wzór Nr. 10 — karta biała — służy jako notatka statystyczna przywozu w ruchu podróźnych, obrocie pogranicznym i obrocie pocztowym.

Wzór Nr. 11 — karta biała z dwoma podłużnymi paskami czerwonymi — służy jako notatka statystyczna wywozu w ruchu podróźnych i obrocie pogranicznym.

W obrocie wolnoskładowym i wolnej strefy portu urząd celny wypełnia notatki statystyczne wedle wzorów objętych załącznikami Nr. 12 lub 13.

Wzór Nr. 12 — karta niebieska — służy jako notatka statystyczna dla przywozu na składy wolnocłowe i do wolnej strefy portu.

Wzór Nr. 13 — karta zielona — służy jako notatka statystyczna dla wywozu ze składów wolnocłowych i wolnej strefy portu.

§ 11. Zgłoszenie pisemne winno być złożone tylko na urzędowych kartach zgłoszenia, wydanych przez Główny Urząd Statystyczny. Karty te za opłatą ustanowioną przez Główny Urząd Statystyczny, będą sprzedawane w urzędach celných, pocztowych i kolejowych.

§ 12. Zgłoszenie winno być zupełne i wyczerpujące. Karty należy wypełniać i w ten sposób, by nie ucierpiały na tem trwałość pisma (drukem, piśmem maszynowym, atramentem lub ołówkiem chemicznym).

§ 13. Przedmiotem jednego zgłoszenia pisemnego lub ustnego może być tylko ta ilość towarów, która odprawiona zostaje przez urząd celny za jednym dokumentem celnym, zaś w wywozie za pośrednictwem publicznych zakładów prze-

wozowych, oraz pocztą — ta ilość towaru, która zostaje nadana do transportu za jednym dokumentem przewozu.

§ 14. Na jednym wierszu podłużnym karty statystycznej wpisane mogą być tylko te towary jednego i tego samego rodzaju, przy których odpowiadzi w rubrykach, wyszczególnionych w nagłówku odnośnych kart, brzmia tak samo.

§ 15. Jeżeli jedna przesyłka składa się z kilku sztuk (colis), znajdujące się w nich towary mogą być zgłoszone wspólnie, na jednym wierszu podłużnym, o ile dla towarów tych rubryki, wyszczególnione w nagłówku odnośnych kart, wypełnia się tak samo

Zgłoszenia w wolnym obrocie.

§ 16. Przez wolny obrót należy rozumieć obrót towarów poddanych zwykłej odprawie celnej (nie warunkowej).

§ 17. W przywozie w obrocie wolnym towary należy zgłaszać na kartach według wzoru Nr. 1, w wywozie — na kartach według wzorów Nr. 2, 3 i 4. Na kartach Nr. 2 należy zgłaszać wywóz wszelkich towarów w wolnym obrocie z wyjątkiem towarów wywożonych pocztą, w ruchu podróźnych i w obrocie pogranicznym. Karty według wzoru Nr. 3 przeznaczone są dla dodatkowego zgłaszania wartości w wypadkach przewidzianych w § 38.

Towary wywożone pocztą w wolnym obrocie należy zgłaszać na karcie według wzoru Nr. 4.

Zgłoszenia w obrocie warunkowym.

§ 18. Przez obrót warunkowy należy rozumieć obrót wszystkich tych towarów, które poddane zostają odprawie celnej warunkowej. Obrót ten obejmuje: 1) obrót czasowy, 2) obrót uszlachetniający i 3) obrót reparacyjny.

- 1) Obrót czasowy obejmuje towary, przywożone do polskiego obszaru celnego lub wywożone zeń czasowo i mające powrócić w stanie niezmienionym, np. towary, przywożone do przejściowego użytku, do wypróbowania, na niepewną sprzedaż, na wystawy i mające powrócić zagranicę w stanie niezmienionym.
- 2) Obrót uszlachetniający obejmuje towary, przywożone lub wywożone celem poddania ich pewnemu ściśle określönemu procesowi przerobu, obrobienia lub udoskonalenia z zamiarem powrotu, a więc np. przedza jedwabna, wysyłana zagranicę dla barwienia, stal do polerowania i t. d.; tak samo towary, przywożone do kraju celem uszlachetnienia z przeznaczeniem powrotu po dokonaniem uszlachetnienia.
- 3) Obrót reparacyjny obejmuje towary i inne przedmioty zużyte lub uszkodzone, przywożone względnie wywożone w celu dokonania naprawy ich lub w celu doprowadzenia ich do pierwotnego stanu używalności oraz towary i inne przedmioty, które po dokonaniu powyższych czynności są powrotnie przywożone względnie wywożone,

a więc np. maszyny uszkodzone, wysyłane zagranicę dla naprawy i mające po dokonaniu naprawy wrócić do kraju.

§ 19. W przywozie w obrocie warunkowym należy zgłaszać towar na kartach według wzoru Nr. 5, zaś przy ich wywozie powrotnym — na kartach według wzoru Nr. 6.

§ 20. W wywozie w obrocie warunkowym towary należy zgłaszać na kartach według wzoru Nr. 7, zaś w przywozie powrotnym należy zgłaszać na kartach według wzoru Nr. 8.

Zgłoszenia w obrocie na składy wolnocłowe i składy wolnej strefy portu.

§ 21. Przywóz towarów na wolny skład winien być zgłoszony na notatce statystycznej według wzoru Nr. 12, zaś wywóz towaru z wolnego składu winien być zgłoszony na notatce statystycznej według wzoru Nr. 13. Notatki te wypełnia właściwy dla danego składu (wolnocłowego lub wolnej strefy portu) urząd celny lub jego organy na podstawie prowadzonych ksiąg i posiadanych dokumentów.

Zgłoszenia przewozu.

§ 22. Przez przewóz należy rozumieć przewóz towarów z zagranicznego obszaru celnego przez polski obszar celny do zagranicznego obszaru celnego. Przewóz ten należy zgłosić na karcie przewozu (wzór Nr. 9). Zgłoszeniu temu nie podlega tranzyt uprzywilejowany, względnie specjalny, którego zgłoszenie regulowane jest osobnymi rozporządzeniami.

Zgłoszenia ustne.

§ 23. Zgłoszenie ustne następuje:

- 1) w ruchu podróźnych;
- 2) w obrocie pogranicznym, odnośnie towarów poddanych, tak odprawie zwykłej, jak i odprawie warunkowej;
- 3) w przywozie towarów pocztą w wolnym obrocie;
- 4) poza tem w innych wypadkach przywozu w obrocie wolnym towarów, dla których odprawa następuje ustnie w myśl przepisów celnych, jednakowoż tylko w tych wypadkach, w których wystawiony zostaje kwit celny.

§ 24. Przez obrót pograniczny rozumieć należy obrót towarów w ruchu pogranicznym, odbywający się w myśl postanowień umów o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, obowiązujących na danych odcinkach granicy państwowej. Z obrotu pogranicznego wyjęte są towary handlowe, przewożone w większych ilościach, materiały i narzędzia dla fabryk lub innych zakładów przemysłowych, oraz wytwory tychże, jako też wszelkie transporty, przewożone za pośrednictwem publicznych zakładów przewozowych, które to towary winny być zgłaszane na kartach statystycznych, według wzoru odpowiedniego dla danego kierunku i obrotu (wzory Nr. 1 — 8).

§ 25. Przy zgłaszaniu ustnem strona obowiązana jest podać urzędowi celnemu dane potrzebne do sporządzenia oznajmienia statystycznego lub notatki statystycznej.

§ 26. W przywozie przy zgłoszeniu ustnem towarów, dla których wystawiony zostaje kwit celny, urząd celny sporządza tryplikat kwitu celnego, służący jako zgłoszenie statystyczne, wypisując w nagłówku tryplikatu, czy przywóz nastąpił w ruchu podróźnych, czy w obrocie pogranicznym, czy pocztą, czy też w pozostałym ruchu towarowym.

W przywozie towarów, dla których urząd celny nie wystawia kwitu celnego, sporządza na podstawie ustnego zgłoszenia strony notatkę statystyczną według wzoru Nr. 10, wpisując w nagłówku, czy przywóz nastąpił w ruchu podróźnych, w obrocie pogranicznym, czy pocztą.

§ 27. W wywozie w ruchu podróźnych oraz w wywozie w obrocie pogranicznym urząd celny sporządza notatkę statystyczną według wzoru Nr. 11, wypisując, czy wywóz nastąpił w ruchu podróźnych, czy w obrocie pogranicznym.

IV. Treść zgłoszenia.

§ 28. Treść zgłoszenia statystycznego zawarta jest w załączonych wzorach kart statystycznych oraz notatek statystycznych, które stanowią składową część niniejszego rozporządzenia.

Wypełnianie rubryk przez strony.

§ 29. Strony zgłaszające wypełniają wszystkie rubryki karty statystycznej z wyjątkiem rubryk: „pozycja taryfy celnej”, „stawka celna”, „wysokość pobranej opłaty celnej”, „nazwa i pozycja rejestru celnego”, które to rubryki wypełnia urząd celny. Rubrykę: „towar załadowano do transportu” w kartach według wzoru Nr. 2 wypełnia publiczny zakład przewozowy.

Rubrykę „numer nadawczy” na karcie według wzoru Nr. 4 wypełnia urząd pocztowy.

Nazwa towaru, numer statystyczny, pozycja taryfy celnej.

§ 30. Jako nazwę towaru należy podać ściśle i wyczerpująco handlową nazwę towaru (konie, owce, pszenica, żyto, blacha żelazna pomalowana, blacha cynkowa szlifowana i t. p.), a nie należy podawać ogólnikowych określeń (bydło, zboże, materiały chemiczne, blacha i t. d.).

§ 31. Jako numer statystyczny należy podać ten numer, pod który w wykazie towarów, ogłoszonym przez Główny Urząd Statystyczny, dany towar podpada.

§ 32. Jako pozycję taryfy celnej należy podać liczbę pozycji głównej i pobocznej (podziałowej), pod które w taryfie towar podpada.

§ 33. Główny Urząd Statystyczny upoważniony jest do ogłaszania statystycznego wykazu towarów, służącego za podstawę zgłoszeń statystycznych oraz zmian i uzupełnień tegoż w ramach taryfy celnej.

Ilość towaru.

§ 24. Jako ilość towaru należy zgłaszać wagę towaru wyrażoną w kilogramach; Ministerstwo Skarbu, na wniosek Głównego Urzędu Statystycznego ustala i ogłasza listę towarów, których ilość należy zgłaszać w jednostkach innej miary bez uwzględniania wagi, lub też w obu tych miarach łącznie.

Zwierzęta i ptactwo żywe należy zgłaszać tylko w sztukach.

W przypadkach, w których taryfa celna nie wymaga ustalenia wagi, ustala ją urząd celny na podstawie dokumentów przewozowych, względnie na podstawie oświadczenia strony. Zasadniczo, jako waga towaru, ma być podana waga żądana w deklaracji celnej, przyczem w każdym wypadku należy zaznaczyć, czy towar jest opakowany, czy nie, oraz czy waga jest brutto, czy netto, — przez wpisanie wagi towaru do odpowiedniej rubryki.

Wartość towaru.

§ 35. Przy zgłaszaniu wartości towaru w rubryce „wartość towaru loco granica celna” należy przestrzegać następujących przepisów:

1) W przywozie i wywozie należy podać cenę fakturową, t. j. cenę ostateczną po potrąceniu definitywnie udzielonych zniżek od ceny cennikowej lub zasadniczej.

W przywozie o ile cena fakturowa umówiona została franco w miejscowości, znajdującej się na polskim obszarze celnym, należy w przywozie z ceny fakturowej odjąć wszystkie wydatki, łożone na towar od granicy (krajowe opłaty celne, koszty transportu i ubezpieczenie towaru i t. p.); naodwrot, o ile cena fakturowa umówiona została loco w miejscowości zagranicznej, należy w przywozie do ceny fakturowej doliczyć wydatki, łożone na towar od tej miejscowości do polskiej granicy celnej.

W wywozie, o ile cena fakturowa umówiona została loco w miejscowości na polskim obszarze celnym należy doliczyć do ceny fakturowej wydatki, łożone na towar od tej miejscowości do polskiej granicy celnej; naodwrot, jeżeli cena umówiona została franco w miejscowości zagranicznej, należy z ceny fakturowej potrącić wszystkie wydatki, łożone na towar od granicy polskiej do tej miejscowości. Krajowe opłaty celne, opłaty przywozowe należy zawsze potrącić z ceny fakturowej, o ile cena fakturowa umówiona została łącznie z temi opłatami, natomiast krajowe opłaty celne wywozowe winy być zawarte w cenie fakturowej.

2) O ile transakcja kupna-sprzedaży nie nastąpiła i wskutek tego cena fakturowa nie jest znana, należy tak w przywozie jak i wywozie podać cenę towarów kraju przeznaczenia z wyłączeniem wydatków, łożonych na towar od polskiej granicy celnej (przy przywozie cenę towarów w kraju, z wyłączeniem krajowych opłat celnych przywozowych, kosztów transportu i ubezpieczenia od granicy do miejsca przeznaczenia; przy wywozie cenę towarów kraju sprzedaży z wyłączeniem wydatków, łożonych na towar od granicy do miejsca przeznaczenia).

Krajowe opłaty celne przywozowe należy zawsze odliczyć od ceny miejsca przeznaczenia. Krajowe opłaty celne wywozowe należy zawsze wliczyć do ceny.

§ 36. O ileby w przypadkach wyjątkowych ustalenie wartości według powyższych zasad okazało się niemożliwym, należy w rubryce „wartość towaru loco granica celna” podać cenę giełdową lub cenę rynkową towaru w kraju.

§ 37. W obrocie uszlachetniającym, o ile uszlachetnienie towaru dokonywa się na rachunek zamieszkałego wewnątrz polskiego obszaru celnego, wartość towaru należy zgłaszać według tych samych zasad, które zostały ustalone dla obrotu wolnego. W wypadku, gdy uszlachetnienie dokonywa się na rachunek zamieszkałego poza polskim obszarem celnym, należy zgłaszać jedynie wartość dokonanego uszlachetnienia.

§ 38. W wywozie, o ile zgłaszający zamiast podać na karcie statystycznej dane, dotyczące wartości, woli je przesłać bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego, wówczas pozostawia on na karcie statystycznej wywozu w wolnym obrocie (wzór Nr. 2) rubrykę „wartość loco granica celna” (rubryka 11) i rubrykę „wartość towaru loco sprzedawca” (rubryka 17) niewypełnione, a w rubryce 19 wpisuje firmę i adres oraz umieszcza swój podpis i datę.

W powyższym wypadku zgłaszający obowiązany jest do uiszczenia dodatkowej opłaty statystycznej w wysokości 50 groszy przez nalepienie znaczka statystycznego na karcie według wzoru Nr. 2.

W ciągu 3 dni od daty złożenia karty statystycznej według wzoru Nr. 2 w urzędzie zgłoszenia (publiczny zakład przewozowy względnie urząd celny) zgłaszający obowiązany jest wysłać do Głównego Urzędu Statystycznego dodatkowo zgłoszenie wartości (wzór Nr. 3). Dla określenia dat miarodajną tu jest data stempla urzędu zgłoszenia i data stempla urzędu pocztowego.

Kraj zakupu, sprzedaży, pochodzenia, przeznaczenia.

§ 39. Jako kraj zakupu należy podać kraj, w którym zagraniczny sprzedawca wykonywa swą działalność handlową.

§ 40. Jako kraj sprzedaży należy podać ten kraj, w którym zagraniczny nabywca wykonywa swą działalność handlową.

§ 41. Jako kraj pochodzenia należy podać kraj produkcji, t. j. ten kraj, w którym towar został wytworzony, obrobiony lub przerobiony w tym stanie, w jakim nadszedł do polskiego obszaru celnego; w przywozie powrotnym towarów uszlachetnionych — kraj, w którym dokonano uszlachetnienia.

Gdy kraj produkcji jest nieznany, podać należy, jako kraj pochodzenia, pierwszy znany kraj wysyłki, t. j. ten kraj, z którego towar pierwotnie został wysłany. Krajów przechodnich, t. j. krajów, przez które towar przewożono tranzytem, choćby z przeładowaniem lub przekartowaniem kolejowym, nie należy podawać.

§ 42. Jako kraj przeznaczenia podać należy kraj przypuszczalnej konsumpcji, t. j. ten kraj, w którym towar oszczędnie będzie zużyty; w wywozie dla uszlachetnienia — kraj, w którym uszlachetnienie ma nastąpić.

Gdyby kraj ten był nieznany, należy podać ostatni kraj znany, do którego przesyłka jest skierowana.

§ 43. Przy określaniu kraju zakupu, sprzedaży, pochodzenia i przeznaczenia należy posługiwać się klasyfikacją krajów, ustaloną i ogłaszaną przez Główny Urząd Statystyczny w Monitorze Polskim.

Inne rubryki.

§ 44. W rubryce „towar wszedł (wywieziono) przez port—urząd celny” należy podać nazwę granicznego urzędu celnego, o ile towar jest przywożony lub wywożony drogą inną niż morską, o ile zaś drogą morską — należy nadto podać nazwę portu.

§ 45. Wypełnienie rubryki „ilość i rodzaj sztuk lub środków transportowych oraz ich cechy i numery” winno w ten sposób nastąpić, by widocznym było w jakich sztukach lub środkach transportowych znajdują się poszczególne rodzaje towarów. W karcie wzoru Nr. 4 rubryka „ilość i rodzaj przesyłek” należy wymienić ilość i rodzaj przesyłek.

§ 46. W kartach statystycznych przywozu w wolnym obrocie (wzór Nr. 1) należy w rubryce 17 podać wartość fakturową w tej sumie i w tej walucie na jakiej opiewa faktura oraz zaznaczyć w jaki sposób cena fakturowa została umówiona, czy loco wysyłający (zagranicą), czy loco granica celna, czy franco odbiorca (w kraju) — przez pozostawienie właściwych słów, a skreślenie zbędnych. O ile cena fakturowa umówiona jest z cłem przywozowym krajowym, należy dopisać słowa „z cłem”. W razie gdy jest brak faktury, natenczas urzędnik celny winien wpisać do rubryki 17 słowo „brak”.

§ 47. W kartach statystycznych wywozu w wolnym obrocie (wzór Nr. 2), należy:

1) w rubryce 17 umieścić cenę faktyczną dokonanej sprzedaży. Niedopuszczalne jest tu umieszczenie cen, istniejących w danej miejscowości na dany towar, jak ceny rynkowej lub giełdowej. O ile cena faktycznej sprzedaży wskutek niezawarcia transakcji sprzedaży jest nieznaną, należy napisać „nieznana”;

2) w rubryce 18 podać koszt transportu od stacji załadowania do stacji granicznej.

V. Opłata statystyczna.

§ 48. Od każdego zgłoszenia statystycznego zgłaszający obowiązany jest uiścić opłatę statystyczną przez nalepienie na karcie znaczków statystycznych.

§ 49. Przy ustnym zgłoszeniu uiszczenie opłaty statystycznej następuje przez oddanie znaczka statystycznego urzędnikowi celnemu, który znaczki te nalepi na tryplikacie kwitu celnego, sporządzonego w obecności stron.

§ 50. Znaczki statystyczne posiadają po środku herb Państwa w polu barwnym, u góry napis

„Rzeczpospolita Polska“ i u dołu napis „opłata statystyczna“, a po rogach wartość znaczka, wyrażoną liczbami w złotych i groszach.

§ 51. Ustanawia się sześć rodzajów znaczków statystycznych o wartości znaczka:

- 1) 5 groszy — barwy fioletowej,
- 2) 10 „ — „ czerwonej,
- 3) 50 „ — „ niebieskiej,
- 4) 1 złoty — „ zielonej,
- 5) 3 złote — „ żółtej,
- 6) 5 złotych — „ popielatej.

§ 52. Znaczki statystyczne wydaje Główny Urząd Statystyczny, a sprzedają je urzędy celne, pocztowe i kolejowe.

§ 53. Opłatę statystyczną ustala się w następującej wysokości:

I. Od towarów, przywożonych do polskiego obszaru celnego drogą morską i wywożonych drogą morską z tegoż obszaru:

- a) 0,25 grosza od każdego rozpoczętych 1000 kg wagi brutto towarów opakowanych lub rozpoczętych 1000 kg wagi netto towarów bez opakowania objętych.

poz. 66 p. 1 taryfy celnej (kamienie polne i skalne w stanie naturalnym; krzemień, granit, bazalt, kwarc i szpat polny; piasek naturalny, ziemia wymoczkowa (okrzemkowa) i inne, osobno niewymienione kamienie i ziemie, używane w przemyśle fabrycznym — nieobrobione, nierozdrobnione, chociażby wypalone; dolomit surowy);

poz. 79 p. 1, 2, 3, 4 taryfy celnej (węgiel kamienny, brunatny, torfowy; cegielki węglowe (brykiety) węgiel drzewny; koks; torf);

poz. 138 p. 1, 2 taryfy celnej (rudny metaliczne i mineralne, żuźle, szlamy rudne — w stanie rodzimym lub wzbogacone, prażone, w kawałkach, proszku, brykietach)

b) 0,50 grosza od każdego rozpoczętych 1000 kg wagi brutto towarów opakowanych lub rozpoczętych 1000 kg wagi netto towarów bez opakowania, objętych;

poz. 65 p. 1, 2, 3, 4, 5, 6 taryfy celnej (gliny: porcelanowa (kaolin) i inne, oprócz osobno wymienionych, palone, mielone lub szlamowane, bauksyt, łom ceglany i szamotowy; kreda w kawałkach nieoczyszczona i niepalona; gips rodzimy i alabaster w kawałkach niepalony; wapno gryzące (niehydrauliczne), dolomit palony, kreda w kawałkach palona, materiały hydrauliczne spajające, mielone niemielone; cementy wszelkich nazw, oprócz osobno wymienionych (portlandzki, naturalny i sztuczny, romański, mieszany, żuźlowy i inne); hydrauliczne domieszki: puzzolano, martwica wulkaniczna (trass), ziemia santorynowa, żuźel ziarnisty, klinkier cementowy niemielony; wapno hydrauliczne, gips i alabaster mielony — niepalony oraz palony);

poz. 84 p. 1 taryfy celnej (olej skalny ciemny nieoczyszczony (ropa naftowa));

poz. 142 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (żelaziwo i stal: stare, lane i kute; fragment, łom, szmelc, wióry, rów-

nież prasowane opłuki i proszek; stare belki i szyny o długości 1 metra i mniej);

c) 1 grosza od każdego rozpoczętych 1000 kg wagi netto wszystkich towarów nieopakowanych, niewymienionych w punktach a, b;

d) 0,50 grosza od każdego rozpoczętych 100 kg wagi brutto wszystkich towarów opakowanych w całości lub częściowo, niewymienionych w punktach a, b.

II. Od towarów przywożonych do polskiego obszaru celnego, lub wywożonych z tego obszaru drogą inną, niż morską:

a) 5 groszy od każdego rozpoczętych 1000 kg wagi brutto towarów opakowanych lub rozpoczętych 1000 kg wagi netto towarów bez opakowania objętych:

poz. 79 p. 1, 2, 3, 4 taryfy celnej (węgiel kamienny, brunatny, torfowy; cegielki węglowe (brykiety); węgiel drzewny; koks; torf);

b) 10 groszy od każdego rozpoczętych 1000 kg wagi brutto towarów opakowanych lub rozpoczętych 1000 kg wagi netto towarów bez opakowania objętych:

poz. 66 p. 1 taryfy celnej (kamienie polne i skalne w stanie naturalnym; krzemień, granit, bazalt, kwarc i szpat polny; piasek naturalny, ziemia wymoczkowa (okrzemkowa) i inne, osobno niewymienione kamienie i ziemie, używane w przemyśle fabrycznym — nieobrobione, nierozdrobnione, chociażby wypalone; dolomit surowy);

poz. 84 p. 1 taryfy celnej (olej skalny ciemny i nieoczyszczony (ropa naftowa));

poz. 138 p. 1, 2 taryfy celnej (rudny metaliczne i mineralne, żuźle, szlamy rudne — w stanie rodzimym lub wzbogacone, prażone, w kawałkach, proszku, brykietach);

poz. 142 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (żelaziwo i stal: stare, lane i kute; fragment, łom, szmelc, wióry, również prasowane opłuki i proszek; stare belki i szyny o długości 1 metra i mniej);

c) 30 groszy od każdego rozpoczętych 1000 kg wagi netto towarów, przewożonych luzem w wagonach lub cysternach, objętych:

poz. 85 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (gazolina, eter naftowy) o ciężarze gatunkowym poniżej 0,750; benzyna o ciężarze gatunkowym 0,790 i mniej; nafta, oleje pędne: gazowy, solarowy, niebieski, zielony; olej parafinowy — wszystko o ciężarze gatunkowym powyżej 0,790 do 0,885 włącznie; oleje smarowe czyste o ciężarze gatunkowym powyżej 0,885);

d) 20 groszy od każdego rozpoczętych 1000 kg wagi netto wszystkich innych towarów nieopakowanych z wyjątkiem soli wymienionej w punkcie IV.

III. 5 groszy od każdego rozpoczętych 100 kg wagi brutto towarów opakowanych w całości lub częściowo, przywożonych i wywożonych drogą inną niż morską, z wyjątkiem soli wymienionej w punkcie IV.

IV. Od soli kuchennej, bydłowej i chemicznie czystej (poz. 33 p. 1 taryfy celnej) wywożonej i przywożonej drogą inną, niż morską, w opako-

waniu lub bez opakowania — 5 groszy od 1000 kg wagi brutto, względnie netto

V. Od zwierząt żywych:

30 groszy od jednej sztuki koni i bydła rogatego;

15 groszy od jednej sztuki owiec, kóz i świń;
5 groszy od każdych dwóch sztuk ptactwa wszelakiego;

5 groszy od jednej sztuki innych zwierząt żywych.

VI. Od statków żeglugi morskiej i rzecznej z osprzętem lub bez — 5 groszy od jednej tonny rejestrowej brutto.

VII. 10 groszy od każdej wywożonej paczki pocztowej bez względu na wagę i rodzaj opakowania.

VIII. Od ułamków powyższych ilości opłaca się pełną należność.

IX. Końcówki sum opłat statystycznych mniejsze niż 5 gr. zaokrągla się do 5 groszy.

X. W razie, gdy zgłaszający nie zgłasza wartości towaru na karcie statystycznej wzoru Nr. 2, lecz przesyła ją dodatkowo bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego, obowiązany on jest uścić na zasadniczej karcie statystycznej wzoru Nr. 2 dodatkową opłatę w wysokości 50 groszy.

§ 54. Od opłaty statystycznej wolne są:

- 1) towaru, niepodlegające zgłoszeniom,
- 2) towary, przewożone przez polski obszar celny (tranzyt),
- 3) towary, zgłaszane w ruchu podróźnych,
- 4) towary, zgłaszane w obrocie pogranicznym,
- 5) towary, przywożone pocztą,
- 6) towary, przywożone na składy wolnocłowe i do wolnej strefy portu oraz wywożone z nich, zgłaszane na notatkach statystycznych wzoru Nr. 12 i 13.

§ 55. Opłata statystyczna służy do pokrycia kosztów statystyki celnej. Minister Skarbu upoważniony jest w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych podwyższać względnie zniżać opłatę statystyczną do tej wysokości, by dochody z tej opłaty pokrywały koszty statystyki celnej.

VI. Obowiązki zakładów przewozowych.

§ 56. Każdy publiczny zakład przewozowy, jak również każdy przedsiębiorca, który trudni się przewożeniem towarów drogami lądowymi lub wodą, może przewozić towary, podlegające zgłoszeniu, do wywozu za granicę celną, względnie, gdy dopiero w ciągu przewozu dowie się, iż towary te przeznaczone są do wywozu za granicę celną, może je dalej przewozić tylko pod warunkiem, iż do listu przewozowego dołączona jest karta zgłoszenia statystycznego, odpowiadająca przepisom niniejszego rozporządzenia i zaopatrzona opłatą statystyczną w przepisanej wysokości.

§ 57. Zakłady oraz osoby wymienione w § 56, obowiązane są badać:

- a) czy towar zgłoszony został na formularzu przepisany,
- b) czy wszystkie, obowiązujące stronę, rubryki formularza, zostały dokładnie wypełnione,
- c) czy treść zgłoszenia statystycznego zgodna jest z treścią dokumentów przewozowych (prócz rubryki wartości),
- d) czy uiszczona została opłata statystyczna w przepisanej wysokości.

§ 58. Dokonane sprawdzenie potwierdza odnośny funkcjonariusz pieczęcią urzędu, względnie zakładu oraz własnoręcznym podpisem i wypisuje nazwę stacji (miejsca) załadowania transportu.

§ 59. Karty statystyczne dołączone zostają do dokumentów przewozowych i oddane do dalszych czynności urzędowych urzędowi celnemu, dokonywającym odprawy celnej.

VII. Obowiązki urzędów pocztowych.

§ 60. Urzędy pocztowe przyjmują towary do wywozu zagranicę tylko wtedy, gdy strony przedstawiają karty zgłoszenia statystycznego.

§ 61. W wywozie w wolnym obrocie urząd pocztowy winien żądać karty zgłoszenia według wzoru Nr. 4, w przypadkach pośredniczenia poczty w obrocie warunkowym karty według wzoru Nr. 7.

§ 62. Urzędy pocztowe obowiązane są badać:

- a) czy towar zgłoszony został na formularzu przepisany,
- b) czy wszystkie, obowiązujące stronę, rubryki formularza zostały prawidłowo wypełnione,
- c) czy treść zgłoszenia statystycznego zgodna jest z treścią dokumentów pocztowych, względnie innych (prócz rubryk wagi i wartości),
- d) czy uiszczona została opłata statystyczna w przepisanej wysokości.

§ 63. Dokonane sprawdzenie potwierdza urzędnik pocztowy własnoręcznym podpisem i odciskiem stempla urzędu pocztowego, nadto wypisuje numer nadawczy przesyłki.

§ 64. Urzędy pocztowe dołączają karty zgłoszenia statystycznego do dokumentów pocztowych i przesyłają je urzędowi celnemu, dokonywającym odprawy celnej

§ 65. Przy przywozie pocztą zgłoszenie statystyczne sporządza urząd celny dokonywający ostatecznej odprawy towaru.

VIII. Obowiązki urzędów celnych.

§ 66. Urzędy celne mogą skutecznie ostateczną odprawę celną towarów, podlegających

zgłoszeniu statystycznemu, tylko wówczas, gdy sirona uczyniła zadość obowiązkowi zgłoszenia w sposób, odpowiadający przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 67. Urzędy celne sprawdzają:

- 1) czy zgłoszenie jest wyczerpujące, wyraźne, wypełnione w sposób trwały, złożone na odpowiednim formularzu i zaopatrzone opłatą statystyczną w przepisanej wysokości,
- 2) czy treść zgłoszenia statystycznego odpowiada rzeczywistości według wymogów niniejszego rozporządzenia.

§ 68. Urzędnik celny wpisuje na zgłoszeniach przyjętych od stron pozycję taryfy celnej, wysokość stawki celnej, podług której został towar oclony (stawka autonomiczna lub konwencyjna) i sumę pobranego cła bez opłat manipulacyjnych i akcizencji oraz wpisuje nazwę i pozycję rejestru celnego, potwierdza dokonane sprawdzenie pieczęcią urzędową i własnoręcznym podpisem. W przywozie w wolnym obrocie (karta wzoru Nr. 1) w wypadku gdy brak jest faktur, urzędnik celny stwierdza to przez wpisanie do rubryki 17 karty wzoru Nr. 1 słowa „brak”.

Przy odprawie ustnej, urzędnik celny sporządza oznajmienie statystyczne (trzeci egzemplarz tryplikatu kwitu celnego) względnie notatkę statystyczną wzoru Nr. 10 lub 11.

§ 69. Przy przewozie przez polski obszar celny kartę zgłoszenia statystycznego sprawdza urząd celny przy wejściu towaru oraz urząd celny przy wyjściu. Przy wejściu towaru urzędnik celny dokonywa sprawdzenia w myśl przepisów § 67, wpisuje na karcie nazwę i pozycję rejestru celnego, podpisuje kartę wraz z wyciśnięciem na niej pieczęci urzędowej, a następnie dołącza ją do dokumentów celnych; przy wyjściu towaru urzędnik celny wpisuje nazwę i pozycję swego rejestru celnego i podpisuje kartę oraz przykładą pieczęć urzędową, a następnie przedkłada ją Głównemu Urzędowi Statystycznemu w ustalonym terminie.

§ 70. Notatki statystyczne dotyczące ruchu towarów w obrocie wolnoskładowym i wolnej strefy portu (wzór Nr. 12 i 13) wypełniają urzędy celne lub ich organy na podstawie prowadzonych ksiąg i posiadanych dokumentów.

§ 71. Zgłoszenia statystyczne, t. j. karty zgłoszeń statystycznych, tryplikaty kwitów celnych oraz notatki statystyczne, winny urzędy celne nadsyłać do Głównego Urzędu Statystycznego w terminach ustalonych przez Główny Urząd Statystyczny w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

IX. Postanowienia karne.

§ 72. Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia ulegają karze w myśl art. 51 i 54 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 73. W wypadkach wątpliwych co do przekroczenia niniejszego rozporządzenia urzędy celne zażądają opinii Głównego Urzędu Statystycznego.

X. Opracowanie materiałów statystycznych.

§ 74. Opracowanie zgłoszeń statystycznych i ogłaszanie wyników należy do Głównego Urzędu Statystycznego, który ma prawo przeprowadzać kontrolę i sprawdzanie materiału statystycznego.

§ 75. Główny Urząd Statystyczny ma prawo bezpośredniego korespondowania z urzędami celnymi, pocztowymi, kolejowymi w sprawach, dotyczących dokładności i zupełności danych statystycznych oraz terminowego ich nadsyłania.

§ 76. Główny Urząd Statystyczny ma prawo zwalniać poszczególne rodzaje towarów lub poszczególne firmy od obowiązku częściowego wypełniania kart zgłoszenia statystycznego. Udzielone zwolnienie może być każdorazowo cofnięte.

W wypadkach zwolnienia poszczególnych rodzajów towarów względnie firm od obowiązku częściowego wypełniania kart zgłoszenia statystycznego, jak też i cofnięcia takiego zezwolenia, Główny Urząd Statystyczny zawiadamia jednocześnie urzędy, w których firmy te mogą nadawać towary do przewozu, jak również i władze przełożone tych urzędów.

§ 77. Zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie dla celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.

Przepisy końcowe.

§ 78. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Komunikacji oraz Poczty i Telegrafów.

§ 79. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 lipca 1930 r.; z dniem tym tracą moc obowiązującą następujące przepisy:

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 783), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1923 r. w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 748), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1924 r. w sprawie znaczków statystycznych (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 995), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1924 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 1003), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 maja 1927 r. o zmianie brzmienia § 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 458), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1928 r. o zmianie wzorów kart zgłoszenia statystycznego towarów i notatek statystycznych, ustalonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie sta-

tystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 471), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1928 r. o zmianie brzmienia § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1928 r. o zmianie wzorów kart zgłoszenia statystycznego towarów i notatek statystycznych, ustalonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 630), obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1928 r. w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1928 r. o zmianie wzorów kart zgłoszenia statystycznego towarów i notatek statystycz-

nych, ustalonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 707), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. o zmianie brzmienia § 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 249).

Do dnia 30 września 1930 r. dozwolone jest używanie do zgłoszeń statystycznych kart według wzorów ustalonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 471).

Karta przywozu w wolnym obrocie

1. Towar wszedł przez urząd celny _____ port _____							2. Ilość i rodzaj sztuk lub środków transportowych oraz ich cechy i numery _____					
Towar opako- wany Tak Nie	Pozycja taryfy celnej	Nr. staty- styczny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość to- waru loco granica celna	Kraj zakupu	Kraj pochodze- nia	C ł o		
				Waga — kg		Inna miara				Stawka celna	cło pobrane	
				Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)						Zł	gr
3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju i tego samego kraju zakupu i pochodzenia												
I												
II												
III												
IV												
15. Nazwisko odbiorcy _____ Firma _____ Adres _____				16. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) Adres _____ Nazwisko zgłaszającego _____ Data _____ Podpis zgłaszającego _____				17. Wartość faktury I _____ II _____ III _____ IV _____ Cena fakturowa umówiona jest: loco wysyłający loco granica celna franco odbiorca				
Na zasadzie § 77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.				18. Nazwa i pozycja rejestru celnego _____ Powyższe dane sprawdziłem dnia _____ 19____ r. m. p. urzędu celnego Podpis urzędnika celnego _____				Miejsce do naklejania znaczków statystycznych. W razie braku miejsca naklejać na odwrocie karty				

1. Towar wyszedł przez urząd celny _____ port _____						2. Ilość i rodzaj sztuk lub środków transportowych oraz ich cechy i numery _____						
Towar opako- wany Tak Nie	Pozycja taryfy celnej	Nr. staty- styczny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru loco granica celna	Kraj sprzedaży	Kraj przeznaczenia	C i o		
				Waga — kg.		Inna miara				Stawka celna	cło pobrane	
				Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)						Zł	gr
3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju i tego samego kraju sprzedaży i przeznaczenia												
I												
II												
III												
IV												
15. Nazwisko nadawcy _____ Firma _____ Adres _____			16. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) Adres _____ Nazwisko zgłaszającego _____ Data _____ Podpis zgłaszającego _____				17. Wartość towaru loco stacja załadowania I _____ II _____ III _____ IV _____		18. Koszt transportu do granicy celnej Zł _____		19. Wartość towaru pragnę zgłosić do Głównego Urzędu Statystycznego bezpośrednio dla tego rubryki 10 i 17 nie wypełniam Data _____ Nazwisko (firma) _____ Podpis (możl. i pieczęć) _____	
Na zasadzie § 77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV.1930 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.			20. Towar załadowano do transportu w _____ Data _____ m. p. zakładu przewozowego Podpis urzędnika zakładu przewozowego _____				21. Nazwa i pozycja rejestru celnego _____ Powyższe dane sprawdziłem dn. _____ 19____ r. m. p. urzędu celnego Podpis urzędnika celnego _____		Miejsce do naklejania znaczków statystycznych. W razie braku miejsca naklejać na odwrocie karty.			

1. Urząd zgłoszenia _____				Data _____			
2. Ilość i rodzaj sztuk lub _____ środków transportowych _____ oraz ich cechy i numery _____							
Nr. statystycz- ny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru loco stacja zała- dowania (rubr. 17 karty wzoru Nr. 2)	Koszt transportu do granicy cel- nej zł (rubr. 18 karty wzoru Nr. 2)	Wartość towaru loco granica celna (rubr. 10 karty wzoru Nr. 2)
		Waga—kg		Inna miara			
		Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)				
3	4	5	6	7	8	9	10
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju i tego samego kraju sprzedaży i przeznaczenia							
I							
II							
III							
IV							
11. <u>Nazwisko</u> nadawcy _____ <u>Firma</u> _____ Adres nadawcy _____				12. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) _____ Adres _____ Nazwisko zgłaszającego _____ Data _____ Podpis zgłaszającego _____			

Ilość i rodzaj przesyłek	Po- zycja taryfy celnej	Nr. statys- tyczny	Nazwa towaru	Ilość towaru				Wartość towaru	Kraj przeznaczenia	Czy wy- syłany towar jest sprzedany czy darowany	Cło pobrane	
				W a g a								Inna miara
				Surowa (Brutto)		Czysta (Netto)						
				kg	g	kg	g					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11		
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju i tego samego kraju przeznaczenia												
12. <u>Nazwisko</u> nadawcy _____ <u>Firma</u> _____ _____ Adres _____ Nazwisko zgłaszającego _____ Data _____ Podpis zgłaszającego _____				13. Nr. nadawczy urzędu pocztowego _____ _____ Data _____ m. p. urzędu pocztowego _____ Podpis urzędnika pocztowego _____ _____			14. Sprawdziłem dn. _____ 19__ r. _____ m. p. urzędu celnego _____ Podpis urzędnika celnego _____ _____					
Na zasadzie §77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV.1930 r. w sprawie statystyki celnej (Dz.U.R.P. Nr. 40, poz. 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.							Miejsce do naklejania znaczków statystycznych.					

1. Towar wszedł przez urząd celny _____ port _____						2. Ilość i rodzaj sztuk lub środków transportowych oraz ich cechy i numery _____					
Towar opako- wany Tak Nie	Pozycja taryfy celnej	Nr. staty- styczny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru loco granica celna	Kraj zakupu	Kraj pochodzenia	Czy towar ma byc uszlachet- niony na r—k zamieszkałego wewnątrz polskiego obsza- ru celnego czy za granicą	Przeznaczenie to- waru w obrocie warunkowym (przy uszlachet- nieniu podać do- kładnie jego rodzaj)
				Waga — kg		Inna miara					
				Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)						
3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju, dla których odpowiedzi w rubrykach 11, 12, 13 i 14 brzmią tak samo											
I											
II											
III											
IV											
15. Nazwisko odbiorcy _____ Firma _____ Adres _____				16. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) _____ Adres _____ Nazwisko zgłaszającego _____ Data _____ Podpis zgłaszającego _____				17. Wartość faktury I _____ II _____ III _____ IV _____ Cena fakturowa umówiona jest: loco wysyłający loco granica celna franco odbiorca			
Na zasadzie § 77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.				18. Nazwa i pozycja rejestru celnego _____ Powyższe dane sprawdziłem dnia _____ 19____ r. m. p. urzędu celnego _____ Podpis urzędnika celnego _____				Miejsce do naklejania znaczków statystycznych. W razie braku miejsca naklejać na odwrocie karty.			

1. Towar wyszedł przez urząd celny _____ port _____						2. Ilość i rodzaj sztuk lub środków transportowych oraz ich cechy i numery _____						
Towar opako- wany Tak Nie	Pozycja taryfy celnej	Nr. staty- styczny	Nazwa towaru	Ilość towaru		Wartość wywozo- nego to- waru loco granica celna	Wartość do- konanego uszlachet- nienia względnie reparacji	Kraj sprze- daży	Kraj przeznaczenia	Czy towar uszlachetniono na r-k zamiesz- kałego wewn polskiego ob- szaru celnego czy zagranicą	Przeznaczenie w obrocie warun- kowym (przy uszlachetnieniu podać dokładnie jego rodzaj)	
				Waga — kg								Inna miara
				Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)							
3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju, dla których odpowiedzi w rubr. 12, 13, 14 i 15 brzmią tak samo												
16. Nazwisko nadawcy _____ Firma _____ Adres _____				17. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) _____ Adres _____ Nazwisko zgłaszającego _____ Data _____ Podpis zgłaszającego _____				18. Towar załadowano do transportu w _____ Data _____ m. p. zakładu przewozowego Podpis urzędnika zakładu przewo- wego _____				
Na zasadzie § 77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.				19. Nazwa i pozycja rejestru celnego _____ Powyższe dane sprawdziłem dn. _____ 19____r. m. p. urzędu celnego Podpis urzędnika celnego _____				Miejsce do naklejania znaczków statystycznych. W razie braku miejsca naklejać na odwrocie karty.				

1. Towar wyszedł przez urząd celny _____ port _____						2. Ilość i rodzaj sztuk lub środków transportowych oraz ich cechy i numery _____					
Towar opako- wany Tak Nie	Pozycja taryfy celnej	Nr. staty- styczny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru	Kraj przeznaczenia	Przeznaczenie w obro- cie warunkowym (przy uszlachetnieniu podać dokładnie jego rodzaj)		
				Waga — kg		Inna miara					
				Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)						
3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju, dla których odpowiedzi w rubr. 11 i 12 brzmią tak samo											
13. Nazwisko _____ Firma _____ nadawcy _____ Adres _____				14. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) _____ Adres _____ Nazwisko zgłaszającego _____ Data _____ Podpis zgłaszającego _____				15. Towar załadowano do transportu w _____ Data _____ m. p. zakładu przewozowego Podpis urzędnika _____			
Na zasadzie § 77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.				16. Nazwa i pozycja rejestru celnego _____ Powyższe dane sprawdziłem dnia _____ 19____ r. m. p. urzędu celnego Podpis urzędnika celnego _____				Miejsce do naklejania znaczków statystycznych. W razie braku miejsca naklejać na odwrocie karty.			

1. Towar wszedł przez urząd celny _____ port _____						2. Ilość i rodzaj sztuk lub środków transportowych oraz ich cechy i numery				
Towar opakowany Tak Nie	Pozycja taryfy celnej	Nr. statystyczny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru loco granica celna	Wartość dokonanego uszlachetnienia względnie reparacji	Kraj pochodzenia	Przeznaczenie w obrocie warunkowym (przy uszlachetnieniu podać dokładnie jego rodzaj)
				Waga — kg		Inna miara				
				Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)					
3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju, dla których odpowiedzi w rubr. 12 i 13 brzmią tak samo										
14. <u>Nazwisko</u> odbiorcy _____ <u>Firma</u> _____ <u>Adres</u> _____				15. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) _____ <u>Adres</u> _____ <u>Nazwisko zgłaszającego</u> _____ <u>Data</u> _____ <u>Podpis zgłaszającego</u> _____			16. <u>Nazwa i pozycja rejestru celnego</u> _____ _____ <u>Powyższe dane sprawdziłem</u> <u>dn.</u> _____ 19____ r. <u>m. p. urzędu celnego</u> <u>Podpis urzędnika celnego</u>			
Na zasadzie § 77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.						Miejsce do naklejania znaczków statystycznych. W razie braku miejsca naklejać na odwrocie karty.				

Ilość i rodzaj sztuk lub środków trans- portowych oraz ich cechy i numery	Pozycja taryfy celnej	Nr. staty- stycz- ny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Kraj pochodzenia	Kraj przeznaczenia
				Waga — kg		Inna miara		
				Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)			
1	2	3	4	5	6	7	8	9
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju, kraju pochodzenia i przeznaczenia								
10. Zgłaszający kartę (możliwie pieczęć) Adres Nazwisko zgłaszającego Data Podpis zgłaszającego			11. Towar wszedł przez urząd celny Port Nazwa i pozycja rejestru celnego urzędu wejściowego Data m. p. urzędu celnego wejściowego Podpis urzędnika celnego			12. Towar wyszedł przez urząd celny Port Nazwa i pozycja rejestru celnego urzędu wyjściowego Data m. p. urzędu celnego wyjściowego Podpis urzędnika celnego		
Na zasadzie § 77 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 roku w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) zgłoszenia statystyczne służą wyłącznie do celów statystyki celnej. Urzędy nie mogą zezwalać na przeglądanie zgłoszeń lub robienie z nich notatek ani władzom publicznym ani osobom prywatnym.								

Notatka statystyczna dla przywozu

a) w ruchu podróźnych, b) w obrocie pogranicznym, c) w przywozie pocztą

1. Towar wszedł przez urząd celny _____ port _____

Pozycja taryfy celnej	Nr. statystyczny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru loco granica celna	Kraj pochodzenia
			Waga—kg		Inna miara		
			Surowa (Brutto)	Czysta (Netto)			
2	3	4	5	6	7	8	9
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju i tego samego kraju pochodzenia							

10. Data _____

Podpis urzędnika celnego _____

m. p.
urzędu celnego

Towar opakowany Tak Nie	Rodzaj i Nr. księgi	Nr. statystyczny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru	Kraj pochodzenia	Czas na jaki przyjęto towar na skład	Uwagi
				Waga—kg	Inna miara					
					Brutto	Ilość				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju i tego samego kraju nadania

12. Towar przyjęto na skład wolnocłowy: a) lądowy b) portowy
w _____
Firma składu _____

13. Data _____
m. p. urzędu celnego
Podpis urzędnika celnego _____

Notatka statystyczna wywozu ze składu wolnościowego,
wolnej strefy portu

Załącznik 13 do § 10 rozp. Rady Min z dnia
11 kwietnia 1930 r. (poz. 350).

Towar opako- wany Tak Nie	Rodzaj i Nr. księgi	Nr. statystycz- ny	Nazwa towaru	Ilość towaru			Wartość towaru	Kraj przeznaczenia	Kraj pochodzenia	Uwagi
				Waga— kg	Inna miara					
					Brutto	Ilość				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Na jednym wierszu mogą być wpisane tylko towary tego samego rodzaju, kraju przeznaczenia i pochodzenia										
12. Towar wyszedł ze składu wolnościowego: a) lądowego b) portowego							13. Data _____			
w _____							m. p. urzędu celnego			
Firma składu _____							Podpis urzędnika celnego _____			

INSTRUKCJA DLA URZĘDÓW CELNYCH

z dnia 10 lipca 1930 r

L. D IV 1208/3/30

w sprawie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1930 r. o statystyce celnej (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

do § 1.

Obrót towarów z zagranicą, dokonywany za pośrednictwem składów wolnocłowych i wolnej strefy, podlega specjalnej rejestracji statystycznej wymienionej w § 21. Za składy wolnocłowe uważa się wolne składy celne, przechowujące towary przeznaczone zarówno do użycia wewnątrz kraju, jak i do przewozu przez polski obszar celny (składy tranzytowe).

do § 2 p. 6.

Omyłkowy przywóz może nastąpić np. wówczas, gdy w wagonie zbiorowym, przybyłym z zagranicy, między towarami przeznaczonymi dla odbiorców zamieszkałych na polskim obszarze celnym, okaże się również towar, przeznaczony do wyładowania w miejscowości zagranicznej. Taki towar nie podlega zgłoszeniu statystycznemu zarówno przy przywozie jak i przy powrotnym wywozie.

do § 2 p. 7.

Wagon np. węgla, nieodłączony przez omyłkę od składu pociągu wychodzącego zagranicę, nie powinien być zgłaszany statystycznie przy zwrocie z zagranicy.

do § 2 p. 16.

Zgłoszeniu statystycznemu nie podlegają między innymi artykuły spożywcze, lekarstwa i t. p. przedmioty, w które zaopatrują się statki rzeczne i morskie (bez względu na przynależność państwową), o ile od przedmiotów tych nie uiszczono opłat celnych i o ile mają one służyć dla własnych potrzeb statku i jego załogi, a nie stanowią ładunku handlowego.

do § 2 p. 17.

Jako przedmioty służące do utrzymywania w ruchu wagonów kolejowych, wozów, statków, samochodów, motocykli, rowerów i samolotów uważać należy benzynę, smary, węgiel, opony samochodowe i t. p., o ile nie uiszczono od nich opłat celnych i są one przeznaczone do zużycia przy utrzymywaniu w ruchu środków transportowych, na których się znajdują.

do § 3 p. 2-a.

Przy bezpośrednim nadaniu do wywozu zagranicę na jednej z krajowych stacji kolejowych towarów, podlegających zgłoszeniu do odprawy celnej przez graniczną kolejową agencję celną, zgłoszenia statystyczne składa nadawca, w chwili pierwotnego nadania towaru do wywozu. O ile zaś towar, przeznaczony do wywozu zagranicę, jest nadawany na imię osoby zamieszkałej na pol-

skim obszarze celnym, chociażby do miejscowości pogranicznej (np. W. M. Gdańsk), zgłoszenie statystyczne winno być dokonane dopiero przy ostatecznym nadaniu towaru do wywozu.

do § 5.

Za zgłaszającego należy uważać osobę, która w imieniu odbiorcy względnie nadawcy towaru, sporządza zgłoszenie statystyczne lub też udziela urzędowi celnemu danych, potrzebnych do sporządzenia zgłoszenia.

do § 8.

W wypadkach tak zwanego „przewozu łamanego“, gdy przy wejściu towaru z zagranicy brak jest cech wskazujących, że towar ten jest tylko przewożony przez polski obszar celny, gdyż w liście przewozowym jako miejsce przeznaczenia tego towaru, jest wymieniona jedna z granicznych stacji polskich, i gdy dalsze skierowanie towaru zagranicę uskutecznia odbiorca, wymieniony w liście przewozowym, karta statystyczna wzoru Nr. 9 winna być złożona dopiero w urzędzie celnym, przez który towar występuje zagranicę. Gdy np. do urzędu celnego w Zbąszyniu nadejdzie z Niemiec transport towaru, którego odbiorcą według listu przewozowego jest firma XX w Śniatynie Załuczu, towar ten winien być przekazany do urzędu celnego Śniatyn-Załucze, bez dołączenia zgłoszenia statystycznego, chociaż istnieje domniemanie, że towar będzie następnie przekazany do Rumunii. Kartę statystyczną wzoru Nr. 9 winna wypełnić firma odbiorcza i złożyć ją w urzędzie celnym w Śniatynie Załuczu, w chwili, gdy towar ten zostaje zgłoszony do wywozu do Rumunii.

do § 9.

Przy zgłoszeniu pisemnym — strona zgłaszająca winna dokładnie wypełnić obowiązujące ją rubryki kart statystycznych, zaś urzędy celne wypełniają rubryki dla nich przeznaczone. Przy zgłoszeniu ustnym — urzędy celne całkowicie wypełniają notatki względnie oznajmienia statystyczne.

do § 11.

Urzędy celne (z wyjątkiem ekspozytur) otrzymują karty statystyczne, na podstawie bezpośrednich własnych zamówień w Głównym Urzędzie Statystycznym.

Urzędy celne zamawiają formularze statystyczne na druku według wzoru załącznika Nr. 2 Instrukcji rachunkowo-kasowej z dnia 12.XI. 1922 r. (Dz. U. M. S. Nr. 24/22, poz. 407); przeprowadzają ich zarachowanie w „Księdze druków płatnych“ według postanowień §§ 100 i 101 tejże Instrukcji; odbiór formularzy tych potwierdzają na drukach według wzoru Nr. 16 załącznika do § 115 Instrukcji dla Kas Skarbowych (Dz. U. M. S. Nr. 46/21 r.).

W razie stwierdzenia niedokładności przy przyjmowaniu powyższych formularzy sporządzają odpowiedni protokół według wskazań § 20 Instrukcji rachunkowo-kasowej.

Formularze notatek statystycznych zamawiają urzędy celne w Głównym Urzędzie Statystycznym i potwierdzają ich odbiór pismami odręcznymi. Ekspozytury celne otrzymują karty i notatki statystyczne od właściwych urzędów celnych prowadząc obrachunek wewnętrzny w księdze według wzoru Nr. 19, dołączonego do § 12 Instrukcji dla Kas Skarbowych.

do § 13.

Jeżeli dla zgłoszenia statystycznego towarów, różnorodnych wchodzących w skład jednej przesyłki, nie wystarcza jeden formularz statystyczny, mogą być użyte formularze dodatkowe tego samego wzoru, przyczem wszystkie bez wyjątku rubryki dodatkowych formularzy muszą być wypełnione dokładnie, tak jak na formularzu pierwszym.

Przywóz.

do § 17.

Zgłoszenie statystyczne towarów przywożonych do obrotu wewnętrznego czy to wprost z zagranicy, czy też po ich uprzednim przebywaniu w składach wolnocłowych lub wolnej strefie, a poddanych zwykłej (nie warunkowej) odprawie celnej, następuje:

1) względem towarów pisemnie zgłaszanych do odprawy celnej — przez wypełnienie i złożenie przez stronę karty statystycznej wzoru Nr. 1,

2) względem towarów ustnie zgłaszanych do odprawy celnej — przez sporządzenie przez urząd celny, dokonywujący rewizji towaru:

- a) dla towarów wolnych od opłat celnych — notatki statystycznej wzoru Nr. 10 (o ile nie sporządza się dla tych towarów tryplikatów kwitu celnego),
- b) dla towarów podlegających opłatom celnym — oznajmienia statystycznego.

Wywóz.

Dla zgłoszenia statystycznego towarów wywożonych z obrotu wewnętrznego czy to wprost z zagranicę, czy też do wolnej strefy, a poddanych zwykłej (nie warunkowej) odprawie celnej:

1) strona zgłaszająca towar do wywozu winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 2, niezależnie od tego czy towary te są odprawione przez urząd celny na podstawie ustnych zgłoszeń, czy też deklaracji pisemnych.

Towary wywożone za pośrednictwem poczty, winne być zgłaszane przez stronę na kartach statystycznych wzoru Nr. 4, a nie wzoru Nr. 2.

2) dla towarów wywożonych w ruchu podróży i w obrocie pogranicznym urząd celny, dokonywujący rewizji towaru, winien sporządzić na podstawie ustnego zgłoszenia strony:

- a) dla towarów, wolnych od opłat celnych — notatkę statystyczną wzoru Nr. 11,
- b) dla towarów, podlegających opłatom celnym — oznajmienie statystyczne.

do § 19.

Dla zgłoszenia statystycznego towarów, przywożonych wprost z zagranicy, bądź też wchodzą-

cych do obrotu wewnętrznego ze składów wolnocłowych lub z wolnej strefy a to w celu ich uszlachetnienia lub reparacji, lub też czasowego przebywania, a zgłaszanych pisemnie do warunkowej odprawy celnej, strona winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 5. Ten sam sposób zgłaszania ma zastosowanie do ptactwa i zwierząt żywych, przywożonych w obrocie warunkowym.

Gdy pośród towarów, przywożonych w ruchu pocztowym i powietrznym (objętych punktami f i l § 23 rozp. Ministra Skarbu z dnia 14 marca 1930 r. Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276), znajdują się towary przywożone w celu uszlachetnienia lub reparacji i nie została sporządzona karta wzoru Nr. 5, to urząd celny, dokonywujący warunkowej odprawy celnej winien przesłać dane o tych towarach do Głównego Urzędu Statystycznego, na specjalnych drukach.

Przy powrotnym wywozie wymienionych wyżej towarów — strona winna złożyć kartę statystyczną wzoru Nr. 6, bez względu na to, czy odprawa celna jest dokonywana na podstawie pisemnej deklaracji celnej, czy też na podstawie ustnego zgłoszenia.

Towary, poddawane warunkowej odprawie celnej w ruchu podróży i w obrocie pogranicznym, są wolne od obowiązku zgłoszenia statystycznego.

Jeżeli towary przywiezione do polskiego obszaru celnego w obrocie warunkowym, pozostają następnie na tym obszarze i są przenoszone do kategorii towarów odprawionych ostatecznie, urzędy celne winne sporządzić specjalną notatkę na te towary.

do § 20.

Dla zgłoszenia statystycznego towarów wywożonych z obrotu wewnętrznego polskiego obszaru celnego, czy to wprost z zagranicę, czy też do wolnej strefy dla czasowego ich tam przebywania lub też w celu dokonania uszlachetnienia względnie reparacji, a zgłaszanych pisemnie do warunkowej odprawy celnej, — strona winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 7. Ten sam sposób zgłaszania ma zastosowanie do ptactw i zwierząt żywych, wywożonych w obrocie warunkowym.

Gdy pośród towarów wywożonych w ruchu pocztowym i powietrznym (objętych punktami f i l § 23 rozporz. Ministra Skarbu z dnia 14.III. 1930 r. o postępowaniu celnym Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276), znajdują się towary wywożone w celu uszlachetnienia względnie reparacji i nie została dla nich sporządzona karta wzoru Nr. 7, to urząd celny dokonywujący odprawy warunkowej winien przesłać dane o tych towarach do Głównego Urzędu Statystycznego na specjalnych drukach.

Przy powrotnym przywozie wymienionych wyżej towarów po dokonaniu ich uszlachetnienia względnie reparacji, lub też po czasowym ich przebywaniu z zagranicę, a poddawanych warunkowej odprawie na podstawie pisemnej deklaracji celnej, jak też powrotny przywóz z zagranicy w obrocie warunkowym ptactwa i zwierząt ży-

wych winien być zgłoszony przez stronę na kartach statystycznych wzoru Nr. 8.

Gdy zaś powrotny przywóz towarów uszlachetnionych względnie zreparowanych następuje w ruchu pocztowym lub powietrznym, to urząd celny, dokonywujący odprawy tych towarów, winien przesłać dane o tych towarach do Głównego Urzędu Statystycznego na specjalnych drukach.

Towary przewożone w ruchu podróźnych i w obrocie pogranicznym, a poddane odprawie celnej warunkowej (czasowej) wolne są od obowiązku zgłoszenia statystycznego.

do § 21.

Przy wejściu towaru na skład wolnocłowy lub do wolnej strefy czy to z zagranicy, czy też z krajowego obrotu wewnętrznego, urząd celny mający dozór nad składem, lub strefą, winien wypełnić notatkę statystyczną wzoru Nr. 12. Ponadto, o ile chodzi o towary wchodzące do składu lub wolnej strefy z krajowego obrotu wewnętrznego strona zgłaszająca winna zadość uczynić wymogom §§ 17 — 20, to znaczy winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 2, 6 lub 7, zależnie od rodzaju odprawy celnej, której towar poddano.

Przy wyjściu towaru ze składu wolnocłowego lub z wolnej strefy, czy to do obrotu wewnętrznego, czy też z zagranicę, dozorujący urząd celny wypełnia notatkę statystyczną wzoru Nr. 13. Ponadto dla towarów, wychodzących ze składu wolnocłowego lub wolnej strefy do obrotu wewnętrznego, strona winna wypełnić kartę statystyczną wzoru Nr. 1, 5 lub 8, zależnie od rodzaju odprawy celnej, której towar poddano.

do § 22.

Towary przewożone tranzytem przez polski obszar celny pocztą oraz w ruchu podróźnych wolne są od zgłoszenia statystycznego (§ 2 p. 5).

do § 28.

Przy zgłaszaniu koni, wywożonych z zagranicę, niezależnie od wypełnienia przez stronę karty statystycznej wzoru Nr. 2, urząd celny dokonywujący odprawy, winien kartę tę dodatkowo zaopatrzyć:

- a) w trzy ostatnie kartki z dowodów tożsamości zgłaszanych koni, o ile chodzi o konie w wieku powyżej lat 4 (przez dopięcie tych kartek do karty statystycznej), oraz
- b) w napis lub stempel „. . . . szt. koni w wieku powyżej lat 4-ch, szt. koni w wieku poniżej 4-ch lat”.

do § 30.

Jeżeli zgłoszenie statystyczne dotyczy wewnętrznego lub wewnętrznego opakowania towarów (jako to: skrzyń, beczek, butli, bębnow do kabli i t. p.) przywożonego do polskiego obszaru celnego bądź też wywożonego z tego obszaru, jako towar handlowy, a nie opakowanie (punkt 25 i 26 § 2-go), to obok nazwy takiego opakowania należy zaznaczyć „towar handlowy”.

Przy zgłaszaniu towarów, przywożonych tranzytem przez polski obszar celny w transportach składających się z towarów różnorodnych, jako nazwę tych towarów można podać „towar zbiorowy”. W tym razie do karty statystycznej wzoru Nr. 9 każdorazowo winien być dołączony wykaz towarów, wchodzących w skład danego transportu (t. zw. specyfikacja).

do § 31.

Przy klasyfikowaniu towarów według poszczególnych numerów wykazu statystycznego, wskazanem jest posługiwanie się „Skorowidzem Alfabetycznym towarów wymienionych w taryfie celnej oraz w wykazie statystycznym”.

do § 32.

Przy zgłaszaniu towarów, przywożonych do polskiego obszaru celnego, urzędy celne winne podać pozycję, punkt i literę taryfy celnej przywózowej, zaś przy zgłaszaniu towarów wywożonych — pozycję, punkt i literę taryfy celnej wywózowej. Gdy wywożony towar nie jest objęty wywózową taryfą celną, może być podana pozycja taryfy przywózowej.

do § 34.

Dla zgłoszenia ilości towarów służą dwie rubryki formularzy statystycznych, a to: „Waga towaru” oraz „Inna miara”.

W rubryce „Waga towaru” winna być podana waga brutto i netto dla każdego rodzaju zgłaszanego towaru wyrażona w kilogramach. Gdy towar jest bez opakowania, lub gdy niema możliwości ustalenia wagi netto towarów opakowanych, może być podana jedna z tych wag (brutto lub netto), przez wpisanie jej do właściwej działki omawianej rubryki. O ile ustalenie wagi lub też ilości na podstawie dokumentów celnych, handlowych, względnie kolejowych jest niemożliwe — wagę lub ilość ustala urząd celny, w porozumieniu ze stroną.

Waga towaru winna być wyrażona w kilogramach i gramach przy zgłaszaniu:

- 1) złota, srebra i platyny, jak też wyrobów z tych metali,
- 2) kamieni szlachetnych (brylantów, diamentów, rubinów, szafirów, szmaragdów) oraz pereł prawdziwych,
- 3) wszelkich towarów przywożonych i wywożonych za pośrednictwem poczty.

W rubryce „Inna miara” wpisuje się miarę inną, aniżeli wagowa, właściwą dla danego towaru (handlową), z wyraźnym zaznaczeniem jej rodzaju (np. dla jaj — ilość skrzyń lub półskrzyń; dla płynów ilość litrów; dla zwierząt — ilość sztuk; dla statków — ilość tonn rejestrowych).

Następujące towary podlegają zgłoszeniu w jednostkach innej miary bez uwzględnienia wagi lub też w obu tych miarach łącznie.

Pozycja taryfy celnej	Nr. statyst.	Nazwa towaru	Rodzaj żądanej miary
27	280—286	Arak, rum, wódki wszelkie, spirytus, likiery i nalewki	waga oraz ilość litrów
28	287—290	Wina winogronowe, owocowe i jagodowe	waga oraz ilość litrów
29	291—296	Miód, porter i piwo	waga oraz ilość litrów
39/1a	234	Jaja spożywcze	waga oraz ilość skrzyń lub półskrzyń
40/10	450	Pszczoly	waga oraz ilość ulów względnie rojów
167	2800—2992	Kompletne maszyny i aparaty	waga oraz ilość sztuk
169/6	4318	Mikroskopy	waga oraz ilość sztuk
169/7a b c	4320 i 4321	Aparaty fotograficzne i kinematograficzne	waga oraz ilość sztuk
169/9a	4360 i 4361	Maszyny do pisania i liczenia	waga oraz ilość sztuk
169/29a	3148	Radjoaparaty zestawione	waga oraz ilość sztuk
171/1, 2, 3, 6, 7	3200—3217	Zegary, zegarki i ich mechanizmy	waga oraz ilość sztuk
172/1, 2, 3, 4	3300—3314	Instrumenty muzyczne	waga oraz ilość sztuk
173	3500—3525 3560—3562	Wozy, wózki, sanie, kołowce, samochody i samoloty	waga oraz ilość sztuk
174	3230—3548	Wagony	waga oraz ilość sztuk
175	3550—3559	Statki do żeglugi morskiej i rzecznej	ilość sztuk oraz ilość tonn rejestrowych
210	4185—4198	Czapki, kapelusze oraz krążki, stożki, leje i t. p. do wyrobu kapeluszy	waga oraz ilość sztuk
211	4200—4207	Parasole, parasolki i laski z parasolami	waga oraz ilość sztuk
216/2	4366	Obsadki do napełniania (wieczne pióra)	waga oraz ilość sztuk

do § 35.

Rubryka „Wartość towaru loco granica celna” na kartach statystycznych wzoru Nr. 2 — może pozostawać niewypełniona tylko w wypadkach przewidzianych w §§ 38 i 76.

do § 36.

Jako krajową cenę giełdową lub rynkową należy uważać cenę, ustaloną dla danego towaru przez krajowe giełdy towarowe oraz przez większe przedsiębiorstwa handlowo-przemysłowe (jak izby, związki, spółdzielnie, hurtownie i t. p.).

Nie należy posługiwać się cenami detalicznymi danej miejscowości.

do § 44.

Przy zgłaszaniu towarów wywożonych zagranicę, graniczne urzędy celne, przez które towary występują zagranicę, potwierdzają to wystąpienie przez wyciśnięcie na kartach statystycznych pieczęci urzędowej, niezależnie od tego czy odprawa celna towarów zgłoszonych na tych kartach, została dokonana w granicznym urzędzie celnym, czy też w urzędzie wewnętrznym.

do § 46.

Na kartach statystycznych wzoru Nr. 1, dotyczących towarów przywożonych do polskiego obszaru celnego w obrocie wolnym, strona winna uwidocznić fakturową wartość towaru, z wyraźnym oznaczeniem waluty, na którą opiewa faktura (bez przeliczenia na złote) oraz z zaznaczeniem, czy wartość została umówiona loco miejsce wysłania (zagranica), czy loco granica celna, czy też franco odbiorca w kraju. Nazwa waluty winna być oznaczona w sposób wyraźny, usuwający wątpliwość przy jej odczytywaniu (np. fr. fr. — franki francuskie; fr. szw. — franki szwajcarskie; — dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej; Szyl. austr. — szylingi austriackie i t. d.).

Sposób, w jaki umówiona wartość towaru została uwidoczniiona w fakturze, (czy loco wysyłający loco granica celna, czy też franco odbiorca) winien być zaznaczony przez skreślenie zbędnych określeń w odpowiedniej rubryce formularza.

Wartość fakturowa winna być podana dla każdego zgłaszanego towaru przez wpisanie jej w rubryce 17 karty wzoru Nr. 1, w wierszu, odpowiadającym kolejności wypisania nazwy towaru na tejże karcie.

Gdy w fakturze jest podana wartość wspólna dla kilku zgłaszanych towarów (np. dla maszyny i narzędzi należących do tej maszyny) — należy podać tylko tę wartość z zaznaczeniem — „wartość wspólna”.

Przy fakturach, do których zostały wliczone krajowe opłaty celne, obok wartości poszczególnych towarów w rubryce 17, należy zaznaczyć „z cłem”. Przy braku faktury strona pozostawia rubrykę 17 bez wypełnienia, zaś urzędnik celny, dokonywujący sprawdzenia danej karty statystycznej, wpisuje słowo „brak”.

Powyższe wskazówki mają zastosowanie również przy wypełnianiu kart statystycznych wzoru Nr. 5.

do § 48.

Opłacie statystycznej podlegają wszystkie towary, niewyszczególnione w § 54, bez względu na to, czy podlegają opłatom celnym, czy też są od tych opłat wolne. Urzędy celne nie mogą przyjmować od stron zgłoszeń statystycznych, na których byłyby nalepione znaczki ze śladami odklejenia ich od innych zgłoszeń. Niedopuszczalne jest również posługiwanie się przy uiszczaniu opłaty statystycznej znaczkami stemplowymi lub też pocztowymi, chociażby nominalna wartość tych ostatnich odpowiadała wymaganej wysokości opłaty statystycznej. Gdy zachodzi potrzeba przepisania źle wypełnionego lub niewłaściwego formularza statystycznego, na którym są już nalepione znaczki statystyczne, należy formularz ten anulować przez przekreślenie czerwonym atramentem, zaopatrzyć go napisem „anulowane”, oraz dołączyć w sposób trwały do właściwego, nowoprowadzonego formularza, zaliczając opłatę statystyczną, uiszczoną na formularzu anulowanym.

do § 52.

Przy zamawianiu i zarachowaniu znaczków statystycznych mają zastosowanie przepisy zawarte w § 11, dotyczące sposobu zamawiania i zarachowania kart statystycznych.

do § 53.

Ze względu na różną wysokość opłat statystycznych od towarów przewożonych drogą morską lub inną drogą (np. koleją) należy przy wymiarze opłaty statystycznej przedewszystkiem brać pod uwagę drogę, którą towar został przywieziony do polskiego obszaru celnego, względnie drogę, którą towar ma wyjść z tego obszaru zagranicę.

Przy towarach, przywożonych i wywożonych drogą morską (przez porty Gdyni lub Gdańska), należy stosować stawki wymienione w punktach I, V, względnie VI, zaś przy towarach przywożonych do polskiego obszaru celnego względnie wywożonych z tego obszaru drogą inną niż morską (kolejami, samochodami, statkami rzecznoimi, samolotami i t. p., należy stosować punkty II, III, IV względnie V niniejszego paragrafu.

do § 57.

Po dokonaniu czynności przewidzianych w tym paragrafie oraz po stwierdzeniu, że znaczki statystyczne, któremi została uiszczona opłata statystyczna, nie były jeszcze używane, i że są nalepione w sposób trwały, funkcjonariusz publicznego zakładu przewozowego będzie je kasował przez wyciśnięcie na każdym znaczku pieczęci zakładu przewozowego w ten sposób, by część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim, na formularzu zgłoszenia.

do § 59.

Gdy do granicznego urzędu celnego nadejdzie towar bez karty statystycznej wzoru Nr. 2,

względnie gdy karta statystyczna, dotycząca tego towaru, jest wypełniona niedokładnie, agencja celna winna z urzędu sporządzić nową kartę statystyczną i dołączyć do niej kartę pierwotną sporządzoną przez nadawcę.

W nowosporządzonej karcie winno być zaznaczone imię, nazwisko i adres osoby zgłaszającej towar do wywozu, oraz nazwę stacji, na której towar załadowano do transportu. Karty nowosporządzone wolne są od opłaty statystycznej, o ile opłata była uiszczona na karcie sporządzonej przez nadawcę towaru. Należy tylko zaznaczyć w miejscu przeznaczonym dla nalepienia znaczków) „opłatę statystyczną w wysokości . . . zł. . . gr. uiszczono na karcie wypełnionej przez nadawcę towaru”.

Tego rodzaju kartę statystyczną, sporządzoną przez agencję celną, ma agencja zaopatrzyć napisem względnie stemplem. „Sporządzono z urzędu z powodu braku karty przy liście przewozowym” i przekazać ją urzędowi celnemu dla przesłania do Głównego Urzędu Statystycznego. Kartę sporządzoną przez nadawcę towaru, w tym stanie w jakim ona nadeszła do granicznego urzędu celnego, urząd celny dołączy do akt sprawy postępowania karnego.

do § 66.

Każdy urząd celny, przed zakończeniem czynności związanych z odprawą celną, winien jest sprawdzić czy dla towarów, nieobjętych § 2, zostało sporządzone zgłoszenie statystyczne (karta, notatka lub oznajmienie statystyczne).

do § 67.

Przy przyjmowaniu zgłoszeń statystycznych od stron, (jak też i przy ich sporządzaniu) urzędy celne winne zwracać uwagę, by zgłoszenia te były dokonane na formularzach właściwych dla danego kierunku i obrotu (§ 17—22), by wszystkie rubryki, znajdujące się na tych formularzach, były wypełnione dokładnie, wyraźnie i zgodnie z rzeczywistością, oraz by zgłoszenia te były zaopatrzone opłatą statystyczną w wysokości wskazanej w § 53. Po stwierdzeniu, że opłata statystyczna została uiszczona przez trwałe nalepienie na formularzu znaczków statystycznych i upewnieniu się, że znaczki te nie były używane, urzędnik celny winien je skasować przez wyciśnięcie na znaczkach pieczęci urzędowej w ten sposób, by część pieczęci znajdowała się na znaczkach część zaś poza nimi na formularzu zgłoszenia (o ile znaczki te nie zostały uprzednio skasowane przez przedsiębiorstwa przewozu np. urzędy kolejowe). Inny sposób kasowania znaczków, np. zapomocą przekreślenia, jest niedopuszczalny.

Jeżeli dla jednego towaru sporządzono z jakichkolwiek powodów kilka zgłoszeń na jednakowych czy też różnych formularzach statystycznych (np. w przypadkach potrzeby przepisania źle wypełnionego zgłoszenia, lub zgłoszenia wypełnionego na formularzu unieważnionym względnie niewłaściwym, lub też w przypadkach sporządzenia przez urząd celny oznajmienia statystycznego dla towarów, dla których strona wypełniła kartę sta-

tystyczną — § 17, wywóz, 1), to formularze niedokładnie lub niewłaściwie wypełnione względnie zbędne winny być anulowane przez ich przekreślenie czerwonym atramentem, zaopatrzone napisem „anulowane” i dołączone w sposób trwały do zgłoszenia właściwego, dotyczącego danego towaru.

do § 68.

Pozycja taryfy celnej winna być podana tak, jak to jest wskazane w § 32. Suma cła pobranego w przywozie winna być podana bez akcydencji, opłaty manipulacyjnej, podatków wewnętrznych i t. p. opłat dodatkowych, bez względu na to, czy cło uiszczono się w gotówce, czy też zostało zakredytowane.

Gdy przywózowe zgłoszenie statystyczne dotyczy towarów, taryfowo wolnych lub też zwolnionych od cła, w rubryce „cło” należy zaznaczyć „bez cła” względnie „zwolniony”. Zwrotu cła w rubryce tej uwidaczniać nie należy.

Rubryka „cło pobrane”, na zgłoszeniach dotyczących towarów wywożonych zagranicę, winna być wypełniona w sposób wskazany dla zgłoszeń przywózowych, o ile towar wywożony objęty jest taryfą wywozową.

W rubryce „Nazwa i pozycja rejestru celnego” winna być uwidoczniiona pozycja, pod którą towar został zapisany w rejestrze celnym, nazwa tego rejestru, data sprawdzenia zgłoszenia statystycznego, podpis urzędnika celnego, dokonyującego tego sprawdzenia oraz pieczęć urzędu, w którym dokonano rewizji celnej towaru.

Na zgłoszeniach, dotyczących towarów, od których uiszczono opłaty celne — należy podać pozycję rejestru opłat celnych, zaś na zgłoszeniach towarów wolnych lub zwolnionych od tych opłat należy podać pozycję tego rejestru, do którego towar został zapisany (przywozu, wywozu, przekazowego). O ile chodzi o towary wywozowe, wolne od cła, niepodlegające rejestracji celnej, w kartach statystycznych oznacza się numer odpowiedniego kolejowego wykazu zdawczego (§ 84 Instrukcji kolejowo-celnej).

Gdy przywieziony z zagranicy towar poddaje się rewizji celnej w jednym urzędzie celnym, a przesyła się go do innego urzędu celnego celem pobrania należności celnych, wszystkie czynności dotyczące sprawdzenia zgłoszenia statystycznego (§ 67 i 68) przeprowadza urząd rewizyjny, stwierdzając zarazem fakt sprawdzenia. Urząd celny zaś, pobierający należności celne, uwidocznia tylko na karcie pozycję rejestru opłat celnych i wyciska pieczęć urzędową obok pieczęci urzędu pierwotnej odprawy. To samo ma zastosowanie do towarów wywozowych, odprawianych do wywozu przez wewnętrzne urzędy celne.

Rubrykę „Nazwa i pozycja rejestru celnego” wypełnia się w sposób wyżej wskazany również na dodatkowych formularzach statystycznych (§ 13).

do § 69.

W wypadkach t. zw. przewozu (tranzytu) łamanego, przewidzianego w § 8, w rubryce 11 kar-

ty statystycznej wzoru Nr. 9, urząd wyjściowy między innymi wypisuje czerwonym atramentem razwę urzędu celnego wejściowego oraz zaopatrzy tę rubrykę dodatkowym podpisem urzędnika, sprawdzającego dokładność wypełnienia karty.
do § 70.

Przy wypełnieniu notatek wzoru Nr. 12 i 13 mają zastosowanie wskazówki zawarte w § 21.

do § 71.

Zgłoszenia statystyczne, dotyczące przywozu towarów, przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego te urzędy celne, które dokonały ostatecznej odprawy celnej i wydania towaru stronie.

Zgłoszenia, dotyczące towarów wywiezionych, przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego tylko urzędy graniczne, przez które towary te wyszły z obrotu wewnętrznego polskiego obszaru celnego, z wyjątkiem zgłoszeń dotyczących towarów, wywożonych za pośrednictwem poczty i w ruchu lotniczym. Zgłoszenia dotyczące tych ostatnich towarów, przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego te urzędy celne, które dokonały ostatecznej odprawy celnej.

Zgłoszenia, dotyczące przewozu (tranzytu), przesyłają urzędy wyjściowe. Zgłoszenia statystyczne, dotyczące towarów z obrotu składów wolnocłowych i wolnej strefy przesyłają do Głównego Urzędu Statystycznego urzędy celne, sprawujące dozór nad składami wolnocłowymi i nad wolną strefą.

Zgłoszenia, dotyczące towarów, poddanych rewizji celnej w jednym urzędzie, a przesyłanych następnie do innego urzędu celnego dla pobrania należności, winny być przyjęte od strony przez urząd, dokonywujący rewizji tych towarów i po dokonaniu czynności wskazanych w § 68, przesłane wraz z listą przekazową B. do urzędu, w którym ma nastąpić pobranie należności celnych, a urząd ten przesyła te zgłoszenia do Głównego Urzędu Statystycznego.

Zgłoszenia, dotyczące towarów przeznaczonych do wywozu, a poddanych odprawie celnej w jednym z wewnętrznych urzędów celnych, winny być przyjęte od strony przez urząd, dokonywujący rewizji i po dokonaniu czynności wskazanych w § 68, przesłane wraz z listą przekazową B. do urzędu granicznego, przez który towar ma wystąpić zagranicę. Graniczny urząd celny przesyła zgłoszenia te do Głównego Urzędu Statystycznego. Zgłoszenia zaś, dotyczące bezpośredniego przewozu towarów przez polski obszar celny, winny być przyjęte od strony przez urząd celny wejściowy i po dokonaniu czynności, wskazanych w § 69, przesłane wraz z listą przekazową do urzędu wyjściowego, który zgłoszenia te przesyła do Głównego Urzędu Statystycznego.

Zgłoszenia statystyczne przesyła się do Głównego Urzędu Statystycznego przy wykazie wyszczególniającym dane niżej przytoczone. Wykaz winien być sporządzony w 2-ch egzemplarzach zapomocą papieru indygowego, przyczem drugi egzemplarz pozostaje w aktach urzędu. W wykazie należy uwidocznnić:

1) nazwę urzędu wysyłającego zgłoszenia,

- 2) Nr. kolejny przesyłki zawierającej zgłoszenia bieżące,
- 3) okres, którego przesyłane zgłoszenia dotyczą (dzień lub dekadę miesiąca),
- 4) ilość kart poszczególnych zgłoszeń (właściwych a nie anulowanych),
- 5) nazwę i pozycję rejestru celnego (pozycje od — do),
- 6) ogólną ilość przesłanych zgłoszeń,
- 7) datę sporządzenia wykazu,
- 8) podpis kierownika urzędu,

Kolejność numeracji przesyłek (punkt 2) prowadzi się w ciągu całego roku kalendarzowego, przyczem każdy — dzień względnie dekada wysłania posiada kolejny numer. O ile zaś w jednym dniu lub dekadzie nadaje się kilka przesyłek ze zgłoszeniami statystycznymi z okresu sprawozdawczego, to numer kolejny danego dnia (lub dekady) winien być wyrażony ułamkiem, którego licznikiem będzie Nr. kolejny danego dnia lub dekady — mianownikiem zaś — numeracja porządkowa przesyłek odnoszących się do danego numeru kolejnego. N.p. Nr. 36/VI oznacza, że przesyłka zawiera szóstą paczkę do Nr. kolejnego 36. Formularze zgłoszeń anulowane, jak również kartki z dowodów tożsamości koni wywożonych zagranicę, winny być uwidocznione w uwagach wykazu, przesyłanego do Głównego Urzędu Statystycznego bez wliczania ich do ilości zgłoszeń.

Jeżeli zgłoszenia z jednego okresu sprawozdawczego są przesyłane w kilku przesyłkach pocztowych — to wykazy winny być sporządzane w sposób wyżej wskazany dla każdej takiej przesyłki oddzielnie.

Zgłoszenia statystyczne, zebrane z całego okresu sprawozdawczego wraz z wykazem sporządzonym w powyższy sposób, winny być przesłane pocztową przesyłką polecną do Głównego Urzędu Statystycznego w opakowaniu trwałem, zapobiegającem zaginięciu części zgłoszeń podczas ich przewozu. Na zewnętrznej stronie opakowania, oprócz adresu (Wydział Statystyki Handlu Zagranicznego i Komunikacji, Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie, Al. Jerozolimskie Nr. 32) winna być uwidoczniona nazwa urzędu wysyłającego, Nr. kolejny przesyłki oraz ogólna wymieniona w wykazie ilość przesyłanych zgłoszeń.

Gdyby w okresie sprawozdawczym nie dokonano odprawy towarów i nie było zgłoszeń statystycznych, urząd celny zawiadamia o tem Główny Urząd Statystyczny pismem odręcznym w terminie, w którym obowiązany był wysłać zgłoszenia.

Ustala się następujące terminy przesyłania zgłoszeń do Głównego Urzędu Statystycznego dla poszczególnych urzędów:

Codziennie: dla urzędów celnych — Grajewo, Lublin, Łódź, Sosnowiec, Warszawa, Zdobunowo, Bydgoszcz, Chojnice, Drawski Młyn, Gdynia, Leszno, Miasteczko, Poznań, Rawicz, Strzebielino, Tczew, Toruń, Zbąszyń, Zduny, Raczkі, Stołpce, Turmont, Wilno, Bielsko, Bytom-Dworzec G., Bytom-Dąbrowa, Chałupki, Chebzie, Chorzów, Cie-

szyn, Golezów, Katowice, Lubliniec, Łagiewniki Sl. (szyb Reden), Sośnica, Sumina, Wolfgangswiche, Zabrze, Zebrzydowice, Kraków, Lwów, Ławoczne, Muszyna, Oświęcim, Przemyśl, Śniatyn-Załucze, Stanisławów, Tarnów, Zwardoń, Bahnhof Leegetor, Freibezirk-Neufahrwasser, Hafenkanal, Hauptbahnhof, Holm, Kaiserhafen, Kalthof, Langfuhr, Post, Schaferei, Simonsdorf, Tiegenhof, Weichselmünde, Weichselbahnhof, Zoppot.

Wszystkie inne urzędy celne, prócz wymienionych wyżej, winny wysyłać zgłoszenia statystyczne do Głównego Urzędu Statystycznego dekadami w terminach następujących:

1-go każdego miesiąca za okres czasu od 21-go po dzień ostatni poprzedniego miesiąca,

11-go każdego miesiąca za okres czasu od 1-go do 10-go danego miesiąca,

21-go każdego miesiąca za okres czasu od 11-go do 20-go danego miesiąca.

do § 72.

Gdy strona zgłaszająca: a) nie złożyła w terminie właściwym zgłoszenia statystycznego, względnie b) gdy złożone przez stronę zgłoszenie jest wypełnione niezgodnie z przepisami, lub też c) gdy strona uchyliła się od uiszczenia opłaty statystycznej w wysokości właściwej dla danej ilości towaru, to przeciw stronie tej należy wdrożyć postępowanie karne. Do akt sprawy winny być dołączone karty statystyczne, wypełnione bezpośrednio przez stronę zgłaszającą, bez czynienia na nich jakichkolwiek poprawek lub uzupełnień. W wypadkach, wyszczególnionych w p. b) oraz w wypadkach nasuwających urzędowi celnemu jakiegokolwiek wątpliwości, akta sprawy należy przesyłać Głównemu Urzędowi Statystycznemu do zaopiniowania przed zakończeniem postępowania karnego.

do § 75.

A. Główny Urząd Statystyczny porozumiewa się bezpośrednio z urzędami celnymi, kolejowymi i pocztowymi w sprawach, związanych ze statystyką celną, bądź w drodze pisemnej, bądź też przez osoby posiadające odpowiednie zlecenie służbowe. Urzędy celne, pocztowe i kolejowe winny wykonywać polecenie Głównego Urzędu Statystycznego, wydane w sprawach związanych ze statystyką celną oraz przesyłać swoje sprawozdania

bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego.

do § 75.

B. Zgłoszenia statystyczne, posiadające z jakichkolwiek powodów braki lub niedokładności w wypełnieniu, będą przez Główny Urząd Statystyczny zwracane urzędowi, który je przyjął od strony zgłaszającej; urząd ten winien uzupełnić braki (na podstawie odnośnych deklaracji celnych, dokumentów handlowych, względnie kolejowych lub też na podstawie dodatkowych wyjaśnień strony) i zwrócić je Głównemu Urzędowi Statystycznemu w terminie dni 5-ciu od daty ich otrzymania (oddzielnie od zgłoszeń za okres bieżący).

DODATKOWE OBOWIĄZKI URZĘDÓW POCZTOWO-CELNYCH.

A. Do zgłoszeń statystycznych (oznajmień), sporządzonych w wyniku powtórnej rewizji towarów, przywożonych pocztą, winny być dołączane w sposób trwały zgłoszenia pierwotne, po uprzednim ich anulowaniu w sposób wskazany w § 67.

Gdy zgłoszenia sporządzone na podstawie pierwszej rewizji zostały już wysłane do Głównego Urzędu Statystycznego, w wyniku zaś powtórnej rewizji sporządzono nowe zgłoszenie statystyczne, należy dane zawarte w zgłoszeniach pierwotnych wpisać na podstawie wyniku pierwotnej rewizji do „Wykazu oznajmień statystycznych, przesłanych do Głównego Urzędu Statystycznego, dotyczących towarów poddanych powtórnej rewizji celnej”.

B. Jeżeli towary, przywiezione pocztą, z jakichkolwiek powodów występują z powrotem za granicę przed podjęciem ich przez stronę i gdy zgłoszenia, dotyczące tych towarów, zostały już przesłane do Głównego Urzędu Statystycznego, to urząd celny, dokonywujący ich rewizji winien treść ostatniego „wyniku rewizji” wpisać do „Wykazu oznajmień statystycznych, przesłanych do Głównego Urzędu Statystycznego, dotyczących towarów zwróconych zagranicę”.

Wykazy przewidziane pod A i B należy przesyłać do Głównego Urzędu Statystycznego co 10 dni.

Kierownik Departamentu

(—) B. Dębicki.

P R Z E P I S Y K A S O W E .

I N S T R U K C J A

rachunkowo - kasowa dla władz i urzędów celnych oraz dla specjalnych kas państwowych przy tych urządach.

(Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 24/1922, poz. 407).

T R E Ś Ć

<p>DZIAŁ I. Przepisy Ogólne.</p> <p>Zadanie kas § 1</p> <p>Organizacja kas § 4</p> <p>Zakres działania kas § 13</p> <p>DZIAŁ II. Pobieranie przychodów.</p> <p>Wpłaty na rachunek Skarbu Państwa . . . § 14</p> <p>Wpływy z potrąceń § 15</p> <p>Wpływy za druki i znaki płatne § 19</p> <p>Zabezpieczenie cła § 21</p> <p>Zaliczenia § 22</p> <p>Depozyty § 23</p> <p>Odraczanie wpłat § 31</p> <p>Zarachowanie wpłat § 32</p> <p>Dowody przychodowe § 33</p> <p>Pobór pieniędzy § 36</p> <p>Pokwitowania § 42</p> <p>Zasilanie kas § 45</p> <p>DZIAŁ III. Dokonywanie wydatków</p> <p>Otwieranie kredytów § 47</p> <p>Zamknięcie kredytów § 49</p> <p>Wznowienie kredytów § 50</p> <p>Przenoszenie kredytów § 51</p> <p>Zwroty zabezpieczeń cła § 54</p> <p>Zwroty nadpłat § 56</p> <p>Zaliczki § 60</p> <p>Ryczałty § 63</p> <p>Zwroty depozytów § 64</p> <p>Zwroty pozostałości zaliczek § 67</p> <p>Wypłaty poborów § 68</p> <p>Wypłaty z funduszu specjalnego . . . § 71</p> <p>Dowody rozchodowe § 72</p> <p>Blankiety asygnacji § 73</p> <p>Wystawianie asygnacji § 75</p> <p>Potrącenia z asygnacji § 85</p> <p>Rozrachunki z władzami i urzędami państwowymi § 87</p> <p>Asygnacje zbiorowe § 88</p> <p>Listy płatnicze § 89</p> <p>Termin zrealizowania asygnacji . . . § 90</p> <p>Wypłata pieniędzy § 91</p> <p>Przesyłanie sum pocztą § 94</p> <p>Przelewanie nadwyżek kasowych . . § 95</p> <p>DZIAŁ IV. Rachunkowość władz i urzędów celnych.</p> <p>1) Rachunkowość Kas Celnych . . . § 96</p> <p>Dziennik przychodu § 98</p> <p>Dziennik rozchodu § 99</p> <p>Księga druków płatnych § 100</p>	<p>Księga druków zarachowanych . . . § 103</p> <p>Dzienne zamknięcia kasy § 104</p> <p>Nadwyżki i niedobory kasowe . . . § 105</p> <p>Rewizje kas § 106</p> <p>2) Rachunkowość Urzędów Celnych . . § 107</p> <p>Księga kredytów i wydatków budżetowych § 109</p> <p>Księga przychodów budżetowych . . § 111</p> <p>Księga sum depozytowych § 112</p> <p>Księga funduszów specjalnych . . . § 113</p> <p>Księga zaliczek § 114</p> <p>Księga blankietów asygnacji § 115</p> <p>Księga wystawionych asygnacji . . . § 116</p> <p>Księga depozytów rzeczowych . . . § 117</p> <p>Księga zawiadomień pocztowych . . § 118</p> <p>Rejestr opłat celnych § 119</p> <p>Rejestr sum obrotowych § 121</p> <p>Rejestry pomocnicze § 122</p> <p>Księga płac § 123</p> <p>Księga kredytów władz II instancji w urzędach celnych § 124</p> <p>3) Rachunkowość władz celnych II instancji § 125</p> <p>Ogólna księga przychodów budżetowych . § 130</p> <p>Ogólna księga kredytów i wydatków budżetowych § 131</p> <p>Ogólna księga sum obrotowych . . . § 147</p> <p>Księga kontowa sum obrotowych . . § 148</p> <p>Rodzaje sum obrotowych § 149</p> <p>Sumy na wznowienie kredytów . . . § 150</p> <p>Zabezpieczenie cła przy odprawach warunkowych § 151</p> <p>Sumy niewłaściwie lub nadmiernie wpłacone do sum skarbowych § 153</p> <p>Sumy niewłaściwie wypłacone z sum skarbowych § 154</p> <p>Zaliczki na płace § 155</p> <p>Zasiłki pieniężne § 156</p> <p>Nadwyżki kasowe § 157</p> <p>Zamknięcie księgi kontowej sum obrotowych § 158</p> <p>Rejestr zwrotów celnych § 159</p> <p>Prostowanie omyłek § 160</p> <p>DZIAŁ V. Wykonywanie kontroli oraz składanie miesięcznych i rocznych sprawozdań:</p> <p>Wykazy rachunkowe miesięczne . . . § 161</p> <p>Sprawozdanie miesięczne § 164</p> <p>Kontrola dokumentów § 167</p> <p>Składanie sprawozdań § 169</p> <p>Roczne zamknięcia rachunkowe . . . § 175</p> <p>Postanowienie końcowe § 177</p>
--	---

DZIAŁ I.

PRZEPISY OGÓLNE.

§ 1.

Zadanie kas.

Kasy wszystkich urzędów celnych są specjalnymi kasami państwowymi poborowo-płatniczymi, t. j. są uprawnione do pobierania dochodów państwowych i dokonywania wypłat z funduszków państwowych.

§ 2.

Kasy urzędów celnych mogą pobierać pieniądze i inne wartości na rachunek Skarbu Państwa, przyjmować sumy depozytowe oraz fundusze specjalne, tylko w zakresie działania urzędów celnych, przy których istnieją.

§ 3.

Kasy urzędów celnych mogą wydatkować sumy skarbowe oraz dokonywać wypłat sum depozytowych i funduszków specjalnych, na podstawie właściwych asygnacji i poleceń piśmiennych.

U w a g a: Ministerstwo Skarbu może polecić urzędowi celnemu przyjmowanie wpłat i dokonywanie wypłat, nie wynikających z działalności urzędów celnych.

Organizacja kas.

§ 4.

Na czele kasy stoi kierownik urzędu celnego.

Czynności kasowe, t. j. przyjmowanie wpłat, dokonywanie wypłat i prowadzenie dzienników kasowych dokonywa kasjer lub urzędnik, pełniący czynności kasjera.

Prowadzenie rachunkowości wpływów i wydatków, t. j. prowadzenie wszelkich ksiąg, rejestrów, rachunków, zestawień, wykazów i sprawozdań, należy do rachmistrza urzędu celnego lub do urzędnika, pełniącego jego czynności.

W małych urzędach celnych o niewielkich obrotach kasowych, kasjer lub urzędnik, pełniący czynności kasjera, prowadzi również rachunkowość urzędu.

§ 5.

Kierownik urzędu, łącznie z rachmistrem, mają obowiązek czuwania nad bezpieczeństwem

kasy i ponoszą odpowiedzialność za całość przechowywanych sum i walorów, za prawidłowe prowadzenie rachunkowości i za terminowe dostarczanie sprawozdań.

§ 6.

Przy otwieraniu i zamykaniu kasy, jak również przy rewizjach kasy jest obecny oprócz kasjera kierownik urzędu i rachmistrz.

Wyłączenie się przy otwieraniu i zamykaniu kasy innymi urzędnikami jest niedopuszczalne.

W razie urlopu, przeniesienia lub choroby kierownika urzędu, rachmistrza lub kasjera, obowiązki ich obejmują urzędowi ich zastępcy, sporządzając protokół rewizji sum pieniężnych i innych walorów, znajdujących się w kasie.

§ 7.

Wszelkie fundusze w gotowiznie i papierach procentowych, znaki wartościowe, skrzynki i koperty wartościowe, powinny być przechowywane w kasie ogniotrwałej w lokalu kasowym.

W małych urzędach celnych, na dworcach lub ekspozyturach, nieposiadających kas ogniotrwałych, pieniądze należy przechowywać w kasetach żelaznych.

§ 8.

Lokal kasowy powinien być odpowiednio zabezpieczony od ognia i włamania, Drzwi skarbcza powinny być żelazne lub opancerzone, z mocnymi zamkami; okna powinny być zabezpieczone kratami żelaznymi i wewnętrznymi żelaznymi okiennicami.

Osoby postronne nie mają prawa wstępu do pomieszczenia skarbcza.

§ 9.

Kasa zamyka się na dwa różne klucze, z których jeden posiada kierownik urzędu, drugi rachmistrz.

Zapasowe klucze od skarbcza i kas przechowują ci sami urzędnicy w swych mieszkaniach starannie i pod zamknięciem.

Klucze od lokalu kasowego powinny znajdować się u kierownika urzędu i rachmistrza.

Klucze od kaset, jak również od kas o jednym zamku przechowują urzędnicy odpowiedzialni za całość sum.

§ 10.

Czynności kasy kończą się na godzinę przed zamknięciem czynności urzędu celnego. W razie potrzeby kierownik urzędu może zarządzić przedłużenie czynności kasy poza godziny urzędowe.

Ogłoszenie o godzinach otwierania i zamykania kasy, powinno być wywieszane w lokalu kasowym na widocznym miejscu.

§ 11.

Codziennie, po zamknięciu czynności kasy, kierownik urzędu, rachmistrz i kasjer uzgadniają stan kasy z dziennikami kasowymi, oraz z księgami i rejestrami rachunkowymi. Uzgodnienia powinny być stwierdzone podpisami kierownika urzędu i rachmistrza w dziennikach i odnośnych księgach.

§ 12.

Zawartość kasy winna być utrzymywana w należyтым porządku; banknoty ułożone według wartości i objęte w opaski po 100 sztuk w każdej.

Opaski winny nosić podpisy urzędników, którzy banknoty przeliczyli i za przeliczenie są odpowiedzialni. Na opaskach, obejmujących tak pełne, jak i niepełne paczki, winna być oznaczona ich zawartość.

Monety złote i srebrne, oraz bilon przechowuje się w oddzielnych workach z oznaczeniem ich zawartości.

Znaki wartościowe, oraz druki płatne powinny być ułożone w paczkach według rodzajów i wartości poszczególnych znaków i druków, w sposób, ułatwiający ich przeliczenie.

W kasie nie wolno przechowywać pieniędzy ani żadnych przedmiotów niezarachowanych.

Zakres działania kas.

§ 13.

Kasy urzędów celnych wykonywują następujące czynności:

a) co do przychodów:

1) przyjmują sumy wpłacone tytułem cła oraz należności ubocznych, związanych z odprawą celną towarów,

2) przyjmują sumy włączone tytułem zabezpieczenia cła oraz należności ubocznych przy odprawach warunkowych,

3) przyjmują sumy depozytowe w gotówce i papierach wartościowych, oraz depozyty rzeczowe,

4) przyjmują zaliczenia na pokrycie opłat celnych i innych poborów dodatkowych,

5) przyjmują fundusze specjalne,

6) przyjmują wpłaty na wznowienie kredytów,

b) co do wydatków:

1) wypłacają sumy z otwartych kredytów,
2) zwracają zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych,

3) wypłacają i zwracają depozyty,

4) zwracają pozostałości zaliczeń,

5) wypłacają fundusze specjalne,

6) wypłacają sumy niewłaściwie lub nadmier-
nie pobrane przez urząd celny.

DZIAŁ II.

POBIERANIE PRZYCHODÓW.

Wpłaty na rachunek Skarbu Państwa.

§ 14.

Kasa urzędu celnego przyjmuje na rachunek Skarbu Państwa wpływy z cła oraz wpływy uboczne, tytułem podatków wewnętrznych, kar i konfiskat, wypływające z działalności tylko tego urzędu celnego, przy którym istnieje.

U w a g a: Sposób przyjmowania i zarachowywania wpłat na rachunek Skarbu Państwa w złocie, srebrze i walucie zagranicznej, regulują osobne rozporządzenia.

Wpływy z potrąceń.

§ 15.

Wszelkie potrącenia księguje kasa urzędu celnego na podstawie dołączonych do asygnacji deklaracji płatniczych (wzór Nr. 1) względnie wykazów potrąceń, stosowanych przy ziorowych wypłatach poborów.

Potrącenia, dokonane z asygnacji na wznowienie kredytu urzędu celnego, księguje kasa w dzienniku przychodu; rachmistrz, po zapisaniu wpłaconej sumy do rejestru opłat celnych i rejestru sum obrotowych, wznawia właściwy kredyt w księdze kredytów i wydatków budżetowych.

§ 16.

Potrącenia, dokonane na wznowienie kredytu innych władz i urzędów, księguje kasa w sposób wskazany w § 15, rachmistrz zaś zapisuje potrąconą sumę na przychód do rejestru sum obrotowych.

§ 17.

Potrącenia na rzecz Skarbu (opłaty stempłowe, podatek dochodowy i t. p.) księguje kasa w dzienniku przychodu, rachmistrz zaś w rejestrze opłat celnych i w księdze przychodów budżetowych, na odpowiedni dział, paragraf i pozycję budżetu dochodowego.

§ 18.

Potrącenia, dokonane na rzecz instytucji lub osób prywatnych, zapisuje kasa w dzienniku przychodu, a rachmistrz w rejestrze opłat celnych i w księdze sum depozytowych.

Wpływy za druki i znaki płatne.

§ 19.

Kasa urzędu celnego przyjmuje pieniądze za sprzedane: znaki stempłowe, druki płatne celne, oraz marki i karty statystyczne, bez składania deklaracji przez kupującego, i zapisuje je do dziennika przychodu, na podstawie jednej ogólnej deklaracji płatniczej, sporządzanej przez kasę codziennie przed zamknięciem czynności; rachmistrz zapisuje pobraną sumę w rejestrze opłat celnych i w księdze przychodów budżetowych na właściwy rachunek. Tak sporządzanie deklaracji, jak i zarachowywanie wpływów uskutecznia się oddzielnie dla każdego rodzaju druków i znaków.

U w a g a 1: Banderole sprzedaje kasa na podstawie deklaracji płatniczej i dołączonego do niej zezwolenia odnośnego Urzędu Akcyzowego.

U w a g a 2: Sposób otrzymywania i zarachowywania marek i kart statystycznych, regulują odrębne przepisy.

§ 20.

Urząd celny otrzymuje państwowe znaki wartościowe (znaki stempłowe i banderole) z Biura Znaków Wartościowych Ministerstwa Skarbu, płatne druki celne z Biura Druków Ministerstwa Skarbu, druki i znaki statystyczne z Głównego Urzędu Statystycznego, na podstawie bezpośrednich własnych zamówień, wzór Nr. 2.

W razie stwierdzenia niedokładności przy przyjmowaniu druków lub znaków, kasjer wraz z rachmistrzem sporządzają protokół w 2-ich egzemplarzach, z których jeden pozostaje w urzędzie celnym, a drugi wraz z opaską tej paczki, w której znaleziono niedokładność, przesyła się bezzwłocznie władzy, nadsyłającej znaki lub druki.

Rachunek przychodu i rozchodu druków i znaków płatnych prowadzi kasa urzędu celnego w księdze druków płatnych.

Zabezpieczenie cła.

§ 21.

Przy warunkowych odprawach towarów zabezpieczenie cła i należności ubocznych może być składane w gotówce lub papierach wartościowych, oznaczonych w wykazach, ogłaszanych przez Ministerstwo Skarbu. Zabezpieczenie cła i należności ubocznych w innych formach może być przyjmowane tylko za osobnem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu. Zabezpieczenia cła, wpłacone w gotowiźnie winny być zaksięgowane przez kasę urzędu celnego w dzienniku przychodu, przez rachmistrza, zaś w rejestrze opłat celnych, w rejestrze przychodowym sum obrotowych oraz w rejestrze odpraw warunkowych.

Zabezpieczenia cła składane w papierach wartościowych winny być księgowane jako depozyty.

U w a g a: Zabezpieczenie cła przy odprawach warunkowych, przyjmowane w gotowiźnie, ma na widoku takie wypadki, w których zabezpieczenie składane bywa w jednym urzędzie, a odbierane przez stronę w tym samym urzędzie celnym, względnie w innym. (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 12/1927, poz. 152).

Zaliczenia.

§ 22.

Kasy urzędów celnych przyjmują sumy wpłacone tytułem zaliczeń na pokrycie opłat celnych i innych należności ubocznych. Sumy wpłacone jako zaliczenia zapisuje kasa urzędu celnego do dziennika przychodu, urząd celny do rejestru opłat celnych i do księgi zaliczeń.

U w a g a: Sposób postępowania przy wpłacie zaliczeń regulują odrębne przepisy.

Depozyty.

§ 23.

Wszelkie sumy oprócz funduszów specjalnych, wpłacone do kas urzędów celnych nie na dochód Skarbu Państwa lub na wznowienie kredytu, zachowuje się do sum depozytowych.

Na rachunek depozytu mogą być wnoszone sumy tak w gotówce, jak i w papierach wartościowych, przyczem depozyty w papierach wartościowych winny być wpłacone wyłącznie do kas urzędów celnych z zachowaniem postanowień § 33.

Wykaz papierów wartościowych przyjmowanych jako depozyty oraz kurs według którego mają być przyjmowane, ustala co pewien czas Ministerstwo Skarbu i podaje do wiadomości Dyrekcji i urzędów celnych.

Na przyjęte depozyty kasa wydaje płatnikom pokwitowania.

§ 24.

Depozyty w gotówce oraz w państwowych papierach wartościowych w walucie polskiej (np. pożyczki państwowe), przyjęte przez kasy urzędów celnych, powinny być zaksięgowane w dzienniku przychodu, w rejestrze opłat celnych i w księdze sum depozytowych.

Przyjęta gotówka winna być włączona do ogólnego zapasu kasowego, papiery zaś wartościowe przechowywane w kasie urzędu celnego w oddzielnych otwartych kopertach.

Na kopertach powinna być wskazana nazwa papieru, ilość odcinków, ich nominalna wartość, ilość kuponów przy każdym odcinku, nazwisko składającego depozyt i pozycja księgi sum depozytowych.

§ 24-a.

Wszelkie inne papiery wartościowe w walucie polskiej (np. listy gwarancyjne bankowe), przyjęte przez urząd celny jako depozyty powinny być księgowane jako depozyty rzeczowe.

§ 24-b.

Depozyty w gotówce w walucie polskiej wpłacone do kas skarbowych względnie oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej i zarachowane jako nadwyżki kasowe odnośnego urzędu celnego winny być zaksięgowane przez urzędy celne na podstawie zawiadomień, otrzymanych z kas skarbowych względnie z oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, na przychód do rejestru opłat celnych, do księgi sum depozytowych oraz na rozchód do rejestru rozchodowego sum obrotowych na oddzielnym koncie „nadwyżki kasowe“.

§ 25.

Płatne kupony od wniesionych do depozytu papierów wartościowych, przypadające do wydania właścicielowi depozytu, lub osobie przez niego upoważnionej, kasa urzędu celnego wydaje na podstawie polecenia władzy lub urzędu dysponującego depozytem.

W poleceniu skutecznionem na podaniu depozenta winno być wymienione imię i nazwisko osoby, uprawnionej do odbioru kuponów, oraz nazwa i numery papierów wartościowych, od których mają być wydane płatne kupony.

Polecenie to z pokwitowaniem przechowuje się w kopercie wraz z depozytem, przyczem każdorazowo wydanie części depozytu lub kuponów odnotowuje się na kopercie.

Czuwanie nad wylosowaniem papierów procentowych, złożonych do depozytu i nad terminami płatności kuponów nie należy do obowiązku Dyrekcji i urzędów celnych.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 13/1924, poz. 353).

§ 26.

Depozyty w gotówce oraz w papierach wartościowych w walucie obcej (§ 14) przyjmuje kasa urzędu celnego na podstawie deklaracji płatniczej (§ 33).

Depozyty w gotówce oraz w papierach wartościowych w walucie obcej powinny być zapisane w księdze depozytów rzeczowych i przechowywane w kasie urzędu w opieczętowanych kopertach lub skrzynkach.

§ 27.

Wszystkie depozyty rzeczowe, przyjęte przez urząd celny powinny być zapisane w księdze depozytów rzeczowych i przechowywane w opieczętowanych kopertach i skrzynkach w kasie urzędu celnego.

Koperty powinny być z mocnego papieru lub płótna, starannie zaklejone i opieczętowane. Skrzynki powinny być niewielkie, mocne, dobrze zabite lub zamknięte i obwiązane na krzyż jednostajnym sznurkiem, którego końce pieczętuje się do skrzynki tak, aby skrzynka nie mogła być otwarta bez uszkodzenia pieczęci.

Koperty i skrzynki powinny być opieczętowane w obecności kierownika urzędu i rachmistrza pieczęciami urzędu i rachmistrza oraz zaopatrzone podpisami tychże urzędników.

§ 28.

Depozyty w papierach wartościowych w walucie polskiej w gotówce oraz w papierach wartościowych w walucie obcej i depozyty rzeczowe mogą być odsyłane przez urząd celny na przechowanie do najbliższej kasy skarbowej jako „depozyty rzeczowe“.

Odsyłanie depozytów rzeczowych na przechowanie do kasy skarbowej zarządza kierownik urzędu, mając na względzie bezpieczeństwo kas urzędu oraz terminy zwrotu depozytów.

Depozytów w papierach wartościowych w walucie polskiej przy odsyłaniu do kas skarbowych nie zapisuje się na rozchód w dzienniku rozchodu, a wpisuje się tylko do księgi depozytów rzeczowych, o czym czyni się adnotacje w księdze sum depozytowych.

§ 29.

Depozyty rzeczowe przesyła urząd celny do kasy skarbowej w opieczętowanych kopertach i skrzynkach wraz z księgą depozytów rzeczowych i pismem, upoważniającem do złożenia depozytu, przez tego urzędnika, któremu powierza odwózkę pieniędzy.

Kasa skarbowa potwierdza odbiór depozytu w księdze urzędu celnego, funkcjonariusz zaś urzędu potwierdza złożenie depozytu w księdze kasy skarbowej.

Otrzymywanie zpowrotem depozytów rzeczowych z kas skarbowych odbywa się na podstawie pisemnego żądania urzędu celnego, do rąk upoważnionego do tego funkcjonariusza urzędu, za pokwitowaniami wzajemnymi kasy skarbowej i urzędu celnego w sposób wyżej wskazany.

Wzory podpisów urzędników, składających i odbierających depozyty, oraz odciski pieczęci urzędów celnych powinny być uprzednio udzielone kasom skarbowym przez odnośne urzędy celne.

U w a g a : Sumy zgłoszone przez repatriantów względnie zatrzymane u nich urząd celny zapisuje na oddzielnym koncie „sumy zatrzymane“ w księdze depozytów rzeczowych.

Sposób postępowanie z powyższymi depozytami reguluje oddzielne rozporządzenie.

§ 30.

Sumy wpłacane przez strony na dobro funkcjonariuszów celnych za pracę poza obrębem miejsca urzędowania (placu), względnie za pracę w godzinach pozaurzędowych kasy urzędów celnych, zarachowują w dzienniku przychodu na podstawie deklaracji płatniczych. Rachmistrz zapisuje przyjętą sumę w rejestrze opłat celnych i w księdze funduszów specjalnych.

Odraczanie wpłat.

§ 31.

Wpłaty odroczonej należności przyjmuje kasa urzędu celnego i zapisuje do dziennika przychodu w tym dniu, w którym wpłata została dokonana.

Rachmistrz zapisuje odroczoną sumę do rejestru opłat celnych oraz do rejestru odroczonej należności celnych, bezzwłocznie po dokonaniu sprawy celnej. W rejestrze opłat celnych należy podać łączną kwotę należności, bez podziału na poszczególne rodzaje sum, z których składa się należność. Po skutecznieniu wpłaty rachmistrz zapisuje wpłaconą sumę powtórnie do rejestru opłat celnych, przyczem dokładnie wykazuje poszczególne kwoty, z których składa się wpłacona suma.

Wpłaty odroczonej należności wniesione na rachunek urzędu celnego do Centralnej Kasy Państwowej, kas skarbowych i Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, zapisuje rachmistrz urzędu celnego na podstawie zawiadomień otrzymanych tylko z Centralnej Kasy Państwowej lub kas skarbowych (§§ 37 i 38) na przychód do rejestru opłat celnych i na rozchód do rejestru rozchodowego sum obrotowych na oddzielnym koncie „nadwyżki kasowe”.

W obydwu wypadkach wpisuje rachmistrz wpłaconą kwotę na podstawie odnośnych dowodów przychodowych do księgi przychodów budżetowych, poczem odnotowuje wpływ przy odpowiednich pozycjach rejestru odroczonej należności celnych.

Rejestry odroczonej należności celnych prowadzą się oddzielnie dla władz i instytucji państwowych, dla Dyrekcji Kolei Państwowych i dla urzędów pocztowych.

U w a g a : Sposób postępowania przy odraczaniu wpłat należności celnych regulują odrębne przepisy.

Zarachowanie wpłat.

§ 32.

Kasjer zapisuje wpływy do dziennika przychodu według każdego dokumentu płatniczego, w sumach ogólnych.

Rachmistrz zapisuje wpływy do odnośnych ksiąg i rejestrów według poszczególnych rodzajów wpływów, względnie paragrafów i pozycji budżetowych, z wyszczególnieniem osobno wpływów z cła, agio, opłaty manipulacyjnej z przywozu, opłaty manipulacyjnej z wywozu, kar przy rewizji towarów, składowego i t. p. wpływów z podatków wewnętrznych według poszczególnych tytułów (od tytoniu, alkoholu, soli i t. p.), depozytów, wreszcie wpływów z konfiskat towarów i walut, z wyszczególnieniem wpływu na rzecz Skarbu Państwa, na nagrody imaczom, koszta przewiezienia, licytacji i t. p.

U w a g a : W ten sam sposób dokonywa się księgowanie rozchodów.

Dowody przychodowe.

§ 33.

Kasy urzędów celnych przyjmują wpływy na podstawie deklaracji celnych, kwitów celnych i pokwitowań (wzór Nr. 1, 2, 6, 10 Dz. U. R. P. Nr. 11 z 1921 r., p. 61) *).

W wypadkach, kiedy składanie deklaracji celnych nie jest przewidziane, wpłaty dokonywują się na podstawie deklaracji płatniczych (wzór Nr. 1).

Przy wpłatach, uskutecznianych w papierach wartościowych, w złocie i w srebrze oraz w walucie obcej, w deklaracji płatniczej powinno być wymienione: nazwa i numer papieru, względnie walut, ilość i wartość odcinków, ilość kuponów przy każdym odcinku, gatunek i ilość monet oraz łączna wartość monet.

Deklaracje płatnicze (wzór Nr. 1) powinny być napisane w języku polskim (L. DC/3820/IV/27).

§ 34.

Sum, nie stanowiących obrotów kasowych (wpłacanych do innych kas, odpisywanych z konta zaliczeniowego, przerachowywanych z sum depozytowych na skarbowe i t. p.), nie zapisuje się do dziennika przychodu (rozchodu). Obroty takie zapisuje rachmistrz urzędu celnego do ksiąg rachunkowych na podstawie odnośnych dokumentów, na których czyni odpowiednie adnotacje, stwierdzone swoim podpisem.

§ 35.

Przy uiszczaniu opłat w gotówce kasa urzędu celnego po przyjęciu wpłaty wyciska na dowodach przychodowych stempel kasowy (wzór Nr. 3A).

Przy odpisywaniu opłat z konta zaliczeniowego (obrotów żyrowych) rachmistrz urzędu celnego wyciska na dowodach przychodowych stempel wzór Nr. 3B.

Przy pobieraniu opłat warunkowych (zabezpieczenie cła przy odprawach warunkowych), kasa urzędu celnego wyciska na dowodach przychodowych stempel kasowy wzór Nr. 3C.

Przy odraczaniu opłat celnych, rachmistrz wyciska na dowodach przychodowych stempel wzór Nr. 3D

Pobór pieniędzy.

§ 36.

Kasjer po przeliczeniu pieniędzy wciąga wpłaconą kwotę do dziennika przychodu, wypełnia i podpisuje stempel kasowy (§ 35) na dowodzie przychodowym i jego duplikacie.

§ 37.

Wszystkie sumy (skarbowe, depozytowe i inne), wpłacane na rachunek urzędu celnego do

*) Obecnie wzory Nr. 5, 6, 11, 12, 14 i 15, Dz. U. R. P. Nr. 33/1930 r., poz. 276.

kas skarbowych w gotówce w walucie polskiej, zarachowują wymienione kasy do sum obrotowych jako nadwyżki kasowe, otrzymane od tego urzędu celnego, jaki jest wskazany w deklaracji płatniczej strony.

O każdej wpłacie wymienione kasy powinny w dniu wpłaty wysłać zawiadomienie wzór Nr. 4 do odnośnego urzędu celnego, z podaniem imienia i nazwiska wpłacającego oraz tytułu, z jakiego wpłata została uskuteczniiona. Otrzymanie zawiadomienia urząd potwierdza na odcinku zawiadomienia.

Strony przy wpłacaniu sum do kas skarbowych powinny w deklaracjach płatniczych wskazać na rachunek jakiego urzędu celnego dokonywują wpłaty.

§ 38.

- a) Wpłaty na rzecz urzędu celnego mogą być uskuteczniane również do Oddziałów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, które wpłaty te przyjmują na rzecz właściwego urzędu celnego i równocześnie zarachowują je, jako nadwyżki kasowe od tegoż urzędu na rachunek żyrowy kasy skarbowej, znajdującej się w siedzibie odnośnego oddziału Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Przy wpłatach składają strony deklaracje płatnicze w dwóch egzemplarzach, w których powinno być wyszczególnione, na rzecz jakiego urzędu celnego, przez kogo i z jakiego tytułu wpłata została dokonana.

Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej zawiadamiają, z dołączeniem jednego egzemplarza deklaracji, właściwy urząd celny o uiszczeniu wpłaty i równocześnie wpisują nadwyżkę kasową na rachunek żyrowy miejscowej kasy skarbowej, którą również o tem zawiadamiają.

- b) Wpłaty na rzecz urzędu celnego mogą być uskuteczniane ponadto za pośrednictwem Pocztovej Kasy Oszczędności, przyczem sposób postępowania w tych wypadkach regulują odrębne przepisy.

§ 39.

Urząd celny uznaje (akceptuje) dokonaną wpłatę po sprawdzeniu złożonego przez stronę pokwitowania tej kasy (kasy skarbowej, Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, Pocztovej Kasy Oszczędności), do której wpłatę strona uskuteczniła, z zawiadomieniem o wpłacie, otrzymanem przez urząd celny bezpośrednio od jednej z tychże kas.

Rachmistrz urzędu celnego zarachowuje wpłacone sumy na przychód do rejestru opłat celnych i księgi przychodów budżetowych względnie księgi sum depozytowych, oraz na rozchód do rejestru sum obrotowych, jako nadwyżki kasowe, zaznaczając na rachunek której kasy (Kasy Skarbowej względnie Centralnej Kasy Państwowej) nadwyżka została zarachowana.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 5/1924, poz. 174).

§ 40.

Sumy pieniężne, przesyłane pocztą pod adresem urzędów celnych, podejmują kasy urzędów na podstawie upoważnienia, podpisanego przez kierownika urzędu celnego i kasjera.

Zawiadomienia pocztowe o nadejściu przesyłek pieniężnych, przed podjęciem sumy, powinny być przez rachmistrza wciągnięte do książki zawiadomień pocztowych.

Sumy podjęte z poczty kasy urzędów celnych zapisują do dziennika przychodu, rachmistrz zaś do odpowiednich ksiąg i rejestrów rachunkowych.

Jeżeli przeznaczenie kwot nadesłanych pocztą jest niewiadome, to urząd zapisuje pieniądze jako depozyt urzędu, poczem, po wyjaśnieniu przeznaczenia otrzymanych sum, przerachowuje wpływ na właściwy rachunek.

§ 41.

Przy przyjmowaniu wpłat na dworcach kolejowych lub w innych miejscach oddalonych od kasy urzędu, jak również w wypadkach przyjmowania wpłat w czasie, kiedy kasa urzędu celnego jest zamknięta, pieniądze przyjmuje urzędnik dyżurny, przyczem na przyjęte sumy wydaje pokwitowanie trybem ustalonym (§ 42).

Pobrane wpływy wnosi urzędnik dyżurny najpóźniej dnia następnego do kasy urzędu celnego wraz ze szczegółowym wykazem pobranych wpłat i dowodami przychodowymi.

Na wpłaconą przez dyżurnego urzędnika kwotę kasjer wydaje mu pokwitowanie.

Ogólną kwotę pobranych wpłat, przyjętą według wykazu, księguje kasjer pod jedną pozycję dziennika przychodu, wyciskając na wykazie stempel wzór Nr. 3A.

Pokwitowania.

§ 42.

Na każdą pobraną sumę kasa urzędu celnego wydaje płatnikowi pokwitowanie.

Pokwitowanie wystawia się na imię tej osoby, od której przypada zapłata, a wydaje się tej, która pieniądze wpłaciła.

Jako pokwitowania służą:

1) przy wpłatach, związanych z odprawą celną towarów: drugie egzemplarze (duplikaty) deklaracji celnych, kwitów celnych i pokwitowań (wzór Nr. 1, 2, 6 i 10 Dz. Ust. R. P. Nr. 11 z 1921 r., poz. 64)*).

„2) przy wszystkich innych wpłatach specjalne pokwitowania, wystawiane w języku polskim (wzór Nr. 41).

Z odbioru pieniędzy za sprzedane znaki stemplowe, druki płatne celne, oraz marki i karty statystyczne — kasa urzędu celnego nie wydaje pokwitowań“. (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 17/1929 roku, poz. 191).

*) Obecnie wzory Nr. Nr. 5, 6, 11, 12, 14 i 15, Dz. U. R. P. Nr. 33/1930 r., poz. 276.

§ 43.

Wszystkie pokwitowania wymienione w pp. 1, 2 § 42 powinny być numerowane w kolejnym porządku i podlegają ścisłemu zarachowaniu, z wyjątkiem deklaracji celnych, które otrzymują numer kolejny z chwilą przyjęcia przez urząd zgłoszenia (§ 15—18 Rozporządzenia Ministra Skarbu o postępowaniu celnym, Dz. Ust. R. P. Nr. 11 z 1921 r., poz. 64 **).

Druki pokwitowań otrzymuje urząd celny na własne zamówienie z Biura Druków Ministerstwa Skarbu.

Rachunek druków prowadzi kasjer w księdze druków zarachowanych.

Po zużyciu druków bloki powitowań powinny być przechowywane jako dowody do kontroli.

§ 44.

Wszystkie pokwitowania, w szczególności te, które są sporządzane przez kalkę, powinny być pisane czysto i wyraźnie, bez podskrobań, poprawiań i przekreślań. W razie omyłki odpowiedni wyraz należy zakreślić i napisać nad nim wyraz właściwy. Poprawka powinna być omówiona w sposób następujący: zakreślono „(wyraz omyłony)“, powinno być „(wyraz właściwy)“ i stwierdzona podpisem urzędnika, który podpisywał pokwitowanie. Mylnie napisane pokwitowania kasuje się przez przekreślenie treści na krzyż z odnośną adnotacją o skasowaniu, podpisaną przez odpowiedniego urzędnika, poczem wystawia się nowe pokwitowanie. Zepsute blankiety pokwitowań należy dołączyć do bloków.

Zasilanie kas.

§ 45.

Kasy urzędów celnych otrzymują w razie potrzeby zasiłki pieniężne na wydatki z odnośnej kasy skarbowej, za pośrednictwem władzy celnej II lub III instancji, do której urzędy we właściwym terminie przesyłają odpowiednie zapotrzebowanie z wyszczególnieniem wysokości i przeznaczenia potrzebnego zasiłku.

Władze celne II lub III instancji, po sprawdzeniu zapotrzebowania, wystawiają asygnację z sum obrotowych na odnośną kasę skarbową i przesyłają asygnację tejże kasie, a talon asygnacji wraz z zawiadomieniem o przyznaniu zasiłku do urzędu celnego.

Kasjer urzędu celnego zapisuje otrzymane zasiłki do dziennika przychodu, przyczem zawiadomienie władzy celnej II lub III instancji o przyznaniu zasiłku służy jako dochód przychodowy.

Rachmistrz urzędu celnego wpisuje zasiłki do rejestru opłat celnych oraz do rejestru przychodowego sum obrotowych na koncie „zasiłki kasowe“.

Władze celne II lub III instancji prowadzą ewidencję przyznaných zasiłków w księdze kon-

***) Obecnie §§ 25 — 28 Dz. U. R. Pr. Nr. 33/1930 r., poz. 276.

towej sum obrotowych oddzielnie dla każdego urzędu celnego na rachunku „zasiłki kasowe“.

U w a g a : Władze celne II względnie III instancji po porozumieniu się z odnośnymi izbami skarbowymi ustalają, z których kas skarbowych poszczególne urzędy celne powinny otrzymywać zasiłki i do których powinny odwozić nadwyżki kasowe.

DZIAŁ III.**DOKONYWANIE WYDATKÓW.**

§ 46.

Żaden wydatek nie może być uskuteczniiony przez urząd celny, o ile nie znajduje pokrycia w kredycie otwartym przez władze celne II lub III instancji, względnie w sumach depozytowych i funduszach specjalnych.

Wyjątek stanowią zwroty zabezpieczeń cła przy odprawach warunkowych (§ 54), zwroty nadmiernie lub niesłusznie pobranych opłat celnych (§ 56) w bieżącym okresie budżetowym i wypłaty zaliczek na pobory.

Otwieranie kredytów.

§ 47.

Po uchwaleniu budżetu Ministerstwo Skarbu zarządza otwarcie wszystkich przyznaných dla Zarządu Cei kredytów w Centralnej Księgowości.

Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu księguje otwarte kredyty na poszczególnych kontach na jednym łącznym rachunku Władzy celnej III instancji.

Władza celna III instancji, nie zawiadamiając o tem Centralnej Księgowości, rozdziela przyznane kredyty władzom celnym II instancji, względnie urzędom celnym, bezpośrednio podległym władzy centralnej, — i w tym celu przesyła władzom i urzędom celnym odpisy szczegółowych etatów, obejmujące zarówno wydatki, jakoteż dochody tychże władz i urzędów, i otwiera do ich dyspozycji odpowiednie kredyty z własnego rachunku.

Odpisy szczegółowych etatów władz celnych II instancji przesyła Władza celna III instancji Najwyższej Izbie Kontroli Państwowej.

§ 48.

Władze celne II instancji zatrzymują na oddzielnym rachunku kredyty, udzielone na ich własne wydatki i otwarte w kasie urzędu celnego siedziby władzy II instancji.

Kredyty, udzielone na wydatki urzędów celnych okręgu, władze celne II instancji rozdziela ją częściowo lub całkowicie na poszczególne urzędy i przesyłają im szczegółowe wykazy udzielonych kredytów.

Odpisy szczegółowych etatów poszczególnych urzędów celnych przesyła władza celna II instancji okręgowej izbie kontroli.

Urzędy celne, które są zależne bezpośrednio od Władzy celnej III instancji, otrzymują wykazy przyznaných kredytów od tejże władzy.

Zamknięcie kredytów.

§ 49.

Kredyt niewyczerpany w ciągu okresu budżetowego lub okresu ulgowego zostaje zamknięty i nie może być pod żadnym pozorem użytkowany.

Okres ulgowy, w czasie którego mogą być uskuteczniane wydatki z kredytów okresu ubiegłego, ustala Ministerstwo Skarbu.

Wypłaty mogą być dokonywane w okresie ulgowym tak na podstawie asygnacji wystawionych, a niezrealizowanych przez kasy w ubiegłym okresie budżetowym, jak i na podstawie asygnacji, wystawionych w okresie ulgowym.

Jeżeli po zamknięciu kredytu okażą się niezaspokojone wydatki, dotyczące ubiegłego okresu budżetowego, to urzędy celne lub władze celne II instancji zawiadamiają o tem bezzwłocznie Władzę celną III instancji.

Wznowienie kredytów.

§ 50.

Jeżeli kwoty wypłacone z kredytów zostały całkowicie lub częściowo zwrócone w tym samym okresie budżetowym, — to władze i urzędy celne zarachowują je na wznowienie kredytów powiększając odpowiednio kredyt w księdze kredytów i wydatków budżetowych.

Jeżeli zwroty pochodzą z wypłat, dokonanych w ubiegłych okresach budżetowych, lub w okresie ulgowym, to nie mogą być przeprowadzone na wznowienie kredytów, lecz winny być zarachowane na dochód Ministerstwa Skarbu na „Ogólny Zarząd Skarbowy”.

Sumy, wpłacone do kasy urzędu celnego na wznowienie kredytów tegoż urzędu, rachmistrz zapisuje w rejestrze opłat celnych i w rejestrze przychodowym sum obrotowych na rachunku „wznowienie kredytów własnego urzędu”, oraz w księdze kredytów i wydatków budżetowych na właściwy dział, paragraf i pozycję budżetową.

Sumy, wpłacone do kasy urzędu celnego na wznowienie kredytów innych urzędów celnych swego lub innego okręgu księguje rachmistrz w rejestrze opłat celnych i w rejestrze przychodowym sum obrotowych na rachunku „wznowienie kredytów innych urzędów celnych”, oraz przesyła zawiadomienie do tego urzędu, na rachunek którego przyjęto wpłatę.

Sumy, wpłacone do kasy urzędu celnego na wznowienie kredytu innych władz lub urzędów (nie celnych) zapisuje rachmistrz w rejestrze opłat celnych i w rejestrze przychodowym sum obrotowych na rachunku „wznowienie kredytów innych władz i urzędów nie celnych”.

Sumy, wpłacone do kas skarbowych, względnie Centralnej Kasy Państwowej, na wznowie-

nie kredytów urzędu celnego, a zarachowane przez wymienione kasy jako nadwyżki kasowe, księguje rachmistrz: w rejestrze opłat celnych, w księdze kredytów i wydatków budżetowych na wznowienie kredytu, w rejestrze przychodowym sum obrotowych na rachunku „wznowienie kredytów własnego urzędu” i w rejestrze rozchodowym sum obrotowych na rachunku „nadwyżki kasowe”.

Przenoszenie kredytów.

§ 51.

Władzy celnej III instancji przysługuje prawo przenoszenia kredytów do dyspozycji władz celnych II instancji lub urzędów celnych bezpośrednio zależnych od władzy centralnej, i odwrotnie.

Władze celne II instancji mają prawo przenoszenia, kredytów otwartych do ich dyspozycji dla urzędów okręgu, na poszczególne urzędy celne, oraz pomiędzy urzędami celnymi swego okręgu.

Prawo przenoszenia kredytów pomiędzy władzami celnymi II instancji przysługuje Władzy celnej III instancji.

§ 52.

Otwarcie i przeniesienie kredytu do dyspozycji władz celnych II instancji lub urzędów celnych bezpośrednio zależnych od władzy centralnej, zarządza Władza celna III instancji, poleceniem wzór Nr. 5.

Władza celna II instancji, względnie urzędy celne, na podstawie polecenia otrzymanego od Władzy celnej III instancji, przeprowadzają odpowiednie zmiany w księgach kredytów, przyczem władze celne II instancji pozostawiają kredyt na własnym rachunku lub przenoszą go do dyspozycji właściwych urzędów.

Przeniesienie kredytów z rachunków urzędów celnych, bezpośrednio zależnych od władzy centralnej, lub z rachunku władz centralnych II instancji na rachunek Władzy celnej III instancji, zarządza centralna Władza III instancji, poleceniem wzór Nr. 6.

Władza celna II instancji, na podstawie tego polecenia zarządza osobnem poleceniem (wzór Nr. 6) zmniejszenie kredytu i po otrzymaniu od urzędu celnego zawiadomienia (wzór Nr. 6) o dokonaniem zmniejszeniu, zaświadcza o tem na poleceniu, otrzymanem od Władzy celnej III instancji, i przesyła je tejże Władzy.

Urząd celny, bezpośrednio zależny od Władzy celnej III instancji po otrzymaniu polecenia zmniejsza kredyt udzielony do jego dyspozycji, robi adnotację na poleceniu i odsyła je Władzy celnej III instancji.

Władza celna III instancji, na podstawie otrzymanych zawiadomień, powiększa kredyt w odnośnych księgach.

Przeniesienie kredytu pomiędzy okręgami celnymi II instancji zarządza Władza celna III instancji w sposób wyżej ustalony.

Przeniesienie kredytu z jednego urzędu celnego do drugiego w obrębie tego samego okręgu celnego zarządza władza celna II instancji, poleceniami wzór Nr. 5 i 6 w sposób podany powyżej.

Nr. 53.

Przeniesienie kredytu (virement) z jednej pozycji budżetowej na drugą może nastąpić tylko za pośrednictwem Władzy celnej III instancji i za zgodą Departamentu Budżetowego Ministerstwa Skarbu

Zwroty zabezpieczeń cła.

§ 54.

Kasa urzędu celnego zwraca sumy wpłacone tytułem zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych, wniesione do tejże kasy, na podstawie polecenia wypłaty tego urzędu celnego, przy którym działa,

Polecenie wypłaty powinno być sporządzone na duplikacie deklaracji celnej lub kwitu celnego, złożonych przez stronę, i potwierdzone podpisem kierownika urzędu celnego.

Odbierający zabezpieczenie kwituje z otrzymania sumy na wymienionych duplikatach, które służą kasie, jako dowody rozchodowe.

Wypłaconą sumę księguje kasa w dzienniku rozchodu, poczem wyciska na duplikacie deklaracji lub kwitu celnego stempel wzór Nr. 3F.

Rachmistrz zapisuje dokonane zwroty w rejestrze rozchodowym sum obrotowych, poczem robi adnotacje w rejestrze odpraw warunkowych.

Sumy nieodebrane w przepisany terminie rachmistrz urzędu celnego przerachowuje z sum obrotowych i zapisuje w odpowiednich pozycjach rejestru opłat celnych, oraz księgi przychodów budżetowych.

§ 55.

Kasa urzędu celnego wypłaca sumy złożone tytułem zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych, pobrane przez kasę innego urzędu celnego.

Polecenie wypłaty i odbiór należnej sumy, uskutecznia się w sposób wskazany w § 54.

Wypłaconą sumę księguje kasa w dzienniku rozchodu, poczem wyciska na duplikacie deklaracji lub kwitu celnego stempel wzór Nr. 3E.

Rachmistrz księguje zwrot w rejestrze rozchodowym sum obrotowych i bezzwłocznie zawiadamia osobnym pismem ten urząd celny, który przyjął zabezpieczenie cła. W piśmie należy wyszczególnić: datę, sumę zwrotu i pozycję dziennika rozchodu urzędu, który dokonał wypłaty, oraz pozycję rejestru odpraw warunkowych urzędu, który przyjął zabezpieczenie.

Po otrzymaniu zawiadomienia urząd celny, który przyjął zabezpieczenie, uskutecznia odpowiednie adnotacje w rejestrze odpraw warunkowych o dokonany zwrot.

Zwroty nadpłat.

§ 56.

Kasy urzędów celnych mogą wypłacać sumy nadmiernie lub niewłaściwie pobrane na rzecz Skarbu tylko na podstawie asygnacji, wystawionych przez władze celne II lub III instancji. Za podstawę do sporządzania asygnacji służą orzeczenia wydane na prośbę płatnika przez Władzę celną III, względnie II instancji.

Kompetencje władzy celnej II instancji, co do wydawania orzeczeń, zarządzających zwrot, określa Władza celna III instancji osobnym rozporządzeniem.

Zwroty kwot, nadpłaconych w bieżącym okresie budżetowym księguje się na rachunku sum obrotowych, zwroty z ubiegłych okresów budżetowych na rachunku specjalnego kredytu, otwartego do dyspozycji urzędu celnego przez władze celne II lub III instancji.

§ 57.

Władze celne, zarządzające zwrot, po stwierdzeniu nadpłaty na podstawie ksiąg i dowodów, wystawiają asygnację z podaniem działu, paragrafu i pozycji zarachowania wypłaconej sumy, zaznaczając wwasygnowanie zwrotu w rejestrze zwrotów celnych, oraz na właściwych dowodach kasowych za pomocą stempla wzór Nr. 3G. O ile dowodami kasowymi są deklaracje lub kwity celne wyasygnowanie zwrotu należy zaznaczyć na oryginalne i duplikacie wymienionych dowodów.

Po otrzymaniu od urzędów celnych opłaconych talonów asygnacji, władze celne II lub III instancji zaznaczają dokonanie zwrotu w rejestrze zwrotów celnych i dclęczają talony do dowodów rachunkowych.

§ 58.

Kasa urzędu celnego, po otrzymaniu asygnacji od władz celnych II lub III instancji uskutecznia wypłatę z wpływów bieżących i zapisuje ją w dzienniku rozchodu; rachmistrz zaznacza zwrot przy odpowiednich pozycjach rejestru opłat celnych.

Przy zwrotach sum, pobranych w bieżącym okresie budżetowym, rachmistrz urzędu podpisuje zwróconą sumę w księdze przychodów budżetowych oraz zapisuje ją w rejestrze zwrotów celnych. Oprócz tego, rachmistrz zapisuje zwrot w rejestrze przychodowym sum obrotowych na rachunku „sumy nadmiernie wpłacone“ i w rejestrze rozchodowym sum obrotowych na rachunku „zwrot sum nadmiernie wpłaconych“.

Przy zwrotach sum, pobranych w ubiegłych okresach budżetowych, rachmistrz urzędu odpisuje asygnowaną sumę z kredytu otwartego na zwroty w księdze kredytów i wydatków budżetowych.

§ 59.

Po uskutecznieniu zwrotu kasa urzędu celnego stwierdza na dowodach kasowych dokonaną wypłatę za pomocą stempla wzór Nr. 3F.

O ile dowodami kasowemi są deklaracje lub kwity celne, adnotacje bezwarunkowo powinny być umieszczone na obu egzemplarzach (naoryginalie i duplikacie).

Po skutecznieniu zwrotu, urząd celny przesyła oryginał deklaracji lub kwitu celnego do władz celnych II instancji do kontroli, wraz z dokumentami rozchodowemi przy miesięcznem sprawozdaniu, duplikat zaś deklaracji lub kwitu celnego wydaje stronie

Zaliczki.

§ 60.

Zaliczki mogą być udzielane tylko na rachunek otwartych kredytów bieżącego okresu budżetowego i tylko na wydatki, wymagające natychmiastowego i bezpośredniego pokrycia:

1) Urzędem do rąk upoważnionych do tego funkcjonarjuszów na wydatki kancelaryjne i gospodarcze,

2) urzędem do rąk funkcjonarjuszów na wydatki inwestycyjne tudzież dostawcom, przedsiębiorcom i wykonawcom robót państwowych,

3) a) urzędem na koszt delegowania urzędników w sprawach służbowych,

b) urzędnikom delegowanym na koszt delegacji

§ 61.

Wysokość zaliczek na poszczególne rodzaje wydatków ustala władza celna II, względnie III instancji dla każdego z podległych urzędów.

Wysokość zaliczek na wydatki kancelaryjne i gospodarcze (§ 60, p. 1) nie może przekraczać 5% sumy kredytu, otwartego do dyspozycji władzy celnej II instancji w danej pozycji budżetowej.

Wysokość zaliczek na wydatki inwestycyjne (§ 60, p. 2) ustala w każdym poszczególnym wypadku władza celna II lub III instancji, jednakże zaliczki te nie mogą przekraczać 10% sumy kredytu otwartego do dyspozycji władzy celnej II instancji w danej pozycji budżetowej.

Wysokość zaliczek, udzielanych urzędem celnym na koszt delegowania urzędników (§ 60, p. 3-a), oznacza władza celna II instancji, w granicach nieprzekraczających 5% sumy kredytu otwartego do dyspozycji władzy celnej II instancji w danej pozycji budżetowej.

Wysokość zaliczek dla urzędników, delegowanych w sprawach służbowych (§ 60, p. 3-b), nie może przekraczać $\frac{2}{3}$ przypuszczalnych kosztów delegacji.

§ 62.

Nowe zaliczki mogą być udzielane po złożeniu rachunków, stwierdzających wydatkowanie poprzedniej zaliczki w całości, lub w przeważającej części. Jeżeli z poprzedniej zaliczki pozostała niewydatkowana kwota, to nowe zaliczki, łącznie z tą kwotą nie mogą przewyższać ustalonej dla danej urzędu wysokości zaliczki.

Pozostałości zaliczek, niewydatkowanych do końca okresu budżetowego, powinny być zwrócone do kasy urzędu celnego, nie później, jak ostatniego dnia tegoż okresu budżetowego. W tym wypadku pokwitowanie kasy na zwróconą sumę powinno być dołączone do rachunków z udzielonej zaliczki.

Przy zaliczkach inwestycyjnych udzielenie następnej zaliczki jest zależne od stwierdzenia postępu w wykonywaniu umów i robót.

Zaliczki na poczet kredytów ubiegłego okresu budżetowego nie mogą być wypłacane w okresie ulgowym.

Przy wyliczaniu się z zaliczek, należy każdy wydatek usprawiedliwić oryginalnymi rachunkami (kwitami) osób lub firm, na rzecz których uskuteczniiono wypłaty.

Dla usprawiedliwienia drobnych wydatków, szczegółowo wyliczonych, wystarcza poświadczenie kierownika urzędu celnego o ich istotnem dokonaniu.

Delegowani urzędnicy, winni w ciągu przepisanej terminu od chwili ukończenia czynności delegacyjnych, złożyć rachunki usprawiedliwiające wydatkowanie zaliczki, ewentualnie zwrócić niewydane sumy.

Ryczałty.

§ 63.

Kasy urzędów celnych wypłacają z udzielonego im kredytu ryczałty funkcjonarjuszom straży celnej na:

- 1) wydatki kancelaryjne i gospodarcze,
- 2) opłatę komornego,
- 3) utrzymanie koni,
- 4) opał, światło i utrzymanie porządku.

Wysokość poszczególnych ryczałtów, sposób ich wypłacania oraz ewentualne ustalenie nowych ryczałtów normują oddzielne rozporządzenia Władzy celnej III instancji.

Zwroty depozytów.

§ 64.

Kasy urzędów celnych zwracają depozyty w gotówce i w papierach wartościowych w walucie polskiej za asygnacjami urzędu celnego, przy którym działają. sporządzonemi na podstawie upoważnienia odnośnych władz.

W asygnacji winna być oznaczona nazwa rachunku depozytowego oraz data i pozycja księgi sum depozytowych, pod którą depozyt został zapisany.

Wypłacone sumy zapisuje kasa urzędu celnego do dziennika rozchodu, rachmistrz zaś w księdze sum depozytowych.

Przy zwrocie depozytów w papierach wartościowych należy oznaczać ilość zwracanych kuponów.

§ 65.

Kasy urzędów celnych zwracają depozyty rzeczowe na podstawie zarządzenia odnośnych władz

Urząd celny czyni adnotację o dokonaniu zwrotu w księdze depozytów rzeczowych, strona zaś kwituje z odbioru depozytu na zarządzeniu, orzekającym zwrot. Zarządzenia służą, jako dokumenty rozchodowe.

O ile depozyty, przesłane były na przechowanie do kas skarbowych, urząd celny podejmuje depozyty z właściwych kas na podstawie pisemnego żądania (§ 29).

§ 66.

Sumy depozytowe, przechodzące na własność Skarbu powinny być bezzwłocznie przerachowane z sum depozytowych na właściwy dział, paragraf i pozycję budżetową w rejestrze opłat celnych i w księdze przychodów budżetowych.

Zwroty pozostałości zaliczeń.

§ 67.

Pozostałości sum zaliczeniowych (§ 22) wypłacają kasy urzędów celnych na podstawie zarządzenia zwrotu i asygnacji urzędu. Wypłacaną sumę zapisuje kasjer w dzienniku rozchodu, rachmistrz zaś w księdze zaliczeń.

Wypłaty poborów.

§ 68.

Kasa urzędu celnego wypłaca pobory służbowe na podstawie asygnacji i listy płatniczej, sporządzonych przez urząd celny. Wypłaty uskutecznia kasjer. Odbierający wypłatę kwituje z odbioru na liście płatniczej.

Asygnacje i listy płatnicze służą kasie, jako dowody rozchodowe.

§ 69.

Listy płatnicze (§ 89) sporządza urząd celny na podstawie otrzymanych od władz celnych II lub III instancji rozporządzeń z wymiarami poborów poszczególnych funkcjonarjuszów. Zmiany w poborach mogą być uskutecznione wyłącznie na podstawie zarządzeń władz celnych II lub III instancji. Do list płatniczych, obejmujących pobory nowo mianowanych funkcjonarjuszów w pierwszym miesiącu, należy dołączyć odpisy rozporządzeń, ustalających ich pobory. Do list płatniczych należy również dołączać odpisy zarządzeń o wszelkich zmianach w poborach funkcjonarjuszów.

§ 70.

W razie przeniesienia funkcjonarjusza na inne miejsce służbowe, urząd celny przesyła wypis należności i zadłużeń, sporządzony na podstawie księgi plac do nowego miejsca służbowego funkcjonarjusza.

Wypłaty z funduszu specjalnego.

§ 71.

Wypłaty z funduszu specjalnego uskuteczniają się na podstawie asygnacji i listy płatniczej, sporządzonej przez urząd celny.

Kasjer wypłaca należne kwoty za pokwitowaniem odbioru na liście płatniczej, poczem zaznacza na asygnacji datę wypłaty, pozycję dziennika rozchodu i stwierdza to podpisem.

Asygnacje i listy płatnicze służą kasie, jako dowody rozchodowe.

Dowody rozchodowe.

§ 72.

Kasy urzędów celnych w zasadzie dokonywują wypłaty na podstawie asygnacji.

Wyjątek od tej zasady stanowią wypłaty zabezpieczeń cła przy odprawach warunkowych (§ 54), które uskuteczniają kasy na podstawie poleceń wypłaty.

Blankiety asygnacji.

§ 73.

Blankiety asygnacji, według ustalonego wzoru, otrzymuje urząd celny od władz celnych II instancji, zapisuje je do księgi blankietów asygnacji i przechowuje w kasie pod ścisłą kontrolą.

Władze celne II instancji otrzymują blankiety asygnacji od władz centralnych i również przechowują je pod zamknięciem i prowadzą ścisłą kontrolę ich przychodu i rozchodu.

§ 74.

Blankiety asygnacji składają się z trzech części:

górną, czyli właściwej asygnacji, która służy kasie, jako dowód rozchodowy,

dolną — talonu, który służy wierzycielowi Skarbu, jako dowód do odbioru pieniędzy,

boczną — grzbietu, który służy do kontroli.

Asygnacje dorecza urząd celny kasjerowi, a talony wierzycielowi Skarbu za pokwitowaniem w księdze wystawionych asygnacji. W razie wystawienia talonu asygnacji pocztą dołącza się do księgi wystawionych asygnacji pokwitowanie pocztowe.

Wystawianie asygnacji.

§ 75.

Przed wystawieniem asygnacji, urząd celny sprawdza rachunki, stanowiące podstawę asygnowania, ustala sumę należności oraz osobę uprawnioną do jej otrzymania

Na rachunku powinno być wyszczególnione: imię, nazwisko, adres i podpis wierzyciela Skarbu, oraz nazwa urzędu, na imię którego wystawiono rachunek.

Rachunki powinny być odpowiednio opłacone stemplem.

Sprawdzenie rachunku powinno być oznaczone w sposób następujący: „sprawdzono na sumę”, podpis rachmistrza, „do wypłaty suma”, podpis kierownika urzędu,

Jeżeli rachunek obejmuje przedmioty, podlegające inwentaryzacji — na rachunku należy wskazać pozycję księgi inwentarza.

Na rachunku powinny być wskazane paragraf, pozycja budżetu, okres budżetowy, oraz data i numer asygnacji, której należność dotyczy.

§ 76.

Po sprawdzeniu i stwierdzeniu rachunku, urząd celny wystawia asygnację, wpisuje ją do księgi wystawionych asygnacji i odnośnych ksiąg rachunkowych oraz zaznacza na asygnacji i talonie stronicę i pozycję tych ksiąg.

Asygnacja powinna być podpisana przez kierownika urzędu i kontrasygnowana przez rachmistrza.

§ 77.

Asygnacje wystawia się bezpośrednio na imię osoby lub firmy, względem której istnieje zobowiązanie Państwa, nie wyłączając funkcjonariuszów państwowych, którzy z własnych funduszków pokryli wydatki urzędowe i którym z tego tytułu należy się zwrot tych wydatków. Ponadto urząd celny może wystawić asygnacje na imię upoważnionych funkcjonariuszów, tylko na sumy niezbędne do wypłaty poborów służbowych i innych należności zbiorowych, zaliczek na wydatki kancelaryjne i gospodarcze, a w niektórych wypadkach na sumy niezbędne na wypłaty robocizny i t. p.

Jeżeli asygnacje sporządza się na imię osoby, upoważnionej do odbioru przez właściwego wierzyciela Skarbu, to urząd celny powinien sprawdzić legalność pełnomocnictwa osoby upoważnionej do odbioru.

Władze asygnujące są odpowiedzialne za prawidłowe sporządzanie asygnacji i za wydanie talonu osobie uprawnionej do odbioru.

§ 78.

Jeśli jednej osobie przypadają do wypłaty należności z różnych paragrafów lub pozycji budżetu, to urząd celny sporządza jedną asygnację z wyszczególnieniem w nagłówku kwot, dotyczących każdej pozycji.

Wystawianie jednej asygnacji na wypłaty z kredytu różnych okresów budżetowych jest niedopuszczalne.

§ 79.

Asygnacje i talony powinny być pisane wyraźnie i bez podskrobań. Omyłki powinny być zakreślone czerwonym atramentem, omówione stosownie do wymagań § 44 i podpisane przez kierownika urzędu. Sumy wystawione w asygnacjach nie mogą być poprawiane ani w cyfrach, ani w słowach.

Zepsute blankiety asygnacji przekreśla się na krzyż i po skutecznieniu odpowiedniej adnotacji pozostawia w zeszycie asygnacji.

§ 80.

Jeżeli talon został zagubiony lub zniszczony, to urząd celny po wycofaniu niezrealizowanej asygnacji, wystawia na prośbę wierzyciela Skarbu no-

wą asygnację. Poprzednią niezrealizowaną asygnację należy przekreślić i dołączyć do odnośnych akt urzędowych, a o unieważnieniu pierwotnej asygnacji i wydaniu nowej umieścić adnotację w księgach rachunkowych oraz na grzbiecie unieważnionej asygnacji.

§ 81.

Asygnacja powinna zawierać:

- 1) nazwę władzy asygnującej;
- 2) numer blankietu asygnacji;
- 3) datę i numer księgi wystawionych asygnacji oraz stronicę i pozycję księgi kredytów i wydatków budżetowych;
- 4) sumę należności, potrąceń i do wypłaty (cyframi);
- 5) przy wypłacie sum budżetowych: okres budżetowy, dział, paragraf i pozycję budżetu; przy wypłatach sum depozytowych — datę i pozycję księgi sum depozytowych; przy wypłatach z sum obrotowych i z funduszków specjalnych nazwę rachunku;
- 6) nazwę kasy upoważnionej do wypłaty;
- 7) imię i nazwisko wierzyciela Skarbu;
- 8) sumę asygnowaną, względnie sumę, która ma być wypłacona po uskutecznieniu potrąceń, w liczbach całkowitych, wypisaną cyframi i słowami;
- 9) tytuł należności;
- 10) pieczęć i podpis kierownika urzędu oraz kontrasygnatę rachmistrza.

U w a g a: Treść asygnacji wymieniona w p. p. 5, 7, 8 powinna być pisana ręcznie.

§ 82.

Talon asygnacji powinien zawierać:

- 1) datę i numer księgi wystawionych asygnacji;
- 2) numer blankietu asygnacji;
- 3) nazwę władzy asygnującej;
- 4) przy wypłatach sum budżetowych — okres budżetowy, dział, paragraf i pozycję; przy wypłatach sum depozytowych datę i pozycję księgi sum depozytowych; przy wypłatach sum obrotowych i funduszków specjalnych — nazwę rachunku;
- 5) nazwę kasy upoważnionej do wypłaty;
- 6) imię i nazwisko wierzyciela Skarbu;
- 7) sumę do wypłaty wypisaną słowami;
- 8) pieczęć i podpis kierownika urzędu oraz kontrasygnatę rachmistrza.

§ 83.

Przed wypłatą kasjer urzędu celnego obowiązany jest sprawdzić, czy asygnacja odpowiada warunkom, wyszczególnionym w § 77, 81 i 82.

§ 84.

Talon asygnacji może przedstawić kasie do wypłaty:

- 1) osoba, na imię której asygnacja została wystawiona;

2) pełnomocnik, posiadający ogólne lub specjalne urzędowo stwierdzone upoważnienie od tej osoby, na imię której asygnacja została wystawiona;

3) osoba upoważniona do odbioru na odwrotnej stronie talonu.

Potrącenia z asygnacji.

§ 85.

Potrącenia, które mają być odliczone z asygnowanej sumy, powinny być wyszczególnione w asygnacji, z zaznaczeniem ogólnej sumy należności, wypisanej słowami, sumy potrąceń, z zaznaczeniem, na jaki fundusz powinna być zarachowana oraz różnicy przypadającej do wypłaty, która również powinna być wypisana słowami.

W talonie asygnacji wypisuje się sumę, która ma być wypłacona po dokonaniu potrąceń.

Do takich asygnacji dołącza się deklaracje płatnicze lub wykazy oddzielnie na każdy rodzaj potrąceń, które służą jako dowody przychodowe (§ 15).

§ 86.

Kasa urzędu celnego zapisuje całkowitą asygnowaną sumę na rozchód w dzienniku rozchodu a potrącenia na przychód w dzienniku przychodu, a zyczem na asygnacji i talonie wystawia pozycje dziennika przychodu, pod którą potrącenie zarachowano.

W razie żądania kasa wydaje na potrącone sumy pokwitowanie.

Rozrachunki z władzami i urzędami państwowymi.

§ 87.

Należności przypadające od urzędu celnego władzom lub urzędom państwowym, regulują się na podstawie sprawdzonego i stwierdzonego rachunku, za pomocą przerachowania odpowiednich sum z kredytów, udzielonych do dyspozycji urzędu celnego.

Jeżeli suma podlegająca asygnowaniu, stanowi dochód Skarbu, to rachmistrz urzędu, po zmniejszeniu właściwego kredytu w księdze kredytów i wydatków budżetowych, zapisuje asygnowaną sumę w rejestrze opłat celnych i księdze przychodów budżetowych na właściwy dział, paragraf i pozycje budżetu dochodowego tej władzy lub urzędu, której przypada należność.

Jeżeli należność podlega zarachowaniu na wznowienie kredytu to rachmistrz urzędu celnego, po zmniejszeniu kredytu w księdze kredytów i wydatków budżetowych, zapisuje asygnowaną sumę do rejestru opłat celnych oraz do rejestru sum obrotowych na przychód na odnośnym rachunku (§ 50)

W obu wypadkach rachmistrz zaznacza dokonane przerachowanie na rachunku, z podaniem stron i pozycji odnośnych ksiąg rachunkowych, względnie rejestrów i zawiadamia wierzyciela o dokonanym rozrachunku.

Rachunki z władzami i urzędami państwowymi, posiadającymi specjalne kasy uskuteczniają się przez wpłacenie lub przesłanie do tych kas należnej sumy gotówką.

Pokwitowanie z odbioru należności dołącza się do rachunkowości urzędu celnego.

Asygnacje zbiorowe.

§ 88.

Zbiorowe wypłaty należności jednego rodzaju (poborów, zasiłków i t. p.), udzielanych kilku osobom uskutecznia się na zasadzie jednej zbiorowej asygnacji, wystawionej na imię kierownika urzędu lub upoważnionego przez niego urzędnika.

Asygnacje sporządza się na podstawie listy płatniczej.

Talon asygnacji zbiorowej nie może być zastąpiony na rzecz innej osoby

Jeżeli część wyasygnowanej sumy, objętej asygnacją zbiorową, z jakiegokolwiek powodu nie została wypłacona, to niewypłaconą kwotę zwraca władza asygnująca do kasy najpóźniej w ciągu 15 dni od daty zrealizowania asygnacji, podając w deklaracji płatniczej powody niewypłacenia, numer asygnacji, dział, paragraf i pozycje budżetu, z którego nastąpiła wypłata.

W liście płatniczej, w miejscu przeznaczonym na podpis odbiorcy, wpisuje się czerwonym atramentem datę i numer kwitu kasy, do której pieniądze zostały wniesione na wznowienie kredytu. Kwit ten dołącza się do listy płatniczej.

Listy płatnicze.

§ 89.

Listy płatnicze sporządza się na blankietach wzór Nr. 7 z wyszczególnieniem: imienia, nazwiska i stanowiska służbowego osób utrzymujących pieniądze, tytułu należności, czasu za który asygnuje się należność, jak również wszelkich potrąceń. Listy płatnicze podpisuje kierownik urzędu i rachmistrz.

Listy płatnicze z własnoręcznym pokwitowaniem odbiorców dołącza się do dowodów rozchodowych.

Jeżeli część pieniędzy według listy płatniczej została przesłana pocztą, do listy płatniczej powinien być dołączony kwit pocztowy.

Jeżeli należności podejmą z listy płatniczej osoby upoważnione do tego, osoby te kwitują odbiór na liście, do której dołącza się odnośne upoważnienie.

Termin realizowania asygnacji.

§ 90.

Asygnacje na sumy budżetowe mogą być zrealizowane w ciągu roku budżetowego i okresu ulgowego; asygnacje na sumy depozytowe, obrotowe oraz fundusze specjalne — w ciągu roku od daty wystawienia.

Asygnacje niezrealizowane w tych terminach zwraca kasa władzy asygnującej z odpowiednią adnotacją, celem unieważnienia w myśl § 79 i 80.

Wypłata pieniędzy.

§ 91.

Osoba odbierająca należność powinna pokwitować na asygnacji z odbioru pieniędzy z oznaczeniem daty odbioru oraz z powołaniem się na upoważnienie do odbioru w razie zgłoszenia się nie samego wierzyciela Skarbu.

W pokwitowaniu na asygnacji suma pieniędzy powinna być wyrażona słowami.

Pokwitowanie odbioru należności powinno być napisane w języku polskim. (L. DC/3820/IV/27).

§ 92.

Przed wypłatą kasjer porównywa talon z asygnacją i sprawdza tożsamość osoby odbierającej wypłatę.

Po uskutecznieniu wypłaty kasjer zapisuje wypłatę w dzienniku rozchodu.

Na asygnacji i talonie kasjer przykłada stempeł wzór Nr. 3F.

§ 93.

Zrealizowane asygnacje, duplikaty deklaracji i kwitów celnych, jak również i talony asygnacji, wystawionych przez własny urząd celny, kasa dołącza do dowodów kasowych.

Talony asygnacji, wystawionych przez władze celne II lub III instancji, odsyła się władzom asygnującym dla uskutecznienia adnotacji w księgach rachunkowych o dokonaniu wypłat i dla dołączenia ich do dowodów rachunkowych.

Przesyłanie sum pocztą.

§ 94.

Władza asygnująca może zarządzić przesłanie gotówki pocztą. W tym wypadku do asygnacji i talonu dołącza wypełniony przekaz pocztowy, a pismo zawiadamiające o przekazaniu pieniędzy przesyła właściwej osobie.

O wysłaniu pieniędzy kasa czyni adnotację na asygnacji i talonie z podaniem pozycji dziennika rozchodu oraz daty przesłania. Kwit pocztowy dołącza się do asygnacji.

Koszta przesyłki poborów i innych należności służbowych, przypadających funkcjonariuszom państwowym, kasa pokrywa z kredytu przewidzianego w budżecie; w pozostałych wypadkach koszta przesyłki potrąca się z asygnowanej sumy.

Na życzenie wierzyciela Skarbu, wyrażone na odwrotnej stronie talonu, nadesłanego do urzędu celnego, należność może być przekazana pocztą za potrąceniem kosztów przesyłki.

Przelewanie nadwyżek kasowych.

§ 95.

Każda kasa urzędu celnego ma ustalony przez Dyrekcję Ceł maksymalny zapas kasowy, ponad który nie powinna przetrzymywać zbędnej gotówki.

Obliczoną przez rachmistrza przewyżkę gotówki ponad maksymalny zapas i istotną potrzebę płatniczą urząd celny przesyła jaknajczęściej, jako „nadwyżkę kasową“ do kasy skarbowej, do oddziału Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej względnie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

Nadwyżki kasowe przesyła urząd celny do kasy skarbowej względnie oddziału Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przy wykazach w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostaje tamże, a drugi zwraca kasa skarbowa względnie oddział Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej urzędowi celnemu z zaświadczeniem odbioru nadwyżki kasowej.

Nadwyżki kasowe, przesłane do kasy skarbowej, zachowuje ta kasa do sum obrotowych, jako nadwyżki kasowe, otrzymane od urzędu celnego.

Nadwyżki kasowe przesłane do oddziału Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej przyjmuje ten oddział od urzędu celnego i zachowuje je na rachunek żyrowy kasy skarbowej, znajdującej się w jego siedzibie.

Nadwyżki kasowe ponadto mogą być odsyłane za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności, przyczem sposób postępowania w takich wypadkach regulują odrębne przepisy.

Odwózki nadwyżek kasowych uskutecznia kasjer na podstawie zarządzenia kierownika urzędu z zachowaniem koniecznych ostrożności.

Pokwitowania odnośnych kas z odbioru nadwyżek służą kasie urzędu celnego, jako dowody rozchodowe.

Przelewy nadwyżek kasowych zapisuje kasjer w dzienniku rozchodu na ogólnych zasadach, rachmistrz zaś w rejestrze rozchodowym sum obrotowych na rachunku „nadwyżki kasowe“. (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 5/1924, poz. 174).

DZIAŁ IV.

RACHUNKOWOŚĆ WŁADZ I URZĘDÓW CELNYCH.

1) Rachunkowość kas celnych.

§ 96.

Wszelkie wpływy i wydatki w gotówce i w papierach procentowych powinny być zapisane przez kasjera do ksiąg kasowych na podstawie dowodów przychodowych, względnie rozchodowych, bezwzględnie po przyjęciu wpływów i uskutecznieniu wydatków.

§ 97.

Kasjer urzędu celnego prowadzi następujące księgi:

- 1) dziennik przychodu,
- 2) dziennik rozchodu,
- 3) księgę druków płatnych,
- 4) księgę druków zachowanych.

Dziennik przychodu.

§ 98.

Dziennik przychodu prowadzi się według wzoru Nr. 8 w formie zeszytów, zakładanych na okres jednego miesiąca. Otwiera się w pierwszym dniu nowego okresu budżetowego pozostałością z ubiegłego okresu, stwierdzoną podpisami kierownika urzędu i rachmistrza.

Wpisywanie do dziennika rozpoczyna się od zaznaczenia i podkreślenia w przedziałce drugiej dnia i miesiąca.

Do dziennika przychodu zapisuje się sumy wnoszone do kasy urzędu celnego w gotówce lub papierach wartościowych, w porządku kolejnym numerów pozycji przez cały rok.

Codziennie po zaksięgowaniu wpływów wyprowadza się w dzienniku przychodu całkowity wpływ dzienny, poczem podpisuje się przychód od początku roku do dnia sprawozdawczego i wyprowadza się łączną sumę; następnie podpisuje się rozchód od początku roku do dnia sprawozdawczego włącznie, według dziennika rozchodu i wyprowadza pozostałość ogólną gotowizny i pozostałość ogólną papierów procentowych, poczem dziennik podpisuje kierownik urzędu i rachmistrz.

Dziennik przychodu powinien być przechowywany w skarbcu, względnie kasie ogniotrwałej.

Z rozpoczęciem następnego miesiąca do nowego zeszytu dziennika przychodu przenosi się wpływ od początku okresu budżetowego, a w przedziałce 2 zapisuje się słowami pozostałość gotowizny i papierów wartościowych; przeniesienie stwierdzają podpisani kierownik urzędu i rachmistrz.

Dziennik rozchodu.

§ 99.

Dziennik rozchodu prowadzi się według wzoru Nr. 9, również w miesięcznych zeszytach i otwiera się w pierwszym dniu okresu budżetowego pierwszą pozycją wydatku.

Wpisywanie do dziennika rozpoczyna się od zaznaczenia i podkreślenia w przedziałce drugiej dnia i miesiąca.

Do dziennika rozchodu zapisuje się wszelkie wypłaty w porządku kolejnym w ciągu całego okresu budżetowego.

Codziennie po ukończeniu wypłat wyprowadza się w dzienniku rozchodu ogólny dzienny rozchód kasy, poczem pod sumami rozchodu dziennego podpisuje się rozchód od początku okresu budżetowego do dnia sprawozdawczego i wyprowadza się łączną sumę, następnie dziennik podpisuje kierownik urzędu i rachmistrz.

Dziennik rozchodu powinien być przechowywany w skarbcu, względnie kasie ogniotrwałej.

Z rozpoczęciem następnego miesiąca do nowego zeszytu dziennika rozchodu przenosi się rozchód od początku okresu budżetowego i stwierdza przeniesienie podpisami kierownika urzędu i rachmistrza.

Księga druków płatnych.

§ 100.

Księga druków płatnych prowadzi się według wzoru Nr. 10 dla kontroli przychodu i rozchodu druków i znaków płatnych.

W księdze zakłada się oddzielne rachunki dla druków płatnych celnych, znaków stempowych, banderoli oraz marek i kart statystycznych.

W przedziałkach od 3 do 20 księgi zapisuje się oddzielnie znaki i druki według rodzajów i ceny. W przedziałce 21 „w przychodzie” wykazuje się ogólną wartość otrzymanych druków i znaków, przedziałka 22 pozostaje niewypełniona.

W przedziałce 21 „w rozchodzie” wykazuje się ogólną wartość druków i znaków sprzedanych w ciągu dnia, w przedziałce zaś 22 podaje się pozycję dziennika przychodu, pod którą wpływ dzienny został zarachowany.

Księga służy na jeden rok rachunkowy i otwiera się przeniesieniem pozostałości z roku ubiegłego, stwierdzonej podpisami kierownika urzędu i rachmistrza.

Po upływie miesiąca księgę sumuje się w przychodzie i rozchodzie i wyprowadza pozostałość na miesiąc następny.

Kierownik urzędu i rachmistrz sprawdzają co miesiąc obroty druków i znaków płatnych, oraz wykazaną w księdze pozostałość z faktyczną ich ilością, i stwierdzają w księdze wykonanie tych czynności swemi podpisami.

§ 101.

Przychód druków i znaków płatnych zapisuje się w księdze po sprawdzeniu otrzymanych przez kasę druków i znaków, przyczem jako dowody przychodowe służą formularze, które otrzymuje urząd celny wraz z nadesłanymi drukami i znakami.

§ 102.

Po miesięcznym zamknięciu księgi druków płatnych, kasa urzędu celnego sporządza szczegółowy wykaz otrzymanych, sprzedanych i pozostałych druków i znaków płatnych, według wzoru Nr. 11, oddzielnie dla każdego rachunku (§ 100); wykaz marek i kart statystycznych sporządza się w dwóch egzemplarzach.

W przedziałce 1 wykazu powinna być wskazana nazwa i cena druku lub znaku, pozostałe przedziałki od 2 do 15 powinny być wypełnione, zgodnie z wzorem.

Wykazy odsyła kasa urzędu celnego do władz celnych II lub III instancji, przyczem drugi egzemplarz wykazu druków i znaków statystycznych przesyła się do Głównego Urzędu Statystycznego.

Księga druków zarachowanych.

§ 103.

Księga kontroli druków, podlegających ścisłemu zarachowaniu, wzór Nr. 12, prowadzi się cały rok i rozpoczyna pozostałością z ubiegłego okresu. Dla każdego rodzaju druków prowadzi się oddzielny rachunek. Po upływie miesiąca sumuje się poszczególne rachunki w przychodzie i rozchodzie, poczem wyprowadza się pozostałość na miesiąc następny.

Pozostałość, po sprawdzeniu z faktycznym stanem, powinna być stwierdzona podpisami kierownika urzędu i rachmistrza.

Dzienne zamknięcia kasy.

§ 104.

Codziennie po ukończeniu czynności kasowych, kierownik urzędu wraz z rachmistrzem sprawdzają obroty kasowe według dzienników przychodu i rozchodu z odnośniami księgami rachunkowymi; poczem sprawdzają stan gotowizny i papierów wartościowych w kasie i porównują go z pozostałością kasową, wyprowadzoną w dzienniku przychodu.

Nadwyżki i niedobory kasowe.

§ 105.

W razie stwierdzenia różnicy między stanem rachunkowym a rzeczywistym, kierownik urzędu i rachmistrz powinni bezzwłocznie sprawdzić, czy nie zaszła omyłka rachunkowa.

W razie stwierdzenia nadwyżki należy zapisać ją na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu na „Ogólny Zarząd Skarbowy”; w razie stwierdzenia niedoboru, brakującą sumę bezzwłocznie powinni wnieść do kasy ci urzędnicy, którzy niedobór spowodowali. Większy niedobór, którego bezzwłoczne pokrycie przekracza możność odpowiedzialnych urzędników, należy zapisać na rozchód w dzienniku rozchodu oraz w rejestrze sum obrotowych na specjalnie w tym celu utworzonym rachunku.

Za niedobór stwierdzony przy obrachunku dziennym z kasjerem ponosi odpowiedzialność kasjer.

O nadwyżkach i niedoborach należy bezzwłocznie zawiadamić przełożoną władzę, ta zaś ostatnia winna jest zawiadomić Władzę celną III instancji.

Rewizje kas.

§ 106.

Rewizje kas urzędów celnych odbywają się analogicznie do postanowień zawartych w osobnej „Instrukcji o rewizji kas państwowych” (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 45 z 1921 r. poz. 567).

U w a g a : W celu sprawdzenia depozytów, kierownik urzędu, na żądanie rewidenta, zarządza odebranie w całości lub częściowo depozytów odesłanych na przechowanie do kas skarbowych (§ 28).

2) Rachunkowość urzędów celnych.

§ 107.

Wszystkie dowody przychodowe i rozchodowe urzędów celnych powinny być zapisane przez rachmistrza w odpowiednich księgach rachunkowych

§ 108.

Urząd celny prowadzi następujące księgi:

- 1) księgę kredytów i wydatków budżetowych,
- 2) księgę przychodów budżetowych,
- 3) księgę sum depozytowych,
- 4) księgę funduszków specjalnych,
- 5) księgę zaliczek,
- 6) księgę blankietów asygnacji,
- 7) księgę wystawionych asygnacji,
- 8) księgę depozytów rzeczowych,
- 9) księgę zawiadomień pocztowych,
- 10) rejestr opłat celnych,
- 11) rejestr sum obrotowych,
- 12) rejestry pomocnicze,
- 13) księgę płac.

Księga kredytów i wydatków budżetowych.

§ 109.

Księga kredytów i wydatków budżetowych wzór Nr. 13 zakłada się na okres budżetowy.

W księdze kredytów otwiera się osobne konta dla każdej pozycji budżetowej. Przedziałki od 1 do 7 przeznaczone są do zapisywania sum otwartego kredytu i zachodzących w nim zmian; przedziałki od 8 do 12 służą do zapisywania asygnowań; w przedziałce 13 wyprowadza się po zapisaniu każdej asygnacji pozostałość kredytu przez porównanie sum w przedziałkach 12 i 7; w przedziałce 14 uwidacznia się datę wypłaty na podstawie zwróconego przez kasę talonu zrealizowanej asygnacji; w przedziałce 15 kwotę wypłaconą.

Wypłaty z asygnacji, wystawionych w ubiegłych miesiącach, zapisuje się tylko w przedziałkach 10, 14 i 15 oddzielnymi pozycjami w tym miesiącu, w którym wypłata została dokonana, przyczem w przedziałce 10 zaznacza się numer pierwotnej pozycji rozchodowej; przy odnośnej pozycji rozchodowej, pod którą asygnacja została pierwotnie zapisana, w przedziałce 14 podaje się Nr. pozycji tejże księgi, pod którą faktyczna wypłata została zaksięgowana.

§ 110.

Po upływie okresu budżetowego wyprowadza się w przedziałce 15 sumę wypłaconą w tym okresie.

W okresie ulgowym prowadzi się księgę kredytów w dalszym ciągu, umieszczając w niej dla odróżnienia wydatków tego okresu w przedziałkach 2 i 10 napis „Okres ulgowy”.

Sumy wypłacone w okresie ulgowym na podstawie asygnacji, wystawionych w okresie budżetowym, zapisuje się tylko w przedziałkach 10, 14

i 15 przyczem w przedziale 10 podaje się Nr. asygnacji i poprzednią pozycję księgi z okresu budżetowego, a nawzajem przy tamtej pozycji w przedziale 14 pozycję księgi z okresu ulgowego. Z końcem okresu ulgowego sumuje się przedziałki od 3 do 6 oraz przedziałkę 15, w której sumę wypłaconą w okresie ulgowym dodaje się do sumy wypłaconej w okresie budżetowym, i osiągniętą w ten sposób ogólną sumę wypłaconą porównuje się ze stanem kredytu w przedziale 7 dla uzgodnienia tych przedziałek.

Księga przychodów budżetowych.

§ 111.

Księga przychodów budżetowych wzór Nr. 14 zaprowadza się na cały okres budżetowy.

Księga dzieli się na oddzielne konta stosownie do poszczególnych pozycji budżetowych. W przedziale 1 uwidacznia się kolejność wpływów w ciągu roku, w przedziale 2 datę, w przedziale 3 — poszczególne numery dokumentów przychodowych, w przedziale 4 — ogólną sumę wpływu dziennego, w przedziale 5 — odnośne pozycje rejestru opłat celnych. Przedziałka 6 służy do odpisywania omyłek rachunkowych, zmiany w wymiarze należności oraz zwrotu nadpłaconej sumy. Przedziałka 7 służy do zapisywania sum faktycznego wpływu od początku okresu budżetowego po potrąceniu odpisanych sum. W rybryce „Uwagi” należy zaznaczać dokładne powody zmian, dokonywanych przez odpisanie.

Z końcem miesiąca poszczególne pozycje dochodów każdego konta należy zsumować i w przedziałkach 4 i 6 wpisać łączne sumy wpływów i odpisów w ciągu miesiąca. W przedziale 7 należy uwidocznic różnicę pomiędzy miesięcznymi sumami przedziałek 4 i 6.

Księga sum depozytowych.

§ 112.

Księga sum depozytowych wzór Nr. 15 zaprowadza się na rok. Księga rozpoczyna się przeniesieniem poszczególnych sum depozytowych, niewypłaconych w całości lub częściowo, względnie nieprzerachowanych na inne rachunki w przeciągu ubiegłych okresów budżetowych.

Księga posiada oddzielne konta dla każdego rodzaju sum depozytowych.

Do księgi zapisuje się wszelkie sumy depozytowe, wpłacane do kasy urzędu celnego lub innych kas, oprócz zaliczeń (§ 22).

O wpłaceniu sum depozytowych do innych kas uskutecznia się adnotację przy odpowiedniej pozycji księgi.

Przychód i rozchód zapisuje się w odpowiednich przedziałkach w chronologicznym porządku przyjęcia lub wydania sum depozytowych.

Rachunki sumuje się po upływie każdego miesiąca za dany miesiąc i od początku okresu budżetowego.

Księga funduszów specjalnych.

§ 113.

Księga funduszów specjalnych, wzór Nr. 16, prowadzi się cały rok, sumuje miesięcznie i zamyka rocznie. Księga posiada oddzielne konta dla każdego rodzaju funduszów.

Księga zaliczek.

§ 114.

Księga zaliczek wzór Nr. 17 zaprowadza się na cały rok. Księga posiada oddzielne konta dla każdego otrzymującego zaliczkę. Urzędnik prowadzący księgę winien czuwać, aby każdy otrzymujący zaliczkę przedłożył w terminie przepisany dokumentowane i opłacone stemplem rachunki.

Księga blankietów asygnacji.

§ 115.

Księga kontroli blankietów asygnacji zaprowadza się na cały okres budżetowy według wzoru Nr. 18.

Rozpoczyna się przeniesieniem pozostałości blankietów asygnacji z poprzedniego okresu.

Z końcem miesiąca wyprowadza się pozostałość blankietów asygnacji.

Księga wystawionych asygnacji.

§ 116.

Księga wystawionych asygnacji prowadzi się cały rok według wzoru Nr. 19.

Osoby otrzymujące talony asygnacji kwitują ich odbiór w księdze wystawionych asygnacji.

Księga depozytów rzeczowych.

§ 117.

Księga depozytów rzeczowych, wzór Nr. 20, zakłada się na trzy lata, po upływie których nie zwrócone depozyty rzeczowe przenosi się poszczególnymi pozycjami do nowej księgi.

W przedziale 3 księgi należy szczegółowo opisać depozyt rzeczowy z wyszczególnieniem jakości, ilości, wagi i t. p., oraz rodzaju opakowania. Przedziałka 11 służy dla adnotacji urzędu celnego w razie konfiskaty depozytu, przerachowania na rzecz Skarbu i t. p.

Księga zawiadomień pocztowych.

§ 118.

Księga zawiadomień pocztowych prowadzi się według wzoru Nr. 21, przez rok cały.

Rejestr opłat celnych.

§ 119.

Rejestr opłat celnych, wzór Nr. 22, prowadzi się w zeszytach miesięcznych; rozpoczyna się zaznaczeniem daty w przedziale 3. Do rejestru zapisuje się wszelkie wpływy urzędu celnego, we-

dług działów, paragrafów i pozycji budżetowych, względnie rodzajów rachunków.

W przedziałkach od 4 do 11 zapisuje się wpływy wyłącznie celne, a mianowicie: w przedziałce 4 — cło z przywozu, (5 — cło z wywozu), w 6 — agio, w 7 — opłaty manipulacyjne, 8 — akcydenca i t. p.

Przedziałki od 12 do 19 przeznaczają się do zapisywania podatków wewnętrznych od tytoniu, alkoholu, soli, zapalek i t. p., — oddzielnie dla każdego rodzaju towaru.

W przedziałkach od 20 do 23 księguje się inne wpływy budżetowe: opłaty statystyczne, wpływy za druki płatne i t. p.

Do przedziałek od 24 do 27 zapisuje się sumy depozytowe, przyczem przedziałka 24 przeznaczona jest do zapisywania sum wpłacanych tytułem zaliczeń na pokrycie opłat celnych.

W przedziałce 28 księguje się wszelkie wpływy na rachunek sum obrotowych, a mianowicie: zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych, sumy wpłacone na wznaczenie kredytów i t. p. Do tej przedziałki należy wpisywać łączną sumę wpływu według dokumentu płatniczego, bez podania w poprzednich przedziałkach poszczególnych kwot, z których składa się należna suma.

W przedziałce 29 zapisuje się wpływ funduszu specjalnego.

W przedziałce 30 zapisuje się łączną sumę należną według dokumentu płatniczego i wpłaconą do kasy urzędu celnego. Przedziałka 31 służy do zapisywania sum wpłacanych do innych kas na rachunek urzędu celnego.

Do przedziałki 32 wpisuje się łączne sumy należne według dokumentu płatniczego i skreślone z zaliczeń, wpłaconych uprzednio do kasy urzędu celnego, względnie innych kas na rachunek urzędu celnego.

Wpływy te zapisuje się jednocześnie w przedziałkach od 4 do 19 rejestru.

W przedziałce 33 wpisuje się łączne sumy odroczonej należności celnych (przedziałki od 4 do 19 pozostają w tym wypadku niewypełnione). Wpłacenie odroczonej należności celnych zapisuje się do rejestru w przedziałkach od 4 do 19, 30 względnie 31 i 34 w dniu dokonania wpłaty.

Do przedziałki 35 zapisuje się wpływy z przerachowań sum obrotowych do sum budżetowych i t. p. Przy przerachowaniach należy wskazać w odpowiednich przedziałkach rejestru definitywne zarachowanie wpływu.

§ 120.

Codziennie po zamknięciu czynności kasy poszczególne przedziałki rejestru sumuje się i ogólne sumy wpływów przenosi się na dzień następny. Do dziennych wpływów dołącza się w poszczególnych przedziałkach wpływy od początku okresu do dnia obrachunkowego, poczem wyrzuca się łączne sumy wpływów od początku roku.

Po upływie miesiąca do nowego zeszytu rejestru przenosi się do poszczególnych przedziałek łączne sumy wpływów od początku okresu.

Rejestr stale pozostaje w urzędzie celnym.

Rejestr sum obrotowych.

§ 121.

Rejestr sum obrotowych prowadzi się zeszytami miesięcznym, oddzielnie dla przychodu i oddzielnie dla rozchodu, na drukach wzór Nr. 23.

Rejestry sum obrotowych odsyła się po upływie miesiąca do kontroli do władzy celnej II względnie III instancji wraz z zestawieniem (wzór Nr. 24).

Rejestry pomocnicze.

§ 122.

Do rejestrów pomocniczych zalicza się: rejestr odroczonej należności celnych, rejestr odpraw warunkowych, rejestr zwrotów celnych, rejestr karny i t. p.

Rejestry prowadzi się na drukach, wzór Nr. 25, i zakłada się na cały rok.

Rejestr odroczonej należności celnych prowadzi się oddzielnie dla władz i urzędów państwowych, dla Dyrekcji Kolei Państwowych, dla urzędów pocztowych i t. p.

Rejestr zwrotów celnych prowadzi się oddzielnie dla zwrotów bieżącego okresu i oddzielnie dla zwrotów ubiegłych okresów budżetowych.

Rejestry jako pomocnicze księgi rachunkowe urzędu pozostają stale w urzędzie celnym

Księga płac.

§ 123.

Księga płac prowadzi się według wzoru Nr. 26 i służy dla dokładnej ewidencji należności i wypłat, jak również wszelkich potrąceń z poborów każdego funkcjonariusza.

Ewidencję zadłużeń prowadzi się w tejże księdze.

Księga posiada oddzielne konta dla każdego funkcjonariusza urzędu. Księga pozostaje w urzędzie celnym.

Księga kredytów władz II instancji w urzędach celnych.

§ 124.

Urząd celny, znajdujący się w siedzibie władzy celnej II instancji, prowadzi ewidencję kredytów, otwartych do dyspozycji tejże władzy w kasie urzędu celnego, w księdze kredytów wzór Nr. 27.

Księgę zaprowadza się na cały okres budżetowy łącznie z terminem ulgowym. W księdze otwiera się osobne rachunki dla każdego działu, paragrafu i pozycji budżetowych. Tytuły budżetu i nazwy rachunków uwidocznia się w nagłówkach rachunków.

Za podstawę do otwarcia kredytów służy nadesłany przez władzę celną II instancji ogólny wykaz kredytów, które mają być otwarte, oraz poszczególne polecenia tejże władzy.

Po każdym zapisaniu do księgi powiększenia i zmniejszenia kredytu wyprowadza się w przedziale 5 ogólną pozostałość kredytu.

Wszystkie otrzymane od władzy celnej II instancji asygnacje kasa księguje bezzwłocznie w przedziałkach 6, 7, 8 i 9, z jednoczesnym zaznaczeniem na asygnacji i talonie stronicy księgi kredytów. W przedziale 3 zapisuje się ogólną sumę kwot asygnowanych od początku okresu budżetowego, a w przedziale 9 — pozostałość kredytu. Pozostałość tę wyprowadza się przez odjęcie sumy przedziałki 8 od sumy przedziałki 5. Sumę wypłaconą zapisuje się do przedziałki 12.

Jeżeli władza celna II instancji zażąda zwrotu asygnacji nieopłaconej, a już wpisanej do księgi, — to kasa odpowiednio zmniejsza sumę przedziałki 8 i o tyle powiększa sumę przedziałki 9, asygnację wykreśla z księgi, a w przedziale 14 notuje datę zwrotu asygnacji.

W czasie trwania okresu ulgowego ewidencję kredytów niewyczerpanych prowadzi się w tej samej księdze w dalszym ciągu.

3) Rachunkowość władz celnych II instancji.

§ 125.

Władze celne okręgowe (II instancji) prowadzą rachunkowość wydatków swego działu oraz ogólną rachunkowość urzędów swego okręgu i wykonywują kontrolę rachunkowości tychże urzędów przez oddziały rachunkowe.

§ 126.

Oddziały rachunkowe oraz urzędnicy prowadzący rachunkowość władz okręgowych odpowiedzialni są za prawidłowe wykonywanie czynności rachunkowych, a w szczególności za sprawdzanie rachunków, wystawianie asygnacji oraz kontrasygnowanie ich i t. p., za ścisłe przestrzeganie terminów składania preliminarzy, sprawozdań i zamknięć rachunkowych oraz za należyte przechowywanie i ewidencję dowodów rachunkowych.

Wszystkie postanowienia niniejszych przepisów, dotyczące sposobu dokonywania wydatków i sposobu ich zarachowywania przez urzędy celne, obowiązują również władze celne II instancji.

§ 127.

Dla prowadzenia rachunkowości swego działu władze celne II instancji prowadzą następujące księgi:

- 1) księgę kredytów i wydatków budżetowych,
- 2) księgę sum depozytowych,
- 3) księgę zaliczek,
- 4) księgę wystawionych asygnacji,
- 5) księgę płac,
- 6) księgę blankietów asygnacji.

Księgi prowadzi się według wzorów i w sposób wskazany dla urzędów celnych.

§ 128.

Władze okręgowe celne II instancji obowiązane są oprócz własnej rachunkowości:

1) sprawdzać wpływy i wydatki urzędów celnych swego okręgu na podstawie dokumentów kassowych i rachunkowych,

2) prowadzić ogólną rachunkowość wszystkich przychodów i wydatków urzędów celnych swego okręgu,

3) sporządzać miesięczne i roczne zestawienia wszystkich wpływów i wydatków urzędów celnych,

4) sprawdzać prawidłowość użycia kredytów przez urzędy celne,

5) sporządzać preliminarze budżetowe dla urzędów swego okręgu i swoje własne,

6) prowadzić rachunek sum obrotowych oraz stanu gotówki w kasach,

7) dokonywać rewizji kas i rachunkowości urzędów celnych.

§ 129.

Celem wykonywania czynności, wymienionych w § 128, oddziały rachunkowe władz celnych II instancji prowadzą następujące księgi:

1) ogólną księgę przychodów budżetowych,

2) ogólną księgę kredytów i wydatków budżetowych,

3) ogólną księgę sum obrotowych,

4) księgę kontową sum obrotowych,

5) rejestr zwrotów celnych,

6) ogólne wykazy obrotów sum depozytowych oraz funduszów specjalnych według wzoru Nr. 28.

Ogólna księga przychodów budżetowych.

§ 130.

Ogólna księga przychodów budżetowych prowadzi się według wzoru Nr. 28 przez cały okres budżetowy. Do księgi zapisuje się miesięczne sumy przychodów ze sprawozdań miesięcznych (§ 164), nadsyłanych przez urzędy celne. Księga dzieli się na odpowiednią ilość kont, stosownie do podziału preliminarza budżetowego; każde konto zawiera tyle przedziałek, ile jest w okręgu władzy celnej II instancji urzędów celnych.

Księga prowadzi się w ten sposób, że do sum poprzedniego miesiąca dodaje się sumy miesiąca następnego i wyprowadza się ogólną sumę od początku roku.

Na początku księgi umieszcza się skorowidz kont.

Ogólna księga kredytów i wydatków budżetowych.

§ 131.

Ogólna księga kredytów i wydatków budżetowych prowadzi się według wzoru Nr. 29.

Księga służy do kontroli kredytów otwartych urzędem celnym w okręgu władzy celnej II instancji i dzieli się na tyle oddzielnych kont, ile pozycji budżetowych posiada szczegółowy etat rozchodów władzy okręgowej.

Na początku księgi umieszcza się skorowidz kont.

Wpisywanie do księgi należy rozpocząć od zaznaczenia i podkreślenia w przedziałce 1 nazwy miesiąca.

§ 132.

Po otrzymaniu od władz centralnych szczegółowego etatu urzędów celnych danego okręgu, oddział rachunkowy władzy celnej II instancji wpisuje do ogólnej księgi kredytów i wydatków budżetowych w przedziałkach 2, 9 i 11 na poszczególnych kontach, oddzielnie dla każdego działu, paragrafu i pozycji budżetu rozchodowego, sumy kredytów otwartych do dyspozycji władzy celnej II instancji na cały jej okręg.

Jeżeli budżet nie jest we właściwym terminie zatwierdzony, wpisuje się sumy kredytów na zasadzie prowizorycznego budżetu do przedziałki 2, a po otrzymaniu szczegółowego etatu, opartego na zatwierdzonym budżecie, wpisuje się do tej przedziałki ewentualne różnice.

§ 133.

Po zaksięgowaniu ogólnych sum udzielonych kredytów (§ 132), władze celne II instancji dzielą kredyty na poszczególne urzędy celne swego okręgu, zaznaczając każde wydane w tej sprawie zarządzenie pod osobną pozycją w przedziałce 1, wpisując równolegle w przedziałce 11 sumę zmniejszoną, a w przedziałce 10 ogólną sumę asygnowanego na urzędy kredytu, oraz w przedziałce 12 sumę kredytu udzielonego każdemu poszczególnemu urzędowi.

§ 134.

Jeżeli władza celna II instancji zarządza zmniejszenie lub zamknięcie kredytu udzielonego urzędowi celnemu, to po otrzymaniu zawiadomienia (wzór Nr. 6) od urzędu celnego o zmniejszeniu kredytu uskutecznia odpowiednio zmiany w przedziałce 10 ogólnej księgi kredytów i wydatków budżetowych i równocześnie zwiększa ogólną sumę kredytów w przedziałce 11 oraz zmniejsza odnośną sumę kredytu w przedziałce 13 rachunku urzędu celnego.

§ 135.

Jeżeli władza celna II instancji przenosi częściowo lub całkowicie kredyt z jednego urzędu celnego do drugiego urzędu swego okręgu, wówczas księguje odpowiednią sumę w przedziałce 13 na rachunku tego urzędu, któremu zmniejszono kredyt i równocześnie w przedziałce 12 tego urzędu, któremu powiększono kredyt.

§ 136.

Jeżeli władza celna III instancji powiększa lub zmniejsza kredyt udzielony władzy celnej II instancji, to władze celne II instancji księgują odpowiednio sumy w przedziałkach 3 lub 4, względnie 7 lub 8, oraz 9 i odpowiednio w przedziałkach 10 i 12 lub 13, względnie 11.

§ 137.

Wznowienie kredytów wskutek zwrotów pobranych sum do tej samej kasy urzędu celnego, z której suma została wypłacona księguje się w przedziałkach 5, 9, 10 i 12 na podstawie rejestrów sum obrotowych, otrzymanych od urzędów celnych.

§ 138.

Wznowienie kredytów wskutek zwrotów sum do kasy innego urzędu celnego tegoż okręgu zapisuje się w sposób podany w § 137.

§ 139.

Wznowienie kredytów wskutek zwrotów sum do kas urzędów celnych innego okręgu celnego księguje się w przedziałce 6, 9 oraz 10 i 12 na podstawie rejestrów sum obrotowych.

§ 140.

Zwroty pobranych sum do Centralnej Kasy Państwowej lub kas skarbowych, zarachowane przez te kasy jako nadwyżki kasowe, a przez urzędy celne przyjęte na wznowienie kredytów, księguje się w sposób podany w § 137.

§ 141.

Księgowania sum, które dotyczą kredytów i wszelkich zachodzących w nich zmian, dokonywa się szczegółowo, tj. oddzielnymi pozycjami, przyczem w przedziałce 1 wymienia się polecenia, stanowiące podstawę księgowania. Po zaksięgowaniu odnotowuje się na wymienionych dowodach kiedy i na jakiej stronicy ogólnej księgi kredytów i wydatków budżetowych dokonano zaksięgowania.

§ 142.

Po upływie miesiąca należy podsumować na każdym koncie wszystkie przedziałki, tyczące się kredytów, to jest od 2 do 8 oraz 12 i 13, tak za miesiąc, jak i od początku okresu i sprawdzić zgodność różnicy, osiągniętej przez odjęcie łącznej sumy przedziałek 7 i 8 od łącznej sumy przedziałek od 2 do 6, z kwotą w przedziałce 9, która razem winna się równać łącznej sumie przedziałek 10 i 11, jakoteż zgodność różnicy osiągniętej z porównania sum przedziałek 12 i 13 z kwotą w przedziałce 10.

§ 143.

Po podsumowaniu pozycji kredytowych, wpisuje się do przedziałki 14 na rachunki poszczególnych kas urzędów celnych miesięczne sumy rozchodów na zasadzie sprawozdań miesięcznych (§ 164), przedłożonych przez urzędy celne, kolorowym atramentem, dla odróżnienia od innych cyfr i dla łatwiejszego wyprowadzenia ogólnej sumy wydatków ze wszystkich kas. W przedziałce 16 dodaje się sumy rozchodów od początku okresu do początku miesiąca sprawozdawczego, poczem w przedziałce 15 wyprowadza się dla każdego

urzędu pozostałość kredytu, wreszcie w przedziałce 16 zapisuje się ogólną sumę rozchodów, dokonanych we wszystkich urzędach w miesiącu sprawozdawczym oraz od początku okresu budżetowego do końca miesiąca sprawozdawczego, a w przedziałce 17 ogólną pozostałość kredytu na dzień 1-szy miesiąca następnego po sprawozdawczym.

§ 144.

Ogólną księgę kredytów i wydatków budżetowych prowadzi się po upływie okresu budżetowego w dalszym ciągu w okresie ulgowym w ten sam sposób, jak to określono w poprzednich paragrafach, zaznaczając jedynie dla odróżnienia w przedziałce 1-szej „Okres ulgowy” i nazwę odnośnego miesiąca.

Gdyby okres ulgowy trwał dłużej niż jeden miesiąc, należy poszczególne sumy miesięczne obrotów tego okresu dodawać odrębnie dla wyprawadzenia ich ogólnej sumy, którą, dopiero przy ostatecznym zamknięciu księgi, należy złączyć z ogólną sumą obrotów okresu budżetowego.

§ 145.

Po upływie okresu ulgowego zamyka się ostatecznie ogólną księgę kredytów i wydatków budżetowych na wszystkich kontach, przyczem obroty kredytów i wydatków, dokonane w okresie ulgowym, dołącza się do obrotów okresu budżetowego, wyprawadzając łączną ich sumę.

§ 146

Jeżeli przy sprawdzaniu rachunków rozchodowych zostanie stwierdzone przez władze celne II instancji przekroczenie kredytów przez urząd celny, to władza II instancji udziela dodatkowego kredytu na pokrycie przekroczenia z kredytu pozostawionego na rachunkach władz celnych II instancji (§ 48 ustęp drugi) względnie wyjednywa dodatkowy kredyt u Władzy celnej III instancji.

O każdym przekroczeniu przez urząd celny kredytu władze celne II instancji bezzwłocznie zawiadamiają Władze celne III instancji, celem ewentualnego pociągnięcia urzędników winnych przekroczenia do odpowiedzialności, stosownie do istniejących w tym względzie przepisów.

Ogólna księga sum obrotowych.

§ 147.

Ogólną księgę sum obrotowych prowadzi się według wzoru Nr. 30.

Księga zaprowadza się na cały okres budżetowy, osobno dla przychodów i osobno dla rozchodów sum obrotowych i dzieli się na oddzielne konta, stosownie do poszczególnych rodzajów tych sum.

Do księgi zapisuje się miesięczne wyniki każdego rodzaju sum obrotowych ze sprawozdań miesięcznych (wzór Nr. 164), nadsyłanych przez urzędy celne.

Na początku księgi umieszcza się skorowidz kont.

Księga kontowa sum obrotowych.

§ 148.

Księga kontowa sum obrotowych prowadzi się według wzoru Nr. 31 i dzieli się na oddzielne konta dla każdego rodzaju sum obrotowych, które w razie potrzeby dzielą się na odpowiednią ilość subkont. Księga służy do zapisywania przychodów i rozchodów poszczególnymi pozycjami, a mianowicie: przychodów po lewej, rozchodów po prawej stronie każdego konta.

Na początku księgi umieszcza się skorowidz kont.

Rodzaje sum obrotowych.

§ 149.

Do sum obrotowych zalicza się:

- 1) sumy wnoszone na wznowienie kredytów,
- 2) zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych,
- 3) sumy niewłaściwie lub nadmiernie wpłacone do sum skarbowych,
- 4) sumy niewłaściwie wypłacone,
- 5) zaliczki na płace funkcjonariuszów państwowych,
- 6) zasiłki pieniężne udzielane urządcom celnym przez kasy skarbowe,
- 7) nadwyżki kasowe urzędów celnych wpłacone do kas skarbowych.

U w a g a 1. Jako nadwyżki kasowe należy uważać wszelkie sumy, wpłacone na rachunek urzędów celnych do Centralnej Kasy Państwowej i kas skarbowych, niezależnie od tego przez kogo i z jakiego tytułu wpłata została dokonana.

U w a g a 2. W miarę potrzeby mogą być otwierane także inne rachunki sum obrotowych, na podstawie zezwolenia Władzy celnej III instancji.

Sumy na wznowienie kredytów.

§ 150.

Na sumy zwrotne wnoszone na wznowienie kredytów prowadzi się 2 wykazy według wzoru Nr. 32, a mianowicie: jeden dla urzędów celnych swego okręgu, drugi dla urzędów celnych innych okręgów, kas skarbowych i Centralnej Kasy Państwowej.

Wykazy zakłada się na cały rok; wpisuje się do nich poszczególne kwoty na podstawie rejestrów sum obrotowych, nadsyłanych przez urzędy celne, i zamyka się je miesięcznie.

Wykaz dla urzędów celnych swego okręgu doręcza się zaraz po zamknięciu miesięcznym urzędnikowi, prowadzącemu ogólną księgę kredytów i wydatków budżetowych, celem uzgodnienia.

Z wykazu dla urzędów celnych innych okręgów tudzież kas skarbowych i Centralnej Kasy Państwowej sporządza się po zamknięciu miesięcznym oddzielne wyciągi na drukach, wzór Nr. 32, i odsyła właściwej władzy celnej II instancji, celem uzgodnienia, względnie izbom skarbowym lub Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, celem wznowienia odnośnych kredytów.

Sumy wpłacone na wznowienie kredytów nie mają przeciwstawnego zarachowania, t. j. pozycja przychodowa sum obrotowych nie posiada odpowiadającej pozycji rozchodowej tychże sum.

Sum na wznowienie kredytów nie wpisuje się również do księgi kontowej sum obrotowych.

Zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych.

§ 151.

Wpływy i wypłaty sum składanych tytułem zabezpieczenia cła przy odprawach warunkowych dokonane w kasach urzędów jednego okręgu celnego wpisuje się do księgi kontowej sum obrotowych, w której muszą się one na właściwych rachunkach wzajemnie pokrywać, t. j. każdemu przychodowi musi odpowiadać takiż rozchód i odwrotnie. Obroty wpisuje się w ten sposób, że po lewej stronie księgi zapisuje się poszczególne przychody, a po prawej — równolegle wzajemne rozchody.

§ 152.

Na obroty tego rodzaju dokonane między urzędami celnymi różnych okręgów celnych otwiera władza celna II instancji w księdze kontowej sum obrotowych osobno rachunki dla każdej władzy okręgowej celnej II instancji. Na każdym rachunku wpisuje się przychody po lewej, a rozchody po prawej stronie.

Ze względu na to, że obroty te nie znajdują pokrycia we własnych księgach sum obrotowych, przeto celem wypełnienia przedziałek o przeciwstawnym zarachowaniu, sporządza się z tych ksiąg najpóźniej do 14 dni po upływie każdego miesiąca wykazy na drukach wzór Nr. 33.

Wykazy zestawia się oddzielnie dla każdej władzy celnej II instancji i numer każdego wykazu zaznacza się w przedziałce 5 konta księgi.

Wykazy, po wypełnieniu przedziałek od 1 do 6, przesyła się odnośnym władzom celnym II instancji, celem wpisania w ich księgach kontowych przeciwstawnego zarachowania i pozycji dziennika z przedziałek od 3 do 6 wykazów i zarazem umieszczenia w tychże wykazach odnośnych adnotacji o przeciwstawnym zarachowaniu w przedziałkach 8 i 9.

Po otrzymaniu wykazów z powrotem odnotowuje się przeciwstawnie zarachowanie z przedziałek 8 i 9 w księdze kontowej sum obrotowych na odnośnym rachunku w przedziałce 6.

Wykazy sporządza i wysyła ta władza celna II instancji, w okręgu której dokonano obrotu rozchodowego na rachunek urzędu celnego innego okręgu.

Oddziały rachunkowo - kasowe władz celnych II instancji powinny czuwać nad przeciwstawnym zarachowaniem odnośnych obrotów i przy obrotach niewyrównanych niezwłocznie dochodzić, jaki jest powód tego oraz dążyć do wyrównania.

Sumy niewłaściwie lub nadmiernie wpłacone do sum skarbowych.

§ 153.

Zwroty nienależnie lub nadmiernie pobranych opłat celnych w bieżącym okresie budżetowym księguje się w sposób podany w § 151.

Jako przeciwstawne zarachowanie służą odpisania zwróconych kwot z dochodów budżetowych, dokonywane w myśl § 58, zapisane na przychód do sum obrotowych na rachunek „sumy niewłaściwie lub nadmiernie wpłacone do sum skarbowych”.

Sumy niewłaściwie wypłacone z sum skarbowych.

§ 154.

Wydatki, które urząd celny niewłaściwie uskutecznił z sum skarbowych wbrew przepisom budżetowym, zarachowuje się wprost w księdze kontowej sum obrotowych w rozchodach na odnośnym koncie i niezwłocznie wszczyna się kroki, celem spowodowania ich zwrotu. Sumy wpłacone na pokrycie takich wydatków zarachowuje się na tem samem koncie księgi w przychodach.

Wyjątek stanowią przekroczenia kredytów (§ 146), których nie zapisuje się w sumach obrotowych, a pozostawia na odnośnych działach, paragrafach i pozycjach budżetu, i z którymi postępuje się w myśl § 58.

Zaliczki na płace.

§ 155.

Zaliczki na płace funkcjonariuszów państwowych księguje się w sumach obrotowych na oddzielnych kontach według okresów budżetowych, według władz i urzędów celnych i innych.

Zasiłki pieniężne.

§ 156.

Zasiłki pieniężne, udzielane urzędom celnym przez kasy skarbowe, księguje władza celna II instancji w księdze kontowej sum obrotowych, otwierając w tym celu osobny rachunek dla każdego urzędu oraz subkonta stosownie do okręgów izb skarbowych.

Po otrzymaniu od właściwej izby skarbowej wykazu udzielonych zasiłków w myśl § 106 Przepisów odrębnych dla izb skarbowych (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 45 z 1921 r.), władza celna II instancji uzgadnia wykaz z księgą kontową sum obrotowych i, po uskutecznieniu na wykazie odpowiedniej adnotacji, zwraca wykaz właściwej izbie skarbowej, celem odnotowania przeciwstawnego zarachowania.

Nadwyżki kasowe.

§ 157.

Nadwyżki kasowe urzędów celnych, odesłane i przekazane do kas skarbowych i Centralnej Ka-

sy Państwowej, księguje władza celna II instancji w księdze kontowej sum obrotowych na osobnym rachunku dla każdego urzędu z podziałem na subkonta stosownie do okręgów izb skarbowych.

Celem stwierdzenia przeciwstawnego zarachowania, władze celne II instancji sporządzają wykazy wzór Nr. 33 z odpowiednich kont i przesyłają je odnośnym izbom skarbowym, najpóźniej do 14 dni po upływie każdego miesiąca.

Wszelkie wpłaty uskuteczniane do kas skarbowych i Centralnej Kasy Państwowej na rachunek urzędów celnych należy traktować, jako nadwyżki kasowe odesłane do tych kas.

Zamknięcie księgi kontowej sum obrotowych.

§ 158.

Po upływie okresu budżetowego należy księgę kontową sum obrotowych podsumować na wszystkich rachunkach, sprawdzić, czy poszczególne pozycje każdego rachunku, z wyjątkiem rachunku sum na wznowienie kredytu, mają przeciwstawne zarachowania na własnych rachunkach, względnie rachunkach innych władz okręgowych celnych lub skarbowych. Następnie należy wypisać każdą niepokrytą pozycję przychodową, względnie rozchodową w przedziałce 7 księgi i wprowadzić sumę ogólną przedziałki na każdym rachunku.

Niepokryte poszczególne pozycje przenosi się na właściwe rachunki do księgi kontowej sum obrotowych na nowy okres budżetowy.

Rejestr zwrotów celnych.

§ 159.

Rejestr zwrotów celnych prowadzi się na drukach w sposób wskazany dla urzędów celnych (§ 122), w celu ewidencji dokonanych zwrotów niesłusznie lub nadmiernie pobranych opłat celnych.

Prostowanie omyłek.

§ 160.

Wszelkie księgi, rejestry, dzienniki kasowe i dowody kasowe, prowadzone przez kasy, urzędy i władze celne II instancji, powinny być prowadzone dokładnie, starannie, we właściwym czasie, zgodnie z przepisaniem wzorami i utrzymywane w należytych porządku.

Każda księga powinna być zaopatrzona w skorowidz kont, a stronicie powinny być ponumerowane.

Poprawki, kreślenia oraz skrobienia w księgach, dziennikach i dowodach kasowych są niedopuszczalne.

W razie omyłki cyfry lub wyrazy omyłkowo zapisane należy przekreślić tak, ażeby to, co zostało przekreślone, można było odczytać; cyfry i wyrazy właściwe należy napisać u góry czerwonym atramentem i odpowiednio omówić.

W księgach, gdzie są przedziałki dla odpisywania, sprostowania należy uskutecznić w tych przedziałkach

DZIAŁ V.

Wykonywanie kontroli oraz składanie miesięcznych i rocznych sprawozdań.

Wykazy rachunkowe miesięczne.

§ 161.

Wszystkie urzędy celne, bezwzględnie po zamknięciu miesięcznym kasy dnia 1 każdego miesiąca następującego po sprawozdawczym, przesyłają do władz celnych II instancji miesięczne wykazy (wzór Nr. 34) przychodów i rozchodów w ogólnych sumach, sporządzane na podstawie ksiąg rachunkowych, oddzielnie sum budżetowych, oddzielnie wszystkich innych sum oraz zapasów kasowych.

Sumy budżetowe powinny być wykazane bez podziału na paragrafy i pozycje budżetu.

Urzędy celne bezpośrednio podległe Władzy celnej III instancji przesyłają wykazy te same władzy.

§ 162.

Władze celne II instancji sporządzają z miesięcznych wykazów przychodów i rozchodów, otrzymanych od wszystkich urzędów celnych swego okręgu, ogólne miesięczne wykazy (wzór Nr. 34) przychodów i rozchodów wszystkich urzędów, w sposób, wskazany w § 161, i przesyłają je do dnia 5 każdego miesiąca następującego po sprawozdawczym Władzy celnej III instancji.

§ 163.

Władza celna III instancji sporządza z wykazów, otrzymanych od władz celnych II instancji i urzędów bezpośrednio jej podległych, ogólne miesięczne wykazy (wzór Nr. 34) przychodów i rozchodów całego „Zarządu Cel”, w sposób wskazany w §§ 162, i przesyła je do dnia 10 każdego miesiąca następującego po sprawozdawczym do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu.

Sprawozdania miesięczne.

§ 164.

Władze i urzędy celne po zamknięciu miesięcznym wszystkich kont przychodu i rozchodu sum: budżetowych, obrotowych, depozytowych i funduszy specjalnych, sporządzają sprawozdania miesięczne oddzielnie dla przychodu, wzór Nr. 35 i oddzielnie dla rozchodu, wzór Nr. 36.

W sprawozdaniach, sumy budżetowe powinny być wykazane z podziałem na paragrafy i pozycje, sumy zaś obrotowe z podziałem na poszczególne rachunki.

W przedziałce „Uwaga“, w sprawozdaniach o przychodach, należy wykazać osobno sumy pobrane tytułem cła, agio, manipulacyjnych, akcydencji, składowych, kar i t. p.; w sprawozdaniach zaś o rozchodach należy podać pozostałość kredytu, wprowadzoną po uwzględnieniu wszystkich, wystawionych asygnacji, zarówno wypłaconych, jak i jeszcze niezrealizowanych.

Sprawozdania urzędów siedziby władzy celnej II instancji, powinny wykazywać oddzielnie wydatki własne i oddzielnie władzy celnej II instancji, oraz łączne sumy tych wydatków.

Sprawozdania, dotyczące wydatków okresu ubiegłego, należy w czasie okresu ulgowego sporządzać oddzielnie od sprawozdań za bieżący okres budżetowy.

Urzędy celne przesyłają sprawozdania władzom celnym II instancji w 2-ch egzemplarzach do dnia 5 każdego miesiąca następującego po sprawozdawczym.

Urzędy celne bezpośrednio zależne od Władzy celnej III instancji przesyłają sprawozdania w tymże terminie Władzy celnej III instancji.

Do sprawozdań urzędy celne powinny dołączyć wszystkie dowody przychodowe i rozchodowe (deklaracje, kwity, pokwitowania, listy płatnicze, rachunki, umowy, asygnacje, talony i t. d.), ułożone w chronologicznym porządku, oraz dzienniki przychodu i rozchodu.

Dowody przesyła się przy spisach (wzór Nr. 37), które sporządza się oddzielnie: dla dokumentów przychodowych, rozchodowych i według poszczególnych rodzajów sum: budżetowych, obrotowych depozytowych i funduszków specjalnych.

§ 165.

Władze celne II instancji, po otrzymaniu od urzędów celnych sprawozdań, sporządzają ogólne sprawozdania miesięczne ze swego okręgu (wzór Nr. 35 i 36) w trzech egzemplarzach.

Ogólne sprawozdania powinny być sporządzane z każdego działu, paragrafu i pozycji budżetu, względnie rachunku sum obrotowych, jak również sum depozytowych i funduszków specjalnych, oddzielnie dla przychodu i oddzielnie dla rozchodu.

Ogólne sprawozdania w jednym egzemplarzu powinny być przesłane do dnia 15 każdego miesiąca następującego po sprawozdawczym Władzy celnej III instancji.

§ 166.

Władza celna III instancji sporządza z ogólnych sprawozdań, otrzymanych od władz celnych II instancji (§ 165), ze sprawozdań urzędów celnych, bezpośrednio jej podległych (§ 164) oraz ze sprawozdań swoich własnych obrotów zestawienia miesięczne (wzór Nr. 35 i 36) w trzech egzemplarzach, w sposób wskazany w § 165, i przesyła jeden egzemplarz zestawień do Centralnej Księgowności Ministerstwa Skarbu do dnia 25 każdego miesiąca następującego po sprawozdawczym.

Kontrola dokumentów.

§ 167.

Władze celne II instancji, bezzwłocznie po otrzymaniu od urzędów celnych swego okręgu dzienników i dowodów kasowych (§ 164), sprawdzają wszystkie wpływy i wydatki, zarówno pod względem rachunkowo - kasowym, jak i merytorycznym, i stwierdzają wykonanie tej czynności na sprawozdaniach, nadsyłanych przez urzędy celne.

Władza celna III instancji stwierdza wykonywanie kontroli na sprawozdaniach urzędów bezpośrednio jej podległych.

§ 168.

Wszystkie dokumenty, jak również dzienniki kasowe i rejestry, powinny być poddane ścisłej kontroli, która polega na sprawdzaniu prawidłowości wszystkich podsumowań i przeniesień: na porównaniu każdej pozycji z dowodem kasowym, celem stwierdzenia, czy odnośna suma jest zarachowana na właściwy paragraf i pozycję budżetu; na ewentualnem sprostowaniu mylnych zarachowań; na sprawdzeniu, czy poszczególne pozycje przy przerachowaniach mają odpowiednie przeciwstawne zarachowanie; na dokładnem sprawdzeniu: wydatków i pokrycia ich z właściwego kredytu, względnie funduszków, prawidłowości obliczeń na podstawie obowiązujących przepisów, wysokości wyasygnowanych zaliczek i wyrachowania z nich, pobrania opłaty stempłowej na rachunkach i innych dokumentach i t. p.

Gdyby podczas kontroli, władze celne stwierdziły, że przychód lub rozchód został mylnie zarachowany, — powinny zarządzić sprostowanie omyłki w sprawozdaniach i księgach urzędu celnego, a następnie w księgach własnych.

W razie ujawnienia w rachunkach niedokładności lub wykroczeń, władze celne żądają natychmiast wyjaśnień lub wszczynają dochodzenia, o czym zaznaczają na sprawozdaniach.

O każdym wykroczeniu władze celne II instancji bezzwłocznie powinny zawiadomić władze celne III instancji.

Składanie sprawozdań.

§ 169.

Po dokonaniu kontroli i odnotowaniu o tem na sprawozdaniach urzędów celnych (§ 164), władze celne II instancji przesyłają drugie egzemplarze ogólnych sprawozdań ze swego okręgu (§ 165), po ewentualnem skutecznieniu w nich poprawek, do dnia 15 drugiego miesiąca po sprawozdawczym okręgowym izbom kontroli.

Do egzemplarzy, odsyłanych okręgowym izbom kontroli powinny być dołączone pierwsze egzemplarze miesięcznych sprawozdań urzędów (§ 164).

Trzecie egzemplarze ogólnych sprawozdań ze swego okręgu przesyłają władze celne II instancji, w sposób i w terminie podanym powyżej Władzy celnej III instancji.

Władza celna III instancji w ten sam sposób postępuje ze sprawozdaniami urzędów celnych, bezpośrednio jej podległych przesyłając wyciągi z ogólnego sprawozdania właściwym izbom kontroli, z dołączeniem jednego egzemplarza poszczególnej sprawozdań urzędów celnych.

§ 170.

Wszystkie dowody rachunkowe, zarówno urzędów celnych, jak i władz celnych II instancji, powinny być przechowywane w składnicy władz II instancji do dyspozycji okręgowych izb kontroli.

Dowody powinny być ułożone w chronologicznym porządku i według urzędów celnych.

§ 171.

Władza celna III instancji, po otrzymaniu od władz celnych II instancji, sprawdzonych ogólnych sprawozdań (§ 169) z każdego okręgu, uskutecznia odpowiednie poprawki w poprzednio otrzymanych pierwszych egzemplarzach ogólnych sprawozdań (§ 165), poczem sporządza ogólne zestawienie z obrotów całego „Zarządu Ceł”.

Ogólne zestawienie przesyła się do dnia 25 drugiego miesiąca po sprawozdawczym Najwyższej Izbie Kontroli Państwowej, z dołączeniem sprawdzonych ogólnych sprawozdań (§ 169) nadesłanych przez władze celne II instancji i sprawozdań własnych. Odpis tegoż zestawienia przesyła się Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu.

§ 172.

Dowody kasowe i rachunkowe Władzy celnej III instancji przechowuje się w porządku, wskazanym dla władz II instancji do dyspozycji Najwyższej Izby Kontroli Państwowej.

Dowody urzędów celnych, bezpośrednio podległych Władzy celnej III instancji, przechowuje się w ten sam sposób do dyspozycji okręgowych izb kontroli.

Roczne zamknięcia rachunkowe.

§ 173.

Po zamknięciu z końcem okresu budżetowego ksiąg rachunkowych, zarówno przychodów budżetowych, kredytów i wydatków budżetowych, jak i sum obrotowych, depozytowych i funduszy specjalnych, oraz rejestrów (odroczonej należności celnych i t. p.), władze i urzędy celne sporządzają zamknięcie rachunkowe roczne, oddzielnie dla rozchodów i oddzielnie dla przychodów budżetowych, tudzież osobno dla sum obrotowych, depozytowych i funduszy specjalnych

wpisując do odpowiednich przedziałek zamknięć rachunkowych rocznych, według wzorów Nr. 38, 39 i 40, ostateczne wyniki z ksiąg rachunkowych.

§ 174.

Urzędy celne przesyłają roczne zamknięcia rachunkowe w dwóch egzemplarzach do Władz celnych II instancji, najpóźniej w półtora miesiąca po upływie roku budżetowego odnośnie do przychodów i po upływie okresu ulgowego odnośnie do wydatków.

Urzędy celne, bezpośrednio podległe Władzy celnej III instancji, przesyłają roczne zamknięcia teje władzy.

§ 175.

Władze celne II instancji, na podstawie zamknięć rachunkowych rocznych, otrzymanych od urzędów celnych, sporządzają ogólne zamknięcia rachunkowe roczne i przedkładają je w dwóch egzemplarzach Władzy celnej III instancji i w jednym egzemplarzu odnośnej izbie kontroli, najpóźniej w dwa miesiące po upływie roku budżetowego, co do przychodów i po upływie okresu ulgowego, co do wydatków, z dołączeniem jednych egzemplarzy zamknięć rocznych urzędów celnych i zamknięcia własnego.

U w a g a: Władza celna III instancji przesyła wyciągi z zamknięć rocznych urzędów bezpośrednio jej podległych właściwym izbom kontroli, z dołączeniem jednych egzemplarzy zamknięć rocznych urzędów.

§ 176.

Władza celna III instancji sporządza, na podstawie zamknięć rachunkowych rocznych własnych, oraz otrzymanych od Władz celnych II instancji, względnie od urzędów celnych, ogólne zamknięcie rachunkowe roczne z wszystkich działów „Zarządu Ceł” i przesyła je w jednym egzemplarzu Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, w drugim zaś Najwyższej Izbie Kontroli Państwowej, z dołączeniem zamknięć rocznych władz II instancji i swych własnych, najpóźniej w półtrzecia miesiąca po upływie roku budżetowego, co do przychodów, względnie po upływie okresu ulgowego, co do wydatków.

Postanowienia końcowe.

§ 177.

Instrukcja niniejsza, wydana w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwowej, wchodzi w życie na obszarze całego Państwa z dniem 1 stycznia 1923 roku.

SPIS WZORÓW

do Instrukcji rachunkowo-kasowej.

1. Deklaracja płatnicza . . . wzór Nr. 1 § 15	23. Rejestr sum obrotowych . . . „ „ 23 § 121
2. Zamówienie na druki płatne . . . „ „ 2 § 20	24. Zestawienie sum obrotowych . . . „ „ 24 § 121
3. Wzory stempeli kasowo - rachunkowych . . . „ „ 3 § 35	25. Rejestry pomocnicze . . . „ „ 25 § 122
4. Zawiadomienie C. K. P. lub K. S. na sumy przyjęte na rachunek urz. celn. . . „ „ 4 § 37	26. Księga płac . . . „ „ 26 § 123
5. Polecenie przeniesienia kredytu do władz celnych II instancji . . . „ „ 5 § 52	27. Księga kredytów władz II instancji „ „ 27 § 124
6. Polecenie przeniesienia kredytu do władz celnych III instancji . . . „ „ 6 § 52	28. Ogólna księga przychodów budżetowych . . . „ „ 28 § 130
7. Lista płatnicza . . . „ „ 7 § 89	29. Ogólna księga kredytów i wydatków budżetowych . . . „ „ 29 § 131
8. Dziennik przychodu . . . „ „ 8 § 98	30. Ogólna księga sum obrotowych . „ „ 30 § 147
9. Dziennik rozchodu . . . „ „ 9 § 99	31. Księga kontowa sum obrotowych . „ „ 31 § 148
10. Księga druków płatnych . . . „ „ 10 § 100	32. Wykaz sum wniesionych na wzniesienie kredytów . . . „ „ 32 § 150
11. Wykaz druków płatnych . . . „ „ 11 § 102	33. Wykaz obrotów dokonanych na rachunek innych urzędów . . . „ „ 33 § 152
12. Księga druków zarachowanych . „ „ 12 § 103	34. Wykazy miesięczne przychodów i rozchodów . . . „ „ 34 § 161
13. Księga kredytów i wydatków budżetowych . . . „ „ 13 § 109	35. Sprawozdanie miesięczne . . . „ „ 35/36 § 161
14. Księga przychodów budżetowych . „ „ 14 § 111	36. Spis dowodów rachunkowych . „ „ 37 § 164
15. Księga sum depozytowych . . . „ „ 15 § 112	37. Zamknięcie rachunkowe przychodów budżetowych . . . „ „ 38 § 173
16. Księga funduszków specjalnych . „ „ 16 § 113	38. Zamknięcie rachunkowe rozchodów budżetowych . . . „ „ 39 § 173
17. Księga zaliczek . . . „ „ 17 § 114	39. Zamknięcie rachunkowe sum obrotowych, depozytowych i funduszków specjalnych . . . „ „ 40 § 173
18. Księga blankietów asygnacji . . . „ „ 18 § 115	40. Pokwitowanie . . . „ „ 41 § 42
19. Księga wystawionych asygnacji . „ „ 19 § 116	
20. Księga depozytów rzeczowych . „ „ 20 § 117	
21. Księga zawiadomień pocztowych . „ „ 21 § 113	
22. Rejestr opłat celnych . . . „ „ 22 § 119	

A.

<i>Wpłacono do Kasy Urzędu Celnego</i>	
w
Zł.....	gr
Dnia	19.... r.
poz. dz. przych.	
Kasjer:	
M. P.	

B.

<i>Odpisano z konta zaliczeniowego</i>	
w Urzędzie Celnym w
Zł	gr
Dnia	19.... r.
poz. ks. zaliczeń	
Rachmistrz:	
M. P.	

C.

<i>Pobrano zabezpieczenie cła</i>	
w Kasie Urzędu Celnego w	
Zł	gr
Dnia	19.... r.
poz. dz. przych.	
poz. rej. odpr. warunk.	
Kasjer:	Rachmistrz:
M. P.	

D.

<i>Odroczono wpłatę Zł</i>	gr
Data	19....r.
Urząd Celnym w	
Rachmistrz:	
M. P.	

E.

<i>Zwrócono zabezpieczenie cła</i>	
przez kasę Urzędu Celnego w	
Zł	gr
Dnia	19.... r.
poz. dz. rozch.	
Kasjer:	
M. P.	

F.

<i>Wyplacono</i>	
poz. dz. rozch.	
Dnia	19.... r.
Kasjer:	
M. P.	

G.

Dyrekcja Ceł w
Zarządzono zwrot na sumę Zł
Orzeczenie Nr..... asygnacja Nr.....
Dnia
19.... r.
Podpisy:

Dnia 192..... r.

Nr.

Dyrekcja Cei
Urząd Celny w.....

zmniejszy na swych rachunkach niżej wyszczególnione kredyty.

Budżet Ministerstwa Skarbu 192.....			Tytuł kredytu	S u m a	U w a g i
Dział	Paragraf	Pozycja		Złotych	

Dnia 192..... r.

Dyrekcja Cei.....

Urząd Celny

Nr.

Do

Wymienione drugostronnie kredyty zostały zmniejszone
na rachunkach Dyrekcji Cei
Urzędu Celnego stosownie do polecenia.....
z dnia..... za Nr.....

Podpisy:

WYKAZ KREDYTÓW

zmniejszonych na rachunkach

Budżet Min. 192.....			Tytuł kredytu	S u m a	U w a g i
Dział	Paragraf	Pozycja		Złotych	

Podpisy:

Dnia 192..... r.

Urząd Celny w

D Z I E N N I K P R Z Y C H O D U

M-c

19

r.

(Strona druga).

Pozycja	Imię i nazwisko wpłacającego i tytuł przychodu	Kwit Nr.	Nr. i nazwa dokumentu	W p ł a c o n o d o k a s y			
				Gotówką		Papierami procentowemi	
				Złotych	gr	Złotych	gr
1	2	3	4	5		6	

(Strona pierwsza).

Urząd Celny w

D Z I E N N I K R O Z C H O D U

Mc

19

r.

(Strona druga).

Pozycja	Komu i z jakiego tytułu dokonano wypłaty	Nr. i nazwa dokumentu	W y p ł a c o n o			
			Gotówką		Papierami procentowemi	
			Złotych	gr	Złotych	gr
1	2	3	4		5	

(Strona pierwsza).

Urząd Celny w

K S I Ę G A
przychodów budżetowych na 193 rok

(Strona druga).

(Strona trzecia).

Dział
Paragraf
Pozycja

N A Z W A R A C H U N K U

Nr. bieżący	D a t a	Nr. Nr. Dokumentów przychodowych	Ogólna suma wpływu dziennego	Pozycja rejestr opłat cel- nych	Odpisano	Suma faktyczne- go docho- du od po- czątku okresu	UWAGA
1	2	3	4	5	6	7	8

(Strona pierwsza).

WZÓR Nr. 16
do § 113.

Urząd Celny w

K S I Ę G A
Funduszków specjalnych
na 193 rok

(Strona druga)

P R Z Y C H Ó D							
Nr. bieżący	Data	Od kogo wpłynęły pieniądze	S U M A		Poz. dziennika przychodu	Poz. rozchodowa ks. funduszków specjalnych	U w a g i
			Zł	gr			
1	2	3	4		5	6	7

(Strona trzecia).

R O Z C H Ó D							
Nr. bieżący	Poz. przychodowa funduszków specjalnych	Data	Komu wypłacono	S U M A		Poz. dziennika rozchodu	U w a g i
				Zł	gr		
8	9	10	11	12		13	14

(Strona pierwsza).

Urząd

K S I Ę G A Z A L I C Z E Ń

(Strona druga).

Nazwa Urzędu

Nr. bieżący	Data i Nr. asygnacji	P R Z E D M I O T	Suma zaliczki	Stronica i pozycja rozchodowa księgi kredytów
1	2	3	4	5

(Strona trzecia).

Rachunek sprawdzono i uznano		Zwrócono do kasy pozostałość zaliczki w sumie	Data i pozycja dziennika kasowego	Suma pozostała do wyrachowania	U W A G I
Rozporządzeniem (Data i Nr.)	Na sumę				
6	7	8	9	10	11

Urząd

KSIĘGA BLANKIETÓW ASYGNACJI

(Strona druga).

P R Z Y C H Ó D				R O Z			
Data	Od kogo otrzy- mano (data i Nr. rozporządzenia)	Nr. Nr. blankie- tów	Ilość	Data wyda- nia	Nr. Nr. blankietów	Ilość	Potwierdzenie odbioru
			Do przeniesienia				

(Strona trzecia).

C H Ó D				U W A G I
Data wyda- nia	Nr. Nr. blankietów	Ilość	Potwierdzenie odbioru	
Z przeniesienia				

(Strona pierwsza).

KSIĘGA WYSTAWIONYCH ASYGNACJI

na rok 192

(Strona druga).

Nr. bieżący	Data wystawienia	Nr. blankietu	Nazwisko i imię osoby, względnie nazwa firmy, na którą wystawiono asygnację
	a s y g n a c j i		

(Strona trzecia).

Kwota asygnowana	K a s a	Stronica i pozycja księgi			Potwierdzenie odbioru talonu asygnacji
		kredytów	sum depozy- towych	funduszów specjal- nych	

(Strona pierwsza)

Urząd Celny w

K S I Ę G A
depozytów rzeczowych
na rok

(Strona druga).

Nr. bieżący	Data przyjęcia depozytu	W czyjej sprawie złożono depozyt i szczególne opisanie depozytu	Data złożenia depozytu do kasy urzędu i pokwitowanie kasjera	Data i Nr. rozporządzenia o przesłaniu depozytu do kasy skarbowej	Potwierdzenie kasy skarbowej z odbioru depozytu
1	2	3	4	5	6

(Strona trzecia).

Data i Nr. pisma, którym zarządzono zwrot depozytu z kasy skarbowej	Data otrzymania depozytu z kasy skarbowej	Data i Nr. pisma, którym zarządzono zwrot depozytu stronie	Pokwitowanie strony z odbioru depozytu lub data i Nr. kwitu pocztowego	U W A G I
7	8	9	10	11

(Strona pierwsza).

Urząd

K S I Ę G A
zawiadomień pocztowych.

(Strona druga).

Nr. kolejny	Data otrzymania i Nr. zawiadomienia	Suma oznaczona na zawiadomieniu	Suma istotnie otrzymana		Data i pozycja dziennika przychodu
			Gotówką	Papierami procentowemi	
			Z ł o t e i g r o s z e		
1	2	3	4	5	6

Urząd Celný w

(Strona pierwsza).

WZOR Nr. 22.
do § 119.

Od poz.

do poz.

REJESTR OPŁAT CELNYCH.

Rok
Miesiąc

Ilość arkuszy w zeszycie

Nr.

(Strona druga).

Nr. bieżący		Nr. dokumentu		W P Ł Y W Y C E L N E										P O D A T K I W E W N Ę T R Z N E O D																			
		Nazwisko wplacająca- cego		Cio z przy- wozu		Agio		Manipu- lacyjne						Tytoniu																			
1	2	3		4		5		6		7		8		9		10		11		12		13		14		15		16		17		18	
		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.			
		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr			

(Strona trzecia).

I N N E W P Ł Y W Y				S U M Y D E P O Z Y T O W E				Zali- czenia		Wpływy na rachunek sum obrotowych		Fundusze specjalne		Do kasy urzędu celnego		Do innych kas		Skreślono z zaliczeń		Odroczono		Wpłacono na poczet odroczonej należności		Wpływy z przerachowań															
Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		Dz. §. p.		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr									
zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr		zł gr									
19		20		21		22		23		24		25		26		27		28		29		30		31		32		33		34		35		36		37		38	

Urząd Celnny w

R E J E S T R S U M O B R O T O W Y C H

na miesiąc 193 r.

od poz. do poz.

Ilość arkuszy w zeszycie:

Nr.

(Strona 2).

Nazwa rachunku

Nr. bieżący	Data	Nazwa i Nr. dokumentu	T R E Ś Ć	S U M A		U W A G I
				Zł	gr	
1	2	3	4	5		6

(Strona 1).

Urząd Celnny w

Dnia 193.... r.

Nr.

WZÓR Nr. 24.
do § 121

Z E S T A W I E N I E
przychodu i rozchodu sum obrotowych za miesiąc 193... r.

Nr. bieżący	P R Z Y C H Ó D		Nr. bieżący	R O Z C H Ó D	
	T r e ś ć	Suma		T r e ś ć	Suma
1	2	3	4	5	6

Podpisy:

(Strona pierwsza).

K S I Ę G A P Ł A C

(Strona druga).

Imię i nazwisko	Grupa uposażenia:	Data i liczba dekretu $\frac{\text{nominacyjnego}}{\text{pensyjnego}}$	Stan rodzinny:	Ilość $\frac{\text{dzieci}}{\text{sierot}}$ i ich wiek:
.....	(Kategoria inwalidy)	1.
Tytuł urzęd. (charakter)	Szczebel:	2.
Urząd:	Data posunięcia do następnego szczebla:	3.
Miejsce zamieszki.:	Nazwa władzy:	4.
(Urząd poczt. dla emerytów)

1				2		3		4		5			6	7	8	9		
Przypis należności								Przypis zadłużeń i potrąceń										
T R E Ś Ć				Data i Nr. Nr. rozporządzeń władz		Wymiar miesięczny		T R E Ś Ć			Data i Nr. N. rozporządzeń władz		Zadłuże- nia w sumach ogólnych		Potrącenia miesięczne			
						Punkty									Kwota		Punkty	

Dzieci w wieku 18—24 lat, uczęszczone do szkół:	Prawo do zaopatrzenia renty		ustaje:		z powodu		z dniem																																
	1.	2.	3.	10	11	12	13	14																															
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30																			
Należności										Potrącenia																													
ZA MIESIĄC	Ogólna ilość punktów	Mnożna	Kwota		Dodatek mieszkaniowy		Dodatek		Razem		Podatek dochodowy		Spłata zaliczki		Oплата emeryt.		od podwyżki		Zwrot nadpłaty		Spłata długu		Razem		Do wypłaty (z porównania przedz. 16 z 24)		Nazwa kasy skarbowej		Data		Pozycja dziennika przychodu		Kwota		Uwagi				
			zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr	zł	gr			
Rok 192	Zaległości																																						
Styczeń																																							
Luty																																							
Marzec																																							
Kwiecień																																							
Maj																																							
Czerwiec																																							
Lipiec																																							
Sierpień																																							
Wrzesień																																							
Pazdziernik																																							
Listopad																																							
Grudzień																																							
Razem																																							
Zaległość																																							
Ogółem																																							

(Strona pierwsza)

Urząd Celny w

K S I Ę G A K R E D Y T Ó W
na okres budżetowy 192 r.

(Strona druga).

Dział paragraf pozycja

M i e s i ą c	Data i Nr. rozporządzenia, na podstawie którego kredyt otwarto, wznowiono lub zmniejszono	SUMA KREDYTU		Stan kredytu	OTRZYMANE ASYGNACJE		
		Otwartego lub wznowionego	Zmniejszonego		Nr. asygnacji	Asygnowane kwoty poszczególne	OGÓŁEM
1	2	3	4	5	6	7	8

(Strona trzecia).

Ministerstwo
Urząd dysponujący

Pozostałość kredytu	ZREALIZOWANE ASYGNACJE				U W A G I
	Data wypłaty	Nr. asygnacji	Kwoty wypłacone	Ogółem	
9	10	11	12	13	14

(Strona pierwsza).

Urząd

OGÓLNA KSIĘGA
przychodów budżetowych
na rok 19

(Strona druga).

Ministerstwo										
Miesiąc	W p ł y n ę ł o n a r a c h u									
	War- szawie	Sosnow- cu	Łodzi							

(Strona trzecia).

dział § pozycja										
n e k u r z ę d u c e l n e g o w :										
										Razem

Przeniesiono
na rachunek
sum obrotow-
ych z powodu
zwrotu

(Strona pierwsza).

WZÓR Nr. 29.
do § 131.

Nazwa władzy w.....

O G Ó L N A K S I Ę G A
kredytów i wydatków budżetowych
rok 192.....

(Strona druga).

Ministerstwo		Dział						§		
K R E D Y T Y w O K R Ę G U										
Nazwa miesiąca, data i numer zarządzenia, dotyczącego otwarcia kredytu lub powodującego zmiany w kredycie, oraz zaznaczenie, skąd--dokąd kredyt jest przeniesiony	Suma otwartego kredytu na zasadzie szczegółowego etatu i dodatkowych rozporządzeń	Zwiększenie kredytu				Zmniejszenie kredytu		Stan kredytu po dokonaniu zmian	Z kredytu w przedziale 9-ej pozostaje	
		Wskutek przeniesienia kredytu z rachunku władzy celnej II lub III instancji	Wskutek przeniesienia kredytu z innej pozycji budżetowej	Wznowienie kredytu przez zwrot pobranych sum		Wskutek przeniesienia na rachunek władzy celnej II lub III instancji oraz urzędów celnych	Wskutek przeniesienia do innej pozycji budżetowej		Na rachunkach urzędów celnych swego okręgu	Na rachunku władzy II instancji
				Do kas urzędów celnych swego okręgu	Do innych kas					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

(Strona trzecia).

K R E D Y T w P O S Z C Z E G Ó L N Y C H U R Z Ę D A C H C E L N Y C H												Ogółem wydatkowane z kredytu	Ogólna pozostałość kredytu
Urząd Celny				Urząd Celny				Urząd Celny					
Przypisano kredyt	Odpisano z kredytu	Wydatkowane	Pozostałość kredytu	Przypisano kredyt	Odpisano z kredytu	Wydatkowane	Pozostałość kredytu	Przypisano kredyt	Odpisano z kredytu	Wydatkowane	Pozostałość kredytu		
12	13	14	15	12	13	14	15	12	13	14	15	16	17

378

Nazwa władzy.....
 w.....
 Dnia.....19... r.
 Nr.....

(Strona pierwsza).

Do.....
 w.....

WZÓR Nr. 33.
 do § 152.

Nazwa władzy.....
 w.....

Dnia.....19... r.

Nr.....

Po wykonaniu zwraca się.....

Przesyła się celem wpisania w księdze kontowej sum obrotowych zarachowania z przedziałek 3—6 i umieszczenia w wykazie przeciwstawnego zarachowania w przedziałkach 8 i 9.

(Podpisy)

(Podpisy)

W Y K A Z

obrotów, dokonanych na rachunek.....
 za miesiąc..... 19..... r.

P R Z Y C H Ó D									R O Z C H Ó D								
Nr. bieżący	Nazwa rachunku	Urząd celny, który przyjął			Kwota	Nazwa urzędu celnego, na rachunek którego przyjęto	Potwierdzenie wyprowadzenia w rozchód sum obrotowych poszczególnych kwot (przed 6)		Nr. bieżący	Nazwa rachunku	Urząd celny, który zapisał na rozchód			Kwota	Nazwa urzędu celnego, na rachunek, którego dokonano rozchodu	Potwierdzenie zapisania na przychód sum obrotowych poszczególnych kwot (przed 6)	
		Nazwa urzędu	Data przyjęcia	Pozycja dziennika przychodu			Data zarachowania	Pozycja dziennika rozchodu			Nazwa urzędu	Data rozchodu	Pozycja dziennika rozchodu			Data zarachowania	Pozycja dziennika przychodu
1	2	3	4	5	6	7	8	9	1	2	3	4	5	6	7	8	9

Urząd Celny w

z dnia 192... r

Nr.....

W Y K A Z
przychodów i rozchodów

za miesiąc..... 192... r.

T R E Ś Ć	P R Z Y C H Ó D		R O Z C H Ó D	
	Gotówką	Papierami wartościowymi	Gotówką	Papierami wartościowymi
Sumy skarbowe				
Sumy obrotowe				
Sumy depozytowe				
Fundusze specjalne				
Razem w m. sprawozdawczym				
Pozostałość w kasie z ub. <u>miesiąca</u>				
Ogółem				
Pozostałość kasowa na 1.....				

Podpisy:

ZAMKNIĘCIE RACHUNKOWE SUM ^{obrotowych} ^{depozytowych} ^{funduszy specjalnych}
za rok 19

Wyszczególnienie rachunków	Pozostało z poprzedniego roku		Wpłynęło w roku sprawozdawczym		Razem w przychodzie		Wydatkowano w roku sprawozdawczym		Pozostało z końcem r sprawozdawczego		U w a g i
	gotowizną	w papierach wartościowych	gotowizną	w papierach wartościowych	gotowizną	w papierach wartościowych	gotowizną	w papierach wartościowych	gotowizną	w papierach wartościowych	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Nr.
Urząd Celny
w
dnia 19 r.
zaisano na przychód w dzienniku przychodu
pod poz.
od
tytułem
.
.
. Zł. gr.

Pokwitowanie.

Kwit Nr.
otrzymałem.

Podpis

Dnia 19 r.

(Druk ściśle zarachowany).

Pokwitowanie Nr.

Urząd Celny w
na Zł. gr.
Dnia 19 r. w dzien-
niku przychodu pod pozycją
zapisano na przychód od

tytułem

Razem jak wyżej (słowami)

Zł.

M. P.

Podpisy

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 22 maja 1930 r.

L. D. IV. 1917/1/30

w sprawie scentralizowania wydatków budżetowych w Dyrekcjach Ceł.

(Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 16/1930, poz. 317).
Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu,
Mysłowicach i we Lwowie.

Ustalony instrukcją rachunkowo-kasową dla „Władz i Urzędów Celnych“ oraz dla kas państwowych przy tych urzędach (Dz. U. M. Sk. Nr. 24 z 1922 r.) sposób dokonywania wydatków przez urzędy celne z kredytów otwieranych do ich dyspozycji przez Dyr. Ceł (§§ 48, 51, 52 i 68) znacznie obciąża pracą tak Dyrekcje Ceł jak i urzędy celne, uniemożliwia Dyrekcjom Ceł natychmiastową kontrolę nad dokonywanymi przez poszczególne urzędy celne wydatkami rzeczowymi oraz utrudnia natychmiastowe ustalenie pozostałości kredytów w urzędach celnych.

Ponieważ zarządzone okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 28.II. 1928 r. L. D. IV. 1090/1/28 likwidowanie uposażeń służbowych przez Dyrekcje Ceł dało wyniki pożądane Ministerstwo Skarbu dążąc do dalszego uproszczenia prac w Dyrekcjach Ceł i w urzędach celnych przystępuje do scentralizowania wszystkich wydatków budżetowych w Dyrekcjach Ceł.

W związku z powyższem zarządza się co następuje:

1) Poczynając od dnia 1 lipca 1930 r. likwidaturę wszystkich wydatków budżetowych urzędów celnych dokonywują właściwe Dyrekcje Ceł

zapomocą wystawianych przez Dyrekcje asygnacji.

W tym celu kredyty otwierane Dyrekcjom przez władze III instancji na wydatki osobowe i rzeczowe jak dla Dyrekcji tak i dla podległych im urzędów (§ 47 instr.) Dyrekcje księgują w księdze kredytów i wydatków budżetowych (§ 109 i 127 punkt i instr. wzór Nr. 13) pozostawiając je na własnym rachunku.

2) Zaksięgowane przez Dyrekcje Ceł do ogólnej księgi kredytów (§ 131 instr.) sumy poszczególnych kredytów, otwartych dla urzędów celnych od początku bieżącego okresu budżetowego do dnia 1.7.1930 oraz ogólne sumy wydatkowanych kredytów przez urzędy celne i sumy wpłacone na wznowienie kredytów, a także pozostałości kredytów — należy po uzgodnieniu z urzędami celnymi przenieść do księgi kredytów i wydatków budżetowych.

3) Urzędy celne przedkładają Dyr. Ceł dowody rachunkowe należycie sprawdzone i stwierdzone podpisem kierownika urzędu (§ 75 instr.).

Dowody należy przysyłać przy spisach wg. wzoru Nr. 37 oddzielnie na każdą należność (§ 164 ust. 9).

4) Do otrzymania dowodów rachunkowych (punkt 3) i po ich sprawdzeniu (§ 167 i 168 instr.) Dyrekcje Ceł wystawiają asygnacje wg postanowień §§ 77 — 82 i 87 instrukcji.

W asygnacji należy wymienić urząd celny, którego kasa ma skutecznie wypłatę należności.

5) Wystawione asygnacje Dyrekcje Ceł księgują:

a) w księdze wystawionych asygnacji (§ 116 wzór Nr. 19 instr.),

- b) w księdze kredytów i wydatków budżetowych (§ 109 wzór Nr. 13 instr. oznaczając w przedziałce 10-ej księgi urząd celny, którego kasie polecono zrealizowanie asygnacji.

Po wystawieniu na asygnacjach pozycji księgi i asygnacji oraz księgi kredytów i wydatków budżetowych przesyła się je urzędowi celnemu wraz z talonem o ile należności podlegają wypłacie kierownikowi lub innym funkconarjuszom danego urzędu celnego, lub też asygnowane kwoty podlegają całkowitemu przelaniu na dochód Skarbu (§ 87 instr.).

Jeżeli należność ma być wypłacona do rąk innych wierzycieli przesyła się asygnację po odłączeniu od niej talonu, który należy przesłać pod adresem wierzyciela.

Na dowodach rachunkowych, stanowiących podstawę asygnowania, Dyrekcje oznaczają paragrafy i pozycje kredytu oraz datę i Nr. asygnacji wg. której skutecznia się wypłatę (§ 75 ust. 5 i 6 instr.).

6) Ewidencje zaliczek udzielonych urzędowi celnemu na wydatki wyszczególnione w § 60 instr. Dyr. Ceł prowadzą w księdze zaliczek (§ 114 wzór Nr. 17 instr.).

7) Otrzymane asygnacje urząd celny zapisuje do rejestru otrzymanych asygnacji wg. wzoru do okólnika L. D. IV. 1090/1/28.

W rejestrze tym należy założyć oddzielne konto na każdą pozycję budżetową danego paragrafu.

8) Przy wypłacie należnych sum według asygnacji, kasa urzędu celnego zapisuje całkowitą asygnowaną kwotę na rozchód do dziennika rozchodu, a potrącenia z asygnacji na przychód do dziennika przychodu, poczem na asygnacji i talonie wystawia pozycje dziennika rozchodu oraz dziennika przychodu (§ 86 instr.).

Rachmistrz urzędu celnego zapisuje wpływy z potrąceń do odnośnych ksiąg i rejestrów (§ 32 instr.).

9) Talony zrealizowanych asygnacji urząd celny bezzwłocznie odsyła właściwej Dyrekcji Ceł dla skutecznienia adnotacji w księdze kredytów i wydatków budżetowych (§ 93 ust. 2 instr.).

10) Zrealizowane asygnacje służą urzędowi celnemu jako dowody rozchodowe i winny być przesyłane Dyrekcjom Ceł przy oddzielnych spisach (§ 164 instr. oraz okólnik z dn. 22.II 1928 r. L. D. IV. 1090/1/28).

11) Do otrzymania zrealizowanych asygnacji (punkt 10) Dyrekcje Ceł dołączają do nich dowody rozchodowe łącznie z talonami i czynią o tem adnotację na spisach, przy których asygnację zostały przysłane.

12) W miesięcznych sprawozdaniach o rozchodach budżetowych (wzór 36) przedkładanych Dyr. Ceł (§ 164 instr.) urzędy celne wykazują jak dotychczas dokonane wydatki, przyczem sumy tych wydatków winny się zgadzać z sumami zrealizowanych asygnacji oraz z księgą kredytów i wydatków budżetowych Dyr. Ceł.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego zarządzenia prowadzenie:

- a) przez urzędy celne — księgi kredytów i wydatków budżetowych,
b) przez Dyrekcje Ceł — ogólnej księgi kredytów i wydatków budżetowych jest zbędne.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 lutego 1925 r.

w sprawie wypłacania zaliczeń na pokrycie opłat z odpraw celnych.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 17/1925, poz. 120).

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1.

Osoby, stale trudniące się sprowadzaniem towarów z zagranicy lub wywozem tychże zagranicę mogą zgóry wpłacać zaliczenia na pokrycie opłat, które będą przypadały od towarów zarówno przy przywozie, jak i przy wywozie.

§ 2.

Osoby, chcące wpłacać zaliczenia, winny złożyć podanie do właściwej dyrekcji ceł, która jest uprawniona zarządzić otwarcie im w urzędzie celnym imiennego konta zaliczeniowego.

§ 3.

Z konta zaliczeniowego mogą być odpisywane wszelkie opłaty, przypadające według deklaracji celnych względnie kwitów celnych.

§ 4.

Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych, do kas skarbowych oraz do oddziałów Banku Polskiego.

§ 5.

Zaliczenia mogą być wpłacane do kas urzędów celnych raz dziennie. Powtórna wpłata może nastąpić tylko w wypadkach wyjątkowych za zgodą kierownika urzędu celnego.

Na przyjęte zaliczenia kasy urzędów celnych wydają pokwitowania na ogólnych zasadach.

§ 6.

Wpłaty zaliczeń do kas skarbowych lub do oddziałów Banku Polskiego skutecznia się przy odpowiednich deklaracjach płatniczych z podaniem imienia i nazwiska wpłacającego, sumy, urzędu celnego, na rachunek którego dokonano wpłaty, oraz tytułu wpłaty „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych“.

Pokwitowania kas skarbowych względnie oddziałów Banku Polskiego winny strony składać we właściwym urzędzie celnym.

§ 7.

Pozostałości zaliczenia mogą być zwracane w całości na żądanie strony, lecz w takim razie konto zaliczeniowe ulega likwidacji.

§ 8.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie włączenia zaliczeń na pokrycie opłat celnych (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 70).

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 lutego 1925 r.

w sprawie zarachowywania i kontroli zaliczeń, wpłaconych na pokrycie opłat z odpraw celnych.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 8/1925, poz. 176).

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, oz. 314 z 1920 r.) oraz art. 6 i 11 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. Ust. Nr. 80, poz. 777 z 1924 r.) zarządza się co następuje:

§ 1.

Kasy skarbowe względnie oddziały Banku Polskiego przy przyjmowaniu zaliczeń na poczet opłat, przypadających od towarów, kierują się art. 37 i 38 instrukcji rachunkowo - kasowej dla władz i urzędów celnych oraz specjalnych kas państwowych przy tych urzędach (Dz. Urz. M. Sk. Nr. 24, poz. 407 z 1922 r. i Nr. 5, poz. 174 z r. 1924).

§ 2.

Zaliczenia wpłacone do Kas Skarbowych względnie oddziałów Banku Polskiego na rachunek urzędu celnego, zapisuje urząd celny w odpowiednich księgach rachunkowych na podstawie zawiadomień o przyjętych wpłatach, otrzymanych z kas skarbowych względnie z oddziałów Banku Polskiego po porównaniu zawiadomień z pokwitowaniami, złożonymi przez stronę.

§ 3.

Sumy wpłacone tytułem zaliczeń księguje urząd celny na sumy obrotowe.

Zaliczenia, wpłacone wprost do kasy urzędu celnego powinny być księgowane do dziennika przychodu do rejestru opłat celnych w oddzielnej przedziałce „zaliczenia” oraz do rejestru przychodowego sum obrotowych na oddzielnym rachunku, zatytułowanym „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych”.

Zaliczenia wpłacone do kas skarbowych względnie oddziałów Banku Polskiego na rachunek urzędu celnego, powinny być księgowane na przychód do rejestru opłat celnych w przedziałce „zaliczenia”, do rejestru przychodowego sum obrotowych na oddzielnym rachunku zatytułowanym „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych” oraz na rozchód jako nadwyżki kasowe.

§ 4.

Kontrolę zaliczeń prowadzą urzędy celne w specjalnej księdze zaliczeń według wzoru Nr. 1. Księga prowadzi się cały rok, rozpoczyna przeniesieniem pozostałości z poprzedniego roku.

Księga dzieli się na imienne konta zaliczeniowe, oddzielne dla każdego płatnika. Na te konta zapisuje się na przychód wszelkie wpłaty dokonane przez właściciela konta tak bezpośrednio do kasy urzędu celnego, jak i do kas skarbowych względnie oddziałów Banku Polskiego.

§ 5.

Konta zaliczeniowe obciąża się opłatą, należną tylko od właściciela konta, na podstawie odpowiedniej adnotacji, uczynionej przez niego na dokumencie płatniczym.

§ 6.

Na podstawie powyższej adnotacji urząd celny przedewszystkiem odpisuje z odnośnego konta zaliczeniowego należną według dokumentu płatniczego sumę, poczem zapisuje tę sumę w rejestrze opłat celnych w przedziałce „skreślono z zaliczeń” i jednocześnie zapisuje ją w tymże rejestrze na przychód na poszczególne wpływy (cło, akcydencja, manipulacyjne i t. p.) wreszcie zapisuje do rejestru rozchodowego sum obrotowych na oddzielnym rachunku, zatytułowanym „zaliczenia na pokrycie opłat z odpraw celnych”. Opisane z konta zaliczeniowego winno być zaznaczone na dokumencie płatniczym za pomocą specjalnego stempla (wzór Nr. 3. B. do instrukcji rachunkowo - kasowej), z podaniem oprócz pozycji księgi zaliczeń także i pozycji przychodowej rejestru opłat celnych.

§ 7.

Codziennie po ukończeniu czynności kasy wszystkie konta, księgi zaliczeń winny być podsumowane, a dzienny przychód, rozchód oraz pozostałość zaliczeń — uzgodnione z rejestrem opłat celnych oraz rejestrem przychodowym i rozchodowym sum obrotowych.

§ 8.

Właściciele kont zaliczeniowych mogą otrzymywać informacje na podstawie księgi zaliczeń tylko co do stanu własnych kont zaliczeniowych.

§ 9.

W razie pisemnego podania strony o zwrot zaliczenia, takowe zwraca się na zarządzenie kierownika urzędu po ustaleniu pozostałej sumy na koncie. Zwroty uskuteczniają się na podstawie asygnacji urzędu z odpowiedniemi zaksięgowaniem w księdze zaliczeń, w Dzienniku rozchodu, w rejestrze opłat celnych oraz w rejestrze rozchodowym sum obrotowych.

§ 10.

Urzędy celne sporządzają miesięczne sprawozdania o obrotach sum zaliczeniowych według wzoru Nr. 2 i odsyłają je do Dyrekcji Ceł razem z dokumentami, przesyłanymi do kontroli.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc swoją poprzednie rozporządzenie w tym przedmiocie („Monitor Polski” Nr. 20, poz. 65 z roku 1924).

KSIĘGA ZALICZEŃ

Konto zaliczeniowe

(nazwisko właściciela)

D a t a	P R Z Y C H Ó D			R O Z C H Ó D			Pozosta- łość	U W A G A
	Poz. rej. opł. celnych	Suma	Razem od początku roku łącznie z pozo- stałością z roku ubiegłego	Nr. dokumentu celnego	Sumy odpisane we- dług poszczególnych dokumentów wzglę- nie zwrócone	Razem od początku roku		
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Urząd Celny w
Dnia

WZÓR Nr. 2.

SPRAWOZDANIE

z obrotu sum zaliczeniowych na pokrycie opłat z odpraw celnych
za miesiąc 19 r.

Nr. porządkowy	Nr. konta i nazwisko właściciela	Pozosta- łość z roku ubiegłego	P R Z Y C H Ó D			R O Z C H Ó D			Pozosta- łość	U W A G I
			Do miesiąca sprawozdaw- czego w roku bieżącym	W miesi- cu spra- wozdaw- czym	Razem	Do miesiąca sprawozdaw- czego	W miesi- cu spra- wozdaw- czym	Razem		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

**Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu
i Handlu i Dóbr Państwowych**

z dnia 26 lutego 1925 r.

w sprawie kredytowania należności celnych.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 26/1925, poz. 186 oraz sprost.
w Dz. Ust. Nr. 38/1925).

Na podstawie art. 7 punkt c. ustawy w przedmiocie uregulowania stosunków celych z dn. 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1.

Przy przywozie towarów z zagranicy mogą być wedle uznania Ministerstwa Skarbu przyznawane importerom kredyty na należności celne do wysokości pewnej ściśle ustalonej kwoty. Kredytowanie to może być przerwane w każdej chwili bez podania motywów.

§ 2.

Ogólną sumę udzielanych kredytów celnych oznacza co pół roku Ministerstwo Skarbu.

§ 3.

Kredyt celny będzie przyznawany importerom na pewne sumy, których minimum określa w drodze zarządzenia Ministerstwo Skarbu.

§ 4.

Z kredytu celnego mogą korzystać zakłady wytwórcze, zakłady użyteczności publicznej, instytucje samorządowe, zrzeszenie producentów rolnych i hurtowe domy składowe, o ile zasługują na zaufanie i przedstawiają rękojmię wypłacalności oraz prowadzą zgodnie z obowiązującymi przepisami księgi handlowe.

§ 5.

Odmowną decyzję co do przyznawania kredytu komunikuje się stronom bez przytoczenia motywów.

§ 6.

Zakredytowaniu podlegać może cło od wszelkich towarów, które służą do celów przemysłowych, względnie do wzmożenia i potaniania produkcji, jako to: od surowców, półfabrykatów, środków produkcji, artykułów pierwszej potrzeby.

§ 7.

Kredytu celnego udziela się tylko pod warunkiem złożenia wystarczającego zabezpieczenia.

Jako zabezpieczenie przyjmowane będą państwowe papiery procentowe, bankowe listy gwarancyjne i zabezpieczenia hipoteczne.

§ 8.

Zakredytowane należności celne winny być uiszczone w terminie dwumiesięcznym od dnia wymiaru odnośnych należności celnych.

Termin ten Ministerstwo Skarbu może przedłużyć do 4 miesięcy.

§ 9.

Udzielony kredyt podlega oprocentowaniu podług stopy ustalonej przez Ministerstwo Skarbu.

§ 10.

Niewpłacanie w przepisany terminie zakredytowanych sum pociąga za sobą ściąganie należności w drodze przymusowej.

§ 11.

Przepis wykonawczy do niniejszego rozporządzenia wyda Ministerstwo Skarbu.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 marca 1925 r.

w sprawie postępowania przy udzielaniu kredytów celnych.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 40/1925, poz. 277).

Na podstawie § 11 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 26 lutego 1925 r. w sprawie kredytowania należności celnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 26, poz. 186) zarządza się co następuje:

§ 1.

Przy opłacie ceł przywozowych i innych należności celnych (wpływy uboczne), pobieranych przez urzędy celne, mogą być udzielane kredyty celne do wysokości ściśle ustalonej w każdym poszczególnym wypadku kwoty.

U w a g a: Nie należy uważać za kredyt celny odraczania cła władzom i instytucjom państwowym oraz dyrekcjom polskich kolei państwowych (ajencje celne).

Należności celne od przesyłek pocztowych zakredytowaniu nie podlegają.

§ 2.

Do udzielania kredytów upoważnione są dyrekcje ceł, które w wypadkach następczących wątpliwości winny zwracać się do Ministerstwa Skarbu o decyzję.

§ 3.

Ministerstwo Skarbu po ustaleniu budżetu określa ryczałtową sumę kredytów celnych i rozdziela ją co pół roku pomiędzy poszczególne dyrekcje ceł z prawem przyznawania kredytów w granicach wyznaczonych sum.

§ 4.

Kredyt może być tylko wtedy udzielany, jeżeli importer będzie miał do zapłacenia przynajmniej 5.000 zł. tytułem cła, nie licząc innych opłat.

§ 5.

Importer, ubiegający się o kredyt, winien w podaniu złożonym we właściwej dyrekcji ceł wyszczególnić wysokość kredytu, towary, które mają być sprowadzone do kraju, urząd celny, w którym będą oclone, oraz wskazać formę zabezpieczenia kredytu.

§ 6.

O ile petent ubiega się o udzielenie kredytu celnego na podstawie gwarancji bankowej, do podania winno być dołączone zaświadczenie odnośnego banku, wyrażającego zgodę na wystawienie gwarancji.

O ile strona pragnie złożyć zabezpieczenie w państwowych papierach procentowych, winna w podaniu wyszczególnić, jakie papiery będą złożone.

O ile strona deklaruje złożenie zabezpieczenia hipotecznego, winna do podania dołączyć wyciąg z księgi gruntowej (wykaz hipoteczny) nieruchomości, na której ma być udzielone zabezpieczenie, i o ile chodzi o tereny poza b. zaborem rosyjskim, protokół oszacowania sądowego tej nieruchomości.

O ile nieruchomość, położona na terytorjum b. zaboru rosyjskiego, nie była lub nie jest obciążona pożyczkami towarzystwa kredytowego miejskiego względnie ziemskiego, przed skierowaniem podania petenta do Prokuratorji Generalnej (§ 9), należy skutecznici oszacowanie tej nieruchomości w drodze ekspertyzy, zarządzonej w każdym poszczególnym wypadku przez dyrekcje ceł na koszt petenta. Przed przystąpieniem do oszacowania należy zażądać od strony złożenia odpowiedniej zaliczki na koszt oszacowania.

§ 7.

Państwowe papiery procentowe przyjmuje się na warunkach i według kursów ustalanych przez Ministerstwo Skarbu.

§ 8.

Listy gwarancyjne, wydane przez banki, które nie uzyskały od departamentu obrotu pieniężnego ogólnego upoważnienia do udzielania gwarancji bankowych, przyjmuje się po uprzednim otrzymaniu opinii od tegoż departamentu. W tym celu dyrekcja ceł przesyła do departamentu obrotu pieniężnego zaświadczenie bankowe złożone przy podaniu strony.

§ 9.

Zabezpieczenie hipoteczne może być przyjęte tylko po każdorazowym oświadczeniu się co

do jego wystarczalności Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej względnie jej oddziału, właściwego terytorjalnie.

§ 10.

Maksymalna wysokość kredytu, udzielanego za zabezpieczeniem hipotecznym, nie może przekraczać 75% obrotowej wartości nieruchomości, po potrąceniu wartości obciążeń hipotecznych, poprzedzających wpis zabezpieczający i przynajmniej 25% udzielić się mającego kredytu na odsetki i koszty egzekucji, przyczem aktualna wartość obciążeń hipotecznych winna być określana na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1925 r. — Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213).

§ 11.

Zabezpieczenie winno być złożone na cały czas trwania kredytu i może być zwrócone względnie cofnięte tylko po wygaśnięciu wszelkich zobowiązań.

§ 12.

O ile zadeklarowane zabezpieczenie uznaniem zostanie za wystarczające, dyrekcja ceł, w razie przyznania kredytu, ustala sumę oraz termin przyznanego kredytu, o czym przesyła stronie zawiadomienie w 2 egzemplarzach (wzór Nr. 1) z żądaniem złożenia odpowiedniego zabezpieczenia.

§ 13.

Ubiegający się o kredyt winien złożyć żądane zabezpieczenie wraz ze swem zobowiązaniem do ścisłego przestrzegania podanych warunków, wystawionem na jednym egzemplarzu zawiadomienia otrzymanego od dyrekcji ceł.

Zobowiązanie to powinno być podpisane w sposób firmowy z zaświadczeniem notarialnym podpisów.

§ 14.

Zabezpieczenie w formie gwarancji bankowej winno być sporządzone ściśle według wzoru Nr. 2.

§ 15.

Przy zabezpieczeniach hipotecznych na terytorjum b. zaboru rosyjskiego petent winien zebrać odpowiedni zapis ewikcji hipotecznej, sporządzony drogą aktu notarialnego we właściwej księdze hipotecznej. W zapisie tym należy zaznaczyć, iż ewikcja zapisuje się na zabezpieczenie kredytu celnego udzielonego przez dyrekcje ceł w sumie zł. wraz z procentami, karami i kosztami w kwocie, którą należy liczebnie oznaczyć (25% wartości udzielonego kredytu) z tem, że ewikcja ulegnie wykreśleniu z wykazu hipotecznego na jednostronny wniosek zapisującego, po złożeniu zaświadczenia dyrek-

cji ceł, zezwalającego na to wykreślenie. Wreszcie w zapisie tym petent powinien upoważnić dyrekcję ceł do zmiany, na jednostronny jej wniosek, zapisanej ewikcji na czysty wpis ogólnej należności, przypadającej z tytułu udzielonego kredytu.

W wykazie hipotecznym odnośnej nieruchomości winna być wpisana klauzula według następującego wzoru:

„Suma zł. w formie kaucji zapisana została na rzecz Skarbu Państwa do rozporządzenia dyrekcji ceł w na pewność uiszczenia przez opłat celnych, wymierzonych przez urząd celny w wraz z procentami, karami i kosztami z tem, że do sumy powyższej odnoszą się rygory, zapisane w dziale III wykazu hipotecznego”.

Uchwała hipoteczna wraz z uzupełnionym wyciągiem z księgi gruntowej (wykazem hipotecznym), wykazującym spis ewikcji, winny być przez petenta złożone w dyrekcji ceł.

§ 16.

Przy zabezpieczeniach hipotecznych poza terenem b. zaboru rosyjskiego petent winien wystawić w przepisanej formie dokument zastawu według wzoru Nr. 3, oraz skutecznie na koszt własny wpis hipoteczny prawa zastawu na rzecz Skarbu Państwa.

Uchwała hipoteczna wraz z uzupełnionym wyciągiem z księgi gruntowej, wykazującym wpis prawa zastawu oraz notarialnie sporządzony dokument zastawu winny być przez petenta złożone w Dyrekcji ceł.

§ 17.

Zabezpieczenie hipoteczne może być również udzielone przez osobę trzecią, w tym jednak wypadku w dokumencie zastawu względnie w zapisie ewikcji hipotecznej należy wyraźnie zaznaczyć, iż osoba ta, niezależnie od odpowiedzialności hipotecznej przyjmuje na siebie osobistą odpowiedzialność solidarną z całego swojego majątku za terminowe uiszczenie kredytowanej należności celnej.

§ 18.

Jeżeli na realności, na której ustanowiono zastaw hipoteczny znajdują się zabudowania, winien petent dołączyć do wyciągu z księgi gruntowej dowód, że zabudowania te ubezpieczone zostały od ognia do kwoty, pokrywającej zupełnie skarbowe prawo zastawu, oraz przedstawić dyrekcji ceł najpóźniej w lutym każdego roku dowód uiszczenia rocznych rat asekuracyjnych.

§ 19.

Po otrzymaniu zobowiązania strony oraz zabezpieczenia dyrekcja ceł zawiadamia właściwy urząd celny o przyznaniu kredytu z wyszczególnieniem wszystkich danych, niezbędnych urzę-

dowi do wykonywania czynności, wynikających z danego zakredytowania.

Odpis tego zarządzenia dyrekcja ceł przesyła stronie zainteresowanej do wiadomości.

§ 20.

Złożone zabezpieczenie przechowuje się jako depozyt zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 21.

Odprawa celna z zakredytowaniem należności celnych odbywać się będzie w następujących urzędach celnych: w Warszawie, Łodzi, Sosnowcu, Grajewie, Poznaniu, Lesznie, Zbąszyniu, Bydgoszczy, Lwowie, Przemyślu, Krakowie, Lublińcu, Katowicach, Dziedzicach, Cieszynie, Bielsku, Wilnie.

§ 22.

Importerowi może być udzielony kredyt na zasadzie jednego pozwolenia dyrekcji ceł w kilku urzędach celnych, przyczem w tym wypadku ogólna suma przyznanego kredytu rozdziela się pomiędzy poszczególne urzędy.

W granicach wyznaczonych sum każdy z poszczególnych urzędów prowadzi samodzielną ewidencję i ściąga zakredytowane należności.

§ 23.

Kontrolę kredytów prowadzą urzędy celne w specjalnej „księdze zakredytowanych należności” (wzór Nr. 4).

Księgę prowadzi się przez cały rok, rozpoczyna się przeniesieniem pozostałości z poprzedniego roku według poszczególnych nieuregulowanych pozycji.

Księga dzieli się na imienne konta, oddzielne dla każdego dłużnika.

§ 24.

Importer winien przy każdej odprawie celnej zgłosić swe życzenie korzystania z przyznanego kredytu bądź w formie adnotacji, uczynionej na deklaracji celnej, bądź w formie oddzielnego pismem zgłoszenia, które dołącza się do właściwej deklaracji.

§ 25.

Po sprawdzeniu czy przyznany kredyt nie został wyczerpany oraz czy towary podlegające zakredytowaniu według danej deklaracji odpowiadają towarom wyszczególnionym w pozwoleniu, urząd celny zapisuje przypadającą sumę na właściwe konto do „księgi zakredytowanych należności” oraz do „rejestrów opłat celnych” w przedziale 33 „odroczone należności celne”.

Na deklaracji celnej urząd robi adnotację zapomocą stempla „zakredytowano opłatę zł. . . . gr. dnia : : : : 19 r. urząd celny w

konto Nr. poz. księgi
zakredytowanych należności.

Rachmistrz

M. P.“

§ 26.

Oprocentowanie kredytu wynosić będzie o 2% od sta więcej, niż każdoczesna stopa procentowa, pobierana przez Bank Polski od pożyczek terminowych.

Obecną stopę kredytu celnego ustala się na 14% *) w stosunku rocznym. Stopa ta będzie regulowana oddzielnymi zarządzeniami Ministra Skarbu.

W wypadku zmiany stopy procentowej podlegają nowemu oprocentowaniu tylko sumy zakredytowane po terminie zmiany.

§ 27.

Dłużnik obowiązany jest wpłacić zakredytowaną należność wraz z procentami w terminie, wskazanym w pozwoleniu, wydanem przez dyrekcję cel.

Dopuszczalna jest jednakże i przedterminowa wpłata każdej poszczególnej zakredytowanej sumy, przyczem w tym wypadku procent oblicza się do dnia wpłaty.

Wszelkie kwestje sporne, powstałe na tle stosowania taryfy celnej, przyznawania ulg celnych, sprostowania omyłek rachunkowych i t. p., a nie rozstrzygnięte przed upływem terminów płatności przyznanych kredytów, nie przerywają biegu tychże terminów.

Wpłaty mogą być uskuteczniiane do kasy urzędu celnego, do kas skarbowych względnie do oddziałów Banku Polskiego.

Przy wpłatach do kas skarbowych względnie do oddziałów Banku Polskiego płatnik winien podać: imię i nazwisko dłużnika, sumę, tytuł wpłaty oraz właściwy urząd celny, na którego rachunek wpłaca zakredytowaną sumę.

O dokonanej wpłacie do kasy skarbowej względnie do oddziału Banku Polskiego dłużnik winien bezzwłocznie zawiadomić właściwy urząd celny, dołączając do zawiadomienia pokwitowanie kasy skarbowej względnie oddziału Banku Polskiego w oryginale lub w uwierzytelnionym przez siebie odpisie.

§ 28.

W razie niezapłacenia we wskazanym terminie zakredytowanej sumy, dłużnik obowiązany będzie, z samego prawa i bez potrzeby stawiania w zwłocę, uiścić tytułem kary konwencjonalnej, oprócz procentów, wskazanych w § 26, nadto procenty zwłoki od daty uchybienia terminu. Procenty zwłoki pobierane będą w wysokości 50% stopy procentowej, przewidzianej w § 26. Obecna stopa procentów zwłoki wynosi 7 od sta rocznie

§ 29.

Przy wpłacaniu zakredytowanych należności da kasy urzędu celnego urząd celny oblicza przypadające procenty (§ 26 i 28) do dnia wpłaty i odbiór należności wraz z procentami kwituje w sposób ustalony w instrukcji rachunkowo-kasowej.

§ 30.

Wpłaconą do kasy urzędu celnego zakredytowaną należność wraz z procentami księguje się w rejestrze opłat celnych na poszczególne pozycje budżetowe i jednocześnie wykazuje się ją (bez procentów) w przedziałce 34 tegoż rejestru (wpłacono na poczet odroczonej należności). Niezależnie od tego wpłaconą sumę wraz z procentami zapisuje się do właściwych rubryk księgi zakredytowanych należności. Pobrane procenty zarachowuje się w oddzielnej pozycji na „wpływy uboczne“.

§ 31.

Przy wpłacaniu należności do kas skarbowych względnie do oddziałów Banku Polskiego, urząd celny po otrzymaniu od kasy skarbowej względnie oddziału Banku Polskiego zawiadomieniem o wpłacie i po porównaniu z zawiadomieniem, otrzymanem od dłużnika (§ 27), sprawdza, czy wysokość wpłaconej sumy odpowiada przypadającej należności z procentami, poczem księguje ją w sposób wskazany w § 30 z tem, że jednocześnie całą wpłaconą sumę księguje do sum obrotowych w sposób ustalony dla księgowania sum, wpłacanych do kas skarbowych na rachunek urzędów celnych.

U w a g a: Księgowanie zakredytowanych należności wpłacanych nie bezpośrednio do kasy urzędu celnego odbywa się tylko na podstawie zawiadomienia kasy skarbowej względnie oddziału Banku Polskiego, a nie płatnika.

Po otrzymaniu zawiadomienia od płatnika o uiszczeniu należności, urząd celny winien dopilnować, aby kasa skarbową względnie oddział Banku Polskiego nadesłały jaknajprędzej zawiadomienie, celem zaksięgowania wpłaconej sumy.

§ 32.

Urząd celny obowiązany jest czuwać nad tem, by zakredytowane należności wraz z procentami były wpłacane w określonych terminach.

Jeżeli termin wpłaty przypadnie na niedzielę lub święto przesuwa się go na dzień następny.

O ile należności nie zostały zapłacone w kasie urzędu celnego w przepisany terminie lub o ileby zawiadomienie dłużnika o dokonanej przezeń wpłacie do kasy skarbowej względnie do oddziału Banku Polskiego (§ 27) nie wpłynęło w przeciągu 5 dni, urząd celny przystępuje do przymusowego ściągnięcia zapadłej należności.

*) Stopa procentowa pobierana obecnie przez Bank Polski wynosi 7½% (Monitor Polski Nr. 135 z dn. 13 czerwca 1930 r.).

§ 33.

W razie niewpłacenia długu w terminie urząd celny sporządza nakaz płatniczy (wzór Nr. 5) na zasadzie zapisów w księdze zakredytowanych należności i przesyła go do odnośnej izby skarbowej względnie władzy policyjnej celem przymusowego ściągnięcia zakredytowanej sumy jako należności bezspornej.

W nakazie płatniczym wystawia się tylko całkowitą sumę zakredytowanych należności celnych z wyłączeniem przypadających procentów.

Jednocześnie urząd celny przesyła odpis nakazu płatniczego dłużnikowi do wiadomości, zaznaczając równocześnie, iż oprócz wskazanej w nakazie sumy kapitałnej, dłużnik obowiązany jest nadto do uiszczenia procentów, zastrzeżonych w § 26, oraz procentów zwłoki zastrzeżonych w § 28.

§ 34.

O ile po upływie miesiąca od dnia wysłania nakazu płatniczego zaległe należności nie zostaną uregulowane, urząd celny zawiadamia o tem dyrekcję ceł, która zwraca się do izby skarbowej względnie władz policyjnych, celem przyspieszenia egzekucji.

§ 35.

Niewpłacenie przez dłużnika zapadłych należności w ustalonym terminie stanowi powód upoważniający dyrekcje ceł do zamknięcia dalszych niewyczerpanych jeszcze kredytów.

§ 36.

W razie konieczności poszukiwania przypadających Skarbowi zakredytowanych należności celnych wraz z procentami na złożonym przez dłużnika zabezpieczeniu, dyrekcje ceł podejmują zdeponowane listy gwarancyjne, papiery procentowe względnie dokumenty hipoteczne i przesyłają je do Generalnej Prokuratorji Rzeczypospolitej Polskiej względnie jej oddziału właściwego terytorjalnie, celem wszczęcia kroków, zmierzających do zrealizowania pretensyj Skarbu wraz z procentami, karami i kosztami.

§ 37.

Dla ścisłej ewidencji kredytów celnych urząd celny po miesięcznym zamknięciu księgi zakredytowanych należności przesyła dyrekcji ceł w terminie 5 dni „wykaz zakredytowanych należności“ (wzór Nr. 6).

W tymczasowych i ostatecznych wykazach miesięcznych przychodów i rozchodów (wzór Nr. 23 instrukcji rachunkowo - kasowej), nadsyłanych do Dyrekcji Ceł, urząd celny podaje na odwrotnej stronie wykazu ogólną sumę zakredytowanych (niewpłaconych) w miesiącu sprawozdawczym ceł oraz wpływów ubocznych (każda z tych pozycyij oddzielnie).

§ 38.

Na podstawie otrzymanych od urzędów celnych miesięcznych wykazów (wzór Nr. 6) dyrekcja ceł sporządza i przesyła departamentowi ceł oraz właściwym izbom kontroli w terminie 10 dni „ogólny wykaz zakredytowanych należności“ według tegoż wzoru podając w rubryce 2 zamiast nazwiska właściciela konta nazwę urzędu celnego a w rubrykach pozostałych sumy ogólne z wykazu każdego urzędu.

W tymczasowych i ostatecznych wykazach miesięcznych przychodów i rozchodów (wzór Nr. 34 instrukcji rachunkowo-kasowej), nadsyłanych departamentowi ceł, dyrekcja ceł podaje na odwrotnej stronie wykazu ogólną sumę zakredytowanych w miesiącu sprawozdawczym ceł oraz wpływów ubocznych.

§ 39.

Dyrekcje ceł będą nadsyłały departamentowi ceł w dziesięciodniowych odstępach czasu krótkie sprawozdania z podaniem, komu, ile i na jaki termin przyznany został kredyt z sumy wyznaczonej do dyspozycji dyrekcji ceł (§ 3).

§ 40.

Dyrekcje ceł obowiązane są do ścisłej kontroli czynności urzędów celnych, oraz do szybkiego i dokładnego sprawdzania nadsyłanych przez nie sprawozdań i dokumentów w sprawach kredytowania cła.

§ 41.

W ostatnim dniu każdego miesiąca departament ceł przesyła Najwyższej Izbie Kontroli na schemacie wzór Nr. 6 ogólny wykaz zakredytowanych należności celnych za miesiąc poprzedni, podając w rubryce 2 schematu zamiast nazwiska właściciela konta nazwę dyrekcji ceł a w rubrykach pozostałych sumy ogólne z wykazów poszczególnych dyrekcji.

§ 42.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 30 marca 1925 r., poz. 277.

Wzór Nr. 1.

DYREKCJA CEŁ

w

Nr.

Dnia 19 . . . r.

Do

Na podanie z dnia 19 . . . r. i na podstawie rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 26 lutego 1925 r. w sprawie kredytowania

należności celnych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 186) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1925 r. w sprawie postępowania przy udzielaniu kredytów celnych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 277) otwiera się (komu)

kredyt celny w urzędzie celnym w
(względnie w urzędach celnych)
do sumy zł, (słownie) (względnie poszczególne sumy dla każdego urzędu) na przywożone z zagranicy towary: (wyszczególnienie towarów) na następujących warunkach:

1. Każdorazowo zakredytowane przy poszczególnych odprawach sumy winny być spłacone najpóźniej po upływie od dnia wymiaru należności celnych wraz z przypadającymi procentami w stosunku % od sta rocznie.

O ile należność zostanie wpłacona po upływie tego terminu prócz powyższego procentu będą ściągane jeszcze tytułem kary konwencjonalnej procenty zwłoki od daty uchybienia terminu w stosunku % od sta rocznie.

2. Na zabezpieczenie przyznanego (firmie) niniejszem kredytu przyjmie Skarb Państwa list gwarancyjny (instytucja gwarantująca) z dnia 19... r.

Skarb Państwa uprawniony jest każdego czasu ustalony przez Skarb Państwa dług po bezskutecznym upływie terminu płatności każdorazowo zakredytowanych sum ściągnąć bez sądowej interwencji i bez dalszego wzywania (firmy) wprost od wymienionej instytucji poręczającej:

(przy papierach wartościowych):

Na zabezpieczenie przyznanego (firmie) niniejszem kredytu przyjmie Skarb Państwa w zastaw papiery procentowe (wymienić papiery).

Skarb Państwa uprawniony jest każdego czasu ustalony przez Skarb Państwa dług po bezskutecznym upływie terminu płatności każdorazowo zakredytowanych sum ściągnąć bez sądowej interwencji i bez dalszego wzywania (firmy) przez sprzedaż tych papierów procentowych po każdorazowym kursie giełdowym.

(przy gwarancji hipotecznej poza terenem b. zaboru rosyjskiego).

Na zabezpieczenie przyznanego (firmie) niniejszem kredytu przyjmie Skarb Państwa na zastaw hipoteczny realność (wymienić dokładnie).

Dyrekcja Ceł wzywa za zwrotem odnośnego wyciągu hipotecznego do wystawienia w przepisanej formie dokumentu zastawu oraz do skutecznienia własnym kosztem wpisu hipotecznego prawa zastawu na rzecz Skarbu Państwa.

Uchwała hipoteczna wraz z uzupełnionym wyciągiem z księgi gruntowej (wykazem hipotecznym), wykazującym wpis prawa zastawu oraz notarialnie sporządzony dokument zastawu winny być przedłożone dyrekcji ceł.

Jeżeli na realności, danej w zastaw, znajdują się budynki, należy dodać następujący ustęp:

„Wzywa się (firma) do przedstawienia polisy asekuracyjnej z tem że najpóźniej w lutym każdego roku winien (firma) wykazać się dyrekcji ceł z uiszczenia rocznych rat asekuracyjnych”.

(przy gwarancji hipotecznej na terytorjum b. zaboru rosyjskiego).

Na zabezpieczenie przyznanego (komu) niniejszem kredytu przyjmie Skarb Państwa na podstawie przeprowadzonego przez oszacowania ofiarowaną przez (kogo) na ewikcję hipoteczną realność (wymienić dokładnie),

Dyrekcja ceł wzywa (kogo) za zwrotem odnośnego wyciągu hipotecznego do zeznania odpowiedniego zapisu ewikcji hipotecznej, sporządzonego drogą aktu notarialnego we właściwej księdze hipotecznej. W zapisie tym winno być zaznaczone, że ewikcja zapisuje się na zabezpieczenie udzielonego (komu) przez dyrekcję ceł kredytu celnego w sumie zł, wraz z procentami, karami i kosztami w kwocie zł, którą należy liczebnie oznaczyć (25%) wartości udzielonego kredytu) z tem, że ewikcja ulegnie wykreśleniu z wykazu hipotecznego na jednostronny wniosek zapisującego po złożeniu zaświadczenia dyrekcji ceł, zezwalającego na to wykreślenie. W zapisie tym należy upoważnić dyrekcję ceł do zamiany, na jednostronny jej wniosek, zapisanej ewikcji na czysty wpis ogólnej należności, przypadającej z tytułu udzielonego kredytu.

(NB. Gdyby kaucja zapisana była przez osobę trzecią, winna dyrekcja ceł zażądać, aby w zapisie wyraźnie zaznaczono, że osoba ta, niezależnie od odpowiedzialności hipotecznej, przyjmuje na siebie odpowiedzialność solidarną z całego swego majątku).

Przy akcie należy zaprojektować do wykazu hipotecznego odnośnej nieruchomości treść według następującego wzoru:

„Suma zł. w formie kaucji zapisaną została na rzecz Skarbu Państwa do rozporządzenia dyrekcji ceł w na pewność uiszczenia przez opłat celnych, wymierzonych przez urząd celny w wraz z procentami, karami i kosztami z tem, że do sumy powyższej odnoszą się rygory, zapisane w dziale III-cim wykazu hipotecznego”.

Dyrekcja Ceł wzywa do skutecznienia własnym kosztem wpisu hipotecznego powyższej ewikcji na rzecz Skarbu Państwa.

Uchwała hipoteczna wraz z uzupełnionym wyciągiem z księgi gruntowej (wykazem hipotecznym), wykazującym wpis ewikcji winny być przedłożone dyrekcji ceł.

Jeżeli na realności, danej w zastaw, znajdują się budynki, należy dodać następujący ustęp:

„Wzywa się do przedstawienia polisy asekuracyjnej z tem, że najpóźniej w lutym każdego roku winien wykazać się dyrekcji ceł z uiszczenia rocznej raty asekuracyjnej”.

3. Kredyt niniejszem otwarty może być odwołany w każdym czasie bez podania powodów.

4. Zezwolenie niniejsze wygasa samo przez się z upływem czasu działania złożonego zabezpieczenia, o ile termin nie zostanie przed upływem jego przedłużony oraz w razie niezastosowania się przez do warunków, zawartych w niniejszem zezwoleniu,

5. O ile (wymienić firmę) zamierza korzystać z niniejszego zezwolenia, winna przedłożyć dyrekcji ceł wyżej wyszczególnione dokumenty wraz ze swem zobowiązaniem do ścisłego przestrzegania podanych tu warunków wystawionem na jednym egzemplarzu niniejszego zawiadomienia.

Zobowiązanie to powinno być podpisane w sposób firmowy z zaświadczeniem notarialnem podpisów

Podpis:

Wzór Nr. 2.

SCHEMAT LISTU GWARANCYJNEGO.

Na podstawie decyzji dyrekcji ceł w z dnia Nr. (wymienić nazwę przedsiębiorstwa lub firmy, którym kredyt został udzielony) uzyskała odroczenie terminu płatności należności celnych do wysokiej sumy zł. z tytułu przywozu towarów z zagranicy, do dnia z obowiązkiem uiszczania procentów od zakredytowanej sumy w wysokości o 2% od sta większej, niż każdorazowa stopa procentowa, pobierana przez Bank Polski od pożyczek terminowych.

Podpisani (nazwiska i imiona osób, wystawiających list gwarancyjny), jako wykazani (wymienić formalną podstawę legitymacji prawnej tych osób, jak statut instytucji, rejestr handlowy, pełnomocnictwo i t. p.) zastępcy (wymienić firmę instytucji gwarantującej), oświadczamy niniejszem imieniem tejże (tegoż), iż (wymienić firmę instytucji gwarantującej), przyjmuje wobec Skarbu Państwa do wysokości sumy solidarną porękę za należytą i terminową zapłatę wszelkich kwot z wszelkimi należnościami ubocznymi, jak procentami, karami, kosztami egzekucyjnymi i t. p., do których uiszczenia (wymienić zobowiązanego) z tytułu nieuiszczonej należności celnej do maksymalnej kwoty zł., każdorazowo będzie zobowiązany, i zobowiązuje się dłużne z tego tytułu

kwoty na żądanie dyrekcji ceł wpłacić w ciągu dni do kasy (wymienić firmę instytucji gwarantującej) zrzeka się prawa żądania uprzedniego rozstrząsania majątku (wymienić osobę, której udzielono kredytu) nie mniej prawa żądania rozdzielania skargi między kilku ręcycieli, o ileby takie prawo bez tego jemu (jej) służyło. Zwolnienie przez Skarb Państwa istniejących możliwie już obecnie lub mogących powstać w przyszłości innych zabezpieczeń dla poręczonej niniejszem należności nie będzie uzasadniało dla (firma instytucji gwarantującej) ani zwolnienia z poręki, ani jakichkolwiek bądź zarzutów lub roszczeń. Dla rozstrzygnięcia wszelkich sporów, mogących wynikać z niniejszego poręczenia, — będą wyłącznie kompetentne Sądy rzeczowo właściwe w siedzibie Prokuratorji Generalnej w Warszawie (względnie oddziału Prokuratorji Generalnej w).

Wzór Nr. 3.

SCHEMAT DOKUMENTU ZASTAWU.

Na podstawie decyzji dyrekcji ceł w z dnia Nr. (wymienić firmę, której udzielono kredytu) udzielono kredytu na pokrycie należności celnych z tytułu przywozu towarów z zagranicy do sumy zł. pod istniejącemi na ten wypadek lub w przyszłości przez władze skarbowe oznaczyć się mającemi warunkami i zastrzeżeniami.

Podpisany obowiązany jest złożyć zabezpieczenie tego kredytu.

Podpisany ustanawia więc niniejszem na zabezpieczenie wspomnianego kredytu aż do kwoty zł. słowami z procentami w wysokości o 2% od sta większej, niż każdorazowa stopa procentowa, pobierana przez Bank Polski od pożyczek terminowych, karami i kosztami ściągnięcia (dokładne oznaczenie hipoteki realności), jako hipotekę i udziela swego pozwolenia, aby na oznaczonej właśnie realności mogło być wprost zainstabulowane dla Skarbu Państwa bezwarunkowe prawo zastawu dla zabezpieczenia kwoty zł. wraz z wskazanemi procentami, karami i kosztami ściągnięcia do najwyższej kwoty zł.

(O ile zastaw hipoteczny ustanawia osoba trzecia, należy umieścić dodatek, iż osoba ta, niezależnie od odpowiedzialności hipotecznej, przyjmuje na siebie odpowiedzialność solidarną z całego swego majątku).

(Strona pierwsza).

Urząd Celny w.....

K S I Ę G A
zakredytowanych należności
Rok 19.....

(Strona druga).

Rachunek Nr..... Firmy
Zarząd Dyrekcji Ceł w z dnia 19..... r.

Nr. kolejny	Data zakredytowania względnie uiszczenia	Nr.Nr. deklaracji, w/g których zakredytowano względnie uiszczono należności celne	Z A K R E D Y T O W A N O						Pozostałość kredytu (suma kredytu minus przedziałka 6)		U W A G I		
			Cto		Wpływy uboczne		Razem (4 + 5)	Pozycja rejestru opłat celnych, pod którą zaksięgowano zakredytowane należności	Termin, w którym należności celne winny być uiszczone	Data uiszczenia i Nr. kolejny, pod którym zaksięgowano uiszczone należności		Zł	gr
			§ poz.	§ poz.	z ł o t e	i g r o s z e							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11			
									50.000				
1	3. I. 25	15	10.000	—	2.000	—	12.000	—	18	3. III. 25	3. III. Nr. 6	38 000	—
2	20. I. "	300	1.500	80	110	30	1.611	10	105	20. III. 25	15. „ Nr. 9	36.388	90
	Razem za styczeń . . .		11.500	80	2.110	30	13.611	10	—	—	—	36.388	90
3	15. II. 25	801	5.200	20	2.800	20	8.000	40	304	15. IV. 25	—	28.388	50
4	16. " "	810	8.000	—	3.500	—	11.500	—	315	16. " "	—	16.888	50
5	20. " "	901	3.005	—	900	—	3.905	—	511	20. " "	—	12.983	50
	Razem za luty ,		16.205	20	7.200	20	23.405	40	—	—	—	—	—
	Razem za 1925 r.		27.706	—	9.310	50	37.016	50	—	—	—	12.983	50
6	3. III. 25	15	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7	4. " "	1510	1.500	—	150	50	1.650	50	605	4 V. 25	—	11.333	—
8	8. " "	1601	2.000	—	200	—	2.200	—	700	8. " "	—	9.133	—
9	15. " "	300	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Razem za marzec		3.500	—	350	50	3.850	50	—	—	—	—	—
	Razem za 1925 r.		31.206	—	9.661	—	40.867	—	—	—	—	9.133	—

(Strona trzecia wzoru 4)

Suma kredytu

Procent

Termin kredytu

U I S Z C Z O N O							Pozycja rejestru opłat celnych pod którą za- księgowano uiszczono należności	Pozostało do uiszczenia należności celnych			U w a g i		
Cło § poz.	Wpływy uboczne § poz.	Razem (12 + 13)	Procenty	Kara konwen- cjonalna	Koszta egze- kucji	Razem (14, 15, 16, 17)		Cło § poz. (4 minus 12)	Wpływy uboczne § (5 minus 13)	Razem (6 minus 14)			
z ł o t e i g r o s z e								z ł o t e i g r o s z e					
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23		
—	—	—	—	—	—	—	—	10.000	—	2.000	—	12.000	—
—	—	—	—	—	—	—	—	11.500	80	2.100	30	13.611	10
—	—	—	—	—	—	—	—	11.500	80	2.100	30	13.611	10
—	—	—	—	—	—	—	—	16.701	—	4.910	50	21.611	50
—	—	—	—	—	—	—	—	24.701	—	8.410	50	33.111	50
—	—	—	—	—	—	—	—	27.706	—	9.310	50	37.016	50
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	27.706	—	9.310	50	37.016	50
10.000	—	2.000	—	100	—	12.100	—	17.706	—	7.310	50	25.016	50
—	—	—	—	—	—	—	—	19.206	—	7.461	—	26.667	—
—	—	—	—	—	—	—	—	21.206	—	7.661	—	28.867	—
1.500	80	110	30	1.611	10	68	92	19.705	—	7.550	70	27.255	90
—	—	—	—	—	—	—	—	1601	02	—	—	—	—
11.500	80	2.100	30	13.611	10	168	92	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11.500	80	2.110	30	13.611	10	168	92	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	19.705	20	7.550	70	27.255	90

Urząd Celny w

Dnia 19 . . . r,

Nr, dz. ,

NAKAZ PŁATNICZY,

Na zasadzie § 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, oraz Przemysłu i Handlu z dnia 6 sierpnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 727) oraz deklaracji celnej Nr. zostały wymierzone należności celne (firmie) w w sumie zł. (słownie).

Kwotę powyższą jako należność bezsporną należy ściągnąć od wymienionej firmy w drodze egzekucji przymusowej i wpłacić do kasy urzędu celnego w względnie do kasy skarbowej w na rachunek tegoż urzędu.

M. P.

Podpis:

Do

.

w

(Dalszy ciąg).

U I S Z C Z O N O													
D o m i e s i ą c a s p r a w o z d a w c z e g o							W m i e s i ą c u s p r a w o z d a w c z y m						
Cłó	Wpływy uboczne	Razem (20 + 21)	Procenty	Kara konwencjonalna	Koszta egzekucji	Razem (22,23,24,25)	Cłó	Wpływy uboczne	Razem (27 + 28)	Procenty	Kara konwencjonalna	Koszta egzekucji	Razem (29,30,31,32)
Z ł o t e i g r o s z e													
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33

(Dalszy ciąg).

U I S Z C Z O N O							Pozostałość do uregulowania na dzień 1 19 roku			U W A G I	
O d p o c z ą t k u r o k u							Cłó (16 minus 34)	Wpływy uboczne (17 minus 35)	Razem (18 minus 36)		
Cłó (20 + 27)	Wpływy uboczne (21 + 28)	Razem (22 + 29)	Procenty (23 + 30)	(24 + 31)	(25 + 32)	Ogółem (26 + 33)					
Z ł o t e i g r o s z e										44	
34	35	36	37	38	39	40	41	42	43		

MINISTERSTWO SKARBU

Departament Ceł
L. DC/643/IV/27.

Warszawa, dnia 17 lutego 1927 r.

W sprawie rozrachunków między urzędami celnymi
a urzędami pocztowymi.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu,
Mysłowicach, Lwowie, Wilnie.

Ministerstwo Skarbu po porozumieniu z Ministerstwem Poczty i Telegrafów zarządza co następuje:

Rozrachunki pomiędzy urzędami celnymi z urzędami pocztowymi z tytułu odroczonej należności celnych za zagraniczne przesyłki pocztowe uskutecznią się w odstępach 10 dniowych w terminach następujących:

za I dekadę (od 1-go do 10-go dnia danego miesiąca) urzędy pocztowe wpłacają całkowite należności celne za tę dekadę urzędcom celnym w dniu 20-go tegoż miesiąca;

za II dekadę (od 11-go do 20-go danego miesiąca) w ostatnim dniu tegoż miesiąca;

za III dekadę (od 21-go do ostatniego dnia danego miesiąca) w dniu 10-go następnego miesiąca.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego b. r. i uchyla rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dn. 5 sierpnia 1926 r. Nr. DC/6110/IV/26 w sprawie rozrachunków urzędów celnych z urzędami pocztowymi.

Powyższe należy podać zainteresowanym urzędcom celnym do wiadomości i zastosowania.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 maja 1930 r.

**o odraczaniu wpłaty należności celnych przez
Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych.**

(Dz. Urzęd. Min. Sk. Nr. 17/1930, poz. 329).

Na podstawie art. 21 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) i w związku z ustępem ostatnim § 4 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1.

I. Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych korzystają z prawa do odraczania wpłaty należności celnych oraz podatków spożywczych i należności monopolowych, pobieranych przy odprawie celnej towarów, na okres czasu, nie przewyższający dziesięciu dni, o ile odprawy celnej dokonały agencje celne tych kolei w wypadkach następujących:

a) jeżeli towar był adresowany na imię agencji celnej Polskich Kolei Państwowych,

b) jeżeli towar był nadany nie pod adresem agencji celnej Polskich Kolei Państwowych, lecz jeżeli nadawca w liście przewozowym uczynił adnotację, że formalności celne ma załatwiać agencja celna Polskich Kolei Państwowych,

c) jeżeli towar jest nadany w bezpośredniej komunikacji zagranicznej pod adresem odbiorcy

do tych miejscowości, gdzie niema urzędów celnych,

d) jeżeli towar nadany jest w bezpośredniej komunikacji zagranicznej pod adresem odbiorcy do miejscowości, gdzie istnieje urząd celny, lecz na zasadzie przepisów o przekazywaniu przesyłek celnych podlega ostatecznej odprawie na granicy,

e) jeżeli agencja celna Polskich Kolei Państwowych załatwia odprawy towarów, nadanych pod adresem władz i instytucji państwowych na ich zlecenie, i o ile władze i instytucje państwowe nie korzystają z kredytowania należności, udzielanego im bezpośrednio w Ministerstwie Skarbu.

II. Agencja celna i oddział transportowy Polskich Kolei Państwowych w Gdyni - Porcie korzystają z prawa do odraczania wpłaty należności celnych oraz podatków spożywczych i należności monopolowych, pobieranych przy odprawie celnej towarów, na okres czasu, nie przewyższający trzydziestu dni, we wszystkich bez ograniczenia wypadkach interwencji, tak z urzędu, jak i z komisji bez względu na sposób adresowania cłonnych przesyłek.

§ 2.

Na należności celne, przypadające z tytułu odprawionych towarów, urzędy celne otrzymują od Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych zobowiązania (wzór Nr. 1) z oznaczeniem terminu ich płatności.

§ 3.

Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych mogą wystawiać zobowiązania osobno na każdą odprawioną przesyłkę, lub razem na kilka przesyłek, które zostały odprawione jednocześnie.

§ 4.

Zobowiązania w imieniu Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych powinny być podpisane przez naczelnika agencji celnej oraz deklaranta, lub ich zastępców.

§ 5.

Na każdej deklaracji celnej, z której należność odroczone, należy uczynić adnotację, z wyszczególnieniem Nr. i daty zobowiązania, wydanego przez Dyrekcję Polskich Kolei Państwowych na pokrycie odroczonej opłaty. Adnotację podpisują osoby, upoważnione do wydawania zobowiązań.

§ 6.

Zobowiązania powinny być pokryte przez Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych po upływie dziesięciu dni, przyczem wpłata powinna nastąpić najdalej po upływie 5 dni następnych, to jest każdego 15 miesiąca za pierwsze 10 dni, każdego 25 miesiąca za drugie 10 dni i każdego 5 miesiąca następnego za trzecie 10 względnie 11 dni ubiegłego miesiąca.

Zobowiązania agencji celnej i oddziału transportowego P. K. P. w Gdyni Porcie, powinny

być pokryte przez Dyрекcję Polskich Kolei Państwowych najpóźniej dnia 15-go każdego miesiąca za cały miesiąc ubiegły.

§ 7.

Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych mogą wpłacać ogółem sumy, przypadające za kilka wystawionych zobowiązań, dotyczących tego samego urzędu celnego.

§ 8.

W celu kontrolowania terminów płatności zobowiązań urzędy celne prowadzą specjalną księgę zobowiązań (wzór Nr. 2). Każdego dnia miesiąca w księdze zobowiązań należy wykazać ogólną sumę odroczonej należności i tegoż samego dnia doręczyć miejscowej agencji celnej P. K. P. zawiadomienie z wyszczególnieniem: dat i numerów zobowiązań, ogólnej sumy, na jaką zostały wydane i terminu ich płatności.

Urząd celny w Gdyni ostatniego dnia każdego miesiąca wykazuje w księdze zobowiązań ogólną sumę odroczonej należności i następnego dnia doręcza agencji celnej i oddziałowi transportowemu Polskich Kolei Państwowych w Gdyni - Porcie zawiadomienie z wyszczególnieniem: dat i numerów zobowiązań, ogólnej sumy, na jaką zostały wydane, i terminu ich płatności.

§ 9.

Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych obowiązane są wpłacać sumy przypadające z tytułu wystawionych zobowiązań do Centralnej Kasy Państwowej, do Kas Skarbowych, lub Kas urzędów celnych w zależności od tego, na którą z tych kas zobowiązanie wystawiono.

Wpłaty uskuteczniane nie do kas urzędów celnych Centralna Kasa Państwowa, względnie kasy skarbowe, uważają, jako nadwyżki kasowe, otrzymane od tego urzędu celnego, na rachunek którego wpłata została uskuteczniiona i zarachowują na sumy obrotowe, zaś urząd celny zarachowuje takie wpłaty na przychód w odpowiednich działach, paragrafach i pozycjach i na rozchód jako nadwyżkę kasową, przekazaną do Centralnej Kasy Państwowej, względnie odnośnej kasy skarbowej.

§ 10.

Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych wnoszą sumy, przypadające z tytułu wystawionych zobowiązań, do kas, wymienionych w § 9 przy specjalnych deklaracjach płatniczych (wzór Nr. 3) z osobna dla każdego urzędu celnego. Na deklaracji należy wyszczególnić, kto, jaką sumę, na dobro jakiego urzędu celnego i z jakiego tytułu wpłaca.

§ 11.

Jednocześnie Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych powinny zawiadomić odnośny urząd celny o dokonanej wpłacie z wyszczególnieniem: dat i numerów pokrytych zobowiązań, sumy dokonanej wpłaty i nazwy kasy, do której ona wpłynęła.

§ 12.

Centralna Kasa Państwowa i kasy skarbowe po otrzymaniu należności od Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych przesyłają niezwłocznie zawiadomienie do właściwych urzędów celnych o wpłaceniu poszczególnych kwot, używając w tym celu druku wzór Nr. 9 do § 52 Instrukcji dla kas skarbowych.

Kasy urzędów celnych sporządzają takie same zawiadomienia i dołączają je do właściwych dokumentów miejscowego urzędu celnego.

§ 13.

Zarachowanie i księgowanie wpływów za odroczone należności celne powinno się dokonywać na zasadzie obowiązujących przepisów.

§ 14.

Urząd celny po porównaniu zawiadomienia Centralnej Kasy Państwowej, kasy skarbowej lub kasy urzędu celnego (§ 12) z zawiadomieniem Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych (§ 11), czyni adnotację w księdze zobowiązań o wpłaceniu odnośnych sum.

§ 15.

Opłacone zobowiązania Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych urząd celny zwraca właściwym Dyrekcjom Polskich Kolei Państwowych, z adnotacją o pokryciu należności.

§ 16.

Przy miesięcznych sprawozdaniach urzędy celne sporządzają oddzielne wykazy, zawierające następujące dane:

1) kwotę cła przypadającego z tytułu zobowiązań na pierwszy dzień miesiąca sprawozdawczego,

2) kwotę, na jaką wpłynęło zobowiązań w ciągu miesiąca,

3) sumę, na jaką opłacono zobowiązań w ciągu miesiąca,

4) ile długu pozostaje z końcem miesiąca sprawozdawczego.

§ 17.

W razie uchybienia terminu płatności zobowiązań urzędy celne zarządzają niezwłocznie wstrzymanie przyjmowania nowych zobowiązań i zawiadamiają o tem Departament Ceł.

§ 18.

Zawiadomienia Centralnej Kasy Państwowej względnie kas skarbowych i Dyrekcji Kolei Państwowych dołącza urząd celny do właściwych sprawozdań miesięcznych i przesyła je odnośnym władzom.

§ 19.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dn. 28 października 1920 r. o odroczeniu wpłaty należności celnych przez Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 44/45 z 1920 r., poz. 622 i „Monitor Polski” Nr. 267 z 1920 r), zmienione rozporządzenia-

Wzór Nr. 2.

D a t a	Nr. deklaracji celnej	Suma zakredytowanego cła		Nr. zobowiązania	Termin płatności	Data pokrycia zobowiązania	Pozycja dziennika przychodu urz. celn.	Zwrot opłacon. zobowiązania Dyrekcji K. P.		Nr. i data sprawozdania do Dep. Ceł o niewpłaceniu w terminie należności		UWAGI
		Zł	gr					Data	Nr.	Data	Nr.	

Wzór Nr. 3.

Deklaracja płatnicza.

Przy niniejszem Dyrekcja K. P. wpłaca do:

1) Centralnej Kasy Państwowej

2) Kasy Skarbowej w

3) Kasy Urzędu Celnego w

na dochód Ministerstwa Skarbu z polecenia Urzędu Celnego w

tytułem należności celnych z zobowiązań Nr.Nr.

zł gr.

słownie zł gr

. dnia m-ca 193 . . . r.

Podpis wpłacającego:

Polecenie do Kasy.

Kwitu Nr.

Kasa przyjmuje powyższą kwotę:

1), 2) na rachunek Urzędu Celnego w jako nadwyżkę kasową,

3) na Dział § poz. budżetu dochodowego Min. Sk.

Pozycja dziennika przychodu Rachmistrz:

Kasa

(Monitor Polski z dnia 11 marca 1930 r. Nr. 133, poz. 195).

Okólnik L. DC/3500/IV/27.

z dnia 3 września 1927 r.

w sprawie zarachowywania pobieranych przez urzędy celne dochodów innych władz i urzędów nie celnych na sumy obrotowe.

(Dz Urz. M. Sk. Nr. 27/1927, poz. 291).

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach i Lwowie.

Sumy wpłacane do kas urzędów celnych w zakresie ich działania (§ 2 Instrukcji rachunkowo-kasowej), oraz wpływy z potrąceń czynszu mieszkaniowego, podatku dochodowego i opłat emerytalnych (§ 15 teje instrukcji), nie stanowiące wpływów celnych, winny być zarachowywane nie jak dotychczas na poszczególne pozycje budżetowe innych władz i urzędów celnych, lecz do sum obrotowych, jako „specjalne zasiłki kasowe“, otrzymywane z kas skarbowych.

Wyjątek stanowią sumy z wpływów statystycznych, które należy zarachowywać jako „specjalne zasiłki kasowe“, otrzymywane z Centralnej Kasy Państwowej.

Zasiłków powyższych nie należy utożsamiać ze zwykłymi zasiłkami kasowymi, otrzymywanymi przez urzędy celne w razie potrzeby w gotówce na wydatki za pośrednictwem Dyrekcji Ceł (§ 45 Instrukcji).

Wpływy na rachunek innych władz i urzędów nie celnych należy księgować w dzienniku przychodu na ogólnych zasadach.

Dla ewidencji tych wpływów należy zaprowadzić pomocniczy rejestr, zatytułowany „Rejestr wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych“.

Rejestr ten prowadzi się na drukach — wzór Nr. 25 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 24 z 1922 r.) w zeszytach miesięcznych. W przedziałce 3 tego rejestru, zatytułowanej „Nr. dokumentu“, wykazuje się numer tego dokumentu, według którego opłata została pobrana; przedziałkę 5 i następne przeznaczają się do zapisywania wpływów z monopolu, podatków wewnętrznych, opłat stemplowych, opłat statystycznych i t. p., oddzielnie dla każdego rodzaju według grup. Tak na przykład po ogólnym tytule „monopole“ poszczególne przedziałki należy zatytułować w sposób następujący: „sacharyna Dz. 10“, „sól Dz. 11“, „tytoń Dz. 12“ i t. p.; po tytule „podatki pośrednie“ — „wino Dz. 6 § 11, poz. 1“, „piwo Dz. 6 § 11, poz. 2“ i t. p.

Wpływy statystyczne należy umieścić w oddzielnej grupie w ostatnich przedziałkach rejestru.

Zaksięgowane w ten sposób wpływy dzienne urzędu sumuje się według poszczególnych przedziałek, przyczem wyprowadza się ogólną sumę tych wpływów za dzień, oddzielnie z wpływów statystycznych i oddzielnie z wszystkich innych wpływów. Pozatem rejestr ten prowadzi się w sposób analogiczny z rejestrem opłat celnych (§ 120 Instrukcji).

Na dokumentach, z których księgują się powyższe wpływy do rejestru pomocniczego, należy notować pozycję tego rejestru.

W rejestrze opłat celnych rachmistrz urzędu nie księguje jak dotychczas poszczególnych wpływów budżetowych innych władz i urzędów nie celnych (przedziałka rejestru 12 i następne), lecz ogólną sumę wpływów dziennych z rejestru pomocniczego, oddzielnie dla wpływów statystycznych i oddzielnie dla wszystkich innych, zapisuje jako przychód sum obrotowych w oddzielnych przedziałkach, zatytułowanych „specjalne zasiłki kasowe z Centralnej Kasy Państwowej“ (wpływy statystyczne) i „specjalne zasiłki kasowe z kasy skarbowej w M.“ (wszystkie inne wpływy).

W rejestrze przychodowym sum obrotowych (§ 121 Instrukcji) urzędy celne otworzą dla wymienionych wpływów oddzielne rachunki, zatytułowane „specjalne zasiłki z Kasy Skarbowej w M. okręgu Izby Skarbowej w N.“ i „specjalne zasiłki z Centralnej Kasy Państwowej“. Na rachunku tym winny być zapisywane codziennie ogólne sumy wpływów z „rejestru wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych“.

Wpłaty pobierane przez urzędy celne na rachunek innych władz i urzędów nie celnych, a traktowane w myśl niniejszego zarządzenia jako specjalne zasiłki kasowe, nie powinny być zapisywane do księgi przychodów budżetowych, gdyż definitywne ich zarachowanie na budżet nie następuje w kasach urzędów celnych.

Po miesięcznym zamknięciu „rejestru wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych“ urząd celny sporządza „zawiadomienie“ według załączonego wzoru Nr. 1, które najpóźniej dnia trzeciego po miesiącu sprawozdawczym przesyła do właściwej kasy skarbowej. Zawiadomienia te sporządza urząd celny na kwoty, zarachowane jako specjalne zasiłki kasowe z kas skarbowych, oddzielnie dla każdego działu i paragrafu budżetu dochodowego poszczególnych Ministerstw, wykazując w nich tylko ogólne sumy miesięczne każdej pozycji danego paragrafu oraz łączną sumę wszystkich pozycji. O wysłaniu zawiadomienia urząd winien uskutecznić adnotację w „rejestrze wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych“ w końcu tegoż rejestru w sposób następujący:

Posłano zawiadomienie do Kasy Skarbowej w Okręgu Izby Skarbowej w

1) dnia Nr. na sumę zł. gr. wpłaconą na Dz. § budż. Min. Skarbu.

2) dnia Nr. na sumę zł. gr. wpłaconą na Dz. § budż. Min. N. i t. d.

Zawiadomień o wpływach, zarachowanych jako „specjalne zasiłki kasowe“ z Centralnej Kasy Państwowej urzędy celne nie wysyłają.

Kasy Skarbowe zarachowują wpłaty, pobrane przez urzędy celne na rachunek innych władz i urzędów nie celnych, na podstawie otrzymanych od urzędów celnych zawiadomień jako dochody budżetowe na rachunek odnośnych władz i urzędów i równocześnie na rozchód jako „specjalny

zasilek kasowy", udzielony temu urzędowi celnemu, który nadesłał zawiadomienie.

Dyrekcje Cei w księdze kontowej sum obrotowych (§ 156 instr.) otworzą rachunek „specjalne zasiłki kasowe” wspólny dla wszystkich urzędów celnych, z podziałem na subkonta według okręgów Izby Skarbowych. Na te subkonta zapisują Dyrekcje Ceł z otrzymanych od urzędów celnych „rejestrów wpływów na rachunek innych władz” po uprzednim uzgodnieniu tych rejestrów z rachunkami „specjalne zasiłki kasowe”, wykazanymi w miesięcznych rejestrach przychodów sum obrotowych, — ogólne sumy miesięczne każdego działu i paragrafu budżetu dochodowego poszczególnych Ministerstw.

Dla orientacji, jak należy księgować te zasiłki, załącza się druk wzoru z przykładami (wzór Nr. 2).

Na wpływy statystyczne, zarachowane w „rejestrach wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych” jako specjalne zasiłki kasowe z Centralnej Kasy Państwowej otworzą Dyrekcje Ceł konto wspólne dla wszystkich urzędów celnych według paragrafu budżetu. Wzór prowadzenia konta specjalnych zasiłków kasowych z C. K. P. załącza się (wzór Nr. 3).

Po miesięcznym zamknięciu tego konta sporządzać będą Dyrekcje Ceł zawiadomienia według powołanego wyżej wzoru, podając w nich ogólne miesięczne sumy każdego paragrafu ze wszystkich urzędów swego okręgu oraz łączną sumę wszystkich paragrafów i przesyłać będą te zawiadomienia Centralnej Kasie Państwowej najpóźniej do dnia 20 następnego miesiąca po sprawozdawczym. Do zawiadomień tych należy dołączać ogólne miesięczne wykazy wpływów z opłat i formularzy statystycznych, przedkładane dotychczas w myśl okólnika z dnia 20 grudnia 1924 roku L. DC/11609/IV/24 Departamentowi Ceł.

W powyższych wykazach po podsumowaniu wpływów należy czerwonym atramentem podać dodatkowo (bez sumowania) kwoty zwróconych w miesiącu sprawozdawczym opłat statystycznych według poszczególnych paragrafów.

Dyrekcje Ceł przesyłają właściwym Izdom Skarbowym, względnie Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu wykazy wzór Nr. 33 (§ 157 Instr.) sporządzone wyłącznie dla wszystkich urzędów celnych danej Dyrekcji. Wykazy te powinny obejmować takie sumy, na jakie urzędy celne, względnie Dyrekcje Ceł wysłały zawiadomienia do Kas Skarbowych, względnie do Centralnej Kasy Państwowej.

Izby Skarbowe, względnie Centralna Księgowość Min. Skarbu po otrzymaniu powyższych wykazów uzgadniają je z własną księgą kontową sum obrotowych i po skutecznieniu odpowiedniej adnotacji zwracają wykazy właściwym Dyrekcjom Ceł, celem odnotowania przeciwstawnego zarachowania (§§ 156 i 157 Instr.).

O ile wpłaty, z wyjątkiem statystycznych, pobrane przez urzędy celne na rachunek innych władz i urzędów nie celnych i zarachowane jako specjalne zasiłki kasowe, zostały pobrane nad-

miernie lub niewłaściwie, to zwrot ich zarządzają te władze, które przychód definitywnie zarachowały na budżet.

Urząd celny w razie złożenia przez stronę podania z prośbą o zwrot takich nadpłat winien podanie to przesłać bezpośrednio właściwej władzy administracyjnej danymi dochodami, po uprzednim uzasadnieniu na podaniu słuszności zwrotu i wysokości kwoty, podlegającej zwrotowi. Na podaniu należy prócz tego zaznaczyć datę i pozycję rejestru wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych, pod którą suma została przez urząd zarachowana na przychód, dział, paragraf i pozycję oraz datę i numer odnośnego zawiadomienia miesięcznego, przesłanego do Kasy Skarbowej, celem zarachowania przychodu na budżet. W rejestrze wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych urząd celny winien przy odnośnej pozycji przychodowej uczynić adnotację o wysłaniu podania, celem uniknięcia omyłek powtórnych zwrotów.

Oдноśne władze zarządzają zwrot za pośrednictwem właściwych kas skarbowych, które mogą przekazywać wypłaty na konto strony w P. K. O. względnie przekazem pocztowym, o ile strony zaznaczą w ten sposób wypłaty w podaniach złożonych urzędowi celnemu, lub później po utrzymaniu talonu asygnacji.

O ile opłaty statystyczne pobrane w bieżącym okresie budżetowym przez urzędy celne i zarachowane jako specjalne zasiłki kasowe zostały wpłacone nadmiernie lub niewłaściwie, to zwrot ich uskutecznia urząd celny na podstawie otrzymanego orzeczenia zwrotu bezpośrednio z wpływów bieżących w sposób następujący: od ogólnej sumy dziennego wpływu urząd celny z rejestru wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych odpisuje czerwonym atramentem podlegającą zwrotowi sumę, o czym czyni odpowiednią adnotację w przedziale 4 rejestru; dalej sumę zwrotu księguje na przychód i na rozchód w rejestrze sum obrotowych na specjalnym rachunku „sumy nadmiernie pobrane z opłat statystycznych”; następnie pozostałą po potrąceniu zwrotu sumę dziennych wpływów z „rejestru wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych”, urząd celny wpisuje do rejestru opłat celnych jako przychód sum obrotowych w przedziale „specjalny zasiłek kasowy z Centralnej Kasy Państwowej”, wreszcie podlegającą zwrotowi sumę księguje w tymże rejestrze w przedziale 28 „wpływy na rachunek sum obrotowych”.

Zwroty wpływów statystycznych z ubiegłego okresu budżetowego uskutecznią się z przewidzianego na ten cel w budżecie właściwego kredytu.

O ile po wysłaniu już do właściwych kas miesięcznych zawiadomień o sumach wpłaconych na rachunek innych władz i urzędów nie celnych zostanie stwierdzone mylne zarachowanie przez urząd celny na rachunek innych władz wpływów z cła, które winny być księgowane na sumy budżetowe i odwrotnie, to w tych wypadkach urząd celny przeprowadza rachunkowe sprostowanie jak przy zwrotach z wpływów statystycznych w sposób następujący:

Po odpisaniu z dziennego przychodu w „rejestrze wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych” nadmiernie wpłaconej kwoty i zapisaniu jej na wpływy budżetowe (cło), należy pozostałą po potrąceniu sumę zapisać jako specjalny zasiłek kasowy.

O ile po wysłaniu do właściwych kas miesięcznych zawiadomień o sumach wpłaconych na rachunek innych władz zostanie stwierdzone mylne zarachowanie przez urzędy celne wpływów na niewłaściwe rachunki (podatku od wina na pozycję podatku od piwa względnie na opłaty statystyczne), to w tych wypadkach urząd celny, po odpisaniu z dziennego przychodu w rejestrze wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych mylnie zapisanej kwoty, przenosi ją na właściwą pozycję w tymże rejestrze.

O ile mylne zarachowanie zostało stwierdzone po upływie roku budżetowego, to w takim razie po wyjednaniu odnośnego kredytu wypisuje się na rozchód kwotę niewłaściwie zarachowaną, z równoczesnym zaksięgowaniem jej jako specjalny bieżący zasiłek kasowy.

Powyższe rozporządzenie ma moc obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1927 r.

Sumy, które wpłynęły do kas urzędów celnych od dnia 1 kwietnia 1927 r. i zostały definitywnie zarachowane na poszczególne pozycje budżetowe innych władz i urzędów nie celnych, należy przenieść sposobem rachunkowym. W tym

celu urząd celny winien odpisać powyższe wpływy z księgi przychodów budżetowych oraz z poszczególnych przedziałek rejestru opłat celnych i zapisać je do poszczególnych przedziałek „rejestrze wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych”, do rejestru opłat celnych w przedziałkach „specjalne zasiłki kasowe” oraz do rejestru przychodowego sum obrotowych na rachunku specjalnych zasiłków kasowych.

Celem uniknięcia możliwych powikłań przy odpisywaniu tych wpływów, wskazaniem byłoby dokonać powyższego przeniesienia po miesięcznym zamknięciu ksiąg przychodowych urzędu, względnie ksiąg kontowych sum obrotowych Dyrekcji Ceł.

O uskutecznionem przerachowaniu wpływów nie celnych z sum budżetowych na rachunki specjalnych zasiłków kasowych, należy wysłać miesięczne zawiadomienie (jedno za wszystkie ubiegłe miesiące) do właściwych kas skarbowych, względnie Centralnej Kasy Państwowej.

W miesięcznych sprawozdaniach o przychodach budżetowych wysyłanych przez Dyrekcję Ceł do Departamentu Ceł, przeniesione sumy winny być odpisane z przedziałki „do miesiąca sprawozdawczego”, a w następnych miesięcznych sprawozdaniach o przychodach budżetowych (wzór Nr. 35) należy wykazywać tylko wpływy: „Zarząd Ceł” Dz. 3, Rozdz. 1 i 2 „Cło” Dz. 6 § 12 oraz „Kary i dochód z konfiskat” Dz. 5 § 13.

WZOR Nr. 1

do rozporządzenia Min. Skarbu L. DC/3500/IV/27.

DYREKCJA CEŁ

Urząd Celny w
L.

dnia 19

Do

Kasy Skarbowej
Centralnej Kasy Państwowej

w

Z A W I A D O M I E N I E.

Stosownie do okólnika L. DC/3500/IV/27 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 27 poz. 291) Dyrekcja Ceł
zawiadamia, że w miesiącu 19 r zostały wpłacone do Kas Urząd Celny
na Dział §
budżetu dochodowego Ministerstwa
następujące kwoty, które zarachowano do sum obrotowych jako „specjalne zasiłki kasowe” udzielone
urząd celny przez Kasę Skarbową w Centralną Kasę Państwową a mianowicie:

na pozycję	zł	gr
„ „	„	„
„ „	„	„
„ „	„	„
„ „	„	„
Razem zł		gr

słownie

(Podpisy)

(Strona pierwsza).

Nazwa władzy

w

K S I Ę G A K O N T O W A
sum obrotowych za rok

(Strona druga).

Nazwa rachunku przychodowego „Specjalne zasiłki kasowe“, otrzymane przez urzędy celne z kas skarbowych okręgu Izby Skarbowej w Warszawie.

Nr. bieżący	Nazwa Kasy Urzędu Celnego	Na jaki Dział i § budżetu należy zarachować zasiłek kasowy	S u m a		Nr. wykazu	Data zarachowania w kasach okręgu innej Izby Skarbowej lub Centralnej Kasy Państwowej	Niewyrównane przychody z końcem okresu budżetowego	U W A G I
			gotówka	papiery wartościowe				
1	2	3	4		5	6	7	8
		K w i e c i e ń						
	Warszawa	Dz. 6 § 10 Min. Sk.	100.—					
	"	Dz. 6 § 11 Min Sk.	20.—					
	"	Dz. 2 § 9 Min R. Publ.	50.—					
	Chorzele	Dz. 5 § 11 Min. Sk.	10.—					
	"	Dz 6 § 13 Min Sk.	80.—					
		i t. d.						
	Janów	Jak wyżej	60.—					
		i t. d.						
	Razem za kwiecień							
		M a j						
		Jak wyżej						
	Razem za maj							
	Razem za rok 1927/28							

(Strona pierwsza).

Nazwa władzy

w

K S I Ę G A K O N T O W A

sum obrotowych za rok

(Strona druga).

Nazwa rachunku przychodowego „Specjalne zasiłki kasowe“, otrzymane przez urzędy celne z Centralnej Kasy Państwowej.

Nr. bieżący	Nazwa Kasy Urzędu Celnego	S u m a			Nr. wykazu	Data zarachowania w kasach okręgu innej Izby Skarbowej lub Centralnej Kasy Państwowej	Niewyrównane przychody z końcem okresu budżetowego	U W A G I
		Dz. 6 § 6 budżetu Min. Spr. Wewn.	Dz. 6 § 8 budżetu Min. Spr. Wewn.	Dz. 6 § 13 budżetu Min. Spr. Wewn.				
1	2	3	4	5	6	7	8	
	K w i e c i e ń							
	Warszawa	30	20	10				
	Łódź	25	15	20				
	Grajewo	30	40	10				
	Razem za kwiecień 85		75	40				
	M a j							
	Jak wyżej							
	Za maj	100	200	30				
	zwroty	10	3					
	za maj po potrąceniu	90	197	30				
	Razem r. 1927/8	175	272	70				
		i t. d.						

Warszawa, dnia 24 maja 1928 r.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. IV. 2709/1/28.

**W sprawie podatków pośrednich
i opłat monopolowych wpłacanych
do kas i urzędów celnych.**

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu,
Mysłowicach i Lwowie.

W myśl okólnika z dn. 3. IX. 1927 r. L. DC/3500/IV/27 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 27, poz. 291 z 1927 r.) „w sprawie zarachowywania pobieranych przez urzędy celne dochodów innych władz i urzędów nie celnych na sumy obrotowe“, urzędy celne przesyłają właściwym kasom skarbowym zwiadomienia o wymienionych wpływach oddzielnie dla każdego działu i paragrafu budżetu dochodowego poszczególnych Ministerstw, celem zarachowania tych wpływów na dochód Skarbu.

Ponieważ Izby Skarbowe według przepisów o prowadzeniu rachunkowości podatków pośrednich i dochodów monopolowych z dn. 1. XII. 1923 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1/1924, poz. 22), obowiązane są wykazywać w swoich sprawozdaniach nie tylko wpływy podatków pośrednich i dochodów monopolowych, lecz i podstawy ich naliczenia, przeto koniecznym jest, aby do przesyłanych Kasom Skarbowym zawiadomień o tych wpływach były dołączane następujące dane:

- 1) Co do tytoniu — waga tegoż, gatunek i cena jednostki, wyznaczone przez Dyr. Polsk. Mon. Tyton.
- 2) co do spirytusu — gatunek (spirytus, wódka czysta czy gatunkowa), moc wyrobów, ilość naczyń i objętość; rzeczywista ilość płynu w litrach stustopniowych i opłata, wyznaczona przez Dyrekcję Państw. Monopolu Spirytus.
- 3) co do wina — gatunek, ilość naczyń, objętość ich, ewentualnie moc i stopa podatkowa,
- 4) co do cukru i drożdży — ilość kilogramów i stopa podatkowa.
- 5) co do piwa — gatunek, ilość litrów i stopa podatkowa,
- 6) co do olejów mineralnych — gatunek, waga i stopa podatkowa,
- 7) co do kwasu octowego — ilość kilogramów i stopa podatkowa,
- 8) co do zapalek — ilość pudełek i wyznaczona opłata monopolowa,
- 9) co do soli — gatunek, ilość kilogramów i cena monopolowa.

Aby nie obciążać urzędów celnych sporządzaniem niezbędnych dla Izb Skarbowych danych, dotyczących przywożonych z zagranicy i wymienionych w preliminarzu dochodowym w Dziale 6 § 11 i w Działach: 11, 12, 13 i 15 — spożywczych artykułów, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

a) przy uiszczaniu w urzędach celnych podatków pośrednich i opłat monopolowych od przywożonych z zagranicy wina, piwa, cukru,

drożdży, tytoniu, spirytualji i t. p. — strony winny każdorazowo składać kasom urzędów celnych oddzielne deklaracje płatnicze na te wpływy (wzór Nr. 1 Instrukcji rachunkowo-kasowej) z wyszczególnieniem na odwrotnej stronie deklaracji wszystkich niezbędnych danych, stanowiących podstawę naliczenia tych wpływów.

b) Urzędy celne sprawdzają wymienione na odwrotnej stronie deklaracji płatniczych dane z dokumentami celnymi, a po upływie miesiąca dołączają wspomniane deklaracje płatnicze do przesyłanych Kasom Skarbowym (ustęp 13 okólnika L. DC/3500/IV/27) zawiadomień o przyjętych przez kasv urzędów wpływach podatków pośrednich i opłat monopolowych.

Wobec tego, że wymienione na wstępie rozporządzenie L. DC/3500/IV/27 weszło w życie od 1 kwietnia 1927 r. — należy obecnie zakomunikować odnośnym Kasom Skarbowym względnie Izdom Skarbowym w ślad przesłanych zawiadomień o wpływach podatków pośrednich i opłat monopolowych, wszystkie dane, stanowiące podstawę ich naliczenia od sprowadzonych z zagranicy od dnia 1 kwietnia 1927 r. artykułów wymienionych w Dziale 6 § 11 i w Dziale 11, 12, 13 i 15 budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu.

Okólnik Ministerstwa Skarbu

z dnia 22 listopada 1929 r.

L. D. IV.3995/1/29

w sprawie podatków pośrednich i opłat monopolowych.

(Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 4/1930, poz. 62).

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Lwowie,
Poznaniu i Mysłowicach.

W celu usunięcia wątpliwości, jakie powstają przy stosowaniu okólnika z dnia 24.V. 1928 r. Nr. D. IV. 2709/1/28, w sprawie składania danych o podatkach pośrednich i dochodach monopolowych za przywożone z zagranicy towary Ministerstwo Skarbu zarządza, aby w wypadkach, gdy podatki pośrednie i dochody monopolowe za towary przywiezione z zagranicy wpłacane są przez strony nie do Kas Urzędów Celnych lecz do C. K. P. lub do Kas Skarbowych na rachunek „Nadwyżek Kasowych“ Urzędu Celnego, Urząd Celny jednocześnie z dokonaniem odprawy wzywał stronę do przedstawienia na piśmie danych, stanowiących podstawę naliczenia podatków pośrednich lub też dochodów monopolowych, względnie aby sam sporządzał dane te na podstawie przywozowych dowodów celnych.

O ile chodzi o ekspozytury pocztowo-celne, to te winny sporządzać za każdą dekadę z wyników rewizji deklaracji pocztowych zestawienia danych, dotyczących podstawy naliczenia podatków pośrednich i dochodów monopolowych za całą dekadę.

Ze względu na to, że urzędy pocztowe wpłacają należności celne i akcyzowe od przesyłek pocztowych dekadami z własnych funduszków w

globalnej sumie, po potrąceniu od niej należności uiszczonych w poprzednich dekadach od przesyłek, które następnie zostały zwrócone za granicę lub też nie wydane adresatom z innych powodów a nadto ze względu na to, że niektóre urzędy pocztowe należności akcyzowe, podlegające odpisaniu, potrącają z wpływów celnych, jeśli w danej dekadzie nie było wcale wpływów akcyzowych albo wysokość ich była niedostateczna, ustala się następujący tryb postępowania w tych wypadkach:

Należności celne i wszystkie inne za zagraniczne przesyłki pocztowe, wpłacone przez Urząd pocztowy dekadami do Centralnej Kasy Państwowej lub Kas Skarbowych na Nadwyżki Kasowe urzędu celnego bez jakichkolwiek potrąceń na rzecz podatków pośrednich i dochodów monopolowych w poprzednich dekadach, Urząd Celny zarachowuje na ogólnych zasadach (§ 37 i 39 Instr. Rach. Kas. Dzień. Urz. Min. Sk. Nr. 24/1922, poz. 407) a mianowicie: wpływy celne na odnośne pozycje budżetu, zaś wszelkie inne należności nie celne w ich liczbie podatki pośrednie i dochody monopolowe do sum obrotowych w sposób wskazany w okólniku z dnia 3.IX.27 r. Nr. DC/3500/IV/27.

W wypadkach, gdy urząd pocztowy dokona w danej dekadzie potrącenia uiszczonych w poprzednich dekadach podatków pośrednich i dochodów monopolowych za przesyłki nie wydane adresatom z różnych powodów, jeżeli potrącenia te znajdują pokrycie we wpływach podatków pośrednich danej dekady, Urząd Celny wpłaty za daną dekadę zarachowuje jak wyżej na odnośne pozycje przychodowe z uwzględnieniem dokonanych potrąceń.

O dokonanych w ten sposób zmniejszeniu za daną dekadę wpływów podatków pośrednich i dochodów monopolowych należy odnotować na sporządzonych dla Kas Skarbowych za tę dekadę przez ekspozytury pocztowo-celne zestawieniach z wyszczególnieniem ilości i jakości niewydanych adresatom przesyłek i sumy uiszczonych za nie podatków pośrednich i dochodów monopolowych, jeżeli zaś potrącenia te nie mogą być w części lub w całości z osiągniętej w danej dekadzie sumie wpływów akcyzowych (monopolowych) dokonane i pokryte zostały przez Urząd z wpływów celnych i wówczas Urząd Celny zarachowuje zmniejszone z tego powodu wpływy celne jak wyżej na odnośne pozycje budżetowe, jednocześnie jednak sumy zapożyczone z wpływów celnych na zwrot podatków pośrednich i dochodów monopolowych zapisuje w założonym w tym celu zapisku według załączonego wzoru.

Celem wyrównania niedoboru w dekadowych wpływach celnych, z których były pokryte

zwroty podatków spożywczych Urząd Celny przesyła z początkiem każdego miesiąca Dyrekcji Ceł odpowiednie zestawienie, sporządzone na podstawie powyższego zapisku. Dyrekcja Ceł zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Skarbu Nr. DC 3500/IV/27 (ustęp 23 i 24 Dzień. Urzęd. Min. Skarbu Nr 27/1927, poz. 291) przesyła to zestawienie władzy administrującej dochodami podatków pośrednich z prośbą o zrefundowanie należnych kwot bądź z wpływów okresu budżetowego, bądź też z odnośnych kredytów budżetowych (§ 56 ustęp 3 instr. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 24/1922, poz. 407) i przelanie tych kwot za pośrednictwem Centralnej Kasy Państwowej lub Kas Skarbowych na Nadwyżki Kasowe odnośnego urzędu celnego, który je odpowiednio zarachuje (§ 37 i 39 instr. Rach. Kas. dla Władz i Urzędów Celnych).

O zrefundowaniu wpływów celnych, z których były potrącane przez Urząd pocztowy podatki pośrednie i dochody monopolowe, Urząd celny odnotowuje w wymienionym wyżej zapisku oraz tych dekadowych dowodach przychodowych, według których zostały zarachowane wpływy celne w zmniejszonych kwotach wskutek dokonanych potrąceń z jednoczesną adnotacją w przedziałce „Uwagi” rejestru opłat celnych przy pozycji, pod którą zostały zapisane zmniejszone wpływy celne.

W rejestrze „w wpływów na rachunek innych władz i urzędów nie celnych” (ustęp 24 okólnika L. DC/3500/IV/27) Urząd Celny winien uczynić przy odnośnej pozycji przychodowej, pod którą zostały zaksięgowane wpłacone przez Urząd pocztowy podatki pośrednie i dochody monopolowe adnotację, że wpływy te zostały zwrócone wobec niewydania pocztowych przesyłek adresatowi. Adnotację należy uczynić również na zwróconym urzędowi celnemu przez Urząd pocztowy kwicie celnym na niewydane przesyłki pocztowe, przy czym kwit ten dołącza się do wniku rewizji przesyłek pocztowych.

Ponadto Ministerstwo Skarbu zaznacza, że przepisy ustępu ostatniego okólnika z dn. 24. V. 1928 r. Nr. D IV. 2709/1/28 co do przedstawiania wszystkich danych, stanowiących podstawę obliczania podatków pośrednich i opłat monopolowych od sprowadzanych z zagranicy od dnia 1 kwietnia 1927 r. artykułów wymienionych w dziale 6 § 11 i w działach: 12, 13 i 15 budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu musi być bezwzględnie wykonany

Powyższy okólnik został podany do wiadomości wszystkim Izbom Skarbowym i Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dn. 20 stycznia 1930 r. L. D. VI. 3786/1/29.

Nr. bieżący	Data i numer kwitu (wyniku rewizji) na odprawione przesyłki pocztowe	Wyszczególnienie towarów (wg. wyniku rewizji), za które zostały uiszczone podatki pośrednie i dochody monopolowe	Data oraz pozycja rejestru wpływów nie celnych uiszczonych podatków pośrednich i dochodów monopolowych	Data i numer zawiadomienia U. C. do Kasy Skarbowej, przy którym były przesłane dowody przychod. dot. zarachow. podatk. pośredn. i dochodów monopol. na dochód Skarbu	Dowody niewydania przes. poczt. adresatom, za które uiszczono należności podatków pośredn. i dochodów monopolowych	Wyszczególn. sumy oraz dekady, w której Urząd poczt. potrącił należn. podatk. pośredn. i opł. mon. z wpływów celn. za przesyłki nie wydane adresatom	U W A G I: Data i Nr. przesłanego wyciągu do Dyr. Ceł w sprawie zrefundowania wpływów celnych, data oraz pozycja rejestru opłat celnych jako wpływy celne i t. d.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 lipca 1926 r.

w sprawie opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonarjuszów zarządu ceł poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowymi oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 74/1926, poz. 426).

Na zasadzie rozdz. VII art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 27 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 663), zarządza się co następuje:

§ 1. Do czynności, wykonywanych przez funkcjonarjuszów zarządu ceł, za które strony interesowane winny uiścić osobne opłaty, należą:

- 1) stała lub dorywcza kontrola nad nieurzędowymi składami celnymi;
- 2) stała lub dorywcza kontrola nad towarami w obrocie uszlachetniającym;
- 3) dorywcza lub jednorazowa kontrola nad towarami, sprowadzanymi z zastosowaniem ulg celnych;
- 4) kontrola nad czynnościami przedsiębiorstw ekspedycyjnych;
- 5) kontrola nad towarami w wypadkach innych, niż wyżej pod pp. 2 i 3 przytoczonych;
- 6) konwojowanie, strzeżenie oraz odprawa towarów, o ile czynności te dokonywane są poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowymi.

§ 2. Wysokość tych opłat ustala się jak następuje:

1. Za kontrolę nad nieurzędowymi składami celnymi:

- a) stałą w kwocie równąjącej się uposażeniu urzędnika państwowego według VIII st. sł. szczebla a.

Opłatę pobiera się ćwierćrocznie z góry.
(Dz. Ust. R. P. Nr. 130/1926, poz. 781).

- b) dorywczą — w kwocie równąjącej się normalnym dietom dziennym urzędnika VII stopnia służbowego oraz kosztów przejazdu tam i zpowrotem dorozkami.

O ile przedsiębiorstwo znajduje się poza siedzibą urzędu celnego, opłatę zwiększa się o kwotę odpowiadającą cenie biletu II klasy za przejazd urzędnika i III klasy za przejazd strażnika pociągiem pośpiesznym do miejsca siedziby przedsiębiorstwa i zpowrotem. Opłatę pobiera się każdorazowo po przeprowadzeniu kontroli.

Opłatę za kontrolę stałą pobiera się od wolnych składów celnych. Od składów specjalnych, jak np. składy celne do przechowywania spirytualji i wina, filmów, maszyn i t. p. pobiera się opłaty za kontrolę dorywczą, o ile nie zachodzi potrzeba stosowania stałej kontroli celnej.

Jeżeli właściciel wolnego składu celnego posiada na tej samej posesji jeszcze inny skład celny do przechowywania towarów jednego gatunku jak np. spirytualji, wina i t. p., a kontrola nad takim składem może być wykonywana przez personel przydzielony do wolnego składu celnego, osobnej opłaty za kontrolę wykonywaną przez wspomniany personel w godzinach urzędowych nie pobiera się.

2. Za kontrolę celną nad towarami w obrocie uszlachetniającym:

- a) stałą w kwocie równąjącej się uposażeniu urzędnika państwowego według VII st. sł. szczebla b.

Opłatę pobiera się ćwierćrocznie z góry.

- b) dorywczą w kwocie według tablicy Nr. 1.

Tablica Nr. 1.

Przy sumie cła normalnego

poniżej 500.000 zł i wyżej	500.000 zł i wyżej
" 200.000 " do 200.000 zł włą.	200.000 " do 200.000 zł włą.
" 100.000 " " 100.000 " "	100.000 " " 100.000 " "
" 50.000 " " 50.000 " "	50.000 " " 50.000 " "
" 25.000 " " 10.000 " "	25.000 " " 10.000 " "
" 10.000 " " 5.000 " "	10.000 " " 5.000 " "
" 5.000 " " 3.000 " "	5.000 " " 3.000 " "
" 3.000 " " i poniżej	3.000 " " i poniżej
a	b

$\frac{1}{3}\%$ cła norm. niemniej niż 2.500 zł	$\frac{1}{3}\%$ cła norm. niemniej niż 2.500 zł
$\frac{1}{2}\%$ " " " " 2.000 "	$\frac{1}{2}\%$ " " " " 2.000 "
1% " " " " 1.500 "	1% " " " " 1.500 "
$1\frac{1}{2}\%$ " " " " 1.000 "	$1\frac{1}{2}\%$ " " " " 1.000 "
2% " " " " 750 "	2% " " " " 750 "
3% " " " " 500 "	3% " " " " 500 "
5% " " " " 350 "	5% " " " " 350 "
7% " " " " 300 "	7% " " " " 300 "
10% "	10% "
c	d

Przy sprowadzaniu poszczególnych partij towaru na poczet kontyngentu, przyznanego pozwoleniem, opłaty za kontrolę należy pobierać w kwotach, przypadających według skali procentowej (przdziałka c) do czasu, dopóki ogólna suma tych opłat nie osiągnie kwoty, przewidzianej dla całego kontyngentu.

Przy towarach wolnych od cła przywozowe- go zł. 0,05 od 100 kg. wagi surowej, lecz niemniej niż 50 zł., przyczem jako towary wolne od cła należy rozumieć towary wogóle niepodlegające

opłacie cła, jak np. rudy cynkowe poz. 138 p. 2 taryfy celnej.

Opłaty te pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym.

3. Za kontrolę celną nad towarami, sprowadzanymi z zastosowaniem ulg celnych:

- a) dorywczą — w kwocie ustalonej w § 2 p. 2 b.

Opłatę tę pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym;

- b) jednorazową — w kwocie według tablicy Nr. 2.

Tablica Nr. 2.

Przy sumie cła normalnego

150,000 zł i wyżej		3/4 cła norm. niemniej niż 2,000 zł	
poniżej 150,000	do 50,000 zł wł.	1 1/8%	1 000 "
" 50,000	" 25,000 " "	2%	750 "
" 25,000	" 10,000 " "	3%	450 "
" 10,000	" 5,000 " "	4,5%	250 "
" 5,000	" 3,000 " "	5%	180 "
" 3,000	" 2,000 " "	6%	140 "
" 2,000	" 1,000 " "	7%	100 "
" 1,000	" 500 " "	10%	70 "
" 500	" i poniżej	14%	
a	b		d

Opłatę tę pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym.

Przy sprowadzaniu poszczególnych partij towaru na poczet kontyngentu, przyznanego pozwoleniem, opłaty za kontrolę należy pobierać w kwotach, przypadających według skali procentowej (przedziałka c) do czasu, dopóki ogólna suma tych opłat nie osiągnie kwoty przewidzianej dla całego kontyngentu.

4. Za każdorazowe przeprowadzenie kontroli nad czynnościami przedsiębiorstw ekspedycyjnych — w kwocie, równającej się normalnym dietom dziennym urzędnika państwowego VI-go st. sł., oraz kosztom przejazdu tam i zpowrotem dorożkami.

O ile siedziba przedsiębiorstwa znajduje się poza siedzibą dyrekcji ceł względnie departamentu ceł, opłatę powiększa się o kwotę, odpowiadającą cenie biletu I klasy za przejazd delegowanego urzędnika pociągiem pośpiesznym do miejsca siedziby przedsiębiorstwa i zpowrotem.

Opłatę tę pobiera się każdorazowo po ukończeniu kontroli.

5. Za kontrolę nad towarami w wypadkach innych, niż pod pp. 2 i 3 paragrafu pierwszego niniejszego rozporządzenia przytoczonych — w kwocie, ustalonej w § 2 p. 3 b. (tablica 2).

Opłatę tę pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym.

6. Za konwojowanie, strzeżenie lub odprawę towarów poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowymi w kwocie odpowiadającej 1/6 części normalnych diet według tego stopnia służbowego, do którego zaliczony jest sprawujący czynność funkcjonariusz celny za każdą godzinę pracy, o ile czynność odbywała się w porze nocnej między 21 a 6 godziną oraz 1/6 części połowy normalnych diet, o ile czynność odbywała się w dzień, licząc część godziny za całą, z tem jednak ograniczeniem, że opłata za czynności dokonane w jednym dniu nie może przewyższać dziennych diet.

Do powyższej kwoty winny być doliczone koszty przejazdu funkcjonariuszów celnych delegowanych do dokonania tych czynności.

§ 3. Na wysokość opłaty za czynności, wymienione w § 1, nie wpływa okoliczność, czy czynność urzędową przedsięwzięto w godzinach urzędowych, czy też poza niemi.

§ 4. Opłaty za wykonywanie wszystkich czynności kontroli, wskazanych w § 1, pobiera urząd celny.

Wpływy za czynności kontroli, wymienione w § 1 punktach 1, 2, 3, 4 i 5, zarachowuje urząd celny na odnośny dział i paragraf budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu, wydatki zaś z tego tytułu pokrywa z odpowiednich działów i paragrafów budżetu rozchodowego Ministerstwa Skarbu.

Powstałą tą drogą nadwyżkę dochodów nad rozchodami przeznaczają się na wydatki związane z organizacją i na specjalne wynagrodzenie za prowadzenie kontroli celnej stałej i lotnej wewnątrz kraju.

Wpływy za czynności, wymienione w § 1 p. 6, zarachowuje urząd celny na fundusz specjalny, wydatki zaś z tego tytułu pokrywa z tegoż funduszu.

§ 5. Zezwolenia na odprawę towarów poza miejscem urzędowym w siedzibie urzędu dla instytucji rządowych i zakładów dobroczynnych, jak również na odprawę w urzędzie, lecz w czasie poza godzinami urzędowymi mogą udzielać kierownicy urzędów celnych na własną odpowiedzialność i tylko w razie istotnej potrzeby. Za prawidłowy bieg służby w czasie poza godzinami urzędowymi są odpowiedzialni kierownicy urzędów celnych.

Na dokonanie odprawy towarów poza miejscem urzędowym w siedzibie urzędu we wszystkich innych wypadkach oraz na dokonanie odprawy towarów poza siedzibą urzędu wymagane jest pozwolenie dyrekcji ceł.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 1 sierpnia 1926 r. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 577).

Opłata za kontrolę w wypadkach wymienionych w § 2 p. b) i p. 3 a) oraz b), o ile odnośne pozwolenia zostały wydane przed dniem 1 sierpnia 1926 r. i do tego czasu nie zostały całkowicie wykorzystane, zostanie pobrana w ten sposób, że od partij towaru sprowadzonych na poczet kontyngentu przyznanego pozwoleniem przed dniem 1-go sierpnia 1926 r. zostaną pobrane opłaty za

kontrolę według norm ustalonych rozporządzeniem z dnia 1 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 577), a od partij towaru sprowadzonych po tym terminie — według norm ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.

Okólnik L. D. IV. 86/3/27

z dnia 17 listopada 1927 r.

w sprawie opłaty za wykonywanie kontroli towarów, sprowadzanych z zagranicy w obrocie uszlachetniającym.

(Dz. Urz. M. Sk. Nr. 33 — 34/1927, poz. 366).

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie oraz wszystkich Urzędów Celnym, położonych w obrębie tych Dyrekcji

Na skutek zapytania jednej z Dyrekcji Ceł, jak należy obliczać opłaty za wykonywanie kontroli towarów, sprowadzanych z zagranicy w obrocie uszlachetniającym (§ 2 pkt. 2-b) rozporządzenia z dn. 17 lipca 1926 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 74, poz. 426) w wypadkach, kiedy przesyłka nie obejmuje całego dozwolonego kontyngentu towarów, lecz tylko część tegoż, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Opłata za kontrolę winna być pobierana według norm ustalonych w powyższym rozporządzeniu, tylko od tej ilości towarów, która faktycznie została przywieziona z zagranicy.

Przy odprawie poszczególnych partij towaru na poczet kontyngentu, przyznanego pozwoleniem, należy jednak pobierać opłatę za kontrolę w/g skali procentowej Tablicy Nr. 1, przyjmując każdorazowo za podstawę do zastosowania procentowej normy (przedziałka c) wysokość cła, pobranego nietylko od danej partij, lecz i od partij przywiezionych poprzednio, jak również uwzględniając kwoty, pobrane uprzednio tytułem opłaty za kontrolę. Tak, np. jeżeli od całego kontyngentu przypada cła 12.000 zł., a towar przywieziony w trzech partjach na 2.000 zł. 4 000 zł. i 6.000 zł. cła, należy pobrać za kontrolę kwoty następujące: od 1 partij — 200 zł., od 2 partij — 150 (t. j. 350 — 200) oraz od 3 partij — 150 zł. (500 — 350), ogółem zaś 500 zł.

Pobrane w ten sposób opłaty w każdej chwili odpowiadają całej przywiezionej ilości towaru, przez co uniknie się rozrachunków i zwrotów nadmiernie pobranych kwot na wypadek, gdyby strona po przywiezieniu kilku partij towaru zaprzestała dalszego sprowadzania towaru i kontyngentu nie wyczerpała.

Ten sam system obliczania winien być stosowany przy pobieraniu opłaty za kontrolę towarów sprowadzanych z zastosowaniem ulg celnych (§ 2 p. 3-b rozp. z dn. 17 lipca 1926 r.).

Okólnik L. D. IV. 1579/1/28

z dnia 7 lipca 1928 r

w sprawie ściągania i umarzania niedoborów celnych.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie, Wilnie.

§ 32 rozporządzenia o postępowaniu celnym z dnia 13.XII. 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 64 z 1921 r.)* postanawia, że należności celne, omyłkowo niedobrane przy odprawie towarów, winny być ściągnięte trybem ustanowionym, w terminie dwóch lat, który to termin rozporządzeniem z dn. 28.IX. 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 586) skrócony został do jednego roku.

W związku z ogólną zasadą prawną (uznaną także we wszystkich dzielnicowych kodeksach cywilnych), iż każdy obowiązany jest do wynagrodzenia szkody zrządzonej drugiemu (zatem i Skarbowi Państwa) działaniem i zaniechaniem sprzecznym z prawem wyjaśnia się, że w wypadkach, w których niedobór celny nie może być ściągnięty od strony zobowiązanej, winien być pociągnięty do odpowiedzialności majątkowej, za poniesioną przez Skarb Państwa szkodę, ten urzędnik celny, który spowodował powstanie niedoboru, chociażby nawet w przepisach administracyjnych nie było wyraźnego postanowienia w tym względzie.

Ściągnięcie szkody od urzędników, pozostających w czynnej służbie państwowej winno być dokonane w drodze potrąceń z ich uposażenia służbowego przy zastosowaniu postanowień art. 47 ustawy z dn. 17.II. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164); ściągnięcie odszkodowania od osób, które przestały być funkcjonariuszami, państwowymi, jak również ściągnięcie szkody z prywatnego majątku urzędnika państwowego może nastąpić w drodze sądowej.

Pociągnięcie urzędnika do odpowiedzialności majątkowej winno być poprzedzone stwierdzeniem po stronie urzędnika winy lub niedbalstwa, polegających na tem, że urzędnik coś zrobił lub czegoś zaniedbał, co może być uznane jako sprzeczne z obowiązkiem „ściślego przestrzegania ustaw i przepisów“ i „wypełniania obowiązków swego urzędu gorliwie, sumiennie i bezstronnie“, jak nakazuje art. 21 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164).

Stwierdzenie winy jest kwestją faktu, która powinna być zbadana i ustalona w każdym wypadku z osobna na tle okoliczności sprawy i z uwzględnieniem miarodajnych dla sprawy przepisów, instrukcji, zleceń służbowych i t. p., przy czem oczywiście interesowanemu urzędnikowi winna być dana możliwość obrony.

W miarę okoliczności, ustalenie winy może nastąpić w drodze postępowania dyscyplinarnego,

*) UWAGA. Obecnie w myśl § 7 rozporządzenia z dnia 14 marca 1930 r o postępowaniu celnym, Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 276.

o ile zaś naruszenie obowiązków nie daje jeszcze podstawy do wdrożenia takiego postępowania, ustalenie winy powinno nastąpić w trybie administracyjno-służbowym.

O nałożeniu na urzędnika odpowiedzialności za szkodę i o zarządzeniu potrąceń z jego uposażenia decyduje właściwa Dyrekcja Ceł i zawiadania o tem urzędnika pisemną decyzją, przeciwko której służy mu prawo odwołania się do Ministerstwa Skarbu w terminie 14-dniowym.

Umorzenie niedoborów celnych, które nie mogły być ściągnięte od stron zobowiązanych, może nastąpić jedynie w tych wypadkach, kiedy z przeprowadzonego dochodzenia będzie dowodnie wynikać, że omyłka, na skutek której powstał niedobór celny, nastąpiła z przyczyn niezależnych od woli urzędnika, względnie pomimo zastosowania przez niego dostatecznej staranności przy wykonywaniu zleconych mu czynności.

O umarzaniu niedoborów celnych, nie przewyższających w każdym poszczególnym wypadku 100 zł. decydują Dyrekcje Ceł.

Sprawy o umorzenie niedoborów celnych, których wysokość przekracza 100 zł., jak również wszystkie sprawy wzbudzające jakiegokolwiek wątpliwości nawet jeżeli niedobór nie przewyższa 100 zł., powinny być przesyłane do decyzji Ministerstwa Skarbu wraz z wynikiem przeprowadzonego dochodzenia i konkretnym wnioskiem Dyrekcji.

Rozporządzenie z dnia 2.IV. 1925 r. za Nr. DC/10728/IV/24 niniejszem uchyla się.

(—) *Grodyński*,
Podsekretarz Stanu.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 30 kwietnia 1930 r.

w sprawie kredytowania należności celnych od towarów sprowadzonych drogą morską przez Gdynię.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 46, poz. 388 z dnia 27 czerwca 1930 r.).

Na podstawie art. 1 punkt c) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania sto-

sunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie towarów z zagranicy drogą morską przez Gdynię mogą być przyznawane importerom kredyty na należności celne.

§ 2. Z kredytu celnego mogą korzystać: zakłady wytwórcze, zakłady użyteczności publicznej, instytucje samorządowe, zrzeszenia producentów rolnych, hurtowe domy kładowe oraz firmy handlowe, przemysłowe i ekspedycyjne, o ile przedstawiają rękojmię wypłacalności oraz prowadzą zgodnie z obowiązującymi przepisami księgi handlowe.

§ 3. Zakredytowaniu może podlegać cło od wszelkich towarów, z wyjątkiem towarów wyszczególnionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 15, poz. 113).

§ 4. Kredytu celnego udziela się tylko pod warunkiem złożenia wystarczającego zabezpieczenia.

Jako zabezpieczenie przyjmowane będą państwowe papiery procentowe, bankowe listy gwarancyjne i zabezpieczenia hipoteczne.

§ 5. Zakredytowane należności celne winny być uiszczone w terminie dwumiesięcznym od dnia wymiaru odnośnych należności celnych.

Termin ten Ministerstwa Skarbu może przedłużyć do 4-ch miesięcy.

§ 6. Udzielony kredyt celny podlega oprocentowaniu.

Wysokość stopy procentowej będzie regulowana oddzielnymi zarządzeniami Ministra Skarbu.

§ 7. Niewpłacenie w przepisany terminie zakredytowanych sum pociąga za sobą ściągnięcie należności w drodze przymusowej.

§ 8. Przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1925 r. w sprawie postępowania przy udzielaniu kredytów celnych (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 277) z wyjątkiem §§ 21 i 26 mają analogiczne zastosowanie przy kredytowaniu należności celnych na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PRZEDSIĘBIORSTWA EKSPEDYCYJNE.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 października 1920 r.

w przedmiocie dopuszczenia przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych.

(Dz. Ust. R. P. Nr. 103/1920, poz. 686).

Na podstawie rt. 17 i 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 51 z 1920 r., poz. 314) zatwierdzam następujące:

Przepisy tymczasowe o porządku załatwiania formalności celnych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne.

Art. 1. Przedsiębiorstwa ekspedycyjne, mające na celu pośrednictwo zawodowe w załatwianiu formalności celnych w urzędach celnych, mogą być dopuszczane do działalności w tym zakresie tylko po uzyskaniu specjalnego na to pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

Art. 2. Pozwolenia udziela się tylko pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelom polskim

na podstawie składanych przez nich deklaracji, które powinny zawierać:

- 1) imię i nazwisko petenta, jego zawód i stałe miejsce zamieszkania,
- 2) nazwę przedsiębiorstwa (firmę),
- 3) oznaczenie urzędu celnego, przy którym przedsiębiorstwo zamierza prowadzić swe czynności,
- 4) ilość oddziałów przedsiębiorstwa ze wskazaniem urzędów celnych, przy których firma ma je uruchomić,
- 5) wskazanie siedziby przedsiębiorstwa i jego oddziałów, obranej na obszarze Rzeczypospolitej.

Do deklaracji należy dołączyć:

- a) świadectwo władzy policyjnej stałego miejsca zamieszkania petenta, że jest pełnoletnim obywatelem polskim,
- b) świadectwo niekaralności i nieznajdowania się petenta pod sądem lub śledztwem,
- c) dowód fachowego uzdolnienia, nabytego przez co najmniej pięcioletnią praktykę w spółpracownictwie w domach handlowych, przeważnie komisowo-ekspedycyjnych.

O ile przedsiębiorstwo należy do spółki firmowej lub komandytowej, to do deklaracji należy dołączyć wierzytelny odpis aktu zawarcia spółki. W tym wypadku przepisu niniejszego artykułu dotyczą również wspólników osobiście odpowiedzialnych. Za podstawę do udzielania pozwoleń spółkom akcyjnym, firmowym i komandytowym służą ich statuty lub umowy. Dwa egzemplarze statutu lub odpisu umowy należy złożyć przy deklaracji.

Art. 3. Ministerstwo Skarbu po rozpatrzeniu złożonej deklaracji zawiadamia petenta piśmiennie o swej decyzji bez przytoczenia motywów.

Art. 4. Petenci w ciągu 14 dni od daty przychylnego zawiadomienia (art. 3) powinni złożyć do depozytu Ministerstwa Skarbu w Centralnej Kasie Państwowej lub w miejscowych kasach skarbowych niżej wskazaną kaucję na zabezpieczenie roszczeń Skarbu, które mogą wyniknąć w związku z czynnościami przedsiębiorstwa. Kaucje te złożyć należy w gotówce lub w państwowych papierach procentowych. Wysokość kaucji wynosi:

- a) dla przedsiębiorstw, prowadzących czynności przy jednym tylko urzędzie celnym—*cztery tysiące pięćset złotych (Dz. Ust. R. P. Nr. 39/1924, poz. 417).*
- b) dla przedsiębiorstw, które prowadzą czynności, prócz głównej siedziby, również w oddziałach przy kilku urzędach celnych — *jeden tysiąc sto dwadzieścia pięć złotych za każdy dodatkowy oddział (Dz. Ust. R. P. Nr. 39/1924, poz. 417).*

Kaucja ta pozostaje w depozycie Ministerstwa Skarbu przez cały czas trwania pozwolenia. Oprócz złożenia kaucji, petenci powinni podpisać zobowiązanie o poddaniu się przepisom niniejszego rozporządzenia i ścisłemu jego przestrzeganiu.

Przedsiębiorstwom z nieznacznym obrotem towarowym, zatrudnionym tylko przy jednym urzędzie celnym, w wyjątkowych wypadkach wysokość kaucji można obniżyć nie niżej jednak jak do *jednego tysiąca sto dwadzieścia pięć złotych (Dz. Ust. R. P. Nr. 39/1924, poz. 417).*

Zamiast pieniężnych kaucji Ministerstwo Skarbu może od towarzystw akcyjnych przyjmować zobowiązania hipoteczne lub bankowe.

Art. 5. Po złożeniu kaucji i zobowiązania w terminie wskazanym w art. 4, petenci otrzymują od Ministerstwa Skarbu pozwolenia na załatwianie formalności celnych w urzędach celnych.

Art. 6. Ministerstwo Skarbu zawiadamia właściwe urzędy celne o tych przedsiębiorstwach, którym zostały wydane pozwolenia na załatwianie formalności celnych, poczem przedsiębiorstwa mogą sprawować swe czynności na podstawie niżej wymienionych przepisów.

Art. 7. Przedsiębiorstwa ekspedycyjne odpowiadają całym swym majątkiem za wszelkie straty, jakie może ponieść Skarb z powodu nadużyć lub przekroczeń przepisów celnych, dokonanych przez właścicieli lub pełnomocników przedsiębiorstwa i obowiązane są pokrywać wszelkie grzywny pieniężne, jakie z tego tytułu mogą być nałożone na wymienione osoby, o ile one same nie uiszczą ich w terminie przepisanych.

Art. 8. Przedsiębiorstwo obowiązane jest do prowadzenia ksiąg handlowych według zasad podwójnej księgowości handlowej.

Wszelkie koszty, jakie przy załatwianiu formalności celnych ponosi przedsiębiorstwo w zastępstwie strony z tytułu opłat skarbowych, manipulacyjnych i innych, pobieranych przez urzędy celne, należy ściśle w rachunkach podawać stronie i usprawiedliwiać należytemi dowodami.

Art. 9. Prowizja, pobierana przez przedsiębiorstwa od stron za załatwianie formalności celnych, oraz za czynności ekspedycyjne, jest w zasadzie dowolną, nie może jednak przekraczać pięciokrotnych norm taksy, ustanowionej dla agencji celnych Polskich Kolei Państwowych i powinna być obliczana na podstawach przyjętych w tej taksie.

Przy załatwianiu zleceń instytucji państwowych, zarówno cywilnych, jak wojskowych, przedsiębiorstwa ekspedycyjne obowiązane są stosować taksę ustaloną dla Agencji Celnych Polskich Kolei Państwowych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 12, z 1920 r., poz. 67). *)

Art. 10. Kwotę prowizji, pobieranej przez przedsiębiorstwa, należy w rachunkach oznaczać pod osobną pozycją, obejmującą wszelkie należności poza kosztami wymienionymi w art. 8.

Podawanie w rachunkach jakichkolwiek pozatem dodatkowych kosztów obciążających stronę z tytułu załatwiania formalności celnych — jest niedopuszczalne.

*) Obecnie Dziennik Urzędowy Ministerstwa Komunikacji Nr. 21/1929, poz. 176.

Art. 11. Ministerstwo Skarbu może w każdej chwili zarządzić sprawdzenie rachunków, wystawionych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne stronom, jak również zbadanie właściwych ksiąg handlowych.

W tym celu przedsiębiorstwa powyższe powinny dostarczać organom kontrolującym Ministerstwa Skarbu wszelkich niezbędnych dokumentów, dowodów i wyjaśnień.

Art. 12. Pełnomocnicy przedsiębiorstw ekspedycyjnych, upoważnieni do załatwiania w ich imieniu formalności celnych, otrzymują od właściwych urzędów celnych pozwolenia na załatwianie formalności przy zachowaniu następujących warunków:

- a) pełnomocnik powinien być pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelem polskim,
- b) powinien posiadać wykształcenie w zakresie średniej szkoły publicznej. Warunek ten nie obowiązuje co do osób, które wykazą fachowe uzdolnienie, nabyte najmniej pięcioletnią praktyką w domach komisowo-ekspedycyjnych.

Byłym urzędnikom państwowym celnym i byłym funkcjonariuszom agencji celnych kolejowych w ciągu lat trzech od dnia opuszczenia służby pozwoleń powyższych udziela Ministerstwo Skarbu na podstawach, wyszczególnionych w art. 3.

Art. 13. Podania o wydanie pozwoleń (art. 12) dla pełnomocników składają przedsiębiorstwa ekspedycyjne do tych urzędów, przy których pełnomocnicy mają być zatrudnieni z załączeniem odnośnych dowodów, za wiarygodność których przyjmują na siebie odpowiedzialność.

O ile złożone dowody odpowiadają warunkom, wymagany w art. 12, urząd celny wydaje pozwolenie po złożeniu przez pełnomocnika wiarygodnego aktu pełnomocnictwa i podpisaniu przez niego zobowiązań. Pozwolenie ma ważność w przeciągu trzech lat. Po upływie tego terminu pozwolenie w tym samym trybie może być odnowione.

Art. 14. Ministerstwo Skarbu w każdej chwili może cofnąć pozwolenie (art. 5) wydane przedsiębiorstwu ekspedycyjnemu, niezależnie od wdrożenia postępowania karnego:

- 1) w razie ujawnienia nadużyć, popełnionych przez właścicieli lub pełnomocników przedsiębiorstwa,
- 2) w razie ustalenia szkodliwej działalności przedsiębiorstwa dla Skarbu,
- 3) w razie ujawnienia szkodliwej działalności dla stron przez nierzetelne wykonywanie ich zleceń w sprawach celnych,
- 4) w razie nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia.

O ile w wyżej wymienionych wypadkach winnym okaże się pełnomocnik przedsiębiorstwa, który działa bez wiadomości lub wbrew zleceniom przedsiębiorstwa, to Ministerstwo Skarbu, na wniosek właściwego urzędu celnego, pozbawia takiego pełnomocnika udzielonego mu pozwolenia (art. 13).

Art. 15. Przedsiębiorstwa lub osoby, którym cofnięto udzielone pozwolenie, w razie ponownego ubiegania się o ich uzyskanie w myśl art. 2 i 12 niniejszych przepisów, Ministerstwo Skarbu może uznać za nieodpowiadające warunkom, wymaganym przy pośredniczeniu w czynnościach celnych.

Art. 16. Właściciele przedsiębiorstw ekspedycyjnych, załatwiających obecnie formalności celne w urzędach celnych, którzy chcą nadal prowadzić swe czynności, obowiązani są uzyskać pozwolenie w ciągu jednego miesiąca od daty ogłoszenia niniejszych przepisów, składając odnośne deklaracje do Ministerstwa Skarbu.

Przedsiębiorstwa tych osób, których deklaracje nie zostaną uwzględnione, lub które deklaracji takich nie złożyły, mogą załatwiać zlecenia, powierzone im przez strony w urzędach celnych, do dnia 1 stycznia 1921 r. Zlecenia, niewykonane po tym terminie, muszą być przekazane tym przedsiębiorstwom, które uzyskały pozwolenia na załatwianie czynności we właściwych urzędach celnych.

Art. 17. Spory, wynikające przy wykonaniu niniejszych przepisów, rozstrzygają w pierwszej instancji — urzędy celne, w drugiej zaś i ostatniej instancji — Ministerstwo Skarbu.

Art. 18. Przepisy niniejsze uzyskują moc obowiązującą z dniem ich ogłoszenia we wszystkich urzędach celnych Rzeczypospolitej.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 maja 1929 r. w sprawie wydania nowych Przepisów o Ajencjach Celnich Polskich Kolei Państwowych.

Dz. Urz. Mir. Komunikacji Nr. 21/1929, poz. 176.

Z dniem ogłoszenia wchodzi w życie niżej zamieszczone „Przepisy o Ajencjach Celnich Polskich Kolei Państwowych“.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotych-

czasowe „Tymczasowe Przepisy o Ajencjach Celnich Polskich Kolei Państwowych“, ogłoszone rozporządzeniem Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 stycznia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 67).

PRZEPISY O AJENCJACH CELNYCH POLSKICH KOLEI PAŃSTWOWYCH.

C z ę ś ć I.

§ 1.

Zadania i obowiązki.

Ajencje Celne Polskich Kolei Państwowych przy granicznych i wewnętrznych urzędach celnych są powołane:

- a) do załatwiania formalności celnych, akcyzowych, podatkowych, policyjnych i zarządzeń innych władz administracyjnych z urzędu lub na zlecenie stron, oraz do wykonywania czynności ekspedycyjnych, na zlecenie stron przy przesyłkach cłonnych przez Ajencje Celne, i
- b) do zawiadywania z ramienia Polskich Ko-

lej Państwowych magazynami kolejowo-celnymi lub terenami kolejowo-celnymi, do wykonywania w magazynach i na terenach kolejowo - celnych wszelkich robót fizycznych, połączonych z magazynowaniem i rewizją celną towarów, oraz do wykonywania robót przeładunkowych na stacjach granicznych przy przejściu wagonów na tory kolejowe innej szerokości.

Ajencje Celne załatwiają z urzędu formalności celne, akcyzowe, podatkowe i inne:

a) przy przesyłkach znajdujących się w drodze do miejsca przeznaczenia we wszystkich wypadkach, kiedy w myśl przepisów Konwencji Międzynarodowej i postanowień Regulaminu przewozu załatwienie formalności o jakich mowa, należy do obowiązków kolei,

b) przy przesyłkach przybyłych na stację przeznaczenia pod adresem odbiorcy, gdy nadawca zastrzegł w liście przewozowym, że formalności celne, akcyzowe lub inne ma załatwić kolejowa Ajencja Celna,

c) gdy przesyłka jest adresowana na imię Ajencji Celnej, wreszcie

d) gdy uprawniony do załatwienia tych formalności odbiorca ani pełnomocnik nadawcy nie dokonał zgłoszenia w terminie przepisany.

Formalności celne, akcyzowe, podatkowe i inne Ajencje Celne załatwiają z komisju na stacji przeznaczenia na zlecenie odbiorcy.

§ 2.

Organizacja.

Ajencje Celne Polskich Kolei Państwowych stanowią odrębne organa, zaliczne do kategorii samowystarczalnych przedsiębiorstw pomocniczych. Ajencje Celne podlegają w pierwszym rzędzie Wydziałom Handlowo-Taryfowym właściwych Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych i działają w ramach własnych budżetów, zatwierdzanych w trybie zwykłym.

W zależności od charakteru i obrotów Ajencje Celne dzielą się na trzy klasy. Zaszeregowanie do właściwych klas zarządza Ministerstwo Komunikacji na wniosek Dyrekcji Okręgowych K. P.

§ 3.

Kierownictwo.

Ajencje Celne pozostają pod zarządem kierowników, mianowanych przez Dyrektorów Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych.

Zastępcę kierownika wyznacza Dyrekcja Okręgowa K. P. z pośród personelu Ajencji Celnej. Zastępstwo ma miejsce tylko w czasie nieobecności lub choroby kierownika.

Kierownikowi względnie jego zastępcy podlega wszystek personel Ajencji Celnej.

§ 4.

Odpowiedzialność.

Kierownik Ajencji Celnej, względnie jego zastępca, ponoszą odpowiedzialność za prawidłowy bieg spraw w Ajencji Celnej i odpowiadają mater-

jalnie za straty z ich winy spowodowane Skarbowi Państwa lub stronom przez Ajencję zastępowanym na zasadach określonych w przepisach o stosunku służbowym pracowników Polskich Kolei Państwowych

Deklaranci, ich zastępcy i pomocnicy ponoszą karną i materialną odpowiedzialność za przekroczenie przepisów celnych, podatkowych, statystycznych i administracyjnych w związku z wykonywaniem przez nich odnośnych formalności i za straty, spowodowane z ich winy Skarbowi Państwa lub klientom Ajencji Celnej. Inni pracownicy Ajencji Celnej ponoszą podobną odpowiedzialność w granicach powierzonych im obowiązków.

§ 5.

Stosunek do Urzędów Celnych.

Pracownicy Ajencji Celnych obowiązani są przy wykonywaniu obowiązków służbowych przestrzegać przepisów celnych, skarbowych i administracyjnych, strzec interesu Skarbu Państwa, oraz zgodnie i lojalnie współpracować z organami dozoru celnego.

Na żądanie władz celnych Ajencje Celne są obowiązane udzielać im wszelkich wyjaśnień, do starczać dokumentów i dawać dostęp do ksiąg, akt i wszelkich materiałów, mających związek z czynnościami służbowymi.

O każdej zmianie na stanowisku kierownika Ajencji Celnej Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych jest obowiązana zawiadomić właściwą Dyrekcję Cel.

Kierownicy Ajencji Celnych są obowiązani przysyłać miejscowym Urzędem Celnym wykazy pracowników, uprawnionych przez Dyrekcję Okręgową Kolei Państwowych do załatwiania formalności celnych, a w szczególności do sporządzania i podpisywania deklaracji celnych.

§ 6.

Stosunek do stron.

W stosunku do klienteli, korzystającej z usług kolejowych Ajencji Celnych, obowiązane są Ajencje dochowywać tajemnic handlowych, strzec interesów klienteli oraz udzielać bezpłatnie wszelkich informacji w sprawach, dotyczących stosowania przepisów kolejowo-celnych, taryf i t. p.

§ 7.

Kwalifikacje fachowe personelu.

Niezależnie od kwalifikacji ogólnych, wymaganych od pracowników, pozostających na służbie kolejowej, od pracowników Ajencji Celnych wymaga się znajomości całej techniki postępowania celnego na kolejach, przepisów i taryf celnych.

W szczególności wymaga się:

od kierownika Ajencji Celnej — dłuższe praktyki w Ajencjach Celnych, dokładnej znajomości całej procedury postępowania, przepisów celnych i taryf; od deklarantów, ich pomocników

zastępców i wogóle od pracowników, upoważnionych do załatwiania formalności w urzędach celnych przy odprawach wszelkiego rodzaju — niezbędnych wiadomości z dziedziny towaroznawstwa celnego, w stopniu, wystarczającym do prawidłowego stosowania taryf celnych, oraz znajomości przepisów i instrukcyj celnych, regulujących postępowanie celne w kolejowych urzędach celnych.

Warunki i sposób egzaminowania pracowników Agencji Celnych ze znajomości przepisów celnych, techniki postępowania celnego oraz taryf celnych określają „Przepisy o służbie przygotowawczej i egzaminach pracowników Polskich Kolei Państwowych”.

§ 8.

Warunki służby i czas pracy.

Stosunki służbowe pracowników w Agencjach Celnych uregulowane są w przepisach o stosunku służbowym pracowników Polskich Kolei Państwowych.

Warunki i podział pracy w Agencjach Celnych uzależnia się od warunków miejscowych. Regulowanie warunków pracy w Agencjach Celnych należy do kompetencji przełożonej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych.

W Agencjach Celnych granicznych i tych wewnętrznych, w których Urzędy Celne wykonywają graniczną odprawę przywózową lub wywózową, praca na zmianę może w razie potrzeby trwać całą dobę.

Pracownicy w takich Agencjach Celnych obowiązani są pełnić służbę o każdej porze, według podziału czynności, zatwierdzonego przez Dyrekcję Okręgową Kolei Państwowych.

Wynagrodzenie za pracę nocną w Agencjach Celnych regulują ogólne przepisy dla służby kolejowej.

§ 9.

Zakaz załatwiania zleceń przez pracowników na rachunek własny.

Pracownikom Agencji Celnych zabrania się pod groźbą najsurowszych kar dyscyplinarnych, załatwiania komisów na własny rachunek.

§ 10.

Zgłaszanie przesyłek do odprawy przywózowej.

Zgłaszanie do odprawy celnej (deklarowanie) przesyłek przywózowych skutecznia się na podstawie danych, zawartych bądź w liście przewozowym, bądź w deklaracji celnej nadawcy, fakturze, specyfikacji lub innym, przez stronę dostarczoną lub do dowodów przewozowych dołączonym, dokumencie handlowym.

W razie braku dostatecznych danych, dokumentów handlowych, świadectw pochodzenia, pozwoleń przywozu lub innych dowodów, potrzebnych do zgłoszenia celnego, obowiązkiem Agencji Celnej jest, w miarę możliwości, zaradzić temu brakowi drogą pisemnego, telegraficznego, lub telefo-

nicznego wezwania nadawcy lub odbiorcy przesyłki do nadesłania potrzebnych danych lub dokumentów.

§ 11.

Rewizja celna.

Rewizja celna przesyłek zadeklarowanych przez Agencję Celną odbywa się w obecności deklaranta tejże Agencji.

Obowiązkiem deklaranta jest śledzić, czy rewizja odbywa się prawidłowo i starać się zapobiegać komplikacjom, będącym następstwem niewłaściwego zastosowania taryfy celnej. O wyniku rewizji celnej, powodującym komplikacje w normalnym biegu postępowania celnego, Agencja Celna zawiadamia natychmiast nadawcę przesyłki, względnie odbiorcę lub osobę uprawnioną przez nadawcę do dysponowania przesyłką i żąda wskazówek co do dalszego postępowania.

Agencje Celne występują do właściwych władz i urzędów z wszelkiego rodzaju odwołaniami, sprzeciwami lub zażaleniami, pozostającymi w związku z dokonywaną odprawą celną danej przesyłki.

Jako zastępcy strony Agencji Celnej służy prawo w związanych z odprawą celną sprawach celno-taryfowych i celno-proceduralnych bezpośredniego odwoływania się w drodze rekursu do właściwych wyższych instancji. We wszelkich innych sprawach Agencje Celne mogą występować z przedstawieniami do władz centralnych tylko za pośrednictwem przełożonych Dyrekcji.

§ 12.

Płacenie cła.

Po upewnieniu się, że pod względem stosowania taryfy celnej, przyjętych podstaw wymiaru oraz obliczeń rachunkowych niema omyłek, a ze strony proceduralnej niema żadnych przeszkód, Agencja Celna przystępuje do uiszczenia cła oraz dodatkowych opłat celnych, jako to: opłat manipulacyjnych, akcydencji i innych.

Cło, łącznie z opłatami dodatkowymi, może być uiszczone Urzędowi Celnemu przez Agencję Celną w wypadkach następujących:

a) jeżeli strona, na rachunek której załatwiana jest odprawa celna, posiada w Agencji Celnej pokrycie gotówkowe lub zabezpieczenie kredytowe w dostatecznej wysokości,

b) bez względu na brak pokrycia gotówkowego lub zabezpieczenia kredytowego, jeżeli wartość towaru o tyle przewyższa cło i należności celne oraz kolejowe, że je zabezpiecza, z wyłączeniem wszelkiego ryzyka.

Pokrycie cła przez stronę zgóry jest bezwzględnie wymagane przy cleniu przez Agencje Celne towarów, których wartość nie zabezpiecza cła, względnie towarów, ulegających szybkiemu zepsuciu.

Cło może być płacone przez Agencję Celną:

a) zobowiązaniem celnym,

b) gotówka.

Zobowiązania celne, dopuszczalne w wypadkach odroczenia wpłaty należności celnych na mocy specjalnych uprawnień, przysługujących Ajencjom Celnym, mają zastosowanie we wszystkich wypadkach cienia przesyłek z urzędu, oraz z komisju, przy odprawie towarów nadanych pod adresem instytucyj państwowych, na ich zlecenie.

Wszelkie inne cienie przesyłek, uskutecznia-
ne w charakterze operacyj komisjowych, odbywa się za gotówkę.

§ 13.

Niedobory celne.

Ajencje Celne sa obowiązane do przedsiębrania wszelkich starań i środków celem wyegzekwowania i uregulowania niedoborów celnych.

Bezwzględny obowiązek pokrywania niedoborów celnych ciąży na Ajencjach Celnym co do przesyłek przybyłych do Urzędu Celnego loco pod adresem Ajencji Celnnej lub odbiorcy, który już od siebie upoważnił Ajencję Celną do załatwienia formalności celnych

§ 14.

Formalności wywozowe.

Formalności wywozowo-celne, polegające na zgłoszeniu przesyłki do wywozu (zadeklarowaniu), zrewidowaniu, uiszczeniu opłat celnych, załatwieniu formalności podatkowych, sanitarnych i innych, Ajencje Celne załatwiają na zasadach wyłuszczo-
nych w § 1 niniejszych Przepisów: a) przy wszystkich przesyłkach będących w drodze, b) na stacjach nadania w tych tylko wypadkach, kiedy odprawa celna odbywa się po formalnem przyjęciu przesyłki do przewozu w myśl artykułu 8 Konwencji Międzynarodowej, względnie § 8 Regulaminu przewozu.

Ajencjom Celnym granicznym nie służy prawo poboru komisjowego w tych wypadkach, kiedy odprawę wywozową załatwiono w wewnętrznym urzędzie celnym, bez względu na to, czy z udziałem lub bez udziału kolejowej Ajencji Celnnej, bowiem Ajencja Celnna graniczna nie załatwia już żadnych czynności, któreby ją uprawniały do pobrania opłaty za dokonanie odprawy wywozowej.

Cło wywozowe może być w zasadzie przez Ajencję Celną uiszczone po uprzedniem otrzymaniu pokrycia zgóry, po upewnieniu się, że nadawca zdeponował odpowiednią kaucję na stacji nadania, wreszcie, gdy wartość towaru zabezpiecza wyłożone cło, z wyłączeniem wszelkiego ryzyka.

Ograniczenie powyższe nie dotyczy celnych opłat manipulacyjnych, które mogą być płacone przez Ajencje Celne i przekazywane na zwykłych zasadach.

§ 15.

Formalności przekazowo-tranzytowe.

Formalności przekazowo-celne Ajencje Celne załatwiają w wypadkach następujących:

a) jeżeli przesyłka zagraniczna nadeszła do granicznego urzędu celnego za dowodami przewozowemi, adresowanemi do stacji kolejowej, gdzie istnieje urząd celny, jeśli przekazaniu nie stoi na przeszkodzie przepis celny, kwalifikujący pewne kategorie towarów do obowiązkowej ostatecznej odprawy w granicznym wejściowym urzędzie celnym a także o ile nadawca nie zamieścił w liście przewozowym żądania dokonania odprawy celnej na granicy,

b) jeżeli przesyłka nadeszła do granicznego urzędu celnego za dowodami przewozowemi, adresowanemi do wewnętrznej stacji kolejowej, nie będącej siedzibą urzędu celnego, a nadawca zamieścił w liście przewozowym żądanie dokonania odprawy celnej w wewnętrznym urzędzie celnym, lub wskazał wewnętrzny urząd celny, gdzie są złożone dokumenty, potrzebne do załatwienia tej odprawy. We wszelkich innych przypadkach tak adresowane przesyłki winny być z reguły odprawiane na granicy i tylko wyjątkowe miejscowe względy techniczne mogą spowodować dalsze przekazanie przesyłki do wewnętrznego urzędu celnego.

c) jeżeli przesyłka nadeszła loco do stacji będącej siedzibą urzędu celnego i ma być za nowemi dowodami przewozowemi wysłana do innej stacji, będącej również siedzibą wewnętrznego urzędu celnego do oclenia na miejscu, lub do stacji kolejowej, położonej poza wewnętrznym urzędem celnym i jeśli droga przewozu prowadzi przez ten wewnętrzny urząd celny,

d) jeżeli przesyłka nadeszła w tranzycie międzynarodowym z jednego kraju obcego do drugiego i zostaje przekazana z granicznego urzędu wejściowego do takiegoż urzędu wyjściowego.

Na Ajencjach Celnym ciąży obowiązek przestrzegania prawidłowego przekazywania przesyłek celnych, w szczególności zaś obowiązane są Ajencje Celne dopilnować, aby położenie urzędu celnego, do którego dana przesyłka ma być przekazana, odpowiadało kierunkowi jej przewozu.

§ 16.

Formalności podatkowe, akcyzowe, sanitarno-weterynaryjne.

Wszelkiego rodzaju formalności akcyzowe, podatkowe, sanitarno-weterynaryjne i inne Ajencje Celne załatwiają w zastępstwie stron według odnośnych przepisów.

§ 17.

Statystyka celna.

Na Ajencjach Celnym ciąży obowiązek zgłaszania przesyłek dla celów statystyki celnej w wypadkach następujących:

a) w przywozie równocześnie ze zgłoszeniem przez Ajencję Celną przesyłki do ostatecznej odprawy celnej,

b) w wywozie:

1) jeżeli przesyłka zostaje nadana do wywozu przez Ajencję Celną i

- 2) jeżeli przesyłka nadana do wywozu wewnątrz kraju nadeszła do wyjściowej stacji granicznej bez karty zgłoszenia statystycznego, którą nadawca był obowiązany wypełnić i dołączyć do listu przewozowego. W tym więc ostatnim wypadku Ajencja Celna obowiązana jest z urzędu uzupełnić brak karty zgłoszenia statystycznego;

c) w tranzycie przesyłki tranzytowo-celne podlegają obowiązkowi zgłoszenia statystycznego przez Ajencję Celne w chwili zgłoszenia do przekazu celnego w wejściowym urzędzie celnym.

W szczegółach mają zastosowanie specjalne przepisy o statystyce celnej.

§ 18.

Czynności ekspedycyjne.

Do zakresu działania Ajencji Celnych należą następujące czynności komisowo-ekspedycyjne:

a) przeekspedjowywanie przesyłek, przybywających loco pod adresem Ajencji Celnych lub innych odbiorców, którzy już od siebie upoważniają Ajencję Celną do wykupienia i przeekspedjowania przesyłki,

b) obciążanie przesyłek przeekspedjowanych przez Ajencję Celne zaliczeniami na korzyść osób, uprawnionych do dysponowania nimi, iak również do inkasowania należności na zlecenie i rachunek odnośnych klientów Ajencji Celnych.

§ 19.

Rachunki i ich likwidacja.

Na każdą załatwioną przesyłkę przywzową i na przesyłki wywzowe, podlegające cłu wywzowemu lub innym opłatom skarbowym Ajencja Celne sporządza szczególowe rachunki i przesyłają je stronom pocztą lub dołączają do dowodów przewozowych.

Zamiast wypełniania blankietu rachunkowego Ajencja Celna może w wypadku, kiedy następuje przekazanie cła i innych opłat do pobrania od odbiorcy na stacji przeznaczenia, wyspecyfikować koszty swoje w liście przewozowym odręcznie lub przy użyciu odpowiedniego stempla.

Kwoty, należne Ajencjom Celnym tytułem opłat taryfowych i wydatków gotówkowych, o ile opłaty te i wydatki zostają przekazane do pobrania od odbiorcy na stacji przeznaczenia lub mają obciążyć rachunek przedpłaty (frankaturnotę) wpisuje się do listów przewozowych bezpośrednich ceduł, względnie do rachunków przedpłaty (frankaturnot) odręcznie lub przy użyciu specjalnych stempli.

Jeżeli opłaty, powstałe przy czynnościach wyżej wymienionych, mają obciążyć rachunek bieżący klienta, otrzymuje on od Ajencji Celnej rachunek.

§ 20.

Dokumenty rachunkowe.

Wszelkie dokumenty, usprawiedliwiające poszczególne pozycje rachunkowe, Ajencje Celne przesyłają zasadniczo temu, kto, ponosi koszt danej odprawy. Jeżeli tedy koszt odprawy płaci nadawca, otrzymuje przy odnośnym rachunku wszelkie dokumenty, kwity i t. p., dotyczące danej przesyłki. W wypadkach zaś, kiedy koszt odprawy ponosi odbiorca, Ajencja Celna przesyła mu odnośne dokumenty przy rachunku lub dołącza do dowodów przewozowych, czyniąc o tem wzmianę w rachunku lub liście przewozowym.

§ 21.

Opłaty na rzecz Ajencji Celnych.

Ajencjom Celnym, przypadają do zwrotu od stron wszelkie, uskuteczniane przez nie, wydatki na cło, celne opłaty manipulacyjne, podatki, opłaty statystyczne i wszelkie inne, w wysokości ściśle odpowiadającej kwocie rzeczywistego wydatku.

Niezależnie od zwrotu poniesionych wydatków Ajencjom Celnym służy prawo poboru opłat na rzecz własną za poszczególne rodzaje świadczeń, jak to za załatwianie odpraw przewozowych, przekazowych, wywzowych i tranzytowych, za przeekspedjowywanie przesyłek za inkaso i za różne inne świadczenia, związane z odprawą celną i załatwieniem czynności ekspedycyjnych oraz za wykonywanie robót fizycznych, połączonych z rewizją celną, względnie za przeładunek przesyłek celnych i za przechowywanie towarów w składach kolejowo-celnych.

Wysokość opłat, jakie mogą pobierać Ajencje Celne za poszczególne rodzaje świadczeń określają szczegółowe taksy:

- a) komisowego, pobieranego przez Ajencje Celne Kolei Państwowych za załatwianie formalności celnych, podatkowych, sanitarnych i za czynności ekspedycyjne oraz
- b) opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników Kolei Państwowych przy rewizji celnej towarów.

Powyższe dwie taksy, stanowiące część integralną Taryfy Towarowej Kolei Żelaznych objęte są Wykazem opłat dodatkowych (Cz. I B. rzeczowej taryfy).

W odniesieniu do składowego ma również zastosowanie Część I B. Taryfy Towarowej Kolei Żelaznych wykaz opłat dodatkowych, opłaty za przechowanie przesyłek.

§ 22.

Przepisy rachunkowe.

Specjalne Przepisy rachunkowe dla Ajencji Celnych zawierają między innymi ściślejsze wskazówki co do sposobu zarachowywania wpływów

i wydatków bieżących, uskuteczniania wypłat, przechowywania i przelewania gotówki, udzielania kredytu i wszelkiej manipulacji kasowo-rachunkowej i sprawozdawczej.

§ 23.

Korespondencja handlowa.

Ajencje Celne są obowiązane udzielać odpowiedzi na wszelkie kierowane do nich listy i wyczerpujących wyjaśnień na wszelkie zapytania i reklamacje w sprawach wchodzących w zakres ich kompetencji.

Sposób załatwiania korespondencji powinien pod względem formy odpowiadać zwyczajom handlowym,

§ 24.

Przelew uprawnień kolejowo-reklamacyjnych.

Ajencje Celne, jako odbiorcy nadawanych pod ich adresem przesyłek, nie korzystają z przysługującego odbiorcy uprawnienia do bezpośredniego wnoszenia reklamacji kolejowych. Natomiast są one obowiązane w każdym wypadku przekazać list przewozowy temu, z czyjego polecenia i na czyj rachunek daną przesyłkę wykupiono, ewentualnie z dołączeniem oddzielnego oświadczenia, przewidzianego w Regulaminie przewozu.

§ 25.

Zmiany i uzupełnienia.

Wszelkie zmiany i uzupełnienia niniejszych przepisów przeprowadza Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

C z ę ś ć II.

§ 26.

Administracja na terenach kolejowo-celnych.

Magazyny, rampy i place, stanowiące teren kolejowo-celny pozostają pod Zarządem Polskich Kolei Państwowych i kontrolą władz celnych.

Czynności nadzorczo-administracyjne i gospodarcze w magazynach i na terenach kolejowo-celnych sprawuje Zarząd Polskich Kolei Państwowych za pośrednictwem kolejowych Ajencji Celnych.

Wyznaczeni z ramienia Zarządu Polskich Kolei Państwowych nadzorcy, magazynierzy i inni pracownicy kolejowi pełnią powierzone im obowiązki służbowe niezależnie od osób, którym władze celne powierzą ze swej strony kontrolę nad magazynami i terenami kolejowo-celnymi.

§ 27.

Magazyny kolejowo-celne.

Magazyny kolejowo-celne pozostają pod wspólnym zamknięciem kolejowym i celnym.

Wagony, podstawione na teren kolejowo-celny, pozostają aż do rozładunku pod plombami celnymi i kolejowymi.

§ 28.

Ochrona terenów i magazynów oraz odpowiedzialność za całość złożonych towarów.

Ochrona terenów i magazynów kolejowo-celnych należy do Zarządu Polskich Kolei Państwowych, który też odpowiada wobec władz celnych za całość złożonych towarów.

§ 29.

Środki techniczne do wykonywania robót fizycznych.

Działy robót fizycznych przy Ajencjach Celnych winny być wyposażone w niezbędne do wykonywania robót fizycznych utensylja, przybory i narzędzia, jako to: wagi, wózki, dźwigi, odbijacze, młotki i t. p.

§ 30.

Personel magazynów kolejowo-celnych.

Obowiązki nadzorców terenów kolejowo-celnych, magazynierów i innych pracowników magazynowych pełnią odpowiednio wykwalifikowani pracownicy etatowi lub nieetatowi.

Do czynności pomocniczych, oraz do wykonywania robót fizycznych Ajencje Celne utrzymują kadry pracowników czasowych, płatnych z funduszu wyznaczonego na roboty fizyczne w Ajencjach Celnych.

§ 31.

Roboty fizyczne.

Do wykonywania robót fizycznych przy rewizji celnej towarów, t. j. do otwierania sztuk towarowych, rozpakowywania, sprawdzania zawartości, podawania towarów na wagę, sortowania i powrotnego zapakowania Ajencje Celne obowiązane są używać robotników odpowiednio wykwalifikowanych.

§ 32.

Opłaty za przechowywanie towarów w magazynach kolejowo-celnych.

Za przechowywanie towarów w magazynach kolejowo-celnych, na rampach i placach Ajencje Celne pobierają opłatę według Wykazu opłat dodatkowych (Cz. I B. Taryfy towarowej Kolei Żelaznych). Opłatę zalicza się na dochód Ajencji Celnych.

§ 33.

Opłaty za postój wagonów.

Postojowe, bez względu na to przez kogo jest pobierane, czy przez pracowników służby ekspedycyjnej, czy przez pracowników, Ajencji Cel-

nnych, podlega zaliczeniu na dochód eksploatacji Polskich Kolei Państwowych.

§ 34.

Opłaty za roboty fizyczne.

Za wykonywanie robót fizycznych Agencje Celne pobierają opłatę według „Taksy opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych”. (Wykaz opłat dodatkowych, Cz. I B. Taryfy towarowej Kolei Żelaznych).

§ 35.

Magazyny wolnocłowe i tranzytowe.

Do zakresu działania Agencji Celnych w dziale magazynowym i robót fizycznych należy również eksploatacja morsko-kolejowego składu celnego w Gdyni — Porcie oraz wolnych i tranzytowych składów celnych, o ile takie składy będą otwierane na podstawie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

